

Thính Nguyên

Gột đuy đến từ 1945,

EDITOR

CẤP NGÃ GIANG SƠN

Cậu Ấy Đến Từ 1945

Thính Nguyên

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị, Đam Mỹ, Xuyên Không

Thể loại: hào môn thế gia, xuyên không, giới giải trí, trùng sinh, HE.

Châu Thanh vốn dĩ xuất thân từ gia đình văn học, bắt đầu sinh ra vào thời loạn thế nên số phận nhiều lần trải qua thăng trầm. Sau khi được xuyên không trùng sinh, tỉnh dậy liền phát hiện cơ thể mình đang ở thế kỷ 21, còn đã kết hôn bí mật với một người đàn ông trong một cuộc liên hôn (*) thương mại.

Người chồng trên danh nghĩa của cậu là Trữ Khâm Bạch có gia thế nổi bật nhưng đã sớm rời bỏ công việc kinh doanh của gia tộc, là một minh tinh lớn người người nhà nhà đều biết đến. Cuộc hôn nhân vì lợi ích này khiến cho anh chán ghét đến mức thậm chí còn coi thường một phú nhị đại ngày ngày ngang ngược, cả người nhiễm đầy thói hư tật xấu là Châu Thanh.

Nhưng Châu Thanh, người đã thay đổi từ bên trong lại không quá quan tâm đến những điều này.

Cậu cảm thấy đây là thời đại tuyệt vời biết bao, không có nạn đói chiến loạn, mọi người đều có quần áo để tránh rét, có mái nhà để trú mưa.

Cậu bắt đầu xây dựng dân sinh, đầu tư cho y tế, giáo dục và lập kế hoạch xóa đói giảm nghèo, bận rộn đến mức không thể để tâm đến những việc khác.

Trữ Khâm Bạch cảm thấy cậu có động cơ thâm kín, những đứa bạn xấu của tên phú nhị đại này lại càng kinh ngạc không nói nên lời.

"Đây là Trữ Khâm Bạch muốn ly hôn với cậu sao? Cho nên mới nỗ lực làm việc chăm chỉ?"

"Tôi cá là cậu ta không trụ nổi một tháng."

"Một tuần."

Một thời gian dài sau đó, rất nhiều danh hiệu như "nhà từ thiện trẻ tuổi kín tiếng nhất", "nhà đầu tư dự án hạng nặng quốc gia" và "tám gương của thời đại" xoay quanh thân phận của Châu Thanh ngày càng trở nên bí ẩn.

Cùng năm đó, cuộc hôn nhân bí mật của Trữ Khâm Bạch bị khai ra, vào ngày cuối năm xuất hiện trong tiết mục áp chót của chương trình "Đêm hội mùa xuân" (*).

Các phương tiện truyền thông vô cùng ngạc nhiên ai lại đủ tai to mặt lớn mời được anh xuất hiện.

Trữ Khâm Bạch: "Thay bạn đời của tôi báo đáp ý tốt."

Phương tiện truyền thông: "?!"

Đừng hỏi, nếu có hỏi thì chính là bà xã vừa hồng vừa chuyên (*).

Lại hỏi nữa thì chính là, nếu còn không lên "Đêm hội mùa xuân" nhắc nhở thì cái người bây giờ động một tí là một tháng chả thấy người đầu kia còn có thể nhớ rằng cậu ấy có một người chồng sao?

Thuộc tính: Trữ Khâm Bạch (*công*) x Châu Thanh (*thụ*)

Trái tim vì nghĩa lớn dịu dàng quý công tử thụ X Nói một đấng làm một nẻo hoả táng tràng (*) minh tinh lớn ảnh đế công

Bối cảnh hôn nhân đồng giới được chấp nhận trong thời hiện đại.

Giả tưởng, chỉ mượn cái vỏ của thời đại, xin đừng mang vào thực tế.

Chú thích:

(*) *liên hôn*: theo nghĩa đen luôn là kết thông gia, nhưng mình thấy từ này hay được dùng cho những cuộc hôn nhân giữa người giàu hơn, là kiểu hôn nhân vì lợi ích.

(*) *vừa hồng vừa chuyên*: bản gốc là 又红又专, chữ "hồng" (红) là màu đỏ, từ thời xưa chỉ những người có thế giới quan của tầng lớp vô sản (vì lá cờ của giai cấp đó có màu đỏ) và chữ "chuyên" (专) là chỉ người có tri thức và kỹ năng chuyên môn, ngày nay dùng cụm này để chỉ người có tư tưởng và đạo đức chính xác và kỹ năng chuyên môn xuất sắc. Nhờ cmt của một bạn đọc mình mới biết thêm được là trong di chúc của Bác Hồ cũng có cụm "vừa hồng vừa chuyên" này, với nghĩa là vừa phải có đạo đức vừa phải có trình độ chuyên môn, cụ thể là phải có đức và tài.

(*) "Đêm hội mùa xuân" bản gốc là 春晚 (Xuân Vãn): tiết mục cuối năm ở bên Trung, giống như Táo Quân bên mình í.

(*) *hoả táng tràng*: dùng để chỉ cái giá đắt gấp bội về vật chất về tinh thần để theo đuổi vợ.

Một câu giới thiệu vắn tắt: Anh xem tôi đã để ý đến anh chưa?

Dàn ý: Ở thời đại tốt nhất, làm một bản thân tốt nhất.

Mục lục

- [Chương 1: C1: Chương 1](#)
- [Chương 2: C2: Chương 2](#)
- [Chương 3: C3: Chương 3](#)
- [Chương 4: C4: Chương 4](#)
- [Chương 5: C5: Chương 5](#)
- [Chương 6: C6: Chương 6](#)
- [Chương 7: C7: Chương 7](#)
- [Chương 8: C8: Chương 8](#)
- [Chương 9: C9: Chương 9](#)
- [Chương 10: C10: Chương 10](#)
- [Chương 11: C11: Chương 11](#)
- [Chương 12: C12: Chương 12](#)
- [Chương 13: C13: Chương 13](#)
- [Chương 14: C14: Chương 14](#)
- [Chương 15: C15: Chương 15](#)
- [Chương 16: C16: Chương 16](#)
- [Chương 17: C17: Chương 17](#)
- [Chương 18: C18: Chương 18](#)
- [Chương 19: C19: Chương 19](#)
- [Chương 20: C20: Chương 20](#)
- [Chương 21: C21: Chương 21](#)
- [Chương 22: C22: Chương 22](#)
- [Chương 23: C23: Chương 23](#)
- [Chương 24: C24: Chương 24](#)
- [Chương 25: C25: Chương 25](#)
- [Chương 26: C26: Chương 26](#)
- [Chương 27: C27: Chương 27](#)
- [Chương 28: C28: Chương 28](#)
- [Chương 29: C29: Chương 29](#)
- [Chương 30: C30: Chương 30](#)
- [Chương 31: C31: Chương 31](#)
- [Chương 32: C32: Chương 32](#)
- [Chương 33: C33: Chương 33](#)

- [Chương 34: C34: Chương 34](#)
- [Chương 35: C35: Chương 35](#)
- [Chương 36: C36: Chương 36](#)
- [Chương 37: C37: Chương 37](#)
- [Chương 38: C38: Chương 38](#)
- [Chương 39: C39: Chương 39](#)
- [Chương 40: C40: Chương 40](#)
- [Chương 41: C41: Chương 41](#)
- [Chương 42: C42: Chương 42](#)
- [Chương 43: C43: Chương 43](#)
- [Chương 44: C44: Chương 44](#)
- [Chương 45: C45: Chương 45](#)
- [Chương 46: C46: Chương 46](#)
- [Chương 47: C47: Chương 47](#)
- [Chương 48: C48: Chương 48](#)
- [Chương 49: C49: Chương 49](#)
- [Chương 50: C50: Chương 50](#)
- [Chương 51: C51: Chương 51](#)
- [Chương 52: C52: Chương 52](#)
- [Chương 53: C53: Chương 53](#)
- [Chương 54: C54: Chương 54](#)
- [Chương 55: C55: Chương 55](#)
- [Chương 56: C56: Chương 56](#)
- [Chương 57: C57: Chương 57](#)
- [Chương 58: C58: Chương 58](#)
- [Chương 59: C59: Chương 59](#)
- [Chương 60: C60: Chương 60](#)
- [Chương 61: C61: Chương 61](#)
- [Chương 62: C62: Chương 62](#)
- [Chương 63: C63: Chương 63](#)
- [Chương 64: C64: Chương 64](#)
- [Chương 65: C65: Chương 65](#)
- [Chương 66: C66: Chương 66](#)
- [Chương 67: C67: Chương 67](#)
- [Chương 68: C68: Chương 68](#)
- [Chương 69: C69: Chương 69](#)

- [Chương 70: C70: Chương 70](#)
- [Chương 71: C71: Chương 71](#)
- [Chương 72: C72: Chương 72](#)
- [Chương 73: C73: Chương 73](#)
- [Chương 74: C74: Chương 74](#)
- [Chương 75: C75: Chương 75](#)
- [Chương 76: C76: Chương 76](#)
- [Chương 77: C77: Chương 77](#)
- [Chương 78: C78: Chương 78](#)
- [Chương 79: C79: Chương 79](#)
- [Chương 80: C80: Chương 80](#)
- [Chương 81: C81: Chương 81](#)
- [Chương 82: C82: Chương 82](#)
- [Chương 83: C83: Chương 83](#)
- [Chương 84: C84: Chương 84](#)
- [Chương 85: C85: Chương 85](#)
- [Chương 86: C86: Chương 86](#)
- [Chương 87: C87: Chương 87](#)
- [Chương 88: C88: Chương 88](#)
- [Chương 89: C89: Chương 89](#)
- [Chương 90: C90: Chương 90](#)
- [Chương 91: C91: Chương 91](#)
- [Chương 92: C92: Chương 92](#)
- [Chương 93: C93: Chương 93](#)
- [Chương 94: C94: Chương 94](#)
- [Chương 95: C95: Hoàn truyện chính](#)
- [Chương 96: C96: Ngoại truyện 1 bản dân quốc](#)
- [Chương 97: C97: Ngoại truyện 2 bản dân quốc](#)
- [Chương 98: C98: Ngoại truyện 3 bản dân quốc](#)
- [Chương 99: C99: Ngoại truyện 4 bản hiện đại](#)
- [Chương 100: C100: Ngoại truyện 5 bản hiện đại toàn văn hoàn](#)

Chương 1: C1: Chương 1

Châu Thanh chết rồi.

Nhưng cậu lại sống lại rồi.

Đây là việc mà ngay cả chính cậu cũng không ngờ được.

Một buổi sáng sớm trong viện điều dưỡng khi ánh nắng vẫn còn chưa gay gắt.

Ánh sáng xuyên qua ô cửa kính tầng 4 chiếu xiên vào trong phòng bệnh, xuyên qua một chậu cây xanh nhỏ bên bệ cửa sổ, cuối cùng chiếu vào ly nước trong suốt đầy một nửa trên tủ đầu giường.

Châu Thanh mở mắt ra lần thứ hai.

Nhìn xung quanh có rất nhiều thiết bị điều trị tiên tiến và xa lạ, Châu Thanh luôn cảm thấy mình vẫn đang nằm mơ.

Một giấc mơ về sự sống và cái chết như du hành thời gian, như bị ma quỷ quẩn thân.

Một y tá nhỏ sắp đi đến cửa, tiếng trò chuyện nhẹ nhàng dần rơi vào màng nhĩ.

"Thật sự tỉnh rồi à? Cũng đã gần một năm rồi, còn tưởng sẽ không thể tỉnh lại chứ."

"Nếu không thì sao còn gọi là kỳ tích nữa."

"Đúng thật, người bình thường bị nổ thành như cậu ta thì đã sớm từ bỏ việc điều trị rồi, may mà nhà cậu ta có tiền nên cứ để như thế một năm, thế mà cũng tỉnh được, cũng xem như mệnh tốt đấy."

"Cái gì mà mệnh tốt, một năm nay cô có thấy có người nào đến thăm cậu ta chưa?"

Đang nói chuyện thì cửa phòng đã bị đẩy ra, bác sĩ là người bước vào sau cùng.

Vẫn là người ngày hôm qua, đeo khẩu trang và có giọng điệu ôn hoà.

"Cậu Châu, tối hôm qua nghỉ ngơi có tốt không?"

Nhận được cái gật đầu nhẹ đến khó mà nhìn ra của bệnh nhân, vị bác sĩ trung niên khẽ mỉm cười.

Suy cho cùng hôm nay Châu Thanh cũng đã được cởi bỏ gần hết các ống dẫn trên người, lộ ra dáng người gầy nhom của cậu sau khi nằm viện một năm, còn cả nước da nhợt nhạt không khoẻ mạnh nhưng có nền tảng cũng không tệ.

Một năm trước đã xảy ra một vụ nổ bất ngờ tại trung tâm mua sắm Úc Kim ở trung tâm thành phố và gây ra thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Cậu bệnh nhân trẻ tuổi này bởi vì tràn dịch màng phổi nên nội tạng có nhiều chỗ tổn hại xuất huyết, đã phải trải qua bốn lần cấp cứu. Trong mắt bác sĩ, có thể sống sót nhờ may mắn đã là điều vô cùng khó khăn rồi.

Bây giờ cậu có thể tỉnh lại được thì lại càng là điều may mắn hơn trong số những bất hạnh.

Bác sĩ trao đổi ánh mắt với hai bác sĩ khác phía sau, vẫn hỏi những câu hỏi giống như hôm qua: "Vậy hôm nay cậu có nhớ lại được trước khi hôn mê đã xảy ra chuyện gì không? Chuyện gì cũng được."

Chỉ cần chú ý thì sẽ phát hiện bác sĩ thế nhưng lại có hơi căng thẳng.

Sau khi bệnh nhân dừng lại hai giây rồi nói ra câu nói đó: "Xin lỗi, đầu tôi hơi đau, không nhớ được nhiều nữa."

Vài bác sĩ đó thế nhưng lại cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù bệnh nhân này từ hôm qua tỉnh lại đã rất kỳ lạ, đặc biệt là đôi mắt rất tỉnh táo và kiên định. Chưa nói đến sự uể oải và mê man của một người nằm trên giường bệnh lâu ngày, khi nhìn thấy cơ thể ốm yếu muốn ngồi dậy cũng khó khăn của cậu lại khiến người ta cảm thấy khó chịu và bứt rứt khôn tả.

Nhưng tóm lại thì không nhớ vẫn tốt hơn nhiều so với tinh thần có vấn đề.

Bọn họ thấp giọng trao đổi: "Hắn là không phải vấn đề lớn, dù sao thì đầu cũng từng bị chấn thương mà."

"Phải, trí nhớ hỗn loạn và khuyết thiếu ngắn hạn cũng là bình thường thôi."

"Quan sát thêm hai ngày xem sao."

Châu Thanh lắng nghe giọng nói của bác sĩ, cảm nhận được chuyển động của y tá đang kiểm tra trên người cậu.

Cậu mở mắt ra, nhìn lên trần nhà với vẻ mặt bình tĩnh.

Không phải là cậu không nhớ, mà cậu thậm chí còn nhớ rất rõ.

Mùa đông năm 1945, ngày 23 tháng 12, Vũ Thành (*) hứng chịu một trận ném bom lớn chưa từng có. Cậu nhớ rằng thành phố trở nên đổ nát, mặt đất bị tàn phá và cháy xém, những chiếc máy bay ném bom lượn vòng và gầm rú trên đỉnh đầu, đám đông không ngừng la hét và trốn chạy. Đó là một hiện trường thảm họa của thế kỷ, không nhìn thấy hy vọng hay ngày

mai.

(*) Vũ Thành: một huyện cấp thị thuộc địa cấp thị Đức Châu, tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc. Về sự kiện ngày 23 tháng 12 năm 1945 đó mình tra thì không thấy mà chỉ có cùng ngày nhưng khác năm, có thể là tác giả tự sáng tạo ra nha mọi người.

Chỉ là cậu sẽ không giống như bộ dạng mới tỉnh lại ngày hôm qua, bức thiết muốn hỏi xem còn có bao nhiêu người sống sót và bao nhiêu người đã ra đi.

Bởi vì cậu đã sớm phát hiện ra đây không phải là thế giới mà cậu quen thuộc.

Những người xung quanh không hiểu cậu đang nói gì, bọn họ chỉ sợ hãi trước sự kiên trì và bức thiết của một bệnh nhân sắp chết vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, thậm chí bọn họ còn định tiêm thuốc an thần cho cậu.

Hơn nữa, thế giới cậu đang sống không có những bệnh viện tiên tiến và sạch sẽ như vậy, cũng không có những nhân viên y tế bình tĩnh và gọn gàng sạch sẽ như vậy.

Vào ngày hôm sau của vụ đánh bom tại Vũ Thành, bất kể là các bệnh viện trong thành phố hay các trạm cứu thương tạm thời đều trở nên quá tải. Nhìn đâu cũng thấy tiếng khóc than đau đớn, sự sống và cái chết chỉ cách nhau trong tích tắc.

Còn Châu Thanh của hiện tại lại là một người theo như người xung quanh nói thì đã trải qua một tai nạn và gần như không thể tỉnh lại. Cơ thể này vô cùng nặng nề, lúc vừa tỉnh lại, cậu thậm chí còn không chống đỡ nổi mười phút đã chìm vào giấc ngủ say.

Lúc mở mắt ra lần nữa, Châu Thanh đã chọn cách che giấu.

Mặc dù tổ tiên của nhà họ Châu là một gia tộc lớn vào cuối thời nhà Thanh nhưng cậu sinh ra trong thời loạn thế nên đã chứng kiến đủ mọi sự thịnh suy của gia tộc.

Mười bảy tuổi ra nước ngoài du học, về nước năm hai mươi tuổi.

So với những người chiến đấu anh dũng ở tiền tuyến thì với những người làm công việc bí mật quanh năm như bọn họ, khi ở trong một môi trường xa lạ và không chắc chắn, việc giữ cảnh giác và im lặng chính là bản năng.

Thế nhưng Châu Thanh thật sự rất rõ ràng rằng nơi cậu đang ở vào lúc này không tồn tại bất kỳ nguy hiểm nào. Nghiêng đầu sang đã có thể nhìn thấy bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ. Bên tai có tiếng chim hót lạnh lạnh, trong không khí ngoài mùi thuốc khử trùng của bệnh viện còn tràn ngập hương thơm tươi mát của những loài hoa không rõ tên.

Tiếng người trò chuyện ở tầng trệt, thiết bị và môi trường của phòng bệnh, nhân viên y tế vô cùng đồng cảm và tò mò về cậu. Tất cả những điều này đang nói lên một sự thật rằng ở đây không có chiến tranh tàn khốc, không có máu tươi, không có sợ hãi.

Cậu cũng không phải là Châu Thanh ban đầu nữa rồi.

"Cậu Châu, cậu Châu?"

Bác sĩ gọi suy nghĩ của cậu trở về rồi nói: "Điều quan trọng nhất cậu cần làm hiện tại là tĩnh dưỡng. Cậu còn trẻ như vậy, nền tảng cơ thể cũng không tệ, nếu như nghỉ ngơi hợp lý thì ngoại trừ hệ thống miễn dịch sẽ kém đi một chút trong tương lai ra thì những thứ còn lại sẽ không khác gì người bình thường."

Giọng điệu của bác sĩ tràn đầy động viên và an ủi, mỗi câu đều như nói với cậu rằng hãy có hy vọng và tin tưởng vào bản thân.

Không có ai biết rằng người nằm ở đây rốt cuộc đã trải qua những biến đổi tâm lý gì, lại càng không biết rằng đối với cậu mà nói, vốn vẹn chỉ là được sống tiếp nhưng lại có ý nghĩa như thế nào với cậu.

Cùng lúc đó tại sân bay Lam Thành (*).

(*) Lam Thành: thuộc huyện Lam, tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc.

Tại lối ra của sân bay, biển người bủa vây bên ngoài buộc sân bay phải cắt cử an ninh để duy trì trật tự.

Thời gian đã đến chín giờ sáng.

Một nhóm gồm bảy tám người bước ra từ đó.

Người đi phía trước ăn mặc cực kỳ giản dị, đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang màu đen và cúi đầu khiến cho cả khuôn mặt đều ẩn trong bóng tối để người khác không nhìn thấy được, thế nhưng chiều cao và dáng người vượt trội của anh lại quá dễ để nhận ra.

Ngay khi xuất hiện, đám đông đã hò hét và lao về phía anh, một vài người trong ekip phía sau anh nhanh chóng đưa tay ra ngăn lại.

Trợ lý Trần Đăng Đăng đang ôm một chiếc túi lớn màu đen trước ngực, là một cô gái cao chưa đầy một mét sáu, cô đã bị ép đến mức sắp khóc, vừa đi đứng loạng choạng vừa nói với chuyên gia trang điểm: "Thông tin về chuyến bay hôm nay trở về Lam Thành lại bị lộ ra ngoài rồi, nếu như không phải chúng ta xuống máy bay mới biết lịch trình bị bán thì cũng không đến mức bị ép đến thảm như vậy."

Chuyên gia trang điểm nam Soái Soái đỡ cô một tay, hếch cằm về phía trước rồi nhướn mày: "Một tin tức của sếp đáng giá bao nhiêu cô không biết sao? Việc này cứ tận dụng triệt để đi, quen rồi sẽ tốt thôi."

Nhóm người khó khăn lắm mới ra khỏi đám đông và đi đến bãi đậu xe dưới tầng hầm nhưng vẫn còn có một lượng nhỏ fan và phóng viên như ong bướm bám theo.

Khi nhìn thấy bọn họ chuẩn bị đi đến xe thương mại, một trong những câu hỏi của nam phóng viên dần trở nên gấp gáp và sắc bén hơn.

"Ngài Trữ, nghe nói lúc quay phim anh đã cãi nhau với đạo diễn, là thật sao?"

"Xin anh hãy trực tiếp trả lời."

"Nghe nói là vì một diễn viên cùng đoàn khác, tin tức này chắc là không phải giả nhĩ? Giữa anh và nam diễn viên kia có phải tồn tại quan hệ khó nói không?"

Sắc mặt của những người trong ekip của Trữ Khâm Bạch đột nhiên trở nên khó coi.

Năm mươi bảy tuổi, Trữ Khâm Bạch đã càn quét đủ các giải thưởng điện ảnh lớn trong nước với bộ phim đầu tay và sớm lọt vào top đầu trong ngành, thế nhưng những năm nay đủ các loại tin đồn vẫn luôn xôn xao chưa bao giờ ngừng lại. Mà kiểu tin đồn về xu hướng tính dục này, đặc biệt là những tin đồn liên quan đến đàn ông luôn là thứ mà Trữ Khâm Bạch ghét nhất.

Mọi người trơ mắt nhìn người vừa mở cửa vừa cúi người lên xe, sau đó dừng lại. Trước khi ekip kịp ngăn lại, anh đã quay lại và tháo khẩu trang ra, để lộ ra một khuôn mặt với đường nét rõ ràng, khoé miệng hơi nhếch lên một cái, lạnh mặt nói: "Liên quan cóc gì đến cậu."

Gương mặt của nam phóng viên tái nhợt tại chỗ.

Nói đến người có tính cách nóng nảy nhất trong ngành, Trữ Khâm Bạch là số một, không ai dám đứng thứ hai.

Đánh nhau, miệng độc, mắng phóng viên nhiều chuyện, không chịu nổi kỹ năng diễn xuất dở tệ của diễn viên đối thủ, lịch sử đen tối nhiều vô kể.

Ra mắt mười năm, những thứ nên làm và không nên làm anh đều làm cả rồi.

Nhưng những đạo diễn lớn vẫn thích sử dụng anh, fan sẵn sàng trả tiền cho phòng vé của anh.

Anh có xuất thân tốt, năng lực chuyên môn thì khỏi phải bàn, mỗi năm ngoại trừ đóng phim thì rất ít khi xuất hiện trước công chúng. Những người yêu anh thì rất yêu, những người ghét anh thì cũng ghét đến ngứa cả răng, điều này đã khiến cho anh ngày càng trở nên khác thường hơn trong giới.

Phóng viên không có gan đối đầu với anh nên đành phải ngậm miệng.

Ánh mắt của Trữ Khâm Bạch quét một vòng ra xung quanh, nhận thấy trong số các fan có một vài người rõ ràng còn là học sinh liền cau mày nói với mọi người: "Đều về nhà sớm đi."

Có fan hâm mộ cũ nhiều năm của anh cười khúc khích, nói: "Sếp ơi, khi nào phim ra mắt vậy ạ?"

Trữ Khâm Bạch: "Năm sau."

Lại có người hỏi: "Nửa cuối năm có kế hoạch quay phim không ạ?"

Trữ Khâm Bạch lại đeo khẩu trang lên: "Chưa quyết định."

Fan tiếp tục: "Anh ơi, anh hẹn hò lẹ lẹ đi, anh cũng sắp ba mươi rồi, tránh việc truyền thông cứ chộp lấy đời tư của anh để tung tin đồn thất thiệt."

Lúc này Trữ Khâm Bạch đã cúi người lên xe rồi.

Anh ngồi vào trong xe rồi nhìn ra bên ngoài, dùng điện thoại di động gõ cửa xe: "Tùng người mấy người đã trưởng thành hết chưa? Thi đại học điểm cao lắm à? Đã tìm được việc làm, tìm được bạn trai bạn gái rồi à? Ít lo chuyện bao đồng của tôi đi, tự lo cho mình trước đã."

Đây không phải là lần đầu tiên fan hâm mộ bị anh cà khịa nhưng vẫn phải trợn trắng mắt: "Mỗi lần chọc vào chỗ đau của bọn em anh sẽ vui lắm hả?"

Trữ Khâm Bạch lại nói: "Đều về nhà sớm đi, lại đi theo nữa là tôi lật mặt đấy."

Sau đó cạch một tiếng đóng cửa xe lại.

Chiếc xe thương mại chậm chậm rời khỏi sân bay.

Trong khoang xe, Trần Đăng Đăng đang ngồi bên cạnh Trữ Khâm Bạch cứ quay đầu nhìn đi nhìn lại, sau khi xác nhận không có xe nào bám theo mới thở phào nhẹ nhõm rồi xoay người ngồi thẳng dậy.

Chị gái PR ngồi đối diện với Trần Đăng Đăng sau khi nhìn thấy hành động của cô thì bật cười một tiếng, nói: "Đăng Đăng, em đã đi theo anh Trữ một năm rồi mà vẫn chưa biết mỗi khi anh ấy cảnh cáo thì sẽ không có ai thật sự dám đi theo à."

Trần Đăng Đăng túm lấy chiếc túi trong tay, vẻ mặt ủ rũ nói: "Nếu hôm nay phóng viên kia mà viết bậy thì chị Phạm sẽ lại mắng em."

Trợ lý lúc đầu của Trữ Khâm Bạch đã sinh con nên nghỉ rồi, Trần Đăng Đăng mới được tuyển một năm gần đây.

Cô cảm thấy kể từ khi trở thành trợ lý của Trữ Khâm Bạch, mình có lẽ đã sống ít đi vài năm.

Suy cho cùng, mặc dù studio của Trữ Khâm Bạch trực thuộc Giải trí Thánh Khải nhưng bản thân anh mới chính là sếp của studio. Anh lại còn không thích quản lý những chuyện khác, tất cả mọi việc đều giao cho người đại diện là chị Phạm lo liệu.

Chị Phạm là một người phụ nữ mạnh mẽ giỏi giang, Trần Đăng Đăng không ít lần bị cô mắng mỏ.

Ngay khi cô vừa nghĩ đến việc này thì điện thoại đã vang lên nhạc chuông dành riêng cho chị Phạm, đáng sợ đến mức khiến cô phải rùng mình một cái rồi mới nơm nớp lo sợ bắt máy: "Chị Phạm."

"Trữ Khâm Bạch đâu rồi?"

Trần Đăng Đăng nhìn người đang nhắm mắt nghỉ ngơi, "Ở bên cạnh ạ."

"Bảo cậu ta nghe điện thoại!"

Trần Đăng Đăng còn chưa đưa điện thoại sang thì người bên cạnh đã tự giác đưa tay ra nhận lấy điện thoại của cô, trong giọng nói uể oải lộ ra vẻ mệt mỏi: "Có việc?"

"Mỗi ngày cậu vẫn trông mong xảy ra chuyện đúng không?" Giọng nói của chị Phạm mặc dù không bật loa ngoài nhưng cũng có thể khiến cho những người trong xe nghe thấy rõ ràng, "Sao lại mắng người ta ở sân bay vậy?"

"Chị gọi đó là mắng người?"

"Trữ Khâm Bạch, cậu muốn chết à! Cậu có biết một năm chị tiêu tốn bao nhiêu phí PR trên người cậu không?"

"Em bán tiền cho chị."

"Cút."

Chị Phạm dụ giọng lại, nghiêm túc nói: "Cậu và cái cậu Nhâm Kỳ Hiên đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Quay phim ba tháng vẫn luôn yên ổn, lại cứ khăng khăng lúc đóng máy xảy ra chuyện cơ?"

Giọng điệu của Trữ Khâm Bạch dần trở nên cáu kỉnh: "Dự án này chị nói không thể từ chối nên em cũng đã quay rồi. Đạo diễn đó là loại người gì đâu phải chị không biết, hôm tiệc đóng máy ông ta cố ý chuốc rượu người ta nên em cản lại, chỉ thế thôi, có chút việc vặt mà không biết làm sao truyền ra được nữa."

Chị Phạm dừng lại hai giây, "Nếu đã không có chuyện gì thì tốt, việc này chị

sẽ xử lý."

"Vây cúp đây."

"Chờ chút." Chị Phạm gọi anh lại rồi lại nói: "Bệnh viện gọi cho chị, nói là Châu Thanh tỉnh lại rồi."

Trữ Khâm Bạch nhú mày, không phải vì gì khác mà là anh thật sự phải nghĩ kỹ mới nhớ ra người này là ai.

Anh dựa vào lưng ghế, tùy tiện nói: "Cậu ta còn sống à?"

Chị Phạm dường như cực kỳ cạn lời, sau đó mới nói: "Mặc dù chị biết ban đầu là cậu ta tự đi cùng một nhóm người đến trung tâm thương mại Úc Kim phóng tủng mới xảy ra chuyện nhưng chị cần phải nhắc nhở cậu, người này là nửa kia mà cậu đã hợp pháp hợp quy đóng dấu ký tên rồi."

Trần Đăng Đăng ở bên cạnh đã ngu người rồi.

Sếp nhà mình, kết hôn rồi???

Điều quan trọng là cô thấy những người khác vẫn rất bình tĩnh.

Là một người mới đến, cô tự giác ngậm miệng lại, vẻ mặt dần trở nên thờ ơ và tê liệt.

Trữ Khâm Bạch vẫn đang nói: "Vây thì sao, một năm nay mỗi ngày đều đổ vào mấy chục vạn, em có nói cái gì chưa?"

"Ai nói với cậu chuyện này, chị muốn nói cho cậu biết, bây giờ cậu ta tỉnh rồi, dựa vào tính nết của cậu ta chưa biết chừng lại gây ra chuyện gì nữa đây, chuyện cậu kết hôn tuyệt đối không được để lộ."

Trữ Khâm Bạch khoanh chân, nhìn ra những tòa nhà cao tầng và những con đường ở Lam Thành bên ngoài cửa sổ rồi lạnh nhạt nói: "Đừng có áp dụng cái đồng quy định của Giải trí Thánh Khải lên người em."

Chị Phạm không hề khách sáo: "Nếu cậu tìm một người nào đó tương tự như cậu thì chị còn rất vui nhìn cậu công khai nữa kìa. Châu Thanh là ai? Nếu không phải vì gia thế của nhà họ Châu nằm ở đó thì cậu ta chỉ là một tên lưu manh đường phố, thằng vô tích sự, ngoại trừ vi phạm pháp luật ra thì cậu ta chẳng làm được gì khác. Chị nói cậu cũng hồ đồ thật, chuyện lớn như kết hôn mà ngay cả người hay quý cũng không thèm quản mà dám cưới."

Trữ Khâm Bạch đặc biệt nhớ lại một chút về cái người Châu Thanh kia, phát hiện trong đầu chỉ xuất hiện một dáng người mơ hồ với mái tóc nhuộm vàng, mặc quần áo dây nhợ kêu leng ca leng keng, thậm chí đến cả khuôn mặt cũng không nhớ nổi.

Trong ấn tượng, cái tên Châu Thanh này chỉ gắn với một vài từ khóa liên quan như vậy.

Phú nhị đại (*) phế vật, uống rượu lái xe, bắt nạt kẻ yếu kinh sợ kẻ mạnh, ăn vạ chờ chết.

(*) phú nhị đại: nghĩa đen là "thế hệ giàu có đời thứ hai", một thuật ngữ tiếng Trung được dùng để chỉ thế hệ con cái của giới nhà giàu mới nổi (nouveau riche) tại Trung Quốc. Phú nhị đại sau đó được hợp nhất vào định nghĩa cuộc sống khá giả lên thông qua thừa kế, đối lập với tự thân làm ra. Thuật ngữ này thường được sử dụng theo kiểu nhạo báng, nhấn mạnh các yếu tố buông thả bản thân quá mức với những lối sống tiêu xài hoang phí và phóng đại tầm quan trọng của chủ nghĩa duy vật chất.

Rất phù hợp với tiêu chí lựa chọn bạn đời của anh.

Cuối cùng chị Phạm kết luận: "Tóm lại cậu đừng để cậu ta gây rắc rối cho cậu."

Giọng điệu của Trữ Khâm Bạch vô cảm: "Cậu ta không dám."

- - -

Gin: debut truyện mới theo style mới luôn hen =))) phong cách viết của tác giả này khá lạ, kiểu như không viết hết một câu mà hay xuống dòng không liền mạch lắm í nên mình sẽ tự sửa lại thành câu hoàn chỉnh cho liền mạch luôn vì bản thân mình đọc hơi khó chịu chút Ai biết tiếng Trung có thể vô đọc bản gốc xem nó kỳ lạ ra sao nha

Chương 2: C2: Chương 2

Lần đầu tiên Châu Thanh nhìn thấy chính mình trong gương ở phòng tắm bệnh viện thì đúng là có hơi kinh ngạc.

Không phải vì lạ lẫm mà thật sự là vì khuôn mặt này gần như giống hệt chính mình nhưng cũng lại rất khác.

Năm 1943, Châu Thanh xuống phía Nam vì một nhiệm vụ.

Khi ấy cậu đảm đương vị trí chủ bút viết lời bình cho một tờ báo, bởi vì quan điểm và văn phong vô cùng sắc bén nên vẫn luôn nổi tiếng trong một thời gian dài. Cậu đã từng xuất hiện trên tiêu đề của các tờ báo khác, lúc giao thiệp với các bên khác nhau thì những lời mô tả như "dáng đứng đẹp để tao nhả, dáng cười như trăng sáng soi vào vòng tay" (*) thường được áp dụng lên người cậu.

(*) xuất phát từ Bạch Thạch lang khúc của Quách Mậu Thiển đời Tống, nghĩa của câu là dáng đứng thì quý báu như linh chi, dáng cười lại như trăng sáng soi vào vòng tay.

Cậu không bình luận về bản thân nhưng cũng biết mình khác xa một trời một vực với hai chữ "khó coi".

Thế nhưng khuôn mặt ở trong gương trước mặt này, cú sốc đầu tiên đối với người khác chính là gầy.

Gầy đến nỗi má không ôm nổi thịt, thuộc loại gầy trơ xương. Đó là một cảm giác xanh xao ốm yếu, thậm chí là yếu ớt bất lực.

Điều khiến cho Châu Thanh khó mà chịu đựng được chính là mái tóc đen từ gốc đến ngọn, thế nhưng phần đuôi tóc lại khô và có màu vàng.

Chủ nhân ban đầu của cơ thể này là suy dinh dưỡng hay là hút thuốc phiện?

Châu Thanh không thể không hoài nghi nhưng nghi ngờ này cậu lại không thể tỏ ra dù chỉ một chút.

Cuộc sống trong bệnh viện vô cùng nhàm chán.

Sau khi có thể xuống đất, phạm vi hoạt động mà bác sĩ có thể cho phép cậu chỉ giới hạn trong phòng bệnh. Thời gian ngủ mỗi ngày đều bảo đảm hơn mười tiếng để cho các chức năng cơ thể dần dần hồi phục.

Vì vậy cậu gần như mất đi khái niệm về thời gian, việc tìm hiểu danh tính và thông tin của cơ thể này lại càng khó khăn hơn.

Cho đến ngày cậu được phép xuất viện và về nhà để tĩnh dưỡng.

Ngày hôm đó trời có mưa nhẹ.

Châu Thanh ngồi bên bệ cửa sổ của phòng bệnh, vừa nhìn xuống đã có thể thấy những người ở tầng dưới của bệnh viện đang vội vã trốn mưa.

Y tá nhỏ mấy ngày nay vẫn thường bưng nước cho cậu thò đầu vào từ cửa, cô mỉm cười rồi nhẹ giọng nói: "Anh Châu (*), người đón anh xuất viện đến rồi ạ."

(*) chỗ nào mình edit là "anh Châu", "cậu Châu", "ngài Châu", "sếp Châu" thì bản gốc là "Châu tiên sinh", sau này sẽ có người gọi Châu Thanh là "anh Thanh" nữa thì chỗ này là "Thanh ca" thân thiết hơn nha mọi người.

Sau đó cô bước sang một bên để lộ ra người phía sau.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi có dáng người trung bình đang mặc Áo phục, gương mặt không có gì nổi bật nhưng lại mang đến cho người ta cảm

giác thật thà chất phác.

"Đến đây." Châu Thanh nhàn nhạt nói.

Người đàn ông ở cửa rõ ràng đã chờ ra trong giây lát.

Những gì cậu ta nhìn thấy trong mắt là một người đàn ông gầy gò vẫn mặc quần áo bệnh viện sọc xanh trắng.

Sau khi hồi phục khỏi bệnh nặng, cậu vẫn còn vẻ mặt ốm yếu nhưng dáng vẻ ngồi bên chiếc bàn tròn nhỏ bên cửa sổ, phản chiếu lên tấm rèm sau lưng và màn mưa mờ ảo lại mang đến cho người ta một cảm giác dịu dàng và yên bình khó tả.

Người đàn ông thậm chí còn phát hiện ra cậu đang cầm một cuốn sách trên tay. Trên trang bìa có viết "Nhìn vào lịch sử phát triển xã hội hiện đại từ góc độ vĩ mô lịch sử".

Trong một khoảnh khắc, cậu ta không khỏi nghi ngờ liệu mình có tìm nhầm người hay không.

Còn Châu Thanh lại bình tĩnh hơn nhiều so với đối phương, mặc dù cậu chưa bước ra khỏi phòng bệnh nhưng cậu cũng biết chi phí điều trị của bệnh viện này chắc chắn không hề thấp.

Có thể nằm ở chỗ này một năm, mặc dù sau khi tỉnh lại cũng không nhìn thấy người quen của nguyên chủ (*) nhưng đái ngộ nhận được vẫn luôn rất tốt.

(*) nguyên chủ: cơ thể ban đầu, chỉ Châu Thanh cũ nha, ban đầu mình định giữ chữ "cơ thể ban đầu" nhưng thấy có vài chỗ sau này để không hợp lắm nên giữ nguyên từ Hán Việt luôn nhe.

Có thể thấy rằng sau lưng có người phụ trách, chỉ là không biết người đàn ông ở cửa là ai.

Anh trai của nguyên chủ?

Y tá nhỏ thấy người đàn ông phía sau nhìn anh Châu bất động thì khẽ cau mày.

Những ngày sau khi anh Châu tỉnh lại đã gần như trở thành tâm điểm bàn tán của cả bệnh viện.

Có đủ khả năng để ở trong phòng bệnh VIP của một bệnh viện cao cấp thế nhưng lại không có ai đến thăm.

Để tĩnh dưỡng tuyệt đối, trong phòng bệnh không hề có bất kỳ thiết bị giải trí điện tử nào, cho dù là cơ thể bệnh tật hay là chế độ ăn uống vô cùng nhạt nhẽo, bệnh nhân bình thường đều sẽ chịu không nổi nhưng lại chưa từng có ai nhìn thấy cậu nổi giận.

Thỉnh thoảng cậu sẽ nhờ ai đó giúp mang theo một vài tờ báo và sách, lúc tỉnh táo thì hơn một nửa sẽ dành phần lớn thời gian yên lặng ở một mình.

Mấy ngày nay, người trong trạm y tá đều tranh giành muốn đến phòng bệnh của cậu. Bây giờ khó khăn lắm mới thấy có người tới, y tá nhỏ nhịn không được muốn bắt bĩnh thay cho cậu.

Cô đối mặt với người ở cửa, không mấy thiện cảm nói: "Sức khỏe của anh Châu chưa hoàn toàn tốt, lúc trở về nhất định phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn. Không được khuân vác vật nặng, không được làm việc mệt mỏi, điều quan trọng nhất là phải giữ tâm trạng vui vẻ tuyệt đối."

Người đàn ông bị giọng nói của y tá nhỏ làm cho giật mình, đối mặt với ánh mắt rực lửa của cô gái nhỏ thì vẻ mặt tỏ ra xấu hổ.

Cậu ta đi hai bước vào phòng bệnh, hơi cúi đầu với Châu Thanh bên bệ cửa sổ rồi nói: "Anh Châu, tôi là Lâm Phong, tài xế của ông chủ, ngài gọi tôi là Tiểu Lâm là được rồi. Hôm nay chị Phạm bảo tôi đến đón ngài xuất viện."

Lúc này Châu Thanh mới dừng lại.

Cậu thật sự không ngờ được thân phận này của đối phương, mà y tá nhỏ đứng ở phía sau cũng có hơi xấu hổ.

Cô không ngờ rằng mình lại trút lên tài xế của người ta nhưng nghĩ đến việc ngay cả khi xuất viện cũng chỉ cho tài xế đến đón, cũng không biết người trong nhà anh Châu có trái tim hay không nữa.

Châu Thanh không nói gì nữa mà đứng dậy: "Vậy làm phiền cậu rồi."

Tiểu Lâm vội vàng xua tay: "Có gì đâu có gì đâu, nên làm thôi."

Chiếc ô lớn màu đen được mở ra từ tầng dưới của khoa điều trị nội trú đến tận cửa ô tô đậu ở lối vào bệnh viện. Tiểu Lâm rất tận tâm, sợ mưa sẽ tạt vào người Châu Thanh nên đợi đến khi cậu lên xe mới tự mình xoay người đi đến bên ghế lái.

Đó là ấn tượng cụ thể đầu tiên của Châu Thanh về thế giới hiện tại.

Những dãy nhà cao tầng mọc lên san sát bên ngoài cửa sổ ô tô.

Loại chấn động đó rất trực quan.

Cảnh phồn vinh và thiên hạ thái bình của thời thịnh trong miệng người xưa đã không còn là tưởng tượng nữa rồi.

Không còn mấy may những dấu vết lụn bại của cảnh nước mất nhà tan vào thế kỷ trước, những súng đạn máu lửa và phân tán lưu vong đã bị chôn vùi dưới dòng sông dài lịch sử và trong sách giáo khoa lịch sử của bao thế hệ mới.

Nhưng đối với Châu Thanh thì những ký ức và trải nghiệm đó lại ở ngay trước mắt, ở ngày hôm qua và cũng ở tương lai.

Nhưng cậu vẫn vô cùng vui mừng vì mình có thể đến được đây.

Cậu không biết Châu Thanh ban đầu có hoàn toàn biến mất hay không, tất cả những gì cậu có thể làm là sống thật tốt, làm những gì mình muốn làm và có thể làm để không uổng phí vận may đã cho cậu một cơ hội để mở mắt ra một lần nữa.

So với những thông tin cậu tìm hiểu được từ sách báo mấy ngày nay, bất cứ thứ gì nhìn thấy tận mắt, sờ tận tay đều vô cùng mới lạ đối với cậu.

Giống như xe của Tiểu Lâm cũng có thể trả lời điện thoại.

Ở bệnh viện Châu Thanh nhìn thấy mọi người sử dụng một thứ gọi là điện thoại di động nhưng bây giờ thiết bị liên lạc của mọi người dường như ngày càng phức tạp hơn cậu nghĩ.

Lúc giọng nói của phụ nữ vang lên trong xe, Tiểu Lâm theo phản xạ liếc nhìn Châu Thanh trong kính chiếu hậu.

"Xe đến đâu rồi?" Người phụ nữ hỏi.

Tiểu Lâm: "Nửa đường rồi ạ."

"Được, cậu đưa người đến công ty một chuyến đi."

Tiểu Lâm dừng lại một giây, cậu ta vốn định nói rằng sức khỏe của anh Châu không tốt nhưng cuối cùng vẫn không muốn thêm việc mà chỉ "Vâng" một tiếng.

Cúp điện thoại, Tiểu Lâm suy nghĩ một lúc mới mở miệng nói: "Anh Châu, chị Phạm bảo anh đến công ty một chuyến trước."

"Vậy thì đi thôi." Châu Thanh gật đầu.

Cậu không trực tiếp hỏi chị Phạm là ai nhưng ngược lại Tiểu Lâm lại liếc nhìn cậu một cái, nhắc nhở cậu: "Chị Phạm là người đại diện của anh Trữ,

vô cùng giỏi giang."

Lời giải thích này lại càng phức tạp hơn, Châu Thanh không nói lời nào.

Tiểu Lâm do dự một lúc, hỏi: "Anh Châu, anh thật sự không nhớ gì sao?"

"Ừm, sau khi tỉnh lại trí nhớ đã không còn tốt nữa."

Tiểu Lâm hoàn toàn không nói gì nữa.

Thật ra cậu ta đã gặp Châu Thanh hai lần từ xa và hoàn toàn không thể liên kết người đang ngồi ở phía sau lưng nhìn ra ngoài cửa sổ với Châu Thanh của một năm trước.

Châu Thanh của trước đây luôn bị vây quanh bởi rất nhiều kẻ lộn xộn, mở miệng toàn chửi thề khiến cho người khác muốn tránh xa.

Nhưng cậu của bây giờ lại khiến cho Tiểu Lâm luôn cảm thấy rằng cậu đang cho người khác một loại áp lực vô hình.

Không phải là loại áp lực khiến người sợ hãi mà là loại áp lực mà khi cậu ngồi ở trong xe lại khiến cho cậu ta không nhìn được phải lái xe càng thêm ổn định và bình tĩnh.

Châu Thanh không hề biết Tiểu Lâm đang nghĩ gì mà chỉ cảm thấy rằng nửa sau của chuyến đi đủ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cậu có thể nhìn kỹ hơn về thế giới bây giờ.

Lúc xe dừng lại thì mưa ngày càng nặng hạt.

Châu Thanh xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà lớn trước mặt rồi đứng tại chỗ mất một lúc.

Tiểu Lâm cũng không giục cậu, cuối cùng lúc dẫn Châu Thanh đi vào vẫn còn hơi hối hận vì đã để mưa làm ướt tóc và vai của anh Châu.

Sau đó, cuối cùng Châu Thanh cũng nhìn thấy người phụ nữ được gọi là chị Phạm.

Cô đang nói chuyện điện thoại trong văn phòng rộng lớn, khoảng ba mươi tuổi, mặc một bộ Âu phục giản dị màu trắng và để một mái tóc cắt ngắn gọn gàng.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô tranh thủ ngẩng đầu nhìn cậu một cái rồi tùy ý chỉ vào ghế sofa, ra hiệu cho cậu ngồi xuống trước.

Châu Thanh không có ý kiến gì, ngồi xuống ghế sofa.

Hai phút sau, chị Phạm mang theo một chồng tài liệu đi đến. Cô đặt lên bàn trà, sau đó đứng dậy rót nước cho cậu, vừa lấy nước vừa nói: "Một năm trước đã muốn cậu ký vào bản thỏa thuận này nhưng lúc đó cậu vừa xảy ra tai nạn nên vẫn luôn trì hoãn cho đến bây giờ."

Chị Phạm nói xong thì quay lại đưa nước cho cậu.

"Cảm ơn." Châu Thanh đưa tay ra nhận lấy.

Chị Phạm nghe cậu nói cảm ơn thì liếc nhìn cậu một cái, sau đó mới tự mình mở bản thỏa thuận ra rồi tiếp tục nói: "Bản thỏa thuận không có điều gì mới, mấu chốt là một vài điều khoản bảo mật hôn nhân."

Cô tiếp tục nói với ý tứ sâu xa: "Châu Thanh, cậu không thể trách tôi làm việc không để lại đường lui. Tuy rằng việc kết hôn là việc riêng tư của cậu và Khâm Bạch, thậm chí là việc của nhà họ Châu và nhà họ Trữ nhưng cậu cũng biết hiện tại nhà họ Trữ không quản được cậu ấy, nghề nghiệp của cậu ấy còn có tính đặc thù, studio xuất phát từ thái độ chịu trách nhiệm với cậu ấy nên nhất định phải làm như vậy."

Giọng điệu của cô không hề mạnh mẽ nhưng từ đầu đến cuối đều có một loại ý tứ không thể vận lại.

Nhưng.

"Chờ đã." Châu Thanh cầm ly nước, ngắt lời đối phương.

Trọng tâm của cậu hoàn toàn không đặt ở đây, cậu xác nhận mình không nghe lầm nhưng vẫn nghi ngờ hỏi: "Chị nói tôi... đã kết hôn sao?"

Lần này đến lượt chị Phạm sửng sốt.

Lúc này cô mới nổi lên suy nghĩ đánh giá người đang ngồi đối diện mình, luôn cảm thấy rằng người này đã thay đổi rất nhiều nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Bất cứ ai suýt chết một lần đều sẽ thay đổi.

Nhưng cô nhìn ra được sắc mặt Châu Thanh không tốt, còn tưởng rằng đối phương suy cho cùng cũng vừa mới xuất viện.

Giọng điệu của cô dịu đi mấy phần rồi nói: "Lúc trước bệnh viện nói trí nhớ của cậu có chút vấn đề nhưng không ngờ ngay cả việc mình đã kết hôn cậu còn không nhớ."

"Cô ấy (*)... là người như thế nào?" Châu Thanh hỏi.

(*) chắc mọi người cũng biết rồi, trong tiếng Trung thì cô ấy (她) và anh ấy (他) đều đọc là /tā/, chỉ khi viết mới khác thôi nên Châu Thanh tưởng đối tượng kết hôn của mình là nữ.

Chị Phạm lại liếc nhìn cậu một cái, như thể xác nhận xem cậu có thật sự đã quên hay không, sau đó mới nói: "Nghệ sĩ, diễn viên."

Nói đến đây lại không nhẹn được.

"Châu Thanh, cậu cũng nên biết trong thời đại bây giờ việc có duyên với công chúng đối với người làm nghề này quan trọng như thế nào. Tôi thừa nhận con người Trữ Khâm Bạch cậu ấy vẫn luôn làm theo ý mình quen rồi,

cậu ấy không quan tâm cũng không thêm để ý. Nhưng kể từ khi cậu ấy bắt đầu ra mắt, tôi vẫn luôn phụ trách nghiệp vụ của cậu ấy nên cậu ấy cũng là do một tay tôi nâng đỡ. Cậu sẽ không muốn hủy hoại cậu ấy đúng chứ?"

Chị Phạm thừa nhận mình đang lợi dụng người lúc gặp khó khăn.

Từ một người đại diện nhỏ ít tiếng tăm bò lên đến vị trí hiện tại, hơn ai hết cô hiểu rõ mình phải làm gì để mang lại lợi ích tối đa cho nghệ sĩ.

Cô chưa bao giờ tin vào bất kỳ thỏa thuận bằng miệng nào, càng không cảm thấy Trữ Khâm Bạch sẽ đặt Châu Thanh vào trong mắt.

Đây chính là điều cô lo lắng. Vậy nên thoả thuận cần phải được ký.

Nghĩ đến đức hạnh thối nát của Châu Thanh, cô đã chuẩn bị đầy đủ đe dọa lẫn hứa hẹn.

Còn Châu Thanh lại chống khuỷu tay lên đầu gối, hơi bóp ấn đường. Cậu vẫn đang tiêu hóa sự thật rằng mình đã kết hôn.

Một lúc sau, Châu Thanh ngẩng đầu lên.

"Về bản thoả thuận này, thái độ của cô ấy như thế nào?"

Chị Phạm rất thẳng thắn: "Cậu ấy không quan tâm đến những thứ này, những hợp đồng liên quan đến cậu ấy vẫn do tôi chịu trách nhiệm."

Châu Thanh lại bóp thái dương.

Mặc dù việc đã kết hôn này đã mang đến cho cậu một cú sốc lớn nhưng dù sao suy cho cùng mình cũng là một người đàn ông.

Ở trong ký ức của chính Châu Thanh, cậu thật sự tiếp xúc với một người có thể gọi là nghệ sĩ hay minh tinh thì cũng chỉ có một người. Đó là một đêm ở biển năm 42. Một người phụ nữ trẻ tuổi có nghệ danh là Hoa Hồng Trắng,

khí chất quyến rũ điệu đà của cô đã khiến cho nhiều người đàn ông mê mẩn và sẵn sàng chìm đắm.

Cô đã chết trước họng súng, ngay trước mắt Châu Thanh.

Châu Thanh vẫn nhớ rõ cảnh tượng đó, trên sân khấu cao của sảnh khiêu vũ, người phụ nữ môi đỏ như lửa, hát bài hát "Sai lầm Chung Nam".

Hồng trần gửi gió đến ngày trả lại, ngựa sắt mang rượu xuống núi Nam.

Hoa Hồng Trắng đã từng đóng phim, từng cặp kè với rất nhiều đàn ông có tiền, cũng đã từng phiêu bạt trong chốn vàng son xa hoa hay được vô số người săn đón và yêu thích. Nhưng vẫn có nhiều người gọi cô là con hát thấp kém, là đồ chơi của đàn ông.

Cuộc đời ngắn ngủi của một người phụ nữ kết thúc bằng cái chết oanh oanh liệt liệt.

Lúc đó khi người đời nói về cô một lần nữa và bắt đầu gọi cô là nữ anh hùng, giọng điệu đều tràn đầy tiếc nuối và hận thù sôi sục.

Châu Thanh đã từng lăn lộn qua thời kỳ hưng thịnh và tẻ nhạt, gặp qua quá nhiều người, quá nhiều chuyện.

Mặc dù cậu biết trong xã hội ngày nay, hoàn cảnh của những người được gọi là nghệ sĩ và minh tinh chắc chắn không tệ đến mức như vậy.

Ngay cả chị Phạm ở trước mặt, trong hay ngoài lời nói cũng đều đang bảo vệ lợi ích của cô nhưng cuối cùng cậu vẫn nói: "Nếu thỏa thuận có lợi cho vợ tôi thì tôi không có ý kiến gì."

Khi chị Phạm nghe thấy những lời của cậu thì bàn tay đã run lên, phần lớn nước trong ly đổ thẳng lên tài liệu.

Châu Thanh lấy khăn giấy ra lau dọn, ngạc nhiên trước phản ứng của cô nên hỏi, "Sao vậy?"

Chị Phạm nhìn cậu như thấy quý.

Cô thậm chí còn không kịp ngạc nhiên khi cậu đồng ý dễ dàng như vậy mà đã mở miệng, chậm rãi nói: "Tôi nghĩ có lẽ tôi cần phải nhắc nhở cậu."

"Không có vợ."

"Đó là chồng của cậu."

- - -

Gin: bé Châu điếng mịa người =)))

Chương 3: C3: Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Nhận thức của Châu Thanh đã hoàn toàn bị lật đổ.

Lần đầu tiên cậu có cảm giác không nói nên lời.

Thế kỷ trước đừng nói đến hôn nhân đồng giới, một số người vì điều này mà đã bị gãy chân, bị bỏ tù hoặc thậm chí bị bắn cũng có. Điều duy nhất chưa từng nghe đến là có ai đó dám công khai chuyện này chứ đừng nói đến chuyện kết hôn.

Kiếp trước của Châu Thanh tràn ngập trong những thăng trầm của thời loạn thế, không yêu đương, không cưới vợ, cũng không gặp được người mình thích.

Bây giờ đột nhiên nghe nói mình đã kết hôn, đối tượng còn là một người đàn ông, dù ít hay nhiều cũng khiến cho cậu khó mà tiêu hoá được.

Chị Phạm thấy phản ứng của cậu không giống như giả thì lại một lần nữa nghĩ về lần gặp Châu Thanh vào một năm trước.

Khi đó cô vừa mới biết Trữ Khâm Bạch giấu cô tìm người xử lý việc đăng ký kết hôn, đột nhiên cảm thấy như sấm sét giữa trời quang, đặc biệt là cái tên Châu Thanh đang khoanh chân ngồi trên ghế sofa, mang theo mười một tên lưu manh đầu đường xó chợ.

Chính là ngay chỗ cậu đang ngồi bây giờ, vừa mở miệng đã cười ha ha nói: "Chị muốn tôi giữ bí mật cũng được thôi, mỗi tháng một trăm vạn, đồng ý thì tôi cam đoan tuyệt đối sẽ không nhắc tới tên Trữ Khâm Bạch."

(một trăm vạn tệ = một triệu tệ \approx 3 tỉ 6 VNĐ)

Chị Phạm quả thật đã nổi trận lôi đình.

Cô nhìn ra được Châu Thanh thật ra rất sợ Trữ Khâm Bạch.

Một người dám cùng ba ruột ký thoả thuận VAM (*), giá trị những năm trăm triệu lận đấy.

(*) bản gốc là 对赌协议, thoả thuận VAM (Valuation Adjustment Mechanism/Bet-on Agreement): thoả thuận giữa bên đầu tư và bên tài chính về tình hình không chắc chắn trong tương lai khi đạt được thoả thuận.

Thà rằng bán đi hôn nhân của mình để đổi lấy việc không bị cái thân phận cậu ba nhà họ Trữ này khống chế.

Quả thật chính là một kẻ điên.

Không ai trong nhà họ Trữ không sợ anh, Châu Thanh cũng sợ.

Vì vậy những gì hắn làm là dẫn theo một nhóm người và thỉnh thoảng sẽ gây rắc rối cho những người có tin đồn với Trữ Khâm Bạch.

Nghe nói còn lột quần áo của một người phục vụ trong quán bar mà Trữ Khâm Bạch đã từng đến rồi đẩy ra đường lớn để làm nhục người ta.

Những việc này chưa từng bị làm âm lên.

Chị Phạm vì thế đã mắng Trữ Khâm Bạch đến máu chó đầy đầu.

Nhà họ Châu lúc đó thật sự là một lựa chọn tốt cho Trữ Khâm Bạch, cô cũng

biết rằng điều mà anh coi trọng chính là Châu Thanh ở nhà họ Châu là một tên phế vật.

Nhưng phế vật cũng có phiên phức của phế vật.

Chưa đầy hai tháng sau khi đăng ký kết hôn, Châu Thanh đã xảy ra chuyện.

Bây giờ lại nhìn vào người đang ngồi trước mặt mình, chị Phạm phát hiện ra mình bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng.

Có lẽ là bởi vì cậu của hiện tại cùng với người trong ấn tượng của cô có sự khác biệt vô cùng lớn.

Gầy gò mỏng manh, nói chuyện với tốc độ không nhanh cũng không chậm, bất kể là dáng ngồi hay từng cử chỉ điệu bộ đều thể hiện rất có học thức.

Cậu thậm chí còn không đề cập đến bất kỳ điều kiện nào mà đã trực tiếp đồng ý với nội dung của thỏa thuận, chị Phạm quả thật không biết thay đổi này là tốt hay xấu.

Với Châu Thanh của trước đây, có lẽ bạn chỉ cần bỏ ra một trăm vạn thì thật sự có thể mua được một lần yên tĩnh, thế nhưng cậu của hiện tại thì ngay cả một người già đời như chị Phạm cũng không thể nhìn thấu được.

Thỏa thuận được ký kết thuận lợi một cách đáng ngạc nhiên.

Lúc Châu Thanh đập nắp bút thì đưa tay lên che miệng ho hai tiếng.

Chị Phạm nhíu mày, vô thức nói: "Tôi bảo Tiểu Lâm đưa cậu về, nhớ thay quần áo, ướt hết cả rồi."

Châu Thanh nghiêng đầu liếc nhìn bả vai mình rồi quét đến đuôi tóc, cười nói: "Tôi vẫn phải đi cắt tóc trước đã."

Châu Thanh đứng dậy. Cậu nghĩ đến gì đó rồi lại hỏi: "Xin hỏi hiện tại tôi

với... chồng tôi đang ở cùng nhau phải không?"

Châu Thanh tự mình nói ra có hơi kỳ quặc, ngay cả chị Phạm cũng im lặng không nói nên lời.

Cô thật sự không cách nào tưởng tượng được Trữ Khâm Bạch đang mang lên mình thân phận chồng của một người đàn ông nhưng cô vẫn nói sự thật: "Cậu ấy quanh năm sống trong biệt thự ở Đông Hồ (*), đó là tài sản riêng của cậu ấy. Trước đây hai cậu chưa từng sống chung với nhau nhưng theo tôi được biết thì em trai cậu đã sống trong căn nhà mà ba cậu tặng cho cậu kể từ khi cậu nhập viện rồi."

(*) Đông Hồ: mình có tra thì thấy Đông Hồ là một hồ nước ngọt ở Vũ Hán, đây là hồ trong thành thị lớn nhất hoặc nhì Trung Quốc nhưng hình như Đông Hồ ở đây không phải cái ở Vũ Hán vì Vũ Hán khác chỗ với Lam Thành ở chú thích chương 1. Mấy địa danh trong đây mọi người nắm sương sương thôi nha vì có thể là tác giả chế ra thôi chứ không đúng lắm

Hóa ra Châu Thanh có người nhà.

Nhưng Châu Thanh không cần đoán cũng biết, nhập viện một năm không thấy ai đến, có thể thấy rằng quan hệ không hề tốt.

Châu Thanh không nói thêm gì nữa.

Chị Phạm liếc nhìn cậu một cái, đột nhiên thở dài một tiếng, nói: "Hôn nhân của hai cậu không phải kết hôn theo hợp đồng mà là hợp pháp hợp quy, hay là đừng trở về chỗ của mình nữa. Còn có thể quay lại được không là một chuyện, trước khi chưa ly hôn nếu cậu xảy ra chuyện thì Trữ Khâm Bạch có nghĩa vụ chăm sóc cho cậu. Đến chỗ Đông Hồ ở đi, trong nhà có dì giúp việc, mấy ngày nay Trữ Khâm Bạch có nhận quay nên rất bận, chưa hẳn sẽ quay lại."

"Có cần báo cho anh ta một tiếng không?"

"Tôi sẽ báo cho cậu ấy."

"Được, cảm ơn."

Châu Thanh nhận chìa khóa từ chị Phạm, còn có cả điện thoại di động được cho là của cậu lúc xảy ra tai nạn.

Cậu thử nghịch một lúc, biết được cách bật và tắt rồi cất điện thoại đi.

Lúc Châu Thanh đến nơi đã là bốn giờ chiều.

Vì hôm đó thời tiết xấu nên khu biệt thự Đông Hồ ẩn mình trong một khu xanh hoá rậm rạp, không khí nồng nặc mùi bùn đất ẩm ướt sau cơn mưa.

Tiểu Lâm hiển nhiên rất thường xuyên tới đây, cũng không bị ngăn lại, xe đi qua cổng sắt lớn rồi đi thẳng về phía trước.

Cuối cùng dừng lại trước một căn nhà trong cùng của khu dân cư.

Ngôi biệt thự được xây dựng bên cạnh núi đá, có hai tầng với diện tích lớn được thiết kế bằng kính thuỷ tinh một chiều, bên trái có bể bơi ngoài trời cực lớn xanh ngắt. Trước năm mười lăm tuổi, Châu Thanh sống trong Châu công quán (*), sau đó cũng biết đến một số khu tắc đất tắc vàng và biệt thự đất tiền nhưng đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một căn nhà vô cùng hiện đại hoá và có tính công nghệ như vậy.

(*) công quán: nhà cho quan ở thời xưa.

Ngay khi Châu Thanh một mình vừa đến cổng vườn hoa thì đã có người nắm lấy cánh tay cậu.

"Sao bây giờ mới tới?"

Đối phương là một cô gái gầy gò, đưa tay ra cầm lấy chiếc túi trong tay cậu, vừa mở ra vừa nói: "Thương hiệu Lyco đúng không? Sao tới chậm thế, vẫn luôn đợi quần áo của bên anh đấy."

Châu Thanh, người vừa mới cắt tóc và mua hai bộ quần áo dưới sự hướng dẫn của Tiểu Lâm, im lặng đứng tại chỗ.

Nhưng rất nhanh sau đó cô gái đã hét lên, cầm cổ áo của áo lên, nói: "Sao lại là size này?! Bị nhỏ rồi!"

Châu Thanh thấy cô gái sắp khóc, "Áo này..."

"Thương hiệu của mấy người rút cuộc làm việc kiểu gì đấy!" Cô gái nhét túi lại vào trong ngực Châu Thanh.

"Sao vậy, sao vậy?" Có người vội vàng chạy tới hỏi.

Cô gái vừa tức giận vừa khó chịu, "Chị, size áo bị cầm nhầm rồi, thời gian cũng không kịp nữa. Phải làm sao đây? Anh Trữ đã rất tức giận rồi, chị cũng biết hai ngày nay tâm trạng của anh ấy rất không tốt mà, em chết chắc rồi."

Người mới đến này tuổi tác lớn hơn một chút, cầm lấy chiếc túi xem thử rồi kinh ngạc: "Đây có phải quần áo của Lyco đâu."

Cô gái đầu tiên: "Hả???"

Cuối cùng Châu Thanh mở miệng: "Xin lỗi, đây là quần áo của tôi."

Hai người lập tức đồng thời nhìn về phía cậu.

Trần Đăng Đăng nhìn chăm chăm vào người đứng trước mặt mình, cao cao gầy gầy, ngoại trừ nước da hơi kém thì trông cũng không tệ.

Nhưng cô lập tức cảnh giác: "Anh là ai? Nếu không phải đến đưa quần áo từ nhãn hàng thì làm sao vào được đây? Tôi nói cho anh biết người lần trước xông vào nơi này vẫn còn đang ngồi tù đấy."

Châu Thanh: "Tôi là bạn của ngài Trữ."

Suy cho cùng cậu cũng vừa ký một thỏa thuận bảo mật.

Nhưng rõ ràng là Trần Đăng Đăng không tin: "Bạn gì? Bạn của sếp chúng tôi tôi biết hết, sao chưa từng gặp anh bao giờ?"

Trong lúc Trần Đăng Đăng ở cửa giằng co với cậu.

Bên trong biệt thự.

Trong phòng khách rộng lớn ở tầng 1, trên ghế sofa bọc da hình tròn màu trắng, đôi chân dài của Trữ Khâm Bạch đang bắt chéo, lạnh lùng nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện ghế sofa.

Chuyên gia trang điểm muốn trang điểm cho Trữ Khâm Bạch nhưng lại bị anh giơ tay ngăn cản.

Lục Minh bị anh nhìn chằm chằm đến lông toàn thân như muốn dựng đứng lên, mở miệng nói: "Tôi nói này anh Trữ, ba à, ông nội à. Thân là sếp tổng của Thánh Khải, tôi đã hạ mình đích thân mang người qua đây, cầu xin ngài tham gia tiệc tối hằng năm của Thịnh Vũ một chút thôi, ít nhiều gì cậu có thể cho tôi chút mặt mũi có được không?"

Trữ Khâm Bạch hừ lạnh một tiếng, "Còn không phải là vì cậu muốn móc nối với Trữ Húc Minh à."

Lục Minh trợn trắng mắt, tâm trạng không tốt: "Cái gì mà Trữ Húc Minh, người ta không phải là anh cả của cậu à? Hai người bọn mình quen biết nhau từ cấp ba, Thánh Khải cũng có một nửa cổ phần của cậu. Việc cậu và ba ruột trở mặt với nhau tôi không quản được nhưng Thánh Khải nửa cuối năm nay có thể hoàn thành mục tiêu hay không phụ thuộc vào việc cậu nói một câu với anh cậu đấy."

Trữ Khâm Bạch: "Tôi không có liên quan gì với việc kinh doanh của nhà họ Trữ, cậu cũng đâu phải ngày đầu mới biết."

"Biết chứ." Lục Minh không chút sợ hãi nói: "Ngài đức cao vọng trọng, vì việc này mà ngay cả vợ cũng tình nguyện tìm từ bãi rác ra, còn có việc gì mà cậu không làm được nữa đâu."

Lục Minh nói đến đây đột nhiên muốn hóng hớt: "Tôi nghe nói người đã tỉnh rồi à?"

Trữ Khâm Bạch liếc hẩn một cái, "Liên quan gì đến cậu?"

"Không liên quan gì hết nhưng rác thải gây ô nhiễm môi trường thì có liên quan đến tôi."

Lục Minh nói: "Những chuyện một năm trước cậu ta làm cậu quên rồi à? Tôi nói cho cậu biết, loại người này có thể không tổn hại đến bao nhiêu lợi ích nhưng có thể làm người ta buồn nôn. Điều này giống như hỏi một người thích ăn cút vị socola hay socola vị cút vậy đó."

Trữ Khâm Bạch ném áo khoác ở bên cạnh sang, "Miệng chó không nhỏ được ngà voi, đừng có làm tôi buồn nôn."

Lục Minh đưa tay ra chộp lấy: "VẬY CÁI TÍNH NÉT NHƯ CHÓ NÀY CỦA CẬU CÓ THU LẠI ĐƯỢC KHÔNG, CŨNG DO ANH CẢ VÀ CHỊ HAI BẰNG LÒNG CHIỀU CHUỘNG NÊN MỚI KHIẾN CHO CẬU KHÔNG COI AI RA GÌ NHƯ VẬY Đấy."

Lúc này điện thoại của Lục Minh vang lên.

"Chị Phạm?" Hẩn lập tức thay đổi giọng điệu, không nói thẳng: "Ngọn gió nào khiến cho ngài nhớ đến tôi hôm nay vậy?"

"Cậu và Trữ Khâm Bạch đang ở cùng nhau à? Người ở studio nói cậu ấy ở nhà nhưng liên lạc không được."

"Ờ chứ." Lục Minh liếc nhìn Trữ Khâm Bạch, sau đó đặt điện thoại lên bàn trà rồi mở loa ngoài.

Chị Phạm: "Châu Thanh xuất viện rồi, tôi để cậu ta đến chỗ cậu, đến lúc đó cậu đừng nhốt người ở ngoài đấy."

Trữ Khâm Bạch chưa nói gì thì Lục Minh đã nói trước: "Tôi nói này chị Phạm, là tôi bị điếc hay chị điên rồi? Chị nói ai cơ?"

Chị Phạm: "Châu Thanh. Tình huống của cậu ta bây giờ hơi khác một chút, tôi nghĩ thay vì mặc kệ ở bên ngoài gây ra thêm rắc rối thì chi bằng đặt trước mắt vẫn an tâm hơn."

Lục Minh chế nhạo: "Chị không sợ Châu Thanh ngủ với ảnh đế nhà chị à?"

Chị Phạm cảm thấy quái gở: "Ai tự kết hôn thì tự chịu trách nhiệm đi."

Vì chuyện này mà chị Phạm đã đâm chọt anh một năm, người quen ai mà không rõ.

Trữ Khâm Bạch tỏ ra thờ ơ, chỉ nói: "Đi đâu em không quản, nhưng chỗ này chỉ cần cậu ta dám tới thì em dám ném người đi."

Kết quả là vừa dứt lời, Trần Đăng Đăng đứng lúc dẫn người đi vào.

Với tư cách là một trợ lý, Trần Đăng Đăng đã đủ nơm nớp lo sợ rồi nhưng vừa vào cửa đã nghe thấy lời này nên nhất thời sợ tới mức đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Trữ Khâm Bạch ngược mắt lên liếc qua, đúng lúc bốn mắt giao nhau với người đứng phía sau Trần Đăng Đăng.

Châu Thanh chưa bao giờ gặp Trữ Khâm Bạch trước đây nhưng lần đầu tiên nhìn thấy người này, cậu khẳng định mình không nhận làm người.

Dáng vẻ của Trữ Khâm Bạch rất dễ nhận ra, là kiểu ưa nhìn đến chói mắt. Ngũ quan góc cạnh sắc nét, đôi mắt một khi nhìn người khác từ dưới lên trên đều có một loại cảm giác như từ trên cao nhìn xuống.

Điều này khiến cho Châu Thanh không thể không nhớ đến con mèo lông dài Mỹ màu đen mà cậu đã nhìn thấy trong nhà vợ của một vị tướng quân.

(*) mèo lông dài Mỹ hay còn gọi là mèo Maine Coon, tui kiếm ảnh màu đen cho mấy bồ dễ tưởng tượng

[Click để xem ảnh](#)

Giống như một con báo đen lông dài, hoàn toàn sẽ không đến gần người khác.

Dáng đi rất tao nhã, lúc đi lướt qua chân bạn, ngay cả một ánh mắt cũng lười liếc nhìn bạn.

Thế nhưng Trữ Khâm Bạch ban đầu đã không nhận ra người.

Nhưng kết hợp với những gì chị Phạm vừa nói trên điện thoại, anh thật sự đã liên kết người tóc đen, ăn mặc giản dị sạch sẽ trước mặt này với ấn tượng mơ hồ trong đầu.

Anh nhìn Trần Đăng Đăng, "Cô dẫn người vào mà không cho tôi một lời giải thích sao?"

"Anh Trữ." Trần Đăng Đăng cảm thấy ngày chết của mình đã đến rồi.

Cô cũng không biết tại sao mình lại bằng lòng dẫn người vào nữa, có lẽ là vì lúc cậu nói mình là bạn của Trữ Khâm Bạch quá mức chân thành, cũng có thể là vì thấy cơ thể cậu không khoẻ.

Dù sao cô cũng không thể nói mình vì đầu óc mê muội mà tin lời của cậu.

Suy cho cùng biểu hiện của anh Trữ rõ ràng là dấu hiệu của việc sắp bùng nổ cơn giận.

May mắn thay, người đàn ông được dẫn vào đã cứu cô một mạng.

Cậu tự mình đi vòng qua cô, đứng trước mặt cô. Một lúc sau mới nói với người ngồi trên ghế sofa: "Lâu rồi không gặp, gần đây có khỏe không?"

Đây là lời chào hỏi cơ bản, phổ thông và lịch sự nhất, ít nhất trong nhận thức của Châu Thanh là như vậy.

Người đàn ông ngồi bên kia ghế sofa đột nhiên lộ ra vẻ mặt ghen ngào.

Nhưng Trữ Khâm Bạch lại xem xét cậu, lạnh lùng nói: "Mới đầu còn tốt nhưng vừa nhìn thấy cậu đã rất không tốt."

Châu Thanh xem xét tình thế, đã hiểu ra rồi.

Ban đầu cho rằng người nếu đã có thể kết hôn, lại còn sẵn sàng trả chi phí y tế cao cho cậu thì quan hệ với Châu Thanh chắc có thể miễn cưỡng xem như tạm được.

Hiện tại xem ra không phải là miễn cưỡng nữa.

Mà hẳn là vô cùng miễn cưỡng.

Chương 4: C4: Chương 4

Theo cách hiểu của Châu Thanh, nếu chị Phạm đã nói đây không phải là một cuộc hôn nhân hợp đồng thì tương đương với việc ngay cả khi đằng sau cuộc hôn nhân này có những lợi ích liên quan, ít nhất cơ sở của cuộc hôn nhân vẫn là anh tình tôi nguyện.

Theo như tin tức cậu hiểu được ngay trước mắt, nguyên chủ Châu Thanh có gia đình không hòa thuận, cũng không thấy bất kỳ người bạn nào đến thăm hẳn.

Với tiền đề là tình trạng cơ thể không ổn định cùng với hiểu biết về thế giới không đầy đủ, cũng không có nguồn tài chính và kỹ năng sinh tồn, cậu buộc phải tìm kiếm điểm đột phá từ những người quen của Châu Thanh để thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

Nếu Trữ Khâm Bạch đã có thân phận là một người chồng, vậy thì chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng nhìn vào tình hình trước mắt thì đây rõ ràng là một quyết định sai lầm.

Trong khoảnh khắc Trữ Khâm Bạch nhận ra, cậu đã xác định được tính chất của việc cậu đến đây, chậm rãi mở miệng nói: "Kết hôn xong rồi thì cậu thật sự cảm thấy có thể uy hiếp tôi sao?" Anh ném điện thoại di động trong tay xuống bàn trà đến "cạch" một tiếng, quay đầu lại nhìn cậu, mỗi một câu đều tràn ngập ý mỉa mai ngấm và cảnh cáo: "Cậu âm thầm đòi chị Phạm bao nhiêu, một trăm vạn? Hai trăm vạn? Tôi không phải chị ấy cũng không phải ba cậu đâu Châu Thanh, trong phạm vi nên đưa tôi cũng không thiếu gì cậu. Nhưng tôi đã nói chưa nhỉ, đừng đến trước mặt làm bẩn mắt tôi?"

Châu Thanh không nói gì nhưng ngược lại điện thoại đặt trên bàn trà vẫn chưa cúp nên một giọng nói từ trong đó truyền tới.

Chị Phạm: "Trữ Khâm Bạch, người ta không đòi tiền tôi."

"Còn nữa, cậu ta mất trí nhớ rồi, hoàn toàn không còn nhớ gì cả."

"Hừ." Khoé miệng Trữ Khâm Bạch hơi nhếch lên cười khẽ một tiếng, "Lời nói xằng như vậy mà chị cũng tin, chị mới tốt nghiệp tiểu học à?"

Chị Phạm: "..."

Trữ Khâm Bạch đứng dậy khỏi ghế sofa rồi đi đến trước mặt Châu Thanh, cậu gật đầu nói: "Mất trí nhớ rồi."

Anh lại đánh giá cậu từ trên xuống dưới, "Ăn mặc cũng ra gì đấy, chơi có vui không?"

Trần Đăng Đăng ở bên cạnh kể từ cái câu kết hôn của Trữ Khâm Bạch đã nuốt nước miếng và lùi lại về sau.

Mặc dù cô rất sợ Trữ Khâm Bạch nhưng thật ra chỉ cần không phạm sai lầm trong công việc thì anh sẽ không bao giờ vô duyên vô cớ nổi giận. Suy cho cùng cô cũng đã cẩn thận làm việc một năm, mặc dù bị ăn mắng không chỉ một lần nhưng ông chủ chưa bao giờ nói những lời như muốn sa thải cô. Nếu như cô biết người mình dẫn vào chính là đối tượng kết hôn chưa bao giờ lộ mặt của ông chủ nhà mình thì có đánh chết cô cũng không dám tự chủ trương.

Châu Thanh này chắc chắn nằm ở trang đầu tiên trong danh sách đen của anh, là kiểu người mà chỉ gặp một lần đã chê thừa thãi.

Hơn nữa lúc cả hai cùng đứng, Trữ Khâm Bạch còn cao hơn Châu Thanh nửa cái đầu.

Anh không thuộc kiểu người thô kệch, thậm chí trong sự đẹp đẽ còn mang theo chút cảm giác hoang dã và sắc bén. Vairộng chân dài, đối mặt với Châu Thanh gầy gò mỏng manh ngay lúc này thì khí thế của anh hoàn toàn áp đảo.

Thế nhưng Châu Thanh chỉ rất bình tĩnh nhìn anh, cậu thậm chí còn có tâm trạng để trả lời: "Chơi không hề vui."

Trần Đăng Đăng cảm thấy kính phục. Dám tiếp câu này của sếp, về cơ bản là tự tìm đường chết.

Quả nhiên Trữ Khâm Bạch đã bật cười. Có lẽ anh cảm thấy Châu Thanh có dũng khí đáng khen, vậy nên còn hỏi một câu: "Được, nói đi, lần này rốt cuộc muốn cái gì?"

"Một số quyền và lợi ích hợp pháp trong quan hệ hôn nhân thôi."

Châu Thanh rất dừng dưng, nếu đã không thể bình tĩnh giải quyết vấn đề thì cậu cũng sẽ không để mặc cho người khác ức hiếp.

Châu Thanh nhìn Trữ Khâm Bạch, nói: "Ngài Trữ, tôi nghĩ nếu anh đã không thích tôi như vậy nhưng lại kết hôn với tôi, điều đó chứng tỏ rằng sự tồn tại của tôi có giá trị đối với anh. Tôi đoán là anh có lý do để không thể ly hôn đúng không? Anh cảm thấy lý do này có đủ để uy hiếp anh không?"

Sắc mặt Trữ Khâm Bạch lạnh đi trong nháy mắt.

Đúng lúc này, Lục Minh kịp thời đứng dậy, hấn đi tới bên cạnh Trữ Khâm Bạch, lấy tay che miệng rồi nhỏ giọng nói: "Chuẩn bị rồi đến nhé. Cậu cẩn thận một chút, mặc dù Châu Khải Tông không để đưa con trai này vào mắt nhưng người ta dù sao cũng là ruột thịt. Nếu đã kết hôn rồi thì cũng không cần làm rách lòng nhà họ Châu vào lúc này làm gì. Cậu cũng không muốn bị ba mình nắm thóp nhỉ?"

Lúc nói chuyện Lục Minh không để ý đến phản ứng của Trữ Khâm Bạch,

sau đó xoay người nói với Châu Thanh: "Này, không phải chỉ sống ở đây thôi sao? Ở đi! Nhà lớn như vậy còn không chứa nổi cậu à."

"Tôi có điều kiện." Châu Thanh nói.

Bây giờ ngay cả sắc mặt của Lục Minh cũng thay đổi.

Châu Thanh vờ như không nhìn thấy, cậu không hề muốn khiêu khích nhưng cậu nhìn ra được đối phương cũng không muốn làm mọi thứ trở nên quá tệ hại.

Trong những dịp đàm phán mà Châu Thanh đã trải qua vô số lần, cậu biết được rằng vào những thời điểm mấu chốt việc thể hiện sự chủ động là vô cùng quan trọng.

"Tôi cần quyền sử dụng tạm thời đối với căn nhà này, thời gian sử dụng không có thời hạn nhưng cũng sẽ không vượt quá nửa năm. Trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ không can thiệp lẫn nhau, tôi cần được đáp ứng những yêu cầu trong phạm vi hợp lý, chẳng hạn như nhu cầu hàng ngày và quyền được biết một số thông tin. Đương nhiên, tất cả những điều này đều theo quan điểm cá nhân của tôi, tuyệt đối sẽ không liên quan đến quyền riêng tư và thói quen hàng ngày của ngài Trữ. Sau nửa năm, tôi sẽ chiết khấu tất cả số tiền thu được và trả lại vào tài khoản của ngài Trữ."

Lục Minh ngẩn ra.

Đây không phải đồng nghĩa với việc ở chùa hứa sông hay sao?

Nhưng người ta vẫn đứng đó, không nhìn ra một chút chột dạ nào.

Lục Minh nể phục da mặt dày của người này rồi, không ngờ trải qua ranh giới sinh tử lại trở thành lưu manh phiên bản tiến hoá.

Đối mặt với yêu cầu của Châu Thanh, phản ứng của Trữ Khâm Bạch lại càng trực quan hơn, anh nhìn chằm chằm vào mắt Châu Thanh, "Cậu cho rằng đầu óc tôi không tốt lắm, hay là tôi trông giống như người coi tiền như rác?"

Châu Thanh: "Ngài Trữ là một người đẹp trai lịch sự."

Lục Minh không nhịn được cười khi một tiếng, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng.

Đối diện với hai cặp mắt một lạnh một nhạt nhìn mình, hắn mới ho khan một tiếng để che đậy sự thất lễ của mình.

Trữ Khâm Bạch tiếp tục nói: "Nếu cậu đã dám được voi đòi tiên thì đừng nói mấy chuyện như chiết khấu trả lại. Tôi có thiếu chút tiền đó không thì không nói, cậu cũng có chút năng lực lừa gạt mấy kẻ ngu dốt già yếu trên phố đấy, không bằng cầm tiền mua thêm ít sách, định hình lại tam quan (*) và hệ thống giá trị đi."

(*) tam quan: theo như triết học, tam quan bao gồm thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.

Châu Thanh xem như đã lĩnh hội đủ miệng của người này đọc đến thế nào.

Nếu thời gian quay ngược lại vài năm trước lúc ở trên bàn đàm phán hòa bình với các nước khác, không nói đến việc cắt đất bồi thường chiến tranh thì trong danh sách vinh dự của các anh hùng khẩu chiến nhất định sẽ có một suất cho người này.

Châu Thanh chỉ có thể nói: "Nếu ngài Trữ có chỗ cần đến tôi thì cũng có thể đề cập bất kỳ lúc nào."

Trữ Khâm Bạch liếc cậu hai lần, không biết nghĩ đến điều gì mà cuối cùng thế nhưng lại đột nhiên thỏa hiệp, đổi ý gạt đầu hàn nhạt nói: "Nếu đã nói như vậy thì ở lại đi."

Lúc năm giờ, Châu Thanh bình tĩnh đứng trong phòng dành cho khách trên tầng 2 của căn nhà này.

Diện tích căn phòng rất lớn với đầy đủ tiện nghi, mở cửa sổ ra sẽ nhìn thấy bể bơi ở dưới lầu và bụi hoa hồng đỏ trong vườn hoa sau một cơn mưa không hề có dấu hiệu khô héo mà lại nở rộ lấp lánh dưới những giọt mưa pha lê.

Một nơi cư trú ổn định là nền tảng của tất cả mọi thứ. Cho dù cậu biết điều kiện của Trữ Khâm Bạch có thể không hề đơn giản nhưng so với các yếu tố không chắc chắn khác, cách thức "niêm yết giá" này cậu lại càng thích hơn.

Hơn nữa, cuối cùng cậu cũng đã có thể dành ra sức lực và sự chú ý cho thứ khác.

Ví dụ như những thông tin có thể thu được trên điện thoại di động.

Cậu mở phần mềm trò chuyện, rất nhiều tin nhắn liên lạc dày đặc hiện lên. Cái sớm nhất có thể truy về từ một năm trước, chỉ là chưa đến hai tháng đã không còn tin tức gì nữa.

Hơn nữa tin nhắn bên trong càng xem càng khiến người ta phải nhú mày.

Trước tiên, chưa đề cập đến những cái tên vô cùng kỳ quặc thì nội dung gần như không thể tách rời khỏi ăn uống và cờ bạc, điều duy nhất khiến Châu Thanh cảm thấy được an ủi là nguyên chủ không dây dưa loạn xạ quan hệ nam nữ.

Hơn nữa, theo như phán đoán dựa trên những tin nhắn này, phần lớn những người mở miệng một tiếng Châu thiếu, hai tiếng Châu thiếu hầu như đều xem hắn là một kẻ coi tiền như rác.

Xúi giục gây sự thì hắn luôn tiên phong đi đầu, tiêu tiền thì để hắn là người móc ra trước.

Nguyên chủ Châu Thanh lại còn thích nghe người khác tâng bốc nên vẫn luôn tiêu tiền như nước và không có bất kỳ đánh giá cơ bản nhất nào về người khác.

Trong mạng lưới quan hệ gần như không có người hay thông tin nào hữu ích.

Người duy nhất vẫn luôn gửi tin nhắn cho hắn từ một năm trước là Hứa Triều.

Mẫu chốt là Châu Thanh cũng phát hiện ra được từ ghi chép trò chuyện với người khác rằng gia cảnh của Hứa Triều không tốt, cho nên hắn để cho cậu ta đi chơi với mình chỉ là muốn lấy người này làm trò đùa cho người khác.

Nhưng Hứa Triều rõ ràng là nhớ đến lúc ban đầu Châu Thanh đã cho cậu ta tiền, nhớ đến ân tình vì đã giúp mẹ cậu ta chữa bệnh.

Một người xuất thân từ gia cảnh bình thường như vậy có lẽ sẽ không có kênh nào để tìm hiểu về vụ tai nạn của Châu Thanh nhưng lại có thể gửi tin nhắn hỏi thăm suốt một năm, có thể thấy rằng tâm tính cũng không tệ mấy.

Hơn nữa lúc chiếc điện thoại đã cầm trong tay suốt một ngày lần đầu đổ chuông, tên của người gọi đến thế nhưng lại là cái tên Hứa Triều này.

Châu Thanh sửng người một lúc mới thở trượt sang bên phải.

Người ở đầu dây bên kia dường như không ngờ rằng cuộc gọi sẽ được trả lời, suốt mấy giây vẫn không lên tiếng, sau đó mới thận trọng hỏi: "Châu thiếu?"

Châu Thanh "Ừm" một tiếng, giọng nói ở đầu bên kia mới trở nên kích động.

"Thật sự là anh sao Châu thiếu?! Một năm nay anh đi đâu thế? Em còn tưởng rằng anh đã xảy ra chuyện rồi."

Châu Thanh tỉnh lại lâu như vậy đã gặp không ít người, ví dụ như sự quan tâm của bác sĩ, sự tò mò của Tiểu Lâm, sự cảnh giác của chị Phạm và đáng vẻ chỉ có sự ghê tởm thuần túy của Trữ Khâm Bạch.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được có người vì sự tồn tại của cậu mà vui vẻ từ tận đáy lòng.

Châu Thanh đợi đối phương bình tĩnh lại mới nói: "Xảy ra chút chuyện nhưng bây giờ đều ổn cả rồi. Còn nữa, không cần gọi tôi là Châu thiếu đâu, gọi Châu Thanh là được rồi."

Đối phương do dự: "Châu... Châu Thanh thiếu gia."

"Không có thiếu gia." Châu Thanh bật cười.

Lúc cười lên Châu Thanh lại chậm rãi dừng lại rồi nghĩ về một số người bạn cũ.

Người vẫn luôn gọi cậu là Châu thiếu gia chính là Thuận Tử.

Thuận Tử tên đầy đủ là Châu Lương Thuận, mặc dù cậu cũng họ Châu nhưng thật ra không có quan hệ huyết thống với nhà họ Châu. Hồi nhỏ cậu bị bán vào nhà họ Châu và vẫn luôn lớn lên cùng Châu Thanh.

Tính cách cũng giống như cái tên của cậu, thiện lương, hoà thuận và trung thành.

Cậu có đọc qua một ít sách nhưng lại không có nhiều tham vọng và chí lớn, tình nguyện cả đời ở nhà họ Châu đi theo Châu Thanh.

Năm Châu Thanh mười lăm tuổi, đất nước đã rất bất ổn rồi.

Hai năm sau, mẹ cậu cố gắng hết sức để gửi cậu sang Anh, ba năm sau lúc trở về thì chỉ có một mình Thuận Tử đón cậu.

Lời cậu thường nói vẫn luôn là: "Thiếu gia, nhà họ Châu chỉ còn lại anh, em đã hứa với phu nhân sẽ chăm sóc anh thật tốt rồi."

Cho đến khi chết đi vẫn luôn như vậy.

Lúc Thuận Tử chết không nhặt được xác, nghe nói là được chôn tập thể trong một cái hố lớn.

Sau này Châu Thanh đã một mình xây dựng cho cậu một phần mộ chôn quần áo và di vật.

Trên bia mộ có viết, mộ của Châu Lương Thuận, con trai thứ hai của nhà họ Châu.

Huynh trưởng Châu Thanh lập mộ.

Nghĩ đến những điều này, cậu khó mà không khởi bàng hoàng.

Giọng nói của Hứa Triều lại vang lên trong điện thoại, cậu ta nói: "Hay là em gọi anh là anh Thanh giống như Từ thiếu là được. Anh không sao là tốt rồi, em cứ nghĩ ban đầu anh cho em tiền xong lại không có tin tức gì, muốn tự mình nói với anh bệnh của mẹ em đã khỏi rồi, cực kỳ cảm ơn anh. Mẹ em còn nói khi nào rảnh mời anh đến nhà ăn cơm." Nói đến đây dường như nghĩ đến gì đó lại vội vàng nói: "Thật ra không tới cũng không sao, em..."

"Được." Châu Thanh ngắt lời cậu ta, "Chờ tôi ổn định lại nhất định sẽ đến cửa quấy rầy."

Hứa Triều nghe xong thì rất vui, hai giây sau liền nói: "Anh Thanh, em luôn cảm thấy bây giờ anh nói chuyện có hơi khang khác."

"Vậy sao? Chắc là do đã nghĩ thông một số chuyện." Châu Thanh dặn dò: "Sau này đừng liên lạc với mấy người Từ Lệnh nữa."

Hứa Triều lập tức nói: "Đã sớm không còn liên lạc nữa rồi, từ khi anh không còn ở đó thì bọn họ cũng không dất theo em nữa."

Châu Thanh gật đầu, nhận ra đối phương không nhìn thấy thì "ùm" một tiếng.

Lúc này đây dưới lầu có tiếng động truyền đến.

Châu Thanh cầm điện thoại cụp mắt nhìn xuống.

Có lẽ cuối cùng Trữ Khâm Bạch cũng đã bị Lục Minh thuyết phục, lúc này đang mặc một bộ Âu phục chỉnh tề, đầu tóc được chải chuốt gọn gàng dẫn theo mọi người đi ra con đường nhỏ trải sỏi trong vườn hoa.

Ngay cả một ông chủ công ty như Lục Minh lúc đi bên cạnh anh thì khí chất của cũng bị lấn át một phần.

Sau lưng hai người có không ít người đi theo.

Đến trước cổng rồi lên xe, tiếng động trong phút chốc xa dần, cũng cuốn đi luôn tiếng náo nhiệt bên này.

Châu Thanh quay mặt về hướng đó, trùng hợp thay nhìn thấy Trữ Khâm Bạch đang ngồi trong xe liếc mắt về hướng này một cái.

Hứa Triều hỏi cậu: "Anh Thanh, sao đột nhiên anh lại không nói gì nữa vậy?"

Châu Thanh không nhìn nữa, cậu nói: "Không có gì, trong nhà phải nuôi người ăn cơm chùa, chủ nhân khó tránh khỏi không vui."

Hứa Triều kinh ngạc: "Anh Thanh, có ai dựa dẫm vào anh ạ?"

"Không có." Châu Thanh cười nhẹ, sau đó hỏi, "Hứa Triều, có muốn đi cùng tôi không? Anh Thanh dắt cậu theo phát tài."

Chương 5: C5: Chương 5

Mặc dù Châu Thanh đã hứa với Hứa Triều nhưng thật ra trước mắt vẫn không có nhiều đầu mối.

Nhà họ Châu những năm đầu khởi nghiệp kinh doanh tơ lụa, sau đó thời cuộc rối loạn, trước sau đã từng liên tiếp xây dựng nhà máy dệt, nhà máy chè, nhập khẩu thuốc, v.v... Nhà họ Châu chỉ có một người con trai độc đinh là Cậu, từ nhỏ đã bắt đầu học kinh doanh.

Nhưng đây không phải là việc có thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Tiền vốn cũng là một vấn đề lớn.

Sống trong biệt thự ở Đông Hồ gần một tuần, trong thời gian này Trữ Khâm Bạch vẫn luôn không xuất hiện, Châu Thanh đương nhiên cũng không để ý lắm.

Thế giới này quá rộng lớn, những thứ phải học cũng quá nhiều.

Công nghệ sản xuất tiên tiến, tính đa dạng và phức tạp của các ngành, nhân văn và khoa học kỹ thuật của thời đại mới.

Cậu đã vô số lần phải xúc động, trong khi các bậc tiền nhân vì hoà bình và sinh tồn đã phải vùng vẫy đến đổ máu, chắc chắn không cách nào tưởng tượng ra được cảnh đất nước sau chia cắt và tái tạo lại, sự đấu tranh của nhiều thế hệ đã đổi lấy được một thế giới mới thịnh vượng như vậy.

Cậu bắt đầu học lại từ đầu để khám phá và nghiên cứu.

Cậu rất thường nhốt mình trong phòng hơn nửa ngày quên mất khái niệm thời gian, điều này đã khiến cho thím Trương, dì giúp việc trong biệt thự bị doạ không ít lần.

Thím Trương hẳn là người làm cũ mà Trữ Khâm Bạch đã quen thuộc, bà không phải là người nhiều chuyện, cũng không thể hiện ra ý kiến gì với việc Châu Thanh ở lại. Bà rất tận chức tận trách mua sắm và chuẩn bị ba bữa mỗi ngày cho Châu Thanh.

Không biết trước khi chuyển đến có phải là do bị gió thổi hay dầm mưa không mà hai ngày trước Châu Thanh có hơi sốt nhẹ.

Cậu thường xuyên bị ho, thuốc bác sĩ kê lúc xuất viện chất đống nhiều như một chậu rửa mặt.

Thím Trương luôn lo lắng không biết có phải cậu bị ngất trong phòng hay không, hoặc là uống thuốc xảy ra vài phản ứng không tốt.

"Cậu Châu, cậu Châu? Đã dậy chưa?" Chưa đến bảy giờ sáng thím Trương đã gõ cửa phòng Châu Thanh.

Châu Thanh mặc bộ quần áo thoát nhìn đã biết là định ra ngoài, lúc mở cửa ra đã khiến cho thím Trương có hơi sững sốt hỏi: "Sắp ra ngoài à?"

"Vâng, ra ngoài gặp bạn." Châu Thanh gật đầu nói.

Mấy ngày nay, ấn tượng của thím Trương với cậu gần như thay đổi một trời một vực, thấy cơ thể cậu chưa khoẻ được mấy ngày mấy đêm thì khó tránh khỏi đau lòng. Bà nhíu mày, không bằng lòng nói: "Bạn gì mà phải đi gặp ngay lúc này chứ? Tổ chức cơ thể cậu kém như vậy, tốt nhất không nên tùy tiện ra ngoài. Mặc dù trời tháng tư không lạnh nhưng chênh lệch nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm rất lớn." Nói xong còn hỏi Châu Thanh: "Tối qua lại nôn nữa sao?"

Châu Thanh cười: "Không sao ạ."

Bởi vì thành phần trong thuốc cậu uống sẽ mang đến một chút di chứng nhẹ, chẳng hạn như buồn nôn, chóng mặt, buồn ngủ, v.v...nhưng cậu thật sự phải đi gặp Hứa Triều.

Bởi vì cách xoay sở tiền vốn của cậu rất thô bạo, bán nhà.

Bán căn mà chị Phạm từng nói.

Cậu đã nhờ Hứa Triều giúp tìm hiểu rồi. Theo như cậu được biết thì căn nhà nằm ở trung tâm thành phố, một khi bán được sẽ thu được con số rất ấn tượng. Chưa nói đến tác dụng lớn thế nào nhưng cũng không đến mức bất lực không có nơi nào để xuống tay.

Nhưng cụ thể thì vẫn phải để cậu đích thân đi xem.

Thím Trương không có cách nào với cậu mà chỉ nhắc mãi một câu: "Tính cách y như nhau, bần cái gì mà cứ đi thế này. Một khi cậu ấy quay phim là đi suốt mấy tháng, về được dăm ba bữa lại có công việc khác, không gặp được người cũng là chuyện bình thường. Cậu tội gì phải ép uống mình như thế? Nếu thật sự muốn hàn gắn với cậu ấy thì cứ từ từ, không đáng để bào mòn cơ thể thế đâu."

Châu Thanh mỉm cười không phản bác.

Cậu đoán một tuần Trữ Khâm Bạch không về là vì có hơi không muốn gặp mình.

Mặc dù chị Phạm bảo cậu đến nhà đã phá vỡ quy tắc trước nhưng ý định ban đầu của Châu Thanh cũng không phải là ép buộc người kia rời đi.

Giống như thím Trương cảm thấy rằng cậu đột nhiên chuyển đến rồi lại đột nhiên thay đổi tính tình là vì muốn gần gũi hơn với Trữ Khâm Bạch.

Cậu chưa bao giờ giải thích, cũng cảm thấy không cần thiết.

Thời đại này đầy rẫy những cơ hội.

Những cô hồn dã quỷ trên tấm bia mộ không tên không thể làm anh hùng thời loạn thế, cũng không thể đi tiên phong trong thời đại sóng to cuộn trôi cát bụi.

Nhưng cậu muốn làm Châu Thanh.

Cha cậu thường nói, làm tất cả những gì mình có thể, kiên trì nỗ lực.

Đó là câu nói mà người nhà họ Châu sẽ luôn khắc cốt ghi tâm.

Thím Trương không nói gì nữa mà bảo cậu xuống nhà ăn sáng trước.

Châu Thanh ngồi vào bàn ăn vừa ăn cháo vừa lật tạp chí.

Cách đó không xa, trên màn hình TV lớn trên tường mà thím Trương chán quá nên bật lên xem, MC đột nhiên nói: "Mới tối hôm qua, bức ảnh của ảnh đế trẻ tuổi nổi tiếng Trữ Khâm Bạch và ngôi sao điện ảnh vừa mới hợp tác chung là Nhâm Kỳ Hiên cùng nhau ra vào hộp đêm đã được chụp lại. Căn cứ vào đoạn video do phóng viên cung cấp, tư thế của cả hai vô cùng thân mật, gần như càng khẳng định tin đồn thân thiết đã có từ lâu."

Châu Thanh dành ra chút thời gian quét mắt nhìn TV. Video đó rất mờ nhưng hình ảnh phóng to đúng là có thể nhìn ra Trữ Khâm Bạch và một chàng trai trẻ.

Bọn họ lên xuống cùng một chiếc xe trong đêm tối, còn sóng vai nhau đi đến một cửa hàng.

Có lẽ là đang nói chuyện, có thể thấy Trữ Khâm Bạch mặc quần áo bình thường, hơi cúi đầu xuống để phù hợp với chiều cao của đối phương, nội dung chụp được thật ra chỉ có nhiều đó.

Tuy nhiên, cách dẫn dắt cố ý hay vô tình cộng thêm lời lẽ mập mờ của phóng viên đã khiến cho những người xem video và ảnh không tránh khỏi

những suy đoán và tưởng tượng xa xôi.

Thím Trương đang xếp đĩa thì dừng động tác lại rồi liếc nhìn Châu Thanh, nói: "Mấy phóng viên ngày nào cũng thích viết tầm bậy tầm bạ, cậu cũng đừng để trong lòng."

Châu Thanh lắc đầu, cười nói: "Không sao, ngài Trữ trông có vẻ vẫn sống tốt, đây là chuyện đáng mừng."

Lời này là thật lòng nhưng sau khi nói ra xong thím Trương lại nhìn cậu như thể có lời muốn nói nhưng lại do dự.

"Sao vậy? Còn có chuyện gì sao ạ?" Châu Thanh ngẩng đầu hỏi.

Thím Trương lau tay vào tạp dề đang quấn quanh eo, sau đó mới nói: "Tôi cũng là người nhìn Khâm Bạch lớn lên, mặc dù trong giới của cậu ấy phức tạp nhưng cậu ấy cũng không phải loại người tùy tiện làm bậy. Hai người kết hôn, lúc còn trẻ đều sẽ luôn có những lúc nhìn nhau không thuận mắt hay mâu thuẫn, ngày tháng vẫn còn dài, sau này cậu sẽ biết thôi."

Châu Thanh không hề cảm thấy cậu và Trữ Khâm Bạch có sau này.

(rút lại mau k mai một bị vả bây giờ =)))

Chưa nói đến thế giới và trải nghiệm của hai người khác nhau một trời một vực, những người dám lấy hôn nhân ra làm con bài thương lượng như anh thì hoặc là cực kỳ tự phụ, hoặc là về cơ bản không hề tin vào hôn nhân.

Trữ Khâm Bạch thuộc về sau.

Thím Trương vô thức nói sự thật với Châu Thanh, bà nói: "Nếu không phải vì mẹ cậu ấy thì cậu ấy và ba cũng sẽ không làm ầm ĩ thành ra như vậy. Cái đức hạnh đó của cậu ấy năm mười mấy tuổi cậu chưa thấy đâu, cực kỳ nóng nảy. Lúc đó gia đình không cho phép cậu ấy vào nghề này, cậu ấy mang theo người đại diện rồi hai người cùng nhau gây dựng từ đầu. Vừa mới trưởng thành cũng vì công việc mà ngày ngày uống rượu, vì dự án mà

chiến đấu từng chút một đến cùng như thế đấy. Bây giờ có rất nhiều cô gái trẻ thích cậu ấy, mấy lần đã tìm đến đây rồi. Cậu ấy bực đến mức quay đầu sang giáo dục người ta, tự tay mình nuôi dạy công ty và ekip, cuối cùng cũng thành thực ổn định cả rồi."

Muốn tra ra được bối cảnh của Trữ Khâm Bạch thật ra không hề khó.

Xuất thân từ một gia đình hào môn (*) lấy lòng ở Lam Thành. Ba anh là Trữ Kiến Hùng, một tay thành lập nên tập đoàn Thịnh Vũ, công ty dưới trướng bao gồm nhiều lĩnh vực như tài chính, bất động sản, nhà hàng, v.v...

(*) hào môn: những gia đình giàu sang, có địa vị trong xã hội, thậm chí thuộc dòng dõi quý tộc, cái này giống như chaebol trong tiếng Hàn vừa có quyền vừa có tiền z á mọi người =))))))

Mẹ của Trữ Khâm Bạch, Tần Nhược cũng là một nữ diễn viên nổi tiếng, bà là vợ thứ hai của Trữ Kiến Hùng, năm thứ năm sau khi gả cho Trữ Kiến Hùng thì tự sát tại nhà.

Việc này đã vô cùng âm ỉ, đến nay vẫn còn được lưu truyền trên mạng.

Về nguyên nhân Tần Nhược tự sát, công chúng có rất nhiều ý kiến khác nhau, có người cho rằng là do bệnh trầm cảm, có người cho rằng Tần Nhược mắc bệnh tâm thần.

Năm Trữ Khâm Bạch ra mắt, những người ngoài giới đã đưa ra cho anh rất nhiều đánh giá, là thiên tài và cũng là kẻ điên.

Cái gì mà phong lưu trác táng, chẳng để ai vào trong mắt. Những kẻ gièm pha vẫn luôn gán cho anh căn bệnh tâm thần mà anh thừa hưởng từ mẹ mình. Trong những năm đầu, hết tám chín trên mười tin tức đánh nhau đều bắt nguồn từ đây.

Giờ đây lắng nghe từ lời thím Trương kể đã phần nào thay đổi quan điểm của Châu Thanh về anh.

Thế nhưng vừa nghĩ tới việc người đó mở miệng thì đã muốn cho anh đọc thêm ít sách.

Thầm nghĩ người này sau khi trưởng thành, phần xương cốt nổi loạn còn sót lại trong cơ thể có lẽ đều thể hiện ra từ cái miệng độc kia.

Châu Thanh ra ngoài lúc tám giờ rưỡi.

Hôm đó trời nổi gió, cậu biết tình trạng cơ thể hiện tại nên đặc biệt mặc thêm một cái áo khoác.

Sau khi nghiên cứu phần mềm gọi taxi một lúc, Châu Thanh đã đến địa điểm hẹn với Hứa Triều.

Đó là một quảng trường.

Hứa Triều giống như cậu tưởng tượng, người cao một mét bảy sáu, để tóc ngắn đứng trước biển dừng xe buýt, vẫy tay với cậu từ một quãng phía xa, hét lên một cách phấn khích: "Anh Thanh!"

"Hứa Triều." Châu Thanh gật đầu rồi đi tới chào hỏi.

Hứa Triều chỉ bị sự thay đổi hiện tại của cậu làm cho kinh ngạc khoảng hai giây, sau đó quay đầu nhìn chiếc xe taxi phía sau, kinh ngạc nói: "Anh Thanh, anh đi taxi đến ợ? Xe của anh đâu?"

Châu Thanh: "Chắc là ở nhà cũ rồi."

Lúc cậu mới đến thế giới này, bởi vì thiếu sót thông tin và một cuộc hôn nhân mà tất cả những gì cậu tiếp xúc đều là những người có liên quan đến Trữ Khâm Bạch.

Tình huống của nhà họ Châu là sau này cậu mới biết được một chút qua thông tin trên điện thoại di động.

Ba của Châu Thanh, Châu Khải Tông và người vợ đầu của ông cũng là mẹ của Châu Thanh đã ly hôn từ lâu.

Mẹ của Châu Thanh ra nước ngoài, cậu sống chung với ba.

Năm ba tuổi, Châu Khải Tông tái hôn.

Hai năm sau đó, mẹ kế Thư Mỹ Lệ sinh được một cậu con trai và đặt tên là Châu Tùng.

Châu Thanh đã châm biếm việc này với hầu hết mọi người trong điện thoại, nào là mẹ kế của hắn diễn xuất giỏi thế nào, lòng dạ rắn rết ra sao. Nếu không thì sẽ nói Châu Tùng làm bộ làm tịch như thế nào, đến trường phải luôn đứng hạng nhất, ở nhà giả vờ ngoan ngoãn hiểu chuyện để lấy lòng ông già, làm cho ông vui vẻ để tương lai được chia thêm một phần trong tài sản thừa kế.

Hứa Triều vừa đi cùng cậu vừa nói: "Anh Thanh, anh vẫn luôn không hoà hợp với Châu Tùng, cậu ta sẽ chịu chuyển đi chứ?"

Châu Thanh nói: "Đi xem xem rồi nói tiếp."

Căn nhà là một căn hộ cao cấp (*) ở trung tâm thành phố, ít nhất cũng phải hai trăm mét vuông.

(*) từ gốc là "đại bình tầng" (大平层): thông thường dùng để chỉ những căn hộ có diện tích từ 200 mét vuông trở lên, thậm chí là một tầng chỉ một căn hộ, còn trong thiết kế kiến trúc phải có đầy đủ các phòng chức năng. Ở một mức độ nào đó đây là "trải nghiệm căn hộ kiểu biệt thự", từ trong ngành dùng là "biệt thự bẹp hóa". Tuy nhiên theo quy định về diện tích của căn hộ cao cấp ở Việt Nam chỉ từ 70 mét vuông trở lên nên từ "căn hộ cao cấp" dùng ở đây không được chính xác lắm nhưng không có từ thay thế (giải nghĩa mình mượn từ bạn Năm Mèo Nhỏ).

Hôm nay là cuối tuần, khi chuông cửa vừa reo, một người phụ nữ tóc xoăn mặc áo choàng tắm đi ra mở cửa.

Cô nhìn Châu Thanh từ trên xuống dưới, "Tìm ai đấy?"

"Châu Tùng."

Người phụ nữ nhún vai, quay đầu gọi một tiếng: "Châu Tùng, có người tìm kìa."

Một thanh niên cởi trần đang lau tóc bước ra từ bên trong, không được xem như ngoại hình rất ưa nhìn nhưng khá nhã nhặn.

"Anh là ai?" Cậu ta hỏi.

Hỏi xong có lẽ đã nhận ra gì đó liền sửng sốt: "Anh?"

Người phụ nữ bên cạnh cậu ta liền nói một câu: "Anh trai anh? Không phải anh nói anh trai phế vật của anh đang hấp hối ở bệnh viện à? Anh kiếm đâu ra anh trai đẹp trai như vậy thế?"

Hứa Triều ở bên cạnh Châu Thanh lập tức nổi giận, "Cô nói cái gì vậy?!"

Người phụ nữ bị dọa sợ, trốn sau lưng Châu Tùng.

Châu Tùng hoàn toàn không để tâm đến người phụ nữ ở phía sau mà vẫn đang nhìn Châu Thanh, nhận ra mình khó mà nhìn thấy được vẻ âm u quen thuộc từ khuôn mặt này chứ đừng nói đến tiếng gầm gừ cáu kỉnh.

Người trước mắt mày rậm mắt sâu, gầy gò nhưng không mất đi sự tao nhã, cậu giống như viên ngọc quý ngâm dưới lòng sông, ung dung thản nhiên và tự toả ra ánh sáng.

Châu Tùng thậm chí còn hoảng hốt vô cớ, nụ cười có chút cứng đờ, nói: "Anh, sao anh lại tới đây?"

"Tôi đến xem nhà." Dường như Châu Thanh không nhận ra tâm trạng không

thoải mái của Châu Tùng, "Tôi nghĩ là người được uỷ thác đã đến thương lượng với cậu rồi nhưng cậu vẫn luôn lấy lý do không tiện để từ chối cho người ta vào, cho nên tôi chỉ đành tự mình đến."

Châu Tùng cười hai tiếng: "Em còn tưởng anh đang ở trong bệnh viện, vậy nên mới tưởng là lừa đảo."

"Cậu thật sự không biết tôi đã tỉnh lại sao?" Châu Thanh hơi nhướn mày hỏi.

Châu Tùng: "Không, không biết."

Làm sao cậu ta có thể không biết được, một người sống dở chết dở, ba đã sớm thất vọng cực độ với hắn. Loại cận bã sắp hết thuốc chữa này còn may mắn gặp được Trữ Khâm Bạch sẵn sàng chi tiền, xem như có tỉnh lại thì cũng chỉ là một phénhân mà thôi.

Công ty của nhà họ Châu được bao gồm trong thỏa thuận VAM của Trữ Khâm Bạch, phát triển sẽ chỉ đi lên một tầm cao hơn, chỉ cần tương lai rơi vào tay cậu ta, cậu ta có niềm tin rằng có thể làm cho công ty ngày càng lớn mạnh hơn.

Châu Tùng vẫn luôn cho là như vậy.

Thế nhưng Châu Thanh bất ngờ xuất hiện trước mặt không kịp đề phòng lại khiến cho cậu ta trở tay không kịp.

Nhưng vì thói quen từ nhỏ, cậu ta lập tức nói: "Anh à, sao anh lại đột nhiên nghĩ đến việc bán nhà vậy? Đây là do ba đặc biệt để lại cho anh. Nếu anh thiếu tiền thì nói với em này, trong nhà sẽ không đến mức để anh không có tiền tiêu đâu."

Sau một cuộc đối đầu ngắn ngủi, Châu Thanh liền biết rằng những lời lẽ căm thù trong điện thoại không phải là suy nghĩ chủ quan quá mức của Châu Thanh ban đầu.

Ác ý của Châu Tùng này rất rõ ràng, hoàn toàn không cần suy đoán.

Châu Thanh cũng không muốn dây dưa, "Nếu đã là của tôi thì xử lý như thế nào tôi sẽ xem mà làm, cậu chuyển ra sớm đi."

Biểu cảm của Châu Tùng trở nên vắn vẹo trong giây lát.

Giá trị thị trường của căn nhà này ít nhất là năm trăm vạn (*).

(năm trăm vạn tệ = năm triệu tệ \approx 17 tỉ VNĐ)

Vào thời điểm đó, tập đoàn Châu thị thật sự không còn nhiều tiền mặt để quay vòng vốn nữa, bởi vì Châu Thanh sắp kết hôn nên ba hắn vẫn cho hắn căn nhà này. Cái loại phế vật này rốt cuộc là dựa vào cái gì?

Nhưng cái gì cậu ta cũng không thể nói, chỉ là sắc mặt có chút khó coi, gật đầu: "Được."

Kết quả là Châu Thanh vừa xuống lầu đã nhận được một cuộc gọi.

Ghi chú trên điện thoại là "Lão già thôi".

Châu Thanh lắc đầu, nhắc máy: "Ba."

Người bên kia dường như đang thở hổn hển đầy phần nộ, kết quả lại đột nhiên nghẹn họng. Phải mất vài giây sau, giọng nói của một người đàn ông trung niên mới vang lên: "Nghe nói mày muốn bán nhà à?"

"Đúng vậy, dù sao cũng không ở."

"Không cho bán!" Giọng nói của người đàn ông đột nhiên cao lên, "Lại cầm tiền đi chơi đúng không? Nếu mày không muốn em mày ở thì ba bảo nó chuyển đi là được rồi. Châu thị không giống như trước đây, cho dù ban đầu không hợp tác với Trữ Khâm Bạch thì bố mày cũng có thể chống đỡ được ba năm. Nhưng dù sao thì cậu ta cũng đồng ý kết hôn với mày rồi, tiền nhập viện của mày vẫn luôn do cậu ta trả, cho dù có nghĩ lại thì tương lai

cậu ta cũng sẽ không bạc đãi mày. Căn nhà là con đường rút lui cuối cùng của mày, mày nhất định không đợi được đến lúc ba chết mà phải tự chôn mình xuống hố bùn à?! Hả?!"

Lúc này Châu Thanh không lên tiếng.

Cậu vốn cho rằng Châu Thanh là vật hy sinh trong cuộc hôn nhân này nhưng sau khi nghe những lời này, rõ ràng là người cha này đã cho đứa con trai không ra hồn của mình một đường rút lui.

Con đường rút lui này là một người sẵn sàng hy sinh hôn nhân và nuôi dưỡng cậu không vì điều gì.

Mười năm hay là cả đời thì Châu Thanh không biết, nhưng cậu vẫn đứng tại chỗ, có lẽ là đang giúp Châu Thanh ban đầu hỏi rõ.

Cậu hỏi: "Vậy tại sao ba vẫn không đến thăm con?"

Đối phương hỏi lâu vẫn không nói chuyện.

Cuối cùng, một giọng nói khàn khàn có chút tang thương truyền đến, ông nói: "Bởi vì không dám, cũng không có mặt mũi. Lúc con còn bé đã ném con cho bảo mẫu, sau này mẹ con... quên đi, con cũng không chịu gọi mẹ. Tính cách Thư Mỹ Lệ mạnh mẽ, đối xử với con không tốt nhưng tâm huyết cả đời này của ba đã đổ lên cho công ty rồi, cũng không có thời gian để quản con. Lúc muốn quản thì đã không quản được nữa rồi. Con hỗn xược không nghe lời, không có bản lĩnh, lúc nào cũng cảm thấy ba thiên vị. Ba nghĩ đời này đã vô dụng rồi thì xem như vô dụng luôn đi, con vui là được. Thế nhưng... là ba không có bản lĩnh, ngay cả con trai cũng phải dựa vào người khác bỏ tiền ra để chữa trị, dựa vào người khác cứu sống."

Châu Thanh đã hiểu rõ ngọn nguồn đại khái.

"Trữ Khâm Bạch cần nhà họ Châu ủng hộ, nhà họ Châu cần tiền vốn ổn định, đây là cuộc trao đổi ngang giá rất bình thường trên thương trường. Ít nhất ba cũng không phải là vì công ty mà bán con."

Thậm chí có thể nói là Châu Khải Tông đã đưa ra điều kiện bổ sung.

Ông nhận ra rằng tính cách này của Châu Thanh là không thể thay đổi, nhìn thấy được cực hạn và kết thúc của công ty và chính mình.

Là một vật phẩm bổ sung bị buộc phải nhét cho Trữ Khâm Bạch, Châu Thanh đột nhiên hiểu ra sự ác liệt của anh.

Anh có thể bỏ tiền ra bán hôn nhân, không có nghĩa là anh sẵn sàng xử lý phé thải.

Trả viện phí, trả tiền, có danh nghĩa cưới hỏi đàng hoàng, e rằng người ta đã cảm thấy mình đã tận tình tận nghĩa rồi.

Và người cha này không được xem như một người cha đạt tiêu chuẩn nhưng cũng không phải tội ác tày trời.

Châu Thanh đứng trên con đường đá trong quảng trường, nhìn lên bầu trời rồi đột nhiên nói: "Tuần sau con đến công ty làm việc."

Điều này không nằm trong kế hoạch của cậu nhưng bây giờ cậu cảm thấy mình có thể thử xem.

Lần đầu tiên Châu Thanh được ra ngoài tự do nên ở bên ngoài đi lang thang với Hứa Triều cả một ngày.

Cậu thử chơi trò chơi điện tử, ăn bánh rán nóng hổi bên đường, cuối cùng còn đến Quảng trường Thời đại xem đài phun nước và biểu diễn tung hứng.

Rất mệt nhưng lần đầu tiên cậu cảm nhận được sự ràng buộc ban đầu của cơ thể này đã thật sự tiêu tan.

Lúc trở lại Đông Hồ đã là chín giờ tối.

Châu Thanh biết thím Trương đã quen ngủ sớm nên cả căn biệt thự chỉ còn

một vài ngọn đèn nhỏ bên bể bơi là còn sáng.

Châu Thanh quẹt thẻ mở cửa rồi bước vào, lúc cậu giơ tay bật công tắc đèn ở cửa đã quấy rầy đến người đang nằm trên ghế sofa.

Trữ Khâm Bạch hạ cánh tay xuống, lộ ra một đôi mắt đỏ bừng vì rượu. Tóc cũng rối tung, đôi lông mày đầy vẻ mệt mỏi và không vui vì bị quấy rầy.

Anh nhíu mày, nhìn chằm chằm Châu Thanh vài giây rồi khàn giọng nói: "Ánh mắt cậu kiểu gì đấy? Thương hại tôi à? Không đi vào thì rút đi mau."

Người này bình thường khắc nghiệt thì thôi đi, uống say rồi vẫn không biết đạo lý như thế.

Châu Thanh đi tới, dúi quả bóng bay đang quấn quanh tay vào trong ngực Trữ Khâm Bạch.

Anh có vẻ sững sờ, dùng ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc nhìn cậu.

Châu Thanh: "Một cô bé bán bóng bay trên đường đưa cho, nếu anh đã muốn người thương hại, vậy thì tôi đành phải gắng gượng mà làm. Cầm lấy đi, cũng không cần nói cảm ơn đâu."

Trữ Khâm Bạch: "Cậu có biết mình đang nói gì không?"

"Người say là anh." Châu Thanh xoay người đi lên lầu.

Lúc bước lên cầu thang còn quay lại nhắc nhở: "Tôi rất thích hình thù con thỏ này, không muốn thì cất đâu cho cẩn thận, đừng làm bể của tôi."

Chương 6: C6: Chương 6

Châu Thanh ngủ cả đêm không mơ gì, ngày hôm sau tỉnh lại gần như quên hết việc hôm qua lúc bước vào cửa.

Kết quả là cậu vừa mở cửa ra thì một cái cột hình bầu dục cao bằng nửa người phát ra ánh sáng xanh nhạt đã trượt tới trước mặt. Một giọng nam trung sống động đầy chất kim loại vang lên, "Ngài Châu, chào buổi sáng."

Châu Thanh quả thật đã bị dọa một trận.

Trên màn hình cỡ máy tính bảng phía trên có một mô hình nam trưởng thành đội mũ phớt nhảy lên, cưỡi mũ và cúi người chào.

Châu Thanh chưa bao giờ tiếp xúc với loại sản phẩm như vậy, lúc đầu còn tưởng giống như điện thoại, có người thật ở đầu bên kia.

Cậu cau mày, thử nói chuyện: "Xin chào, xin hỏi cậu là?"

"Ngài Châu, tôi là quản gia riêng của chủ nhân Trữ Khâm Bạch, anh có thể gọi tôi là Charlie. Lúc cha tôi là tiến sĩ Snow tạo ra tôi đã thiết lập cho bạn đời của người dùng làm thành viên quan trọng có thể chia sẻ công năng. Sau khi đã kiểm tra được ngài với tư cách là chồng hợp pháp của chủ nhân thì chức năng phục vụ sẽ tự động được kích hoạt với ngài."

Lúc này Châu Thanh mới nhận ra rằng không có ai cả.

Hơn nữa, cậu luôn cảm thấy Charlie này rất giống với các diễn viên kịch ngày xưa, giọng nói rất cao và đầy hiệu quả mang lại tiếng cười.

Châu Thanh thờ ơ nói với nó: "Charlie, tôi nghĩ là chủ nhân của cậu nhất định không biết về chức năng chia sẻ với bạn đời này, nếu không anh ta sẽ tức giận nhảy dựng lên mất."

"Không không không, ngài Châu." Charlie nói, "Chủ nhân của tôi là một người đàn ông trưởng thành đầy tài hoa và có năng lực, ngài ấy sẽ không bao giờ làm những việc mất thể diện như tức giận nhảy dựng lên. Đương nhiên, tôi thừa nhận rằng đôi lúc ngài ấy cũng khắc nghiệt đến mức khiến người ta ghét bỏ nhưng anh nhất định là rất thích ngài ấy, không phải sao?"

"Không phải."

Châu Thanh cảm thấy công nghệ hiện tại thật sự rất thần kỳ, đã đạt đến mức độ khó mà tưởng tượng được.

Cậu hỏi: "Tại sao trước đây tôi chưa từng gặp cậu?"

Người trên màn hình làm ra vẻ nhún vai bất đắc dĩ, buông tay: "Ngài ấy luôn chê tôi nói nhiều nên bình thường đều để tôi ngủ ở phòng chiếu phim riêng của ngài ấy. Nhưng anh biết đấy, sau khi ngài ấy uống rượu thì phản ứng luôn chậm đi một chút. Ồ, đúng rồi, bình thường sau khi ngài ấy say rượu thì tâm tình sẽ không tốt lắm, tôi nghĩ là ngài ấy có thể cần một ly nước mật ong."

Châu Thanh: "Nước mật ong cũng không thể khiến anh ta vui lên được đâu."

Charlie dường như bị mắc kẹt trong giây lát, thất vọng: "Hình như cũng không sai."

"Vậy nên ngài ấy không cần nước mật ong."

"Vậy anh ta cần cái gì?"

"Ngài ấy không cứu nổi rồi."

Charlie suy sụp, "Trời ơi, vậy phải làm sao đây?"

"Cậu đổi chủ nhân đi."

Lúc Trữ Khâm Bạch bước ra khỏi phòng với cơn đau đầu như búa bổ thì nhìn thấy một người mặc đồ ngủ đứng ở hành lang đang cố gắng lừa gạt một cỗ máy trí tuệ nhân tạo AI.

Cậu không chỉ tung tin vịt về chủ nhân mà lại còn tràn đầy hứng thú nghiên cứu từ trên xuống dưới, chọc chọc cái này, nhấn nhấn cái kia.

Charlie ở trong các điều kiện dụ dỗ khác nhau không ngừng phát ra âm thanh khóc thút thít khiến người khác buồn nôn, nói: "Tôi không dám, chủ nhân của tôi sẽ đánh gãy chân tôi mất."

Châu Thanh nhìn mặt đất một lúc, vỗ về an ủi nó: "Sẽ không đâu, cậu không có chân."

Trữ Khâm Bạch tiến lên phía trước, giơ tay ấn lên màn hình.

"Cậu thế này sẽ làm nó chết máy đấy."

"Ờ?" Châu Thanh nghiêng đầu nhìn người vừa xuất hiện lúc nào mà thần không biết quỷ không hay, phản xạ có điều kiện đáp lại: "Vậy sao?"

Trữ Khâm Bạch ở trước mặt có lẽ là do say rượu nên sắc mặt không tốt lắm, qua một đêm trên cầm đã lún phún râu. Nếp nhăn dưới mắt sâu hơn, còn đâu hình ảnh minh tinh lớn trong bộ Âu phục chỉnh tề trên TV nữa mà chỉ là một người đàn ông cẩu thả chán chường mà thôi, nhưng cũng có chút đẹp trai.

"Để nhìn không?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Châu Thanh có thể nghe ra cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm nên không vui từ trong giọng điệu của anh, lắc đầu: "Xấu."

Trữ Khâm Bạch dường như bị cậu chọc tức điên.

"Charlie!"

"Chủ nhân."

"Cút về ngủ lại đi."

"Được thôi, tôi đi đây, tạm biệt ngài Châu."

Châu Thanh cảm thấy có hơi buồn cười nhưng đối với việc Charlie rời đi vẫn có hơi nhớ nhung không nữa.

Quay đầu lại đã bắt gặp ánh mắt xét nét đầy cau có của Trữ Khâm Bạch.

Châu Thanh hỏi anh trước: "Bóng bay của tôi đâu?"

"Vứt rồi." Anh nói.

Giọng nói của Châu Thanh vẫn bình tĩnh: "Không ngạc nhiên, đáng vẻ anh đổ mắt ôm bóng bay giống y hệt như con thỏ kia, tôi đoán anh sẽ không nhớ trả lại cho tôi."

"Châu Thanh." Giọng nói của Trữ Khâm Bạch mang theo cảnh cáo: "Cậu tới đây ở là để thăm dò mức độ kiên nhẫn của tôi sao?"

Châu Thanh nghiêng đầu: "Giận rồi à? Đây chỉ là một lời nói đùa nhỏ vì anh chấm dứt việc giao lưu giữa tôi và Charlie thôi, so sánh người với một động vật nhỏ nào đó ít nhất sẽ khiến cho anh ta trông có vẻ được người khác yêu thích hơn."

Giọng nói của Trữ Khâm Bạch trở nên lạnh lùng: "Cậu đang mắng tôi súc sinh à?"

Châu Thanh lộ ra vẻ kinh ngạc, hai giây sau mới khẳng định: "Vậy thì đây

nhất định là hiểu lầm cực lớn."

Chủ đề đã đi quá xa nên Châu Thanh lựa chọn kết thúc tai họa kịp thời. Cậu đứng ở đầu cầu thang tỏ ra phép lịch sự và được dạy dỗ cơ bản nhất, xoay người nhường đường nói: "Mời ngài Trữ đi trước."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một cái rồi đi qua cậu xuống lầu.

Thích nói chuyện với một đồng thứ tự, lại còn thích thỏ.

Trữ Khâm Bạch nghi ngờ một cách hợp lý rằng người này không phải là mất trí nhớ mà là thoái hóa.

Đây là lần đầu tiên hai người ngồi chung một bàn ăn.

Bọn họ đều là những người có thể phớt lờ sự tồn tại của người khác và tự làm những việc của riêng mình.

Trữ Khâm Bạch dùng máy tính bảng, Châu Thanh đã quen đọc báo và tập san nên giữa hai người không có gì để nói với nhau.

Lúc thím Trương đi ra, Châu Thanh nghĩ đến gì đó liền nói: "Thím Trương, từ tuần sau không cần chuẩn bị cơm trưa cho con nữa."

"Không chuẩn bị cơm trưa?" Thím Trương sững sốt, "Không ở nhà sao?"

"Vâng, con sắp sửa đi làm rồi."

Lần này thì không chỉ thím Trương mà Trữ Khâm Bạch ở đối diện cũng ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái.

Thím Trương cau mày: "Cậu thế này thì đi đâu làm đây? Chẳng phải bác sĩ đã dặn cậu phải nghỉ ngơi thật tốt, ít nhất trong vòng nửa năm không được làm việc vất vả à."

"Không sao." Châu Thanh cười: "Con chú ý một chút là được thôi."

Thím Trương vẫn bày ra vẻ mặt không tán thành, thấy Châu Thanh không nghe lời thì nhìn về phía Trữ Khâm Bạch, "Khâm Bạch, con khuyên tí đi."

Trữ Khâm Bạch mở miệng nhưng không phải là khuyên can mà chỉ đơn thuần là nghi hoặc, "Nơi nào lại cần cậu?"

Châu Thanh nói sự thật: "Tập đoàn Châu thị."

Khóe miệng Trữ Khâm Bạch hơi nhếch lên: "Cũng đúng, làm vài việc lật vật cho em trai ăn hại của cậu cũng được."

Châu Thanh đã quen rồi.

Cậu chỉ hỏi: "Anh quen Châu Tùng sao?"

"Tùng gặp một lần." Trữ Khâm Bạch cúi đầu nhìn máy tính bảng, nói: "Suy cho cùng nếu Châu Khải Tông có một đứa con trai thật sự có chút bản lĩnh thì cũng sẽ không đến mức vội vàng đồng ý đề nghị hợp tác rút vốn của tôi, còn nhất quyết tặng con trai cả của mình cho tôi."

Về việc này, Châu Thanh hiểu rõ đây là vấn đề không có giải pháp.

Cậu có được quyền lợi có một cuộc sống mới, đồng thời gánh chịu tất cả những điều tốt và xấu do thân phận này mang lại cũng như sự sắp xếp và đánh giá của người khác.

Về việc nước đi sau này như thế nào, đây là chuyện của chính bản thân cậu.

Châu Thanh đã tìm hiểu qua về công ty của nhà họ Châu trên mạng. Mặc dù thời gian thành lập không ngắn nhưng giữa đường đã trải qua một số biến đổi. Thời huy hoàng nhất là gần chục năm trước, bước vào làn sóng Internet trỗi dậy lúc bấy giờ, sản xuất linh kiện điện tử đạt đến thời kỳ đỉnh cao nhưng tốc độ suy giảm cũng cực kỳ khiến người ta kinh ngạc.

Châu Thanh đã nghiên cứu cấu trúc của công ty, có thể nhìn ra được người lãnh đạo có tham vọng rất lớn nhưng rõ ràng là không thể theo kịp sự phát triển của thời đại.

Ông giữ nguyên hệ thống và cơ chế ban đầu của công ty, quyết sách này không thể nói là sai lầm mà chỉ có thể nói là quá mức bảo thủ. Thời đại Internet đang thay đổi từng ngày, nghiên cứu và phát triển thông minh, sản xuất năng lượng mới, sản xuất các trang bị cao cấp đều từ từ tiến về phía trước, một khi bỏ lỡ cơ hội cải cách triệt để thì việc suy sụp chỉ là vấn đề một sớm một chiều.

Có thể kiên trì được mười năm, người cha Châu Khải Tông này nói rằng đã dốc toàn bộ sức lực cho công ty, điều này nhất định không phải giả.

Và ý tưởng của Châu Thanh rất đơn giản. Không phải là thay thế nguyên chủ kế thừa gia nghiệp của cha, càng không phải thay hẳn tranh đoạt nhưng thứ đồ vốn dĩ nên thuộc về hắn.

Chỉ là một thời cơ tình cờ như vậy xuất hiện trước mặt cậu, thứ mà cậu coi trọng chính là nền móng mấy chục năm đằng sau Châu thị, chính là cái phần bảo thủ của doanh nghiệp hiện tại rất muốn từ bỏ nhưng không thể buông tay đó.

Mặc dù đã cũ rồi, hoen gỉ rồi và không thể di chuyển được nữa nhưng những sự tồn tại còn tiếp tục trong huyết mạch của một doanh nghiệp giống như một khung thép dẻo dai vẫn còn đứng đó, khung thép có lốm đốm hoen gỉ nhưng vẫn đủ ổn định.

Cậu muốn thử cứu sống nó.

Trữ Khâm Bạch cảm thấy rằng cậu đang đi làm việc vặt cho Châu Tùng, Châu Thanh cũng không biện minh.

Những gì cậu muốn làm hoàn toàn khác với Trữ Khâm Bạch, anh ở vị trí mũi nhọn nhất, rực rỡ nhất trong xã hội, xa hoa truy lạc, xung quanh đều là ánh đèn sân khấu. Gièm pha và vinh quang cùng tồn tại, nhất cử nhất động

đều thu hút sự chú ý của hàng ngàn người.

Nhưng cậu thì khác, Châu Thanh của ngày trước thích hợp đứng dưới bầu trời sau cơn mưa.

Cho dù thứ phải nghênh đón là mặt trời mọc từ đằng Đông hay hoàng hôn buông xuống, chỉ để cho gió biết mà thôi.

Lúc chuông cửa reo, thím Trương đi mở cửa.

Trần Đăng Đăng buộc tóc đuôi ngựa thò đầu vào từ cửa, cười nhỏ giọng hỏi thím Trương: "Anh Trữ dậy rồi ạ?"

"Dậy rồi, đang ăn sáng đây."

Trần Đăng Đăng liền yên tâm to gan đi vào thay giày.

Kết quả là đến nhà ăn thì vừa nhìn đã nhận ra còn có một người ở đó.

Kể từ lần trước lúc tận mắt chứng kiến thái độ của anh Trữ với Châu Thanh, cô hoàn toàn không biết mình có nên chào hỏi hay không, cũng không biết bây giờ hai người ngồi cùng bàn ăn có phải là bình yên trước cơn bão hay không.

Cho đến khi Châu Thanh quay lại và nhìn thấy cô đứng đó lúng túng thì cười hỏi: "Chào buổi sáng, đã ăn sáng chưa?"

"Ăn rồi ạ." Trần Đăng Đăng nhỏ giọng đáp lại.

Sau khi trả lời xong thì nhìn Trữ Khâm Bạch, phát hiện ra anh Trữ của cô từ đầu đến cuối đều không nhìn mình thì Trần Đăng Đăng liền mạnh dạn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn dài.

Ngồi chưa đến hai giây đã thiếu chút nữa hét lên muốn đứng dậy, cô kinh ngạc nhìn Trữ Khâm Bạch, nói: "Anh Trữ, sao mắt anh lại đỏ ngầu thế kia?!"

Hôm nay anh phải quay mắt nửa ngày lận đấy! Anh không ngủ ạ?"

"Ồn muốn chết." Trữ Khâm Bạch không ngẩng đầu, "Câm miệng."

Trần Đăng Đăng bị chặn họng.

Châu Thanh ngồi đối diện cảm thấy buồn cười nên nhắc nhở: "Tối hôm qua anh Trữ của các cô uống hơi nhiều, tâm tình cực kỳ không tốt."

Trữ Khâm Bạch nhìn chằm chằm cậu một cái, Trần Đăng Đăng thì "à" lên một tiếng.

Cô cúi đầu vội vàng tìm thuốc nhỏ mắt trong túi, lẩm bẩm: "Sao lại uống rượu vậy? Anh bị bệnh dạ dày mà, hơn nữa mỗi lần anh uống rượu không chỉ đau đầu mà sắc mặt cũng rất không tốt, anh còn không chịu skincare nữa. Không lên được ống kính bên phía nhãn hàng lại có cố nói chúng ta trì hoãn thời gian nữa cho coi."

Có lẽ Trữ Khâm Bạch rất khó chịu với những âm thanh cần nhằn thế này, ngẩng đầu tức giận nói: "Bây giờ tôi đang rất đau đầu, yên lặng đi, đừng nói chuyện nữa."

Trần Đăng Đăng tiếp tục nhỏ giọng: "Nhưng anh Trữ, anh đã nổi tiếng lắm rồi nên cũng đâu cần phải xã giao, đi đâu mà uống đến mức này, biết anh uống rượu chị Phạm sẽ hỏi."

"Trần Đăng Đăng." Lúc Trữ Khâm Bạch gọi tên đầy đủ của trợ lý đã thành công dọa cho trợ lý nhỏ im lặng, còn không quên uy hiếp: "Nói với Phạm Tuyền thì sẽ trừ lương của cô. Chị ấy còn nói nhiều hơn cô."

Trước mặt ông chủ nhà mình, Trần Đăng Đăng rõ ràng trông vô cùng yếu đuối và dễ ức hiếp, không hỏi ra được nguyên nhân thì quay đầu nhìn về phía Châu Thanh cau mày đáng thương, phồng má với cậu rồi thở ra một hơi.

Châu Thanh bị cô gái nhỏ chọc cười.

Cậu vừa cười, Trần Đăng Đăng liền cảm thấy ông chủ của mình bị mù rồi.

Tính tình của anh Châu này cực kỳ tốt, ngoại hình ưa nhìn, sếp của cô còn phải tìm người thế nào nữa mới hài lòng chứ.

Nửa tiếng sau, Trần Đăng Đăng cầm áo khoác đứng ở cửa chờ Trữ Khâm Bạch.

Tài xế Tiểu Lâm đã đợi sẵn ở bên ngoài.

Trần Đăng Đăng nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn kịp thì chuyển sự chú ý sang Châu Thanh đang ngồi trên ghế sofa cách đó không xa, sau đó nhỏ giọng kinh ngạc: "Anh Châu phải uống nhiều thuốc dữ vậy."

Trữ Khâm Bạch vuốt thẳng cổ áo, theo đó nhìn về phía bên kia một cái.

Hôm nay Châu Thanh không cần ra ngoài nên mặc quần áo ở nhà bằng vải cotton.

Một cuốn sách dày như gạch được mở ra trên bàn trà.

Một tay cậu cầm nắm thuốc đầy màu sắc, một tay cầm ly nước.

Đọc một lúc, nhớ ra thì uống vài viên, lại đọc một lúc rồi lại uống vài viên.

Có loại hẳn là rất đắng nên cậu hơi nhíu mày không rõ ràng lắm, từ đầu đến cuối đều không rời mắt khỏi quyển sách.

Trên mặt Trữ Khâm Bạch không thể hiện ra biểu cảm gì, sau đó không nhìn nữa.

"Đi thôi." Anh nói.

Chương 7: C7: Chương 7

Vào ngày đầu tiên Châu Thanh đi làm đã đặc biệt mua cho mình một bộ quần áo tử tế.

Sơ mi, cà vạt, áo gile, khuy măng sét, Âu phục cho đến giày da.

Đây là một khoản chi phí không hề nhỏ, đã tiêu tốn một phần ba số tiền mặt có thể rút được từ điện thoại di động.

Dựa vào tiềm lực kinh tế hiện tại của cậu, cái giá này không nhỏ nhưng Châu Thanh cảm thấy đây là điều cần thiết.

Cha đã sớm truyền thụ tư tưởng cho cậu, con người dù ở thời điểm nào thì ăn mặc tươm tất là điều rất quan trọng. Ăn mặc tươm tất không phải là vì sự tôn trọng và cái nhìn của người khác mà là để nhắc nhở bản thân rằng mình vẫn là một con người.

Khi những kẻ xâm lược cầm súng chĩa vào bạn, coi bạn như một con cừu sắp bị làm thịt, bạn không phải là con người sao?

Bạn mặc áo vải thô cũ, ăn dưa muối bánh bao, bạn không phải là con người sao?

Bạn luôn là con người, mà đã là người thì phải sống. Dưới bất kỳ hoàn cảnh nào, trong phạm vi hợp lý phải làm cho mình trông tươm tất, đó chính là sống lung và xương máu của bạn, là tôn nghiêm mà bạn cho mình để được sống.

Châu Thanh nhìn khuôn mặt trong gương giờ đã có tám phần giống như

bóng dáng trước đây.

Nghĩ đến tuổi thơ cưỡi ngựa qua đường và thời gian thanh thoi nghe nhạc giải trí, rồi lại nghĩ đến những năm tháng sau đó, một chiếc vali màu nâu, một cặp kính, một chiếc mũ đen đã có thể là cả gia tài với mình.

Cậu vẫn luôn luôn cảm thấy giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Cuối cùng, Châu Thanh không nhanh không chậm đeo khuy măng sét cho mình, cúi đầu xuống cũng không biết đang nói chuyện với ai: "Từ hôm nay trở đi, tiến về trước ngàn dặm, nhất định không phụ sống chết ngày xuân này, không trở lại hôm qua."

Trong lúc Châu Thanh đi lên đi xuống mấy lần dưới lầu thì thím Trương nhìn cậu gật đầu lia lịa: "Đẹp trai, thật sự rất đẹp trai."

"Thật không ạ?" Châu Thanh cười phớt lờ, "Tướng mạo của ngài Trữ đã thuộc dạng số một trong số vạn người rồi, thím Trương vẫn nhìn suốt mà vẫn cảm thấy con mặc như vậy đẹp sao?"

Thím Trương mắng: "Nói cái gì đấy. Chỉ do tôi ăn nói vụng về thôi, nhưng tôi biết hai cậu là người không thích hợp để so sánh."

Châu Thanh không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này.

Cậu sắp phải ra khỏi nhà.

Hứa Triều xung phong đảm nhận đến đón cậu.

Kiểu khu dân cư này có an ninh rất chặt chẽ, hoàn toàn không cho phép người lạ đi vào nên cậu ta chỉ có thể đợi ở bên ngoài.

Cậu ta lái một chiếc ô tô second hand màu xám từ nhãn hiệu linh tinh nào đó, chỗ ngồi rộng, cũng chỉ tốn có ba vạn tệ.

(ba vạn tệ = ba mươi nghìn tệ \approx hơn 100 triệu VNĐ)

Nội thất trong khoang xe được giữ rất sạch sẽ.

Hứa Triều đợi cậu ngồi vào ghế phó lái rồi khởi động xe, cười nói: "Anh Thanh, anh có nhìn thấy ánh mắt của hai nhân viên bảo vệ trong bất an ninh vừa nãy không, cảm sắp rớt ra ngoài luôn rồi, chắc là không dám tin người sống ở nơi này mà vẫn đi loại xe này."

"Không để ý nhưng xe nào cũng chỉ là phương tiện đi lại mà thôi." Châu Thanh nói: "Hơn nữa tôi phải cảm ơn cậu, nếu không thì tôi phải bắt taxi đi rồi."

Hứa Triều hừ một tiếng, "Anh Thanh, anh đừng khách sáo với em, lúc đó em mua chiếc xe này là để tiện đưa rước mẹ đi bệnh viện, anh không để ý là tốt rồi, từ nay về sau ngày nào em cũng sẽ làm tài xế cho anh."

Châu Thanh mỉm cười, "Bảo cậu đến không phải là để làm tài xế cho tôi."

Hứa Triều đã từng học đại học, còn học chuyên ngành kinh tế, nếu không phải vì bệnh tật của mẹ trong vài năm qua thì cậu ta cũng không thể tiếp tục trì hoãn như vậy.

Châu Thanh đổi chủ đề, hỏi: "Sức khỏe của bác gái có tốt không?"

"Cũng không tới nỗi nào." Hứa Triều nhìn về phía trước, nói: "Hiện tại mỗi tháng đúng hạn đi kiểm tra là được rồi."

Hứa Triều thật sự cảm thấy để Châu Thanh ngồi trong xe của mình quá dơ dáy, điều này khiến cho cậu ta rất xấu hổ. Nhưng Châu Thanh bây giờ rất dễ gần, không giống như trước đây, cậu ta mạnh dạn hỏi một câu đã canh cánh trong lòng từ lâu: "Anh Thanh, anh thật sự đã kết hôn rồi ă?"

"Cậu biết sao?" Châu Thanh hơi kinh ngạc.

Hứa Triều nghe vậy còn ngạc nhiên hơn cả cậu, sau hai giây bình tĩnh lại

mới nói: "Thật ra trong hai tháng trước khi anh mất tích, anh đã liên tục nói với nhóm Từ Lệnh rằng anh đã kết hôn với một ảnh đế lớn, bọn họ đều cảm thấy anh bốc phét nên cũng chẳng có ai tin. Nhưng hôm qua đột nhiên có người gọi điện thoại cho em, hỏi em có biết cách liên lạc với anh không."

Hứa Triều vội vàng nói: "Nhưng mà anh Thanh, anh yên tâm, em không nói gì hết. Em chỉ thấy khu dân cư anh ở đúng là nơi cái người Trữ gì đó sống mà trên mạng nhắc đến, vậy nên mới tò mò hỏi chút thôi."

Châu Thanh nhớ lại những tin nhắn hiện lên trong điện thoại của mình hai ngày trước.

Quả thật có hai người vẫn luôn hỏi chuyện kết hôn của cậu, trong lời nói đã tiết lộ rằng đều biết được chuyện này từ trong nhà.

Châu Thanh biết rằng "cậu" của trước đây đã đồng ý với chị Phạm nhưng cũng chưa chắc sẽ giữ kín như bưng. Hơn nữa chuyện giữa cậu và Trữ Khâm Bạch dù ít hay nhiều cũng có liên quan đến kinh doanh, vòng quan hệ trước đây của Châu Thanh chưa nói đến cao cấp thì có vài người trong đó gia cảnh cũng khá giả. Trữ Khâm Bạch đổ nhiều tiền như vậy vào bệnh viện, bên ngoài dấy lên chút phong thanh cũng là chuyện bình thường.

Lại nghĩ đến những gì chính Châu Thanh đã to mồm nói ra, mọi người tự nhiên sẽ tìm đến cửa hỏi cậu.

Nhưng khi Châu Thanh nhìn thấy tin nhắn đã xem như không thấy, lúc này đối diện với Hứa Triều cũng chỉ nói: "Việc kết hôn là thật nhưng tình huống có hơi phức tạp. Thân phận của anh ta đặc biệt, cậu chú ý một chút đừng để lỡ lời là được."

Hứa Triều vội vàng gật đầu.

Cậu ta thật sự có chút lo lắng nhưng cũng biết rằng không nên hỏi.

Anh Thanh bảo vệ việc riêng tư của đối phương như vậy nói không chừng là

thật sự yêu thích.

Nhưng với địa vị của người họ Trữ đó thì bên cạnh có biết bao nhiêu là cám dỗ, hơn nữa mấy ngày nay trên mạng tràn ngập tin đồn của Trữ Khâm Bạch cùng một minh tinh nam khác.

Mặc dù studio đã thanh minh, còn nói là đoàn phim cùng nhau ăn tối và đêm đó không chỉ có hai người bọn họ nhưng cóma mới biết là thật hay giả.

Châu Thanh không biết Hứa Triều đang nghĩ gì, xuất phát từ Đông Hồ đến tòa nhà văn phòng của tập đoàn Châu thị mất khoảng 40 phút lái xe. Hơn nữa còn bất ngờ thay, nơi này chỉ cách tòa nhà studio của Trữ Khâm Bạch hai con phố.

Ngay khi Châu Thanh sắp xuống xe thì nhìn thấy tám biển khổng lồ trên nóc tòa nhà mà cậu đã thấy lần trước.

Hứa Triều không rõ, cậu ta chỉ nhìn vào cửa kính xoay ở cửa rồi nói: "Hay là anh Thanh à, em vẫn nên đi lên cùng anh nhỉ?"

Châu Thanh quay đầu lại cười, "Cậu cho rằng tôi đến đây làm gì, đánh nhau sao?"

"Nhưng em vẫn luôn cảm thấy em trai anh không giống người tốt." Hứa Triều nói: "Với cả em đã nghe ngóng rồi, hiện tại cậu ta đang đảm nhiệm vị trí giám đốc dự án của Châu thị, bên trong công ty đều nói tháng tới cậu ta sẽ được thăng lên chức tổng giám đốc. Anh tìm đến cửa thế này cậu ta không chèn ép anh mới là lạ."

Châu Thanh lắc đầu: "Tôi không tìm cậu ta."

Cậu cũng không nói thêm gì nữa mà chỉ nói với Hứa Triều: "Mấy ngày này cứ yên tâm ở với mẹ cậu đi, đợi đến thời điểm chín muồi thì đến giúp tôi."

Hứa Triều vốn cho rằng anh Thanh chỉ thuận miệng nói vậy thôi, suy cho cùng cậu ta còn chưa học xong năm cuối đại học, cũng không có kinh

nghiệm làm việc.

Thế nhưng giờ đây khi nghe thấy lời này, cảm giác đầu tiên là kích động, sau đó mới là thấp thỏm.

Cậu ta có một loại sùng bái vô cơ với Châu Thanh hiện tại, cậu ta cảm thấy những lời Châu Thanh nói nhất định sẽ thành hiện thực, nhưng chính mình dựa vào cái gì chứ, cậu ta có bản lĩnh gì để có thể giúp Châu Thanh đây?

Cậu do dự: "Anh Thanh, nhưng em..."

"Tôi biết cậu đang lo lắng điều gì." Châu Thanh nhìn khuôn mặt hơi rúm nắng của Hứa Triêu, nói: "Đừng bao giờ coi thường chính mình, nếu như bây giờ cậu chưa thể tin tưởng chính mình, vậy thì hãy tin tưởng năng lực nhìn người của anh Thanh cậu là được rồi."

Nước mắt của Hứa Triêu suýt nữa thì dâng trào.

Lúc mẹ bị bệnh không có tiền, cậu ta không phải là chưa từng thử tìm công việc. Nhưng cậu ta không có bằng tốt nghiệp đại học, không có kinh nghiệm, hoàn toàn không có công ty chính quy nào bằng lòng tuyển dụng cậu ta. Mấy năm nay, cậu ta đã từng làm nhân viên giao hàng nhanh, thợ sửa xe, đã từng vác bao xi măng và khiêng bao cát lớn.

Lúc tình cờ gặp được đám phú nhị đại đó, cậu ta biết rằng mình chính là một món đồ chơi mua vui cho người khác.

Cậu ta không quan tâm, hơn nữa Châu Thanh thật sự đã cho cậu ta tiền nên cậu ta ghi nhớ phần ân tình này.

Nhưng cậu ta tuyệt đối không ngờ rằng khi gặp lại Châu Thanh, cậu ta có thể nghe được câu nói "Nếu như bây giờ cậu chưa thể tin tưởng chính mình, vậy thì hãy tin tưởng năng lực nhìn người của anh Thanh cậu là được rồi."

Cậu ta nghĩ, trên đời này làm sao lại có người như vậy.

Anh ấy rõ ràng trông rất khó mà với tới được, vậy mà khi đối diện với người như cậu ta sẽ thân thiết cúi đầu xuống.

Cậu ta lớn lên với một người mẹ đơn thân, đã nhìn thấy cái ác thẳng thắn nhất trên đời này, đã chịu qua vô số khó khăn của thế giới này.

Cậu ta nghĩ, cho dù lời này của anh Thanh là giả thì mình vẫn sẽ cảm ơn anh ấy từ tận đáy lòng vì đã khẳng định mình.

Hứa Triều vội vàng quay đầu đi, không muốn Châu Thanh nhìn thấy sự thất thố của mình.

Cậu ta khởi động xe, nhanh chóng nói một câu: "Anh Thanh, vậy anh đi lên mau đi, có việc gì nhất định phải gọi điện cho em đấy."

Nói xong thì chạy đi mất.

Cậu ta nghĩ mình nhất định phải về nhà nỗ lực cho thật tốt, nỗ lực hơn nữa.

Ít nhất không thể để đến lúc anh Thanh thật sự cần đến mình lại khiến cho anh ấy mất mặt.

Lúc Châu Thanh bước vào tòa nhà lớn mới có thể hiểu được cụ thể, với tư cách là công ty đã kinh doanh lâu năm, tập đoàn Châu thị cho dù không còn được như ngày trước nhưng so với các công ty nhỏ khác như truyền thông và thiết kế, chỉ riêng văn phòng đã chiếm mười bảy tầng ở đây.

Nhưng chỉ qua một vài dấu vết nhỏ, ví dụ như sự lười biếng ở quầy lễ tân, cái cây đã héo trước cửa và tiếng ngáp liên tục của nhân viên.

Đây đều là những thứ có thể cảm nhận được từ sự suy tàn của một doanh nghiệp.

Cô gái nhỏ phụ trách đón khách ở quầy lễ tân nhìn thấy Châu Thanh thì

sững sờ một chút rồi vội vàng đứng dậy, nhưng khi nghe nói cậu đi tìm lão tổng Châu Khải Tông thì vẫn tận chức tận trách nói một câu: "Thưa anh, xin hỏi anh có hẹn trước chưa ạ? Nếu không hẹn trước thì không thể gặp Châu tổng."

"Có." Châu Thanh nói, "Họ tên là Châu Thanh, có hẹn lúc chín giờ sáng."

Cô gái ở quầy lễ tân chết lặng khi nghe thấy cái tên này.

Cô xem đi xem lại ba lần từ trong máy tính đến khuôn mặt của Châu Thanh, xác nhận rằng mình không nghe nhầm.

Lão tổng có hai con trai.

Đều rất nổi tiếng.

Con trai út Châu Tùng thì người trong công ty rất thường gặp, một năm sau khi tốt nghiệp vẫn luôn ở công ty thực tập. Con người không tệ, vui tính hài hước, mặc dù ai cũng biết nửa năm trước cậu ta đã lên giường với Linda ở bộ phận , hơn nữa còn có bạn gái chính quy.

Con trai cả lại càng nổi tiếng hơn.

Quần áo là lượt, chuyên gây rắc rối, chín trên mười lần đến công ty đều là đòi tiền.

Điện thoại cố định trong văn phòng của Châu lão tổng về cơ bản là mỗi tháng thay một lần, đều do bị đập phá.

Người trong công ty đừng nói là quen thuộc với dáng vẻ của Châu Thanh, ở một mức độ nào đó đều có ấn tượng. Nhuộm tóc, đeo dây chuyền hoặc mặc quần jean rách, vừa đến đã ngồi lên ghế sofa trong sảnh, khoanh chân nói: "Nói với Châu Khải Tông, nếu ngày mai tiền không chuyển đến tài khoản thì ngày mai tôi sẽ cho con út của ông ta mang cái chân què đi làm."

(má báo đời thiệt chứ =))))

Không cần phải nói, đây chính là Châu Thanh rồi.

Đã sắp một năm không nghe thấy động tĩnh gì, lúc gặp lại sao lại đổi thành người khác?

Lễ tân đang định hỏi có phải trùng tên không thì đúng lúc một nhóm người đi vào từ cửa xoay.

Châu lão tổng dẫn theo vài vị cổ đông vội vã đi vào.

Hai bên tóc mai của Châu Khải Tông đã hơi bạc, cũng không tính là béo, trên mặt mơ hồ có thể nhìn ra dáng vẻ khi còn trẻ, chỉ là nếp nhăn sâu giữa hai đầu lông mày của ông trông không được dễ gần cho lắm.

Cô gái ở quầy lễ tân nhìn Châu Thanh ở bên cạnh, người cũng đang nhìn ra cửa. Cô do dự hai giây mới dũng cảm gọi một tiếng "Châu tổng", cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Châu Khải Tông và các cổ đông.

Châu Khải Tông nhìn về phía này, trên mặt có sự nghiêm khắc vì bị làm phiền nhưng lúc đảo mắt nhìn thấy người bên cạnh thì dừng lại.

Châu Thanh gật đầu, lễ phép gọi: "Ba."

Chương 8: C8: Chương 8

"Lão Châu à, vị này là?" Một cổ đông bên cạnh hỏi.

Châu Khải Tông cũng kinh ngạc nhìn người đang đứng bên cạnh quỳ lễ tân. Ông hiểu rõ đức hạnh của thằng con trai cả hơn ai hết, lúc này đây nhìn cậu thanh niên trẻ kia, ông nhất thời có chút không dám nhận.

Huống hồ gì Châu Thanh đã lúc nào thành thật gọi mình là ba bao giờ đâu.

Trong điện thoại hai ngày trước cũng vậy, đột nhiên lại nói muốn đến làm việc.

Lúc hấn lên lớp cũng học ba cái gì đâu không, chẳng giúp ích được gì cho việc kinh doanh của công ty.

Lúc đó ông cứ ừ đại chẳng qua là để ngăn hấn thật sự bán đi căn nhà, cũng chắc chắn rằng hấn cùng lắm chỉ là hứng thú nhất thời, thấy Châu Tùng em trai mình vào công ty nên tức giận đến mức phải đi theo để tranh giành thôi.

Lúc đầu, sau khi tốt nghiệp đại học cũng không phải chưa từng gọi hấn đến công ty học việc nhưng đã có bao giờ hấn chịu nghe đâu?

Chỉ là ngay lúc này gặp lại cậu, Châu Khải Tông đột nhiên không chắc chắn như vậy nữa.

Ông nhìn đứa con trai cả trước mặt rồi trả lời cổ đông ở bên cạnh: "Châu Thanh, tôi bảo nó đến đây."

"Đây là Châu Thanh sao?!" Cổ đông bên cạnh lộ ra vẻ mặt khó tin, lại nhìn

người lần nữa, anh một câu tôi một câu nói: "Không sai, hình như là Châu Thanh. Lần cuối cùng gặp đứa trẻ này hình như cũng đã lâu lắm rồi, thay đổi lớn thật đấy, mấy người chúng ta già thật rồi, người già hoa mắt nên mới không nhận ra."

Những cổ đông lớn tuổi này đã đi theo Châu Khải Tông nhiều năm rồi, ngay lập tức dùng thân phận của người đi trước nói: "Châu Thanh à, con chịu đến công ty làm việc là chuyện tốt, cũng thay ba con san sẻ gánh nặng."

"Đúng vậy, ba con vất vả như thế, không thể sống thác loạn như lúc trước nữa."

Trên mặt Châu Thanh lộ ra nụ cười đoan chính, không phản bác nhưng cũng không đáp lại.

Châu Khải Tông thân là người ra quyết sách của công ty nên cũng có những lý tưởng và trách nhiệm của riêng mình. Thế nhưng Châu Thanh có trách nhiệm đối với cơ thể này, đứng ở góc độ của một người con trai, cậu không cảm thấy quan hệ cha con đi đến bước không hợp như nước với lửa là trách nhiệm của riêng một người. Châu Thanh sẵn sàng gọi một tiếng ba là xuất phát từ mối quan hệ huyết thống không thể tách rời, cũng là sự giáo dục xuất phát từ cốt cách của cậu.

Nửa tiếng sau, tại văn phòng của Châu Khải Tông.

Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi ngồi sau bàn làm việc, sắc mặt cứng đờ hỏi: "Cơ thể thế nào rồi?"

"Cũng không tệ." Châu Thanh không muốn nói nhiều.

Châu Khải Tông cau mày nhìn cậu hai lần. Nếu Châu Thanh vẫn còn thái độ như trước thì ông có thể dạy cho cậu một bài học như trong cuộc điện thoại lần trước, giải thích tình hình của công ty và những ưu nhược điểm trong cuộc hôn nhân của cậu, nhưng bây giờ ông nhận ra mình không thể nói ra những lời này được nữa.

Việc thừa nhận sự yếu kém, trốn tránh và sai lầm của một người cha vốn dĩ rất khó khăn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy đôi mắt cực kỳ bình tĩnh lúc này, ông cảm thấy như bị tát một cái thật mạnh vào mặt.

Cuối cùng, ông cũng không nhắc lại chủ đề này nữa mà chỉ lấy từ trong ngăn kéo ra một phần tài liệu.

"Đây là hợp đồng lao động chuẩn bị cho con lúc con tốt nghiệp, giống như của em con, nếu đã bằng lòng đi làm thì phải làm cho đàng hoàng."

Châu Thanh bước tới, cầm hợp đồng lên lật ra xem rồi rất nhanh đã đặt trở lại.

"Sao vậy? Chê chức vụ thấp à?" Châu Khải Tông ngẩng đầu nói.

Ngón tay của Châu Thanh vẫn đè trên hợp đồng, nhìn Châu Khải Tông nói: "Con nhớ là hai năm trước công ty có một kế hoạch chiến lược phía Tây sau đó đã bị thất bại nửa đường đúng không, con muốn bắt đầu lại kế hoạch này."

Lông mày và mắt của Châu Khải Tông ngay lập tức trở nên sắc bén.

Ông nói: "Châu Thanh, mở công ty không dựa vào hành động bốc đồng mới làm ra, có hiểu không?"

Châu Thanh kéo một chiếc ghế đầu ngồi xuống, cậu lấy một phần tài liệu trong túi ra rồi đưa qua, mở miệng: "Trước mắt công ty đã đi đến thời kỳ suy yếu cuối cùng rồi, ngài hẳn là rất rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ có hai kết quả, phá sản và giải thể. Hai năm trước ngài đã thử cứu vớt và thay đổi, sau đó trong quá trình chuyển đổi lại thất bại và kế hoạch bị gác lại. Việc rút vốn của Trữ Khâm Bạch quả thật đã mang lại cho công ty một hy vọng ngắn hạn nhưng ngài lại càng rõ hơn, anh ta không hề là vì muốn thu lợi nhuận từ Châu thị. Doanh nghiệp này chỉ là lực đẩy trong ván cờ cuối

cùng của anh ta với tập đoàn Thịnh Vũ, anh ta thắng rất đẹp, bây giờ có thể rút tiền bất cứ lúc nào nhưng số phận của công ty thì không thể viết lại."

Lúc Châu Khải Tông lật hồ sơ ra, từ sự tùy tiện ban đầu ngày càng trở nên nghiêm túc hơn.

Đặc biệt là sau khi nghe những lời Châu Thanh nói, ông ngẩng đầu lên từ trong văn kiện, nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp rồi nói: "Những thứ này đều là Trữ Khâm Bạch nói với con à?"

Châu Thanh không có ý định che giấu hay nói dối về việc này: "Tất cả việc này đều là kết luận đơn giản của con dựa trên sự phát triển của công ty trong những năm qua. Những gì trong tay ngài chỉ là phân tích sơ bộ, cụ thể hơn cần so sánh dữ liệu chi tiết mới làm được."

Ánh mắt của Châu Khải Tông càng thêm phức tạp.

Ông lại tiếp tục lật về sau, càng lật càng hoảng hốt.

Phân tích vô cùng chi tiết, mức độ chuyên nghiệp không thua kém gì các nhà phân tích dữ liệu của công ty. Từ so sánh ngành nghề đến triển vọng của công ty, định vị thị trường và những ưu nhược điểm hay những khó khăn hiện tại của công ty từng cái một lộ ra, thậm chí còn chỉ thẳng ra điểm quan trọng.

Châu Khải Tông không nghĩ rằng con trai mình có bản lĩnh này.

Ông thậm chí còn nghi ngờ liệu cậu có thuê chuyên gia làm báo cáo phân tích này hay không.

Châu Thanh cũng biết rằng điều này có thể dễ dàng khơi dậy sự nghi ngờ của người khác nhưng cậu cũng không thể giấu giếm mãi được.

Từ nhỏ, cậu đã quen thuộc với chuyện kinh doanh như mưa dầm thấm đất, năm hai mươi tuổi, sản nghiệp của nhà họ Châu chỉ có một mình cậu gánh vác.

Thân phận sau này của cậu có rất nhiều, nhiều đến mức ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy rằng thiếu gia nhà họ Châu hay Châu Thanh của năm đó đã sớm không còn nữa rồi, nhưng những gì học được sẽ không bao giờ quên.

Giống như thời thế đã thay đổi thì mô hình hoạt động, triết lý và sản phẩm của công ty đều thay đổi. Tuy nhiên, cho dù có thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, khi cậu quyết định bắt đầu thì những thứ khác sâu trong tâm trí cậu sẽ lần lượt hiện ra.

Châu Khải Tông thấy cậu không có ý định giải thích thì cũng không ép buộc, ông chỉ đóng tài liệu lại rồi nói: "Con muốn làm cũng được, nhưng con biết rằng bản chất của việc gác lại kế hoạch này là do tiền vốn và thực lực hiện tại của công ty không thể đảm đương được việc vận hành kế hoạch này. Nói tóm lại, sự trợ giúp mà công ty có thể cho con sẽ rất ít."

Hoá ra là muốn cậu biết mà rút lui.

Kết quả là Châu Thanh chỉ gạt đầu, "Không sao, ngài đồng ý là được rồi."

Nói xong việc chính, Châu Khải Tông đột nhiên hỏi: "Ba nghe nói con đã chuyển đến ở chỗ của Trữ Khâm Bạch rồi?"

Châu Thanh nhướn mày: "Nếu không thì con có chỗ để ở sao?"

Châu Khải Tông nhất thời cứng họng xấu hổ.

Cũng là hôm nhận được cuộc gọi từ Châu Tùng ông mới nhớ ra, lúc đó Thư Mỹ Lệ ngày nào cũng thì thầm vào tai ông, nói con trai út từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, không tiêu tiền lung tung như con trai cả. Bây giờ đường đi làm cũng xa nên để cậu ta tạm thời ở nhà anh trai mình, đợi đến khi anh trai cậu tỉnh dậy thì dọn ra sau.

Lúc đó Châu Thanh đã kết hôn, lại xảy ra chuyện lớn như vậy, nỗi đau mắt

con đột ngột khiến ông cảm thấy áy náy chưa từng có. Sự áy náy này một phần cũng dành cho đứa con trai út, suy cho cùng từ nhỏ đến lớn, ông đều chưa từng để tâm đến cả hai đứa con trai bao giờ.

Nhất thời không chịu nổi lời nói dông dài của phụ nữ nên cứ vậy mà thoả hiệp thôi.

Bây giờ nghĩ lại thì việc này quá thiếu suy nghĩ.

Châu Khải Tông dừng lại hai giây, giống như cố ý giải thích với cậu: "Em trai con đã dọn ra khỏi nhà rồi, sau này bất kể là để không hay tự mình tới ở, chỉ cần không bán đi thì tùy con."

Châu Thanh không thể hiện thái độ.

Lúc đầu nhất định đòi Châu Tùng chuyển đi là để bán, còn có một chút quả thật là vì cảm thấy không công bằng cho nguyên chủ.

Bây giờ Châu Tùng đã chuyển đi, cậu cũng đã vào công ty, trên thực tế, ngay cả khi không bán nhà đi thì sau này cậu chuyển khỏi Đông Hồ cũng không định đến đó ở.

Nhưng những điều này không cần phải nói với Châu Khải Tông.

Lúc Châu Thanh chuẩn bị rời khỏi văn phòng của Châu Khải Tông thì Châu Tùng tình cờ đi vào.

Châu Tùng rõ ràng là cố ý đến đây để gặp nhưng nhất định phải giả vờ kinh ngạc, nhìn cậu nói: "Anh à, sao đến công ty tìm ba mà không nói một tiếng? Em phải đi xuống đón anh chứ."

Châu Tùng này trông có vẻ thông minh lanh lợi nhưng lời nói và việc làm thật sự không tương xứng.

Cho dù Châu Thanh có tốt tính đến đâu thì nhìn thấy thái độ này cũng phải nói một câu: "Đây không phải là lần đầu đến công ty, biết đường nên cũng

không cần phiền cậu đón."

Châu Thanh của trước kia hẳn là không ít lần tới đòi tiền, cũng chưa từng thấy Châu Tùng tự cho mình là người có quyền, còn nhất định muốn xuống lầu đón cậu.

Có phản ứng như vậy chẳng qua là vì nghe tin cậu cũng muốn đến công ty làm việc.

Châu Tùng bị nghẹn họng một câu, nụ cười trên khóe miệng đông cứng lại.

Một giây trước Châu Khải Tông vừa mới thích nghi với sự thay đổi của con trai cả, bây giờ nhìn thấy hai đứa con trai của mình đang đứng cùng nhau mới nhận ra sự khác biệt lớn.

Châu Thanh trước đây thật sự không vừa mắt từ trang phục đến tư thế.

Con trai út tuy đòi tư hỗn loạn nhưng biết kiềm chế, ở trước mặt ông luôn cư xử có quy củ. Nhưng bây giờ so ra thì lưng không đủ thẳng, vai không đủ rộng. So với sắc mặt tái nhợt của Châu Thanh thì hai mắt con trai út sưng húp, bước chân lằng lằng, rõ ràng tối qua đã cùng người phụ nữ nào đó hỗn loạn cả đêm.

Châu Khải Tông lập tức cau mày nói với Châu Tùng: "Anh trai con bắt đầu từ ngày mai sẽ chính thức tiếp quản kế hoạch chiến lược mà công ty đã vạch ra từ hai năm trước. Con cũng nên cắt đứt các mối quan hệ lộn xộn của mình đi, trong công ty cả ngày đều có tin đồn, còn ra thể thống gì chứ!"

Châu Tùng vốn dĩ đã không hài lòng nhưng lại cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe sắp xếp của ba mình đối với Châu Thanh.

Suy cho cùng kế hoạch chiến lược đó về cơ bản đã không ổn.

So với việc cho Châu Thanh đi lưu đày không khác nhau là bao.

Lúc này tâm tình cậu ta tốt hơn rất nhiều, ngoan ngoãn gật đầu nói: "Biết rồi ạ."

Đáp xong vẫn không quên quay lại nói với Châu Thanh: "Anh, sau này chúng ta sẽ làm cùng một công ty, phải quan tâm lẫn nhau nhiều hơn nhé. Còn nữa, anh nhớ thường xuyên về nhà ăn cơm đấy, ba mẹ đều nhớ nhưng anh lắm."

Châu Khải Tông tùy ý trả lời: "Có thời gian thì về ăn bữa cơm, dần... dần theo Khâm Bạch nữa."

"Sợ là anh Trữ không có thời gian ấy chứ?"

Châu Tùng lập tức nhìn Châu Thanh nói: "Anh, nếu đã kết hôn rồi thì vẫn phải sống thật tốt, tuy rằng trong nhà và công ty luôn để lại vị trí của anh nhưng suy cho cùng thân phận đã khác rồi. Công việc của anh Trữ bận rộn như vậy, cho dù bên ngoài có vài lời khó nghe thì anh cũng đừng để trong lòng, nếu lại giống như trước đây thì sẽ lại càng đẩy người ta ra xa thôi."

Châu Khải Tông nhíu mày: "Cái gì khó nghe?"

"Ba, ba vẫn chưa biết ạ?" Châu Tùng ngạc nhiên nói: "Bên ngoài người ta đều nói là anh Trữ và minh tinh nam Nhâm Kỳ Hiên ở bên nhau rồi. Việc này con nghĩ đúng đến tám phần, nhưng ngài cũng đừng tức giận, suy cho cùng anh trai con vẫn có thể đến làm việc thì chắc là vấn đề không nghiêm trọng, chúng ta cũng không thể vội vàng làm mếch lòng người ta nha."

Châu Khải Tông nhìn Châu Thanh với ánh mắt dò hỏi.

Châu Thanh chỉ cảm thấy buồn cười.

Một người cha hai mắt như mù, rất ít khi quan tâm đến con trai mình, cho dù có muốn quản cũng không có lập trường.

Một người em cùng cha khác mẹ tự biên tự diễn, thiếu chút nữa đã hát một câu "Tôi biết là anh đang sống thắm lắm" trước mặt cậu.

Châu Thanh chỉ có thể nói: "Không phiền hai người quan tâm. Anh ta thật sự rất bận, không cần về nhà ăn cơm đâu."

Châu Tùng rõ ràng không chịu từ bỏ cơ hội để trấn áp cậu một cách dễ dàng, cả khuôn mặt đầy vẻ lo lắng nói: "Cứ tiếp tục như vậy cũng không được, hay là anh à, anh vẫn nên gọi điện thoại cho anh Trữ hỏi đi, dù sao người một nhà ngồi lại với nhau, không có chuyện gì là không thể nói được."

Châu Thanh bình tĩnh: "Tôi không có số điện thoại của anh ta."

Châu Tùng: "Không sao, ba có đây."

Châu Khải Tông rõ hơn ai hết cuộc hôn nhân này xảy ra như thế nào, nhưng hiện tại ông lại bị đứa con út không có mắt nhìn của mình lừa rồi, tình huống này gọi không được mà không gọi cũng không xong.

Ông cũng không thể chỉ trích người ta ở bên ngoài dính tin đồn với người khác, nhưng nếu như không làm gì cả thì có lẽ cũng không đúng.

Châu Thanh giống như một người ngoài cuộc, nhìn Châu Khải Tông bấm số điện thoại của Trữ Khâm Bạch dưới ánh mắt mong đợi của cậu con trai út.

Phải mất lúc cuộc gọi mới kết nối.

"Châu tổng?" Châu Thanh nghe giọng thì thấy là chị Phạm bắt máy, "Tìm Khâm Bạch à? Cậu ấy đang bàn công chuyện. Ôi, gần đây bận quá... Lần trước sau khi quay xong lập tức có việc tìm đến cửa, còn không phải mấy ngày rồi không về nhà sao... có thời gian thì về nhà ăn cơm á? Việc này nên làm mà nên làm mà, Châu tổng đã mời sao có thể từ chối chứ, có thời gian nhất định sẽ đến nhà thăm hỏi."

Người ta nói chuyện khách sáo như thế, thậm chí không trực tiếp từ chối nhưng bạn liền biết rằng mình đã bị qua loa chiếu lệ.

Châu Khải Tông cúp điện thoại, im lặng.

Châu Tùng suýt chút nữa cười thành tiếng.

Châu Thanh vốn dĩ xem như đang xem kịch nhưng lúc này lại đối diện với ánh mắt muốn nói lại thôi của người cha già.

Cậu vẫn quyết định nhắc nhở vài câu: "Con và anh ta không có cảm tình gì nên nói, ngài cũng nên biết tại sao anh ta đồng ý kết hôn với con, thật ra không cần phải làm việc này đâu."

Châu Tùng bên cạnh vẫn muốn nói gì đó nhưng khi Châu Thanh liếc mắt qua, cậu ta lại vô thức bị dọa đến mức im lặng.

Châu Thanh: "Chuyện này kết thúc ở đây thôi."

Cậu xoay người đi ra ngoài, còn Châu Tùng vẫn sững sờ đứng đó.

Lần trước gặp Châu Thanh đã cảm thấy rất khác, nhưng biểu cảm vừa rồi cảm thấy thật sự đã mất kiên nhẫn rồi, khí thế áp bách cậu biểu hiện ra không phải là mặt lạnh nhưng lại cảm thấy áp lực trên người đột nhiên tăng lên.

"Ba." Châu Tùng thật sự muốn nói rằng Châu Thanh này cũng quá kỳ lạ rồi.

Cậu đã không còn chút bóng dáng nào của quá khứ.

Đáng tiếc là Châu Khải Tông không chú ý tới động tĩnh ban nãy, khôi phục lại bình thường xong nhìn thấy Châu Tùng vẫn còn ở đây thì tức giận nói: "Còn chưa ra ngoài làm việc nữa, đi làm muộn hai tiếng đồng hồ có mặt mũi lắm à?"

Châu Tùng rất tức giận, lúc ra ngoài thì thấy Châu Thanh đang đứng ở lối vào thang máy.

Cậu ta đi tới, đứng sóng vai nói: "Đúng thật, không nắm được trái tim đàn ông cũng phải nắm được tình cảm và tiền bạc chứ. Một nửa công ty nên đưa cho anh kia, tương lai em nhất định sẽ không bạc đãi anh đâu."

Châu Thanh còn không buồn cảm thấy phiền, cậu nghiêng người sang: "Có biết cái gì gọi là bao tải đựng rơm không?"

"Nghĩa là gì?" Châu Tùng hỏi theo phản xạ.

Châu Thanh lắc đầu: "Không có gì, anh Trữ của cậu nhận xét về cậu như vậy đấy."

Nhưng cậu không giống Trữ Khâm Bạch.

Cho dù cậu có thất lễ đến đâu cũng chưa bao giờ trực tiếp mắng người ta là đồ ăn hại (*).

(*) chỗ này khó dịch ra quá huhu, từ mà Trữ Khâm Bạch dùng để mắng Châu Tùng ở chương 6 bản gốc là 草包, nghĩa đen là "túi đựng bện từ rơm" nhưng nó cũng có nghĩa bóng là đồ ăn hại, đồ bao rơm (đồ bắt tài) nữa, nhưng ở trên Châu Thanh nói giảm nói tránh thành cụm 麻袋里装麦秸 nghĩa là "bao tải đựng rơm" nên Châu Tùng mới nghe không hiểu.

Chương 9: C9: Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Trên sân thượng, đâu đâu cũng có nhân viên làm việc tấp nập.

Phạm Tuyên cúp điện thoại rồi đưa điện thoại sang, nhìn người đeo kính râm bản to đang đứng dựa vào lan can xi măng rồi hỏi: "Cứ đuổi người như vậy không vấn đề gì chứ? Dù sao thì cậu cũng kiếm được rất nhiều tiền ở Châu thị rồi, thật sự không nề mặt mũi sao?"

Trữ Khâm Bạch nhận lấy điện thoại rồi tùy ý đặt ở bên cạnh.

Anh đưa chai nước bên cạnh cho Phạm Tuyên rồi nói: "Không cần. Châu thị không còn ổn nữa là chuyện hơn một năm trước đã biết rồi. Bây giờ Trữ Húc Minh đã thuận lợi tiếp quản Thịnh Vũ, nếu đầu óc nhà họ Châu vẫn còn minh mẫn thì việc làm mới có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển được. Thật đáng tiếc là mắt nhìn của người nhà họ Châu không được tốt lắm."

Phạm Tuyên bật cười, "Cậu đây là đang nói bợn họ nịnh bợ cậu không có tác dụng à? Sao nhìn được rõ thế, chị nói chứ, cậu thật sự không cân nhắc đến việc quay về kế thừa gia nghiệp sao?"

Trữ Khâm Bạch đeo kính râm nên không nhìn rõ biểu cảm, chỉ có một giọng điệu nhàn nhạt: "Chút tiền đó em không thiếu."

Phạm Tuyên nhún vai.

Cho dù bọn họ đã quen biết nhiều năm, mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể nhưng cô lựa chọn tôn trọng.

Việc riêng tư của nhà hào môn, còn liên quan đến người mẹ Tần Nhược của Trữ Khâm Bạch, bình thường những người hiểu anh một chút sẽ không chạm vào vảy ngược này của anh.

Phạm Tuyên dựa vào bên cạnh anh, thay đổi chủ đề hỏi: "Mấy ngày nay cái cậu Châu Thanh đó ở Đông Hồ cậu cảm thấy thế nào?"

"Cái gì mà thế nào?" Trữ Khâm Bạch uống một ngụm nước, giọng nói không dao động dù chỉ một chút, nghĩ tới gì đó liền nói: "Không xảy ra gì ngoài ý muốn, bây giờ cậu ta hẳn là đang làm việc ở Châu thị."

Chị Phạm trở mắt ngạc nhiên: "Đi làm? Vậy cuộc gọi lúc nãy là cậu ta bảo ba mình gọi sao?"

"Không rõ."

Phạm Tuyên lập tức gạt đầu tán thành, "Vậy không đi vẫn tốt hơn."

Sau khi Châu Thanh ở đó lâu như vậy mà không có bất kỳ động tĩnh nào, Phạm Tuyên biết được rằng Trữ Khâm Bạch sẽ không thật sự đuổi cậu đi.

Cô gửi người đến Đông Hồ là để tránh gây thêm rắc rối nhưng người ta hiện tại đã trở lại Châu thị làm việc rồi, nếu như điện thoại thật sự là cậu bảo Châu Khải Tông gọi thì nói không chừng vẫn chứng nào tật nấy.

Nghĩ đến đây, lông mày Phạm Tuyên cau lại rất chặt.

Trữ Khâm Bạch biết Phạm Tuyên đang nghĩ gì, mặc dù anh cảm thấy khả năng đó không cao.

Mấy ngày nay, ngoại trừ đêm đầu tiên Châu Thanh đến ở và cái đêm anh

uống rượu do tài xế Tiểu Lâm không biết nên đưa anh về Đông Hồ ra thì anh vẫn chưa bao giờ quay lại.

Nhắc đến người này lần nữa thì nhớ lại.

Ký ức về một năm trước càng trở nên mơ hồ hơn, những thứ còn sót lại là một sự mâu thuẫn pha trộn, lúc thì rất yên lặng, lúc thì trông có vẻ không thông minh lắm, à, lúc nói chuyện sẽ cố ý chọc giận anh. Cậu có thể che giấu rất tốt sự tò mò của mình trên các phương diện khác nhau, đáng tiếc Trữ Khâm Bạch là một diễn viên nên có năng lực nhận thức vô cùng phi thường.

Nhưng cũng chỉ nhiều đó mà thôi, anh không quan tâm cậu thật sự mất trí nhớ hay giả vờ mất trí nhớ.

Lúc này đây một nhóm người từ phía đối diện đi tới.

Nhâm Kỳ Hiên thuộc tuýp người có vẻ bề ngoài rất xinh đẹp, cao một mét bảy chín, có đôi mắt hoa đào (*) và khí chất trẻ trung, mái tóc đen mềm mại xoã trên trán, rất hợp với gu thẩm mỹ phổ biến hiện nay nên độ nổi tiếng vẫn luôn rất tốt. Tuần trước, cậu ta vừa được Lục Minh ký hợp đồng với giá cao để đầu quân cho Thánh Khải nên bây giờ Trữ Khâm Bạch cũng xem như một nửa ông chủ của cậu ta, chuyện này vẫn chưa được công khai và chỉ có một số người biết.

(*) mắt hoa đào: là dáng mắt với kích thước khá dài với phần đuôi nhọn và xếch lên trên 1 chút. Phần lòng trắng và đen của dáng mắt này tách biệt rõ ràng và khá cân đối. Bên cạnh đó, dáng mắt này sẽ không thấy rõ mí, vì phần đuôi mắt dài nên phần mí bị ẩn vào bên trong.

[Click để xem ảnh](#)

Lục Minh vẫn luôn một lòng bồi dưỡng người thành cái cây hái ra tiền.

Nhâm Kỳ Hiên còn chưa đi tới đã cúi đầu xin lỗi, nói: "Anh Trữ, thật sự xin lỗi, vì lý do cá nhân của em mà hai ngày nay bắt anh phải quay lại."

Đã có nhân viên hiểu chuyện đưa bảy tám cái túi tới, Nhâm Kỳ Hiên tiếp tục nói: "Đây là bữa trưa em mời cả đoàn làm phim, anh Trữ, em biết anh có chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt nên em đã đặc biệt dặn người chuẩn bị riêng, anh có thể thử xem có thích không."

Trữ Khâm Bạch không nói gì mà chỉ đáp lại: "Chỉ chiếu theo hợp đồng mà làm thôi."

Đây là hợp đồng đại sứ toàn cầu thương hiệu đồng hồ mà năm đó studio trực thuộc Thánh Khải đã thay thế tài nguyên và tiếp quản.

Bây giờ Thánh Khải đã ký hợp đồng với Nhâm Kỳ Hiên, cộng thêm bọn họ vừa hợp tác xong trong một bộ phim nên Lục Minh mặt dày đòi làm nhà tài trợ chung. Tất cả các bên ăn nhip với nhau khiến cho Trữ Khâm Bạch bị gây khó dễ.

Nói cách khác, bây giờ anh đã đầu tư vào quá nhiều dự án nên có nhiều việc cũng lười tính toán. Ngoài việc từng hợp tác ra thì kỹ năng diễn xuất của Nhâm Kỳ Hiên cũng xem như không tệ, vậy nên việc Lục Minh mượn có nâng đỡ người anh cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhâm Kỳ Hiên thấy thái độ thờ ơ của anh nên trên mặt có chút xấu hổ.

Cậu ta cuộn tay lại đứng trước mặt Trữ Khâm Bạch, dừng lại hai giây, cân nhắc rồi mới nói: "Anh Trữ, hợp đồng đại sứ này cũng là sau này em mới biết được, em rất cảm kích sự coi trọng của Lục tổng, nhưng em thật sự không nghĩ..."

"Không cần giải thích với tôi." Trữ Khâm Bạch nói: "Lục Minh đã đánh tiếng trước với tôi rồi."

Nhâm Kỳ Hiên đột nhiên không biết nên nói gì mà xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Sau khi cậu ta xoay người rời đi, chị Phạm hỏi người bên cạnh: "Cậu thật sự không nhìn ra à?"

Trữ Khâm Bạch vặn mở nắp chai, "Chị đang chỉ cái gì?"

Phạm Tuyền: "Cái cậu Nhâm Kỳ Hiên này thích cậu đấy, cặp mắt cứ dán vào người cậu thôi. Trước đây tấm ảnh bị chụp đó chị còn tưởng cậu ta tự biên tự diễn, hóa ra điều tra xong thì không phải vậy, bây giờ nhìn cậu ta thế này, là một người đi sau thì tâm tư cũng không được xem là phức tạp, con người cũng không tệ, biết làm người." Nói đến đây vẫn không quên chế giễu Trữ Khâm Bạch: "Lúc cậu mới ra mắt nếu như có người bớt lo được một nửa như vậy thì chị phải đi quỳ lạy Bồ Tát rồi."

Trữ Khâm Bạch nhú mày nhìn đồng hồ đặc, không tỏ ý kiến gì với lời của Phạm Tuyền nhưng anh cũng không muốn tiếp tục chủ đề này.

Anh và Phạm Tuyền đã biết nhau nhiều năm, trong tình huống không chỉ trích lẫn nhau thì càng giống như những người bạn cũ.

Trữ Khâm Bạch đổi chủ đề, nói: "Bồ Tát làm gì quản được chị, lần sau chồng chị lại nói chị hói đầu thì em tài trợ miễn phí cho chị thuốc mọc tóc và dịch vụ cấy tóc một năm luôn."

Phạm Tuyền tức chết, mắng anh: "Tóc của chị rất tốt, còn cả lão Lương nhà chị không phải loại người thối nát như cậu!"

Trữ Khâm Bạch dựa vào lan can xi măng cười đến run rẩy.

Giọng nói của Phạm Tuyền tràn đầy sự khó tin: "Dù sao cậu cũng là do chị dẫn dắt nhưng vô số lần chị vẫn nghi ngờ mắt nhìn của mình."

Mặc dù nói vậy nhưng Phạm Tuyền rất rõ, nếu như anh giống như những người mà người đại diện nói hướng Đông thì không dám đi hướng Tây thì anh đã không phải là Trữ Khâm Bạch nữa rồi.

Ngay cả khi có rất nhiều tin tức tiêu cực về anh trên các phương tiện truyền thông thì cũng không ảnh hưởng đến vô số người thích anh. Trong giới này, đặc biệt là những tân binh trẻ tuổi mới ra mắt chưa đến hai năm, mỗi lần nhìn thấy anh đều hận không thể cúi đầu chín mươi độ, tới tới lui lui đều là, "Anh Trữ, em cực kỳ thích bộ phim đó của anh..."

Tác phẩm tiêu biểu của Trữ Khâm Bạch có rất nhiều.

Tác phẩm đầu tay "Mục dương" (*), hay "Đi qua núi non" đã giúp anh giành được giải ảnh đế, và "Ngõ Bằng Lai năm ấy" gây tranh luận sôi nổi, v.v...

(*) thấy chữ này hay nên chú thích chút =))) "mục dương" (牧阳) ban đầu mình để là "Chăn mặt trời" do chữ 牧 nghĩa là chăn nuôi còn 阳 là mặt trời, xong đi tra kỹ hơn mới thấy từ này có nghĩa rất hay và bên Trung người ta cũng hay dùng để đặt tên. Thì nghĩa của nó là "một người chăn nuôi xem ánh nắng như đồng cỏ", nếu đặt nó làm tên thì sẽ tượng trưng cho một người yêu ánh nắng và tự do, đồng thời cũng thể hiện đó là người quan tâm và sẵn sàng cho đi vì người khác. Có lẽ là vì tác phẩm thật sự rất tốt nên anh đứng ở đó như một tượng đài chờ đợi vô số người đuổi theo. Đến mức mà không ít người đã quên rằng, dưới nền móng bên ngoài này, người đứng sau những tác phẩm ấy, anh tên là Trữ Khâm Bạch.

Những chiếc gai nhọn trên người anh ở tuổi thiếu niên đã đâm không biết bao nhiêu người chảy máu. Cho dù là hiện tại, khi bạn đến gần sẽ phát hiện ra rằng anh vẫn sắc bén nghiêm nghị và cực kỳ khó đến gần.

Phạm Tuyền vô cùng bận rộn nên không thể ở đây mãi cùng với anh. Sau khi thấy địa điểm quay không còn việc gì nữa, cô nói: "Vậy cậu tự quay đi, quay xong cái này cho cậu nghỉ ngơi mấy ngày để đọc kịch bản mới. Có việc gì thì bảo trợ lý của cậu báo với chị, đừng có gây ra chuyện gì âm ỉ rồi mới để chị biết qua truyền thông, coi như chị xin cậu, nhé."

Trữ Khâm Bạch: "Chị có thể bớt quan tâm lại để làm chậm quá trình lão hóa."

"Cút."

Phạm Tuyên hùng hùh hủ nhật túi xách của mình trên bàn nhỏ lên.

Lúc đang kiểm tra mấy thứ đồ như điện thoại di động và chìa khóa xe thì lại đột nhiên nhìn Trữ Khâm Bạch, lo lắng nói: "Cái cậu Châu Thanh kia... Nếu vẫn như bộ dạng trước đây thì gọi điện cho chị, chị sẽ xử lý."

Cô tự nói xong thì lại cảm thấy một cảm giác đáng tiếc không thể giải thích được.

Trong đầu lại nghĩ đến người hôm đó ngồi trên ghế sofa trong văn phòng của cô với nửa mái đầu ướt đẫm nước mưa, nói một câu: "Nếu thỏa thuận có lợi cho vợ tôi thì tôi không có ý kiến gì."

Thật ra cô cũng không biết mình đang tiếc nuối điều gì, chắc chỉ là cảm thấy đáng vẻ đó của Châu Thanh dễ khiến cho người ta mềm lòng.

Nếu không thì biện pháp để không gây rắc rối nữa không chỉ có một nhưng cuối cùng cô vẫn cứ khăng khăng gửi người tới Đông Hồ.

Việc quay phim ngày hôm đó diễn ra không hề suôn sẻ.

Các nhân viên tại địa điểm quay đều có thể nhìn ra Nhâm Kỳ Hiên bị bó tay bó chân quá mức.

Nhiều người đều cho rằng cậu ta là vì bị tin đồn trong khoảng thời gian này ảnh hưởng nên không ngừng nói với cậu ta rằng phải thả lỏng. Thế nhưng càng như vậy thì hiệu quả ngược lại càng không lý tưởng.

Đến khi cho ra thành phẩm thì cả phía nhãn hàng cũng im lặng.

Bởi vì chiếc đồng hồ trên tay Nhâm Kỳ Hiên phù hợp cho cả nam và nữ, bọn họ cho rằng hai người đã từng hợp tác thì kết quả cho ra hẳn là sẽ rất tốt. Thế nhưng khi hai người đã chỉnh sửa lại trạng thái đứng cùng nhau lại không hề ăn khớp.

Trữ Khâm Bạch quá chói mắt, khí chất cũng quá mạnh.

Không phải là thích nghi mà là kiềm hãm, kiềm hãm đến mức người còn lại mất đi điểm sáng và không có cảm giác tồn tại.

Cuối cùng phải làm đi làm lại đến khi mặt trời lặn mới kết thúc.

Lúc Trần Đăng Đăng mang hành lý lên xe, Tiểu Lâm xuống xe giúp cô cất hành lý rồi tiện thể hỏi: "Sao lại muộn vậy? Không phải nói muộn nhất là ba giờ chiều sẽ kết thúc sao?"

"Đừng nhắc nữa." Trần Đăng Đăng hạ thấp giọng, sợ bị Trữ Khâm Bạch đang ngồi trong xe nghe được, "Dù sao thì hiệu quả không tốt, cái người Nhậm Kỳ Hiên này quay đến gần cuối đã muốn khóc đến nơi. Anh không thấy vẻ mặt cứng nhắc của anh Trữ à, hai ngày nay không phải anh ấy vẫn luôn ngủ không ngon sao, buổi chiều bệnh dạ dày lại tái phát, chủ yếu là vì quá mệt mỏi, quay phim xong vẫn luôn chưa dừng lại."

Tiểu Lâm đóng cốp sau, hỏi: "Vậy hôm nay về đâu? Vẫn là căn hộ ở trung tâm thành phố sao?"

"Chắc không đâu, sắp tới anh Trữ được nghỉ, anh cũng biết kỳ nghỉ anh ấy chỉ ở Đông Hồ thôi mà."

"Được, biết rồi."

Điều này dẫn đến việc sau khi Trữ Khâm Bạch ngủ trong xe hơn một tiếng tỉnh lại thì phát hiện mình đang dừng lại trước cửa biệt thự ở Đông Hồ.

Anh bóp ấn đường: "Sao lại quay về đây?"

"Không, không phải về đây ạ?" Trần Đăng Đăng căng thẳng trong giây lát, giải thích: "Anh Trữ, hai tuần tới anh đều không có sắp xếp công việc, chị Phạm bảo anh nghỉ ngơi thật tốt. Em nghỉ ở đây tốt xấu gì cũng có thím

Trương chuẩn bị ngày ba bữa cơm, nếu không thì anh chỉ có thể ngày nào cũng đợi em gọi đồ ăn cho anh thôi."

Trữ Khâm Bạch cau mày, liếc ra ngoài cửa sổ xe một cái, không nói thêm gì nữa mà xuống xe, "Được, không còn việc gì nữa thì về hết đi."

Trần Đăng Đăng vội vàng cùng xuống xe, lấy hết đồ dùng của anh Trữ xuống rồi đưa cho anh.

Lúc vài người bọn họ đứng ở đây, bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Dưới ánh đèn, Châu Thanh chậm rãi từ ngoài cửa đi vào, trên tay vắt một chiếc áo vest.

Lần đầu tiên Trần Đăng Đăng nhìn thấy cậu ăn mặc trang trọng như vậy nên nhất thời ngẩn ra trong giây lát.

Châu Thanh cũng không kinh ngạc với sự hiện diện của bọn họ, tiến lên hỏi: "Hôm nay làm việc xong muộn vậy à?"

"Đúng vậy." Trần Đăng Đăng lẩm bẩm, "Anh Châu cũng vừa mới về sao?"

Tài xế Tiểu Lâm thân là người đầu tiên đón cậu xuất viện, lúc này cũng chào hỏi: "Anh Châu, lâu rồi không gặp."

"Lâu rồi không gặp." Châu Thanh vừa cười vừa gật đầu.

Trữ Khâm Bạch đứng bên cạnh xe, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Trần Đăng Đăng nhìn người này rồi lại nhìn người kia, sáng suốt nhét đồ vào trong ngực Trữ Khâm Bạch rồi nói: "Anh Trữ, anh nghỉ ngơi thật tốt đi, trước khi đi ngủ nhớ uống thuốc, hai ngày nữa em gửi kịch bản đến cho anh! Tạm biệt!"

Sau đó đẩy Tiểu Lâm rồi vội vàng lên xe lái đi.

Châu Thanh thấy rõ ràng sắc mặt trắng bệch và mệt mỏi của Trữ Khâm Bạch, lại nhìn túi ni lông đựng thuốc trong tay anh, đổi cánh tay vắt áo vest rồi hỏi: "Bị bệnh à?"

"Đau dạ dày thôi." Trữ Khâm Bạch liếc cậu hai cái, vẫn tiếc chữ như vàng.

Châu Thanh nhớ lại buổi sáng lần trước anh ra khỏi nhà, trợ lý nhỏ của anh còn lái nhải nói anh vừa có bệnh dạ dày mà còn uống rượu.

Anh cũng chê người ta nói quá nhiều, ồn đến mức làm anh đau đầu.

Châu Thanh nhắc chân đi vào bên trong, vừa đi vừa nói: "Dạ dày còn gọi là biển của trăm sông (*), có khí dạ dày sẽ sống, không có khí sẽ chết. Ngài Trữ nên nghỉ ngơi cẩn thận mới là con đường để trị bệnh và kéo dài tuổi thọ."

(*) bản gốc là 水谷之海, đại ý là dạ dày là nơi tập trung, phân hủy và tiêu hóa thức ăn nước uống, giống như trăm con sông đổ về biển cả.

Trữ Khâm Bạch cạn lời nhìn cậu nửa phút rồi nói: "Nghe ở đâu ra mấy thứ bậy bạ vậy."

Châu Thanh dừng chân, quay đầu lại rồi nghiêm túc nói: "Trong Hoàng Đế nội kinh (*) có nói, không phải thứ bậy bạ."

(*) Hoàng Đế nội kinh: một tài liệu y học cổ của Trung Quốc, được coi là nguồn gốc giáo lý cơ bản của nền y học cổ truyền Trung Quốc trong hơn hai thiên niên kỷ.

Chương 10: C10: Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Hiếm khi thấy hai người cùng đi vào cửa.

Mặc dù đã quá giờ ăn tối nhưng thím Trương vẫn cố gắng chuẩn bị bữa đêm cho bọn họ.

Châu Thanh lên lầu thay quần áo xong đi xuống lại thì bữa tối đã được dọn sẵn trên bàn, trong đó có một món thịt lợn ninh măng (*), Châu Thanh vừa nếm thử hai miếng đã nói: "Món Tô Châu này của thím Trương làm rất chính tông."

(*) bản gốc là 腌笃鲜, một món ăn vùng Giang Nam được chế biến từ hai loại thịt lợn là thịt lợn đã được ninh nhừ và thịt lợn tươi với măng tươi mùa đông.

[Click để xem ảnh](#)

Thím Trương vừa nghe liền bật cười, nói: "Nguyên quán của tôi là ở Tô Châu, mấy món làm giỏi nhất là mấy món địa phương Tô Châu này đấy. Không ngờ cậu Châu cũng nhạy thật, đã từng ăn rồi à?"

"Lúc nhỏ thường ăn ạ." Châu Thanh cười nói.

Năm đó, đầu bếp nữ nhà họ Châu được đưa tới xem như cửa hồi môn của mẹ cậu.

Đều là hương vị cậu đã ăn rất quen khi còn bé, giống như vằn thắn lục dương, đậu hũ khô ướp gia vị, cá sóc, v.v...

(*) mình chèn hình cho mọi người dễ hình dung kèm theo tên gốc để mọi người tra nheee, còn tên món ăn mình chỉ để phiên phiên ra được thôi chứ không đúng hẳn được vì tên mấy món Trung nó khá là hoa mỹ ấy: <

[Click để xem ảnh](#)

(vằn thắn lục dương - 绿杨馄饨)

[Click để xem ảnh](#)

(đậu hũ khô ướp gia vị - 卤汁豆腐干)

[Click để xem ảnh](#)

(cá sóc - 松鼠桂鱼)

Sau này cơ hội được ăn cũng ít đi, bây giờ sống ở đây, thím Trương chủ yếu cũng chỉ nấu các món ăn phương Bắc nên khi đột nhiên được nếm lại hương vị quen thuộc, cậu không khỏi có chút hoài niệm.

Trữ Khâm Bạch không biết đã xuống từ lúc nào, anh cũng đã thay quần áo, chắc là đã tắm qua nên tóc còn ướt chưa khô hẳn. Anh kéo chiếc ghế đẩu ở bên kia bàn ăn, liếc nhìn Châu Thanh đang húp canh rồi nói: "Chưa nói đến

việc cậu là người Lam Thành chính gốc, cũng đã mất trí nhớ rồi, vậy mà vẫn còn nhớ hồi nhỏ từng ăn gì à?"

Châu Thanh đang cầm muống thì ngẩng đầu lên nhìn Trữ Khâm Bạch. Cậu có hơi dừng lại, nhất thời không để ý đã quên mất việc này.

Châu Thanh bình tĩnh đặt muống xuống, tự nhiên nói: "Có lẽ là bởi vì ăn được món quen nên đột nhiên nhớ lại một chút."

Trữ Khâm Bạch hừ khế một tiếng, anh vốn dĩ không phải là vì thăm dò hay bực bách mà giống như thuận miệng hỏi hơn, sau khi nghe được lời của Châu Thanh cũng không tiếp tục nói gì nữa.

Thím Trương bưng bát lên cho Trữ Khâm Bạch, quay đầu lại thì để ý thấy Châu Thanh có lẽ thật sự yêu thích ẩm thực Tô Châu liền cười nói: "Trước đây không biết khẩu vị của cậu Châu cũng không thấy cậu yêu cầu gì, nếu đã thích thì sau này tôi sẽ thường xuyên làm vậy."

"Vâng cảm ơn thím Trương ạ." Châu Thanh nói.

Thím Trương xoa tay nói: "Đừng khách sáo. Lúc cậu chưa đến đây, tôi cũng rất ít khi nghiêm túc xuống bếp làm món gì. Cậu không biết mấy người làm diễn viên minh tinh bọn họ đâu, không thiếu tiền cũng không thiếu quan hệ nhưng trên phương diện ăn uống lại chẳng giống như người bình thường. Đặc biệt là các minh tinh nữ, toàn cái gì mà uống nước lọc ăn rau luộc, thỉnh thoảng ăn một bữa như thế này thôi mà giống như chết đến nơi rồi vậy."

"Nghiêm khắc như vậy sao?" Châu Thanh gật đầu nói, "Vậy thật sự sẽ mất đi rất nhiều niềm vui."

"Cũng chưa chắc."

Châu Thanh đặc biệt nhìn vào thứ bên trong chiếc bát trắng của Trữ Khâm Bạch rồi trầm nghĩ, không phải anh ta vẫn khá bình thường sao?

Thím Trương chú ý tới động tác của cậu, cười nói: "Khâm Bạch vẫn ổn, trừ việc trước khi vào đoàn phải cố ý khống chế cân nặng ra thì thường ngày vẫn xem như bình thường. Hơn nữa, mỗi ngày cậu ấy đều tập thể dục, bộ phim năm ngoái quay tên là gì ấy nhỉ? Bảo là nhân vật phải gầy, cộng thêm việc rất bận rộn nên cân nặng giảm một mạch đến mức người trong ekip còn tưởng cơ thể cậu ấy có vấn đề, tôi phải bồi bổ cho cậu ấy mất một thời gian dài mới hồi phục được đấy."

Thím Trương cứ như vậy mà tiết lộ chuyện của chủ nhà trước mặt cậu, dường như không cảm thấy có gì không thoả đáng.

Châu Thanh còn tưởng rằng dựa vào tính nết của Trữ Khâm Bạch thì khả năng cao là sẽ đen mặt nhưng trên thực tế anh lại chẳng nói gì, như thể đang nghe chuyện của người khác.

Điều này nằm ngoài dự liệu của Châu Thanh.

Ăn xong thì nhìn Trữ Khâm Bạch uống thuốc.

Lúc này thím Trương mới biết bệnh dạ dày của anh tái phát. Bà đưa nước cho anh rồi than thở: "Đã nói là phải ăn ba bữa đúng giờ rồi, lúc bận rộn cũng không thể làm ngày làm đêm chứ. Cậu Châu ngày nào cũng uống một đồng thuốc như vậy, con mà lại xảy ra vấn đề nữa thì lần sau bà ngoại con hỏi thím, con bảo thím phải giải thích với bà ấy thế nào đây?"

Trữ Khâm Bạch: "Chút chuyện nhỏ thôi. Lớn tuổi như vậy rồi đừng để bà ấy phải bận tâm nữa."

"Con làm bà ấy bận tâm vẫn còn ít lắm à?"

Trữ Khâm Bạch hiển nhiên không nói nên lời, hai giây sau liền nói, "Hai ngày nữa con đi thăm bà ấy."

Từ cuộc trò chuyện này Châu Thanh mới biết được thím Trương thế mà lại là người mà bà ngoại Trữ Khâm Bạch sắp xếp cho anh, thảo nào thím Trương ở trước mặt anh trông không đơn giản chỉ là người giúp việc mà đôi lúc sẽ

giống như một người đi trước hơn.

Thím Trương sẽ quan sát hết cái này rồi lại đến cái kia, Châu Thanh có thể nhìn thấy sự bất đắc dĩ sâu sắc trong mắt bà.

Cậu không muốn bị kéo vào nên lên lầu sớm.

Những ngày qua, Châu Thanh đã trở nên rất thành thạo với chiếc máy tính được lắp đặt trong phòng, cậu ngồi xuống trước bàn làm việc rồi mở tài liệu do bộ phận nhân sự của Châu thị gửi cho cậu hôm nay lên.

Liên quan đến kế hoạch chiến lược phía Tây hai năm trước, nếu muốn khởi động lại thì trước tiên phải thành lập một đội ngũ trước.

Danh sách thành viên cậu đã nắm được đại khái trong lòng rồi nhưng hai năm nay do vấn đề phát triển của Châu thị nên một số người trong số họ đã rời khỏi công ty, một số lại đang đảm nhiệm các vị trí khác.

Nếu Châu Thanh muốn thuyết phục những người này thì nhất định phải đưa ra lý do đủ thuyết phục.

Nếu muốn sau này phát triển thuận lợi thì bước đầu tiên này phải thực hiện một cách ổn định.

Xem xét tài liệu đến rất muộn, lúc Châu Thanh nhìn thời gian trên điện thoại thì đã là hơn một giờ sáng rồi.

Tác dụng của thuốc làm cho cậu có hơi choáng váng, cậu cũng biết không thể để cho cơ thể hiện tại mệt mỏi nên thu dọn đơn giản xong liền lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Không ngờ lại xuất hiện một cảnh tượng đã lâu rồi không mơ thấy.

Nửa đêm mơ về thì lại xuất hiện trong giấc mơ một lần nữa.

Vào năm thứ ba sau khi về nước, điểm liên lạc bí mật được thiết lập tại một tiệm may trên đường Lâm Đông.

Sáng sớm, Thuận Tử gọi cho cậu một chiếc xe kéo, dặn dò cậu: "Thiếu gia, anh nhớ về sớm, nghe nói bánh khoai lang tím ở rạp hát Tô Ký rất ngon, em đi mua hai túi cho anh ăn thử."

Cậu vừa cười vừa ngồi lên xe kéo, còn không quên nói: "Là do tự cậu háu ăn chứ gì."

Cậu còn đưa cho Thuận Tử hai đồng bạc để cậu mua thứ mà mình thích.

Vào thời điểm đó, nhà họ Châu đã không còn nhiều người nữa rồi, còn cậu thì đã tiếp quản toàn bộ công việc kinh doanh của nhà họ Châu.

Nhưng ngày hôm đó cũng là ngày bắt đầu của mọi bước ngoặt.

Trong giấc mơ, cậu đã biết ngày hôm đó sẽ xảy ra chuyện rồi nhưng cũng hoàn toàn chẳng giúp được gì cả.

Trong nhà hàng nước ngoài đối diện tiệm may trên đường Lâm Đông, thỉnh thoảng sẽ có những quý ngài và quý cô mặc đồ tây ra ra vào vào. Người đi đường tấp nập qua lại trên đường, tiết trời có chút âm u, trông có vẻ không khác trước kia là mấy.

Những hình ảnh trong ký ức sau đó rất hỗn loạn và bức bách, trộn lẫn với tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng súng nổ.

Người đàn ông trung niên có đôi mắt to tròn nhét tất cả tài liệu vào trong tay cậu, hai bàn tay dính đầy máu nắm lấy tay cậu nói: "Cậu Châu, vô cùng cảm ơn cậu vẫn luôn ủng hộ, những băng gạc, thuốc men và tiền vốn mà cậu đã cung cấp vì tiền tuyến, vì mang đến hy vọng cho tất cả người dân của đất nước."

"Cậy nhờ cậu, cầm lấy những thứ này đi đến phía Tây thành phố tìm một người bán hàng rong tên là Liễu Sơn và đưa cho cậu ấy."

"Phải nhanh lên!"

Từ đầu đến cuối, Châu Thanh đều không biết tên của người đàn ông này rốt cuộc là gì nhưng đó là khởi đầu cho quyết định cậu sẽ làm người giống như bọn họ.

Sau này Châu Thanh đã gặp rất nhiều người giống như vậy, bọn họ có tướng mạo bình thường và phổ thông, làm những công việc không mấy nổi bật, ngay cả chết cũng là trong lặng lẽ.

Trong giấc mơ không biết đã bao lần sóng vai với thần chết.

Dáng vẻ của những người đó, một số vẫn còn rõ ràng, một số đã trở nên mơ hồ. Bọn họ có lẽ một giây trước còn nói đùa với cậu: "Người đọc sách như cậu Châu đây, vẻ ngoài ưa nhìn như vậy thật sự rất dễ trở thành mục tiêu." Một giây sau đã có thể đổ xuống trước mặt cậu, cả người lạnh đi trong vũng máu.

Lúc Châu Thanh mở mắt ra từ giấc mơ, cậu vẫn chưa phân biệt rõ ràng mình đang ở đâu.

Cậu tuân theo bản năng của ký ức mấy ngày nay, xuống giường, đẩy cửa phòng tắm ra và nôn thốc nôn tháo vào bồn cầu.

Khoảng thời gian này phản ứng thuốc đã không còn nghiêm trọng như lúc đầu nữa nhưng có lẽ là do giấc mơ nên dạ dày co thắt dữ dội, khiến cho lưng cậu ướt đẫm mồ hôi lạnh trong vòng hai phút.

Sau khi quỳ trên sàn nhà lạnh lẽo một lúc, cậu mới đứng dậy bật đèn phòng tắm, sau đó rửa mặt bằng nước lạnh.

Người trong gương mặc một bộ đồ ngủ sọc xanh đen, mái tóc ướt sũng rồi bù xù dính vào mặt, trông có vẻ tái nhợt và nhếch nhác.

Rất nhiều người nói rằng người đã từng ra chiến trường sẽ bị ác mộng đeo bám suốt cuộc đời.

Ngoại trừ trận chiến cuối cùng lúc Vũ Thành đang trên bờ vực thất thủ, Châu Thanh chưa bao giờ ra tiền tuyến nhưng sự chiến đấu thâm lặng vẫn diễn ra mỗi ngày trong vài năm cuối cùng của cậu.

Thần kinh căng thẳng là bình thường.

Thế giới bây giờ quá thư thái, thư thái đến mức khiến cho cậu gần như đã quên đi cảm giác đó.

Châu Thanh ngẩn ngơ đi xuống lầu, chuẩn bị rót cho mình một ly nước.

Tinh thần của cậu không tốt, cộng thêm buổi tối thím Trương rất ít khi thức dậy giữa chừng, một mình cậu ở trong nhà nhiều ngày như vậy nên quên mất hôm nay còn có một người cũng trở về.

Vì vậy cậu đã không hề chú ý đến người đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, càng không để ý thấy người đó vẫn luôn nhìn cậu kể từ khi cậu đi xuống cầu thang.

Châu Thanh rót cho mình một ly nước đầy, ngẩng đầu lên uống cạn rồi chuẩn bị lấy thêm một ly nữa mang lên lầu.

Lúc xoay người lại phát hiện bóng người trong phòng khách, ngón tay đặt trên ly nước của cậu đột nhiên siết chặt lộ ra những vết xanh và trắng, đồng thời tay còn lại đã vớ lấy con dao gọt hoa quả ở bàn bên cạnh.

Đây là phản ứng của tiềm thức.

Cho đến khi cậu nhận ra là Trữ Khâm Bạch.

Lúc này, Trữ Khâm Bạch vén tấm chăn mỏng trên đầu gối ra rồi đứng dậy từ trên ghế sofa.

Cổ họng Châu Thanh khô khốc hỏi: "Đã muộn như vậy mà ngài Trữ còn chưa nghỉ ngơi sao?"

"Không phải cậu cũng rất có tinh thần à?"

Trữ Khâm Bạch đi đến trước mặt cậu thì dừng lại, ánh mắt quét một vòng trên mặt cậu, sau đó mới nói: "Công việc trước đây làm xáo trộn thời gian nghỉ ngơi, tôi đang điều chỉnh lại thời gian."

Châu Thanh gật đầu, không nói nhiều nhưng Trữ Khâm Bạch lại đột nhiên vươn tay về phía cậu.

Châu Thanh sửng người trong giây lát, phải dùng rất nhiều ý chí mới phản ứng được mà không lùi về phía sau.

Mắt Trữ Khâm Bạch nhìn ra phản ứng của cậu, động tác trên tay cũng không dừng lại mà nhắm đến con dao trong tay cậu. Anh nhìn chăm chăm vào Châu Thanh, tay trái giữ cổ tay cậu, tay phải lấy con dao ra khỏi tay cậu.

Không biết anh làm thế nào mà dao trong lòng bàn tay cậu trượt một cái, sau đó chỉ nghe thấy "cạch" một tiếng.

Con dao bị đóng đinh trên bàn, cán dao lắc lư phát ra mấy tiếng vù vù.

Trữ Khâm Bạch không có biểu cảm gì mà chỉ nhàn nhạt nói: "Dao không thể nghịch lung tung."

Sau đó buông tay cậu ra.

Châu Thanh rời mắt khỏi tay cầm, cảm nhận được hơi ấm còn sót lại trên cổ tay rồi nhận xét: "Khả năng dùng dao của ngài Trữ không tệ."

"Mánh khéo nhỏ thôi, trước đây quay phim học được từ võ chỉ."

Châu Thanh: "Võ chỉ?"

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, "Chỉ đạo võ thuật."

(*) bên Trung rất hay rút ngắn mấy cụm từ dài nên khá là khó hiểu, ví dụ như chỉ đạo võ thuật thì rút lại thành "võ chỉ"

"Ồ." Thật ra Châu Thanh hoàn toàn không biết bây giờ còn có nghề này, không nhịn được hỏi một câu: "Tôi có thể đi theo học không?"

Ánh mắt Trữ Khâm Bạch nhìn cậu dần trở nên kỳ quái, sau đó nói: "Không thể."

Châu Thanh lại "ừm" một tiếng.

Cậu nói: "Vậy không có việc gì thì tôi đi ngủ trước đây."

Cậu đi ngang qua Trữ Khâm Bạch, bước được hai bước lại dừng lại bên cạnh anh. Cậu nhìn vào tấm chăn mỏng trên ghế sofa rồi nói với Trữ Khâm Bạch: "Ngủ sofa rất dễ bị đau lưng."

Trữ Khâm Bạch khôi phục lại bản tính, "Không cần cậu quan tâm."

Châu Thanh: "Nhưng buổi tối nhìn thấy anh rất dọa người."

Trữ Khâm Bạch: "..."

Cảm giác bị quật lại này rất mới mẻ nên Trữ Khâm Bạch đã tức đến bật cười: "Vậy xem ra sau này ngày nào tôi không ngủ sofa thì có lỗi với cậu quá rồi."

Châu Thanh nhìn anh bằng một ánh mắt bao dung, gật đầu: "Bây giờ tôi thường thấy trên mạng có một câu nói, nói là đàn ông cho đến khi chết vẫn luôn là thiếu niên. Cách nói này cũng chưa hẳn là hoàn toàn đúng nhưng tôi tin nó là một loại hiện tượng thể hiện cho một xã hội hạnh phúc."

Trữ Khâm Bạch không nhịn được nữa: "Châu Thanh!"

Anh sớm muộn gì cũng sẽ bị cậu chọc giận đến chết.

- - -

Gin: 10 chương trôi qua rồi mà 2 nhân vật vẫn ít tương tác gheee =))) làm mấy truyện dài cũng hơi nản nản giai đoạn đầu nhma người Dân Quốc này mĩa thâm lắm nha nói ổng "thiếu niên" chắc là chửi mát ổng "trầu" đó =)))

Chương 11: C11: Chương 11

Một người luôn dùng giọng điệu nghiêm túc nhất để nói những xằng bậy làm người khác nổi giận mà không sợ đền mạng, đôi lúc Trữ Khâm Bạch cũng sẽ bối rối không biết người này rốt cuộc là cố ý hay là thật sự không biết.

Đương sự vẫn không hề hối cải mà sáng sớm hôm sau đã ra ngoài đi làm.

Trang phục chính chuyên mặc lên người cậu có tỷ lệ rất đẹp, mặc dù vẫn rất gầy nhưng có thể trong chớp mắt biến cậu thành một nam thanh niên nghiêm cẩn và biết lễ nghĩa. Hoàn toàn không nhìn ra được dáng vẻ nhếch nhác như bóng ma đêm qua.

Cuộc sống của hai người bị đảo lộn hoàn toàn.

Trước đây là Trữ Khâm Bạch cứ dăm ba bữa lại không thấy bóng dáng đâu, bây giờ đổi thành Châu Thanh bắt đầu đi sớm về khuya. Xác suất chạm mặt của bọn họ thật ra rất thấp, cho dù ở cùng một nhà mà cũng có thể làm đến mức hoàn toàn không chạm mặt.

Dưới vẻ bề ngoài có vẻ như mọi thứ đều yên bình, cuộc sống của Châu Thanh thật sự đang trải qua những thay đổi to lớn.

Tốc độ bắt đầu của cậu nhanh đến mức khiến mọi người trong Châu thị đều phải kinh ngạc. Những người khác thậm chí còn không biết cậu điều động người như thế nào, ngay từ đầu hoàn toàn là dáng vẻ không ai đánh giá cao, rất nhanh đã nhận được sự ủng hộ từ vài người và tự thành lập nên đội ngũ chiến lược của riêng mình.

Tại cuộc họp thường kỳ hàng tuần vào sáng thứ hai, Châu Tùng đã làm loạn với cậu trước mặt tất cả các cổ đông, dùng lời lẽ chính nghĩa nói: "Anh à, anh thế này quả thật là đang đùa giỡn với toàn bộ tương lai của công ty. Khôi phục ngành công nghiệp truyền thống? Anh có biết nền tảng của Châu thị trong suốt mười năm nay là ngành công nghiệp mới, không thể nói rằng anh đã nhận được một ít sự ủng hộ từ vài người hoàn toàn không đáng kể đến đã vọng tưởng muốn lấy cả Châu thị ra đánh bạc đấy chứ? Có nực cười hay không?"

Những người khác chuyển ánh mắt sang người ngồi ngay vị trí cao nhất, Châu Khải Tông.

Hai đứa con trai của mình muốn đánh nhau, những người khác bất kể trong lòng nghĩ gì cũng khó mà thể hiện ra ngoài mặt rằng mình đứng về phía nào. Suy cho cùng một trong số họ có thể là ông chủ mới trong tương lai, không nên làm mích lòng ai cả.

Nhưng Châu Khải Tông lại không nói gì mà thay vào đó lại chuyển tầm mắt sang người đang ngồi trên ghế bên trái mình.

Châu Thanh đứng dậy.

Cậu thậm chí còn không nhìn Châu Tùng mà chỉ mở tài liệu trên bàn ra, nói từng câu một: "Công ty trước mắt quả thật không đảm đương nổi thay đổi lớn như vậy, nhưng những người ngồi ở đây đều là những người lão làng năm đó đi theo Châu tổng gây dựng sự nghiệp, hẳn là sẽ biết ngay từ đầu công ty đã bắt đầu với ngành sản xuất truyền thống. Ở một quốc gia phát triển, ngành công nghiệp truyền thống trước mắt vẫn chiếm vai trò chủ đạo trong phát triển công nghiệp. Thay vì tranh giành một miếng bánh nhỏ, tại sao chúng ta lại không chọn lùi một bước, công ty vẫn luôn giữ lại quy chế cũ suốt nhiều năm, đây đều là bằng chứng cho chí lớn và tham vọng từng có của các vị không phải sao?"

"Nghe thì hay đấy." Một người ủng hộ Châu Tùng phản bác lại, "Cậu cho rằng bọn tôi chưa từng nghĩ đến sao? Làm gì dễ dàng như vậy."

Châu Thanh: "Kế hoạch chiến lược chỉ là một sự bắt đầu, vì vậy chúng ta phải tìm kiếm sự hợp tác mới."

Lúc kết thúc cuộc họp, không ít cổ đông bước ra khỏi văn phòng thì thầm to nhỏ với nhau. Bọn họ bàn luận về tính khả thi của kế hoạch, trao đổi về phương án, là cảnh tượng hiếm thấy ở công ty trong một năm qua.

Trong đó, người có sắc mặt tệ nhất là Châu Tùng. Cậu ta sa sầm mặt mày ra khỏi văn phòng, vừa vịn đụng phải cô gái trẻ phòng hành chính đến đưa đồ liền hất xấp tài liệu trong tay người ta xuống đất, còn trừng mắt mắng người: "Cô là người của bộ phận nào? Làm việc hấp ta hấp tấp! Không muốn làm nữa thì hôm nay có thể cút đi!"

Cô gái trẻ sợ đến mức mắt đỏ hoe ngay tại chỗ.

Ngay giây kế tiếp, đầu gối cậu ta bị đập một cái, cả người vọt về phía trước, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Cậu ta quay lại định mắng, lúc đối mặt với khuôn mặt đen thui của Châu Khải Tông đã lập tức ngậm miệng.

Châu Khải Tông và Châu Thanh đứng cạnh nhau, Châu Khải Tông chỉ vào Châu Tùng, giận dữ mắng mỏ: "Con đang ra oai với ai đấy? Công ty là do con mở à?! Còn chưa giao cho con mà đã thể hiện cái đức hạnh này rồi, con nhìn xem mấy ngày nay rốt cuộc đang làm cái gì?!"

Châu Tùng phần nộ trùng mắt nhìn Châu Thanh ở bên cạnh, hơi cúi đầu: "Ba, con sai rồi."

Châu Khải Tông thở hỗn hển nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, ở công ty thì gọi Châu tổng!"

"Châu tổng." Châu Tùng nhận thua.

Lòng ngực Châu Khải Tông phập phồng mấy cái, trước đây ông chỉ cảm

thấy con trai cả ngông cuồng nhưng kể từ khi Châu Thanh gia nhập công ty và bước từng bước vững vàng, ít nhiều gì các vị cổ đông cũ cũng khen cậu làm việc đâu ra đấy. Cho dù không hoàn toàn ủng hộ đề xuất của cậu nhưng hầu hết họ đều bày tỏ sự sẵn lòng chờ xem.

Nhưng đứa con út này lại như biến thành một người khác, làm việc càng ngày càng không có chừng mực, trước đây còn biết kiềm chế nhưng bây giờ lại càng chẳng kiêng nể ai.

Châu Thanh không muốn xem trận chiến lớn giữa hai cha con này nên nói với Châu Khải Tông: "Châu tổng, vậy tôi đi làm trước đây."

Châu Khải Tông nhìn cậu một cái, muốn bảo cậu không cần xưng hô Châu tổng nhưng lúc quay đầu mới ý thức được mình tiêu chuẩn kép nên ho khan một tiếng: "Đi đi."

Tầng này mặc dù không có nhiều nhân viên nhưng vẫn có người nhìn thấy cảnh tượng này nên cả ngày hôm nay các loại nhóm nhỏ trong công ty đều nói về chuyện này.

Có người nói: "Tôi có linh cảm rằng công ty sắp có thay đổi lớn."

"Đừng có lộ liễu quá được không? Tôi bỏ một phiếu cho Châu Thanh, anh ấy thật sự có khí chất, trong lúc họp tôi đến đưa cà phê, nếu mấy cô mà nhìn thấy dáng vẻ anh ấy đứng đó nói chuyện thì nhất định sẽ phải lòng anh ấy đó, tôi đảm bảo."

"Không biết cuối cùng ai sẽ thắng đây."

"Mấy người không cảm thấy cái vị đại công tử này không hề đặt Châu Tùng vào mắt sao?"

"Ha ha ha, nói như vậy cũng đúng thật, nhìn là thấy Châu Tùng phải tức đến giậm chân rồi."

"Thành thật mà nói tôi không chỉ cảm thấy cậu ấy không đặt Châu Tùng vào mắt mà còn không đặt cả công ty vào mắt kia. Không phải là kiểu người trong mắt không có ai mà tôi luôn cảm thấy rằng mục tiêu của cậu ấy không chỉ có thể, tôi chỉ là người phạm nên thật sự không thể hình dung được."

"Trên người cậu ấy đúng là có một loại khí chất không giống người bình thường, mấy người nói xem, một năm nay rốt cuộc cậu ấy đã trải qua những gì?"

"Một tin đồn nhỏ thôi, không chắc đúng nha, nghe nói là đã kết hôn rồi."

"Kết hôn??? Với ai cơ?"

"Không biết nữa, bí mật lắm, tôi cũng chỉ nghe người trong bộ phận dự án nói thôi. Có một lần Châu Tùng uống rượu trong một bữa tiệc rồi nói là Châu Thanh chỉ kết hôn thôi đã nghĩ mình trèo được lên nhà hào môn của Lam Thành, cũng không nhìn xem đối phương có coi mình ra gì hay không."

"Liên hôn á? Gia sản nhà họ Châu quả thật cũng đâu có ít."

"Nhà họ Châu thì gọi là hào môn gì chứ, hơn nữa tình hình hiện tại của công ty cũng không tốt, tôi thấy khả năng liên hôn không cao lắm. Nhưng cả cái Lam Thành này có thể xưng là hào môn cũng chỉ có vài cái họ thôi, thế mà một chút phong thanh cũng không có."

...

Châu Thanh vẫn chưa hiểu được loại văn hóa tụ tập thành nhóm nhỏ này trong doanh nghiệp, càng không biết rằng mình là tâm điểm của nó.

Tác dụng chủ yếu của điện thoại cậu là dùng để tra cứu tư liệu nên bình thường cũng không có ai liên lạc với cậu. Gần đây, vì lý do công việc nên đã kết bạn thêm một số người nhưng bình thường ngoại trừ nội dung công việc và giao lưu cần thiết thì sẽ không có ai nói chuyện phiếm.

Châu Thanh còn tưởng rằng bầu không khí của công ty chính là như thế.

Hôm nay, lúc tan làm thì thời gian vẫn còn sớm.

Châu Thanh cùng hai đồng nghiệp bước ra khỏi tòa nhà lớn.

Ba chiếc xe thể thao xếp hàng dài bên đường, trên chiếc siêu xe màu xanh lam ở giữa, một chàng trai với mái tóc ngắn màu đỏ tím đang ôm ấp một cô gái chân dài nằm bò trên viền xe, huýt sáo một cái về phía Châu Thanh, "Châu thiếu! Lâu rồi không gặp nha."

Hắn vừa gọi một tiếng thì trên những chiếc xe còn lại xuất hiện bảy tám người, nam nữ đều có đủ.

Mỗi người gọi một tiếng "Châu thiếu" đến là sôi nổi, so với chào hỏi thì càng trông giống như đang đến tìm rắc rối hơn.

Đồng nghiệp bên cạnh nhìn Châu Thanh như có lời muốn nói lại thôi.

Suy cho cùng cậu cả này trước đây thích chơi bời, bạn xấu bên cạnh không ít. Điều tưởng rằng cậu đã cắt đứt sạch sẽ rồi nhưng bây giờ nhìn thì lại không giống vậy.

Châu Thanh đã từng thấy những người này trong vòng bạn bè, lại liên hệ với ghi chú trên điện thoại di động, về cơ bản đều ăn khớp.

Cậu ra hiệu cho đồng nghiệp đi trước, đi đến chiếc xe ở giữa rồi nó, "Có việc gì?"

Khóe miệng Từ Lệnh nhếch lên, nằm trên ghế ô tô ngẩng đầu nhìn Châu Thanh nói: "Châu thiếu không trung thực nha, gửi nhiều tin nhắn như vậy không trả lời, ra là thay hình đổi dạng đi làm rồi, đây là không định xem mấy người bọn tôi là anh em nữa sao?"

Cô gái trong vòng tay hắn dùng móng tay sáng bóng chọc vào ngực hắn, nũng nịu nói: "Anh nói chuyện cho đàng hoàng coi."

Từ Lệnh mỉm cười, nói như thể nổi lòng từ bi: "Vậy quên đi, nếu đã qua rồi tôi cũng không tính toán. Châu thiếu, lên xe đi chơi cùng không?"

Châu Thanh nhìn điệu bộ của những người này liền biết chuyện này không đi không được. Cậu trực tiếp hỏi: "Đi đâu?"

"Đương nhiên là chỗ tốt." Từ Lệnh cười đầy ẩn ý.

Câu lạc bộ cao cấp nhất ở Lam Thành là Thanh Nhã Cư có tính riêng tư rất cao, tọa lạc ở phố Hạng Dữu trong trung tâm thành phố. Nhìn từ bên ngoài trông vô cùng cổ kính, nhân viên phục vụ tại cửa vừa nhìn liền biết đã được đào tạo rất nghiêm ngặt.

Từ Lệnh ôm ấp cô gái đi đầu dẫn đường, che giấu sự châm chọc trong đáy mắt, hắn mở miệng nói: "Châu thiếu, Thanh Nhã Cư này không phải là một nơi lộn xộn, chỗ này có quan hệ với nhà họ Cù ở Lam Thành, bình thường không có thiệp mời thì hoàn toàn không thể vào được. Châu thiếu trước đây quan tâm anh em biết bao nhiêu, khó khăn lắm tôi mới lấy được một vé, đương nhiên không thể quên cậu đúng không?"

"Vậy phải cảm ơn cậu Từ." Châu Thanh không có bất kỳ phản ứng gì nói.

Từ Lệnh lặng lẽ cười khẩy, hắn được xem như là người có gia cảnh tốt nhất trong đám người này. Trước đây hắn tình nguyện o bế Châu Thanh, người coi tiền như rác chỉ là vì thấy cậu ta dễ lừa, kể từ một năm trước, sau khi Châu Thanh xảy ra chuyện thì hắn đương nhiên trở thành kẻ cầm đầu.

Biết cậu đã tỉnh, lại còn đến Châu thị làm việc, tất cả các tin nhắn gửi cho cậu thế nhưng lại đều như đá chìm đáy biển, đây rõ ràng là cố ý.

Sự tức giận đã tích tụ đến một mức độ nhất định, nếu hôm nay không dạy cho cậu một bài học thì cái tên Từ Lệnh này của hắn sẽ viết ngược.

Hắn nháy mắt với những người phía sau, một nhóm người đi vào bên trong.

Nơi này quả thật không hỗn loạn như trong tưởng tượng nhưng sự phân chia giai cấp rất rõ ràng.

Đám người Từ Lệnh được yêu cầu chỉ được hoạt động ở tầng 1 và tầng 2, những người đến đây về cơ bản là để ăn uống và vui chơi, nhóm người tụm năm tụm ba ngồi chung với nhau, âm nhạc cũng khá thư giãn. Bên phía Từ Lệnh có người ngồi xuống đã phàn nàn: "Mẹ nó, còn không bằng quán bar, nói cái gì mà phía trên chỉ phục vụ người đặc biệt, loại địa điểm này có cái gì hay chứ."

Nói xong liền bị đá một cái, người đang phàn nàn lập tức im bật.

Bọn họ bình thường hoàn toàn sẽ không tới nơi như thế này, tự nhiên sẽ không thừa nhận hôm nay tới đây là vì Châu Thanh.

Châu Thanh dường như không phát hiện ra những động tác nhỏ của bọn họ mà cởi cúc áo Âu phục rồi ngồi xuống ghế sofa.

Từ Lệnh ngồi bên cạnh cậu, rót một ly rượu đẩy tới bên tay cậu, đi thẳng vào vấn đề: "Châu thiếu, có biết tại sao bọn tôi chọn nơi này không?"

Châu Thanh đưa tay ra cầm lấy ly rượu ngoại.

Cậu xắn tay áo lộ ra một nửa cánh tay, dưới ánh đèn trông gầy gò thấy rõ, khiến cho cả người cậu lộ ra cảm giác đằm đằm. Cậu nghiêng đầu đáp: "Sao lại chọn nơi này?"

Từ Lệnh sững sờ một lúc, trong lòng cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ khó tả nhưng nhất thời không biết rốt cuộc là chỗ nào không đúng.

Thế nhưng hắn vẫn vươn tay ra đặt lên vai Châu Thanh, ghé sát vào tai cậu thì thầm: "Đừng nói anh em không giúp cậu, tin tức đã xác thực, hôm nay Trữ Khâm Bạch ở đây. Cậu xem những việc cậu làm trước đây đi, toàn là rắc

rồi quy mô nhỏ thôi nên người ta hoàn toàn không thèm để ý đến cậu. Hôm nay xem như đón gió tấy trần, các anh em sẽ chống lưng cho cậu, cậu cứ việc náo loạn, anh ta chỉ là một người trong giới giải trí thôi, tóm được hành vi của anh ta rồi còn sợ anh ta không chịu cúi đầu à."

Châu Thanh tưởng những người này có thủ đoạn lớn gì nhưng lại không ngờ được sẽ liên lụy đến Trữ Khâm Bạch.

Châu Thanh quét mắt nhìn cầu thang dẫn lên tầng trên, hỏi: "Tóm hành vi gì của anh ta?"

"Tới nơi này rồi cũng không đến mức không làm gì chứ, người trong giới giải trí đều chơi bởi dĩ lưỡng, đương nhiên là bắt gian rồi."

Những người bên cạnh đùa bỡn, "Đúng vậy đấy Châu thiếu, nếu hai người đã thật sự kết hôn thì có gì phải sợ chứ, chúng ta có lý."

"Đến lúc đó còn phải đi làm làm gì nữa."

"Chúng cứ nằm trong tay, còn sợ anh ta không móc tiền ra à, cậu muốn ngủ với anh ta còn được nữa là."

Một nhóm người cười ầm lên.

Châu Thanh là người dễ bị kích động và xúi giục nhất. Nếu thật sự giở trò với Trữ Khâm Bạch, bọn họ còn không phải là ngồi đó đợi cậu bị chơi chết à.

Dựa vào quá khứ, người lẽ ra đã sớm bốc đồng đi tìm người thế nhưng lại đặt ly rượu lên bàn rồi nói: "Con người một khi đã không có điểm dừng thì đã không còn nhân cách nữa, không biết liêm sỉ. Xem ra ở thời đại nào cũng như nhau."

Từ lệnh thay đổi sắc mặt, đứng dậy, "Châu Thanh, cậu có ý gì? Cho mặt mũi mà không muốn?"

Châu Thanh ngược mắt lên, "Cậu cũng đáng để tôi cho cậu mặt mũi sao?"

Chương 12: C12: Chương 12

Lúc đó, ở hai gian phòng được xây dựng thông nhau trên tầng 4 có khoảng chục người bên trong, ở giữa được ngăn cách bởi một bức bình phong.

Trên chiếc bàn bên phía ghế sofa bày đầy rượu và trái cây, màn hình TV đang bật nhưng không có ai xem, có người tán gẫu, có người đánh bài.

Phần náo nhiệt nhất thuộc về phía bên kia bức bình phong, một nhóm người đang bày một bàn mạt chược, đánh đến khí thế ngút trời.

Trong đó, một người phụ nữ cao gầy trang điểm rất đậm đẩy mạt chược ra, không nói nên lời: "Hôm nay xui muốn chết." Nói xong quay đầu lại quát lên: "Trữ Khâm Bạch! Bữa tiệc hôm nay là tổ chức cho cậu, cậu làm cái gì đấy, qua đây mau!"

Nửa phút sau, Trữ Khâm Bạch xuất hiện ở phía sau.

Anh mặc quần áo thường ngày, dựa vào bình phong, lười biếng nói: "Tự mình muốn chơi mạt chược mà còn nhất quyết mượn tên tôi, chị không biết xấu hổ à?"

Bên cạnh ngay lập tức có người cười nói: "Chị Cù của chúng ta phải mượn danh anh Trữ anh, chứ nếu không dựa vào sổ đánh bài của chị ấy thì bọn tôi chỉ có sợ thôi."

"Nói cũng đúng nhỉ, hiếm khi chúng ta mới tụ tập được với nhau mà."

"Cũng may chỗ này của chị Cù không tệ, dựa vào độ nổi tiếng của anh Trữ, ra ngoài ăn bữa cơm cũng sẽ bị chụp, làm gì có ai không có việc gì mà

bằng lòng ra ngoài chứ."

Trữ Khâm Bạch rời khỏi bức bình phong rồi đi đến bên bàn mặt chược, khoanh tay nhìn hai giây rồi nói: "Đúng thật, còn không bằng tôi ở nhà ngủ một giấc."

"Thế thì nhàm chán quá," Người đàn ông trung niên ở phía đối diện nói: "Cậu quanh năm suốt tháng khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi trở lại mà, đúng rồi, bộ phim tiếp theo của cậu đã xác định chưa? Vừa đúng lúc bên tôi có một dự án, cậu chừa lịch trình ra đi."

Người phụ nữ lập tức ném mặt chược qua, "Lúc này còn nói công việc cái gì, nói chuyện công việc thì rút ra ngoài mà nói."

"Ồ, cái cô này nóng tính thật."

Nếu như có ai đó thường xuyên lên mạng nhìn thấy nhóm người này thì hẳn là sẽ hét lên tại chỗ.

Ảnh hậu nổi tiếng Cù Như Ý, đạo diễn lớn quốc tế Trần Mộc Tùng, ca sĩ mới nổi Đàm Kỳ Uy, v.v... Còn có những người khác ngồi ở đây, chỉ cần chọn bừa ra một người đều là người ở trong giới giải trí nhiều năm, thành tích không so được với Cù Như Ý nhưng danh tiếng cũng không hề nhỏ.

Tất nhiên cũng có người ngoài giới nhưng Lam Thành là một vòng tròn, hôm nay có thể gặp mặt ở đây về cơ bản đều là những người đã quen biết nhau mười mấy hai mươi năm.

Khác với những người có một vài giao tình hời hợt trong giới, trạng thái của Trữ Khâm Bạch ở đây vô cùng tùy ý và thoải mái, là thật sự tự do và thả lỏng.

Những người này không nói là hiểu rõ hoàn toàn về anh nhưng cũng biết bảy tám phần về chuyện của anh, lúc nói chuyện cũng tự nhiên không khách sáo.

Đặc biệt là Cù Như Ý cũng thành danh khi còn trẻ, tính cách kiêu ngạo nhưng cũng là một người thẳng thắn.

Cô còn xuất thân từ nhà họ Cù ở Lam Thành, đã quen biết Trữ Khâm Bạch từ nhỏ.

Cô nói muốn Trữ Khâm Bạch chơi thay cô nhưng chính mình lại không chịu nhường vị trí, vừa bắt đầu chơi mạt chược vừa nghiêng đầu liếc anh một cái, nói: "Hai ngày trước tôi có nghe Lục Minh nói, cậu ta nhét người cho cậu à?"

Trữ Khâm Bạch: "Ba hợp đồng đại sứ cũ từ năm kia, lười tranh luận."

"Đang nói Nhâm Kỳ Hiên à?" Phan Điềm Điềm, một minh tinh có độ hot cao vừa nghe đã nghe ra được, cũng hóng hót theo, hai mắt sáng ngời: "Em từng gặp cậu ấy, đẹp trai phết, tính cách có vẻ rất tốt, còn dễ xấu hổ nữa. Em nghe nói rằng trong tất cả cuộc phỏng vấn cậu ấy đều nói thần tượng của mình là anh Trữ, vì yêu mà vào giới, dốc sức đến như thế."

Cù Như Ý cười lạnh một tiếng, "Phan Điềm Điềm, đã tên là Điềm Điềm rồi mà cô còn thật sự là ngốc bạch ngọt (*) à. Cái cậu Nhâm Kỳ Hiên đó không có bối cảnh gì nhưng lại khiến cho nhà đầu tư đẩy cậu ta vào phim của Trữ Khâm Bạch, Lục Minh cũng dám cho cậu ta ký với Thánh Khải và trở thành nghệ sĩ chính sau nửa năm, loại người này cô lại nghĩ cậu ta đơn giản quá rồi. Còn nữa, hy vọng cô hãy nhớ rằng anh Trữ đã kết hôn, đàn ông gian dối ngoại tình thì nên chết đi, cảm ơn."

(*) chữ "Điềm" trong tên của Phan Điềm Điềm nghĩa là ngọt, còn "ngốc bạch ngọt" là từ lóng bên Trung chỉ phụ nữ trẻ đơn thuần, ngây thơ, không có quá nhiều tâm cơ.

Trong nhóm người bọn họ, số người độc thân khá nhiều. Bọn họ cũng đã nghe nói về chuyện giữa Trữ Khâm Bạch và gia đình nên chuyện kết hôn cũng tự nhiên mà không giấu được bọn họ.

Phan Điềm Điềm bĩu môi: "Em đâu có bảo anh Trữ ngoại tình. Còn không

phải năm ngoái có lần em đụng phải chị Phạm ở hậu trường lễ trao giải sao, lúc đó chị ấy cũng mới biết, vẻ mặt đó giống như muốn ăn thịt người, dọa em sợ muốn chết. Nếu không thì làm sao em biết được Châu Thanh là thần tiên phương nào."

Trần Mộc Tùng không chịu nổi, một lời khó nói hết: "Tôi nói này, Trữ Khâm Bạch người ta ở đây đây, ở trước mặt người ta thảo luận vấn đề cậu ấy có ngoái tình hay không không phải hơi quá rồi à."

Cù Như Ý nạt ông: "Đạo diễn lớn mà nhạy cảm thế, tự mình chốt dạ à?"

Trần Mộc Tùng không nói lại các cô, dứt khoát lắc đầu nhận thua rồi trốn khỏi bàn mặt chược, chạy đến ngồi bên cạnh Trữ Khâm Bạch nói chuyện phiếm với anh.

Những gì bọn họ nói đều là về các dự án đầu tư, rất nhàm chán.

Phan Điềm Điềm với tính cách thích hóng hớt đương nhiên không chịu từ bỏ cơ hội tóm được Trữ Khâm Bạch, nhất định muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi nên xoay người qua.

"Anh Trữ." Cô cười nói: "Em có thể hỏi một câu hỏi cực kỳ mạo muội không?"

Trữ Khâm Bạch dựa vào trên ghế sofa liếc cô một cái, "Biết mạo muội mà cô còn hỏi."

Phan Điềm Điềm trợn trắng mắt.

Cù Như Ý ung dung nói: "Khuyên cô ít thăm dò cuộc sống riêng tư của cậu ấy đi, cậu ấy sẽ không nói cho cô đâu."

Phan Điềm Điềm: "Nhưng em thật sự rất tò mò luôn, ảnh để nổi tiếng bí mật kết hôn với phú nhị đại trẻ tuổi toàn thói hư tật xấu, đây là do nhân tính bị bóp méo hay là suy đồi đạo đức vậy? Chị đừng nói chứ, tin tức về cuộc hôn"

nhân bí mật của anh Trữ nếu như bị bại lộ trên diện rộng thì chắc chắn sẽ là tin tức chấn động nhất trong giới, Weibo sẽ lập tức bị tê liệt."

Cũng trong chốc lát này, đang nói chuyện thì có một phục vụ ở đây lên tầng 4 gõ cửa, đi đến bên cạnh Cù Như Ý, cúi xuống nhỏ giọng nói: "Chị Cù, tầng 2 có người gây sự."

Âm thanh này đủ để những người xung quanh nghe rõ, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Cù Như Ý quay đầu lại, không vui nói: "Ai đấy?"

Người rót vốn đằng sau nơi này là nhà họ Cù, bề ngoài chủ nhân chính là Cù Như Ý, không nhằm mục đích kiếm lợi, bình thường ngoại trừ tụ tập với bạn cũ ra thì cô cũng biết những người ở đây phần lớn đều là người quen trong giới.

Cho dù có dẫn theo bạn thì cũng không có mắt như mù mà ở đây làm loạn.

Phục vụ lặng lẽ nhìn về phía Trữ Khâm Bạch, sau đó mới nói: "Hình như là tìm anh Trữ."

"Sẽ không bị fan cuồng nào theo dõi đấy chứ?" Bên cạnh có người hỏi.

Phục vụ lắc đầu: "Hình như không phải, đối phương có rất nhiều người đến, nhân viên chúng tôi chỉ nghe được một người trong số đó tên là Châu Thanh, còn nói cái gì mà bắt gian. Thấy trong tay bọn họ còn có thiết bị quay chụp, sợ sẽ xảy ra chuyện nên nhân viên lên trước ngăn cản, kết quả đối phương liền làm ầm lên."

Kể từ khi cái tên Châu Thanh xuất hiện, tất cả những người biết sự tình tại hiện trường đều nhìn Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch nhú mày rất chặt rồi đứng dậy khỏi ghế sofa.

Cù Như Ý ra quyết định dứt khoát, nói với phục vụ: "Cậu lập tức đi xử lý, cố

gắng thu dọn sạch sẽ, những người có mặt hôm nay nhất định phải ngậm miệng, nhớ kỹ đi."

Những người phục vụ ở đây đã rất thành thạo trong việc này rồi, gật đầu rồi xoay người đi giải quyết.

Những người khác do dự muốn nói lại thôi.

"Anh Trữ, Châu Thanh này... sẽ không phải là Châu Thanh kia chứ?"

"Trước kia nghe nói rất phiền phức, bọn tôi còn chưa thấy qua nhưng cậu cũng đừng nóng giận, có gì thì từ từ nói."

"Đúng vậy đúng vậy, bắt gian hơi khó nghe một chút nhưng trong đây nói không chừng là có hiểu lầm."

Trong lúc bọn họ vẫn đang nói chuyện rôm rả không biết phải nói gì thì Trữ Khâm Bạch đã xoay người rời đi. Những người phía sau sửng sốt trong giây lát rồi cũng nhao nhao đi theo ra ngoài.

Tình hình ở tầng dưới rõ ràng đang trên bờ vực mất kiểm soát.

Một chiếc máy ảnh đã hỏng bị vút trên mặt đất, trên mặt bàn còn có vài chai rượu bị đổ.

Châu Thanh cho rằng hôm nay mình đến đây là vì làm một mẻ khoẻ cả đời, suy cho cùng cậu cũng không có sức lực để giải quyết phiền phức mà những người này hết lần này đến lần khác tìm đến cửa. Nhưng cậu đã đánh giá thấp mức độ vô vị của những người trẻ tuổi toàn thói hư tật xấu thời hiện đại, và cả một chút cái gọi là tính cách trẻ trâu.

Hơn nữa, bọn họ còn xem việc đánh hội đồng là nghĩa khí, lấy việc bắt chấp đạo lý làm lý do.

Cậu còn chưa nói gì mà những người này đã suýt đánh nhau.

Nhân viên phục vụ vẫn đang cố gắng giải thích: "Các vị, chỗ này của chúng tôi rõ ràng đã quy định không cho phép bất kỳ hành vi chụp lén nào, hy vọng mọi người hiểu cho."

"Mấy ảnh của bọn tôi thích chụp gì thì chụp chứ? Anh quản được à?" Một chàng trai dáng người thấp trùn đầy khinh bỉ do Từ Lệnh dẫn đến, vừa bắt đầu đã định đẩy người ta.

"Nhiều đó đủ rồi."

Châu Thanh đứng ở giữa, đưa tay ra ngăn cản rồi che chắn phục vụ ở phía sau cậu.

Chàng trai lùn tịt bị chặn nên dừng lại một chút.

Từ Lệnh lập tức kéo đối phương ra, bước lên phía trước nhìn Châu Thanh, cười lạnh nói: "Châu Thanh, hôm nay cậu muốn quyết tâm đối đầu với bọn tôi đúng không? Hiện tại ở chỗ này giả làm người tốt gì chứ, thay da đổi thịt liền muốn làm thanh niên năm tốt trong xã hội rồi à? Cậu sẽ không quên ban đầu Châu Tùng âm thầm bắt nạt cậu, người thay cậu ra mặt là ai chứ. Những người mà cậu đưa xe làm mích lòng, không có bọn tôi cậu có thể dàn xếp được à? Hiện tại trở mặt không nhận người, ai cho cậu cái gan đó vậy?"

Châu Thanh bị cách ăn nói như bang phái lưu manh ở thế kỷ trước làm cho cau mày.

Cậu đứng đó, nhìn những người này rồi lắc đầu: "Tôi không cần ai cho tôi gan cả."

Lúc bọn họ cùng nhau thay đổi sắc mặt thì Châu Thanh lại nói: "Mấy người xài của Châu Thanh bao nhiêu tiền, xúi giục cậu ta làm bao nhiêu việc thì khoan hăng nói. Nếu không biết vinh quang nhục nhã thì tìm thầy dạy, thích quát tháo hung dữ thì vào tù mà luyện, đừng ở đây có ý đồ uy hiếp tôi. Sau

lưng các cậu có quyền nên có người cảm thấy tôi không thể làm gì đúng không, bây giờ có lẽ là vậy nhưng rất nhanh thôi sẽ không thể nữa. Không cần nghi ngờ, lời này là tôi đang uy hiếp các cậu, hơn nữa tôi nói được làm được."

Châu Thanh thật sự có hơi tức giận, tức giận đến mức dùng từ "cậu ta" chứ không phải "chính mình".

Đã là thế kỷ 21 rồi, mặc dù thời đại nào cũng không thiếu người xấu nhưng những người trẻ đã trải qua giáo dục cơ bản ở độ tuổi của bọn họ, trong thời cuộc của quá khứ, bọn họ rốt cuộc đang làm gì?

Bận diễu hành trên đường phố, bận phản kháng, bận lên tiếng lao về phía trước. Ngược lại thì đây là một đám phú nhị đại chơi bời lêu lổng, dưới tiền đề người khác đã quy định rõ ràng không được quay phim lại nhất quyết muốn náo loạn. Lại còn hùng hồn muốn ra tay đánh người, Châu Thanh nhìn đến mức vô cớ tức giận.

Từ Lệnh nhìn vào mắt Châu Thanh như thể bị ai đó tát vào mặt ngay trên đường.

Rõ ràng đều là cùng một người, cậu dựa vào lý lẽ hùng hồn gì mà dạy dỗ người khác, lại còn dùng ánh mắt như vậy nhìn bọn hắn.

Từ Lệnh tức giận đến mức vừa nhìn là biết lại muốn ra tay.

"Đang náo loạn gì đấy?"

Một âm thanh lạnh như băng vang lên từ phía sau lưng đám người.

Rất nhiều người bình thường chỉ có thể nhìn thấy trên TV lần lượt đi xuống từ trên cầu thang khiến cho những người bên dưới nhìn đến mức há hốc mồm.

Trữ Khâm Bạch, người đang đi ngay đầu tiên bước xuống bậc thang cuối cùng rồi lại tiến lên hai bước, nhìn xung quanh một vòng, "Nghe nói có

người chạy tới đây bắt gian Trữ Khâm Bạch tôi đây, ra đây cho tôi nhìn xem." Trữ Khâm Bạch quay đầu nhìn Từ Lệnh cùng chàng trai lùn tịt đang cầm điện thoại, "Cậu chụp à? Hay là cậu?"

Hiện trường không ai dám lên tiếng.

Cảnh tượng này, ai còn dám nói chuyện chứ.

Vẫn là Trần Mộc Tùng và Phan Điềm Điềm đi tới, lôi lôi kéo kéo Trữ Khâm Bạch, nói: "Chú ý đến sức ảnh hưởng, đang nhiều người nhìn thế này mà."

Ngay giây sau, bọn họ đồng loạt hướng ánh mắt về phía Từ Lệnh với mái tóc tím đỏ, đồng thời thầm nghĩ, tìm một người như vậy kết hôn đúng là phiền lòng thật.

Ra là trông như vậy, y như một con gà trống mào đỏ, trong nháy mắt lại phải khuyên Trữ Khâm Bạch: "Anh Trữ, có việc gì thì về nhà đóng cửa giải quyết, nếu làm cho sự việc náo loạn lớn thì chỗ này của chị Cù cũng chưa hẳn là an toàn đâu."

"Đúng vậy, không thể chấp nhận với cậu ta."

Kết quả là Trữ Khâm Bạch hoàn toàn không hề phản ứng, anh chỉ quay đầu lại đối mặt với người ở phía sau, vừa xuống lầu đã bị anh kéo sang bên cạnh, giọng điệu không mấy vui vẻ hỏi: "Cậu đến đây tham gia cuộc vui cái gì?"

Cơn giận vừa rồi của Châu Thanh vẫn chưa nguôi ngoai, cộng thêm việc cậu nhớ tới thân phận là người của công chúng của Trữ Khâm Bạch, nhìn thấy ở đây đột nhiên lại có thêm nhiều người như thế nên giọng điệu cũng tệ không kém, cau mày: "Anh không có việc gì thì xuống đây làm gì?"

Chương 13: C13: Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Nhóm người Trần Mộc Tùng bên cạnh đều sửng sốt.

Ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Châu Thanh và Từ Lệnh, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Mặc dù trong lòng đã có một chút phỏng đoán nhưng nhất thời không dám tin.

Hình ảnh Châu Thanh mà bọn họ biết càng phù hợp với người đàn ông tóc đỏ tím bên cạnh hơn.

Còn người đứng trước mặt Trữ Khâm Bạch, đừng nói trông không giống người ắt ơ mà ngay từ đầu bọn họ đã không liên hệ người đó với nhóm người kia. Suy cho cùng cậu trông càng giống một giám đốc trẻ của một công ty nào đó, với vẻ ngoài đẹp đẽ ôn tồn lễ độ, có lẽ được bạn bè giới thiệu nên đến uống ly rượu để thư giãn sau giờ làm việc.

Chỉ là bây giờ nhìn lại, người mà Trữ Khâm Bạch đối diện quá là khiến cho người ta phải suy ngẫm.

Phan Điềm Điềm không giấu được nụ cười trên khóe miệng, cô đứng bên cạnh Trữ Khâm Bạch, thăm dò: "Châu Thanh?"

Nghe thấy có người gọi tên mình, Châu Thanh thu lại cảm xúc rồi nhìn sang.

Là một cô gái rất trẻ với khuôn mặt trái xoan và đôi mắt rất to.

Ánh mắt của Châu Thanh bình tĩnh đảo qua giữa cô và Trữ Khâm Bạch. Đây là người mà đám người Từ Lệnh muốn "bắt gian" sao?

Hiểu biết của cậu đối với Trữ Khâm Bạch còn hạn chế, càng huống hồ gì là người trong giới giải trí. Thời gian trước trên bản tin đều là tên Nhâm Kỳ Hiên, bây giờ còn xuất hiện một cô gái, Châu Thanh không biết rốt cuộc là anh thích nam hay nữ.

Ban đầu chị Phạm đã dốc hết sức để cậu ký vào thỏa thuận bảo mật, cho dù Châu Thanh không xem việc kết hôn này là chuyện gì to tát, có lòng muốn che giấu cho anh thì cũng không thể ngăn Trữ Khâm Bạch làm việc theo ý thích như bây giờ.

Còn cho người khác biết tên cậu nữa chứ.

Châu Thanh chỉ có thể gật đầu thừa nhận: "Là tôi," sau đó liền nói: "Xin lỗi, tôi không hề có ý quấy rầy."

Nửa tiếng sau.

Châu Thanh ngồi trên ghế sofa trong gian phòng ở tầng 4 với một vòng người ngồi xung quanh.

Bầu không khí tại hiện trường vô cùng kỳ quặc.

Bên đương sự còn lại Trữ Khâm Bạch thì làm như không hề nhìn thấy, chỉ ngồi ở một góc lướt điện thoại.

Trên đầu anh không biết từ khi nào đã đội lên một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, chân dài duỗi thẳng ra trông có vẻ thoải mái. Châu Thanh ngồi gần đến mức thậm chí có thể nhìn thấy màu sắc sặc sỡ trên màn hình và âm thanh thông báo của trò chơi thỉnh thoảng vang lên.

Cái thái độ mê muội ham chơi này khiến cho Châu Thanh khá bất lực.

Bây giờ cậu đã biết được đại khái những người ngồi ở đây đều là người quen của Trữ Khâm Bạch.

Cậu không phải là chưa từng gặp những người bên cạnh Trữ Khâm Bạch và biết được mức độ bảo vệ quyền riêng tư liên quan đến anh của bọn họ tốt như thế nào. Cậu đành phải tỏ rõ lập trường trước, nói: "Thực ra mọi người hoàn toàn có thể yên tâm, chuyện hôm nay tôi sẽ không nói ra. Nếu cần thiết thì tôi cũng có thể ký một hợp đồng bảo mật khác."

Cậu vừa phá vỡ bầu không khí thì Trần Mộc Tùng đã lập tức đặt ly nước trước mặt cậu, "Không sao không sao, sao lại nói nghiêm túc như thế."

Những người khác cũng không ngừng nhìn chăm chăm vào cậu.

Những gì nói ra từ họ đối với Châu Thanh cứ kỳ quặc kiểu gì.

Như là, "Người nhà của anh Trữ cũng là người mình mà."

"Đúng vậy, ký hợp đồng bảo mật gì chứ, không thể tin nổi."

"Tuy nói là trăm nghe không bằng một thấy nhưng Châu Thanh cậu thật đúng là khiến người ta không ngờ tới nha."

"Cậu nói thật xem nào, thằng cha Trữ Khâm Bạch kia có phải cố ý hủy hoại hình tượng của cậu không? Đối với người ngoài thì thôi đi nhưng ngay cả với bọn tôi còn không nói thật, thật sự quá đáng quá đi."

Tình huống mà Châu Thanh nghĩ không hề xảy ra, ít nhất thì những người này không nhằm vào mình mà người liên tục bị nói ra nói vào lại là Trữ Khâm Bạch.

Chỉ tiếc là Trữ Khâm Bạch khá bình tĩnh, cho dù bọn họ có nói thế nào thì từ đầu đến cuối cũng không thèm liếc mắt lấy một cái.

Đặc biệt là cô gái mà Châu Thanh hiểu lầm lúc đầu, cô dường như còn đặc biệt hứng thú với mình.

Lúc cậu còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo đi chụp ảnh tập thể, khéo miệng nói: "Mấy anh chàng đẹp trai tôi từng gặp không ít nhưng chưa thấy loại hình nào như anh đó anh Thanh."

Trực tiếp đã bắt đầu gọi cậu là anh Thanh.

Quay đầu lại còn muốn cầm tấm ảnh hướng về phía Trữ Khâm Bạch nói: "Anh Trữ, thế nào? Anh không cho hỏi thăm thì sao chứ, hiện tại em trực tiếp cầm ảnh trong tay rồi, lần sau còn vô lễ với em thì em tìm paparazzi bóc phốt anh đấy!"

Mấy người này rất náo nhiệt, cũng có thể nhìn ra được quan hệ rất tốt.

Những lời bọn họ nói, những thứ bọn họ thảo luận, Châu Thanh có thể không hiểu toàn bộ nhưng cậu chọn cách tôn trọng, hơn nữa, lúc người khác hỏi cậu cũng sẽ cố gắng trả lời trong phạm vi hợp lý.

Điều này làm cho nhóm người bình thường nếu không làm nghệ thuật thì cũng sống xa hoa truy lạc không khỏi lẩm bẩm trong lòng.

Trong lòng nghĩ người này được dạy dỗ tốt quá đi chứ?

Tại sao cậu ấy chỉ ngồi ở đó thôi mà đẹp trai đến vậy?

Đối mặt với cậu, bọn họ đều ngại không dám trêu đùa với cậu.

Cuối cùng lại đánh giá trong lòng, người như vậy mà kết hôn sớm, cũng không biết là có lợi cho Trữ Khâm Bạch quá hay là có hại cho chính mình nữa.

Lúc Châu Thanh bị vây quanh, Trữ Khâm Bạch nhận được một cuộc gọi nên ra ngoài.

Lúc quay lại bên bệ cửa sổ đã bị Cù Như Ý và Trần Mộc Tùng gọi lại.

Cù Như Ý đưa cho anh một ly rượu, ý cười nhàn nhạt hếch cằm nói: "Tình huống gì thế này?"

"Tình huống gì mà thế này." Trữ Khâm Bạch vươn tay nhận ly rượu, uống một ngụm, "Cậu ta mất trí nhớ rồi."

Hai người kia gần như phun rượu ra.

Trần Mộc Tùng: "Sao lời này nghe hoang đường thế nhỉ?"

Một tay Cù Như Ý ôm eo dựa vào bệ cửa sổ, nhàn nhã lắc ly rượu nói: "Nhưng tôi thấy Châu Thanh không giống như đang giả vờ, hơn nữa anh không để ý à? Vừa rồi ở dưới lầu, tôi thấy cậu ấy còn có chiều hướng như muốn thay Trữ Khâm Bạch che giấu nữa kìa. Đây cũng không giống mất trí nhớ, tôi còn nghi ngờ là tình yêu đích thực rồi ấy chứ."

Trữ Khâm Bạch: "Chị và Trần Mộc Tùng, nếu như hai người ở bên nhau thì còn giống tình yêu đích thực hơn bọn em đây."

"Lời này của cậu thoáng cái là sỉ nhục cả hai người bọn tôi đây."

Trữ Khâm Bạch vờ như không nghe thấy, hỏi Cù Như Ý, "Vừa rồi những người ở dưới lầu đã giải quyết rồi chứ?"

"Chuyện nhỏ, chỉ là một đám côn đồ thôi mà." Cù Như Ý hờ hững nhếch khóe miệng, hỏi Trữ Khâm Bạch: "Nói chứ, cậu vừa rồi cậu hỏi là giải quyết chuyện của chính mình hay là giải quyết chuyện của người bên trong kia?"

Trữ Khâm Bạch liếc qua: "Có gì khác biệt à?"

"Khác biệt rất lớn ấy chứ."

Trữ Khâm Bạch nhớ lại câu nói "Anh không có việc gì thì xuống đây làm gì"

của người kia, giọng điệu trở nên nhàn nhạt: "Cậu ta cũng không cần em thay cậu ta giải quyết."

Cù Như Ý: "Cậu rất là quái gở nhé."

Trữ Khâm Bạch nhìn qua, "Chị có hiểu lắm gì với từ quái gở à?"

Từ lúc tan làm Châu Thanh đã bị đám Từ Lệnh tìm tới cửa rồi mang đến nơi này, sau đó lại gặp Trữ Khâm Bạch rồi còn bị đám người Phan Điềm Điềm giữ lại. Từ tám giờ cậu đã muốn nói là rời đi trước, thế nhưng cuối cùng lại bị giữ lại tới tận mười giờ tối mới giải tán.

Xe của Tiểu Lâm đang đợi ở dưới lầu.

Cả nhóm người khăng khăng muốn tiễn cậu và Trữ Khâm Bạch đi trước, đặc biệt là hai người đàn ông không hoạt động trong giới giải trí mà tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình trong đó.

Sau cuộc giao lưu ngắn ngủi với Châu Thanh thì hảo cảm đã tăng lên gấp bội, liên tục nói: "Anh Thanh, tụ tập lần sau anh nhất định phải đến nha."

"Anh đã thêm phương thức liên lạc của bọn tôi rồi đó, lần sau không cần thông qua anh Trữ đâu, anh ấy bận lắm. Dù sao anh cũng ở Lam Thành, cuối tuần có thời gian thì chúng ta hẹn gặp nhé."

Châu Thanh không từ chối mà gật đầu nói "Được" rồi lên xe và đóng cửa lại.

Xe hôm nay Tiểu Lâm lái không phải xe bảo mẫu mà là một chiếc Lincoln (*) màu trắng trong nhà để xe riêng của Trữ Khâm Bạch.

(*) Lincoln: là thương hiệu xe sang cao cấp của Mỹ thuộc sở hữu của Ford, được thành lập vào năm 1917 bởi Henry Leland (Henry Leland cũng là người sáng lập ra Cadillac), dòng xe Lincoln Navigator Black Label được mệnh danh là "du thuyền mặt đất" hay "khủng long đường phố" vì mẫu xe SUV được xếp hạng to nhất Việt Nam hiện tại và có mức giá niêm yết gần 10 tỉ đồng.

[Click để xem ảnh](#)

Không gian bên trong và cấu tạo tương đối thoải mái.

Tiểu Lâm quay lại nhìn Châu Thanh nói: "Anh Châu cũng ở đây ạ? Em còn tưởng chỉ có mình anh Trữ chứ."

"Tình cờ gặp." Châu Thanh cười, cúi đầu thắt dây an toàn.

Nên nói là nhiều người nhìn như vậy, Trữ Khâm Bạch cũng không làm ra chuyện bảo vệ tự đi về. Hơn nữa, hai người cũng không có hận thù sâu sắc, bạn bè của anh cảm thấy hai người cùng nhau đi xe về là điều đương nhiên, thể diện nên có bọn họ vẫn ngầm hiểu mà giữ lại.

Vào giờ này, chiếc xe chạy vào màn đêm, ngay cả toàn thành phố cũng yên tĩnh.

Trữ Khâm Bạch khoanh tay tựa như đang ngủ còn Châu Thanh thì chống tay thất thần nhìn ánh đèn neon ngoài cửa sổ.

Đi được chừng mười phút, xe liền chậm rãi dừng lại.

Châu Thanh phát hiện ra trên cây cầu lớn phía trước dày đặc xe ô tô bị kẹt lại.

"Đèn đỏ sao?" Châu Thanh hỏi.

Tiểu Lâm rướn cổ về phía trước nói: "Chắc là không phải, trước đây em thường đi đường này, giờ này hẳn là không thể kẹt đến mức này."

Sau khi dừng lại ở đây, quả nhiên chiếc xe bắt đầu không di chuyển nữa.

Tiểu Lâm vừa lẩm bẩm vừa cầm điện thoại lên xem, một phút sau, cậu ta quay lại nói: "Đoạn phía trước không qua nổi rồi."

"Có chuyện gì vậy?"

"Thông báo vừa được đưa ra, phía trước có một chiếc xe tải đâm vào lan can, đang được sửa chữa gấp, không biết khi nào đường mới thông." Tiểu Lâm vừa nói vừa quay sang Trữ Khâm Bạch hỏi: "Anh Trữ, Đông Hồ và căn hộ của anh đều ở hướng này, chúng ta tiếp tục đợi hay là làm sao đây?"

Trữ Khâm Bạch không biết đã mở mắt ra từ khi nào. Anh dừng lại hai giây rồi mở miệng nói: "Đi Tây Uyển."

Bất kể Tây Uyển này ở đâu, Châu Thanh biết rằng đây không phải là nơi để trở về.

Cậu quay sang nói với Trữ Khâm Bạch: "Ngày mai tôi phải đi làm."

Trữ Khâm Bạch nhìn sang, đôi mắt dưới vành mũ sâu thẳm, không hề có dấu vết vừa mới ngủ, anh chậm rãi nói: "Cho nên?"

"Quần áo của tôi đều ở nhà."

"Tìm người mua đồ mới."

Thô bạo và đơn giản thế ư, Châu Thanh không nói nên lời nhưng cuối cùng vẫn hỏi, "Tây Uyển là nơi nào?"

"Chỗ bà ngoại tôi ở." Trữ Khâm Bạch trả lời đơn giản, sau đó tiếp tục nói một câu: "Nhắc nhở cậu, đến Tây Uyển có giả vờ thì cũng giả vờ ngoan ngoãn một chút cho tôi, đây là một trong những điều kiện để cậu có thể sống ở Đông Hồ."

Châu Thanh trầm nghĩ, cuối cùng cũng tới rồi.

Cậu thế nhưng lại chẳng cảm thấy gì, đó là điều nên làm khi đến nhà người

khác, gật đầu, "Biết rồi, còn nữa không?"

"Cậu còn muốn có gì nữa?"

"Những thứ khác cần chú ý."

"Cậu tự giác đi."

Châu Thanh không muốn nói chuyện với anh nữa, quả thật là không thể giao tiếp được.

Trong xe lại trở nên yên tĩnh.

Tiểu Lâm lái xe vào đường con rồi quay đầu xe, nửa tiếng sau đo lường xong khoảng cách, nghĩ đến gì đó nên hỏi Châu Thanh, "Tây Uyển không phải cách chỗ anh Châu đi làm khá xa sao, bình thường anh Châu đi làm thế nào vậy?"

Châu Thanh: "Bắt taxi."

"Hả?" Tiểu Lâm có vẻ rất kinh ngạc, "Bắt taxi?"

Châu Thanh cảm thấy có chút kỳ quái, "Có vấn đề gì sao? Thím Trương nói đây là cách thuận tiện nhất, người khác đều đi làm như vậy."

Lời đề nghị trở thành tài xế cho cậu của Hứa Triều ngay ngày đầu tiên đã bị cậu từ chối. Mấy ngày nay cậu đều đi tới đi lui như vậy, mặc dù sau khi hiểu rõ giá cả thời hiện đại, cậu cảm thấy chi phí đi lại hàng ngày quả thật khá đắt đỏ.

Hơn nữa, cậu không quá quen với việc thanh toán bằng điện thoại, không có bao nhiêu tiền nhưng vẫn quen mang theo tiền mặt trên người.

Tiểu Lâm đột nhiên bị nói đến xấu hổ, cậu ta lẩm bẩm: "Em chỉ không ngờ tới thôi."

Không ngờ người như anh Châu lại bắt taxi đi làm.

Trữ Khâm Bạch không biết từ khi nào lại mở mắt ra lần nữa, anh nhìn Châu Thanh hỏi: "Cậu đã nghèo đến mức bán xe rồi à?"

"Không có." Châu Thanh lắc đầu: "Không biết lái."

Trữ Khâm Bạch: "Bằng lái xe của cậu đâu?"

Châu Thanh lại nói: "Tôi chỉ là quên cách lái xe như thế nào thôi."

Không phải là không có bằng lái xe thì không thể lái.

Trữ Khâm Bạch dường như bị cậu làm cho cạn lời, không lạnh không nhạt nói: "Không phải tất cả mọi người đều sẽ bắt taxi đi làm, người bình thường đi làm đều ngồi xe buýt hoặc tàu điện ngầm."

"Tàu điện ngầm?" Châu Thanh vẫn còn quá xa lạ với thế giới mới, ngạc nhiên hỏi: "Xe điện sao?"

Xe điện mặt đất (*) có treo chuông đồng là phương tiện giao thông công cộng hiếm hoi trong ký ức của Châu Thanh ngoại trừ xe lửa ra.

(*) xe điện mặt đất đây nha

[Click để xem ảnh](#)

Trong những năm tháng đó ở quá khứ cũng xem như hiếm thấy được một lần, vậy nên cậu không tránh khỏi buột miệng.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu không nói gì.

Tiểu Lâm thế nhưng lại nhớ việc anh Châu đã quên mất rất nhiều thứ, thay

Trữ Khâm Bạch giải thích: "Chính là vận tải đường sắt chạy dưới lòng đất, xe buýt thì chạy trên mặt đất, rất giống với xe khách là đều rất rẻ, nhiều nhất cũng chỉ ba bốn tệ thôi."

Nhận thức một lần nữa được làm mới.

Châu Thanh, người đã tiêu hơn mấy chục tệ trên đường mỗi ngày không thể không cảm thán: "Quả thật rất rẻ."

Trữ Khâm Bạch: "Sáng mai để Tiểu Lâm đưa cậu đi."

Châu Thanh lắc đầu: "Không cần, ngày mai tôi muốn đi tàu điện ngầm."

Trữ Khâm Bạch: "..."

- - -

Gin: mấy em bé Dân Quốc ngáo ngơ cute vãi =)))

Chương 14: C14: Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Loại hình ở Tây Uyển khác biệt với khu biệt thự ở Đông Hồ, là kiểu sân vườn Trung Quốc hiện đại, xe đi qua cổng phải lái một lúc mới dừng lại trước một cánh cửa lớn bằng gỗ màu đỏ có chạm khắc sơn mài.

Bởi vì đã đánh tiếng trước nên đã có ba người đứng đợi bên ngoài từ sớm. Người đi trước là một bà lão đầu tóc bạc phơ, đầu đội khăn choàng gấm. Mái tóc của bà được để gọn gàng, đeo hoa tai ngọc trai, khí chất vô cùng tao nhã.

Phượng Thái Tiêu, bà ngoại của Trữ Khâm Bạch.

Bà là nữ chủ nhân của nhà họ Tần, một gia đình văn học, mất chồng ở tuổi trung niên, về già lại mất con gái nhưng số phận lại không đánh gục được bà. Sau khi cháu ngoại duy nhất Trữ Khâm Bạch được mười tuổi, bà gần như một tay nuôi nấng anh nên tình cảm vô cùng đặc biệt.

Lúc này nhìn thấy có người xuống xe thì bà đi lên trước đón, ngẩng đầu lên vừa nhìn gương mặt anh đã nói: "Gầy đi rồi."

Một tay Trữ Khâm Bạch ôm vai bà cụ, sau đó cười nói: "Mỗi lần thấy con đều bảo gầy đi rồi, nếu con thật sự gầy đi thì thím Trương đã sớm cáo trạng với bà rồi chứ gì."

"Con còn nói nữa à. Một lần đi quay phim đến núi sâu rừng già là ở lại liền mấy tháng, bà ấy muốn cáo trạng thì cũng phải nhìn thấy con chứ." Bà cụ vỗ lên tay anh, sau đó hỏi: "Không phải nói qua hai ngày nữa mới đến à? Sao qua đây sát giờ cũng không báo sớm một chút."

"Ngoài ý muốn." Trữ Khâm Bạch trả lời.

Lực chú ý của bà cụ vốn đều đặt lên người Trữ Khâm Bạch, sau khi nói được vài câu mới chú ý tới người từ cửa xe bên kia đi xuống chậm hơn một bước.

Bà cụ không đeo kính, trời lại tối đen nên do dự hỏi: "Đây là?"

Châu Thanh đi vòng qua đầu xe, gọi theo Trữ Khâm Bạch: "Bà ngoại."

Bà cụ nhất thời không nói chuyện. Sau lưng bà đều là mấy người già quanh năm đi theo bà ở nhà họ Tần, nghe thấy xưng hô này thì đại khái đã biết là ai, bầu không khí ngay lúc đó trở nên có chút ngưng trệ.

Trong lòng bà cụ đã nắm chắc.

Bà chưa từng gặp Châu Thanh, Trữ Khâm Bạch không dẫn đến là một, hơn nữa còn là vì bà không muốn gặp.

Sau khi con gái được gả cho Trữ Kiến Hùng thì qua đời sớm, đây là nút thắt không thể vượt qua trong lòng bà cả đời này. Cha con Trữ Khâm Bạch trở mặt với nhau, đã nhiều năm qua đi rồi mà vẫn còn phải kết hôn vì chuyện của nhà họ Trữ.

Bà cụ không nói gì nhưng trong lòng vô cùng tức giận. Giận Trữ Kiến Hùng, càng là giận chính Trữ Khâm Bạch.

Giận anh thừa hưởng sự tàn nhẫn của ba anh và sự cố chấp của mẹ, không xem việc kết hôn của mình ra gì. Thế nhưng đứa trẻ mà mình nuôi nấng bên cạnh, nhiều hơn vẫn là sự thấu hiểu nên làm sao gỡ giận anh hoài. Nếu như không thể ngăn cản thì cứ dứt khoát không gặp, đã không gặp thì xem như không có chuyện này.

Biểu cảm của bà cụ trong chốc lát nhạt đi rất nhiều nhưng có lẽ là do dòng dãi vẫn còn đó nên không thể làm ra chuyện như chặn người ở bên ngoài.

Bà chỉ vịn cánh tay của thím Lý trong nhà rồi xoay người: "Nếu đã đến rồi thì đi vào đi."

Châu Thanh tụt lại phía sau.

Trữ Khâm Bạch chờ cậu tiến lên, nhìn bóng lưng của bà ở trước mặt rồi mới mở miệng nói một câu: "Bà ấy không nhằm vào cậu."

Cũng không giải thích thêm gì khác.

Châu Thanh lắc đầu, biểu thị mình không để bụng.

Hai người một trước một sau bước vào cổng Tây Uyển.

Vừa rồi ở ngoài cổng nhìn không rõ, lúc này nhìn thấy hai người đứng cùng nhau, thím Lý vốn dĩ chỉ định đến hỏi bọn họ buổi tối muốn ăn gì lại không khỏi sửng sốt.

Trong lòng thầm nói bà cụ lo lắng nhiều quá rồi, hai người này trông có vẻ rất hợp.

Thím Lý đã ở bên cạnh bà cụ từ khi bà còn là cô gái trẻ, đôi khi nói chuyện cũng không cần nhắc nhiều, bây giờ đang nói với Trữ Khâm Bạch cũng là nói với Châu Thanh: "Hiếm khi hai đứa mới ghé qua, Châu Thanh còn là lần đầu tiên, tối nay cùng bà cụ ăn một bữa ăn đàng hoàng đi. Đừng nhìn tính cách bà ấy thời trẻ mạnh mẽ như thế chứ thật ra là dễ mềm lòng nhất."

Bà vừa nói vừa nhìn về phía Trữ Khâm Bạch: "Đặc biệt là Khâm Bạch con đây, người đã kết hôn rồi mà vẫn chẳng đáng tin gì sất, trong lòng bà cụ cảm thấy không thoải mái thì cũng phải sớm đưa người đến gặp mới đúng chứ."

Trữ Khâm Bạch bị dạy dỗ, nói: "Bây giờ không phải đã gặp rồi sao."

Thím Lý nạt anh: "Lời ngang ngược thế này để bà cụ nghe được thì lại nói con."

Bây giờ đến lượt Châu Thanh xấu hổ, cậu vốn dĩ còn không cảm thấy có gì nhưng một khi đã nói như vậy rồi lại làm cho cậu cảm thấy giống như đặc biệt đến đây để gặp người lớn vậy.

Cậu hơi nghiêng người về phía Trữ Khâm Bạch, "Không mang quà."

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, "Không cần, nửa đêm ai lại tới thăm hỏi."

Châu Thanh rất thường tỏ vẻ như không có gì để nói với anh, trong lòng thầm nghĩ người này đúng là không biết hai chữ "quy tắc" viết thế nào.

Nhà họ Châu cũng là gia đình văn học, vì vậy Châu Thanh không ngạc nhiên khi đồ đạc của nhà họ Tần đầy những bức tranh và thư pháp cổ. Điều duy nhất khiến cậu ngạc nhiên là gia đình bên ngoài như vậy cũng có thể nuôi dạy ra người nổi loạn như Trữ Khâm Bạch.

Điều này khiến cho cậu càng tò mò hơn về người nhà họ Trữ mà cậu chưa từng tiếp xúc.

Thím Lý và những người khác đều bận rộn chuẩn bị thức ăn.

Trữ Khâm Bạch thì ngồi trong đại sảnh nhàn rỗi, sau khi bà cụ bưng đĩa và trái cây ra, nhìn Châu Thanh đang ngồi bên cạnh có vẻ rất yên tĩnh, dừng lại một chút rồi trực tiếp đặt chiếc đĩa ngay trước mặt cậu.

Châu Thanh có hơi ngạc nhiên, vội vàng đưa tay giúp bà nhận lấy, khẽ cười nói: "Cảm ơn bà ngoại."

Bà cụ sửng sốt, đứng dậy khép khăn choàng lại, "Ăn nhiều vào đi, quả lựu này sáng nay mới mua."

Châu Thanh tự nhiên sẽ không làm phật ý tốt của người già.

Cậu lấy một quả lựu lớn màu đỏ rồi bóc vỏ, xuất phát từ phép lịch sự nên vừa bóc ra lớp thịt màu đỏ bên trong, Châu Thanh đã đưa sang bên cạnh, "Ăn không?"

Trữ Khâm Bạch nhìn quả lựu và gương mặt cậu, "Không ăn."

Châu Thanh "Ồ" một tiếng rồi thu tay lại.

Bà cụ đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, sắc mặt không hiểu sao lại hoà hoãn xuống, sau đó nói với Trữ Khâm Bạch: "Con nhìn trơ ra đấy làm cái gì? Cũng không phải đầu gối, giúp lột đi chứ."

Trữ Khâm Bạch rõ ràng đối xử với bà cụ không hề giống với người khác, anh đưa tay ra định lột thì Châu Thanh đã xoay người tránh đi.

Trữ Khâm Bạch: "... Làm gì đấy?"

Châu Thanh cúi đầu bóc từng múi từng múi ra, đặt vào đĩa trên bàn trà rồi chậm rãi nói: "Tôi tự làm."

Trữ Khâm Bạch nhìn góc nghiêng khuôn mặt cậu, không hiểu sao lại nhớ đến dáng vẻ cậu đêm thuốc buổi sáng hôm đó rồi nói: "Cậu có đam mê gì đó với mấy thứ đồ có hạt à?"

Châu Thanh không hiểu nên nhìn sang.

Trữ Khâm Bạch: "Xem như tôi chưa nói gì."

Không hiểu ra sao cả, Châu Thanh trầm nghĩ.

Suy cho cùng cũng không phải ăn tối chính thức, bữa tối dọn lên bàn, mọi người chỉ đơn giản là ăn một chút rồi đặt đĩa xuống.

Sau bữa tối bà cụ đã quen viết chữ, không thì sẽ vẽ một bức tranh.

Trong sảnh phụ nhỏ có đặt một chiếc bàn làm việc và giấy Tuyên (*).

(*) bàn làm việc ở đây bản gốc là 案台, là một từ cụ thể chỉ cái bàn hay dùng để viết chữ hoặc trưng đồ trang trí, mọi người có thể thấy cái ảnh minh họa mình để dưới đây là nó có treo bút vẽ như trong truyện này nói nè

[Click để xem ảnh](#)

(*) Giấy Tuyên hay giấy huyện Kính là một loại giấy có nguồn gốc ở Trung Quốc cổ đại, được sử dụng để viết và vẽ. Giấy Tuyên nổi tiếng mềm mại và kết cấu mịn màng, phù hợp để truyền tải biểu cảm nghệ thuật cho cả thư pháp và hội họa Trung Hoa.

Châu Thanh đã lâu không chạm vào nên vô thức lại gần. Bà cụ cảm nhận được cậu tới cũng không nói gì, Châu Thanh vẫn luôn lẳng lặng đứng một bên.

Đợi đến khi một bức tranh hoa mẫu đơn được vẽ xong, Châu Thanh mới nói: "Bức tranh của bà ngoại phủ lên tầng tầng màu sắc, bút pháp tinh tế, những chỗ chi tiết càng giống như rõ ràng triệt để đi vào chi tiết, lối vẽ công bút (*) được vận dụng đến trình độ cực cao."

(*) bản gốc là 工笔, là một kỹ thuật hiện thực cẩn thận trong hội họa Trung Quốc, đối lập với phong cách tả ý thì diễn đạt một cách tự do. Ví dụ công bút hoa mẫu đơn

[Click để xem ảnh](#)

Bà cụ ngạc nhiên nhìn cậu một cái, sau đó mới nói: "Dù sao cũng đã vẽ mấy

chục năm rồi, lời này của cậu không giống như người ngoài ngành, đã từng học qua à?"

"Không dám nhận ạ." Châu Thanh cười: "Chỉ biết một chút mà thôi."

Bà cụ lập tức tránh sang một bên, hứng thú nổi lên nên trải thêm một tầng giấy Tuyên nữa rồi nói: "Cậu thử xem."

Châu Thanh cũng không định trốn tránh.

Cậu đã lâu không vẽ tranh nhưng lại không hề xa lạ.

Những gì Châu Thanh phác họa là một bức tranh sơn thủy. Từ những đường nét núi đá phác họa đơn giản ban đầu rồi trở nên rõ ràng từng chút từng chút một.

Châu Thanh có hơi đi vào trạng thái nên không thấy ánh mắt thường xuyên nhìn mình của bà cụ, cũng không phát hiện trong sảnh phụ nhỏ không chỉ có đám người thím Trương đến tham gia cuộc vui mà Trữ Khâm Bạch không biết từ lúc nào cũng đến gần dựa vào khung cửa sổ.

Cho đến khi đặt xuống nét vẽ cuối cùng, ở lạc khoản (*) góc dưới bên trái là một chữ "Thanh" phồn thể (聲).

(*) lạc khoản: dòng chữ viết nhỏ để tên họ và ngày tháng ở trên các bức họa hay các bức đối trướng.

Bà cụ nhìn bức tranh lắm bả: "Vận dụng lối vẽ công bút đến trình độ cực cao không khó, khó ở chỗ quan niệm nghệ thuật bao hàm lấy ít thắng nhiều. Đặt bút chính xác, nghĩ đến đâu bút đi đến đó, cậu như thế này không chỉ gọi là chỉ biết một chút mà thôi."

Nếu tính ra thì tuổi vẽ tranh của Châu Thanh quả thật không thấp nhưng cậu chưa bao giờ cảm thấy mình là một người có năng khiếu, chẳng qua hồi nhỏ bị mẹ bắt học.

Trái lại là những năm không còn ai bắt ép nữa, khi cậu thỉnh thoảng có thời gian nhàn rỗi thì ngược lại sẽ cảm thấy thuận buồm xuôi gió hơn so với trước đây.

Bà cụ lập tức cầm bức tranh treo lên, lần đầu tiên lộ ra nụ cười rạng rỡ, nhìn Châu Thanh: "Ta rất thích bức tranh này, có thể từ bỏ nó cho ta (*) được không?"

(*) bản gốc là 割爱, nghĩa đầy đủ là "vứt bỏ một thứ mình yêu thích", trong tiếng Việt không có từ này, ý bà lão là bảo Châu Thanh nhường lại tranh đẹp cho bà mà từ này có vẻ khá là lịch sự nên bên dưới Châu Thanh mới bảo thế này

"Lời này nặng quá rồi." Châu Thanh có chút được ưu ái mà lo sợ, "Người thích thì lại quá tốt rồi."

Thím Lý và những người khác ở bên cạnh cũng không hiểu, thế nhưng ai cũng biết một bức tranh của Phượng Thái Tiêu bây giờ nghìn vàng khó tìm.

Bà đã nói là đẹp thì nhất định là rất đẹp.

Thím Lý cẩn thận nhận lấy bức tranh, hỏi bà cụ: "Treo lên sao?"

Bà cụ nhìn xung quanh, "Vậy thì treo ở sảnh chính đi."

Tất cả những bức tranh có thể treo trong sảnh chính của nhà họ Tần, không bức nào không là kiệt tác.

Châu Thanh cũng không phải không có mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy không ổn nên mở miệng ngăn cản, "Bà ngoại, cái này không thích hợp lắm."

"Cái này có gì mà không thích hợp." Ánh mắt của Phượng Thái Tiêu di chuyển trên mặt Châu Thanh, ý vị sâu xa nói: "Nhìn tranh có thể nhìn ra tính cách của một người nhất, trong lòng có chỗ hở, lòng dạ này của cậu, ngày nay hiếm thấy đấy."

Lần đầu tiên Châu Thanh được người khác nói đến mức sắc mặt không thoải mái.

Cậu vô tình quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Trữ Khâm Bạch, người đang dựa vào cửa sổ.

Trữ Khâm Bạch thấy cậu nhìn sang liền đứng thẳng người, tay dứt túi chậm rãi đi tới.

Anh cũng nghiêng đầu nhìn bức tranh, trực tiếp nói với thím Lý: "Thím treo lên đi, cẩn thận chút."

Thím Lý thở dài một tiếng, cầm lấy bức tranh rồi chỉ huy mọi người ra ngoài.

Châu Thanh bước sang một bên, hỏi Trữ Khâm Bạch, "Anh có muốn vẽ không?"

Phượng Thái Tiêu lập tức nói: "Đừng hỏi nó, đừng nói đến quốc họa, học sinh tiểu học còn vẽ giỏi hơn nó. Bình thường thà chơi mấy cái như đấu vật hay lặn thoi, còn không thể ngồi nghiêm túc trước bàn được nửa tiếng nữa là."

Châu Thanh có hơi buồn cười.

Trữ Khâm Bạch giữ nguyên bộ dạng đó, còn nói: "Cái đó gọi là ai mà có thể có văn hoá được như người chứ."

"Chả nói được câu nào ra hồn!" Phượng Thái Tiêu cười mắng.

Đơn giản chế nhạo một câu, bà cụ lại quay đầu nói với Châu Thanh: "Đúng rồi, mặc dù ta già rồi nhưng cũng không thể lấy không đồ của con được, con xem xem phòng này có gì thích không thì ta tặng con."

Bao quanh sảnh phụ nhỏ này đều là kệ bằng thủy tinh, bất kỳ đồ vật nào trên đó đều vô giá.

Châu Thanh đương nhiên không thể thật sự lấy đi thứ gì nhưng cậu đã nhìn trúng một món đồ trong khung vuông đóng đinh trên tường.

Trữ Khâm Bạch nhìn qua theo ánh mắt của cậu, nói: "Mắt nhìn không tệ, cái đó là gốm ngũ thái (*) thời nhà Minh."

(*) ngũ thái: là một kiểu trang trí đồ sứ Trung Hoa trong một phạm vi hạn chế các màu. Thông thường nó sử dụng màu xanh lam coban dưới men để tạo ra đường viền và một số phần của họa tiết trang trí, còn trang trí trên men bằng màu đỏ, xanh lục và vàng cho phần còn lại của họa tiết trang trí.

[Click để xem ảnh](#)

Châu Thanh lắc đầu: "Không phải."

Trữ Khâm Bạch: "Cậu cảm thấy là hàng giả?"

"Đương nhiên không phải ý này." Châu Thanh thu ánh mắt lại, "Ý của tôi là không lấy, chỉ là muốn hỏi xem có cách nào để mua không, tôi lấy đi làm quà tặng."

Trữ Khâm Bạch cau mày: "Cậu có biết ý nghĩa của đồ cổ là gì không?"

Châu Thanh lườm anh: "Đầu óc tôi trông có vẻ không tốt sao?"

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Đúng vậy thật, cậu còn trông giống đồ cổ hơn so với cái bình gốm đó đấy. Một người bắt taxi còn chê đắt, vậy mà vừa ra tay lại chọn gốm sứ thời nhà Minh, tôi thật sự tò mò ai xứng đáng để cậu bỏ ra số tiền lớn như thế đấy."

Châu Thanh không chấp nhận với anh mà tiện tay dọn đồ đạc trên bàn làm

việc, còn thành thật nói, "Anh có quen."

"Tôi quen?"

Châu Thanh: "Sếp tổng của Thịnh Vũ, anh trai anh, Trữ Húc Minh."

Trữ Khâm Bạch chỉ cần vừa nghĩ đã biết lý do trong đó.

Anh quyết định rút lại những gì đã nói với Phạm Tuyên rằng người nhà họ Châu không có mặt nhìn.

Trữ Khâm Bạch nhìn người đang chuyên chú rửa bút, nói: "Anh ta chưa bao giờ nhận hối lộ."

"Ngài Trữ." Động tác trên tay Châu Thanh dừng lại, ngẩng đầu, "Trên đời này có một từ gọi là quà gặp mặt. Thuận theo sở thích quả thật là điểm cộng thêm cho việc giành được thiện cảm, nhưng có thể hợp tác được nhất định là vì phù hợp chứ không phải là vì tặng quà, xin đừng dùng những từ ngữ giao dịch bản thủ như hối lộ này."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu hai giây, chế giễu: "Tật xấu cũng không ít nhĩ, nói cậu hối lộ đã là bản thủ rồi à?"

Châu Thanh đi vòng qua bàn, treo bút lên, gật đầu hài lòng: "Cũng đúng, không thể thấy nhiều biết rộng như ngài Trữ, người đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm."

Hai tay Trữ Khâm Bạch đặt lên bàn, cúi xuống kéo gần khoảng cách.

"Bây giờ cậu thích chuyển hướng mảng tôi đúng không?"

"Nói anh thấy nhiều biết rộng." Châu Thanh ngược mắt lên, nhẹ giọng trách cứ, "Con người anh sao có thể không biết điều như vậy chứ?"

Chương 15: C15: Chương 15

Trữ Khâm Bạch bị mắng không biết điều nhưng hiềm khi lại không tỏ vẻ bất mãn.

Cũng là sau khi Châu Thanh lên lầu tắm rửa, anh đứng trước bức tranh sơn thủy trong phòng khách kia khoảng mười phút khiến cho Phượng Thái Tiêu có chút không nhìn nổi.

Bà đi đến bên cạnh anh, cũng nhìn bức tranh nói: "Làm sao? Người ta cho bà ngoại một bức mà con đã không nở rồi, còn muốn lấy xuống mang về nhà treo à?"

Trữ Khâm Bạch thu ánh mắt lại rồi nhìn bà cụ cười khẽ một tiếng: "Con còn tưởng bà rất không vui vì phải gặp cậu ấy chứ."

"Cố ý dùng lời lẽ chèn ép bà à?" Bà cụ nheo mắt nhìn cháu trai, giơ tay vén tóc mai, trong mắt hiện lên một chút hoài niệm, chậm rãi nói: "Trước đây là do không quen biết, hơn nữa con trai cả nhà họ Châu tiếng tăm lừng lẫy như thế, con cảm thấy bà có thể vui vẻ được à? Nhưng bây giờ vừa nhìn thì tin đồn cũng chỉ là tin đồn mà thôi." Bà cụ hếch cằm nhìn bức tranh trên tường, "Nói trong lòng cậu ấy có ý thì lời này không phải là giả, phần tính cách này cũng là năm đó bà thấy được trên người ông ngoại con."

Ông ngoại của Trữ Khâm Bạch, Tần Hoài Sinh là một người mà đến nay bao nhiêu người nhắc đến đều phải cảm thán một câu "một bậc anh tài".

Ông xuất thân từ gia đình nổi tiếng, từ nhỏ đã nổi danh nghìn dặm về tài hoa của mình, là một người có tính cách đơn thuần và lương thiện hiếm thấy.

Ông dành cả đời cho thư pháp và hội họa, tất cả số tiền thu được đều được quyên góp ản danh, những học sinh được tài trợ học tập được lan rộng khắp cả nước, tổng cộng nhiều vô kể.

Một người như vậy mà chưa tới bốn mươi tuổi đã mất sớm vì bệnh tật.

Trữ Khâm Bạch đưa tay ôm lấy vai bà cụ: "Người nhớ ông ấy rồi à?"

"Mấy chục năm rồi, nói cái gì mà nhớ hay không nhớ chứ." Bà cụ là người đủ rộng lượng, nếu không thì làm gì đi được đến bây giờ, chỉ nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt bây giờ đã càng ngày càng trầm ổn hơn, vươn tay vỗ mu bàn tay của anh, nói: "Con đừng trách bà già lắm chuyện, mắt bà vẫn tinh lắm. Ông ngoại con ôn hoà như thế nhưng bà thấy đứa nhỏ nhà họ Châu kia hẳn là không dễ dàng. Người bình thường làm sao có thể luyện ra được cả người với khí chất đó, bà thấy cơ thể nó cũng không khoẻ, con cũng đừng có áp đặt cái đồng tật xấu của mình lên người ta, đã nghe rõ chưa?"

Trữ Khâm Bạch không nói gì mà ánh mắt anh chỉ chuyển từ bức tranh sang chiếc bàn bên cạnh.

Ở đó chỉ đặt một khung ảnh duy nhất, là ảnh chụp chung của Phượng Thái Tiêu và Tần Hoài Sinh lúc hơn hai mươi tuổi, đang ôm đứa con gái duy nhất Tần Nhược trong tay.

Bà cụ cho rằng anh không chịu nghe khuyên răn nên nhìn qua theo rồi lại nói: "Hồi còn trẻ, bọn ta gửi mẹ con đi học piano và múa ba lê để nó làm giàu cho bản thân, nhưng độc chỉ quên dạy cho nó làm sao để chọn một người phù hợp với mình. Ban đầu, nó nhất định phải làm minh tinh, cho dù có rục rĩ như thế nào trước sân khấu thì gặp phải Trữ Kiến Hùng chính là nguồn gốc của mọi bi kịch. Lời răn dạy này con nên hiểu. Bất kể bọn con là vì điều gì mà kết hôn, nếu đã kết hôn rồi thì cũng đừng khiến trách đối phương nặng nề, đứa trẻ Châu Thanh đó, bà thấy nó rất tốt."

Trữ Khâm Bạch thu lại tất cả cảm xúc, khôi phục lại ý cười, "Chỉ gặp một lần

mà đã thay đổi hoàn toàn, toàn nói con ức hiếp người ta. Nữ sĩ Phụng Thái Tiêu, bà cũng dễ bị mua chuộc quá rồi nhỉ?"

"Bà nói sai à?"

Bà cụ lườm anh một cái, nói: "Con đừng tưởng bà già rồi cái gì cũng không biết, con nhìn những gì con làm bên ngoài đi, cứ dăm ba bữa lại lên tin tức, còn mập mà mập mờ với người khác. Cứ thế mãi thì không có chuyện cũng sẽ thành có chuyện, đến lúc đó con lại muốn giải thích cũng quá muộn rồi."

"Giải thích với Châu Thanh sao?" Trữ Khâm Bạch bật cười: "Không cần, cậu ấy cũng sẽ không có hứng thú nghe."

"Nói chuyện kiểu gì đấy!" Bà cụ vỗ anh một cái: "Không thể nhìn người ta tính tình tốt liền cho rằng cái gì người ta cũng không để bụng. Hôn nhân phải dựa vào vun vén, cái miệng này của con sinh ra chuyên môn để mắng người à?"

Trữ Khâm Bạch đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Bà cụ bình thường đều rất lâu không gặp, tốt xấu gì còn có thể nhin vài ngày.

Lần này thế nhưng một đêm cũng không gắng gượng nổi.

Hơn nữa, tính tình Châu Thanh tốt á?

Vừa rồi, cái miệng đó vừa mở ra chính là dáng vẻ nói lời làm nhục người khác, cũng may là không có người khác nhìn thấy.

Tầm nhìn của Trữ Khâm Bạch sau đó quét qua vách tường, anh thầm nghĩ, không chỉ có điểm này mà những điểm kỳ lạ về chứng mất trí nhớ của người này đã càng ngày càng nhiều.

Đêm hôm đó, Trữ Khâm Bạch cho người chuẩn bị hai gian phòng dành cho

khách.

Mặc dù thím Lý cảm thấy kỳ lạ vì sao kết hôn rồi mà không ở chung, nhưng đoán là người trẻ ở chỗ mấy người già cảm thấy ở chung không thích hợp nên cũng không hỏi gì thêm.

Ngày hôm sau, vừa tảng sáng Châu Thanh đã thức dậy.

Vì cậu phải dậy sớm để đi làm.

Hơn nữa, cậu thật sự muốn đi tàu điện ngầm, không chỉ vì tò mò mà còn vì thuận tiện cho sau này.

Vừa nghe được lời này của cậu, bà cụ đã lập tức sai người đi đánh thức Trữ Khâm Bạch còn đang ngủ say rồi nói thế này, "Dù sao nó cũng không có công việc, để nó đưa con đi đi, tiện thể trải nghiệm cuộc sống của một người bình thường luôn."

"Cuộc sống của anh ấy khá bình thường." Châu Thanh muốn đi một mình.

Bà cụ: "Bình thường chỗ nào, suýt chút nữa không tốt nghiệp được đại học. Mười mấy tuổi đã bắt đầu đóng phim, sau khi có danh tiếng thì lúc nào cũng có đầy người vây quanh. Đặc biệt là trong diễn xuất, phái thực lực hay phái kỹ xảo bà không hiểu, suốt ngày đi diễn cuộc sống của người khác nên làm gì có không gian của riêng mình, một đóng người hầu hạ đến mức không tự gánh vác nổi cuộc sống, không thể tưởng tượng nổi."

Châu Thanh không hiểu cuộc sống của mình tinh bộn họ, không còn cách nào khác mà đành phải mang theo người nào đó không thể tự gánh vác cuộc sống ra ngoài.

Đương nhiên sắc mặt của người nào đó cũng xấu đến mức khó coi.

Anh rõ ràng là chưa tỉnh ngủ, mặc một chiếc áo thun màu trắng thoải mái, đút tay vào túi quần lắc lư sau lưng cậu.

Sau khi đi bộ khoảng mười phút từ Tây Uyển, Châu Thanh tìm thấy lối vào ga tàu điện ngầm trên bản đồ trên điện thoại.

Trước khi đi vào, Châu Thanh quay đầu lại: "Bây giờ không có bà ở đây, anh gọi điện bảo Tiểu Lâm đến đón anh đi."

"Không cần." Ánh mắt mơ màng của Trữ Khâm Bạch hơi mở ra, "Cùng một hướng, tôi ngồi thẳng tàu điện ngầm về Đông Hồ."

Châu Thanh không có lý do gì để ngăn cản người ta ngồi gì về nên đi trước dẫn đầu.

Sau khi đi vào, hai người đứng bên trong đồng thời im lặng.

Quá nhiều người.

Dòng người tập nập dậy sớm đi làm vô cùng khoa trương.

Nhân viên mặt đất vừa cầm còi vừa hướng dẫn mọi người đi vào. Dòng người đông đúc đung vào vai nhau, có người có lẽ là do vội quá nên cầm túi từ bên cạnh chạy qua, hầu hết đều di chuyển chậm rãi vào trong, không tán gẫu thì cũng dán mắt vào điện thoại.

Cảnh tượng này quả thật có chút chấn động.

Phản ứng đầu tiên của Châu Thanh là đi nhìn Trữ Khâm Bạch.

Vẫn ổn, anh đang đeo khẩu trang đen.

Châu Thanh hoàn toàn không nhận ra rằng mặc dù có như vậy thì ánh mắt của những người xung quanh dường như vẫn đang hướng về phía bọn họ.

Khí chất của hai người thật sự khác với những người bên cạnh, lại còn đứng cùng nhau nên không tránh khỏi thu hút sự chú ý của mọi người.

Mười phút sau, Châu Thanh đã thành công chen lên tàu điện ngầm.

Đối với loại phương tiện giao thông di chuyển dưới lòng đất này, Châu Thanh thậm chí còn không kịp đánh giá đã bị ép đến mức không thể cử động nổi.

"Mỗi ngày đều như vậy sao?" Châu Thanh khó khăn hỏi.

Không biết cậu đang hỏi ai nên một cô gái trẻ đeo ba lô đứng bên cạnh nhìn về phía cậu. Phát hiện là một anh đẹp trai trong bộ Âu phục chỉnh tề thì lập tức nói: "Đây là tuyến số 5 đông đúc nhất ở Lam Thành, bây giờ còn là giờ cao điểm buổi sáng nên chắc chắn sẽ có rất nhiều người."

Cô gái nói xong còn đang lưỡng lự không biết có nên xin số điện thoại hay không.

Đúng lúc tàu điện ngầm bắt đầu di chuyển.

Nhìn anh đẹp trai lắc lư một hồi liền được người bên cạnh nắm lấy cánh tay.

Cô gái nhìn lên dọc theo cánh tay.

Ồ kìa, lại là một anh đẹp trai khác.

Mặc dù anh ăn mặc tùy ý, mái tóc đã che đi một nửa đôi mắt, lại đeo khẩu trang nên cũng không thấy được mặt. Thế nhưng chiều cao đó so với anh đẹp trai bên cạnh còn cao hơn một chút, vai rộng chân dài, một tay móc vòng treo, tay còn lại đang nắm cánh tay người kia lộ ra chút gân xanh.

Cô gái dựa vào con mắt đã từng duyệt qua vô số anh chàng đẹp trai, dám chắc 100% rằng khuôn mặt của anh chàng này tuyệt đối không hề kém cạnh.

Hơn nữa, sao nhìn cứ cảm thấy hơi quen nhỉ?

Châu Thanh mượn lực miễn cưỡng đứng vững, nhìn về phía Trữ Khâm Bạch.

"Cảm ơn." Cậu thở phào một hơi.

Trữ Khâm Bạch buông tay ra, không mẫn không nhạt nhìn cậu một cái.

"Đi tàu điện ngầm chơi có vui không?" Anh hỏi.

Châu Thanh trịnh trọng: "Tôi là đang đi làm."

"Cho cậu biết tay." Trữ Khâm Bạch cười lạnh một tiếng, "Có xe không đi, còn nhất thiết phải đến trải nghiệm làm bánh mì kẹp thịt người à?"

Châu Thanh nhìn chăm chăm vào mắt anh hai giây, giảng giải đạo lý: "Anh đừng có yếu ớt như vậy. Người khác nhiều người như vậy vẫn đi được, chúng ta tại sao lại không đi được?"

Trữ Khâm Bạch tức đến bật cười: "Tôi yếu ớt?"

Châu Thanh không chấp nhận anh, "Không yếu ớt, anh chỉ là gât ngủ."

Cô gái này giờ vẫn im lặng lắng nghe đã âm thầm kích động. Sau khi xác nhận một lúc lâu, cuối cùng cũng lấy hết can đảm hỏi: "Xin chào, xin hỏi anh có phải là Trữ Khâm Bạch không ạ?"

Châu Thanh trước tiên sững sờ một lúc.

Cậu không ngờ được thế này cũng có người nhận ra.

Cậu lập tức thay anh phủ nhận, "Xin lỗi..."

Còn chưa nói xong thì mọi người xung quanh đồng loạt quay đầu nhìn sang phía này.

Châu Thanh hoàn toàn hiểu ra mình đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của cái tên Trữ Khâm Bạch này đến mức nào.

Trữ Khâm Bạch vẫn giữ bình tĩnh khi đối diện với mọi ánh mắt, cuối cùng dứt khoát "Ừm" một tiếng xem như đã thừa nhận.

Trong chốc lát tất cả điện thoại di động đều giơ lên, còn có người bật đèn flash.

Châu Thanh ngay lập tức hồi hận, cảm thấy lúc này ở bên ngoài không nên để Trữ Khâm Bạch đi vào.

Một giây sau, Châu Thanh cảm thấy có ai đó đè vào sau đầu mình.

Trữ Khâm Bạch dùng động tác để cậu xoay người sang, đồng thời ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: "Đừng quay đầu."

Châu Thanh bị buộc phải xoay người lại, trong khoé mắt chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Trữ Khâm Bạch và nhất thời im lặng.

Một tiếng sau, Châu Thanh đến gần tòa nhà lớn của Châu thị như thường lệ.

Lễ tân đứng ở đó nhìn thấy cậu, mỉm cười chào hỏi: "Chào buổi sáng, anh Châu."

"Chào buổi sáng." Châu Thanh gật đầu rồi đi lên lầu.

Nhân viên phụ trách đối ngoại khoảng thời gian này là Tiểu Hứa đi tới bên cạnh cậu, Châu Thanh lấy văn kiện trong cặp tài liệu ra đưa cho cậu ta, hỏi: "Bên phía Thịnh Vũ đã trả lời tin nhắn chưa?"

"Đã trả lời rồi ạ, nói là thứ tư."

Châu Thanh "ừm" một tiếng, "Được, thứ tư tôi qua đó thăm hỏi, tôi sẽ chuẩn bị quà. Trước hai giờ chiều đưa cho tôi phương án mà các cậu đề ra, nếu không có vấn đề gì thì tuần sau có thể bắt đầu thực hiện."

Châu Thanh ở trong trạng thái làm việc sẽ không nói lời vô nghĩa, đưa ra mệnh lệnh rõ ràng, biểu đạt chuẩn xác. Không như mấy lãnh đạo đưa ra một đồng yêu cầu lộn xộn, hoàn toàn không chịu đưa xuống cấp dưới. Mỗi bước đi cậu vẫn luôn minh mẫn, khi nói chuyện với người khác, bạn sẽ biết được rằng cậu đang nắm toàn quyền kiểm soát. Đây là ấn tượng cơ bản về cậu từ những người đi theo cậu làm việc trong những ngày qua.

Rõ ràng là thời gian cậu vào Châu thị vẫn còn ngắn nhưng không ít người đều hiểu rõ, một khi thật sự đạt được hợp tác với Thịnh Vũ, vị trí tổng giám đốc sẽ không chạy đi đâu được hết.

Nhưng bầu không khí trong khu văn phòng sáng nay có hơi kỳ quái.

Mặc dù còn hơn mười phút nữa mới đến giờ làm việc nhưng mọi người đều tụ tập lại với nhau để thảo luận gì đó.

Tiểu Hứa nhìn sắc mặt của Châu Thanh ở bên cạnh, ý định ban đầu là để bọn họ chú ý một chút nên mở miệng nói: "Mọi người làm gì vậy?"

Đồng nghiệp quay đầu lại, thấy Châu Thanh ở đó thì cũng không cảm thấy có gì.

Mặc dù biết thân phận của cậu khác với nhân viên bình thường, nhưng làm việc với cậu là việc vô cùng thoải mái và có hiệu suất cao. Cộng thêm cậu có tính tình tốt, mặc dù rất ít khi tham gia vào các chủ đề thường ngày của bọn họ nhưng mọi người thấy gì thú vị đều sẽ vui vẻ chia sẻ với cậu.

Ngay lập tức đã có một đồng nghiệp cầm điện thoại nói: "Xem tin đồn chứ gì nữa, ảnh đế Trữ lên tiêu đề rồi."

"Xem hashtag Weibo này."

"Trữ Khâm Bạch tàu điện ngầm."

"Tình cờ gặp Trữ Khâm Bạch."

"Phối đồ cá nhân của Trữ Khâm Bạch."

"Một mình mình có thể nổi tiếng bao nhiêu."

Có người xúc động: "Độ nổi tiếng của anh Trữ nhà tôi đúng là không bao giờ làm người ta thất vọng."

Có người vỗ ngực giậm chân: "Sáng nay tôi cũng đi tuyến này mà, sao lại không may mắn được như thế nhỉ."

Không ai chú ý đến lúc tên của Trữ Khâm Bạch xuất hiện, bước chân của Châu Thanh có hơi khựng lại.

Vài giây sau, cậu rút điện thoại ra.

Bởi vì chưa đụng đến những thứ nguyên bản trong điện thoại nên Châu Thanh tìm hồi lâu mới thấy một hộp trò chuyện trống trơn, trên ghi chú có viết "Ông xã thân yêu", bên cạnh còn có một chuỗi hình trái tim với môi đỏ theo sau.

Ảnh đại diện là một tấm hình chụp phong cảnh vùng địa cực.

Châu Thanh dừng lại vài giây, thử gửi đi một tin nhắn: Về đến nhà chưa?

Sau đó gửi thêm một dấu chấm than lớn màu đỏ.

- - -

Gin: Ông xã thân yêu ❤️❤️❤️❤️

Chương 16: C16: Chương 16

Trong văn phòng trên tầng 23 studio của Trữ Khâm Bạch, chỉ cách Châu thị hai con phố, Phạm Tuyền lướt giao diện trên điện thoại bằng một lực rất mạnh. Một lúc sau, "cạch" một tiếng đập mạnh điện thoại lên bàn, ngẩng đầu lên nhìn mấy nhân viên đang đứng trước bàn làm việc.

"Cậu ta đâu?" Chị Phạm hỏi.

Một nhân viên trong đó lắc đầu: "Vẫn chưa liên lạc được, bình thường anh Trữ được nghỉ phép đều không thích dùng điện thoại."

"Tiếp tục gọi cho cậu ta đi!" Phạm Tuyền đứng dậy khỏi ghế, sau đó phân phó: "Còn nữa, thông báo cho phía Thánh Khải, theo dõi xu hướng dư luận trên mạng để ngăn chặn công ty đối thủ mua hot search xấu."

"Biết rồi ạ, chị Phạm." Mấy người kia liên tục đáp lại.

Phạm Tuyền nhìn một vòng quanh văn phòng, "Trần Đăng Đăng cũng không ở đây à?"

"Anh Trữ nghỉ phép nên cô ấy cũng nghỉ theo, mấy ngày nay không đến văn phòng."

"Gọi điện thoại cho cô ta, bảo cô ta đến Đông Hồ tìm người. Nhân tiện thông báo cho Trữ Khâm Bạch rằng kỳ nghỉ của cậu ta kết thúc sớm." Trong lúc nói chuyện Phạm Tuyền bất giác tức giận: "Thật sự xem mình như người bình thường, không có việc gì mà chạy đi ngồi tàu điện ngầm, ăn no uống đủ quá rồi!"

Bởi vì sự việc lần này cũng không xem như tin xấu gì đặc biệt nên cho dù chị Phạm rất tức giận thì bầu không khí trong ekip cũng không hề căng thẳng.

Thậm chí còn có người cười nói: "Thật ra em cảm thấy không có gì không tốt, thế giới bên ngoài luôn cảm thấy cuộc sống của mình tinh khác xa với người bình thường, anh Trữ ít có sự kiện công khai nào, vừa vào tổ quay đã quen giấu giấu diêm diêm, điều này ngược lại còn có thể kéo gần khoảng cách với fan hơn."

"Xin kiếu đi." Bên cạnh có người nhin không được nói: "Cậu đã quên việc riêng tư nào loạn mấy năm trước rồi à, nếu không phải anh Trữ ra lệnh chết để ngăn chặn tận gốc thì còn không biết sẽ âm ỉ đến mức nào nữa."

Có nhân viên cũng đang nhìn điện thoại: "Làm âm ỉ lên suy cho cùng cũng không tốt." Đang nói thì đột nhiên "Ồ" lên một tiếng rồi đưa điện thoại về phía những người khác, "Mọi người nhìn xem người này có phải là hơi quen không?"

Một vài người theo đó tiến lên.

Đó là một tài khoản Weibo tán dóc với một ít người theo dõi.

Nội dung Weibo được viết là: Ảnh đế lớn Trữ bị nhận ra không khó, khó là một anh đẹp trai chất lượng cao thế này thế mà không ai nhận ra à?

Bên dưới cũng có rất nhiều bình luận.

—— Ba phút, tôi cần biết số điện thoại của người này.

—— Mặc dù không nhìn rõ cả mặt nhưng độ cao của sống mũi cũng đủ để tôi đổ gục rồi.

—— Mọi người đều chú ý đến Trữ Khâm Bạch hết rồi, anh đẹp trai này bị ảnh đế Trữ che lại trong góc đúng là khó phát hiện thật, chủ thớt ơi tấm ảnh

này của bạn ở đâu ra thế?

—— Không có chính diện mặt, chê nha.

Góc chụp của bức ảnh khá là gian xảo.

Những người khác có lẽ sẽ không liên tưởng cậu với Trữ Khâm Bạch đi chung với nhau nhưng những người trong ekip của anh, đặc biệt là những người cũ đã đi theo Trữ Khâm Bạch một thời gian dài đều đã từng gặp Châu Thanh.

Mặc dù đã thay đổi rất nhiều so với một năm trước nhưng có Trần Đăng Đăng ngày ngày thông báo trong nhóm, muốn nhận ra cậu quả thật không khó.

Chị Phạm lập tức nhận lấy điện thoại, sau khi xác nhận đúng là Châu Thanh không sai thì phải phản ứng lại mất vài giây, lập tức nói: "Liên hệ với bộ phận PR, trọng điểm sự chú ý đặt lên việc lên men tin tức này. Nhiệt độ của ba chữ Trữ Khâm Bạch hôm nay quá cao rồi, những thứ có liên quan chút chút cũng có khả năng đưa lên hot search, bảo bọn họ chú ý dẫn dắt, nhất định không được để cho dư luận bành trướng."

"Vậy về bản thân anh Trữ thì sao ạ?"

Phạm Tuyền lạnh mặt: "Điều này không quan trọng nữa rồi, mang theo lịch sử đen tối trước kia cũng chẳng làm sao, bê bối của cậu ta còn ít lắm à?"

Những người khác đều không dám nói nữa, sau khi phân công xong nhiệm vụ thì từng người khẩn trương bắt tay vào việc.

Chị Phạm đi đi lại lại hai lần giữa cửa sổ kính sát đất và bàn làm việc, cuối cùng lấy điện thoại ra tìm số điện thoại của Châu Thanh, bấm gọi xong thì chưa đầy một giây đã cúp máy ngay lập tức.

Tại sao Trữ Khâm Bạch lại xuất hiện ở ga tàu điện ngầm cùng với Châu Thanh?

Là một người đại diện đủ tư cách, cô phải nắm rõ hành tung của nghệ sĩ bất kỳ lúc nào, đặc biệt là trạng thái tình cảm.

Hiện nay có biết bao nhiêu người có sức ảnh hưởng bị tụt và ngay trên chính đời tư của mình.

Cuộc hôn nhân với Châu Thanh trong quá khứ, theo quan điểm của Phạm Tuyền chính là bê bối lớn nhất của Trữ Khâm Bạch.

Cô phải ngăn chặn mọi khả năng bị bại lộ.

Nhưng cô đột nhiên lại nghĩ tới lần trước lúc Châu Thanh vừa xuất viện và tới văn phòng này, còn cả trong bức ảnh, mặc dù dưới vầng sáng của Trữ Khâm Bạch vẫn có thể vừa nhìn là thấy cậu.

Cô không cách nào có thể giống như trước đây, bây giờ ngay không sợ chết đứng mà gọi điện thoại buộc cậu phải thực hiện hợp đồng bảo mật.

Không chỉ là vấn đề không phù hợp mà cô cảm thấy có chút mạo phạm quá mức.

Cái từ "mạo phạm" này trước đây sẽ không bao giờ xuất hiện trong tâm trí Phạm Tuyền, ít nhất là tuyệt đối không xuất hiện trên người Châu Thanh. Thế nhưng không biết vì sao bây giờ mang theo loại chuyện này tới tìm cậu thì người khó xử và không thoải mái lại trở thành chính cô.

Người đại diện lớn Phạm Tuyền tức đến khó thở rồi ngay lập tức lại gọi điện cho Trữ Khâm Bạch.

Sau khi tin nhắn để lại vang lên một tiếng "bíp" bắt đầu, cô nói thẳng: "Rốt cuộc cậu đang ở đâu rồi hả? Bị fan chặn lại trong toilet không ra được? Trong vòng ba tiếng gọi lại cho chị. Cậu có biết mình rốt cuộc đã gây ra bao nhiêu rắc rối không, trước đó chị đã nói với cậu là đừng gây ra chuyện gì để chị phải biết được qua tin tức. Ngài cũng giỏi thật đấy, một ngày đi tàu điện

ngầm khiến cho cả công ty phải đưa ra kế hoạch khẩn cấp. Chị nói này, lần sau có thể thông báo cho chị trước một tiếng không?! Ô, đúng rồi, còn Châu Thanh nữa, hai người các cậu hiện tại rốt cuộc là tình huống gì vậy? Vợ chồng mạo hiểm phiêu lưu ký? Chị cảnh cáo cậu, Trữ Khâm Bạch, cậu mà còn làm như vậy nữa thì cậu không còn người đại diện nữa đâu!"

Lúc nghe thấy đoạn tin nhắn thoại này, Trữ Khâm Bạch đang ngồi trong văn phòng ở tầng cao nhất của tập đoàn Thịnh Vũ.

Điện thoại di động vừa được sạc đầy thì một loạt tin tức đã ập đến.

Chiếc ghế sofa dài bằng da màu đen được đặt đối diện với cửa sổ lớn sát đất, Trữ Khâm Bạch ngồi trên đó, hai khuỷu tay chống lên đầu gối tùy ý lướt xem tin nhắn trên điện thoại.

Trữ Húc Minh bung một ly cà phê đi tới, nói: "Tính nết của người đại diện này của em vẫn y như mấy năm trước."

"Chị ấy là do tức giận nhưng không có chỗ trút." Trữ Khâm Bạch ngẩng đầu, vươn tay nhận lấy cái ly.

Năm sau Trữ Húc Minh sẽ ba mươi lăm, vóc người so với Trữ Khâm Bạch cũng không kém cạnh nhưng khuôn mặt thì hai anh em không giống nhau nhiều.

Khuôn mặt của Trữ Khâm Bạch được thừa hưởng từ người mẹ Tần Nhược nhiều hơn, trong khi Trữ Húc Minh trầm tính hơn nhiều, trên người có một cảm giác lão luyện và ổn trọng rèn được từ những thăng trầm trong thương trường. Lúc này anh ngồi xuống bên cạnh, liếc nhìn em trai mình một cái rồi hỏi: "Em có thể đến công ty đã là rất hiếm rồi, sao còn ngồi tàu điện ngầm vậy? Anh thấy trên tin tức ầm ĩ đến sôi sùng sục."

Trữ Khâm Bạch: "Chỗ em bị ép xuống ga vừa vặn cách chỗ này gần nhất."

Trữ Húc Minh bật cười: "Anh biết ngay mà. Còn tưởng em có lương tâm tới thăm anh, ra là tình cảm lại thật sự xuất phát từ việc chạy đến đây để trốn

người."

Trữ Khâm Bạch đặt ly xuống rồi nhìn quanh văn phòng.

Trữ Húc Minh hỏi: "Thế nào? Trang trí ổn không? Nếu như em bằng lòng tới công ty thì anh lập tức nhường cho em."

Trữ Khâm Bạch không có phản ứng gì mà chỉ nói: "Ngày đầu tiên anh làm anh cả của em à?"

Trữ Húc Minh lộ ra một chút buồn bã: "Anh còn tưởng rằng em không bằng lòng gọi anh là anh cả nữa rồi."

Trữ Khâm Bạch một lời khó nói nhìn sang, nói: "Anh có dám trưng bộ mặt này ra cho nhân viên trong văn phòng nhìn không? Trữ tổng."

"Nhưng em không phải cấp dưới của anh, em là em trai của Trữ Húc Minh anh."

Hai anh em nhìn nhau và ngẫm hiểu. Mỗi quan hệ cùng cha khác mẹ của bọn họ khác xa với những gì thế giới bên ngoài đồn đoán về việc có bao nhiêu lục đục và đấu đá trong những gia đình hào môn. Ngược lại, Trữ Húc Minh là người duy nhất trong nhà họ Trữ mà Trữ Khâm Bạch miễn cưỡng xem như có thể nói chuyện được, là người mà thỉnh thoảng anh còn chịu lắng nghe.

Tình nghĩa này bắt nguồn từ những năm Tần Nhược vừa qua đời, về cơ bản đều là người anh trai này dẫn dắt anh.

Vài giây sau, Trữ Khâm Bạch mới nhàn nhạt nói: "Giữa em và Trữ Kiến Hùng không phải cùng một chuyện như giữa các anh."

Trữ Húc Minh muốn nói lại do dự: "Ba, ông ấy..."

"Đừng nói." Trữ Khâm Bạch cắt ngang, "Nếu như anh thật sự là anh cả em,

vậy thì đừng khuyên."

Trữ Húc Minh thở dài rồi thật sự giữ im lặng không nói nữa.

Anh hiểu rõ nhất người em trai này, cậu ba của nhà họ Trữ nổi tiếng ở Lam Thành, tính tình bướng bỉnh đã từ tận trong xương tuỷ. Bất kể là hành động độc lập từ thời niên thiếu hay là việc đi ngược lại triết lý gia đình bước vào một ngành công nghiệp thu hút nhiều sự chú ý, hay là việc vạch ra những ranh giới khác nhau giữa mỗi quan hệ cha con và tình anh em đều là những việc mà chỉ có Trữ Khâm Bạch anh mới làm ra được.

Đây là chủ đề mà hai người luôn tránh không bàn đến.

Trữ Húc Minh giống như đột nhiên nghĩ tới gì đó, lấy từ trong ngăn bàn ra một phần văn kiện.

"Đây là gì vậy?" Trữ Khâm Bạch vươn tay lật xem.

Trữ Húc Minh: "Hôm nay em tình cờ đến cho nên anh nghĩ rằng em có thể xem một chút. Đây là một kế hoạch hợp tác của công ty Châu thị, khá thú vị."

Trữ Khâm Bạch vừa nghe là tập đoàn Châu thị thì trước tiên là hơi sững sốt, sau đó mới tiếp tục lật xem.

Anh vừa lật vừa hỏi: "Anh quyết định hợp tác rồi à?"

"Vậy cũng chưa đúng." Trữ Húc Minh cũng không giấu diếm anh mà thẳng thắn nói: "Ban đầu, em chọn hợp tác với Châu thị thì hẳn là đã biết tình huống của công ty này rồi, rủi ro quá cao. Điều anh có hứng thú là kế hoạch mới lần này của bọn họ không biết nội bộ có đổi người hay không mà khác hoàn toàn với phong cách trước đây."

Trữ Khâm Bạch hẳn là nắm tất cả về Châu thị trong lòng bàn tay nhưng cũng hiểu rõ tình huống cơ bản.

Nếu phải nói là có bất kỳ thay đổi nào thì chính là gần đây có một người làm việc tại Châu thị.

Trữ Khâm Bạch mang theo suy nghĩ như vậy để xem dự án này, thế nhưng lại có cảm giác như nhìn ra vài phần tương tự như trên người Châu Thanh.

Bảo thủ... như nhau.

Trữ Húc Minh rất hào hứng, nói: "Em cũng cảm thấy vậy nhỉ, thế nhưng lại không phải tiếp tục tối ưu hóa các ngành công nghiệp mới mà là đi theo con đường truyền thống cũ. Nhưng nó đặc biệt cũng chính là đặc biệt ở chỗ này, anh đã đọc kế hoạch chiến lược phía Tây rồi, được làm cực kỳ xuất sắc, nếu như không có vấn đề gì trong quá trình triển khai thì giá trị kinh tế mang lại sẽ lên đến con số khó lường."

Trữ Khâm Bạch ngược mắt lên: "Đánh giá cao vậy à?"

Trữ Húc Minh mỉm cười: "Nhưng đây cũng chỉ là ước tính mà thôi, giá trị rủi ro cũng là dùng để dự đoán, điều quan trọng nhất là..." Trữ Húc Minh chỉ vào tài liệu trên bàn, "Anh phải xem xem người làm ra thứ này là người như thế nào, một người lãnh đạo thật sự có năng lực mới có thể làm cho kế hoạch vững chắc từng bước từng bước một, cuối cùng biến nó thành lợi ích thật sự chứ không chỉ là nói suông trên giấy tờ."

Trữ Khâm Bạch không biết nghĩ tới cái gì mà đột nhiên nở nụ cười.

Trữ Húc Minh không hiểu tại sao, cảm thấy kỳ lạ nên hỏi: "Em cười cái gì vậy?"

Trữ Khâm Bạch: "Anh có thích gôm sứ ngũ thái không?"

"Là thứ gì?"

Trữ Húc Minh nhất thời chưa kịp phản ứng, hai giây sau mới nói, "Đồ cổ sao?"

Ngón tay Trữ Khâm Bạch đóng tập tài liệu lại, nhìn anh trai nhà mình, "Em cũng rất tò mò, từ khi nào anh lại khiến cho mình trông giống như có sở thích chỉ dành cho người già là thưởng thức đồ cổ vậy? Hay đây là kỹ năng thiết yếu của sếp tổng lớn các anh?"

Trữ Húc Minh cạ lời: "Cái gì mà kỹ năng thiết yếu, bên ngoài đồn bậy à, hơn nữa anh còn chẳng hiểu nhiều về đồ cổ bằng em nữa kìa."

Trữ Húc Minh lại hỏi: "Em hỏi cái này làm gì?"

Ý tứ của Trữ Khâm Bạch không rõ ràng, "Không có gì, gặp một người hoàn toàn không biết phân biệt hàng như anh nên có người muốn vuốt mông ngựa thôi."

Lời này vừa nghe xong thì không phải là một lời hay ý đẹp gì nhưng khi nghĩ kỹ lại thì lại có một loại cảm giác không thể diễn tả được.

Điều này dẫn đến cái ngày mà Trữ Húc Minh thật sự nhận được đồ, anh nhìn người hoàn toàn không ngờ tới ở đối diện rồi buột miệng nói một câu: "Đều là người một nhà cả, em dâu cũng khách sáo quá rồi."

Chương 17: C17: Chương 17

Không chỉ bản thân Châu Thanh bị tiếng em dâu này làm cho sững sốt mà ngay cả đồng nghiệp Tiểu Hứa đi theo cũng suýt muốn hất đồ bàn. Ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Châu Thanh và sếp tổng nổi tiếng của Thịnh Vũ đang ở đối diện cậu, sững sờ trong giây lát không hiểu rõ được mối quan hệ giữa bọn họ.

Người một nhà?

Hai người này từ khi nào lại trở thành họ hàng thân thích rồi?

Châu Thanh cũng xem như phản ứng nhanh, đẩy hộp quà bằng gỗ cầu kỳ và tinh xảo sang phía đối diện như bình thường.

Đối phương chủ động kéo gần mối quan hệ, cậu đương nhiên không có lý do gì lại ra mặt bác bỏ, gọi một tiếng "Anh cả" rồi lại nói tiếp: "Đây chỉ là một chút tấm lòng, cũng thay mặt cho thành ý muốn hợp tác, hy vọng anh cả sẽ không từ chối."

Trữ Húc Minh nhìn Châu Thanh, lời nói ẩn chứa hàm ý sâu xa: "Anh không ngờ người đến lại là cậu, hơn nữa dáng vẻ của cậu so với những gì anh tưởng tượng... khác biệt quá lớn."

Sau đó ra hiệu cho người bên cạnh cất đồ đi.

Có người ngoài ở đây nên bọn họ ngầm hiểu không đi sâu vào chủ đề này.

Đây là một phòng trà, địa điểm cũng là do bên phía Thịnh Vũ quyết định.

Trữ Húc Minh nhìn người đối diện ngăn lại sự giúp đỡ của phục vụ, từ lau rửa, làm ấm chén, ủ trà, thêm nước, từng bước một đều làm một cách điều luyện và ung dung, cậu ngồi ở phía sau làn hơi nóng trùng trùng, cử chỉ đẹp đẽ đủ để khiến cho người ta vừa mắt.

Lúc Châu Thanh đưa qua chén trà đầu tiên, Trữ Húc Minh nhin không được hỏi: "Từng đặc biệt luyện qua sao?"

"Vâng." Châu Thanh cười rồi thu tay lại, "Điều cần chú trọng trong việc pha trà này chẳng qua chỉ là dụng cụ, nước, nhiệt độ và thêm cả tâm tình mà thôi. Em cũng không đến mức rất hiểu mà chỉ biết một chút. Anh cả thử đi."

Trữ Húc Minh tự nhận mình cũng có vài phần mắt nhìn người. Có những kẻ thượng đẳng tự hay khoe khoang mình có chút văn hóa, không có việc gì cũng thích pha trà để thể hiện mình có biết bao nhiêu tao nhã nhưng thật ra vừa tiếp xúc đã biết trong bụng chẳng có bao nhiêu kiến thức.

Nhưng Châu Thanh không giống vậy.

Cậu càng giống như là đã ngâm mình trong bầu không khí và môi trường như vậy từ khi còn là một đứa trẻ, vậy nên mới tu luyện ra được cả người một phong thái như vậy.

Không cố ý, cũng không khoe khoang.

Trên miệng gọi anh là anh cả nhưng không hề có ý định lợi dụng tầng quan hệ này.

Cậu pha trà cho đối tác xuất phát từ sự tôn kính. Loại chân thành trong đối nhân xử thế này rất thành thạo, thật sự không phải thứ mà người bình thường có thể có được.

Lúc đầu Trữ Khâm Bạch tuyên bố đăng ký kết hôn, từ trên xuống dưới nhà họ Trữ đã âm ỉ đến mức rối bời. Anh thân là con trai cả của nhà họ Trữ cũng là anh trai ruột của Trữ Khâm Bạch, lý do phản đối chỉ có một cái duy nhất.

Châu Thanh, con người này không ổn.

Chỉ cần tìm hiểu một chút thì sẽ rõ ràng đối phương là người như thế nào.

Nhưng hôm nay bắt đầu từ việc bước vào cửa thì mọi thứ đã bị lật đổ, đặc biệt là khi Châu Thanh nói về việc hợp tác.

Loại suy nghĩ và tầm nhìn có chiều sâu đó khiến cho anh không thể không cảm phục.

Từ mục tiêu đến chi tiết cụ thể, hai người càng nói càng ăn ý, cho đến sau đó những người bên cạnh bọn họ đã bắt đầu nhìn nhau thất thần. Ban đầu còn chuyên tâm ghi chép biên bản cuộc họp, sau đó dứt khoát không ghi chép gì nữa mà chỉ nghe bọn họ nói chuyện.

Nói về tình hình chính trị đương thời, nói về thế cuộc, nói về sự phát triển.

Trọn vẹn bốn tiếng đồng hồ qua đi, trời cũng đã tối.

Hai người có cùng một cảm giác là vẫn chưa đủ đã.

Châu Thanh rất ngạc nhiên khi một doanh nhân thuần túy như Trữ Húc Minh lại có một phần nhiệt huyết gần như chân thành trong xương tuỷ. Đừng nói là thế giới hiện tại, cho dù là ở thời đại trước trong quá khứ, tiền vẫn luôn là trên hết, vô số người thậm chí còn kiếm được tiền khi quốc gia gặp khó khăn. Một khi đứng trước lợi ích thì rất có thể nhìn ra được bản chất của một người.

Mặt khác, Trữ Húc Minh đã rất ngạc nhiên trước cách nhìn nhận sự việc của Châu Thanh.

Tính bao quát của cậu rất mạnh, tập trung vào mọi khía cạnh, từ một xuất phát điểm có thể phát triển ra vô số phương thức và phương pháp, đồng thời cũng giỏi phát hiện và lắng nghe. Có rất nhiều điều mà ngay cả Trữ

Húc Minh cũng không biết.

Ví dụ như từ thị trường sản xuất của thế kỷ trước đến lạm phát tiền tệ, rồi kéo dài đến tầng tầng phân tích thời đại hiện nay.

Quả thật là thông hiểu mọi việc cả xưa lẫn nay, vô số trường hợp như hạ bút thành văn.

Trên người Châu Thanh cực kỳ có một loại năng lực khiến người khác tín phục.

Trước khi đến đây, anh vốn dĩ chỉ định gặp mặt một lần, kết quả là Trữ Húc Minh đã trực tiếp quyết định ngay tại chỗ, nói: "Châu Thanh, anh đồng ý với các điều kiện. Ngày mai anh sẽ tìm người gửi hợp đồng cho cậu, chi tiết thì sau này thảo luận sau, nếu như không có vấn đề gì thì anh nghĩ sau này chúng ta sẽ càng có nhiều cơ hội hợp tác và trao đổi sâu hơn."

"Em rất chờ mong." Châu Thanh cười rồi bắt tay với anh.

Cả hai bên đều khá hài lòng với cuộc gặp mặt, đến nỗi những người bên cạnh đều quên mất lúc gặp nhau vào buổi chiều bọn họ còn đang khó xử về quan hệ giữa hai người. Điều vang vọng trong tâm trí là cuộc chạm trán giữa một người ra quyết định quản lý của một tập đoàn lớn như Thịnh Vũ và một "nhân tài mới xuất hiện" dường như chỉ mới nổi lên trong một khoảng thời gian ngắn.

Lúc người của hai bên ra khỏi phòng trà cũng đã gần chín giờ.

Trữ Húc Minh nhìn đồng hồ, hỏi người bên phía Châu Thanh: "Mọi người về thế nào? Có cần tôi bảo tài xế đưa về không?"

"Không cần đâu, không cần đâu."

Đám người Tiểu Hứa xua tay, vội vàng từ chối: "Không làm phiền Trữ tổng nữa, chúng tôi tự về là được, bây giờ vẫn còn sớm mà."

Trữ Húc Minh cũng không ép buộc, chỉ đến khi cuối cùng vẫn còn lại Châu Thanh thì Trữ Húc Minh mới chủ động đưa ra lời mời: "Anh đưa cậu về."

Châu Thanh cũng định từ chối: "Em..."

"Đừng từ chối nữa." Trữ Húc Minh giơ tay ngăn cậu lại, đi trước một bước mở cửa xe, đứng ở nơi đó nhìn cậu, cười nói: "Người một nhà mà, để anh cả anh đây đưa cậu về đi, chắc là không quá đáng chứ."

Châu Thanh không còn gì để nói.

Nếu là trên phương diện công việc thì cậu còn có thể tay nghề điêu luyện, nhưng nếu là họ hàng gần xa thì cậu lại không có biện pháp.

Châu Thanh đành phải lên xe. Hai người bọn họ ngồi ở băng ghế sau trong xe, lúc ở riêng đều xem như người tương đối im lặng.

Trong chốc lát không ai mở miệng nói chuyện, cuối cùng vẫn là Trữ Húc Minh phá vỡ bầu không khí trước, hỏi: "Anh vẫn luôn chưa bao giờ quan tâm tới, cậu và Trữ Khâm Bạch ở chung vẫn ổn chứ?"

Châu Thanh nghiêng đầu nhìn qua.

Cậu không biết rằng các điều khoản bảo mật ban đầu có bao gồm người nhà họ Trữ hay không, thế nhưng cậu có ấn tượng không tệ với Trữ Húc Minh nên xem như thành thật nói: "Ổn, thật ra thời gian bọn em ở chung không nhiều."

Nói trắng ra là đơn giản không hề thân thiết.

Trữ Húc Minh hiển nhiên không nghĩ như vậy, sau khi nghe những lời của Châu Thanh thì chỉ cười một tiếng: "Anh biết nó chứ, hai đứa có thể sống chung dưới một mái nhà thì nhất định là cậu phải chịu đựng nó khá nhiều."

Châu Thanh lắc đầu, cũng không thừa nhận, "Không thể nói là ai chịu đựng

ai."

Châu Thanh nói: "Ngài Trữ... anh ấy là một người có cá tính rất dứt khoát, lúc giao tiếp với anh ấy cảm giác trải nghiệm cũng không xem là tệ."

Đây là lời thật lòng.

Một người dường như nói năng không khoan nhượng, hiếm khi kìm nén suy nghĩ của chính mình thường sẽ không giữ một số thủ đoạn vụn vặt đen tối và lén lút.

Châu Thanh nghe nói anh cũng là tự mình từng bước từng bước đi đến vị trí hiện tại.

Trong cái giới phức tạp như thế, còn ở trên vị trí cao như vậy, những từ như "đơn thuần" và "cá tính" rõ ràng là không phù hợp với anh.

Đó chỉ có thể là tự tin.

Anh không hề lấy nhà họ Trữ làm tự tin, niềm tự hào trong xương tuỷ là nền tảng, năng lực tự thân mới là trọng điểm. Tuy rằng Châu Thanh đã từng chính miệng nói anh không biết điều, nói bóng nói gió anh thấy nhiều biết rộng, nhưng cậu chưa bao giờ phủ nhận cậu không hề ghét Trữ Khâm Bạch như vậy.

Sau khi ở trong bóng tối quá lâu sẽ rất dễ bị những người như Trữ Khâm Bạch làm cho loá mắt.

Thế giới của Trữ Khâm Bạch giống như một tấm gương phản chiếu.

Châu Thanh có thể nhìn thấy rõ ràng sự tương phản và khác biệt giữa hai thế giới ở trong đó, cũng càng có thể nhìn rõ bản thân mình hơn.

Sau năm 1937, cậu không thường xuyên dùng thân phận Châu Thanh để tiết lộ danh tính nữa.

Khoảng thời gian vừa mới tỉnh dậy trên giường bệnh, tinh thần và thể chất đều yếu ớt, thỉnh thoảng cũng sẽ bối rối không biết mình là ai.

Nhưng bây giờ cậu rất rõ ràng.

Cậu là Châu Thanh.

Châu Thanh, người vốn dĩ đã nên chết từ năm 1945.

Cảm giác có thể biết rõ ràng rằng mình thật sự tồn tại khiến cho cậu lúc đối mặt với Trữ Khâm Bạch sẽ bất giác cảm thấy thư thái. Điều này khác với trạng thái của cậu trong công ty Châu thị, thậm chí là trước mặt Trữ Húc Minh, người đã cùng cậu trò chuyện rất vui vẻ.

Trữ Húc Minh nhìn sườn mặt cậu một lúc lâu mà không nói gì.

Nhận thấy sự im lặng khác thường, Châu Thanh nghiêng đầu tỏ vẻ dò hỏi.

Trữ Húc Minh khôi phục lại bình thường, chậm rãi nói: "Bây giờ ngược lại anh rất tò mò, tính cách hai đứa khác biệt như vậy thì lúc ở chung rốt cuộc sẽ là dáng vẻ như thế nào."

Châu Thanh do dự: "Có lẽ là dáng vẻ thường xuyên muốn ly hôn?"

"Vậy á?!" Trữ Húc Minh giống như bị lời này của cậu làm cho kinh ngạc không thôi, vội vàng nói: "Châu Thanh, anh biết nó có mệnh cẩu độc thân, chuyện hai đứa kết hôn mặc dù anh rất kinh ngạc nhưng hiện tại anh không thể không thừa nhận rằng nó rất may mắn, ngoài cậu ra thì anh cũng không tưởng tượng được ai có thể kết hôn với nó."

Trữ Húc Minh vô cùng lo lắng về việc này, như thể cảm thấy lời này vẫn chưa đủ nên lại tiếp tục nói một câu: "Nó không thích ai xen vào chuyện của nó, nhưng nếu như giữa hai đứa có vấn đề gì thì cậu có thể nói chuyện riêng với anh, để anh thay cậu nói nó."

Mặc dù biết rằng quan hệ anh em của bọn họ hẳn là không tệ nhưng Châu Thanh vẫn khá quan tâm đến thứ khác, hỏi: "Cầu độc thân?"

Đây nghĩa là độc thân sao?

Trữ Húc Minh: "..."

Trọng điểm của chuyện này có phải đi hơi xa rồi không?

Anh nhìn Châu Thanh, cũng cảm thấy mắng em trai mình trước mặt cậu càng không thích hợp hơn nên đành phải bù vào: "Không phải anh mắng nó, chỉ là nói tính tình nó không tốt nên không ai chịu nổi nó thôi."

Châu Thanh hiểu ra nên "À" một tiếng rồi kết thúc chủ đề này.

Sếp tổng Trữ nhìn Châu Thanh vài lần, muốn nói rồi lại thôi.

Châu Thanh nghi hoặc: "Anh cả sao vậy ạ?"

Trữ Húc Minh lắc đầu phức tạp: "Không có gì."

Đương nhiên Trữ Khâm Bạch không thiếu người thích, chỉ riêng trên Weibo đã có hơn 60 triệu người theo dõi rồi. Thế nhưng nói đến đối tượng kết hôn, nhiều năm như vậy rồi Trữ Húc Minh cũng không cảm thấy có người thích hợp ở bên anh, hiện tại khó khăn lắm mới thật sự kết hôn, đối tượng lại còn là một người... một người trong mọi phương diện xem ra đều rất ưu tú.

Thế này mà nếu như thật sự ly hôn thì chắc chắn là vấn đề nằm ở Trữ Khâm Bạch.

Đến Đông Hồ lúc chín giờ rưỡi.

Châu Thanh xuất phát từ lễ nghĩa nên mời Trữ Húc Minh vào nhà ngồi.

Nhìn dáng vẻ Trữ Húc Minh có vẻ như ban đầu không định đi vào, sau đó không biết vì sao lại cùng xuống xe.

Hai người một trước một sau đi vào biệt thự.

Sau khi vừa vào phòng khách, một người xỏ dép lê đường như vừa mới ngủ dậy đi xuống cầu thang.

Kiểu giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi này Châu Thanh vẫn không hiểu lắm.

Cậu tự đi cất túi rồi nhân tiện báo cho thám Trương biết có người đến.

Trữ Khâm Bạch đứng trên bậc thang, thu lại ánh mắt đặt trên bóng lưng người vừa đi vào nhà bếp rồi nhìn vào mắt Trữ Húc Minh, ngáp một cái rồi tùy ý hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Ngủ đến giờ này à?" Trữ Húc Minh nhíu mày.

Trữ Khâm Bạch liếc anh một cái một cách kỳ quái, "Hôm qua cộng thêm cả buổi sáng hôm nay đều phải làm việc, từ khi nào mà anh bắt đầu quan tâm giờ ngủ của em vậy?"

Trữ Khâm Bạch vừa nói vừa đi tới mở tủ lạnh, anh lấy một lon bia từ bên trong ra rồi ném cho Trữ Húc Minh.

Trữ Húc Minh đưa tay ra nhận rồi liếc nhìn về phía nhà bếp một cái.

Anh đi hai bước về phía Trữ Khâm Bạch, sau đó mới hạ thấp giọng nói: "Anh cảm thấy em quá thờ ơ với Châu Thanh, buổi tối không nói sẽ lái xe đến đón cậu ấy, vào nhà em thậm chí còn không chào hỏi, có chút dáng vẻ làm chồng người ta nào không?"

Trữ Khâm Bạch khui lon bia lạnh kêu lên "cạch" một tiếng, ngẩng đầu nhấp một ngụm, nghe được lời này thì nở một nụ cười khó hiểu.

Anh liếc Trữ Húc Minh: "Không phải chứ, em nói có phải là anh ăn bùa mê thuốc lú rồi không?"

Trữ Húc Minh: "Cái gì mà nói anh ăn bù mê thuốc lú?"

"Chứ không ăn thì sao hôm nay anh nói chuyện chả ra thể thống gì thế?"

Trữ Húc Minh: "..."

Lâu lắm rồi mới có cảm giác tức muốn đấm cho một phát như vậy.

Trữ Húc Minh: "Em thật sự muốn ly hôn với Châu Thanh à?"

Trữ Khâm Bạch liếc anh một cái rồi hỏi: "Cậu ta nói với anh?"

Trữ Húc Minh: "Anh thấy cậu ấy có ý đó, là hai đứa song phương đều tình nguyện."

Sắc mặt Trữ Khâm Bạch lạnh nhạt: "Quên nói cho anh một chuyện, hợp đồng ban đầu với Châu thị có một điều khoản, chính là vĩnh viễn không được ly hôn."

Sắc mặt Trữ Húc Minh đột nhiên trở nên không tốt. Mặc dù sau khi hiểu thêm về Châu Thanh, anh thậm chí còn muốn thuyết phục Trữ Khâm Bạch nghiêm túc đối đãi với mối quan hệ này, nhưng khi nghe lại lời này của Trữ Khâm Bạch, biết rằng ban đầu anh đã thật sự đặt cược hôn nhân cả đời mình thì cảm giác tức giận đó lại xuất hiện.

Lúc Châu Thanh đi ra thì đúng lúc bắt gặp bầu không khí không ổn lắm của hai anh em đang đứng đối diện nhau.

Người tức giận là Trữ Húc Minh, Trữ Khâm Bạch ngược lại là vẻ mặt bình tĩnh.

Châu Thanh: "Anh cả, thím Trương hỏi anh muốn ăn gì?"

Trữ Húc Minh quay đầu lại nhìn cậu, sắc mặt đã dịu lại.

Trữ Khâm Bạch theo đó nhìn sang.

Châu Thanh nhìn anh, nhắc nhở: "Phải tôn kính anh cả. Cậu độc thân."

Không lẽ phép.

Trữ Khâm Bạch cau mày: "Cậu nói cái gì?"

Châu Thanh: "Mắng anh đấy."

Trữ Khâm Bạch chế giễu: "Mắng một người đàn ông đã kết hôn là cậu độc thân, vậy cách mắng của cậu cũng khá đặc biệt đấy. Tôi là cậu độc thân, vậy thì cậu là gì?"

Châu Thanh quay đầu sang nhìn Trữ Húc Minh.

Trữ Khâm Bạch theo đó nhìn về phía anh cả, "Là anh nói à?"

Trữ Húc Minh ở bên cạnh cảm thấy xấu hổ không thể giải thích được.

Đây toàn là cái gì với cái gì chứ.

Một giây sau, Trữ Khâm Bạch bóp cái lon rỗng rồi ném vào thùng rác, anh liếc Châu Thanh một cái rồi lại nói với Trữ Húc Minh, "Đừng có lúc nào cũng dạy cậu ta mấy từ lộn xộn."

- - -

Gin: cười khùm =)))

Chương 18: C18: Chương 18

Đêm đó, Trữ Húc Minh ở lại Đông Hồ chưa đầy một tiếng đã về, trước khi đi thì đưa cho Châu Thanh một chùm chìa khóa trước mặt Trữ Khâm Bạch.

"Đây là?" Châu Thanh ngồi trên ghế sofa, nhìn chìa khóa hỏi.

Trữ Húc Minh: "Tặng quà cưới."

(đồ nhà giàu chếc tiệc muốn cho là cho z đoá =))))

Châu Thanh: "..."

Châu Thanh sửng sốt một lúc, cầm chìa khóa như nhặt được một củ khoai tây nóng phỏng tay, không chút nghĩ ngợi quay đầu đặt vào trong lòng Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh.

Trữ Húc Minh nhìn thấy hành động của cậu, sau đó nói: "Căn nhà cách đây không xa, là chính anh đứng tên mua, chìa khóa đưa ai cũng như nhau thôi nhưng anh bằng lòng đưa nó cho cậu coi như tài sản riêng vậy, Châu Thanh. Trữ Khâm Bạch có rất nhiều bất động sản nên cũng không thiếu một căn này, căn nhà này xem như là tấm lòng của người làm anh cả là anh, chúc cậu và Khâm Bạch hòa thuận bền lâu."

Châu Thanh nhíu mày: "Quý giá quá rồi anh cả."

Hơn nữa, cái đạo lý bắt người tay ngắn (*) này không phải là cậu không biết.

(*) bắt người tay ngắn: câu đầy đủ là "bắt người tay ngắn, cắn người miệng

mềm", ý chỉ đã ăn của người ta thì phải nói chuyện mềm mỏng với người ta.

Nếu như cậu và Trữ Khâm Bạch thật sự là kết hôn tự do, hai bên có tình cảm thì tốt, nhưng tình huống của bọn họ rất đặc biệt.

"Không tính là quý giá." Trữ Húc Minh nói: "Vì đạt được hợp tác mà ngay cả đồ cổ cậu cũng tặng rồi, một người anh trai ruột như anh tặng cậu một căn nhà thì tính là gì đâu. Tóm lại là đồ anh đã tặng rồi, xử lý thế nào thì ai đưa tự thương lượng."

Trữ Húc Minh nói xong thì vội vàng rời đi, ngay cả cơ hội từ chối cũng không cho Châu Thanh.

Trữ Khâm Bạch đang ngồi khoanh chân bên cạnh lại đặt chìa khóa lên bàn trà.

Châu Thanh im lặng, nhìn chìa khóa nói, "Tôi sẽ không nhận, tự anh xem làm thế nào để trả lại cho anh cả hoặc là tự anh nhận đi."

"Vừa rồi cậu không nghe rõ à? Đây là tặng, xem như là tài sản riêng của cậu." Trữ Khâm Bạch thản nhiên nói, "Tôi không có quyền xử lý đồ của cậu."

Châu Thanh hơi ngồi nghiêng sang, đối mặt với Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch ngược mắt lên đối diện với cậu.

Châu Thanh nghiêm túc nói: "Anh hẳn là rất rõ ràng ý tứ của anh cả, anh ấy tặng đồ cho tôi không vì gì khác ngoài việc anh là em trai của anh ấy. Anh ấy hy vọng anh có một gia đình hạnh phúc, hôn nhân mỹ mãn."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Biết chứ, thế cho nên?"

"Cho nên tôi càng không thể nhận." Châu Thanh nói: "Tình huống của chúng ta như thế nào anh cũng biết rồi, đây không phải là lừa anh ấy sao? Tiền nhà có thể định giá nhưng tấm lòng thì không thể."

"Vậy cậu trả lại cho anh ấy chẳng phải là càn chà đập lên tấm lòng này à?"

Châu Thanh nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nói, "Vậy anh lấy nhà đi, nếu anh ấy hỏi thì anh cứ nói là tôi cho anh rồi. Tấm lòng này cũng không xem là phí công."

Trữ Khâm Bạch có vẻ hơi buồn cười trước thái độ nghiêm túc quá mức của cậu, anh hỏi: "Nhà anh ấy bán ra không hề rẻ, thật sự không muốn à?"

"Không muốn."

"Cái bình hoa kia của cậu cũng đập không ít tiền vào nhỉ, trong tay cậu có thể còn tiền sao?"

Châu Thanh nói thật: "Là Châu thị bỏ ra, trước mắt tôi vẫn chưa mua được."

Trữ Khâm Bạch: "...Châu Khải Tông bây giờ rất khoan dung với cậu."

"Chuyện đôi bên cùng có lợi thôi, tôi cũng không để ông ấy mất tiền oan uổng."

Cuối cùng, Trữ Khâm Bạch lấy chìa khóa đi.

Anh cũng không nói với Châu Thanh rằng tấm lòng đương nhiên anh biết chứ, nhưng chỉ là một căn nhà mà thôi, đối với bất kỳ thành viên nào trong nhà họ Trữ thì thật sự không xem là gì cả.

Trữ Khâm Bạch ngồi trở lại, giống như tùy ý hỏi: "Nghe giọng điệu của cậu có vẻ như xử lý quan hệ với nhà họ Châu cũng không tệ nhỉ?"

Anh đột nhiên quan tâm đến chuyện riêng của mình, Châu Thanh nhìn anh một cái nhưng cậu cũng không nghĩ nhiều: "Vẫn ổn, Châu Tùng có hơi phiền phức nhưng vẫn có thể đối phó được."

Con người Châu Tùng đó trong những việc lớn thì không dám làm gì trắng

trộn, đều là những rắc rối nhỏ náo loạn nhỏ thôi. Trước khi chưa chạm đến điểm dừng của Châu Thanh thì cậu cũng không định làm gì cậu ta.

Về phần Châu Khải Tông, bây giờ ông thật sự đối xử không tệ với Châu Thanh, trên phương diện công việc đã cho cậu không gian tự do phát huy lớn nhất, cũng đã chuyển tiền cho cậu mấy lần, còn nói đều là tiền tiêu vặt cả, bảo cậu không cần phải tiết kiệm.

Nhưng thật ra Châu Thanh không hề có nhiều trải nghiệm về quan hệ tình thân giữa cha và con trai.

Châu Khải Tông có một gia đình khác, nhiều lần gọi Châu Thanh về nhà ăn cơm nhưng không đi hình như cũng không sao cả.

Tình phụ tử này không thể nói là không có nhưng quả thật có cái giá của nó.

Về mặt hoà nhã và bù đắp nợ nần bây giờ phần lớn đều dựa vào việc "hiểu chuyện" và "có năng lực" của cậu.

May mắn thay, Châu Thanh không phải là Châu Thanh nên không hề cảm thấy tiếc nuối.

Cậu sinh ra trong một gia đình hòa thuận mỹ mãn, cha thì nghiêm khắc, mẹ thì kiên cường nhưng cũng dịu dàng. Ngay cả trong thời loạn thế, Châu Thanh tự nhận thời niên thiếu cậu trải qua cũng xem như vô cùng tốt. Vào thời điểm đó, các nhà sưu tập tư bản nước ngoài tiến vào chiếm giữ, đạt đến đỉnh cao của sưu tập văn hóa, cha cũng từng nhìn không quen cảnh vô số đồ cổ quý hiếm bị bán ra với giá rẻ nên ông đã giữ lại không ít đặt trong nhà, nhà họ Châu có một độ đông như trẩy hội.

Cho đến sau này.

Thời đại đó không có ai có thể chỉ lo cho bản thân mình.

Bởi vì đã từng trải qua nên bây giờ khi nhìn thấy không ít người trong thời

đại hoà bình, rõ ràng là tiện lợi hơn nhưng lại lười gập gờ, vô số gia đình có thể đoàn viên thế nhưng lại dễ dàng tan rã nên cậu mới cảm thấy đáng tiếc.

Nguyên nhân bên ngoài ít đi, hạnh phúc giản đơn dường như càng khó có được hơn.

Đây cũng là lý do vì sao đối với hành động tặng nhà của Trữ Húc Minh, cậu khuyên nhủ Trữ Khâm Bạch nên trân trọng.

Gia đình của nguyên chủ Châu Thanh xem như tồi tệ nhưng nhìn Trữ Khâm Bạch cũng không khá hơn là bao.

Nhưng nếu so sánh thì vẫn là con người thời đại ngày nay may mắn hơn nhiều.

Châu Thanh không có ý định đi sâu vào chủ đề này, nhìn thấy một chồng tập được trải ra trên bàn thì tùy tiện cầm lên một quyển rồi hỏi: "Đây là gì vậy?"

Cậu chuyển chủ đề quá rõ ràng, Trữ Khâm Bạch liếc cậu hai cái, không nói gì mà chỉ trả lời: "Kịch bản."

Kịch bản thì Châu Thanh biết nhưng chưa từng nhìn thấy, cậu có chút hứng thú hỏi: "Có thể lật ra xem một chút không?"

"Thoải mái."

Châu Thanh liền mở ra.

Tên trên trang bìa —— Hôm qua.

—— Vào một đêm tối đầy gió, Độc Cô Linh Ngọc bay qua mái hiên đột nhập vào tường nhà trang chủ của Bích Lan sơn trang. Khung cửa sổ kêu cọt kẹt một tiếng, dao găm từ bốn phương tám hướng trong nháy mắt bay tới, ắt sẽ giết chết yêu nữ giang hồ này ngay tại chỗ.

Lúc này đây, một nam tử mặc đồ đen từ trên trời giáng xuống, lạnh giọng giễu cợt: "Bao nhiêu danh môn chính phái như thế lại bắt nạt một nữ nhân, thật sự không đáng mặt."

Lời vừa dứt, một chiêu thiên cương trảo được tung ra, tất cả mọi người bay ra xa mười mét, nhổ ra máu tươi, khí tuyệt thân vong.

Châu Thanh: "Đỉnh quá vậy."

Trữ Khâm Bạch nhìn trang bìa, ngay cả Trần Đăng Đăng cũng không thể đọc nổi loại kịch bản này, anh im lặng cạ lời: "..."

Châu Thanh không hề để ý mà còn hỏi Trữ Khâm Bạch: "Anh sắp quay cái này sao?"

Trữ Khâm Bạch: "Không quay."

"Tại sao?"

"Bởi vì cái này mà quay ra sẽ được gọi là phim rác."

Châu Thanh trầm nghĩ, cái này không thú vị sao?

Thế kỷ trước, lúc phim điện ảnh vừa ra đời đã từng gây ra không ít chấn động.

Châu Thanh cũng từng xem qua vài bộ, một vài lần là những dịp cần thiết phải cùng khách hàng đi xem, một vài lần chỉ là đi giải trí. Đối với sự phát triển của nghệ thuật điện ảnh, Châu Thanh tự nhận không có nhiều kinh nghiệm, năng lực thưởng thức cũng có hạn.

Bây giờ sinh hoạt ở đây, cuộc sống chủ yếu bị chiếm cứ bởi công việc và học tập.

Cậu rất ít khi tiếp xúc với phim điện ảnh và phim truyền hình, cũng là lâu lâu lúc thím Trương xem mấy bộ phim luân lý gia đình thì cậu sẽ chú ý đến một chút.

Nhưng loại đang cầm trên tay thì chưa từng thấy qua.

Thím Trương bưng hai chén canh đi ra, ý định ban đầu là để bọn họ uống rồi nghỉ ngơi sớm một chút nhưng vừa đi ra thì nhìn thấy trạng thái hai người ngồi trên ghế sofa, bà yên lặng cười khẽ rồi lại bước trở về phòng bếp.

Sau một thời gian dài như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ ngồi trò chuyện cùng nhau.

Bà sẽ không cố tình làm phiền.

Bà còn phải gọi cho bà cụ ở Tây Uyển để tránh cho bà lo lắng hỏi lại những câu cũ.

Một đêm gió nhẹ thổi qua, sau đó không còn tiếng động gì nữa.

Ngày hôm sau vừa vặn là cuối tuần nên Châu Thanh không cần tới công ty. Cậu làm việc và nghỉ ngơi bình thường nên dậy rất sớm.

Lúc ở trên tầng kéo rèm cửa sổ ra thì mặt trời vừa mới mọc, bụi hoa hồng ở tầng dưới cũng đã vào cuối mùa.

Châu Thanh nảy ra một suy nghĩ, tìm thím Trương lấy dụng cụ rồi đi xuống lầu.

Cậu mặc đồ ở nhà đi tưới hoa tía cành, công việc này là một sự thư giãn và hưởng thụ hiếm có đối với Châu Thanh, không khí và ánh nắng vừa đẹp, nhiệt độ cũng thích hợp. Đã đến đây lâu như vậy, lúc đầu là bị nhốt trong phòng bệnh không ra ngoài được, sau này là vì bận nhiều việc nên đã không còn nhớ cảm giác nhàn hạ là như thế nào nữa rồi.

Cậu vừa nghĩ đến chuyện công việc nhưng động tác trên tay cũng không ngừng, cứ như vậy đến mức từ đầu đến cuối cậu đều không phát hiện ra, ở ngay phía sau lưng cậu, căn phòng được ngăn cách bởi một bức tường kính là phòng tập gym.

Lúc này người trên máy chạy bộ vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cậu kể từ khi cậu xuất hiện.

Trên cổ Trữ Khâm Bạch quấn một chiếc khăn tắm, điện thoại di động được đặt trên bảng điều khiển máy chạy bộ vang lên làm gián đoạn tầm nhìn của anh.

Người gửi tin nhắn đến là Phạm Tuyền.

"Phim đã xác định rồi, nửa tháng sau sẽ khởi quay, tại thành phố điện ảnh và truyền hình."

Trữ Khâm Bạch điều chỉnh nút bấm, cầm điện thoại vừa đi vừa gõ: "Biết rồi."

Phạm Tuyền gọi một cuộc sang, "Dậy sớm vậy?"

Trữ Khâm Bạch: "Chạy bộ, điều chỉnh trạng thái."

"Về mặt tự kỷ luật thì chị không lo lắng về cậu." Phạm Tuyền nói, "Gọi qua chỉ để nhắc một chút, Nhâm Kỳ Hiên mượn mạng lưới quan hệ của Thánh Khải nên nhận được một vai nhỏ trong bộ phim này, chị lo là không biết có ảnh hưởng đến cậu không."

Trữ Khâm Bạch cười một tiếng chẳng có ý nghĩa gì: "Chị nghĩ cậu ta có thể ảnh hưởng gì đến em?"

Phạm Tuyền: "Chị cũng biết cái tên Dương Chí Thành là một chiêu bài sòng, người muốn được lên hình lấy cát xê miễn phí nhiều vô số kể. Nhưng bên phía Thánh Khải có ý trói buộc, hai người cộng thêm bộ phim này xem như đã hợp tác ba lần rồi, năm lần bảy lượt bị tiêu phí, cho dù em là một nửa ông chủ của Thánh Khải cũng không có lý do gì để tự mình lãng xê cậu ta."

Trữ Khâm Bạch: "Dương Chí Thành không quan tâm đến thể diện của bất kỳ ai, diễn viên có thể qua được cửa của ông ấy thì chúng tôi phù hợp với vai diễn."

Phạm Tuyên: "Vậy không quản à?"

"Quản cái gì?" Trữ Khâm Bạch nhìn ra bên ngoài, nhàn nhạt nói: "Lực chú ý chị đặt lên cậu ta nhiều quá rồi, cậu ta không quan trọng đến thế đâu."

Phạm Tuyên châm biếm: "Nhâm Kỳ Hiên bây giờ cũng được xem là một nửa nghệ sĩ nhà mình, chị còn không phải là sợ làm đến mức khó coi quá thì không dễ kết thúc sao."

"Cúp đây." Trữ Khâm Bạch đột nhiên nói.

Phạm Tuyên: "Gì mà cậu đã cúp..."

Người đại diện Phạm đang ở nhà trong nội thành rất xa, nhìn điện thoại của mình bị cúp thì tức đến thở hổn hển hai cái, cô mắng: "Gấp rút cúp điện thoại thế cũng không biết là muốn làm gì? Đi đầu thai à?"

Chồng cô, nhà sản xuất âm nhạc lão Lương, Lương Bân, xách theo bữa sáng đi qua.

Anh đặt lên bàn rồi mở ra, cười nói: "Gọi Khâm Bạch hả? Bây giờ chỉ có cậu ấy mới có thể khiến em tức giận bất kỳ lúc nào thôi."

Phạm Tuyên lườm anh: "Anh còn cười nữa, hai người các anh quan hệ tốt lắm à?"

"Cũng không tới nỗi." Người đàn ông nhị thập tứ hiếu (*) lập tức nói: "Nhất định là bà xã nhà mình quan trọng hơn."

(*) nhị thập tứ hiếu hay hai mươi bốn tấm gương hiếu thảo: là một tác phẩm

trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này.

Phạm Tuyên vừa nghe lời này liền sững sờ.

Lương Bân hỏi cô, "Sao vậy?"

Phạm Tuyên: "Anh không nói em cũng quên mất, cậu ta cũng là một người đã kết hôn rồi. Lần sau em sẽ không gọi cho cậu ta vào sáng sớm nữa, lỡ như bắt gặp thứ không nên bắt gặp thì xấu hổ biết bao nhiêu chứ."

Vừa nói vừa không chắc chắn hỏi chồng mình, cô do dự: "Vừa rồi em nghe thấy cậu ta thở hổn hển trong điện thoại, anh nói xem cậu ta nói với em cậu ta đang chạy bộ, có phải là lừa em không?"

Lương Bân dở khóc dở cười, lập tức nói: "Không phải em nói tình cảm của các cậu ấy không tốt sao?"

"Cái đó làm sao em biết được chứ." Phạm Tuyên múc cháo vào bát, "Em là người đại diện, sinh hoạt trên giường của người ta em cũng đâu thể hỏi thăm được."

Trữ Khâm Bạch vẫn chưa biết rằng mình đã bị người đại diện đặt điều, cúp điện thoại xong thì bật máy ảnh rồi chụp một bức ảnh.

Người trong ảnh đứng trước bụi hoa, mái tóc và sườn mặt lộ ra dưới ánh nắng ban mai được nhuộm một tầng ánh sáng ấm áp.

Thời cơ bắt được vừa đẹp, giống như một người lặng lẽ đi ra từ khe hở thời gian và không gian, người và cảnh hoà vào làm một, chỉ còn lại khoảnh khắc này dừng lại.

Nhìn chằm chằm hai giây, Trữ Khâm Bạch quả nhiên lại ấn xóa.

Vừa đúng lúc người bên ngoài xoay người lại.

Thấy đối phương lùi lại một bước, Trữ Khâm Bạch xuống khỏi máy chạy bộ rồi đi tới gõ cửa kính.

Châu Thanh ở bên ngoài có vẻ như đã bị dọa, nhìn chằm chằm rồi im lặng hỏi anh, "Anh làm gì vậy?"

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu ra hiệu: "Vào đây."

- - -

Gin: cảnh anh Trữ chụp lên bé Châu giá mà có fanart thì chắc đẹp lắm huhu:(((

Chương 19: C19: Chương 19

Lúc Trần Đăng Đăng mang nửa sau kịch bản của bộ phim "Mộng phù du" đến Đông Hồ thì không ngờ rằng anh Trữ còn đang ở trong phòng gym. Lúc đó đã là mười giờ sáng, mầu chốt là trong phòng gym không chỉ có một mình anh.

Thím Trương mỉm cười dẫn đường cho cô, vừa đi vừa nói: "Hôm nay chắc là đều có thời gian rảnh, Khâm Bạch đang hướng dẫn cậu ấy đấy."

"Anh Trữ rất có kinh nghiệm trên phương diện tập luyện."

Nhưng hướng dẫn cho anh Châu sao?

Trần Đăng Đăng rất hoài nghi, sẽ không phải là ông chủ mình cố ý tìm biện pháp mới để làm khó anh Châu chứ?

Chưa nói đến việc anh Châu dường như không giống kiểu người có thể đổ mồ hôi như mưa trong phòng gym, quan hệ của bọn họ đã tốt đến mức có thể cùng nhau tập thể dục rồi sao?

Trần Đăng Đăng đi đến lối vào của phòng gym, không đi vào ngay mà thò đầu qua cửa ngó vào bên trong.

Thật sự đang tập thể dục.

Đúng là khuôn mặt đỏ của anh Trữ, trông rất tệt.

Nhìn thấy anh đứng khoanh tay bên cạnh chiếc máy gập bụng đa năng, cau mày rất chặt, "Đừng hướng tay ra ngoài, siết lưng lại." Vừa nói vừa giống

như nhìn không nổi nữa nên tự mình tiến lên đỡ tay vịn, vỗ nhẹ vào cánh tay người kia, "Thả lỏng."

Châu Thanh nằm ngửa, mặt lấm tấm mồ hôi, ngẩng đầu nhìn người phía trên bất mãn: "Tôi không tập nữa."

Trữ Khâm Bạch cúi đầu nhìn cậu, "Người lúc đầu nói muốn tập không phải là cậu à?"

"Tôi chỉ nói là thử xem." Châu Thanh cạn lời.

Người này sáng sớm ở phía sau dọa cậu một cái thì thôi đi, cậu chỉ là hỏi thêm vài câu về máy móc trong phòng gym của anh, ai mà biết đã lên rồi thì không xuống được nữa.

Trữ Khâm Bạch đang khống chế nắm tay, từ trên cao nhìn xuống chằm chọc: "Năm bệnh viện một năm đã yếu ớt đến mức lên máy chạy bộ mười phút đã thở không ra hơi. Loại tình trạng này của cậu bắt buộc phải từ từ nâng cao thể chất cộng thêm phối hợp với tập thể dục nhịp điệu, nếu không thì cậu cách vô dụng không còn xa đâu."

Châu Thanh cũng biết rằng kể từ khi mình xuất viện thì lượng vận động gần như bằng không.

Bác sĩ dặn không được tập luyện quá sức là một chuyện, cậu cũng thật sự không có nhiều thời gian.

Nhưng điều này so với cảm giác bị ép buộc là hai chuyện khác nhau.

Châu Thanh lắc thiết bị ra hiệu cho anh buông tay ra, "Vậy cũng không thể cứ tập mãi, còn không bằng tôi đi đánh thái cực quyền."

Trữ Khâm Bạch: "Dáng vẻ cậu có ý đồ lừa bịp càng giống đang đánh thái cực (*) với tôi hơn đấy."

(*) đánh thái cực: còn có nghĩa là vòng vo, trì hoãn không vào vấn đề

chính.

Người này!

Châu Thanh hiềm khi lộ ra vẻ mặt tức giận: "Tôi cũng không phải học sinh của anh!"

Trữ Khâm Bạch ngẩng đầu lên thì vừa vặn nhìn thấy Trần Đăng Đăng ở cửa, anh buông tay ra rồi đứng thẳng người nói: "Tôi cũng không có học sinh như cậu, học phí để tìm tôi học hỏi kinh nghiệm cậu còn không trả nổi."

Anh đi đến bên cạnh lấy hai chiếc khăn sạch, ném một trong số đó cho Châu Thanh rồi mới hỏi: "Có chuyện gì?"

Trần Đăng Đăng lúc này mới run rẩy bước vào.

Cô vừa mở miệng đã nói chuyện chính, nhìn thấy Châu Thanh ngồi dậy từ trên máy, trên trán còn mang theo một tầng mồ hôi, lộ ra một chút biểu cảm mới lạ nói: "Hôm nay sắc mặt anh Châu trông tốt hơn nhiều rồi."

Không giống như trước đây, sắc mặt mọi lúc mọi nơi luôn nhợt nhạt.

Châu Thanh dùng khăn lau mặt, lộ ra nụ cười không rõ ràng lắm với cô gái.

Trữ Khâm Bạch: "Chỉ là tác dụng của adrenaline tăng vọt trong thời gian ngắn mà thôi."

Cơ thể có trống rỗng hay không, những người quanh năm tập thể dục chỉ cần thử là đã biết.

Anh không nói gì nữa mà quét mắt nhìn Châu Thanh, sau đó nhận lấy kịch bản từ Trần Đăng Đăng.

Trần Đăng Đăng lúc này mới đặt lực chú ý vào việc chính, mở miệng nói: "Anh Trữ, toàn bộ bản thảo của kịch bản đều ở đây, anh xem xem có vấn đề

gì không, nếu không thì em sẽ trao đổi cụ thể với nhà sản xuất về việc vào đoàn."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Xem xong sẽ gửi tin nhắn cho cô."

"Vâng." Trần Đăng Đăng lại hỏi: "Còn nữa, lần này địa điểm chúng ta quay phim tổng cộng có hai nơi, ngoại trừ phim trường bên kia còn phải đi Tây Nam quay ngoại cảnh, lại phải mất ba tháng, điều kiện có lẽ sẽ không tốt lắm. Vậy nên chị Phạm hỏi anh có muốn mang thêm vài người không ạ?"

Trữ Khâm Bạch: "Không cần, cứ theo ban đầu mà làm là được."

"Được ạ." Trần Đăng Đăng biết anh không thích trong tổ quay có nhiều người đi theo mình nên cũng không tiếp tục nữa.

Trao đổi xong, Trữ Khâm Bạch quay sang Châu Thanh.

Châu Thanh vẫn ngồi đó ngẩng đầu nhìn anh.

Trữ Khâm Bạch: "Tháng sau tôi vào đoàn."

Châu Thanh gật đầu, "Thượng lộ bình an, công việc thuận lợi."

Trữ Khâm Bạch cau mày.

Châu Thanh: "Còn có việc sao?"

Trữ Khâm Bạch: "Phòng gym này cậu có thể đi vào bất cứ lúc nào, ngoại trừ những gì cậu sử dụng hôm nay thì đừng động vào những thứ khác, thao tác không đúng cách rất dễ xảy ra tai nạn."

"Tôi không vào." Châu Thanh nói.

Động tác của Trữ Khâm Bạch ngưng lại, cau mày nhìn cậu.

Lúc Châu Thanh mở miệng muốn giải thích một câu thì thím Trương đã đi tới.

Bà đứng ở cửa nói: "Cậu Châu, ngoài cửa có người tìm cậu."

"Tìm con?" Châu Thanh khó hiểu.

Ai sẽ đến đây tìm cậu chứ?

Từ lúc cậu sống ở Đông Hồ, ngoại trừ ngày đầu tiên đi làm Hứa Triều đến đón cậu ra thì không có ai đến đây. Nhưng nếu Hứa Triều muốn tới thì nhất định sẽ nhắn tin cho cậu trước, sẽ không không nói gì mà tìm đến cửa.

Thím Trương gật đầu: "Đối phương nói là mẹ của cậu."

Động tác vừa đứng dậy của Châu Thanh sững lại.

Là mẹ ruột của Châu Thanh đã ở nước ngoài nhiều năm sao?

Đến khi Châu Thanh nhìn thấy người trong phòng khách liền biết mình đã đoán sai.

Người tới hoàn toàn không phải mẹ đẻ của Châu Thanh mà là mẹ kế Thư Mỹ Lệ.

Thư Mỹ Lệ giữ gìn không tệ, nhìn bằng mắt thường thì cũng khoảng đầu bốn mươi, mái tóc gọn sóng nhuộm màu, hơi cao gầy. Khuôn mặt của bà có năm phần tương tự như Châu Tùng nhưng vì cũng đã có tuổi nên hàm răng hơi nhô ra khiến cho gương mặt trông có hơi hà khắc.

Bà cũng không phải đến một mình, cùng đến với bà còn có một phụ nữ trẻ tuổi Châu Thanh đã từng gặp qua. Trước đây vì chuyện căn nhà cậu đã đi tìm Châu Tùng, đây là người phụ nữ sống cùng nhà với cậu ta lúc đó.

Thư Mỹ Lệ vừa theo thím Trương đi vào đã đánh giá xung quanh rồi mở miệng nói: "Thấy con gần đây sống không tệ thì mẹ yên tâm rồi."

"Người đến đây có việc?"

Vai về vẫn ở đó, Châu Thanh vẫn sử dụng kính xung.

Lúc này, Thư Mỹ Lệ mới đặt tầm mắt lên đứa con trai rẻ tiền của mình, kết quả là khi nhìn thấy người liền sửng sốt.

Chàng trai trẻ có mái tóc đen và đôi mắt sâu, thân hình gầy gò nhưng không ốm yếu, bất cứ ai nhìn thấy cậu sẽ không hề liên hệ với Châu Thanh của trước đây.

Bà biết Châu Thanh đã tìm mọi cách để vào Châu thị, dĩ nhiên đến mức Châu Khải Tông đối với cậu trở nên nói gì nghe nấy. Con trai mình càng là vì cậu mà cứ dăm ba bữa lại tìm đến người mẹ này của cậu ta mà nổi giận.

Trước khi đến, bà còn tưởng sau khi kết hôn thẳng rành con Châu Thanh này thế mà đã tiến bộ hơn rồi nhưng nó cũng không nghĩ xem, nếu như nữ chủ nhân nhà họ Châu là bà đây không mở miệng thì sẽ thật sự cho rằng bà chỉ là một món đồ trang trí thôi sao?

Đã nằm trong bệnh viện một năm vẫn không biết tét tét lại mà thay vào đó lại đảo lộn gia đình đến long trời lở đất.

Nhưng bây giờ vừa nhìn thấy người thì lời nói trong lòng lập tức bị chặn lại trong cổ họng.

Bà miễn cưỡng kéo người phụ nữ bên cạnh ngồi xuống ghế sofa, bày ra tư thế của người đi trước nói: "Mẹ là mẹ con, đây là bạn gái của em trai con, sau này cũng sẽ là người nhà họ Châu chúng ta. Bọn mẹ phải có việc gì mới có thể đến thăm con sao?" Vừa nói vừa ra oai phủ đầu với Châu Thanh: "Con cũng vậy nữa, ba con đã bao nhiêu lần gọi con về nhà ăn bữa cơm mà con đều không bằng lòng, người làm mẹ như mẹ đây đành phải tự mình tìm đến cửa thôi."

Châu Thanh nhìn khuôn mặt này liền biết rằng việc tìm đến cửa không phải chuyện gì tốt.

Cậu cũng không quá muốn lãng phí sức lực nên nói thẳng: "Có thể đến đây chắc chắn là vì biết hôm nay tôi không đến công ty. Bà Châu, còn cả... cô gái này nữa, Đông Hồ là nơi ở của ngài Trữ, yêu cầu bảo mật rất nghiêm ngặt, nếu như không có việc chính đáng thì tôi hy vọng vẫn không nên đến cửa quấy rầy mới tốt."

Thư Mỹ Lệ tức giận muốn ngã ngựa rồi lập tức đứng lên.

Kể từ khi bà gả vào nhà họ Châu, thằng khốn vô học này chưa bao giờ nể mặt bà, ngay cả khi có mặt Châu Khải Tông cũng toàn nói ra lời ác ý.

Lúc còn trẻ bà vẫn còn sẵn sàng giả vờ, mâu thuẫn đã nhiều năm, lúc chỉ có hai người thì lời tốt đẹp sẽ luôn không quá ba câu.

Bà xách túi lên rồi lập tức trừng mắt: "Đây là thái độ mà một người vai vế thấp hơn như cậu nên có sao? Đã kết hôn rồi mà vẫn còn như vậy..."

"Bà Châu." Trữ Khâm Bạch không biết từ lúc nào đã đi tới sảnh trước.

Hai người phụ nữ đều là lần đầu tiên nhìn thấy Trữ Khâm Bạch, nhìn anh dựa vào khung cửa mà nhất thời cảm thấy xấu hổ.

Thư Mỹ Lệ vuốt tóc, cười một tiếng nói: "Cậu là Khâm Bạch đúng không? Bình thường đều chỉ thấy trên TV, quả nhiên là một tài năng trẻ." Bà thấy Trữ Khâm Bạch vẫn luôn cười như không cười nhìn chằm chằm mình thì thiếu chút nữa không nói được hết câu, chuyển chủ đề sang Châu Thanh rồi nói: "Tôi đến cũng không có việc gì, chỉ là đứa con trai này của tôi còn trẻ không hiểu chuyện, sợ sẽ gây phiền phức cho cậu nên đến xem xem."

Vừa nói vừa kéo người phụ nữ bên cạnh về phía trước rồi xấu hổ cười nói: "Đây là Lưu Kỳ, bạn gái của đứa con trai còn lại của tôi, hôm nay dẫn nó tới làm quen, sau này đều xem như là thân thích rồi."

Bà vừa nói vừa dạy dỗ cô gái, "Chào đi chứ, không lẽ phép gì hết, Khâm Bạch đây sau này cũng xem như anh con."

Lưu Kỳ xấu hổ muốn chết.

Gia cảnh của cô bình thường nhưng được cái trông cũng xinh đẹp, hồi đại học bắt đầu hẹn hò với Châu Tùng, nhiều bạn học đều ghen tị với cô vì đã tìm được phú nhị đại.

Không phải cô không biết đời tư của Châu Tùng hỗn loạn và không chỉ có một người phụ nữ nhưng cô không quan tâm, dù sao Châu Tùng cũng sẵn sàng tiêu tiền vì cô.

Để bắt được cậu ta thì bây giờ không thể không lấy lòng mẹ của cậu ta.

Cô nhớ rằng chỉ mới gặp Châu Thanh một lần nhưng ấn tượng đã khắc sâu.

Là một người rất có tổ chất, cho dù yêu cầu bọn họ dọn ra khỏi nhà cũng không có nửa lời ác ý. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng đến đây hôm nay còn gặp được ảnh đế tiếng tăm lừng lẫy trong giới giải trí, Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch nổi tiếng bên ngoài nhưng thực tế khi nhìn càng là loại người không dễ tiếp cận và lấy lòng. Anh không cần nói một lời mà đã khiến cho người ta ngay cả nhìn thẳng cũng không dám.

Chỉ có người mẹ này của Châu Tùng là không có mắt nhìn.

Lưu Kỳ thậm chí thật là xúi quẩy nhưng cũng không thể không giả vờ bày ra dáng vẻ của một con dâu tốt.

Cô đối diện với Trữ Khâm Bạch gọi một tiếng như muỗi kêu: "Anh Khâm Bạch."

Trữ Khâm Bạch hiển nhiên không bị lay động.

Anh rời khỏi khung cửa, tự mình đi đến phía ghế sofa rồi một mình ngồi xuống, nhìn Thư Mỹ Lệ nói: "Nên làm thôi, đến thăm con trai mà, người cứ tùy ý."

Anh ngồi đây nên một câu Thư Mỹ Lệ cũng không nói ra được, cũng không tiện lại ngồi xuống tiếp mà chỉ đành nhắm vào Châu Thanh lần nữa để nói về trọng điểm của việc đến đây ngày hôm nay.

Bà lấy một phần văn kiện từ trong túi ra, đưa cho Châu Thanh rồi nói: "Nếu con đã không hoan nghênh mẹ thì mẹ cũng sẽ không ở đây làm mất lòng con. Đây là văn bản chuyển nhượng dự án, ký tên đi."

Châu Thanh đột nhiên cảm thấy buồn cười, "Tại sao tôi phải ký?"

"Con không ký chẳng lẽ đợi Châu thị xong đời sao?!" Thư Mỹ Lệ có lẽ là cảm thấy mình rất có lý nên trợn to hai mắt, nói chuyện không hề khách sáo: "Việc Thịnh Vũ đồng ý hợp tác mẹ biết là công lao của con, bảo con ký cái này cũng không phải muốn cướp đồ của con. Châu Thanh, con là vì kết hôn với nhà họ Trữ nên lấy được cơ hội hợp tác, nhưng con có năng lực không? Thứ Châu Tùng học ở đại học là chuyên ngành kinh doanh công thương và quản lý, con phụ tá cho nó, anh em đồng tâm hiệp lực điều hành công ty cho thật tốt thì mẹ và ba con cũng yên tâm về hai đứa."

Châu Thanh nhận lấy hợp đồng, thuận miệng hỏi: "Là ý của ba sao?"

Thư Mỹ Lệ sững người.

Châu Thanh hiểu ra, cười nhẹ: "Cô sinh được một đứa con trai rất tốt."

"Cậu có ý gì?"

Châu Thanh thậm chí còn không mở hợp đồng ra mà tiện tay ném vào thùng rác.

Cậu mở miệng, ôn hòa nói: "Quay lại nói với Châu Tùng rằng đừng đẩy bạn

gái và mẹ ruột ra, nếu cậu ta thật sự có bản lĩnh thì sẽ đến tìm thẳng mặt tôi. Còn nữa, tôi nói luôn, không phải tôi coi thường cậu ta mà dự án này cậu ta thật sự không làm được. Tóm lại, nếu như cô lại đến gây sự thì tôi sẽ làm cho con trai cô không ở lại công ty nổi đâu."

Đôi môi của Thư Mỹ Lệ run rẩy, chỉ vào cậu, không nói một lúc lâu.

Bà đã nghe quen Châu Thanh dùng những lời lẽ lảng mạn và nguyên rủa cay độc, bà đã quen rồi và vẫn luôn có thể giả vờ một dáng vẻ độ lượng.

Nhưng bị uy hiếp một cách bình tĩnh như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Châu Thanh nhìn sang, "Còn việc gì nữa không? Bà Châu."

"Châu Thanh, mày..."

Thư Mỹ Lệ vô cùng tức giận, muốn túm lấy cậu.

"Rầm" một tiếng.

Là Trữ Khâm Bạch đang ngồi thì đột nhiên đá vào bàn trà.

Vẻ mặt anh khá bình tĩnh, đối mặt với vẻ mặt sợ hãi của Thư Mỹ Lệ, chậm rãi nói: "Làm khách thì hoan nghênh, kiếm chuyện thì tôi gọi bảo vệ đấy."

"Dì à." Lưu Kỳ bị Trữ Khâm Bạch dọa sợ, kéo Thư Mỹ Lệ nói: "Đi thôi, chúng ta đi thôi."

Cô nghe nói rằng Trữ Khâm Bạch rất giỏi đánh người, tin tức đều viết như vậy.

Thư Mỹ Lệ nhìn người này rồi lại nhìn người kia, biết rằng kế hoạch của mình chắc chắn sẽ chẳng đi đến đâu nên lờm Châu Thanh một cái, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, cuối cùng mới quay đầu vội vàng rời đi.

Phòng khách khôi phục lại sự im lặng.

Châu Thanh đứng vài giây rồi thu ánh mắt lại.

Cậu bước tới định di chuyển bàn trà trở lại, đẩy một chút thế nhưng lại không nhúc nhích.

Cậu ngẩng đầu nhìn Trữ Khâm Bạch ngồi ở đó, "Anh quá bạo lực rồi."

Đây chỉ là một câu trần thuật không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Gương mặt Trữ Khâm Bạch không biểu cảm, cúi người qua giúp cậu kéo một tay.

Bàn trà trở lại vị trí ban đầu.

Chương 20: C20: Chương 20

Thứ hai đi làm.

Bầu không khí trong tập đoàn Châu thị tương đối căng thẳng.

Có người túm lấy lão Tiền, trưởng nhóm số 2 của bộ phận dự án để hỏi thăm tin tức, "Thư bổ nhiệm của đại hội cổ đông hôm nay có phải là sắp đưa xuống rồi không?"

"Cái này làm sao tôi biết được?" Lão Tiền ngậm miệng không nói.

Những người khác không tránh được rít lên một tiếng.

Lão Tiền tên đầy đủ là Tiền Thịnh nhưng thật ra không hề già mà chỉ mới đầu ba mươi. Năng lực ở trong bộ phận dự án cũng hạng nhất hạng nhì, một năm trước, bởi vì bất đồng với Châu Tùng, con trai thứ hai của nhà họ Châu nhảy dù tới nên dẫn đến việc vẫn luôn bị chèn ép. Thế nhưng chỉ mới một tháng trước thôi, hấn lại đột nhiên bắt đầu làm việc cho đại công tử Châu Thanh mới đến. Điều này khiến cho các đồng nghiệp cho rằng lão Tiền là vì không thể chấp nhận được quan hệ bám váy đều ngọc nhiên muốn rút cày.

Những người bên dưới đều chia thành các phe phái.

Bây giờ là thời điểm quan trọng để thay đổi vị trí tổng giám đốc, đứng nhằm đội chắc chắn sẽ dẫn đến không có quả ngon để ăn trong tương lai.

Đồng nghiệp thân thuộc kéo hấn sang một bên rồi nhỏ giọng nói: "Anh đừng có không khéo léo như vậy, ý của cấp trên thế nào anh nhất định là

cũng nghe được một chút phong thanh, tiết lộ xiu đi mà."

"Tiết lộ cái gì?" Lão Tiền bình tĩnh vỗ vạt áo mình, "Tự mấy người không nhìn thấy sao?"

Đồng nghiệp: "Cái này tôi cũng biết chứ, đạt được hợp tác chiến lược với Thịnh Vũ cũng đã gián tiếp mang đến cho Châu thị hy vọng từ cõi chết trở về. Nhưng anh biết loại chuyện này làm gì tuyệt đối như thế, tôi nghe nói vợ của lão Châu tổng là một người khó đối phó, một khi rỉ tai bên gối có thể không thiên vị con trai út được sao? Trong nhóm vẫn luôn thảo luận kia kìa."

Miệng của lão Tiền này quá kín, đặc biệt là sau khi đi theo Châu Thanh làm việc thì các đồng nghiệp càng ngày càng cảm thấy hẫng khó đối phó, muốn hỏi thăm một chút tình huống cũng khó như lên trời.

Cuối cùng, lão Tiền chỉ nói: "Nghĩ nhiều rồi, lão Châu tổng cũng không ngốc."

"Đây là chắc chắn rồi sao?" Đồng nghiệp thăm dò.

Tiền Thịnh vỗ vào bụng đồng nghiệp, lộ ra một nụ cười không có ý nghĩa rồi rời đi.

Đại hội cổ đông thông qua bỏ phiếu biểu quyết, bổ nhiệm Châu Thanh làm tổng giám đốc của Châu thị. Ngay khi thông báo được phát xuống vào buổi trưa đã dấy lên một cuộc thảo luận cực lớn trong công ty.

Đối với tất cả những người nhận được email, có người thì vui vẻ có người lại sầu não.

Suy cho cùng Châu Tùng cũng đến trước, những người xem trọng cậu ta không phải là không có. Thế nhưng ai lại biết được người đến sau lại vượt bậc, Châu Thanh đã thông qua biểu quyết của đại hội đồng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, cứ như thế mà nhậm chức rồi.

Nhiều người ghen tị với những người như Tiền Thịnh của bộ phận dự án, hay Chu Cần của bộ phận kế hoạch.

Đã sớm đứng trong đội ngũ, bây giờ đã là tâm phúc của thê đội (*) thứ nhất trong mắt vị tổng giám đốc mới.

(*) thê đội: bộ phận của đội hình chiến đấu, được bố trí thành nhiều tuyến trước sau theo hình bậc thang.

Ngay khi mọi người đều cho rằng vị giám đốc mới nhậm chức sẽ thực hiện những thay đổi táo bạo thì Châu Thanh, người vừa đến đã thể hiện năng lực và không ngừng hành động sẽ tiến hành một cuộc cải cách nội bộ lớn.

Đặc biệt là đối thủ quan trọng của cậu, Châu Tùng, nhất định sẽ không dễ dàng.

Nhưng trên thực tế, lúc email nhậm chức được đưa xuống chưa đầy nửa tiếng thì cả công ty đã nhận được email thứ hai.

Tổng giám đốc mới sẽ dẫn đội đến Phủ Thành để đặt nền móng cho bản đồ mới.

Phủ Thành (*) là thành phố quy hoạch trọng điểm của dự án chiến lược hai năm trước, nằm ở phía Tây Nam, đồng thời cũng là thành phố du lịch văn hóa được nhà nước đầu tư mạnh, hai năm qua đang trên đà phát triển khá tốt.

(*) huyện Phủ Thành: theo như mình tra thì đây là một huyện nằm xa nhất và về phía Bắc nhất của tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc nhưng mà dữ liệu bên dưới này hơi mâu thuẫn tại vì Phúc Kiến không nằm ở phía Tây Nam mà ở Đông Nam cơ, nên là mấy địa danh Lam Thành, Phủ Thành đồ trong truyện này mọi người nắm sơ sơ thôi nha có thể không đúng lắm: <

Văn phòng tổng giám đốc vừa được dọn ra nên bên trong vẫn còn tương đối trống.

Trên mặt đất đặt hai thùng các tông lớn, chỉ có một chậu trà bà vừa được bộ phận hành chính mang vào đặt trên bệ cửa sổ đang nở xum xuê tươi tốt, có thể nhìn ra chút tươi mới và sức sống.

Châu Thanh đứng sau bàn làm việc để thu dọn đồ đạc.

Cậu cầm một phần văn kiện cũ không biết là ai đặt trên bàn lên, xem một chút rồi lại đặt xuống, hỏi: "Thật sự đã nghĩ kỹ rồi chứ?"

"Không cần nghĩ."

"Tôi cũng vậy."

Người trả lời cậu là Tiền Thịnh, người mà buổi sáng còn bị người ta túm lấy hỏi thăm tin tức, người còn lại là Chu Cần, mập hơn Tiền Thịnh một chút, mọi người đã quen gọi hắn là anh Tiểu Chu, tuổi tác xấp xỉ với lão Tiền.

Châu Thanh nhìn bọn họ một cái mới nói: "Tôi đã đọc qua tư liệu của các anh, đều là người địa phương ở Lam Thành đúng không? Sau này đi theo tôi thời gian rất dài đều cần phải qua lại giữa hai nơi, đi công tác là một chuyện rất thường xuyên, trong nhà hai anh không có vấn đề gì sao?"

"Dù sao tôi cũng không có vấn đề." Chu Cần cười lên lộ ra chiếc cằm chẻ.

So với sự ổn trọng của lão Tiền, hắn lại là một người có tài ăn nói mạnh, năng lực lập kế hoạch tổng thể cũng vô cùng ưu tú.

Hắn nhìn Châu Thanh rồi cười nói: "Gia đình tôi không quản lý tôi, hồi học đại học tôi đã muốn ra ngoài xông xáo rồi nên đây là cơ hội hiếm có đối với tôi. Hơn nữa, dựa vào năng lực của Châu tổng cậu, chúng tôi còn chỉ mong sao được đi theo cậu ấy chứ."

Tiền Thịnh gật đầu biểu thị ý tán đồng, hắn nói: "Chúng tôi tự nguyện."

Bọn họ tính ra còn lớn hơn Châu Thanh một chút nhưng tiếng Châu tổng

này lại gọi ra đến tâm phục khẩu phục không chút áp lực.

Châu Thanh lộ ra một nụ cười nhạt: "Đầu tiên phải cảm ơn hai anh đã tín nhiệm."

Sau đó lại nói: "Lần này đi Phủ Thành tôi vốn dĩ không định mang theo nhiều người, nhà máy của Châu thị ở Phủ Thành có khá nhiều vấn đề, công việc có thể rất vất vả. Nhưng nếu hai anh đã cảm thấy không có vấn đề gì thì hãy thương lượng với gia đình cho tốt, muộn nhất là nửa tháng sau xuất phát."

Lão Tiền và Chu Cần nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy được sự hưng phấn trong mắt nhau.

Trên thực tế, có không ít người muốn đi theo Châu Thanh.

Hiện tại lão Châu tổng đã giao quyền xuống, mọi người đều có thể nhìn thấy năng lực của Châu Thanh, bây giờ cậu đã là tổng giám đốc, việc tương lai sẽ phụ trách toàn bộ công ty Châu thị cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn nữa, nói đi Phủ Thành là rời khỏi tổng công ty nhưng cũng không phải sẽ luôn ở đó. Đợi đến khi tất cả các phương diện của dự án đi đúng hướng và ổn định, bọn họ sẽ cùng quay lại với Châu Thanh, địa vị đương nhiên sẽ không thể so sánh với trước đây.

Người có thể nhìn rõ tình hình một chút đều sẽ biết nên chọn như thế nào.

Nhưng cũng có đồng nghiệp bị gia đình cản trở, muốn đi cũng không đi được.

Cảm xúc của bọn họ đối với Châu Thanh nhiều hơn hết là một loại tín nhiệm và sùng kính chứ không đến mức sợ hãi.

Sau khi Chu Cần lọt vào danh sách chắc chắn liền cười ha ha pha trò với Châu Thanh, hỏi: "Châu tổng, bọn tôi là hai người độc thân, ra ngoài cũng

không có gì bận lòng. Còn cậu thì sao?"

Chu Cần không nói rõ rằng tin đồn về việc Châu Thanh đã kết hôn trong công ty nghe cứ như thật, nhưng theo như bọn họ thấy thì lại không giống.

Quả nhiên, Châu Thanh cười nói: "Tôi cũng không bận lòng."

Chu Cần xem đây là sự phủ nhận, hơn nữa còn không để ý rằng lời này nghĩa là không bận lòng, chứ không phải là chưa kết hôn.

Châu Thanh cũng không cố ý né tránh, suy cho cùng cậu không biết về những chuyện hóng hớt trong công ty nhưng lời nói "không bận lòng" này không phải là giả.

Xảy ra chuyện Thư Mỹ Lệ tìm tới cửa, nhà họ Châu đừng nói là trở thành mối bận tâm, không trở thành phiền phức lớn đã xem như tốt rồi.

Có một sự thật về cuộc hôn nhân nhưng Trữ Khâm Bạch cũng không được xem là mối bận tâm.

Thế giới này theo lời cậu nói là sự phản ánh của những ngọn núi và dòng sông đổ nát của thế kỷ trước, cậu không quan tâm một thân một mình bởi vì phía sau cậu là hy vọng của vô số bậc tiền nhân. Cậu không có cách nào thay thế bọn họ nhìn ra cảnh sắc và nhân văn của thế kỷ mới này nhưng cậu đã từng nói, ít nhất không phụ mùa xuân này, không phụ chính mình, vậy thì cũng không xem là đã phụ bọn họ.

Châu Thanh vừa được bổ nhiệm nên cũng không thể nói đi là đi, một số việc bàn giao và sắp xếp đều bắt đầu tiến hành một cách có trật tự.

Đợi đến một ngày trước khi Trữ Khâm Bạch phải ra ngoài quay phim thì Châu Thanh cũng chỉ còn chưa đầy ba ngày nữa là đến Phủ Thành.

Hai người bọn họ một trước một sau đều sắp rời đi nhưng Châu Thanh lại không hề có ý định nói với anh.

Mấy ngày nay, Trần Đăng Đăng rất thường ra vào Đông Hồ để xác nhận các chi tiết trong từng phương diện, thu dọn đóng gói hành lý.

Vào buổi tối Châu Thanh đi làm về thì đúng lúc nhìn thấy tài xế Tiểu Lâm đang chuyển những chiếc thùng ra ngoài. Ngoài hai thùng trên xe còn có bảy tám cái túi lớn nhỏ chất đống trước cửa.

"Nhiều như vậy sao?" Châu Thanh bước tới tiện tay giúp Tiểu Lâm đỡ một chút.

Tiểu Lâm vừa thấy là cậu thì vội vàng nói: "Anh Châu? Anh đừng động vào làm gì, em làm là được, em làm là được."

Châu Thanh hỏi: "Những thứ đóng gói là gì vậy?"

"Hành lý của anh Trữ."

"Tất cả sao?"

Tiểu Lâm vừa đẩy thùng vào cốp xe vừa cười nói: "Cũng không tính là nhiều đâu, anh còn chưa từng thấy có mình tinh ấy hả, đi xa xách bảy tám cái thùng là ít. Anh Trữ như vậy là ít rồi đấy, ngoại trừ một số đồ dùng cần thiết hằng ngày thì không có gì khác."

Nhìn đống đồ này, Châu Thanh trầm nghĩ, hoá ra những đồ dùng cần thiết hằng ngày này cũng không đơn giản như vậy.

Châu Thanh cũng không vội đi vào mà đứng đó hỏi Tiểu Lâm: "Không phải ngày mai các cậu mới đi sao? Tại sao tối thế này lại đi xếp hành lý vậy?"

"Cái này ấy hả." Tiểu Lâm thẳng người dậy từ phía sau, đóng cốp sau lại rồi nói: "Chiếc xe này sẽ được tổ sản xuất sử dụng, tối nay em đi trước với tổ sản xuất, vé máy bay của nhóm anh Trữ ngày mai sẽ trực tiếp qua đó luôn."

Châu Thanh gật đầu: "Lái xe đêm sao? Vậy cậu đi đường cẩn thận, chú ý an

toàn."

Tiểu Lâm cảm kích mỉm cười với cậu: "Em biết rồi." Sau đó nói tiếp: "Công việc này của anh Trữ một khi đã bận là không biết ngày không biết đêm, rời đoàn phim cũng phải xin phép, có lúc cũng chưa chắc đã được chấp thuận. Em thấy ngài cũng bận, cho dù anh Trữ muốn ở cùng ngài cũng phải mất một đoạn thời gian nữa. Đêm cuối rồi, em không làm chậm trễ thời gian của anh Châu nữa, anh Trữ ở nhà đấy, anh Châu mau vào đi."

Châu Thanh nhìn dáng vẻ sợ làm chậm trễ thời gian của mình của Tiểu Lâm thì dở khóc dở cười.

Biết người ngoài nhìn mình và Trữ Khâm Bạch thì khó tránh khỏi hiểu lầm nhưng cậu cũng không giải thích mà chỉ dặng dặng vài câu rồi bước vào cửa.

Trên tủ trang trí ở cửa còn có một chiếc túi màu trắng của phụ nữ.

Châu Thanh biết là của Trần Đăng Đăng nhưng bước vào cửa rồi lại không nhìn thấy người đâu.

Châu Thanh lên lầu thay quần áo.

Phòng của cậu và Trữ Khâm Bạch ở cạnh nhau, lúc đi ngang qua thì đúng lúc cửa được mở ra từ bên trong.

Châu Thanh vô tình liếc vào căn phòng thì nhìn thấy vài túi quà tặng trên mặt đất, trong khi Trần Đăng Đăng đang cúi người lục lọi, âm thanh đồng thời truyền ra. Tần suất nói nhiều vẫn như ngày thường, "Anh Trữ, rốt cuộc anh có cần mấy thứ này không? Nhà tài trợ lần này không biết xảy ra chuyện gì mà trực tiếp gửi đồ đến nhà, cái này phải mang đến tổ..."

Trần Đăng Đăng cầm một chiếc hộp xoay người lại, giọng nói đột nhiên dừng lại.

Một giây sau, cô cười vẫy tay với Châu Thanh: "Chào anh Châu, em lại đến rồi đây."

"Chào buổi tối." Châu Thanh cười gật đầu.

Châu Thanh nói xong, lúc này mới chuyển tầm mắt về phía khuôn mặt của người mở cửa.

Cái nhìn này trực tiếp khiến cậu ngửa đầu ra sau.

Châu Thanh kinh ngạc: "Mặt... của anh sao vậy? Bị thương à?"

Nhìn vóc dáng cậu có thể nhận ra Trữ Khâm Bạch nhưng trên mặt của người này lại có một thứ màu trắng nhẵn nheo.

Thứ đồ đó một giây sau liền bị kéo xuống, để lộ ra khuôn mặt hoàn hảo không khuyết điểm của Trữ Khâm Bạch, còn có cả sắc mặt không tốt.

Anh không vui hỏi: "Cậu bị thương thì sẽ đắp lên mặt như thế này à?"

"Cái này em phải dùng hết sức uốn lười ba tấc anh Trữ mới đồng ý đắp đó." Trần Đăng Đăng ở bên cạnh đi đến cửa nói.

Nói xong thì lập tức quay đầu sang trêu chọc Trữ Khâm Bạch: "Anh Trữ, cách anh đắp mặt nạ sao thẳng đuột quá vậy, chả tinh tế gì cả. Cho dù là không vì hàng ngàn thiếu nam thiếu nữ mà chăm sóc khuôn mặt này của anh nhưng ngày mai cũng vào đoàn thử tạo hình rồi đấy, còn chưa đắp trên mặt được năm phút nữa!"

Châu Thanh đã hiểu ra rồi, cậu không nhịn được cười hai tiếng rồi mở miệng: "Xin lỗi."

Trữ Khâm Bạch không có biểu cảm gì nhìn chằm chằm cậu, "Cậu một chút cũng không giống dáng vẻ xin lỗi."

Châu Thanh đề nghị: "Anh có thể đắp một cái khác."

"Đúng đúng." Trần Đăng Đăng lập tức lấy một cái chưa mở ra, nói: "Em còn này!"

Trữ Khâm Bạch quay đầu sang lườm cô, Trần Đăng Đăng nhất thời không dám thiếu thận trọng mà bước tới một bước, nhét chiếc mặt nạ vào trong lòng Châu Thanh.

"Vậy cho anh Châu đây. Hai trăm một miếng, cho nam giới."

(*) hai trăm tệ \approx 700k một miếng, mặt nạ dát vàng hay gì =)))

Châu Thanh lật xem món đồ, "Đắt thật."

Nhưng cậu nói thật lòng: "Tôi không dùng đến đâu, rửa mặt đơn giản với tôi mà nói là được rồi."

Cậu nhìn Trữ Khâm Bạch, bước lên trước, bỏ bao bì màu xanh đậm vào túi áo anh rồi vỗ lên đó, "Đừng lãng phí."

Cậu vừa định rời đi thì một tay Trữ Khâm Bạch đã kéo người lại.

Lúc Châu Thanh không hiểu ra sao nhìn sang thì Trữ Khâm Bạch đã giữ cánh tay cậu không buông.

Anh dựa vào cửa, tư thế thong dong, "Lấy ra ngoài."

Châu Thanh liếc nhìn túi áo anh một cái, "Anh cũng có thể tự lấy mà."

Trữ Khâm Bạch: "Đồ cậu tự bỏ vào, nhất định phải là cậu lấy."

Châu Thanh dừng lại hai giây, thở dài, nghe lệnh đến gần rồi duỗi tay vào trong túi áo anh.

Túi áo rất sâu, Châu Thanh bị kẹt lại, lúc duỗi tay xuống nữa thì nửa trên cơ thể không tránh khỏi dán sát.

Châu Thanh siết lấy cái miếng mỏng mỏng đó, ngược mắt lên nói: "Trữ Khâm Bạch, anh nhàm chán muốn chết."

Anh cụp mắt xuống rồi cười lạnh một tiếng: "Cậu thì không nhàm chán à?"

Trần Đăng Đăng ở bên cạnh bỏ chạy, quăng lại một câu "Anh Trữ, ngày mai em gọi xe đến đón anh, đi trước đây!" rồi sau đó chạy bình bịch xuống lầu.

Giọng nói của thím Trương ở dưới lầu truyền đến: "Đăng Đăng, con không ăn à? Chạy nhanh như vậy làm gì?"

Trần Đăng Đăng: "Thím Trương, con không ăn đâu! Đi đây!"

Trên lầu, Châu Thanh đứng thẳng người, thẳng thắn nói: "Hình như cô ấy tự hiểu lầm, sau đó bị dọa rồi."

Trữ Khâm Bạch rút đi chiếc mặt nạ mà cậu lấy ra rồi liếc cậu một cái, "Cô ấy cũng đâu có không biết sợ như cậu."

- - -

Gin: Bộ này sẽ không đi quá sâu vào chi tiết những việc mà Châu Thanh làm để lấy được lòng tin của mọi người mà chỉ nói hơi chung chung, mình cũng hơi hụt hẫng xíu nhưng mà có vẻ tác giả tập trung vào phát triển tình cảm của hai người nhiều hơn.

Chương 21: C21: Chương 21

Sau khi thích nghi với cảm giác khó chịu khi máy bay xuyên qua bầu trời, Châu Thanh lần đầu tiên rời khỏi Lam Thành.

Hứa Triêu đi cùng với cậu, không đi cùng với nhóm Tiền Thịnh.

Sau khi xuống máy bay, Hứa Triêu choàng áo khoác cho cậu.

"Không ngờ đã là tháng năm rồi mà Phủ Thành này lại lạnh như vậy."

"Mùa mưa dầm ở phía Nam nhiều." Châu Thanh kéo áo lại rồi trả lời.

Hứa Triêu nhất định muốn một mình kéo hành lý của hai người, lần này theo Châu Thanh đến Phủ Thành, cậu ta cũng đã sắp xếp xong cho mẹ mình nên mới kiên quyết đi theo.

Hứa Triêu đẩy hành lý, vừa đi vừa nói: "Cũng may không phải mùa đông, nếu không cơ thể này của anh Thanh nhất định chịu không nổi. Đúng rồi, thuốc bác sĩ kê anh đã mang theo đầy đủ chưa?"

"Trước khi xuất phát đã lấy đơn mới rồi."

Thời tiết trở lạnh khi trời còn ấm chính là lúc khó nghỉ ngơi nhất, lời này rất có lý. Với cơ thể như bây giờ, nơi nào cậu nên chú ý thì phải chú ý.

Hai người gặp nhóm Tiền Thịnh ở bên ngoài sân bay.

Người đến đón là lão Lý, người phụ trách nhà máy chi nhánh của Châu thị, đã hơn năm mươi tuổi, cả đời này đều cống hiến cho việc sản xuất của nhà

máy.

Châu thị đã lâu rồi không nhận được bất kỳ khoản tiền vốn mới nào vào tài khoản nên nhiều công nhân bên dưới đang đồn đại rằng tập đoàn Châu thị sắp phá sản rồi, trước Tết cũng đã thật sự sa thải một nhóm người.

Nửa tháng trước, đột nhiên có tin tức nói rằng sắp có người từ tổng công ty tới, lão Lý cảm thấy có hy vọng nên đã đích thân đến đón người nhưng lúc nhìn thấy người lại cảm thấy hy vọng tan vỡ. Còn quá trẻ, trông giống như một quý công tử, khiến cho giới Phủ Thành vừa thối qua thì sắc mặt đã không được tốt lắm. Hơn nữa những người bên cạnh đều gọi cậu là Châu tổng một cách cung cung kính kính, cũng không phải người dễ làm mịch lòng.

Lão Lý nản lòng nên cả đường đi không nói được mấy câu.

Cậu trai Châu tổng trẻ tuổi ngồi ở giữa trên hàng ghế sau dường như không cảm thấy bị coi thường, câu đầu tiên nói khi lên xe là: "Quản đốc xưởng Lý, nhóm công nhân rời đi trước Tết có thể tìm về lại không?"

Trong lòng lão Lý khẽ giật mình, quay đầu nhìn ra phía sau, giống như đang cạnh tranh cao thấp, nói: "Tìm lại làm gì? Tiền lương sắp không trả nổi nữa rồi."

Chàng thanh niên mũm mĩm bên cạnh Châu tổng lập tức cười nói: "Quản đốc xưởng Lý, Châu tổng của chúng tôi bảo chú tìm thì cứ tìm đi, chúng tôi đến đây không phải là để thay chú giải quyết vấn đề hay sao."

Lão Lý vẫn không thể tin được, quay ngược trở lại nói: "Cho dù có cầm tiền trả lương thì thế nào, cũng không chỉ là vấn đề tiền vốn. Tôi đã ở đây chuyên sản xuất nhiều năm như vậy rồi, từ hơn mười năm trước liều mạng tăng sản lượng, nghĩ biện pháp để tăng hiệu suất, máy móc, nhân công, cái nào tôi cũng dám nói không có vấn đề gì nhưng việc này làm không được thì chính là làm không được."

Trong lòng lão Lý hiểu rõ, hai năm trước Phủ Thành là nơi đầu tiên trải qua

sự biến đổi, vốn cho rằng sắp được cứu rồi nhưng sau đó lại chẳng được gì cả.

Ông không mong đợi cậu Châu tổng trẻ tuổi này nhìn ra gốc rễ của vấn đề, chẳng qua là có quan hệ với lão tổng ở bên trên, xuống đây để trải nghiệm cuộc sống thôi.

Kết quả ông lại nghe Châu Thanh nói: "Người đành làm phiên quản đốc xưởng Lý cố gắng hết sức tìm về vậy, có thể quay lại được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

"Theo tôi được biết thì nhóm người thôi việc trước Tết đều là công nhân cũ của nhà máy, bọn họ đối với điện tử, công nghệ mới và các lĩnh vực tương tự đều rất xa lạ nhưng lại là một nhóm nhân tài cốt cán có kỹ thuật lâu đời nhất. Buổi chiều tôi đã hẹn một công ty sản xuất cơ khí để bàn việc hợp tác, việc này chỉ có thể làm phiên quản đốc xưởng Lý làm thay vậy."

Lão Lý thậm chí còn không có thời gian thất lễ, lại quay đầu nhìn Châu Thanh rồi cau mày hỏi: "Cậu nói nghiêm túc sao?"

Châu Thanh mỉm cười: "Người thật sự có năng lực, tôi chắc chắn sẽ không để bọn họ thật sự thất nghiệp."

Lão Lý xoa tay, trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa. Ông đã là một quản đốc xưởng già rồi, bây giờ ngay cả sự sống còn của công nhân cũng không thể đảm bảo nên ông cảm thấy rất hổ thẹn.

Những lời của chàng trai trẻ trước mặt đã lại cho ông thêm một chút hy vọng.

Ông nghĩ, lẽ đâu thì sao.

Lão Lý ngồi ở hàng ghế đầu, không quay đầu lại nữa mà chỉ vội vàng gật đầu đồng ý: "Được, vậy tôi sẽ liên lạc."

Cái gọi là mở rộng lãnh thổ thật sự không dễ dàng như vậy. Kể từ ngày Châu Thanh đến Phủ Thành thì thậm chí còn không có thời gian đến nơi ở đã được sắp xếp mà bắt đầu làm việc không ngừng nghỉ.

Đi xuống tuyến một, phát hiện vấn đề, giải quyết vấn đề.

Cảm giác đó gần giống như năm đó lúc tiếp nhận gia sản nhà họ Châu.

Bận rộn nhưng không sống hoài.

Đặt chân xuống đất, từng bước từng bước một, trái tim không mong cầu gì khác ngoài việc bước đi đủ vững chắc.

Quá trình nắm giữ mọi thứ trong tay từng chút một này không giống như những năm cuối cùng của kiếp trước, khi tất cả mọi người đều mò mẫm về phía trước trong bóng tối và không thể nhìn thấy ngày mai ở đâu. Thời thế đã khác rồi, công nghiệp vì lợi ích của nhân dân, từng bước đều có thể thấy được hiệu quả.

Châu Thanh dường như không cảm thấy mệt mỏi nhưng cường độ làm việc của cậu thật sự dọa sợ Hứa Triều và Tiền Thịnh.

Nửa tháng sau khi đến Phủ Thành. truyện đam mỹ

Bởi vì trời mưa nên Hứa Triều buộc cậu phải nghỉ ngơi một ngày.

Châu Thanh ở một mình trong một căn nhà có hai phòng ngủ và một phòng khách, không được xem là tốt bao nhiêu, so với biệt thự Đông Hồ cậu ở gần một tháng còn khác biệt đến long trời lở đất.

Châu Thanh thích nghi rất tốt. Điện nước đầy đủ, cộng thêm cậu rất ít khi dùng đến điện nên căn nhà đối với cậu mà nói chỉ là một chỗ để ngủ.

Buổi trưa hôm đó, Hứa Triều bưng một bát vằn thắn tới cửa, nói: "Anh Thanh, vợ của quản đốc xưởng Lý làm, nhất định muốn mang cho anh ăn thử."

"Thay tôi cảm ơn người ta."

"Đó là điều đương nhiên," Hứa Triêu nói.

Hứa Triêu ở đây cũng dần dần thể hiện ra tài năng, phần lớn thời gian cậu ta đều đi theo Châu Thanh để giúp xử lý rất nhiều việc mà cậu không để tâm và phối hợp trong mọi khía cạnh, thậm chí ngay cả Châu Thanh đôi khi còn cảm thấy bọn họ có một sự ngầm hiểu như thể đã làm việc cùng nhau trong nhiều năm.

Châu Thanh vẫn đang mặc đồ ngủ, bởi vì thời tiết xấu nên ánh sáng trong nhà rất mờ.

Cả người Hứa Triêu ướt sũng bước vào cửa, Châu Thanh bảo cậu ta vào phòng tắm lấy khăn lau người.

Hứa Triêu vào phòng tắm nhưng không hề chạm vào đồ của Châu Thanh.

Đối với cậu ta mà nói, mặc dù Châu Thanh ở đây cùng chung một tụ với bọn họ, cuộc sống cũng đơn giản như vậy, vốn vẹn trong thời gian ngắn đã giành được sự tán thưởng từ trên xuống dưới nhưng sự khác biệt đó vẫn rất dễ nhận thấy.

Sau khi rửa tay đơn giản trong phòng tắm một lúc, Hứa Triêu liếc nhìn cửa sổ nhỏ của phòng tắm, lớn tiếng nói: "Anh Thanh, hay là anh nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa đi, em thấy trời mưa thế này sẽ không ngớt đâu."

Hứa Triêu không nghe thấy câu trả lời, lúc đi ra mới phát hiện Châu Thanh đang xem tin tức.

Bản tin trên TV là về một nơi tên là huyện Lâm Thuận ở Phủ Thành đang gặp phải lũ lụt.

Hứa Triêu vừa nhìn đã "Ồ" lên một tiếng, kinh ngạc nói: "Anh Thanh, đây

không phải là nơi anh bảo anh Tiểu Chu dẫn người đi thu thập tư liệu sao?"

Châu Thanh nhìn TV không rời mắt, "Gọi điện thoại xem có thể liên lạc được với người không."

Hứa Triều lấy điện thoại ra, quay số cuộc gọi, sau vài giây thì nói, "Không gọi được, máy bận."

Châu Thanh trầm ngâm một lát, không chút do dự cầm lấy quần áo đứng dậy.

"Tìm xe đi, chúng ta đi một chuyến."

Hứa Triều không đồng ý, "Anh Thanh, bây giờ bên đó đang có thiên tai, nói không chừng đường đều bị chặn cả rồi. Hơn nữa, anh Tiểu Chu có tính đề phòng rất cao, hẳn là sẽ không có việc gì lớn đâu."

...

Vào đoàn được nửa tháng, đoàn làm phim "Mộng phù du" mới biết điều kiện quay phim tệ đến mức nào.

Thành phố điện ảnh và truyền hình được quyết định ban đầu không phải là địa điểm quay đầu tiên. Bọn họ đang ở trong một xóm xỉnh nào đó không rõ ở phía Tây Nam.

Một số lượng lớn các cảnh quay trong rừng mưa nhiệt đới là một thử thách lớn đối với đoàn làm phim và các diễn viên.

Trời đã mưa ba ngày rồi khiến cho việc quay phim hoàn toàn không thể tiến hành. Cả đoàn rút khỏi vùng núi nhưng tất cả tàu điện ngầm đều ngừng chạy, mọi người bị mắc kẹt trong một khách sạn nhỏ ở một thị trấn.

Trên mạng đều là tin tức thiên tai, nếu không thì là tin tức quây góp của mình tinh.

Buổi trưa, những diễn viên quần chúng nhỏ ngồi xỏm ở dưới sảnh tán gẫu.

"Tôi thấy tình hình rất nghiêm trọng, ở dưới còn có làng xảy ra sạt lở đất, mọi người đã quyên góp chưa?"

"Tôi quyên góp được ít thôi, nghe nói nam diễn viên chính của bộ phim chúng ta đang quay đã quyên góp năm trăm vạn."

(năm trăm vạn tệ = năm triệu tệ \approx 17 tỉ VNĐ)

Có người ngậm ngùi: "Lúc nào thì tôi mới có thể nổi tiếng đến mức vung tay là có năm trăm vạn đây."

"Tôi nói này, vẫn may là không có ai biết chúng ta ở nơi này quay ngoại cảnh, nếu không thì mấy fan của diễn viên chính nhất định sẽ phát điên."

"Việc bảo mật phim của đạo diễn Dương rất nghiêm ngặt."

Lúc này, một vài nhân viên từ bên ngoài đi vào với những chiếc túi lớn rồi hét lên một tiếng: "Đến giờ ăn rồi!"

Việc này mới cắt ngang cuộc thảo luận của nhóm người.

Đúng lúc một vài diễn viên trẻ từ trên lầu đi xuống, một trong số đó là Nhâm Kỳ Hiên.

Cậu ta quen đường quen nẻo tìm nhân viên, mở miệng nói: "Đạo diễn bọn họ đang bàn công việc trên lầu, tôi mang cơm hộp lên đó."

Các nhân viên vừa nghe đã đưa cho cậu ta một hộp cơm trưa được đóng gói riêng: "Vậy làm phiền cậu rồi."

Sau khi cậu ta rời đi, những người trong nhóm diễn viên quần chúng bắt đầu xì xầm.

"Độ nổi tiếng của Nhâm Kỳ Hiên cũng không thấp, sao lại làm việc vất vả thế này?"

"Cậu vẫn chưa biết à? Vai lần này của cậu ta ở trong đoàn rất nhỏ, con đường đi trong đoàn làm phim theo hướng gần gũi với mọi người. Hiện tại trong đoàn phim đang lên lút lan truyền tin đồn rằng thật ra cậu ta đến là để theo đuổi ảnh đế Trữ."

"Không phải lúc trước còn bác bỏ tin đồn trên mạng sao? Nhưng mà cũng đúng đấy, theo đuổi đến tận nơi núi non hoang dã này cùng quay phim, bây giờ còn cùng bị nhốt ở cái khách sạn nhỏ này, nói không chừng còn thật sự ở bên nhau rồi ấy chứ."

"Mấy người đừng nói nữa."

Có người nhắc nhở: "Lần trước trợ lý kia của anh Trữ nghe được có người hóng hớt vài câu, cừ thật đấy, hung dữ mắng người ta đến sưng người luôn. Tôi thấy người trong ekip của anh ấy rất kiêng kỵ việc này, mọi người đừng có lan truyền bậy bạ."

Lúc này, trên tầng 7 của khách sạn.

Đạo diễn đoàn phim và các diễn viên chính đều ở tầng này.

Lúc Nhâm Kỳ Hiên mang theo một hộp cơm trưa gỗ của phòng Trữ Khâm Bạch thì tổ chế tác chính đều ở đó. Đạo diễn Dương Chí Thành thấy là cậu ta liền vẫy tay nói: "Kỳ Hiên à, vào đi vào đi, sao lại có thể để cậu làm việc vất vả như bung cơm chứ. Bọn tôi đang nói về phim đây, cậu cũng mau vào nghe đi."

Nhâm Kỳ Hiên mỉm cười chào hỏi, nói: "Không sao, nên làm thôi, mọi người ăn cơm trước đi, nếu không sẽ nguội mất."

Dương Chí Thành đang cùng Trữ Khâm Bạch thảo luận đến điểm mấu chốt nên không ngậm được miệng, nhưng vừa nhìn thấy mọi người đứng lên liền vỗ vai Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh: "Bỏ đi, ăn cơm trước đã, tình hình này tôi

thấy nhất thời cũng không có cách nào làm việc trở lại."

Điều kiện của nơi này vô cùng hạn chế, mặc dù là căn phòng tốt nhất nhưng thiết bị cũng chỉ có thế.

"Anh Trữ." Nhâm Kỳ Hiên đưa hộp cơm qua.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu ta một cái, xoay người đi tìm đồ cắm sạc rồi tùy ý nói: "Để đó đi, lát nữa tôi tự lấy."

Nhâm Kỳ Hiên xấu hổ gơ tay lên rồi rất nhanh lại lặng lẽ thu lại.

Những người khác chú ý tới cảnh tượng này thì ho khan một tiếng, cố ý chuyển chủ đề, cười hỏi: "Anh Trữ, tất cả chúng tôi chen chúc trong phòng cậu ăn cơm, cậu sẽ không có ý kiến chứ?"

Trữ Khâm Bạch tìm được cục sạc dự phòng rồi cắm sạc, "Không có ý kiến, lúc đi theo đạo diễn Dương của mọi người quay phim "Đi qua núi non", đừng nói là chỉ một căn phòng, sa mạc hay lều hoang, tệ nhất là nằm đất cũng từng ngủ qua rồi, không để ý cái này."

Dương Chí Thành muốn đấm anh một phát, cười mắng: "Bây giờ ảnh đế lớn Trữ cậu nổi tiếng rồi nên muốn ghi thù tôi à?"

"Làm gì dám."

Mọi người xung quanh đều biết đạo diễn và Trữ Khâm Bạch đã quen biết nhau nhiều năm nên nhất thời bầu không khí trở nên thoải mái, mọi người đều bật cười.

Có người vừa ăn vừa ngậm ngùi: "Cũng may nơi này có máy phát điện, nếu không cũng không biết phải làm sao. Chỉ là không có tín hiệu internet, mỗi ngày chỉ nhốt mình trong phòng nằm ngủ, muốn lên mạng giết thời gian cũng không được."

"Biết đủ đi." Người bên cạnh than thở, "Cũng may chúng ta đi ra kịp thời, nếu không bây giờ có lẽ đã bị kẹt trong núi rồi."

Có người mở TV trong phòng Trữ Khâm Bạch, không có internet nên chỉ có thể xem tường thuật trực tiếp.

Những cánh đồng màu mỡ, nhà cửa, làng mạc và thành phố đều bị nhấn chìm trong lũ.

Vấn đề là trời vẫn mưa không ngớt.

Một phóng viên mặc áo mưa và cầm ô đứng ở vùng nước nông của một tòa nhà dân cư để đưa tin: "Hiện tại chúng tôi có thể thấy rằng toàn bộ vùng trũng của huyện Lâm Thuận đã bị ảnh hưởng bởi thiên tai, vật tư và nhân viên cứu trợ từ nhiều nơi cũng lần lượt đến rồi. Mưa to không ngớt, mực nước tiếp tục dâng cao, việc điều động nhân sự là một khó khăn lớn trong công tác cứu hộ. Từ phía sau lưng tôi có thể nhìn thấy được, chúng tôi có không ít người dân đã nhiệt tình tham gia đội cứu hộ tình nguyện và thực hiện công việc di chuyển gian nan."

Trong lúc cầm điện thoại, Trữ Khâm Bạch liếc mắt nhìn camera, anh cúi đầu rồi đột ngột ngẩng lên, lông mày dần dần nhíu lại.

Trong ống kính của phóng viên, trên chiếc xuồng cứu hộ cao su màu vàng vừa cập bến có ba bốn người đi xuống.

Người đàn ông tham gia cứu hộ ở ngay phía trước, áo gile trên người có lẽ đã được cởi xuống khoác cho đứa trẻ trong ngực, chiếc áo khoác dài màu đen bị mưa làm ướt sũng lộ ra dáng người gầy gò.

Cậu vừa giao đứa trẻ cho một cặp vợ chồng đi xuống từ phía sau thì đã bị phóng viên chặn lại.

Chắc là do không ngờ tới nên cách cậu nhìn vào camera có hơi ngạc nhiên.

Phóng viên đưa micro đến miệng cậu, mang theo tiếng gió hỏi: "Thưa ngài,

quý tính (*) của ngài là gì vậy ạ?"

Gương mặt của người bị hỏi thăm đó ở dưới màn mưa trông có vẻ tái nhợt nhưng không hề nhếch nhác, phong thái trong ánh mắt thậm chí có thể nói là trầm ổn, cậu gật đầu, "Miễn quý, họ Châu."

- - -

Gin: chương sau gần 10k chữ bằng nguyên cái truyện ngắn =)))

(*) giải thích sơ một chút, "tính" ở đây nghĩa là họ, "quý" ở đây là quý giá, đây là một câu hỏi họ lịch sự của người Trung Quốc, lúc gặp người mới quen thì sẽ hỏi là "Quý tính của anh/cô là gì?", nếu trả lời lịch sự mà hạ thấp mình xuống thì sẽ nói là "miễn quý" nghĩa là "không cần thêm quý giá vào" í rồi người ta chỉ trả lời họ của mình là gì thôi.

Pass chương sau: Tên ông ngoại của Trữ Khâm Bạch là gì? Viết in hoa tên riêng, không dấu không cách.

Gợi ý: Tìm lại chương anh Trữ và Châu tổng ghé qua nhà bà ngoại.

Chương 22: C22: Chương 22

Rất ít người trong đoàn biết về chuyện riêng tư của Trữ Khâm Bạch.

Người trong máy quay còn chưa kịp nhận phỏng vấn thì đã bị người khác gọi đi, những người trong phòng nhìn thấy cảnh tượng này thì chỉ ngậm ngùi một câu: "Mặc dù lời này không thích hợp để nói khi thiên tai nhưng cái cậu Châu vừa rồi trông thật sự rất có khí chất."

"Thật đó." Có người chuyển đề tài, nói: "Tình huống bên ngoài tương đối nghiêm trọng."

"Chúng ta ở địa phương, đừng gây thêm phiền phức cho công tác cứu hộ là tốt rồi. Hơn nữa, nên bỏ tiền thì bỏ tiền đi, ít nhiều gì cũng giúp đỡ một chút."

Sự chú ý của mọi người đều đặt lên lũ lụt mà không ai chú ý đến phản ứng rất nhỏ của Trữ Khâm Bạch.

Phản ứng đầu tiên của Trữ Khâm Bạch là mở điện thoại lên.

Một nửa tín hiệu cũng không có.

Mở WeChat lên thì mới nhớ ra mình đã chặn người ta từ lâu rồi.

Anh vẫn luôn ở đó nhìn điện thoại, đạo diễn Dương Chí Thành cầm lấy hộp cơm gõ vào cánh tay anh, nhỏ giọng nói: "Làm gì đấy mà không ăn cơm đi. Tôi nói rõ trước nhé, tôi không biết chuyện giữa cậu và Nhâm Kỳ Hiên, trước khi khai máy cậu cũng không đề cập nên bây giờ tôi cũng không thể đổi người cho cậu được nhỉ?"

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu hỏi ông, "Khi nào thì liên lạc được khôi phục lại?"

Dương Chí Thành nghi ngờ hợp lý rằng anh hoàn toàn không nghe những gì mình nói nhưng vẫn trả lời: "Nghe nói là đang sửa gấp, thế nào cũng phải đến tối. Không phải chứ, bên phía công ty đại diện của cậu không phải là đã biết ở đây không có vấn đề gì sao, cậu quan tâm bao giờ khôi phục lại làm gì."

Trữ Khâm Bạch ấn nút tắt điện thoại: "Không có gì."

Phải đến khoảng bảy giờ tối thì Trữ Húc Minh, người đang ở Lam Thành xa xôi mới nhận được một cuộc gọi.

"Bên chỗ em không sao chứ?" Trữ Húc Minh lập tức hỏi, "Tín hiệu đã ổn chưa?"

Trữ Khâm Bạch đứng ở bên cửa sổ trong phòng, có thể nhìn thấy ánh đèn li ti trong thị trấn, anh đút tay vào túi quần, "Vừa mới khôi phục."

"Vậy là tốt rồi." Trữ Húc Minh nói: "Ai mà biết đoàn bọn em thế mà lại đi đến chỗ đó chứ, nếu không phải anh biết trước tin tức, còn..."

"Anh có từng liên lạc với Châu Thanh chưa?" Trữ Khâm Bạch cắt ngang lời anh.

Trữ Húc Minh sửng sốt một chút: "Châu Thanh? Không phải cậu ấy đi Phủ Thành sao?"

"Phủ Thành?" Trữ Khâm Bạch nhíu mày.

Trữ Húc Minh kinh ngạc: "Em không biết à? Hình như cậu ấy đi cũng được một thời gian rồi thì phải. Hợp tác giữa Thịnh Vũ và Châu thị đã được triển khai, anh nghe nói động thái của cậu ấy ở bên đó cũng đã có hiệu quả rõ rệt rồi, qua một đoạn thời gian nữa bọn anh còn có một lộ trình đi công tác

cùng nhau, chắc là sẽ gặp được." Nói đến đây, Trữ Húc Minh dừng lại, "Không phải chứ, anh nói này, Phủ Thành cách chỗ em không xa nhỉ, em tìm người của em tại sao lại tìm ở chỗ anh?"

Trữ Khâm Bạch chỉ nói: "Bây giờ cậu ấy hẳn là đang ở đây, điện thoại không liên lạc được, anh xem có cách nào khác để liên lạc không."

Nửa tiếng sau, Trữ Húc Minh gửi tới một dãy số cộng thêm hai câu.

Câu đầu tiên: Đây là số điện thoại anh tìm người mới có được của một người trong đoàn cậu ấy.

Câu thứ hai: Các cậu cũng hay thật, đều chạy đến cùng một nơi mà cũng cãi nhau thành ra như vậy được. Đặc biệt là em đấy, có lời gì mà không bỏ mặt mũi xuống được à, đừng có làm khổ người khác vớ vẩn.

Vấn đề đừng nói là nằm ở việc cãi nhau mà là bọn họ hoàn toàn chưa bao giờ liên lạc, đương nhiên cũng không phải mối quan hệ mà không có việc gì cũng phải liên lạc với nhau.

Nhưng không liên lạc là một chuyện, xa cách một thời gian dài như vậy, người vốn được cho rằng nên đi sớm về muộn tiến hành theo tuần tự ở Lam Thành lại đột nhiên xuất hiện trên TV, ngay cả khi đặt lên người Trữ Khâm Bạch anh thì ngay khoảnh khắc tiếp nhận cũng sẽ cảm thấy hoang đường.

Đặc biệt là thời gian Châu Thanh rời khỏi Lam Thành rõ ràng là không cách anh bao nhiêu. Kết quả là anh phải biết được tin tức từ người khác, cảm giác này vẫn thật sự khiến cho người ta... đặc biệt để tâm.

Ngay khi Trần Đăng Đăng ở bên cạnh nhận được số thì gọi ngay không cần suy nghĩ.

Khách sạn này được đoàn làm phim của bọn họ bao hết nhưng vì lý do thiên tai nên công việc không thể tiến hành. Cô đã ở trong phòng cả buổi chiều, mãi sau này mới biết anh Châu cũng đến.

Lúc vừa nghe được tin này, cô quả thật đã bị dọa cho sợ hãi, còn tưởng rằng cậu đến đây là để tìm anh Trữ.

Kết quả là mới nhận ra mình nghĩ nhiều rồi, anh Châu ở đầu bên kia thị trấn xảy ra thiên tai nghiêm trọng, bọn họ hoàn toàn không thể liên lạc được, khách sạn cứ cách hai tiếng cũng sẽ có người đứng giờ đến thông báo, không cho bọn họ tùy ý ra ngoài.

Khuôn mặt đỏ của anh Trữ đã rất tẻ cả một buổi chiều rồi.

Liên lạc quả nhiên đã được khôi phục, rất nhanh điện thoại đã được kết nối, cô kích động mở miệng, nhỏ giọng nói với Trữ Khâm Bạch: "Kết nối được rồi."

Đối phương "Alo?" một tiếng, chắc là do trời vẫn còn mưa nên trong điện thoại phát ra tiếng điện lưu lệt xệt.

Trần Đăng Đăng đã quen làm trợ lý nên theo thói quen báo họ tên trước, nói: "Chào ngài, tôi là trợ lý của Trữ Khâm Bạch, tôi tên là Trần Đăng Đăng. Xin hỏi..."

Người đối diện ngắt lời cô: "Cô gái à, tôi còn là người đại diện của ảnh hậu Cù Như Ý đây, cô lừa một người đàn ông như tôi làm gì, tôi cũng không phải fan của cậu ta. Đang bận rồi, cúp đây."

Trần Đăng Đăng bị người ta cúp điện thoại một cách thô bạo, vô tội nhìn ông chủ của mình, đáng thương nói: "Bị xem là lừa đảo rồi."

Trữ Khâm Bạch nhìn cô bằng ánh mắt cạn lời, đưa tay về phía cô, "Đưa tôi."

Lúc này ở nơi cách khách sạn này chưa đầy hai cây số.

Một địa điểm giải cứu tạm thời được dựng lên. Tấm bạt màu xanh chống nước được dựng lên chưa đến năm mươi mét vuông, cọc gỗ bên ngoài treo hai bóng đèn màu trắng, dưới ánh đèn có thể nhìn thấy làn mưa dày đặc

không ngừng rơi lộp bộp.

Bên trong được xếp rất nhiều ghế đầu nhựa, dưới sàn nhà có mấy thùng nước suối.

Hứa Triều phân phát phần thức ăn cuối cùng trong thùng cho một ông cụ, sau đó chộp lấy một túi bánh mì bên cạnh rồi đi sang một bên.

"Anh Thanh, mọi người cũng ăn chút gì đi."

Châu Thanh đang đứng cùng đội cứu hộ chuyên nghiệp của địa phương, ra hiệu cho Hứa Triều mang thức ăn cho những người khác.

Đội trưởng của đội cứu hộ nhỏ là một người đàn ông ba mươi lăm tuổi, vội vàng xoa tay: "Không sao không sao, chúng tôi đều ăn cả rồi. Lần này đều nhờ có các cậu, nếu không thì địa điểm tạm thời này của bọn tôi nhất định sẽ bận tới tăm mặt mũi mắt."

Châu Thanh lắc đầu: "Ngài khách sáo rồi, chúng tôi cũng là tình cờ gặp được thôi."

Đội trưởng kia chỉ cảm thấy may mắn, lúc gặp được nhóm Châu Thanh vào buổi chiều, khu vực có mực nước dâng cao đang thiếu lực lượng cứu hộ. Nếu không có sự tham gia của bọn họ thì hoàn toàn không thể đưa những người này ra ngoài.

Hơn nữa, cái vị tên là Châu Thanh này tuy không nói nhiều nhưng làm việc nghĩa không chùn bước, lại còn dường như cậu rất thành thạo trong tình huống khẩn cấp, mọi thứ từ sắp xếp đến cứu hộ đều được tiến hành một cách có trật tự, không thua kém gì dân chuyên nghiệp.

Đội trưởng nhóm nhỏ quét mắt nhìn quanh, vẫn còn lo lắng: "Hiện tại chỗ nào cũng chật kín người, hơn ba mươi mấy người ở chỗ này của chúng ta không biết tối nay có bố trí được không."

Vừa đúng lúc Chu Cần ở bên cạnh cúp điện thoại.

Châu Thanh cho rằng là công việc có chuyện gì nên phân tâm hỏi hấn: "Sao vậy?"

"Không có gì đâu Châu tổng, điện thoại lừa đảo thôi."

Một tiếng Châu tổng của hấn làm đội trưởng đội cứu hộ giật mình, khiến anh ta ngạc nhiên nhìn Châu Thanh một cái. Mặc dù có thể nhìn ra thân phận của Châu Thanh hấn là không đơn giản nhưng người có thể được gọi một chữ "tổng" lại đến đây cùng bọn họ làm những việc này mới khiến cho phần ngạc nhiên này càng trở nên chân thật.

Vừa nói xong, điện thoại của Chu Cần lại vang lên. Hấn lấy ra xem, vẫn là số vừa nãy nên không khỏi lẩm bẫm: "Làm gì thế này, còn chưa chịu ngưng nữa à."

Hấn nhấn nút trả lời: "Không làm thế, không mua đồ, không..."

"Châu Thanh đâu?" Đối phương trực tiếp hỏi.

Chu Cần trước tiên là sửng sốt, thầm nghĩ tại sao giọng nói lại biến thành một người đàn ông rồi.

Lại nghe lần nữa, tìm Châu Thanh sao?

Chu Cần nhìn Châu Thanh ở bên cạnh đang nhìn sang, chỉ vào điện thoại, "Châu tổng, hình như đang tìm cậu."

"Tìm tôi?" Châu Thanh chỉ dừng lại một giây liền nhận lấy điện thoại.

"Chào ngài."

"Tôi."

Châu Thanh nghe ra được, nhưng là vì nghe ra được mới cảm thấy kinh

ngạc: "Ngài Trữ?"

Trữ Khâm Bạch: "Ở đây không có ngài nào hết, cậu đang ở đâu?"

Phản ứng đầu tiên của Châu Thanh là anh đã trở lại Lam Thành rồi, còn tưởng rằng cậu không ở nhà nên mới gọi điện thoại tới, cậu nói: "Ở bên ngoài, phía Nam, một nơi tên là huyện Lâm Thuận."

Trữ Khâm Bạch: "Tôi biết cậu ở huyện Lâm Thuận, tôi hỏi bây giờ cậu đang ở thị trấn nào?"

Châu Thanh tỏ ra lúng túng.

Trữ Khâm Bạch dường như biết cậu đang do dự điều gì, giải thích: "Tôi cũng ở đây."

"Anh... Anh ở huyện Lâm Thuận à?" Lần này Châu Thanh cảm thấy không thể tin được, trước tiên cậu không hỏi tại sao anh lại ở đây mà là lập tức hỏi: "Anh không sao chứ?"

Trữ Khâm Bạch: "Không sao."

Lúc này, Châu Thanh mới thở phào nhẹ nhõm và có thời gian trả lời câu hỏi vừa rồi của anh, "Nếu đã an toàn thì đừng tùy tiện di chuyển địa điểm. Tôi đang ở điểm cứu hộ tạm thời, nếu xung quanh có tình huống khẩn cấp thì cứ gọi số này, bên này sẽ cử người đến đó."

Trữ Khâm Bạch ở trong điện thoại không nói chuyện mất một lúc.

Châu Thanh cho rằng tín hiệu đã bị ngắt nên cầm điện thoại nhìn một cái, sau đó lại áp vào tai: "Alo, có nghe thấy không?"

"Có." Trữ Khâm Bạch trả lời ngắn gọn, hai giây sau, anh tuyên bố: "Hiện tại mưa vẫn chưa tạnh, bên phía cậu nghe có vẻ như đang ở bên ngoài."

Châu Thanh đi đến một bên, lật xem các vật tư còn lại bên tay rồi trả lời anh: "Gần như vậy, bên này chỉ là một địa điểm dựng lên tạm thời thôi, những người được giải cứu vẫn đang chờ thông báo sơ tán."

Một lát sau, Trữ Khâm Bạch hỏi cậu: "Bên cậu tổng cộng có bao nhiêu người?"

"Ba mươi tám người." Châu Thanh có danh sách nhân sự cụ thể.

Thật ra cậu chỉ tùy tiện trả lời mà thôi, không ngờ Trữ Khâm Bạch đã đáp lại rất nhanh: "Gửi cho tôi địa điểm cụ thể để tôi sắp xếp."

Lúc cúp điện thoại, Châu Thanh ở đó im lặng mất nửa phút, sau đó gọi Hứa Triều tới, nói: "Cậu đi thông báo với đội trưởng để anh ấy xác nhận nhân sự lần cuối."

"Địa điểm sơ tán đã xác định rồi ạ?" Hứa Triều ngạc nhiên.

Tình huống hiện tại không rõ, bọn họ đã chuẩn bị tinh thần cầm cự ở nơi này cả đêm rồi, chỉ là trong số bọn họ còn có trẻ con và người già nên khó tránh khỏi khiến cho người khác lo lắng cho tình trạng của bọn họ.

Châu Thanh dừng lại một lát, gật đầu: "Đại khái. Tóm lại cứ thu dọn đồ đạc trước, để mọi người chuẩn bị cho xong đi."

Hai tiếng sau, mười giờ tối.

Khách sạn mà đoàn làm phim "Mộng phù du" bao hết tiếp nhận hơn ba mươi người dân không có cách nào sơ tán.

Đại sảnh được thắp sáng rực rỡ, người đến người đi mang theo nước và khăn lau, thậm chí chủ khách sạn còn thức đêm đun hai nồi canh gừng lớn để đưa cho bọn họ.

Đội trưởng của đội cứu hộ nhỏ vẫn chưa rõ tình huống bởi vì những gì nhìn thấy về cơ bản đều là nhân viên công tác sau hậu trường, chỉ là những

người đang trú ở đây này đều được sắp xếp trước một bước để qua đây.

Hắn kéo một người đàn ông trung niên để râu trong đó trông có vẻ là người phụ trách nhưng thật ra chính là đạo diễn Dương Chí Thành sang một bên rồi mở miệng nói: "Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ nhiều như vậy."

"Đều nên làm cả thôi, nên làm thôi."

Dương Chí Thành yêu cầu những người trong đoàn mang một ít khăn tắm của khách sạn ra, nói chuyện rất chân thành: "Đối mặt với khó khăn mọi người cùng đồng tâm hiệp lực ấy mà, những gì chúng tôi có thể làm được cũng có hạn, người vất vả vẫn là những người các cậu đây. Nơi này mặc dù không lớn nhưng để sắp xếp những người này cũng không thành vấn đề, nếu như không nhận được tin tức thì chúng tôi muốn giúp được cũng khó, tuyệt đối đừng khách sáo."

Người của hai bên tụ lại, người đứng đầu có thể làm chủ của cả hai bên lại bàn bạc với nhau lần nữa.

Việc này cuối cùng đã được giải quyết.

Sau khi sắp xếp xong, Dương Chí Thành mới vẫy người qua hỏi: "Khâm Bạch đâu rồi?"

"Anh Trữ hình như ra ngoài rồi ạ." Nhân viên công tác nhìn về phía cửa, trả lời: "Hình như vẫn còn một nhóm người cuối cùng đang trên đường, chắc là đi đón người rồi."

Dương Chí Thành lắc đầu than thở: "Chút chuyện vặt này."

Nhân viên cười nói: "Đạo diễn, chú sợ anh Trữ gây rắc rối chứ gì. Thật ra không đâu, tình hình đã thế này rồi, ai thấy mình tinh mà kích động nổi nữa. Hơn nữa, vừa rồi cũng đâu phải không có ai nhận ra ngài mà có ai cảm thấy có gì ghê gớm đâu."

Dương Chí Thành vẫn không hiểu.

Ở một nơi nhỏ như vậy, Trữ Khâm Bạch rốt cuộc lấy tin tức từ đâu? Ngay khi liên lạc được khôi phục, một nhóm người ngay lập tức đã được sắp xếp đón sang, điều này khiến cho đạo diễn là ông đây cảm thấy xấu hổ không bằng.

Lúc này, ở bên cạnh con đường bên ngoài khách sạn, Trần Đăng Đăng đang cầm chiếc ô nhỏ của mình không ngừng nhìn về phía bên kia. Hồi lâu không thấy động tĩnh gì, cô liền quay đầu nhìn chằm chằm người đàn ông bất động bên cạnh, cân nhắc hỏi: "Anh Trữ, hay là anh về trước đi? Em ở lại đây chờ là được rồi."

"Cầm ô của cô cho đằng hoàng đi." Trữ Khâm Bạch cau mày lùi về sau né tránh.

Trần Đăng Đăng lè lưỡi, bước sang bên cạnh một bước.

Đúng lúc một chùm đèn pha chiếu đến từ xa. Chiếc xe tải nhỏ màu xám xuyên qua màn đêm rồi dần dần lội nước đến gần nơi này.

Trần Đăng Đăng: "Đến rồi đến rồi."

Chiếc xe dừng lại cách hai người họ chưa đầy mười bước chân, cửa xe "cạch" một tiếng mở ra, một chiếc ô màu đen được đưa ra trước.

Châu Thanh đạp chân lên mặt đất, xuống xe, gơ ô lên, nhìn thấy Trữ Khâm Bạch cũng đang đứng cách đó không xa với một chiếc ô màu đen, nước mưa đập vào mặt ô phát ra tiếng kêu lộp bộp.

Châu Thanh nhìn một hồi, chậm rãi cười lên: "Đợi lâu rồi."

Hứa Triều, người đi cùng Châu Thanh, không ngạc nhiên khi nhìn thấy Trữ Khâm Bạch. Cậu ta so với người khác càng biết rõ tình hình thật hơn nhưng Chu Cần và một đồng nghiệp khác thì khác.

Một ngày trước khi bọn họ vừa định rời khỏi huyện Lâm Thuận thì bị mắc kẹt, vừa mới trả phòng, lúc đang không biết phải xử lý làm sao thì không ngờ Châu Thanh lại đích thân dẫn người đến đây.

Lúc đến còn tình cờ gặp phải một hiểm cảnh ở địa phương, nếu như trước đây làm việc với cậu, bọn họ kính phục năng lực của Châu Thanh thì trải qua khoảng thời gian này đã không đơn giản chỉ là kính phục nữa rồi.

Càng khiến người khác không ngờ tới chính là ở một như vậy lại có thể gặp được ảnh đế lớn, càng tuyệt hơn nữa là ảnh đế lớn này dường như còn quen biết Châu Thanh.

Chu Cần nhìn vào bóng lưng của hai người đi phía trước, đi đến dưới chiếc ô của Hứa Triều, nắm lấy cổ tay cậu ta hỏi: "Triều nhi, thời gian cậu quen biết Châu tổng sớm hơn bọn tôi, cậu nói xem tình huống gì thế này?"

"Anh Tiểu Chu, khuyên anh đừng nên hỏi."

Hứa Triều đối với việc riêng của Châu Thanh luôn đi theo chính sách ăn nói thận trọng, chỉ cần có người hỏi thì dù sao cũng là không biết gì cả.

Chu Cần không phải người dễ dàng từ bỏ, hấn không lập tức nghĩ đến việc kết hôn dựa trên những tin đồn trước đây ở công ty mà chỉ đoán: "Châu tổng của chúng ta không phải là có qua lại với ảnh đế Trữ đấy chứ? Hai người này bất kể là môi trường làm việc, nghề nghiệp hay thân phận đều trông có vẻ như hoàn toàn không liên quan gì đến nhau, trừ cái này ra những cái khác đều không hợp lý."

Hứa Triều nắm lấy cánh tay của Chu Cần, nhàn nhạt liếc nhìn Chu Cần một cái rồi nói: "Những người yêu nhau anh từng gặp bình thường sẽ không gọi cho nhau dù chỉ một cuộc và chưa bao giờ liên lạc với nhau sao?"

Lắng nghe cẩn thận, trong lời này thật sự có một sự bất mãn rất lớn.

"Nói cũng có lý." Chu Cần làm như thật mà gật đầu, "Với cường độ làm việc

và sắp xếp của Châu tổng của chúng ta, cho dù có yêu đương cũng phải chia tay."

"Anh có biết nói chuyện không vậy." Hứa Triêu nghiêng răng huých hần, hạ thấp giọng nói: "Dựa vào cái gì mà nói anh Thanh vì công việc sẽ bị chia tay? Trữ Khâm Bạch anh ta cũng có tốt được đến đâu chứ."

"Không phải cậu nói bọn họ không có quan hệ à?" Chu Cần cười như không cười nhìn cậu ta, "Tôi cũng không nói Trữ Khâm Bạch, cậu kích động cái gì?"

Hứa Triêu biết mình bị bẫy rồi nhưng cũng không sợ, xác nhận lại: "Tôi không kích động, hơn nữa bọn họ cũng không phải quan hệ yêu đương."

Chỉ là đã kết hôn rồi mà thôi.

... (còn tiếp)

(giải pass và đọc tiếp trên Wordpress capngagiangson.wordpress.com)

Xin lỗi vì sự bất tiện này ạ

Chương 23: C23: Chương 23

Châu Thanh nằm sấp dưới chăn, hé mắt nhìn Trữ Khâm Bạch quay trở lại từ cửa. Thấy anh đặt cái túi trong tay sang một bên, vén một bên rèm cửa, sau đó quay đầu lấy một chiếc bàn nhỏ đơn giản từ trong ngăn dưới bàn dài ra rồi mở ra đặt lên giường, rồi lại xách túi qua, "Tỉnh rồi thì dậy đi."

Châu Thanh ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào động tác mở túi của anh, nói: "Tôi có thể tự ăn."

"Đương nhiên là cậu tự ăn rồi." Trữ Khâm Bạch như thể nghe được việc gì hoang đường, liếc cậu một cái rồi nói: "Tay của cậu không có việc gì, chẳng lẽ còn muốn tôi đút."

Châu Thanh thở ra một hơi dài: "Tôi không có ý đó." Cậu chỉ nhắc nhở, "Đây là giường."

Trữ Khâm Bạch có lẽ đã hiểu cậu nói gì, nhếch miệng cười một tiếng, trực tiếp nói: "Giường thì làm sao, cậu nằm trên giường tôi ăn tôi cũng không bủn xỉn tính toán, ăn của cậu đi."

Châu Thanh nhìn chiếc muống được nhét vào trong tay thì im lặng cạn lời.

Cậu không khởi xúc động, khi còn bé trong nhà quy củ nghiêm khắc, chỉ vốn vẹn là lễ nghĩa trên bàn ăn thôi cũng phải ăn trông nôi ngồi trông hướng, mặt hướng về cửa lớn nghĩa là tôn kính. Càng không phải nói đến tư thế ngồi phải quy củ, không nói chuyện khi ăn, khi ăn không phát ra tiếng động lạ và cả những tiểu tiết khác. Ngay cả những năm hai mươi tuổi, cho dù cậu có bốn ba bạn rạn cũng chưa bao giờ ngồi trên giường ăn cơm.

Không ngờ bây giờ mắc kẹt ở đây thế mà lại bắt đầu học được những thói quen lười nhác như vậy.

Có lẽ là bởi vì sốt cao nên trong miệng luôn có vị đắng, sau khi Châu Thanh đánh răng rửa mặt đơn giản xong thì mở nắp ra, ngửi thấy mùi thơm của cháo mới sinh ra một chút thèm ăn.

Cậu cầm muống bắt đầu ăn chậm rãi, ăn được khoảng một phần ba thì dừng lại, vừa đúng lúc trước trán vang lên một tiếng bíp.

Cùng lúc đó, Châu Thanh ngược mắt lên, dùng tốc độ nhanh như chớp, một tay chộp lấy thứ đồ trước mặt và ném nó sang một bên.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của cậu có hơi lạnh, lúc đối diện với ánh mắt kinh ngạc trong giây lát của Trữ Khâm Bạch, Châu Thanh mới tỉnh táo lại.

Cậu chậm rãi buông tay ra, sắc mặt có cảm giác trắng bệch hơn so với lúc bị bệnh, khàn giọng hỏi: "Vừa rồi đó là cái gì?"

Vẻ mặt của Trữ Khâm Bạch khôi phục lại rất nhanh, như thể sự kinh ngạc vừa rồi chỉ là ảo giác, anh nhìn Châu Thanh nói: "Súng đo nhiệt độ."

Châu Thanh không chú ý đến chi tiết cụ thể, lúc nghe được chữ đó đã nói: "Đừng có chĩa súng vào tôi."

Ánh mắt Trữ Khâm Bạch sâu thẳm nhìn cậu một cái, sau đó cong đôi chân dài ngồi xuống mép giường, ánh chùng đồ vật trong tay từ trên xuống dưới rồi mở miệng: "Đến mức đó luôn à? Vẻ mặt giống như tôi dùng súng thật bắn cậu không bằng. Nếu tôi không dùng súng chĩa vào cậu thì tôi có thể biết là hiện tại cậu chỉ ừm... 37°8 không đây?"

Châu Thanh chuyển ánh mắt sang thứ trong tay anh, thảo nào gọi là súng, hình dáng có hơi giống.

Châu Thanh không cho rằng nguyên nhân là do mình, vừa đóng nắp hộp

cháo vừa sụp mắt, "Nếu thật sự là thứ đó thì sao."

Châu Thanh cảm thấy nếu Trữ Khâm Bạch mặc lên lớp da của thiếu gia quân phiệt thì nhất định sẽ là cái loại dẫn đầu một nhóm người và nổ súng bắn người trên đường không chớp mắt.

Trữ Khâm Bạch như thể nghe thấy một trò đùa, anh vui vẻ nói: "Tôi nói này Châu tổng, đoàn làm phim còn không mượn được đồ chơi thật nữa kìa. Có biết tội tàng trữ súng sẽ bị trừng phạt thế nào không? Nhẹ nhất là phạt tù thời hạn dưới ba năm, tạm giam hoặc quản chế."

Châu Thanh nhìn anh không nói gì.

Một tay Trữ Khâm Bạch chống lên giường, cầm súng đo nhiệt độ lại cố ý bắn vào trán cậu một cái, sau đó nhìn nhiệt độ nói: "Súng đo nhiệt độ, súng đồ chơi, súng nước cái gì cũng có. Bây giờ tốt xấu gì cũng có nhiều đó thôi, đừng chơi cái gì kích thích quá rồi tự mình lún sâu vào, không đáng đâu. Nếu cậu muốn tìm cái gì có uy lực một chút, vậy thì đi ném lao đi, có biết ném lao là gì không?"

Châu Thanh im lặng nhìn chằm chằm, nghe anh tự nói.

Trữ Khâm Bạch dùng tay tùy ý làm một động tác.

"Dài như vậy này, là một loại công cụ được con người sử dụng để giết kẻ thù và săn bắn trong thời kỳ đầu. Nhưng bây giờ ném lao cũng thuộc hạng mục điền kinh, năm ngoái tôi có một hợp đồng đại sứ đồ uống tăng lực, vừa vận hợp tác với một vận động viên ném lao, có muốn giới thiệu cho cậu làm quen không?"

Không đợi Châu Thanh kịp nói chuyện, anh lại liếc nhìn cánh tay của Châu Thanh rồi phủ định: "Quên đi, cái cơ thể này của cậu, tôi sợ ngay cả chính mình cậu cũng ném đi luôn."

Người này đúng là rất giỏi tổn thương người khác, thế nhưng không hiểu sao Châu Thanh đã bình tĩnh lại trước sự lạnh ngắt tay chân trong khoảnh

khắc vừa rồi.

Cậu hồi phục lại trạng thái bình thường, ngược mắt nhìn Trữ Khâm Bạch rồi chậm rãi nói: "Nói nhiều quá."

Trữ Khâm Bạch cười lạnh một tiếng, đứng dậy cất súng đo nhiệt độ đi rồi nói: "Sốt cao đã hạ rồi, vẫn còn sốt nhẹ, hai ngày này chú ý uống thuốc đúng giờ."

Châu Thanh dựa vào đầu giường, nhìn bóng lưng của anh.

Trữ Khâm Bạch thu dọn đồ đạc xong thì quay đầu lại: "Nhìn cái gì?"

Châu Thanh: "Không có gì, chỉ là phát hiện ra hiểu biết về anh trước đây tương đối phiến diện, hiện tại lại nhiều hơn một chút."

"Ví dụ như nói nhiều?"

Châu Thanh nghiêm túc nói: "Là ngài Trữ thật ra rất giỏi chăm sóc người khác."

Trữ Khâm Bạch giơ tay kéo nửa tấm rèm còn lại, trận mưa to đêm qua đã qua đi, bây giờ lại bắt đầu mưa nhỏ.

Cửa sổ này có một tầm nhìn không tệ, từ đây có thể nhìn thấy sự mênh mông ở đằng xa.

Việc xây dựng thị trấn vĩnh viễn luôn kém xa các tòa nhà cao tầng ở các thành phố hạng nhất và hạng hai, bầu trời đầy mây đen bao phủ và tối đen như mực, dây cáp chằng chịt giữa các tòa nhà thấp. Những chú chim thoát khỏi trận mưa xối xả lao ra, dừng lại trên đó nghỉ ngơi trong một thời gian ngắn.

Hai người đều nhìn ra ngoài, nhất thời không nói chuyện.

Trữ Khâm Bạch đột nhiên nói: "Có cơ hội cậu có thể đi xem một bộ phim."

"Cái gì?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch: "Lúc học ở Học viện Điện ảnh có bàn luận về một bộ phim tên là "Canh gác", kể về một nhóm anh hùng quả cảm giải cứu thế giới vào lúc tận thế, kết quả là tất cả nhân vật chính đều chết hết, hơn nữa còn hy sinh mất người của một toà thành chỉ vì một ý tưởng xa vời không thực tế. Điều đáng tiếc là mãi cho đến khi bộ phim kết thúc, kỷ nguyên mới mà bọn họ cầu mong vẫn chưa đến, thứ mà bộ phim truyền tải rất cuộc là lý tưởng hay một bi kịch từ đầu đến cuối, cho đến nay vẫn còn rất nhiều tranh luận."

Anh quay lại nhìn Châu Thanh, "Tôi cho rằng là bi kịch nhưng tôi đoán cậu sẽ không nghĩ vậy."

Nhắc đến bộ phim này là vì lúc Trữ Khâm Bạch nhìn ra bên ngoài thì đột nhiên lại nhớ đến dáng vẻ tối qua cậu dựa vào đầu giường.

Châu Thanh mơ hồ hiểu ra anh muốn biểu đạt cái gì nhưng vẫn hỏi: "Có gì khác nhau sao?"

"Khác nhau ở chỗ tôi là một người ích kỷ." Trữ Khâm Bạch rót một ly nước đưa tới, "Chủ nghĩa lý tưởng có hạn, mặc dù không để ý mà vẫn chăm sóc cậu cho thật tốt, nhưng phần mộ anh hùng từ xưa đến nay nhiều vô số, Châu tổng tuổi còn trẻ không nên thêm một cái nữa, chữ "goá" này suy cho cùng chẳng dễ nghe là mấy."

Nói một hồi hóa ra là đang trả lời câu vừa rồi cậu nói rằng anh rất biết chăm sóc người khác.

Nhưng chủ đề này Châu Thanh cảm thấy rất đúng lúc.

Hai tay cậu cầm ly nước trong suốt, thế nhưng lại lắc đầu, "Chữ anh hùng nặng quá, ít nhất tôi không phải."

Ý Trữ Khâm Bạch đang nói là cậu không thể tự chăm sóc tốt cho bản thân

mà lại đi cứu người khác, Châu Thanh biết những gì mình nói không giống với anh.

Đây không chỉ là sự bất đồng về quan niệm giữa cậu và Trữ Khâm Bạch mà còn là sự khác biệt giữa người trong thời đại quá khứ và xã hội hiện tại.

Người trong thời đại này càng theo đuổi giá trị bản thân hơn, coi trọng hiện tại.

Nhưng người trong quá khứ, nếu không có niềm tin chống đỡ thì khó mà tiếp tục.

Trong đây không có đúng hay sai, càng không có sự phân biệt giữa cao hơn hay thấp hơn, chỉ là cậu không lớn lên trong xã hội hiện đại mà thôi.

Châu Thanh uống nước xong rồi đặt ly xuống, sau đó mỉm cười thừa nhận: "Hy sinh một thành phố vì một suy nghĩ viển vông, quả thật có thể xem là một bi kịch."

Lúc Trữ Khâm Bạch nhìn sang, Châu Thanh không nói nửa câu sau.

Nhưng thời đại mới mà cậu cầu mong kia đã đến từ lâu rồi.

Châu Thanh làm tổ trong phòng cả buổi sáng, liên tục nghe thấy động tĩnh trong hành lang, có khi là có người đi qua, có khi là tiếng nói chuyện. Trữ Khâm Bạch hẳn là đang bận việc nên rời khỏi phòng từ tám giờ sáng vẫn luôn không quay lại.

Buổi trưa lúc có người gõ cửa, Châu Thanh còn tưởng rằng anh quên mang theo thẻ phòng, kết quả mở cửa ra lại là Chu Cần và Hứa Triều.

"Châu tổng, cậu không sao chứ?" Chu Cần vừa thấy cậu đã hỏi.

Gương mặt Hứa Triều cũng vô cùng lo lắng.

Châu Thanh ngạc nhiên: "Không sao, sao vậy?"

Hứa Triêu: "Nghe người ta nói anh bị bệnh, trước đó bọn em đều ở trong phòng nên lúc ăn trưa mới biết."

"Hai người nghe ai nói vậy?" Châu Thanh khó hiểu.

Chu Cần đẩy cái người không nói rõ Hứa Triêu kia sang một bên, bước lên phía trước nhỏ giọng nói: "Hình như tối qua cậu Trữ đi lấy thuốc đã bị người ta nhìn thấy. Cậu ta rất nổi tiếng, mỗi việc nhỏ trong cuộc sống rất dễ bị phóng đại, tôi thấy sắc mặt Châu tổng tốt hơn hôm qua rồi, xem ra không có gì nghiêm trọng, bọn tôi chỉ lo lắng nên sang thăm thôi, mấy kiểu tin đồn này cậu cũng đừng nghe làm gì."

Chu Cần không nói rằng những gì bọn họ nghe được không chỉ có thế.

Không ít người đang đoán xem Châu Thanh rốt cuộc là ai, có thể truyền đến tai Chu Cần bọn họ thì Châu Thanh cũng biết không đơn giản như những gì hắn nói.

Nhưng có thân phận Trữ Khâm Bạch ở đó, đây đều là việc không có cách nào.

Châu Thanh mở cửa: "Vậy hai người đi vào đi, đừng đứng ở cửa nữa."

"Bọn tôi không đi vào đâu." Chu Cần xua tay.

Đây là nơi mà không ít người đang nhắm đến, hơn nữa, phòng của Trữ Khâm Bạch ai mà dám đi vào chứ.

Châu Thanh cũng không ép buộc mà ho khan một tiếng rồi nói: "Nhìn tình hình bên ngoài thì chắc là trong mấy ngày không thể trở về Phủ Thành được rồi, Chu Cần, anh đưa tài liệu đang có cho tôi đi, ngoài ra, hai người liên lạc với nhóm lão Lý ở Phủ Thành để làm rõ tình hình một chút, các sắp xếp trước đó đều hoãn lại, đừng để đối tác cảm thấy chúng ta thất lễ."

Chu Cần khó xử: "Châu tổng, cậu vẫn còn bệnh đây này, công việc để bọn tôi làm là được rồi."

"Không sao, chỉ xem tài liệu thôi thì có tiêu hao bao nhiêu đâu chứ."

Ngay lúc này, cửa phòng áp chót bên trái Châu Thanh mở ra, Dương Chí Thành để râu mang theo vài người lao ra ngoài rồi mắng: "Toàn mấy chuyện nhảm nhí! Không làm được? Bây giờ nói với tôi là không làm được thì trước đây làm cái con mẹ gì chứ! Chi tiết về Phạm Trọng Thanh này phải tường tận, nhân vật này nếu còn tùy tiện đánh lừa thì bộ phim này coi như bỏ, còn quay cái gì mà quay!"

"Vâng vâng vâng." Người đàn ông cầm cuốn sổ trong tay đi phía sau liên tục đáp: "Tôi lập tức liên lạc ngay đây ạ."

Tổng cộng có năm người bước ra, Châu Thanh đều không quen nhưng khi Dương Chí Thành đi đến gần hơn thì bước chân vội vã của ông đột ngột dừng lại, sau đó nhìn về phía Châu Thanh.

Châu Thanh thấy ông nhìn mình chằm chằm liền gật đầu coi như chào hỏi.

Kết quả là Dương Chí Thành đã trực tiếp hỏi: "Hết sốt cao chưa?"

Châu Thanh khẽ mở miệng, Hứa Triêu cẩn thận ghé vào lỗ tai cậu nhắc nhở: "Anh Thanh, đây là đạo diễn Dương Chí Thành, thuốc hạ sốt cho anh hình như là ông ấy cho."

Châu Thanh còn không kịp phân tích rõ ràng câu hỏi tại sao ngay cả Hứa Triêu cũng biết thuốc đến từ đâu thì cậu đã tiến lên trước một bước, đưa tay ra: "Thì ra là đạo diễn Dương, tôi qua cảm ơn ngài."

Có lẽ Dương Chí Thành vừa mới tức giận xong nên lông mày vẫn còn sót lại lửa giận, cả người vô cùng nghiêm túc.

Ông đưa tay ra bắt tay với Châu Thanh, nói: "Trữ Khâm Bạch trông bề ngoài có vẻ cũng ra gì đấy nhưng bên trong lại không dễ động vào, không ngờ

người lần này tìm được so với chính cậu ta còn ra dáng hơn."

Châu Thanh nhất thời không biết vị đạo diễn Dương này đã biết về quan hệ của cậu với Trữ Khâm Bạch hay chưa, nhưng người đã không nói rõ, xung quanh cũng có người nên Châu Thanh không thể thăm dò.

Hơn nữa, cậu vừa nghe thấy một cái tên rất quen thuộc nên vẫn nhin không được hỏi: "Đạo diễn Dương, vừa rồi có nghe ngài nói đến Phạm Trọng Thanh? Người này là?"

Mặc dù biết thời gian đã lâu nhưng tên của một số người một khi đã nghe đều sẽ không nhin được mà để ý.

Dương Chí Thành khịt mũi một tiếng, xua tay: "Không phải là người thật, một nhân vật lịch sử."

Châu Thanh hơi cuộn ngón tay lại, như thể mất khả năng ngôn ngữ, khàn giọng: "Có phải Phạm Trọng Thanh của nhà họ Phạm ở Kim Thành, được người ngoài gọi là Tiểu Phạm gia không?"

Dương Chí Thành đột nhiên nhìn sang, nhìn chằm chằm cậu: "Cậu biết sao?"

Châu Thanh dừng lại một chút mới che giấu: "Trong một cơ hội tình cờ có tra được một vài tư liệu linh tinh thôi."

"Tư liệu về vị này bây giờ rất khó tìm, cậu nhìn thấy ở đâu vậy?" Dương Chí Thành nói chuyện như thể không dễ chịu, trực tiếp nói: "Đến đây, đến phòng của tôi nói đi. Đúng rồi." Vừa nói vừa quay sang người bên cạnh nói: "Trữ Khâm Bạch đi đâu làm gì rồi? Quên đi, gặp được cậu ta thì cứ nói tôi mang người đi rồi, lúc về thì đến phòng tôi mà tìm."

Châu Thanh bị hành động hùng hùng hổ hổ của vị đạo diễn Dương này làm cho kinh sợ, còn chưa kịp nói gì thì đã bị kéo đi.

Dương Chí Thành vừa đi vừa nói với cậu, "Cậu tên là gì ấy nhỉ? Châu Thanh phải không?" Rồi lại nói tiếp: "Tôi biết cậu bị bệnh, Trữ Khâm Bạch cũng có

nói tổ chất cơ thể cậu không tốt nhưng việc này của tôi thật sự rất gấp nên chỉ có thể làm phiền cậu vậy. Nếu như Trữ Khâm Bạch hỏi thì cậu cứ trách tôi là được."

Đạo diễn Dương này nhắc đến Trữ Khâm Bạch rất nhiều lần.

Châu Thanh bật cười, chỉ đành trấn an: "Không sao, anh ấy sẽ không hỏi đâu."

Châu Thanh ngồi trong phòng của đạo diễn Dương Chí Thành.

Dương Chí Thành hút thuốc, sau khi được Châu Thanh đồng ý thì châm một điếu khác kẹp giữa đầu ngón tay.

Châu Thanh nhìn đồng tàn thuốc trong cái gạt tàn trên bàn trà, thoáng thấy được áp lực của vị đạo diễn này.

Dương Chí Thành chú ý tới ánh mắt của cậu, thành thật nói: "Người bên ngoài không biết, kẹt ở đây một ngày thì con số tổn thất trong tay tôi vô cùng lớn. Cậu xem ngày hôm nay tôi đã sàu đến mức muốn hói đầu rồi. Tiền vẫn là thứ yếu, nào, cậu xem cái này trước đã."

Châu Thanh nhận được kịch bản đại khái và danh sách nhân vật của "Mộng phù du".

"Mộng phù du" thế mà lại là một bộ phim lấy bối cảnh Trung Hoa Dân Quốc.

Nói về cuộc đời tuổi ba mươi của một người đàn ông bình thường tên là Thường Chinh.

Mê cờ bạc, hút thuốc phiện, đánh vợ, trên người của nhân vật nhỏ thể hiện sự tàn ác và xấu xa trong bản chất của con người. Sau đó trong một cơ hội tình cờ, gã bất ngờ phát tài, từ đó ca hát nhảy múa xa hoa truy lạc, mặc lên mình bộ Âu phục tử tế nhất, uống rượu ngoại đất tiền nhất, ôm vũ nữ xinh

đẹp nhất và trải qua nhân sinh tốt đẹp nhất.

Gã cũng chết trong năm đó.

Một nhân vật chỉ vừa nhìn đại khái đã cảm thấy rất gây tranh cãi.

Châu Thanh chưa từng xem các tác phẩm của Trữ Khâm Bạch, vì vậy không thể tưởng tượng anh mang theo bộ mặt đó, đóng vai một con bạc nghiện thuốc lá nặng sẽ như thế nào.

Cậu không thể hình dung được nên đã hỏi.

Dương Chí Thành nói: "Bộ phim này thay vì nói về một người đàn ông ba mươi tuổi thì không bằng nói là từ trên người người đó phản ánh diện mạo phổ thường, chứng kiến chiến tranh tàn khốc và những thăng trầm của xã hội. Trên người nhân vật Thường Chinh này có một cảm giác ngọt ngào rất mạnh, khiến cho người ta lên án thậm tệ hay thăng hoa trong nước mắt đều có đủ. Trữ Khâm Bạch nhà cậu khi diễn xuất là một người hoàn toàn khác, biểu hiện rất tốt, cậu hoàn toàn có thể yên tâm."

Châu Thanh: "..."

Cậu thật sự không có ý đó, hơn nữa, cậu chắc chắn tám phần rằng Dương Chí Thành đã biết chuyện kết hôn của cậu và Trữ Khâm Bạch rồi.

Thứ mà Dương Chí Thành tìm cậu đến để nói là tình huống khác.

Ông đưa tay qua lật ra một trang cho Châu Thanh rồi chỉ vào đó, "Đây này."

Phần giới thiệu nhân vật rất ngắn.

Phạm Trọng Thanh:

Tiểu Phạm gia sinh ra trong nhung lụa ở Kim Thành, sáu tuổi làm náo loạn nhà hàng Xương Mậu, hai mươi một tuổi đánh gãy chân cục trưởng cục cảnh sát, hai mươi lăm tuổi vì một người đàn ông trong rạp hát mà đã chi

rất nhiều tiền.

Hai mươi chín tuổi, khi thời cuộc đất nước hỗn loạn, gia tài tiêu tán, từ đó đã không còn ghi chép trong thiên hạ.

Dương Chí Thành: "Giọng kể tổng thể của bộ phim này không hề thoải mái, vì vậy mới có người này. Phạm Trọng Thanh, nếu cậu đã từng điều tra qua thì hẳn là đã biết nhân vật này là thật, có cơ sở thực tế. Vai trò của vai diễn vô cùng nhỏ nhưng các chi tiết lại rất quan trọng, hơn nữa còn là một điểm sáng lớn. Trước khi khai máy, tôi đã tìm gặp một nhà nghiên cứu lịch sử, người đó thề thốt đảm bảo với tôi rằng ông ta biết cuộc đời của người này. Bây giờ bên phía phim trường đang dựng cảnh, hỏi ông ta người này thích ăn cái gì, mặc cái gì cũng không biết, trong nhà như thế nào cũng không biết, cuối cùng chết thế nào vẫn là không biết!"

Dương Chí Thành nói như thể sắp mất bình tĩnh.

Châu Thanh vuốt nhẹ vài dòng ngắn ngủi trong phần giới thiệu nhân vật, mở miệng nói: "Cậu ấy thích ăn vịt rang muối, bánh bao khoai môn, hoành thánh chiên, thích nhất là bánh sữa và cà phê. Thích nhất mặc Âu phục khoe của, bài trí trong nhà chủ yếu theo phong cách phương Tây, thích sưu tập đồng hồ. Về việc chết như thế nào..."

Châu Thanh lắc đầu: "Không một ai biết."

Người cậu nhỏ chỉ hơn cậu chưa đến hai tuổi vào thời điểm đó là một nhân vật nổi tiếng ở Kim Thành.

Vì thời cuộc và nhiều loại lý do khác nhau, mẹ của Châu Thanh không liên lạc nhiều với nhà họ ngoại.

Người cậu nhỏ này lúc nhỏ đã thật sự sống trong nhà họ Châu hai năm.

Khi đó, điều hẳn thích làm nhất chính là véo mặt cậu, nghiêm túc dạy dỗ cậu: "Châu Thanh Thanh, em (*) sắp sửa bị nhà họ Châu giáo dục thành một nhóc bảo thủ rồi đấy!"

(*) Phạm Trọng Thanh là cậu nhỏ của Châu Thanh mà chỉ hơn Châu Thanh có 2 tuổi thôi nên mình sẽ để hai người xưng hô với nhau là anh – em nha.

Vô số việc xấu do nghịch ngợm gây ra khiến cho Châu Thanh phải chịu trách nhiệm đều có công lao của hấn.

Những năm sau khi hấn quay trở lại Kim Thành, mọi tin tức về hấn đều nghe được từ miệng mẹ cậu.

Kim Thành nhất bá.

Người người xưng tụng là Tiểu Phạm gia.

Một từ đồng nghĩa với không theo lẽ thường.

Làm náo loạn nhà hàng, làm gãy chân người khác, những thứ này đều là thật nhưng Châu Thanh cũng biết những điều mà người khác không biết.

Ví dụ như ông vua nhỏ này lớn lên thành một ông vua lớn, nhà họ Phạm lúc đó đã móc nối quan hệ cho hấn một vị trí trong cục cảnh sát. Đánh gãy chân vị cục trưởng kia cũng là vì cục trưởng đó gián tiếp hại chết con gái của một thương gia bình thường ở Kim Thành, còn có ý đồ dùng quyền lực uy hiếp gia đình cô.

Vì một người đàn ông trong rạp hát mà đã chi rất nhiều tiền, điều này cũng là thật.

Trong bức thư cuối cùng mà Châu Thanh nhận được, hấn nói rằng hấn yêu cậu ấy.

Trong bức ảnh đen trắng đính kèm, bọn họ đứng cạnh nhau trông vô cùng đẹp đôi.

Kể từ đó, Châu Thanh không bao giờ nghe tin tức gì về hấn nữa.

Hắn nói bọn họ có việc riêng cần làm nên đuổi tất cả mọi người trong nhà họ Phạm lúc bấy giờ đã suy tàn đi.

Không phải Châu Thanh không nghi ngờ bọn họ có lẽ đang làm việc tương tự như cậu nhưng cậu đã hỏi thăm rất nhiều nơi mà chưa bao giờ nghe nói về một chàng trai trẻ tên là Phạm Trọng Thanh và một chàng thanh niên biết hát hý.

Trong thời loạn thế người mất đi quá nhiều.

Cậu nhỏ không phải là người đầu tiên cậu chứng kiến.

Sau đó chính là không tìm nữa, chỉ là khi tình cờ nghe được cái tên giống vậy sẽ không nhận được hỏi thêm một câu.

Giống như khi cậu hỏi Dương Chí Thành, thế nhưng lại hỏi ra được người thật.

Có một cảm giác nghiệp chướng đã được định sẵn trong bóng tối, chỉ tiếc là dấu ấn mà lịch sử để lại quá mờ nhạt, cái tên Phạm Trọng Thanh này chỉ có thể lưu lại vài nét vẽ, bởi vì hắn đã đủ không theo lẽ thường rồi.

Mọi người đều giống như Châu Thanh, không cách nào biết được nữa, cũng không thể tìm về được kết cục của hắn.

Dương Chí Thành kể từ khi nghe những sở thích mà cậu nói đã bắt đầu chấn động rồi.

Những chi tiết đó, Châu Thanh chỉ sử dụng một bức thư tay giống như nhật ký để giải thích.

Dương Chí Thành không còn nghi ngờ gì nữa bởi vì thật sự quá chân thật và quá cụ thể.

Nếu như không phải là người bên cạnh, hoặc là ai đó đã từng đọc thư tay

hay các vật dụng cá nhân khác thì hoàn toàn không thể soạn ra chi tiết như vậy.

Buổi trưa hôm đó, đạo diễn cứ gọi hết cuộc này đến cuộc khác.

Khi thì đòi giấy, khi thì đòi bút, muốn thế này thế kia, đến khi thứ mình cần nhiều quá rồi thì một nhóm người không biết từ khi nào đã tụ tập ở cửa.

Trong căn phòng rộng mở, sàn nhà được phủ đầy giấy, từ đồ đạc trong nhà đến các chi tiết và ghi chép đều được ghi lại một cách sống động trên giấy.

Cho dù không miêu tả cụ thể về khuôn mặt nhưng chỉ cần nhìn những thứ đó thì cuộc đời, sở thích và dáng vẻ của một người đều sẽ hiện ra trong đầu.

Dương Chí Thành vừa nhìn cậu làm việc trên những bức tranh vừa ngạc nhiên trước năng lực của cậu, ông xúc động: "Tôi cảm thấy tôi đã lãng phí rồi, hẳn là nên làm một bộ phim tài liệu về cá nhân nhân vật mới phải."

Châu Thanh thu bút, cười nói: "Thế thì không cần đâu, như vậy là tốt rồi."

Một người ở ẩn trong quá khứ và bị người khác tình cờ lật lại, nếu có thể lưu lại một góc dáng vẻ như vậy trong một bộ phim điện ảnh thì Châu Thanh nghĩ đã không còn cách nào tốt hơn được nữa.

Những gì cậu làm chỉ là khiến cho hẳn không chỉ dừng lại trên bề mặt của một cái tên và một tính cách hư cấu mà thôi.

Tiếng động của nhóm người ngoài cửa cũng không nhỏ, tâm trạng Dương Chí Thành đang rất tốt nên cũng không tính toán.

Thậm chí có người còn cả gan hỏi: "Đạo diễn, đây là thần tiên phương nào chú tìm được thế? Trông không chỉ đẹp trai mà còn có tài."

Dương Chí Thành bật cười thành tiếng, vỗ cánh tay Châu Thanh, hướng về phía cửa nói: "Vị thần tiên này không dễ mời, mấy người phải hỏi..."

Ở cửa vừa vặn truyền đến liên tục mấy tiếng gọi "anh Trữ".

Dáng người đó của Trữ Khâm Bạch xuất hiện trong một đám người bình thường có hiệu quả rất nổi bật, những người này tự động rẽ ra một con đường, Trữ Khâm Bạch mang theo người đi vào.

Sau khi xem xét tình hình trong phòng, ánh mắt anh chuyển sang Châu Thanh, cuối cùng nói với đạo diễn Dương Chí Thành: "Lấy thuốc hạ sốt của chú, vừa quay đi đã nô dịch người ta vẽ tranh cho chú đầy cả đất, chú cũng khôn thật đấy."

"Nhìn cậu keo kiệt chưa kìa."

Dương Chí Thành đẩy Châu Thanh, "Người vẫn còn nguyên vẹn đây này."

Châu Thanh bị buộc phải di chuyển một bước.

Trữ Khâm Bạch nghiêng người cúi đầu, cau mày hỏi: "Mùi nồng như vậy, cậu hút cùng à?"

Để giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của đạo diễn bên cạnh, người đã xấu hổ đến mức ho khan thì Châu Thanh, người thật ra đã bị hun trong đó rất lâu hơi ngược mắt lên, trầm giọng nói: "Không hút, bớt quản lại."

Chương 24: C24: Chương 24

Người ngoài cửa nghe được cuộc nói chuyện giữa Trữ Khâm Bạch và đạo diễn Dương Chí Thành mới biết rằng người đàn ông đẹp trai trước mắt chính là Châu tổng mà bọn họ luôn hóng hót, nhất thời trao đổi ánh mắt và đủ loại suy nghĩ khác nhau.

Vì Châu Thanh đã giúp đỡ nên Dương Chí Thành nhất quyết muốn mời cậu ăn tối.

Vì điều kiện có hạn nên đã đặc biệt gọi người đến bếp sau tìm ông chủ nấu một bàn các món ăn riêng, còn đặc biệt muốn một gian phòng ở đây, gọi cả tổ chế tác chính của đoàn phim tập hợp thành một bàn tròn lớn.

"Đạo diễn, chú đặc biệt gọi bọn tôi đến nói là mời cơm thì trước tiên cũng nên nói vài câu đi chứ." Có người vừa ngồi xuống liền la ó.

Dương Chí Thành cầm một ly rượu trắng nhỏ đứng dậy, vỗ cái ghế bên cạnh rồi nói: "Nào, vậy thì nói đơn giản vài câu vậy. Hôm nay mời ăn cơm chủ yếu là vì vị ngồi bên cạnh tôi đây, Châu tổng Châu Thanh, trước tiên mọi người làm quen nhau một chút đi. Cậu ấy đã giải quyết tất cả các vấn đề khó khăn trong tổ chúng ta về nhân vật lịch sử Phạm Trọng Thanh. Tất cả bản vẽ tôi đã cho người gửi đến phim trường bên kia, lúc nào cũng có thể bắt đầu thi công."

Ngay lập tức, có người dẫn đầu bắt đầu vỗ tay.

Phim của Dương Chí Thành nổi tiếng là đòi hỏi khắt khe, tất cả các chi tiết buộc phải làm cho không ra bất kỳ sai sót nào.

Vốn dĩ định quay phim ở đây một tuần thì kết thúc, trong lúc đó công tác chuẩn bị bên phía phim trường cũng sẽ vừa đúng lúc hoàn thành, kết quả lại đụng phải lũ lụt ở huyện Lâm Thuận, thành phố điện ảnh và truyền hình bên kia cũng xảyra vấn đề.

Người bên dưới có thể không biết nhưng người thân thiết với đạo diễn, đặc biệt là những người đi theo ông hằng ngày đều biết rằng cảm xúc của ông trong hai ngày nay đều bị kìm nén đến mức có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Mọi người đều không khỏi nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi đứng lên từ bên cạnh đạo diễn, chỉ nhìn thấy cậu cầm ly rượu nói: "Đạo diễn Dương khách sáo rồi. Nên là tôi cảm ơn ngài vì đã tôn trọng sự thật như vậy, trên phương diện nghề nghiệp là một đạo diễn đã tốt còn muốn tốt hơn. Chỉ như vậy mới có thể có những tác phẩm điện ảnh và truyền hình được khán giả yêu thích không bao giờ quên, còn có cơ hội cho những người xưa được tái hiện lại trên màn ảnh."

Lời đó vừa nghiêm túc vừa trịnh trọng, chỉ cần có người nghe đều sẽ không cảm thấy tăng bốc hay giả dối.

Hai chữ "người xưa" này, mọi người tự động thay thế cậu thành một người sống trong quá khứ chứ không phải một người quen biết.

Cho dù như vậy, vài câu ngắn gọn của Châu Thanh dường như làm cho việc làm phim trở nên sâu sắc và ý nghĩa hơn.

Dương Chí Thành bị lời này làm cho cảm động. Những đạo diễn có địa vị như bây giờ, ai mà không quen nghe những lời tăng bốc, vô số lời khen ngợi đẹp đẽ đều có thể xem như đánh rắm, nghe xong thì xem như hết. Nhưng vào khoảnh khắc này, ông thế nhưng lại nhìn thấy sự hiểu biết tương đồng từ một người ngoài giới, vì vậy đưa ly rượu sang để cụng ly, vô cùng chân thành nói: "Chúng ta nhất định phải uống một ly, ly này tôi kính cậu."

Châu Thanh cầm ly vội vàng đặt thấp hơn một chút, "Là tôi kính ngài."

Rượu trắng rót xuống dạ dày, Dương Chí Thành vỗ vai cậu ra hiệu ngồi xuống rồi cầm chai rượu chuẩn bị rót ly thứ hai vào ly của Châu Thanh.

Lúc này đây, một bàn tay duỗi ra từ bên phải Châu Thanh đã phủ lên miệng ly, "Một ly là được rồi."

Là Trữ Khâm Bạch.

Trong những dịp riêng tư anh ăn mặc tương đối giản dị, vốn dĩ chỉ khoanh tay ngồi một bên nhưng lúc này lại nghiêng người, vòng qua Châu Thanh nhìn thẳng vào mắt Dương Chí Thành.

Dương Chí Thành sửng sốt, sau đó phản ứng lại rồi vội vàng nói: "Đúng nhỉ, cậu không nhắc tôi cũng quên mất cậu ấy vẫn đang sốt đấy."

Dương Chí Thành đặt chai rượu sang một bên, bắt chuyện với Châu Thanh, "VẬY ẶN ĐI, ẶN ĐI." Rồi lại nói với những người khác: "Mấy người cũng gấp đi chứ, trong tình huống trước mắt này ở huyện Lâm Thuận, chúng ta vẫn có thể có rượu có thịt đã không dễ dàng rồi."

Trên bàn ăn xuất hiện những tiếng trò chuyện và âm thanh chuyển động của ly tách.

Châu Thanh nhìn Trữ Khâm Bạch một cái, đúng lúc anh xoay người lại rồi tiện tay cầm chiếc ly trước mặt đặt sang bên kia, sau đó nhìn lại cậu: "Cứ nhìn ly không buông, vẫn muốn thêm ly thứ hai à?"

Châu Thanh lắc đầu: "Cũng không phải."

Trữ Khâm Bạch: "Tốt nhất là không phải. Bị sốt mà uống rượu, ngoại trừ việc sẽ làm tổn thương niêm mạc dạ dày của cậu thêm nghiêm trọng ra thì chức năng gan và thận cũng tổn thương, còn khiến cho cậu sốt cao kéo dài. Đừng tìm phiền phức cho tôi."

Châu Thanh cảm thấy kỳ lạ: "Anh lý luận chặt chẽ như vậy nhưng bị bệnh

dạ dày mà vẫn uống rượu, có chắc đây không phải là tà thuyết nguy biến không?"

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, "Nếu như tôi không có bệnh dạ dày thì cậu nghe ở đâu được cái từ "nguy biến" này chứ?"

Châu Thanh: "..."

Cậu đã quen với việc đánh tráo khái niệm này rồi.

Những người ngồi ở đây đều là những người mà Dương Chí Thành thường dùng đến khi quay phim nên bầu không khí cũng không căng thẳng đến thế. Lúc Châu Thanh nói chuyện với Trữ Khâm Bạch cũng có người nghe được nên trực tiếp nói đùa: "Anh Trữ, đây là vị mà anh giấu trong phòng nhĩ, anh không tự mình giải thích cho bọn tôi chút à?"

Trữ Khâm Bạch nhướn mi, "Cô muốn nghe cái gì?"

"Chúng tôi muốn nghe gì thì anh sẽ nói cái đó sao?"

Trữ Khâm Bạch: "Trông tôi giống dễ nói chuyện như vậy à?"

Một trận âm thanh "xí" đầy chế nhạo vang lên.

Châu Thanh tốt bụng giúp anh giải vây, không tính là nói dối nhưng cũng cố gắng giữ thái độ khiêm nhường: "Tôi có hợp tác với anh cả của ngài Trữ nên có quen biết với anh Trữ của mọi người. Sự việc lần này xem như trùng hợp, tình hình tối qua lộn xộn, cũng may mà có sự giúp đỡ của mọi người. Tôi vẫn chưa kịp cảm ơn các vị, dùng trà thay rượu kính mọi người một ly vậy."

Châu Thanh đứng dậy, những người trong bàn cũng vội vàng nâng ly đáp lại, liên tục nói: "Châu tổng khách sáo quá."

"Đều nên làm cả thôi."

"Cái anh Trữ này nhàm chán lắm, tôi nghĩ chứ Châu tổng này, cậu mà ở

cùng một phòng với anh ấy có khi phải chịu tội."

Châu Thanh nhìn Trữ Khâm Bạch, nói: "Vấn ỏn, anh Trữ của mọi người... ít nhất trông cũng không tệ."

Một lời nói đùa nhỏ ngay lập tức đốt cháy bầu không khí sôi nổi trên bàn.

Ở trên bàn ăn, Châu Thanh có thể được xem là tươm tất chu đáo và khéo léo về mọi mặt. Có đạo diễn ở đó nên việc kính rượu về cơ bản là không thể tránh khỏi, chẳng mấy chốc trong gian phòng đã trở nên sôi nổi, một nhóm người cầm ly rượu đi qua đi lại.

Ngay cả khi Châu Thanh uống trà cũng bị bắt phải uống một nửa.

Dương Chí Thành khoanh chân ngồi trên ghế, trên tay lại kẹp một điếu thuốc khác rít một hơi, nhìn Châu Thanh đang nói chuyện với ai đó, nói với Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh: "Cậu nhậ ở đâu được một bảo bối như vậy, người ta nếu như không mù thì cũng không thể kết hôn với cậu được chứ?"

Trữ Khâm Bạch cũng say nhưng không lộ ra trên mặt mà lạnh lùng nói: "Chú còn không dập thuốc đi thì người mù chính là chú đấy."

"Cậu cái người này đúng là có quá nhiều tật xấu."

Dương Chí Thành vừa chê bai vừa dập điếu thuốc, sau đó kéo cánh tay của Trữ Khâm Bạch, "Tôi hỏi cậu này, nếu như tôi mời người về tổ làm cố vấn thì cậu cảm thấy cơ hội có lớn không?"

Trữ Khâm Bạch liếc ông một cái, "Có biết dự án mà Trữ Húc Minh làm với cậu ấy đáng giá bao nhiêu không?"

"Bao nhiêu?"

"Đầu tư giai đoạn đầu ít nhất chín con số, định giá về sau khó mà liệu trước, chú cảm thấy chú phải kéo thêm bao nhiêu đầu tư mới có thể dùng cái giá

này đi mời một cố vấn?"

Dương Chí Thành, người chỉ cần động một cái là kiếm được hơn một tỷ mấy gần hai tỷ tại phòng vé đương nhiên sẽ không bị những lời như chín con số doạ sợ, thế nhưng mời một cố vấn thì thật sự là quá khoa trương, là điều vô lý.

Nhưng ông vẫn không nản lòng mà tiếp tục nói: "Nhưng các cậu có quan hệ gì? Cậu nói xem nào, chẳng lẽ cậu không cảm thấy cảm giác cậu ấy đem đến cho mọi người đặc biệt phù hợp với bộ phim này của chúng ta sao? Hơn nữa, những thứ hôm nay cậu ấy vẽ cậu cũng thấy rồi, quá chính thống, có cái tôi còn không dám nghĩ. Không phải tôi chém gió nhưng cậu đã dẫn người vào rồi, bộ phim này của chúng ta liền biến thành tôi nói chuyện với cậu."

Trữ Khâm Bạch với lấy điện thoại di động trên bàn, nhìn thời gian xong thì ném trở lại rồi nói thẳng: "Chú bỏ cuộc đi, cậu ấy sẽ không đồng ý đâu."

"Quan hệ này của các cậu mà cũng không nói được à?"

Trữ Khâm Bạch liếc nhìn người đang bưng trà trả lời câu hỏi của người khác ở bên kia, nói: "Chúng tôi có quan hệ gì cũng không được, chú nhờ cậu ấy giúp chút chuyện hôm nay thì không tới nỗi, còn mời gia nhập đoàn làm phim thì không đời nào."

Dương Chí Thành dùng ngón tay chỉ vào Trữ Khâm Bạch, "Cậu cái người này, uống được hai ly là như nước đổ lá khoai! Tôi tự đi nói."

"Đi đi, chúc chú may mắn."

Dương Chí Thành: "..."

Lúc bữa tối kết thúc, Châu Thanh bị Dương Chí Thành giữ lại.

Bọn họ dừng lại trước lan can tầng 2 của khách sạn.

Châu Thanh nhìn những người bạn rộn bên dưới, sau đó nghiêng người nhìn hai má Dương Chí Thành đã đỏ bừng vì uống rượu.

"Đạo diễn Dương không sao chứ? Hay là tôi bảo nhà bếp mang lên một ít canh giải rượu nhé?"

Dương Chí Thành phát tay: "Chút rượu này không say nổi đâu, chỉ là hơi rượu lên mặt mà thôi."

Châu Thanh cũng không biết ông tìm mình làm gì nên nhất thời không nói chuyện.

Dương Chí Thành quyết định xuống tay từ một lời mở đầu hay, giống như nói chuyện phiếm, hỏi: "Trong lòng cậu, Phạm Trọng Thanh là người như thế nào?"

Châu Thanh không ngạc nhiên khi ông đề cập đến chủ đề này, cậu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Người tốt."

"Người tốt?" Dương Chí Thành có lẽ là bị lời nhận xét này làm cho kinh ngạc.

Một lúc sau, ông phân biệt rõ ràng rồi nói: "Đúng, chính là một người tốt! Có đợt chúng tôi đã từng thử gán cho ông ấy những danh hiệu như quần áo lụa là, ngỗ ngược, tự do, to gan, nhưng bây giờ tôi nghĩ, thế mà lại không cái nào thích hợp bằng hai chữ này."

Dương Chí Thành chính là càng nhìn Châu Thanh càng hài lòng.

Ngay khi định mở miệng thì dưới tầng truyền đến một chút tiếng động.

Hình như là một đứa nhỏ được đưa đến tới qua làm vỡ một chồng bát đĩa, ba mẹ chắc là cảm thấy không yên tâm nên đã kéo tay đứa trẻ vừa mắng vừa đánh vào mông.

Xen lẫn với tiếng khóc của trẻ con là sự hỗn loạn trong đại sảnh. Lúc này

đây, một nam thanh niên đội mũ đi tới rồi quỳ xuống đưa cho đứa trẻ một viên kẹo, nhân tiện vuốt tóc nó, không biết nói gì mà ba mẹ cứ cúi xuống liên tục cảm ơn.

Châu Thanh nhìn góc nghiêng khuôn mặt đó, luôn cảm thấy có hơi quen nhưng nhất thời không nhớ ra là ai. Theo lý mà nói trong đoàn này hẳn là không có ai mà mình quen biết.

Châu Thanh thuận miệng hỏi: "Vị đó là?"

Dương Chí Thành theo đó nhìn sang.

"Ồ, đó là Nhâm Kỳ Hiên."

Nhâm Kỳ Hiên? Châu Thanh chỉ suy nghĩ trong vài giây, sau đó liền nhớ ra người từng cùng lên tin tức với Trữ Khâm Bạch không phải là người này hay sao.

Châu Thanh vốn dĩ không cảm thấy có gì nhưng câu tiếp theo của Dương Chí Thành đã thu hút sự chú ý của cậu, ông nói: "Nhâm Kỳ Hiên thật ra là diễn viên ban đầu chúng tôi đã chọn để đóng vai Phạm Trọng Thanh, kỹ năng diễn xuất của cậu ấy cũng xem như rất tốt trong thế hệ diễn viên mới. Gánh vác một nhân vật không quan trọng mấy hẳn là dễ như trở bàn tay, nhưng từ khi đọc thứ của cậu xong tôi luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm."

Người ở tầng dưới nở một nụ cười dịu dàng trên môi, trông có vẻ rất được mọi người xung quanh yêu thích.

Châu Thanh thành thật nói: "Thật sự là không thích hợp lắm."

Đối với cậu mà nói, Trọng Thanh không phải là một nhân vật lịch sử đơn giản.

Hắn sẽ vòng tay qua cổ mình, phóng đại rằng sau này muốn đưa cậu đi uống loại rượu ngon nhất ở Tuý Tiên Lâu, ngắm những cô nương xinh đẹp

nhất, nụ cười phóng khoáng và tự do thoải mái đó hiện ra ngay trước mắt. Trong bức thư dài cuối cùng, hắn đã nói với cậu rằng sau này nhất định em sẽ tìm được người mà mình thật lòng yêu thích, bởi vì có như thế thì bất luận thế giới có bao nhiêu gian nan khốn khổ, em cũng sẽ cảm thấy thạch tín ngọt như mật. Châu Thanh có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ của hắn khi viết những lời này với nụ cười đang nở trên môi.

Bởi vì quá quen thuộc nên cậu biết dáng vẻ của hắn trông như thế nào.

Nhưng Châu Thanh cũng biết rằng người chuyên nghiệp làm việc chuyên nghiệp, diễn viên vốn dĩ không phải là làm chính mình và đây cũng không phải là việc mà cậu nên xen vào.

Châu Thanh: "Tôi tin vào năng lực của đạo diễn Dương."

"Thật sự tin sao?" Dương Chí Thành tựa như nghe thấy được hy vọng, lập tức hỏi: "Vậy cậu có muốn tới tổ chúng tôi làm cố vấn không?"

Nước đi này quả thật nằm ngoài dự liệu của Châu Thanh.

Cậu sững sờ vài giây rồi mới trả lời: "Chuyện này... Thật ngại quá, đạo diễn Dương, trong tay tôi còn có nhiều việc. Lần này đến huyện Lâm Thuận cũng là vì có đồng nghiệp bị mắc kẹt ở đây, một khi tình hình khả quan hơn thì tôi cần phải nhanh chóng rời đi."

Dương Chí Thành ăn phải một cây đinh mềm nhưng trong lòng lại mắng Trữ Khâm Bạch, còn chúc ông may mắn à, cái thằng nhóc hại người khác không lợi mình.

Trên mặt Dương Chí Thành lộ ra nụ cười, cố gắng tranh thủ: "Tôi đây không phải là thấy cậu và Trữ Khâm Bạch xa cách hai nơi, lần này khó khăn lắm mới gặp mặt được sao, chưa được bao lâu đã sắp phải tách ra, nếu như cậu cùng vào đoàn thì sớm chiều bên nhau là cơ hội tốt biết bao nhiêu chứ."

Châu Thanh bật cười: "Cảm ơn ý tốt của đạo diễn Dương, nhưng thật sự không cần đâu."

Cuối cùng cũng không nói lời từ chối hoàn toàn mà chỉ nói: "Nếu đoàn làm phim có câu hỏi nào liên quan đến người tên Trọng Thanh này thì đạo diễn Dương cứ việc liên hệ với tôi, tôi có thể giúp thì nhất định sẽ giúp."

Lời đã nói đến như vậy rồi, Dương Chí Thành còn có thể làm gì được nữa mà chỉ đành thả người.

Lúc Châu Thanh trở lại phòng thì Trữ Khâm Bạch vừa mới tắm xong.

Châu Thanh hỏi anh: "Anh uống rượu dạ dày không sao chứ, có cần trợ lý mang thuốc tới cho anh không?"

"Dương Chí Thành đã tìm cậu rồi à?" Trữ Khâm Bạch không trả lời câu hỏi của cậu thế nhưng lại vừa lau tóc vừa hỏi cậu một câu.

Châu Thanh gật đầu: "Nói là cố vấn đoàn làm phim, tôi cũng không hiểu."

"Lời của ông ấy cứ nghe rồi thôi, không cần xem là thật đâu."

Châu Thanh ngạc nhiên trước thái độ của anh.

Lúc này nhìn Trữ Khâm Bạch thì lại nghĩ đến người vừa rồi ở dưới lầu, cậu do dự hỏi: "Tôi ở chỗ này của anh thật sự không có vấn đề sao?"

"Vấn đề gì?" Trữ Khâm Bạch cau mày.

Châu Thanh không có ý định giấu giếm: "Tôi vừa nhìn thấy cậu Nhâm Kỳ Hiên kia ở dưới lầu, tôi không biết cậu ấy cũng ở đoàn làm phim. Với quan hệ của hai người, nếu như vì tôi mà gây ra hiểu lầm không đáng có thì như vậy tôi sẽ cảm thấy vô cùng có lỗi."

Trữ Khâm Bạch dường như sững sốt trong giây lát rồi nhướn mày: "Cậu cho rằng bọn tôi có quan hệ gì?"

Châu Thanh đối diện với ánh mắt của Trữ Khâm Bạch, cảm thấy bọn họ có lẽ thật sự là không có quan hệ qua lại.

Trước đây, Châu Thanh vô tình nhìn thấy trên mạng một vài tình hình bên trong giới giải trí và các cách dùng từ khi hóng tin đồn, cậu đoán: "Bạn tình? Vợ chồng đoàn phim? Đối tác tạm thời?"

Trữ Khâm Bạch: "..."

Hai giây sau, anh cười lạnh một tiếng: "Bây giờ cậu có triển vọng nhỉ, khoe khoang vốn từ của cậu phong phú à?"

Châu Thanh: "Quá khen, tôi học tập rất nhanh."

Lúc này bên ngoài vẫn còn sáng đèn, đủ để Châu Thanh nhìn rõ ràng biểu cảm của Trữ Khâm Bạch nhưng ánh mắt của cậu lại di chuyển xuống một chút rồi nói: "Trữ Khâm Bạch, cổ anh đỏ rồi."

"Bị cậu chọc tức đấy!"

Châu Thanh lắc đầu: "Không đúng, là bởi vì nước nóng làm cho hơi rượu nhanh bốc hơi, đừng mở miệng ra là vu khống người khác, tôi đã nói là tôi học rất nhanh."

Trữ Khâm Bạch lạnh lùng: "Tôi không hề muốn kiểm tra kết quả học tập của cậu, bây giờ cậu có thể lựa chọn câm miệng."

Châu Thanh bắt chước cách nhướn mày bình thường của anh, đi ngang qua từ bên cạnh rồi nói thêm một câu: "Thật ra cổ của anh vẫn rất trắng (*)."

(*) nói ai đó cổ trắng còn có nghĩa là nói người đó không hiểu việc gì đó, tố chất kém.

Gin: nghe hai người này cãi lộn hài gheee =)))

Chương 25: C25: Chương 25

Châu Thanh ở chỗ của Trữ Khâm Bạch tổng cộng ba ngày.

Trong khoảng thời gian này, có lẽ là vì e ngại thân phận của Trữ Khâm Bạch nên ngoại trừ công việc chính ra thì rất ít người tới quấy rầy. Điều này cũng giúp Châu Thanh tránh được nhiều khả năng tiếp xúc không cần thiết với người khác, cơn sốt thuyên giảm và tình trạng chuyển biến tốt.

Vào sáng sớm ngày thứ ba, tin tốt cuối cùng cũng truyền đến, mực nước đã hạ xuống, bầu trời phía xa xa của huyện Lâm Thuận cũng xuất hiện một tia ánh sáng yếu ớt.

Đường xá sẽ được khai thông trở lại lúc sáu giờ tối.

Châu Thanh nói với nhóm Hứa Triều bọn họ, có thể chuẩn bị trở về rồi.

"Đi về trong đêm à?" Lúc Trữ Khâm Bạch rót nước thì nghe được cuộc điện thoại của cậu.

Châu Thanh ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng, trải ra một đống tài liệu trước mặt, vừa lật tìm vừa trả lời: "Chín giờ sáng mai có một cuộc họp, không vội đi về sẽ không kịp."

Cậu đứng dậy và bắt đầu tìm kiếm những tài liệu đã sử dụng tối qua.

Vẫn chưa đánh răng rửa mặt nên dáng vẻ có hơi tùy ý, mãi cho đến khi tìm được thứ mình muốn, cậu mới cúp điện thoại rồi ngẩng đầu nhìn Trữ Khâm Bạch, "Đúng rồi, hôm qua anh của anh đã gửi tin nhắn cho tôi."

Một người nào đó buổi sáng tự pha cho mình một tách cà phê hòa tan để tỉnh táo ngay cả đầu cũng không quay lại. "Anh ấy gửi tin nhắn cho cậu, cậu nói với tôi làm gì."

Châu Thanh: "Đó là bởi vì anh ấy nghĩ chúng ta đang cãi nhau, bảo tôi đừng chấp nhận anh."

Trữ Khâm Bạch xoay người lại, trên mặt lộ ra vẻ bình tĩnh, gật đầu: "Đúng vậy, việc này không thể không nhờ bất ngờ mà cậu tạo ra, khiến cho anh ấy cho rằng cậu tới Phủ Thành là vì tức giận nên mới không từ mà biệt với tôi."

Châu Thanh cong ngón trỏ đề lên vị trí xương lông mày, hiếm khi không nói gì, đồng thời trầm nghĩ, hôm đó mình không nên nói nhiều thêm một câu cổ anh trắng.

Người này quả thật rất ghi thù.

Lúc Trần Đăng Đăng cầm điện thoại gõ cửa đi vào, nhìn thấy chiếc túi màu đen đơn giản bên chân Châu Thanh thì lời muốn nói nhất thời dừng lại, trước tiên hỏi: "Anh Châu, bọn anh sắp phải đi rồi ạ?"

"Đúng vậy." Châu Thanh dừng bút, cười nói: "Hai ngày nay cảm ơn cô đã quan tâm."

Trần Đăng Đăng xua tay: "Em thật sự không làm gì hết."

Trữ Khâm Bạch vắt chéo đôi chân dài, dựa vào chiếc bàn dài bên cửa sổ nhấp một ngụm cà phê còn bốc khói trong tay, cau mày chán ghét như thường lệ, lại nhấp một ngụm nữa mới hỏi Trần Đăng Đăng: "Có việc?"

Lúc này, Trần Đăng Đăng mới đi tới, kinh ngạc hỏi: "Anh Trữ, anh lại ngủ không ngon ạ?"

"Nói việc chính đi." Trữ Khâm Bạch nói.

Trần Đăng Đăng đưa điện thoại sang, "Anh xem cái này này."

Trữ Khâm Bạch liếc nhìn màn hình, cau mày, "Lừa đảo quynh góp?"

"Vâng, người đầu tiên bị bóc ra là Dương Huy, vốn dĩ hai trăm vạn ban đầu sau khi lôi ra chi tiết đã bị người bóc phốt, số tiền thực tế còn chưa đến tám mươi vạn. Người có liên quan cũng không ít. Người phụ trách giám sát dư luận trong ekip của chúng ta phát hiện ra có vài anti-fan quy mô nhỏ đã bắt đầu nhắm đến anh rồi, chị Phạm nói tám phần là dùng anh để di chuyển sự chú ý của công chúng."

Châu Thanh ngồi bên cạnh đã nghe được đại khái.

Trong đầu hiện lên một từ, hoạ thuỷ đông dẫn (*).

(*) hoạ thuỷ đông dẫn: sử dụng một số cách thức để ngăn mình khỏi bị tổn thất và để người khác gánh chịu tổn thất thay, mình tạm thời chưa nghĩ ra cụm thay thế trong tiếng Việt nên để Hán Việt nhé: <

Cậu không biết rõ về người trong giới giải trí, vậy nên đã hỏi một câu: "Dương Huy này là vị nào vậy?"

"Kẻ thù không đội trời chung của anh Trữ!"

Trần Đăng Đăng vừa nghe Châu Thanh hỏi đều chỉ mong sao có thể nói cho cậu nghe hết tất cả những gì mình biết.

"Anh ta đã đấu với anh Trữ hơn mười năm rồi, vào ngành gần như cùng lúc nhưng nhiều năm như vậy rồi mà anh ta vẫn là người mà chúng ta thường gọi là luôn đứng hạng hai trong trường. Đương nhiên anh Trữ là hạng nhất rồi." Trần Đăng Đăng vẫn không quên khen ngợi ông chủ của mình, lúc nói chuyện đôi mắt thế nhưng đều viết đầy hai chữ hưng phấn, trút bỏ phiền muộn: "Tất cả các tác phẩm, kỹ năng diễn xuất, các giải thưởng đã giành được, bao gồm cả gia thế bồi cảnh từ khi ra mắt đến nay đều bị fan của hai nhà mổ xẻ hết thấy. Là cái kiểu quan hệ mà đánh chết cũng không xuất hiện cùng sân khấu, gặp mặt ba phút cũng ghét chết đi được ấy."

Châu Thanh vốn dĩ đang nghĩ đến việc lừa đảo quyền góp thì lại bị cô gái nói một lèo đến sững sờ.

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Cậu phối hợp với cô hỏi.

Trần Đăng Đăng gật đầu mạnh mẽ hai lần.

Châu Thanh nhìn về phía sau cô một cái, bật cười nhắc nhở: "Nhưng anh Trữ của cô dường như không nghĩ như vậy."

Trần Đăng Đăng quay đầu nhìn sang, suýt chút nữa bịt miệng mình lại.

Cô nghĩ mình cũng bị điên rồi, vừa nghe thấy anh Châu hỏi đã kể hết mấy tin đồn mình nghe trước khi làm trợ lý ra.

Trong mắt cô mà nói, anh Châu cũng không phải là người ngoài, càng sẽ không phải người đem chuyện đi rêu rao khắp nơi.

Chuyện của anh Trữ nói cho cậu nghe thì rất bình thường mà.

Chỉ là đã làm mích ông chủ của mình rồi.

Đối mặt với gương mặt vô cảm của Trữ Khâm Bạch, Trần Đăng Đăng chấp tay cầu xin tha thứ: "Em sai rồi, lão đại, sếp ơi, anh ơi."

Trữ Khâm Bạch tiện tay đặt cái ly sang một bên.

"Gan càng ngày càng lớn." Lời này nghe không giống như chỉ trích, kết quả là một giây sau anh liền nói: "Là một trợ lý, cô nên thu lại những thứ vô dụng trong đầu đi, bớt xem mấy câu chuyện tiếp thị số lại."

Trần Đăng Đăng giơ tay kéo khoé miệng, ra hiệu rằng mình sẽ câm miệng.

Lúc này Châu Thanh hỏi: "Đối thủ thật?"

"Đối thủ giả." Trữ Khâm Bạch hờ hững liếc cậu một cái, "Từng gặp hai lần, không thân."

Lúc này, Châu Thanh mới cảm thấy đúng.

Người này quả thật không giống như cá tính sẽ dành hơn mười năm để gò ép bản thân với người khác, nếu thật sự đã không vừa mắt thì nhất định sẽ đối đầu trực tiếp luôn.

Châu Thanh nói: "Không thân thì tốt."

"Cái gì?"

Châu Thanh nhìn anh: "Tôi nói tốt nhất là không nên thân thiết với loại người này. Bất kể lý do là gì, có thể dùng thủ đoạn lừa đảo quyên góp để giành được danh tiếng trong lũ lụt thế này đều không phải là người đáng để kết bạn."

Ngày xưa, chiến sự căng thẳng cũng đã xảy ra nhiều vụ lừa đảo quyên góp tương tự. Lúc đó không giống như bây giờ, bớt một phần tiền quyên góp của một người thì vẫn còn vô số lực lượng nối tiếp.

Thế nhưng lừa đảo quyên góp khi đó, thứ bị cắt xén đi là gạo và áo bông mùa đông mang cho tiền tuyến.

Vì vậy, muốn hy vọng Châu Thanh có ấn tượng tốt về người như vậy thì đó là điều hoàn toàn không có khả năng.

Đây là lần đầu tiên cậu thẳng thắn bày tỏ sự bất mãn với hành vi của một người nào đó khiến cho Trữ Khâm Bạch phải nhìn cậu thêm hai lần.

Sau đó, Trữ Khâm Bạch trả lại điện thoại cho Trần Đăng Đăng rồi nói: "Liên hệ với Phạm Tuyên xử lý đi. Làm đến mức công khai minh bạch, nếu tra ra được có người cố ý dẫn dắt thì bảo chị ấy không cần nương tay."

Trần Đăng Đăng ngẩn người: "Không nương tay là chỉ gì ạ?"

Cách đối phó với loại chuyện này không gì khác hơn là đưa ra một tuyên bố làm rõ, hoặc mua một loạt thủy quân (*) để bôi đen lại.

(*) thủy quân: hay seeder, là một nhóm người (thường là người thất nghiệp, nội trợ, học sinh sinh viên muốn kiếm thêm thu nhập) được một tổ chức hay các nhân nào đó trả tiền để định hướng truyền thông theo ý mình (có thể là nâng/dìm, phát tán thông tin...).

Đều là thói quen thường thấy trong giới giải trí.

Trữ Khâm Bạch liếc Trần Đăng Đăng một cái, "Cô nói y hệt cho chị ấy là được."

"Được ạ!"

Trần Đăng Đăng có chút kích động.

Lúc cô mới trở thành trợ lý của Trữ Khâm Bạch đã nhận được sự ghen tị của rất nhiều người, nhưng bản thân cô lại cảm thấy vô cùng khốn khổ.

Tin tức lộn xộn đã xem quá nhiều nên tự nhiên sẽ sinh ra sợ hãi đối với ảnh đế Trữ.

Sau này thân hơn một chút mới biết, so với những nghệ sĩ mà cô từng gặp trước đây, vì chút việc vặt mà động một tí là không xem trợ lý ra gì, anh Trữ đã được xem là ông chủ tốt rồi.

Trong sinh hoạt, những phương diện cần đến trợ lý không nhiều.

Trước kia nhận và hợp đồng đại sứ rất nhiều cũng là vì lúc đó anh và chị Phạm hai người họ vừa mới bắt đầu, bây giờ đã tự mình làm ông chủ và nhà đầu tư, ngoại trừ tin tức vào đoàn làm phim thì so với thế giới bên ngoài, về cơ bản hoàn toàn giống như một vị thần sống ẩn.

Những tin tức tiêu cực những năm đầu cũng chưa bao giờ thấy anh để tâm, càng đừng nói đến cái loại chuyện nhỏ như xử lý Dương Huy mua anti-fan.

Việc anh tự nhiên lại quan tâm khiến cho Trần Đăng Đăng không hiểu sao lại cảm thấy có liên quan đến thái độ vừa rồi của anh Châu.

Hơn nữa, việc anh Trữ và Dương Huy bắt hoà cũng không xem là giả, chỉ là cái kẻ đứng nhất kia luôn hoàn toàn không để ý xem ai đứng thứ hai mà thôi.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ông chủ nhà mình muốn chốt hạ, cô với tư cách là trợ lý sẽ là người đầu tiên giờ hai tay đồng ý!

Mình muốn xem kịch.

Châu Thanh hoàn toàn không biết tâm tư của trợ lý nhỏ, cũng không biết nhiều chuyện.

Ví dụ như tại sao Nhâm Kỳ Hiên lại tìm đến mình.

Năm giờ chiều trước khi rời đi, lúc gần đi.

Ánh nắng ban ngày nhạt dần, thời tiết đã chuyển biến tốt, không quên để lại một vệt nắng trên bầu trời, mờ ảo nhưng cũng đủ soi sáng khoảng không gian trước cửa.

Hơn ba mươi người vốn dĩ sống ở đây lần lượt được đón về, đoàn làm phim cũng đang sắp xếp đồ đạc, ngày mai sẽ tiếp tục lên vùng núi và bắt đầu quay phim không ngừng nghỉ.

Châu Thanh đứng trên bậc đá bên cạnh cửa, bên cạnh đều là các nhân viên bận rộn làm việc. Cậu từ chối chiếc áo khoác mà Hứa Triêu đưa qua mà chỉ mặc chiếc áo sơ mi lúc cậu mới đến.

Hứa Triều nhíu mày nói: "Xe anh Tiểu Chu lái lúc đến đậu ở chỗ hơi xa, có lẽ sẽ mất một lúc. Anh Thanh, anh vừa mới hết sốt mà, nếu không thì vào trong chờ đi."

Đúng lúc có người mang theo thiết bị quay phim đi ngang qua, hơi loạng choạng một chút, Châu Thanh đưa tay ra đỡ.

"Không sao chứ?" Châu Thanh hỏi.

Đối phương vội vàng gật đầu: "Không sao không sao, Châu tổng, bên ngoài có gió lớn, nghe lời Tiểu Triều nói, anh đi vào đi."

Châu Thanh không khỏi bật cười, "Xem ra chuyện tôi ngã bệnh ở đoàn làm phim của các cậu đã truyền khắp nơi rồi, tôi là một đại nam nhân, một chút gió này tôi vẫn chịu nổi."

Nhân viên công tác bên cạnh cười theo.

"Nếu không phải xe lưu động của anh Trữ không ở đây thì đã bảo anh ấy tìm người lái chiếc xe đó tiễn mọi người rồi. So với việc tự mình lái xe về còn thoải mái hơn, từ đây đến Phủ Thành nói thế nào cũng mất ba tiếng lái xe."

Châu Thanh: "Không làm phiền anh Trữ của các cậu nữa, các cậu làm việc ngoại cảnh càng vất vả hơn."

Nhâm Kỳ Hiên đã qua đây vào lúc này, cậu ta nói: "Châu tổng, tôi có thể quá giang xe của mọi người đến Phủ Thành không? Buổi tối tôi phải vội ra sân bay."

Châu Thanh thấy là cậu ta nên hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó gật đầu: "Đương nhiên."

Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện sắc mặt của Nhâm Kỳ Hiên lúc này không được xem là tốt lắm nhưng cũng không làm giảm đi vẻ đẹp của khuôn mặt đó.

Một chàng trai xinh đẹp sắp sửa trở thành Phạm Trọng Thanh trên màn ảnh.

Cảm giác của Châu Thanh có hơi phức tạp.

Cậu cũng không nghĩ Nhâm Kỳ Hiên vội ra sân bay trong đêm có vấn đề gì, cảm thấy có lẽ chỉ là ở đây không có cảnh quay của cậu ta nữa. Cậu nhậ uện nhanh ại || TuMT e.V ||

Kết quả là Nhâm Kỳ Hiên đột nhiên xin lỗi: "Châu tổng, nghe nói anh vừa vào đoàn đã ngã bệnh nên chúng ta vẫn luôn không có thời gian để trò chuyện. Nếu như trước đây vì tin tức của tôi và anh Trữ mà tạo thành rắc rối cho anh, tôi xin lỗi anh."

Cậu ta vừa nói ra thì những người xung quanh đều nhìn sang.

Châu Thanh không biết tại sao nên nói thật lòng: "Cậu Nhâm, đó là việc riêng của hai người, không cần nói với tôi, càng không cần giải thích với tôi."

Nhâm Kỳ Hiên cười tự giễu, vừa giống như thoải mái lại giống như không hiểu: "Vậy tại sao Châu tổng lại nhắm vào việc thay thế tôi vậy?"

Nhìn vào mắt Nhâm Kỳ Hiên, lúc này Châu Thanh chợt hiểu ra.

Đi quá giang đến sân bay Phủ Thành không phải vì cậu ta không có xe, lời xin lỗi đột ngột về tin đồn với Trữ Khâm Bạch trước đây cũng chưa chắc là thật lòng thật dạ.

Cậu ta nghĩ rằng mình là vì Trữ Khâm Bạch nên đã thay thế cậu ta, vì vậy muốn nghe được câu trả lời từ chỗ cậu.

Nhưng về việc vai diễn của Nhâm Kỳ Hiên bị thay thế, Châu Thanh từ đầu đến cuối chưa từng nghe đến nên đã nói: "Tôi không biết vì sao cậu lại bị thay thế, việc vượt quá chuyên môn của mình, tôi sẽ không dễ dàng nói

được gì. Tiếp theo, tôi không hề có quyền lợi để thay đổi diễn viên như vậy, có lẽ cậu nên hỏi người có quyền làm chủ việc này."

Sắc mặt Nhâm Kỳ Hiên nhạt đi không ít, dường như không thể giữ gìn được hòa bình giả dối mà trực tiếp vạch trần: "Nhưng có người từng nghe thấy anh nói với đạo diễn rằng tôi không phù hợp, vừa quay lại thì tôi liền nhận được thông báo đổi vai."

Châu Thanh nhớ lại những gì đã nói với Dương Chí Thành trong hành lang trước đó nhưng cũng không cảm thấy sức ảnh hưởng của mình lớn đến thế. Cậu hỏi Nhâm Kỳ Hiên: "Nếu cậu đã chắc chắn là do tôi làm mà lại còn cố ý tìm tôi thì cậu muốn nhận được câu trả lời gì từ tôi? Không sai, đúng là tôi làm đấy? Như vậy thì cậu có thể vui vẻ sao?"

Nhâm Kỳ Hiên hít một hơi thật sâu.

Cậu ta nhìn Châu Thanh trước mặt, đôi mắt của người này quá bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi cậu ta cảm thấy rằng hành vi của mình thật hoang đường, vì một vai diễn nhỏ mà ở đây không bỏ qua.

Nhưng càng là như vậy, cậu ta càng cảm thấy không cam tâm: "Châu tổng, tôi thật sự có thể xin lỗi vì tin tức trước đây, tôi biết đoàn làm phim đang nói quan hệ giữa anh và anh Trữ có bất hòa. Nhưng vì lý do cá nhân như vậy mà mất đi vai diễn, tôi cho rằng không chỉ là đang nghi vấn về năng lực chuyên môn của tôi mà càng là một loại sỉ nhục với nhân cách của tôi."

Lời này nói ra thật sự hơi nặng, mà lời nói nặng thì đã định trước là không thể thu hồi.

Nhâm Kỳ Hiên cũng không muốn rút lại.

Tục ngữ nói đúng, không có diễn viên nào không muốn nổi tiếng, chỉ có minh tinh muốn nổi tiếng nhưng không muốn nỗ lực.

Cậu ta thông qua tuyển chọn nhân tài để ra mắt, hợp đồng với công ty cũ bóc lột vô cùng nặng nề, nhìn thấy con đường sân khấu sắp kết thúc, cậu ta

đã sớm nắm bắt cơ hội để bước vào lĩnh vực điện ảnh và truyền hình.

May mắn cũng không tệ.

Bộ đầu tiên đi diễn đã có thành tích, sau đó là hết bộ này đến bộ khác, hai năm nay gần như không có chương ngại gì mà vào được đoàn.

Trong ngành này, cái tên Trữ Khâm Bạch này giống như một ngôi sao trên điện thờ được mọi người ngửa mặt khao khát, tài năng và thực lực đều vượt quá tầm với của người bình thường, ai mà không muốn với tới chứ. Trong phỏng vấn, cậu ta nói mình vì Trữ Khâm Bạch mà bước vào trong giới, anh là thần tượng của cậu ta, là ngọn đèn chỉ đường.

Lời này là giả sao? Không giả.

Lần đầu tiên vì lý do tư bản, cậu ta có cơ hội được nhét vào đoàn của Trữ Khâm Bạch, thế nhưng đạo diễn của bộ phim đó là một kẻ biến thái, cậu ta biết Trữ Khâm Bạch giúp mình chỉ là một cái vung tay, cậu ta không thể vô liêm sỉ vì một người như vậy mà rung động.

Cũng là cơ duyên trùng hợp, lúc đó có paparazzi chụp lên tin tức.

Có một thì sẽ có hai.

Lục Minh, ông chủ của Thánh Khải chú ý đến mình, thuận lợi ký hợp đồng với công ty mới.

Hợp đồng đại sứ và hợp tác, bao gồm cả vai diễn điện ảnh mới này đều là cơ hội mà cậu ta nỗ lực tạo dựng.

Ở trong cái giới này, chỉ những người nỗ lực mới có khả năng đạt được những gì mình muốn.

Cho đến khi Châu Thanh xuất hiện.

Cậu ta không tin rằng sự xuất hiện của cậu là ngẫu nhiên.

Trong cơn mưa lớn lại đến một nơi nhỏ như vậy, gây ra tin đồn liên tục trong đoàn làm phim, ngay cả mặt cũng không thềm lộ ra, cuối cùng là vì giúp đỡ đạo diễn khiến cho cả đoàn từ trên xuống dưới đều đội đức mang ơn.

Bởi vì sự tồn tại của cậu mà hai ngày nay trong đoàn phim không ít người chờ xem trò cười của cậu ta. Tình cảm của cậu ta đối với Trữ Khâm Bạch không hề đơn thuần cho nên cũng không cảm thấy quan trọng đến vậy, nhưng trên thực tế cậu ta lại để tâm nhiều hơn những gì mình nghĩ.

Nhưng chính một người như vậy đã dễ như trở bàn tay cướp đi cơ hội khó khăn lắm mới giành được của cậu ta.

Lúc nhận được thông báo, cậu ta đã chết lặng, cậu ta thậm chí không biết mình rốt cuộc phải làm gì, cậu ta cảm thấy nhất định phải gặp được.

Lấy cố đi quá giang, đối phương đồng ý một cách dễ dàng và đứng đưng như thể cái gì cũng chưa từng làm.

Điều này khiến cho cậu ta trực tiếp mất đi tư thế khiêm tốn và nhún nhường nên có trước mặt người khác, thậm chí còn mang theo chút châm chọc, nói: "Châu tổng thế này đúng là người không biết nỗi khổ của nhân gian, tôi cũng không thể hy vọng anh hiểu được sự không dễ dàng của người bình thường chúng tôi. Nhưng lợi dụng việc công trả thù riêng có phải là không vẻ vang lắm không?"

Đây là bên ngoài, xung quanh có không ít người. Sự thất lễ của Nhâm Kỳ Hiên lúc này rõ ràng là bị việc thay đổi vai diễn đụng vào thần kinh.

Đối với những lời buộc tội vô căn cứ như vậy, từ đầu đến cuối Châu Thanh không thể hiện bất kỳ sự thay đổi cảm xúc không cần thiết nào.

Nhưng Hứa Triêu ở bên cạnh rõ ràng là không thể nhịn được.

Cậu ta đứng trước mặt Châu Thanh với vẻ mặt hung dữ, "Cậu là ai chứ? Có

gan thì nói lại mấy lời vừa rồi lần nữa cho tôi xem?"

"Hứa Triều." Châu Thanh cản người lại, kéo người đến bên cạnh mình rồi mới nhìn Nhâm Kỳ Hiên, nói: "Người như tôi đây từ trước đến nay vẫn luôn công tư phân minh. Cậu cảm thấy tôi sĩ nhục nhân cách của cậu, tôi cũng không thích bị người khác chụp mũ như vậy."

Đúng lúc Châu Thanh đang nói chuyện, bên cạnh đã có người điên cuồng bấm điện thoại để hóng hớt với người khác.

"Có nhớ Nhâm Kỳ Hiên không?"

"Cái người lưu lượng mới hở."

"Cậu ta dường như đã bị đổi vai diễn rồi! Bây giờ còn vì ảnh đế Trữ mà cứng cựa với người khác."

Bên kia trả lời: "Người này không phải nổi tiếng nhân cách tốt sao? Fan tung hô cậu ta lịch thiệp hiểu lễ nghĩa khen đến lên trời luôn, cậu ta còn có thể cãi lộn với người ta sao?"

"Đều là hình tượng gói gọn mà thôi."

"Ở trong đoàn quả thật rất được người yêu thích, nhưng đây không phải là gặp phải nhân vật khó xử rồi đấy à?"

Đối diện: "Nói muốn nửa ngày, rốt cuộc là ai thế?"

"Cô không biết đâu, người ngoài giới."

"Danh tính hình như là sếp tổng hoặc tổng giám đốc."

"Trông đẹp trai, cực kỳ có khí chất, đứng cùng Nhâm Kỳ Hiên tôi đều cảm thấy cậu ta như đang gây sự vô cớ!"

Đối diện: "...Sau đó thì sao?"

Nhân viên đang hóng hớt bình tĩnh ngẩng đầu lên.

Hai giây sau.

"Thôi xong rồi."

"Cái gì xong rồi?"

"Trữ Khâm Bạch đến rồi."

Đối diện: "..... Mau livestream cho tôi!"

Không biết Trữ Khâm Bạch đã đi ra từ lúc nào, đứng đó với vẻ mặt thờ ơ:
"Có cần tôi nhắc lại lần nữa không?"

"Việc lựa chọn một nhân vật khác là do tổ sáng tạo đề xuất sau khi cùng nhau thảo luận, tôi và đạo diễn đã nhất trí thông qua quyết định."

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn anh.

Trữ Khâm Bạch nhắc chân bước ra.

Có lẽ là bởi vì đoàn làm phim đang chờ xuất phát nên trên chân anh là đôi boot đến mắt cá chân, dáng người cao lớn toả ra khí thế sắc bén.

Nhâm Kỳ Hiên đầu tiên là sững sốt, sau đó đỏ mắt nhỏ giọng nói: "Tại sao?"

Trữ Khâm Bạch cau mày: "Là một diễn viên, lấy sự chuyên nghiệp của mình ra để hùng hổ dọa người là cậu thiếu chuyên nghiệp. Thứ hai, vai diễn không phù hợp với cậu, không có tại sao hết. Cuối cùng, với tư cách là nhà đầu tư, người khác không có quyền nhưng tôi có quyền thay thế cậu, còn muốn nghe nữa không?"

Hiện trường có nhiều người như vậy.

Nhâm Kỳ Hiên vốn dĩ chọn thời điểm này là vì muốn mọi người thấy rõ Châu Thanh là người như thế nào nhưng những lời bây giờ của Trữ Khâm Bạch giống như một cái tát vào mặt cậu ta.

Xấu hổ hơn bao giờ hết.

Khiến cho khuôn mặt cậu ta từ trắng bệch chuyển sang đỏ bừng ngay lập tức và sau đó là tê liệt.

Lúc này, xe của Chu Cần đã từ trên đường vòng đến bãi đất trống ở đây.

Hắn thấy không ít người đang đứng, cũng không quan tâm bầu không khí ngay lúc đó như thế nào mà mở cửa kính xe thò đầu ra ngoài, hô to: "Triêu nhi, đi thôi!"

Hứa Triêu quay sang Châu Thanh: "Anh Thanh."

Châu Thanh không quan tâm đến việc này nữa, suy cho cùng thật sự không liên quan nhiều đến mình.

Cậu nhìn Nhâm Kỳ Hiên đang cụp mắt rồi nói với Trữ Khâm Bạch đột nhiên xuất hiện, "Tự xử lý đi, tôi đi đây."

Lúc này, trên điện thoại của nhân viên đang hóng hớt nhận được một tin nhắn.

"Tiếp tục coi, thế nào rồi?"

Sau đó gửi một đoạn video ngắn chưa đến năm giây từ điện thoại bên này sang.

Ở lối vào của một khách sạn bình thường lúc xẩm tối, các thiết bị và dụng cụ đang được tùy ý đặt lộn xộn. Trữ Khâm Bạch tiến lên một bước, nhận lấy chiếc áo khoác đen từ trong khuỷu tay người bên cạnh rồi giơ tay choàng lên vai người trước mặt, sau đó còn giúp cậu kéo lại, trong lúc nhìn nhau thì

động tác có hơi dừng lại.

Giọng nói dưới ánh hoàng hôn bình tĩnh không gợn sóng, tùy ý nhưng dường như cũng là chân thành, "Châu tổng, thượng lộ bình an."

Chương 26: C26: Chương 26

Chiếc xe trong hành trình trở về lái ra khỏi huyện Lâm Thuận, đi qua cây cầu trên đường cái từng bị nhấn chìm cách đây không lâu, nước lũ đã rút, đâu đâu cũng thấy dấu vết và tàn tích đổ nát của thiên tai.

Chiếc xe lúc nhóm Châu Thanh đến đã được một đồng nghiệp khác lái đi trước.

Trong chiếc xe này, Chu Cần đang lái xe, Hứa Triều ngồi ở ghế phó lái còn Châu Thanh ngồi một mình ở phía sau.

Hứa Triều bí mật liếc nhìn Châu Thanh từ kính chiếu hậu, nhớ lại cảnh tượng trước khi rời đi, nghĩ mãi cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: "Anh Thanh, giữa cái người Nhâm Kỳ Hiên đó và Trữ Khâm Bạch rốt cuộc có..."

"Có cái gì?" Châu Thanh thu tầm mắt lại rồi nhìn về phía ghế trước.

Hứa Triều dùng ngón trỏ gãi mí mắt, "Chính là có cái kiểu quan hệ đó không ấy ạ?"

"Không rõ." Vẻ mặt Châu Thanh vẫn tự nhiên, bởi vì Hứa Triều hỏi nên lại thêm một câu giải thích: "Cũng không giống như có quan hệ."

Chu Cần vểnh tai lên lắng nghe một lúc lâu, vừa lái xe vừa giúp Hứa Triều một tay, nhỏ giọng nói: "Cái cậu Nhâm gì đó vừa nhìn là đã thấy chẳng có nửa xu quan hệ gì với ảnh để Trữ được rồi, áo trên người Châu tổng còn do Trữ Khâm Bạch khoác lên kia, cậu có mắt nhìn không?"

Hứa Triều trợn trắng mắt với hắn, lẩm bẩm: "Anh thì biết cái rắm ấy."

"Này." Chu Cần làm một động tác muốn đánh cậu ta.

Hứa Triêu chỉ phía trước, "Nhìn đường, lái xe của anh cho đàng hoàng đi."

(2 người này có hint phết =))))

Hứa Triêu hỏi câu hỏi này bởi vì biết Châu Thanh và Trữ Khâm Bạch đã kết hôn. Suy cho cùng thì cái người Nhâm Kỳ Hiên kia đột ngột xuất hiện, thái độ khiến cho ngay cả cậu ta cũng cảm thấy chán ghét.

Cùng với đôi tượng tin đồn ở chung một đoàn.

Người ta còn tìm đến trước mặt anh Thanh.

Nếu như không phải cuối cùng Trữ Khâm Bạch xuất hiện thì Hứa Triêu cũng không dám đảm bảo mình có nhịn được hay không.

Chu Cần không biết tình huống thực tế nhưng anh Tiểu Chu là một thanh niên mập mạp cực kỳ thông minh, cho dù không nghĩ tới tầng quan hệ như kết hôn thì ở trong khách sạn hai ba ngày có đoán cũng đoán ra bảy tám phần.

Đối mặt với đôi mắt trắng dã của Hứa Triêu, hắn trực tiếp phớt lờ mà nhìn về phía trước, cũng không biết là đang nói chuyện với ai, tự nhủ: "Trong xã hội này ấy hả, có ai ở trong giới giải trí mà không phải chịu áp lực lớn đâu chứ. Toàn bộ cuộc sống bị công khai, một lời nói, một hành động thôi cũng bị công chúng nhìn chăm chăm."

Vừa nói còn vừa đặc biệt gọi Châu Thanh, cười nói: "Châu tổng, nếu một ngày nào đó cậu lên tin tức thì tôi cũng sẽ không thấy ngoài dự tính."

"Lên tin tức?" Châu Thanh hỏi.

Chu Cần hơi dừng lại, ngay lập tức thay đổi chiều hướng: "Tôi nói tin tức tài chính, những thứ liên quan đến tin tức tài chính ấy. Hiện tại từng công

xưởng ở Phủ Thành, từ dệt may đến luyện kim, từ các công xưởng sản xuất đầu nguồn ở phía Tây đến nhiều nơi đều đã quy hoạch hoàn chỉnh, con đường này nếu như đem xuống thì đừng nói đến việc có thể nuôi sống bao nhiêu người, trụ sở Lam Thành không chỉ khôi phục đến đỉnh cao mà ít nhất còn phải đi lên thêm hai bậc nữa."

Từ những tin đồn của Trữ Khâm Bạch bàn đến việc chính, Chu Cần nói đến mức tự mình thấy nhiệt huyết hẳn lên.

Thời gian bọn họ đến đây vẫn còn ngắn nhưng bất kể là Tiền Thịnh lần này ở lại Phủ Thành hay hẳn thì từ đầu đến cuối, cho dù chỉ một giây đều chưa bao giờ hối hận vì quyết định đi theo Châu Thanh đến đây.

Bởi vì càng tiến về phía trước thì loại triển vọng có kết cấu và có thể dự đoán trước đó sẽ càng rõ ràng hơn trong tâm trí.

Châu Thanh bỏ qua cái gì mà tin tức tài chính mà đối phương nói, nghiêm túc nói: "Dự báo không thể đại diện cho kết quả cuối cùng, ước tính rủi ro cho mọi liên kết nhất định phải làm đúng lúc, đây không chỉ là trận chiến của Châu thị mà còn liên quan đến sự hợp tác và đầu tư sau đó của Thịnh Vũ. Sau khi trở về Phủ Thành, Chu Cần, trước tiên anh hãy liên hệ với bộ phận kỹ thuật của bên đó, đây là trọng tâm hiện tại của chúng ta."

"Được, Châu tổng."

Hứa Triều quay đầu lại: "Cách điểm đến vẫn còn sớm, anh Thanh, anh ngủ một lát đi."

"Được." Châu Thanh cũng không miễn cưỡng.

Không biết có phải vì mới bị ốm một trận hay không mà cậu cảm thấy hơi say xe, vậy nên dứt khoát thoải mái ngả người ra sau, lúc đưa tay kéo áo lại vô thức cúi đầu xuống nhìn một cái.

Nghĩ đến câu nói "thượng lộ bình an" kia của Trữ Khâm Bạch, vừa đúng lúc xe của bọn họ đi ngang qua vài chiếc xe lớn khác.

Chu Cần liếc một cái, kính ngạc nói: "Này, kia không phải ảnh đế Trữ sao? Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện luôn chứ."

Châu Thanh còn tưởng là người thật nên nghiêng đầu nhìn sang, vừa nhìn liền thấy trên thùng xe của chiếc xe to bên cạnh đang dán tấm ảnh khổng lồ của Trữ Khâm Bạch.

Tấm ảnh đó không biết được chụp trong hoàn cảnh nào, không giống một bức ảnh đã qua chỉnh sửa bình thường mà giống như một bức ảnh trong nhà riêng được lan truyền.

Anh ngồi trên chiếc ghế sofa màu be, bộ Âu phục trên người để mở, cổ áo sơ mi không cài hai nút đang cầm bút ký gì đó lên tấm áp phích trên bàn trà.

Có lẽ là đang ký tên.

Trạng thái trong ảnh rất chân thật, có thể khiến cho người ta cố tình phóng to rồi treo lên xe thì có thể thấy rằng bức ảnh rất được khán giả vô cùng yêu thích.

Hứa Triều cũng nhìn thấy, cảm thấy kỳ quái: "Fan của anh ta biết anh ta đang ở huyện Lâm Thuận sao?"

"Chắc là không, chỉ là quyên góp vật tư mà thôi, bây giờ cũng trên đường về giống chúng ta rồi." Chu Cần nói: "Tôi thấy số tiền mỗi lần cậu ta quyên góp không nhỏ, sự ủng hộ của fan đối với khu vực thiên tai vẫn luôn là lớn nhất. Không phải lưu lượng, không duy trì số lượng fan, lịch sử đen tối không ít nhưng khi gặp phải loại chuyện thế này lại có thể đạt được hiệu quả được nhiều người ủng hộ. Nếu không thì làm sao có thể nói cậu ta là một sự tồn tại lạ lùng không thể bị sao chép trong giới chứ."

Hứa Triều nói: "Đánh giá tốt như vậy, làm sao, ông anh già cũng đu idol à?"

Chu Cần: "Tôi không tính, chỉ là người qua đường thôi, thiện cảm thì vẫn có, dù sao thì phim của cậu ta tôi đều đã xem rồi. Còn nữa, tôi nói này Triều nhi, cậu có thái độ thù địch lớn như thế với người ta làm gì?"

Hứa Triều xoay người không thèm để ý tới hắn.

Châu Thanh im lặng ở ghế sau.

Lúc này, trời đã bắt đầu tối, nhìn những chiếc xe phân khối lớn lướt qua, một hàng dài những ánh đèn cùng màu giống như một tia hy vọng trong đêm tối.

Ở trong khoảnh khắc này, Châu Thanh thật sự đã thêm một định nghĩa mới cho thân phận của Trữ Khâm Bạch.

Nơi nào có ánh sáng rực rỡ, đốm lửa nhỏ sẽ tụ lại.

Có thể cháy lan ra đồng cỏ, cũng có thể mang lại sức sống mới cho mặt đất dưới chân.

Đây là một ý nghĩa tất yếu khác của sự tồn tại của cái gọi là "người nổi tiếng" trên thế giới này (*).

(*) đọc mấy dòng này làm mình nhớ đến bộ Hoả diễm hung trang của Thủy Thiên Thừa có một chi tiết về việc so sánh người nổi tiếng là người truyền lửa hay vãi vãi, mặc dù 3T nhiều phốt thật nhưng mà bộ đó là một trong những bộ mình đánh giá khá là hay

Trở lại Phủ Thành đã là nửa đêm.

Châu Thanh mở khóa cửa bước vào.

Lúc đó đã hơn mười một giờ đêm rồi.

Vừa bước vào cửa đã bị tiếng nhạc chói tai từ trên tầng truyền đến, còn cả tiếng giẫm đạp trên sàn ồn đến mức phải nhíu mày.

Cậu thay giày và bước vào như thường lệ.

Mấy ngày nay ở quận Lâm Thuận đã làm chậm trễ không ít việc, ngoài ra còn có nhiều tư liệu tồn đọng chưa được xử lý trong tay.

Tiếp sau đây sẽ là một tuần bận rộn, cậu không nghỉ ngơi dù chỉ một giây phút nào.

Giữa chừng Châu Thanh nhận được một bức ảnh từ Dương Chí Thành.

Dương Chí Thành nói: "Đây là diễn viên mới đóng vai Phạm Trọng Thanh, tên là Tề Quân, đừng nhìn cậu ấy chỉ mới hai mươi mấy tuổi nhưng đã xem là diễn viên lâu năm rồi. Sau này cậu ấy sẽ trực tiếp đến phim trường bên kia luôn, đưa cho cậu xem trước, cậu xem xem cảm thấy thế nào?"

Người trong ảnh không có ngoại hình sáng sủa như Nhâm Kỳ Hiên.

Tóc ngắn, mặt mũi trông rất có tinh thần.

Châu Thanh nhìn bức ảnh, thế mà lại tìm thấy một cảm giác hai phần tương tự trên khuôn mặt đó.

Cậu trả lời Dương Chí Thành: "Rất được."

Còn lịch sự hỏi thăm: "Đạo diễn Dương, không biết việc quay phim có thuận lợi không?"

Nhưng vẫn luôn không nhận được hồi âm.

Thực tế là do tín hiệu ở nơi đoàn làm phim quay phim quá tệ.

Vùng đất ẩm của rừng nhiệt đới có thêm rấn rết, côn trùng, chuột và kiến, huyện Lâm Thuận vừa trải qua một trận mưa lớn nên sau khi thời tiết chuyển biến tốt thì bên trong núi rừng trở nên vô cùng nóng nực và bí bách.

Không ít người bị muỗi đốt đến than phiền không ngừng, còn có cả người bị viêm da và mẩn ngứa.

Nơi vốn dĩ sẽ ở qua đêm là một thị trấn cách địa điểm quay hai tiếng lái xe, chỉ là vừa đi vừa về mất quá nhiều thời gian cộng thêm trước đó đã bị chậm trễ nên Dương Chí Thành phát tay dựng trại trong núi, muốn giảm bớt thời gian xuống ngắn nhất có thể.

Ngày hôm đó quay hai cảnh của vụ nổ.

Tất cả đều là những cảnh thật sự kiểm tra sức chịu đựng và kinh nghiệm của các diễn viên.

Quay mãi cho đến khi ánh sáng trong rừng không dùng được nữa, Dương Chí Thành mới hài lòng hô "Cắt".

Ông đứng dậy từ phía sau màn hình, cầm loa hét lớn: "Nghỉ ngơi hai tiếng, trời tối quay nốt hai cảnh đêm!"

Nhất thời xung quanh vang lên những tiếng thở dài.

Dương Chí Thành cầm loa dạy dỗ: "Haiz cái gì mà haiz, cảnh đêm cuối cùng rồi, kiên trì cho tôi! Từng người một xem thể lực của mấy người đi, học hỏi Trữ Khâm Bạch, cậu ta là mệ mỗ nhất, cả một buổi chiều có than cái rắm gì đâu."

Thư ký trường quay thu dọn đồ đạc, đứng sau Dương Chí Thành dờ khóc dờ cười: "Đạo diễn, đồng cơ bắp đó của anh Trữ cũng không phải luyện công cốc. Bọn tôi không giống vậy nha, cho dù tổ chất cơ thể có tốt mà ngày ngày quay phim của ngài cũng phải kêu khổ cả."

Nhóm diễn viên quần chúng bên kia sau khi nghe tiếng "Cắt" liền không quan tâm mặt đất có bẩn hay không đã trực tiếp đặt mông ngồi xuống.

Trữ Khâm Bạch xoay người nhắc nhở: "Sau khi thể lực tiêu hao một lượng

lớn thì đừng ngồi thẳng xuống đất, đều đứng dậy hết đi, hoạt động một chút rồi hẵng nghỉ ngơi."

"Anh Trữ." Diễn viên trên mặt đất thở hổn hển, xoa tay, "Thật sự không nổi, nghỉ một phút trước đã."

Trần Đăng Đăng ôm túi chạy tới, không nói gì thêm mà lấy cái chai trong túi ra xịt điên cuồng vào Trữ Khâm Bạch.

"Cái gì thế?" Trữ Khâm Bạch cau mày lùì lại.

Trần Đăng Đăng: "Ui trời, anh Trữ anh đừng trốn, chống muỗi đấy, muỗi ở đây độc quá."

Trữ Khâm Bạch giơ tay lên ngăn cản: "Được rồi, liều lượng này của cô trước tiên đừng nói là không giết muỗi, tôi thấy cô muốn giết tôi thì đúng hơn."

Nhóm diễn viên quần chúng ngồi trên mặt đất đều nghe đến cười phá lên, cười đến mức mặt của Trần Đăng Đăng cũng đỏ lên.

Có người chủ động đưa tay ra: "Chị Đăng Đăng, anh Trữ không muốn thì xịt lên người tôi một chút đi, cách một cái quần mà cả chân tôi đều bị chúng nó cắn phồng lên rồi."

Trần Đăng Đăng đưa cái chai sang, hào phóng nói: "Tặng mọi người đấy, tôi chuẩn bị tận mấy cái chai lớn kìa."

Trần Đăng Đăng nhìn xuống, thấy đôi giày trắng của Trữ Khâm Bạch đã dính đầy đất sét, lại đưa một chai nước sang rồi nói: "Đạo diễn Dương quá là ác, cũng may sau đó đều là quay ở phim trường bên kia, chắc là sẽ không mệt như thế này."

Bên kia chủ yếu là cảnh quay trong nhà được dựng lên, về mặt thể lực chắc chắn sẽ không đòi hỏi cao như ở đây.

Trữ Khâm Bạch vắn chai nước, liếc cô: "Không chịu được nữa rồi à?"

"Chỉ có chút xíu xiu à." Trần Đăng Đăng dù sao cũng là con gái, cùng anh chạy tới chạy lui lại còn ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy thì ít nhiều gì cũng có chút khó thích nghi.

Trữ Khâm Bạch: "Bên này quay xong cô đừng đi theo nữa, đổi Tiểu Tần ở studio qua đi."

Đôi mắt Trần Đăng Đăng mở to, trông như sắp khóc nói: "Anh Trữ, cuối cùng anh đã quyết định sa thải em rồi sao?"

"Chắc cũng sắp rồi, để cô trở về Lam Thành làm việc, trước đây cũng chưa thấy cô một ngày lại diễn nhiều như vậy."

Trần Đăng Đăng đá vào cành cây khô dưới chân, nói: "Vậy thì vẫn cứ để em theo đi, em đã thề sẽ trở thành trợ lý hạng nhất, trong công việc sẽ không bao giờ lùi bước!"

Trữ Khâm Bạch cúi đầu nhìn xuống, không nói gì.

Trần Đăng Đăng ngẩng đầu: "Làm gì vậy ạ?"

Trữ Khâm Bạch: "Tôi chỉ tò mò về trợ lý của mình khoảng thời gian này có phải là đổi người mới rồi không? Còn nữa, trợ lý hạng nhất lại là gì cơ? Từ bao giờ mà cô có chí cầu tiến như vậy?"

Trần Đăng Đăng bật cười, lập tức nói: "Học từ anh Châu đấy ạ!"

Trữ Khâm Bạch sửng sốt, "Cậu ấy dạy cô?"

"Tất nhiên là không rồi." Trần Đăng Đăng nói: "Em chỉ là tiếp xúc với anh Châu nhiều hơn, phát hiện anh ấy là một người sẽ nghiêm túc đối đãi với mọi việc. Anh Trữ, anh không cảm thấy lúc làm việc anh ấy đặc biệt hấp dẫn sao?"

Trữ Khâm Bạch đứng nghiêng về phía cô.

"Dù sao em cũng cảm thấy vậy đấy."

Trần Đăng Đăng dường như không nhìn thấy vẻ mặt của ông chủ mình, tiếp tục: "Anh Trữ, bây giờ em thấy anh còn đẹp trai hơn một chút, đặc biệt là khi anh thể hiện sự sáng chói trong tính cách con người. Ví dụ như anh còn biết đau lòng cho trợ lý nhỏ như em, cho em về Lam Thành nữa chứ!"

Trữ Khâm Bạch: "Nếu như cô thật sự không muốn làm nữa thì cũng có thể nói thẳng."

Trần Đăng Đăng bỏ chạy trước một bước, giả vờ như không nghe thấy.

Dù sao anh Trữ nói lời độc địa với anh Châu cũng có bao giờ thẳng đâu.

Trông có vẻ không đáng sợ chút nào.

Ban đêm, đoàn làm phim dựng đèn pha lên, trên bãi đất trống toàn là lều bạt.

Tổ hậu cần đốt lửa nấu ăn, cũng có thể xua đuổi thú hoang trên núi.

Bên cạnh đồng lửa có một người đang ngồi đột nhiên hưng phấn đứng dậy, lắc điện thoại nói: "Các vị! Có tín hiệu rồi kìa, khôi phục lại đầy mức luôn!"

Bên cạnh lập tức có người lấy điện thoại ra, nhìn thấy đúng thật, lập tức nói: "Nơi này bị mưa lớn ảnh hưởng, vị trí địa lý lại hẻo lánh, liên lạc chắc cũng được khôi phục lại cuối cùng. Tôi phải gọi điện cho vợ báo một tiếng bình an, nếu không lại mắng tôi nữa."

Dương Chí Thành, Trữ Khâm Bạch cùng một hàng người đi qua từ phía sau bãi đất trống.

Dương Chí Thành nghe được lời này liền nói với những người phía sau: "Nếu đã có tín hiệu thì các cô các cậu nên gọi điện thoại đi, làm cái gì thì làm, thả

cho thêm một tiếng nữa, muộn một chút rồi quay tiếp."

"Cám ơn đạo diễn."

"Đạo diễn Dương muôn năm!"

Đến khi bên cạnh Dương Chí Thành chỉ còn lại một mình Trữ Khâm Bạch đang đứng.

"Cậu không gọi à?" Dương Chí Thành hỏi anh.

Trữ Khâm Bạch nhìn ông, "Gọi cái gì?"

Dương Chí Thành: "Gọi điện thoại chứ gọi cái gì! Cậu là người có gia đình, không phải là cậu đã quên rồi chứ? Còn xem mình như cô nhi nữa à, lần đầu chúng ta hợp tác tính ra cũng đã mười năm rồi, cái tính nết lúc đó của cậu, khá lắm, muốn kiểm cũng không kiểm lại được. Bây giờ đã là đàn ông sắp ba mươi tuổi rồi, đức hạnh hết như một con chó già, tại sao trên phương diện tình cảm trông chẳng thông suốt gì thế nhỉ?"

Một tay Trữ Khâm Bạch đút túi, người dưới ánh đèn trông vô cùng bình tĩnh.

"Chú muốn mắng tôi thì cứ mắng thẳng, ở đây quay phim chỉ đạo tình yêu à?"

Dương Chí Thành tức giận không thôi, chỉ vào anh: "Trữ Khâm Bạch!"

Năm phút sau, Trữ Khâm Bạch dựa vào gốc cây mở điện thoại ra, sau khi nhìn khoảng ba giây thì nhấn xuống.

Lúc Châu Thanh nhận được cuộc gọi video từ Trữ Khâm Bạch thì đang nấu mì.

Lúc chiều tối bàn việc với mọi người nên chẳng ăn được gì mấy, trong nhà cũng không còn gì khác mà chỉ còn lại một nắm mì khô.

Cậu kinh ngạc mắt hai giây mới nhấn nút nghe máy.

Đây là lần đầu tiên cậu gọi video với người khác, lúc khuôn mặt của Trữ Khâm Bạch xuất hiện trên màn hình vẫn có một chút sức ảnh hưởng đối với cậu.

"Sao vậy?" Phản ứng đầu tiên chính là người này tìm mình có việc.

Trữ Khâm Bạch: "Thử xem tín hiệu có tốt hay không."

Châu Thanh: "...Ồ."

Làm sao lại tìm mình để thử, người này đang muốn kiểm chuyện cãi nhau sao?

Thấy đèn bên chỗ anh hơi tối, Châu Thanh nhích lại gần một chút, sau khi cẩn thận xác định mới phát hiện phía sau anh là một khu rừng, kinh ngạc: "Muộn như vậy rồi mà anh còn ở bên ngoài sao?"

Kết quả là máy quay vừa đổi góc, Châu Thanh nhìn thấy mọi người đang bận rộn trên bãi đất trống.

Đồng lửa, ánh đèn, đây là thời gian bận rộn.

Một giây sau, máy quay quay trở lại, Trữ Khâm Bạch nói: "Còn đang quay, buổi tối ở trong núi."

Châu Thanh: "... Vất vả rồi."

Trữ Khâm Bạch dường như có hơi muốn cười, nhin lại rồi hỏi cậu: "Cậu đây là đang làm gì vậy?"

"Nấu mì."

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Châu Thanh thử tưởng tượng quay góc máy ảnh giống anh nhưng không hình dung ra được nên chỉ biết quay điện thoại lại đối diện với nồi.

Mặc dù ống kính lập tức bị một tầng sương mù bao phủ nhưng cũng đủ để Trữ Khâm Bạch nhìn rõ ràng tình huống bên trong nồi.

Anh nhất thời không nói nên lời, có ý tốt nhắc nhở: "Nếu như cậu tiếp tục nấu nữa thì thứ ăn được không phải là mì mà là mì khét."

Châu Thanh cầm đũa lên bỏ vào nồi bới, sau đó lập tức ném điện thoại sang một bên, nói: "Anh chờ một chút."

Đợi đến khi Châu Thanh xuất hiện lại trong ống kính thì cậu đã ngồi lên ghế sofa, trước mặt là một bát mì chả có một màu gì, gần như vón cục, thậm chí phía trên ngay cả một cọng rau cũng không có.

Trữ Khâm Bạch nhìn người đang ngồi rất ngay ngắn, cạ lời nói: "Cậu bỏ gia vị chưa?"

"Bỏ muối rồi."

Châu Thanh còn cầm đũa ăn một miếng, sau đó tạm dừng một lát.

Trữ Khâm Bạch: "Có ngon không?"

Châu Thanh ngẩng đầu nhìn anh, "Thanh đạm một chút sẽ dưỡng sinh."

Trong điện thoại, Trữ Khâm Bạch hừ một tiếng, "Cứ nói thẳng là cậu không biết xuống bếp không phải được rồi sao."

"Anh không phải cũng không biết sao."

Vẫn còn mặt mũi để châm biếm người khác cơ đấy.

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Thật ra là tôi biết."

Châu Thanh, người chưa bao giờ nhìn thấy anh xuống bếp một lần nào ở Lam Thành, nghe thấy lời này thì nhìn anh, "Lừa tôi sao?"

"Lừa cậu có lợi cho tôi à?" Trữ Khâm Bạch thong dong dựa vào gốc cây, "Lúc mới bắt đầu quay phim và đầu tư dự án chưa có trợ lý, địa điểm phải đến lại rất xa nên việc cơm nước đều phải tự lo."

Châu Thanh thừa nhận: "Vậy xem ra môi trường thật sự có thể tôi luyện con người."

Châu Thanh cúi đầu ăn mì, trông có vẻ như mì chẳng ra gì nhưng cậu vẫn ăn rất bình thường.

Trữ Khâm Bạch thấy vậy mà cau mày, một lúc sau, anh nói: "Cậu sống ở Phủ Thành..." Còn chưa nói xong lại nghe thấy tiếng động bên chỗ Châu Thanh, hỏi cậu: "Tiếng gì vậy?"

Châu Thanh đã quen rồi, đầu cũng không ngẩng lên.

"Tầng trên."

"Thường thế này à?"

"Cũng không phải, hình như là một nam thanh niên rất thích làm thơ, chỉ là mỗi lần dùng thơ thổ lộ với người ta thất bại mới tìm một đồng người tụ tập trên lầu. Cậu ta đã hai ngày nay không tỏ tình với ai, hôm nay chắc là... lại thất bại nữa rồi."

Trữ Khâm Bạch: "... Bệnh thần kinh ở đâu ra vậy?"

Châu Thanh không đồng tình với anh, "Bớt mắng người đi."

Trữ Khâm Bạch: "Châu tổng, có từng nghe nói thi nhân chỉ ở trong lịch sử mới được gọi là tiên nhân không, tầng trên kia chính là thằng điên. Cậu tìm ở đâu ra căn nhà nát thế? Loại người lộn xộn như thế nào cũng có."

"Bên đây sắp xếp, cũng không ở lâu. Nhiều nhất vẫn còn ba tháng, tình huống ổn định được kha khá thì cũng trở về rồi."

Hai người im lặng giữa tiếng động rầm rầm trên lầu.

Châu Thanh ăn đồ ăn, Trữ Khâm Bạch cũng không nói gì. Trong video, Châu Thanh đang mặc đồ ngủ, có lẽ là cậu vừa ăn vừa đọc tài liệu ở bên cạnh nên cổ áo trễ xuống cũng không chú ý.

Ánh mắt Trữ Khâm Bạch hơi rời đi, nhắc nhở: "Đã ăn thì ăn cho đàng hoàng."

Châu Thanh nhìn sang: "Lâu như vậy mà anh không bị đờ máy, cho nên tín hiệu của anh rất tốt."

"Vậy thì?"

"Anh nói nhiều quá, tôi muốn cúp máy."

Vừa chê người khác vừa cúp điện thoại mà còn hỏi sự đồng ý của người ta.

Trữ Khâm Bạch chần chờ hồi lâu: "Cúp đi."

Châu Thanh: "...Tạm biệt."

- - -

Gin: đếm số lần bé Châu chê anh Trữ nói nhiều =)))

Chương 27: C27: Chương 27

Sáu giờ chiều ba ngày sau, tại sân bay Phú Thành.

Trong phòng chờ VIP.

Sau khi rời khỏi môi trường vùng núi, Trữ Khâm Bạch thay ra một chiếc áo sơ mi đen bình thường, tất màu xám vừa dài đến mắt cá chân và một đôi giày da không dính một hạt bụi. Lúc đôi chân dài vắt chéo lên nhau, ngồi một góc lật tạp chí lại trở về với dáng vẻ ngông cuồng và xa cách thường ngày.

Có một vị khách VIP trên cùng chuyến bay đã nhận ra anh, ở bên cạnh thì thầm.

Có lẽ là muốn đi qua chụp ảnh chung hoặc xin chữ ký nhưng chậm chạp mãi vẫn không dám hành động.

Đợi đến khi cuối cùng đã hoàn thành việc chuẩn bị tâm lý, lúc đang muốn đứng dậy thì thấy anh nhắc điện thoại lên nên lại phải dừng lại.

Đi qua đi lại, dũng khí đã bị trút bỏ nên dứt khoát tập trung lắng nghe giọng nói của anh, vừa trầm thấp vừa tùy ý, nhàn nhạt nói: "Buổi tối tới nơi sẽ qua thẳng đó luôn. Loại chuyện này chị cứ xem mà xử lý là được, nếu như Lục Minh có ý kiến thì chị bảo cậu ta trực tiếp tới tìm em... cầu xin tha thứ? Cậu ta thay người cầu xin cái gì, việc vai diễn là do bản thân không phù hợp. Việc trên mạng cậu ta muốn giành thiện cảm em không có ý kiến, nhưng liên lụy đến người không nên bị liên lụy, bảo cậu ta xin lỗi công khai là em đã tận tình tận nghĩa rồi. Nhưng chị nói với cậu ta, nếu còn có lần thứ hai thì cậu ta cũng đừng ở lại Thánh Khải nữa."

Cách đó không xa, hai cô gái trẻ đang vểnh tai lên nghe đã bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ đến những tin đồn trên mạng mấy ngày nay.

Lục Minh, Thánh Khải, vai diễn, những từ này không khó để thu thập lại thông tin mấu chốt.

Liên quan đến những thứ này đã trực tiếp chỉ đến một người, Nhâm Kỳ Hiên.

Chuyện này bắt đầu sôi sục từ hai ngày trước, lúc đầu có người tung tin Nhâm Kỳ Hiên đột ngột bị thay thế sau khi gia nhập đoàn phim "Mộng phù du" không lâu. Lúc fan ra sân bay đón thấy sắc mặt cậu ta không tốt thì lên mạng bày tỏ bất mãn, nguyên nhân trong đó thì ý kiến khác nhau.

Chiều hôm đó, có một tài khoản marketing tự xưng là mình đã nắm được một phần tư liệu.

Lý do cơ bản nhất về việc Nhâm Kỳ Hiên bị thay đổi vai diễn là do cậu ta đã làm mếch lòng một người không nên làm mếch lòng.

Về phần người mà cậu ta làm mếch lòng, rất nhiều người đều suy đoán có phải là Trữ Khâm Bạch hay không.

Tài khoản marketing trực tiếp phủ nhận, nói rằng người cậu ta làm mếch lòng là một tư bản nào đó bên cạnh Trữ Khâm Bạch.

Lúc này, trên mạng lập tức sôi sùng sục.

Fan của Nhâm Kỳ Hiên là những người đầu tiên không đồng ý, bắt đầu lên mạng phê bình, bắn phá bốn phương tám hướng.

Người đầu tiên trong số đó chính là Trữ Khâm Bạch.

—— Mọi người sẽ không quên rồi đấy chứ? Ảnh đế Trữ lúc mới ra mắt đã

dính vào bê bối hộp đêm Rashomon (*), đời tư không biết có bao nhiêu hỗn loạn, bây giờ thì thế nào chứ? Bây giờ đã bắt đầu chơi lên đến nhà tư bản rồi à? Hay là tự bản thân cũng không thể thoát khỏi sự kiểm soát của thế giới tư bản?

(*) Rashomon: ở đây có thể mang hai nghĩa, nghĩa thứ nhất thì đây có thể chỉ là tên của hộp đêm thôi, nghĩa thứ hai sâu xa hơn mình tra được thì nó bắt nguồn từ một tiểu thuyết Nhật Bản tên là Rashomon, hàm nghĩa chỉ trong một sự việc nào đó thì đương sự bên trong sẽ tạo ra những chứng cứ hoặc lời nói dối có lợi cho mình, cuối cùng sẽ khiến cho sự thật không được rõ ràng và khó đi đến kết luận. Mình cảm thấy nghĩa thứ hai cũng hơi đúng trong trường hợp này nhưng chắc là mình sẽ giữ theo nghĩa thứ nhất cho đơn giản nha: <

—— Tư bản nào mà gây ra cuộc đại chiến như thế, đi ra đây cho tôi xem nào.

—— Thật sự cho rằng Kỳ Hiên nhà chúng ta dễ bị ức hiếp lắm à, một đường không tranh không đoạt, yên lặng xây dựng sự nghiệp, chỉ vì dính phải Trữ Khâm Bạch mà bị người khác làm cho thành ra thế à?

—— Còn đổi sang cái cậu diễn viên Tề Quân gì phải không? Không phải tôi nói nhé, ra mắt hơn mười năm rồi mà chả nhiệt được miếng nào, dựa vào cái gì mà thay thế Kỳ Hiên của chúng ta.

Nhâm Kỳ Hiên ôm hình tượng nạn nhân cứ như thế lại thành ra vững chắc.

Cơ sở fan hâm mộ của lưu lượng mới vẫn tương đối lớn, thế sẽ tìm cho ra cái người gọi là "tư bản" để đòi một lời giải thích.

Chủ đề tư bản bí ẩn này xuất hiện chưa đầy hai tiếng, một số hợp đồng đại sứ khác trên người Nhâm Kỳ Hiên tuyên bố ngừng hợp tác.

Lúc này, fan của Nhâm Kỳ Hiên mới kịp phản ứng, sự việc đã âm ỉ đến thế rồi, ngược lại còn làm cho nó tồi tệ hơn.

Những giọng nói khác nhau lần lượt xuất hiện.

Chẳng hạn như.

— Không phải fan của Trữ Khâm Bạch mà có vài fan của người mới cũng làm người ta dở khóc dở cười đấy, nghi ngờ có phải chưa tốt nghiệp tiểu học không vậy? Là lúa đầu tiên ăn dưa của giới giải trí, công bằng mà nói một câu này. Vào cái năm ảnh đế Trữ vừa ra mắt một đêm thì nổi như cồn, vụ ở hộp đêm là bị người ta dàn dựng, suýt chút để người leo lên giường luôn rồi. Nếu không thì mấy người cho rằng tin tức tiêu cực của anh ấy không ít nhưng tại sao lại ít có scandal tình ái, có lẽ là do bị chuyện đó làm cho buồn nôn không ít.

— Quả thật vậy. Tôi nói này, làm gì có tư bản nào, con người Trữ Khâm Bạch đừng nói là gia thế, tài sản của chính mình còn nhiều hơn không biết bao nhiêu là tư bản. Ai có con mắt tinh tường đều có thể nhìn ra, trong khoảng thời gian này, Nhâm Kỳ Hiên nhà mấy người vẫn luôn trói buộc với ảnh đế Trữ để lảng xê kia, bây giờ ở đây tự biên tự diễn giả đáng thương nữa chứ.

— Fan của Tề Quân giơ tay, thể hiện bọn tôi không ăn dưa nhưng cũng yêu cầu một số fan của diễn viên Nhâm một vừa hai phải thôi.

— Không ai phát hiện ra chi tiết nhỏ sao? Cả một ngày rồi, Thánh Khải và đoàn làm phim chẳng nói năng gì thế nhưng hợp đồng đại sứ của Nhâm Kỳ Hiên đã bị gạt đi rồi.

— Nhận ra rồi, hơn nữa còn bắt đầu sau khi chủ đề được dẫn đến một tư bản nào đó.

— Vậy nên thật sự có một người như vậy sao?

Sự việc này kết thúc bằng một lá thư xin lỗi từ Nhâm Kỳ Hiên.

Công khai cho biết việc đổi vai diễn chỉ là lý do thích nghi với vai diễn chứ

không phải như đồn đoán trên mạng. Cuối cùng còn gửi lời xin lỗi đến đoàn làm phim và diễn viên đã bị dư luận ảnh hưởng.

Fan liên tục ở dưới bình luận Weibo hét lớn đau lòng.

—— Anh bị ép buộc thì chớp mắt đi.

—— Biết Trữ Khâm Bạch cũng nắm giữ một nửa cổ phần của Thánh Khải, vụ bê bối trước đây rõ ràng là chuyện giữa hai người nhưng bây giờ lại muốn một chân đá anh đi. Bọn em đều hiểu hết, vẫn sẽ luôn ở đây.

—— Ôm ôm, bất kể bên ngoài có thế nào, sẽ luôn ủng hộ cậu.

Chủ đề về "tư bản nào đó" lúc này mới dần bị dập tắt.

Đợi đến khi những người qua đường cố gắng tìm kiếm lại mới phát hiện ra hashtag đã bị gỡ rồi.

Có người đưa ra nghi vấn nhưng cũng không thể tạo thêm làn sóng nào khác.

Cho đến phòng chờ sân bay ngày hôm nay.

Hai người qua đường từ một cuộc gọi không cẩn thận nghe thấy đã thoáng thấy được một số chân tướng.

Việc Nhâm Kỳ Hiên mất đi tài nguyên là do Trữ Khâm Bạch bày mưu tính kế, bắt cậu ta thanh minh xin lỗi cũng liên quan đến anh.

"Liên lụy đến người không nên liên lụy", câu này chứng tỏ quả thật có một người bí ẩn không biết tên, về việc có phải là tư bản nào đó trên mạng không thì không ai biết nữa.

Bên kia điện thoại không biết đã nói gì mà Trữ Khâm Bạch trả lời: "Cậu ấy không phải là người trong giới, không nên chịu ảnh hưởng bởi những thứ như vậy."

Nghe vậy, ánh mắt của hai người qua đường ngồi cách đó không xa đều sáng lên.

Phạm Tuyên ở đầu bên kia điện thoại vẫn đang nói: "Chị cũng biết mà, ban đầu chị còn bảo Châu Thanh ký thỏa thuận đấy thây vì sợ bị lộ tẩy, nhưng việc này không phải là cậu sợ bóng sợ gió quá rồi sao? Nhâm Kỳ Hiên giữa đường bị thay thế, để không cho bên ngoài lan truyền đến mức quá khó nghe thì có dùng đến một ít thủ đoạn marketing, cái này cũng được Lục Minh đồng ý. Kết quả là làm sao mà biết cậu lại phản ứng mạnh như vậy, Lục Minh ngây người luôn, cả một buổi sáng mà gọi cho chị mười mấy cuộc, hỏi cậu làm sao thế."

Trữ Khâm Bạch: "Xem như hồi chuông cảnh tỉnh cho cậu ta đi, cũng miễn cho cậu ta sau này lại ký với người nào đó xong đều muốn nhét cho em."

"Cũng được thôi." Phạm Tuyên thở dài, sau đó nói: "Nhưng chị hơi tò mò một chút nha, tình huống của các cậu ở huyện Lâm Thuận rốt cuộc là thế nào vậy? Không phải là Châu Thanh đã được điều đi Phủ Thành làm việc rồi sao? Làm sao mà lại bị lan truyền thành tư bản gì đó khoa trương thế."

Trữ Khâm Bạch nghĩ đến dáng vẻ đi, đứng, ngồi, nằm thường ngày của người nào đó thì hơi nhướn mày, "Cũng giống đấy chứ."

"Cái gì mà cũng giống?" Phạm Tuyên khó hiểu.

Trữ Khâm Bạch: "Không có gì, cúp đây."

Lúc này, phát thanh sân bay đột nhiên vang lên.

Kính thưa các hành khách đáng kính: Chuyến bay số hiệu ACXXXXX đi từ Phủ Thành đến Kỳ Đông (*) do chịu ảnh hưởng từ thời tiết địa phương ở Kỳ Đông nên không thể cất cánh vào tối nay. Vui lòng đến quầy lễ tân để thay đổi hoặc hoàn tiền vé, những bất tiện và phiền phức gây ra cho quý khách, chúng tôi vô cùng sâu sắc...

(*) Kỳ Đông: là một huyện thuộc địa cấp thị Hành Dương, tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

Loa phát thanh lặp đi lặp lại nhiều lần.

Những âm thanh kinh ngạc hoặc phàn nàn dần dần vang lên trong toàn bộ phòng VIP.

Bên dưới Kỳ Đông là thành phố điện ảnh và truyền hình lớn nhất cả nước. Một năm bốn mùa đều tụ tập đủ các đoàn làm phim và truyền hình lớn đến để quay phim, cũng là đích đến của đoàn phim "Mộng phù du" lần này.

Nhưng hiện tại bên phía Kỳ Đông có sương mù dày đặc, tất cả các chuyến bay tối nay đều bị hoãn cất cánh, muốn đổi chuyến cũng không được.

Người ngồi chuyến bay này đều là các thành viên nòng cốt của đoàn làm phim, cả đoàn người đi qua đi lại, nhà sản xuất nói với Dương Chí Thành: "Không còn cách nào khác rồi, đối với những người quanh năm di chuyển bằng máy bay như chúng ta, gặp phải hoãn chuyến hay ngừng bay đều bình thường như cơm bữa, anh Trữ hân là có nhiều kinh nghiệm hơn."

Trữ Khâm Bạch đeo khẩu trang đi bên cạnh, nghe được thì trả lời: "Quen rồi là ổn."

Một nhóm người ra đến bên ngoài sân bay, trong lúc đợi xe, có người đột nhiên vỗ cánh tay của người bên cạnh, chỉ vào phía đối diện nói: "Nhìn kia, người đứng đó là ai kia? Đó là Châu tổng nhỉ?"

Rất nhiều người đều không nhìn rõ, liền trực tiếp hướng về phía Trữ Khâm Bạch hỏi: "Anh nói với Châu tổng hôm nay chúng ta đi sao?"

"Đây là đến để tiễn cậu hay là nghe tin hoãn chuyến đến đón cậu vậy?"

"Mấy người xem Trữ Khâm Bạch cậu ta là mặt trời à? Cả thế giới đều xoay quanh cậu ta." Dương Chí Thành nghe không nổi nữa, "Người bên kia trông

như đang bàn công việc."

Ở phía đối diện của con đường rộng có hai ba làn xe, có hai chiếc xe ô tô màu đen không nổi bật đang đậu.

Bởi vì đã muộn lại còn bị ô tô chặn lại nên chỉ có thể nhìn thấy tổng cộng bốn năm người.

Nam nam nữ nữ đều ăn mặc chuyên nghiệp, trong đó còn có ba gương mặt nước ngoài.

Lúc này so ra thì Châu Thanh đứng giữa bọn họ trông vô cùng nổi bật. Cũng mặc cả người Âu phục nhưng lại mặc ra phong cách tao nhã đặc trưng của người phương Đông.

Châu Thanh hoàn toàn không chú ý đến tình huống bên kia đường, cậu vẫy tay ra hiệu cho người trước mặt đợi một lúc rồi nhận cuộc gọi của Trữ Húc Minh.

"Anh cả." Châu Thanh nói.

Trữ Húc Minh nghe được xưng hô này thì tâm tình rất tốt, hỏi cậu: "Đã đón người chưa?"

"Vừa mới đón." Châu Thanh nói, "Nhưng lần này đại khái là người bọn họ cử tới là một vị người Đức, phiên dịch viên còn đang trên đường tới."

Trữ Húc Minh: "Người Đức? Công ty của Anh này và Thịnh Vũ đã hợp tác nhiều năm rồi, trước Tết nghe nói rằng bọn họ đào đâu ra một nhân tài kỹ thuật người Đức, nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà cử người tới làm đại diện thì e rằng cũng có thái độ qua loa ở bên trong đây, chắc cậu phải chuẩn bị tâm lý bị làm khó rồi."

Châu Thanh: "Không sao, hiện tại công nghệ máy móc tự động hoá của bọn họ trên thế giới không ai sánh kịp, em còn phải cảm ơn anh cả vì đã giới thiệu kìa."

Trữ Húc Minh: "Đừng khách sáo, giúp cậu cũng là giúp chính anh thôi. Bây giờ Thịnh Vũ ở trong tay anh, đối phương cũng đang tranh thủ gia hạn hợp đồng, đang kiểm lại để chờ phía anh nhượng bộ, hợp tác chính là như vậy đấy, ai cúi đầu trước thì thua trước."

Châu Thanh: "Em tin rằng rốt cuộc sẽ có một ngày việc hợp tác không còn là chúng ta chủ động tìm kiếm nữa mà là người khác đến cầu xin chúng ta."

Trữ Húc Minh cười lớn, nói: "Châu Thanh, anh chính là thích sự bền bỉ này của cậu, có khí phách."

Châu Thanh không trả lời, đó không phải là khí phách mà là sự thật.

Toàn dân tộc từ trạng thái bị động chịu đòn đả đến được ngày hôm nay, điều đó không đơn giản như bước đi một bước nhỏ.

Tất cả các lĩnh vực của cuộc sống, công nghệ sinh học, điện tử thông tin, công nghệ chế tạo máy bay và tàu thủy, v.v... Từ ban đầu chỉ có thể chủ động tìm kiếm cơ hội học tập và noi theo cho đến bây giờ tự mình sản xuất, nghiên cứu và phát triển, thậm chí vượt lên trên, bọn họ đều làm rất tốt, tốt hơn gấp ngàn lần so với tưởng tượng.

Đây là kết quả được tích lũy từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Cậu vô tình bước vào thời đại trưởng thành, ổn trọng và phát triển tốt nhất, chứng kiến đỉnh cao của sự phát triển văn hóa và giải trí, ngắm trăm hoa đua nở, thịnh vượng và đa dạng.

Những gì cậu có thể làm rất hạn chế, vốn vẹn chỉ là quan tâm đến chút chuyện trước mắt mình mà thôi.

Nhưng thời đại và quốc gia sẽ chỉ càng ngày càng tốt hơn, càng ngày càng lớn mạnh, niềm tin này chưa bao giờ dao động. Sau đó lại thu hẹp vào chính mình thì sẽ cảm thấy đều là việc nhỏ.

Một người Đức mà thôi.

Cũng không có gì ghê gớm.

Đại diện người Đức kia có dáng dấp vô cùng cao, từ đầu đến cuối đều không nói chuyện mà vẫn luôn là thư ký người Anh bên cạnh ông nói chuyện.

Trong lúc nói chuyện, tiếng Anh lưu loát bằng khẩu âm Anh của Châu Thanh thật sự khiến cho thư ký ngạc nhiên, giới trẻ ở Anh bây giờ đôi khi khẩu âm còn xen chút giọng Mỹ, nhưng anh Châu này thì thật sự quá chuẩn.

(British accent mê ly trong truyền thuyết =))))))

Thư ký nhìn đại diện rồi nói với Châu Thanh: "Anh Châu, thật sự xin lỗi, ngài Franz anh ấy không thích dùng tiếng Anh nói chuyện với người khác, vì vậy phải khiến cho các anh chuẩn bị phiên dịch đủ tiêu chuẩn rồi."

Làm việc ở Anh không thể nào hoàn toàn không biết tiếng Anh, đây chỉ là một lý do làm khó mà thôi.

Châu Thanh cười rồi nói bằng tiếng Anh: "Có thể hiểu được, là do chúng tôi liên lạc không kịp thời, người đang trên đường đến rồi, nhiều nhất là nửa tiếng nữa sẽ tới."

Cái vị Franz kia đột nhiên nói gì đó bằng tiếng Đức khiến cho cô thư ký cũng tỏ vẻ mặt khó hiểu: "Anh Châu, đại diện của chúng tôi nói anh ấy hơi mệt, sợ không chờ nổi nửa tiếng nên muốn về khách sạn nghỉ ngơi trước."

Lúc này, từ bên đường truyền đến một câu, "Xin lỗi, vừa mới tới, để mọi người chờ lâu rồi."

Cũng là dùng tiếng Anh để nói.

Châu Thanh quay đầu sang liền nhìn thấy Trữ Khâm Bạch, anh cao hơn nhiều so với vị người Đức kia, đi thẳng qua rồi đưa tay ra.

Lần này lại nói tiếng Đức.

Châu Thanh sững sờ nhìn góc nghiêng của anh trong vài giây, lúc này mới chú ý đến đoàn làm phim đang đứng cách đó không xa.

Người tên Franz ở bên kia cũng không tìm được cái cớ nào nữa, cứng nhắc vươn tay ra bắt tay với Trữ Khâm Bạch.

Trần Đăng Đăng không biết đã theo tới từ khi nào, đứng phía sau Châu Thanh nhỏ giọng hỏi: "Anh Châu, thật trùng hợp, anh đang tiếp khách nước ngoài ạ?"

"Bàn một chút chuyện hợp tác." Châu Thanh hơi ngửa người ra sau, hỏi cô: "Sao mọi người lại tới đây vậy?"

"Bọn em bay đi Kỳ Đông nhưng chuyến bay đã bị huỷ bỏ, lúc ra ngoài tìm khách sạn thì đúng lúc nhìn thấy các anh."

Châu Thanh gật đầu rồi lại nhìn về phía đối diện.

Sự xuất hiện của Trữ Khâm Bạch đã phá tan cục diện bế tắc, vẫn còn móm khẩu trang trên ngón tay nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự thoải mái ung dung của anh, yên tâm thoải mái làm phiên dịch viên trước mặt nhiều người nước ngoài. Không biết đã nói gì với Franz nhưng người đàn ông trung niên với chiếc bụng bia thể nhưng đã lộ ra ý cười.

Khách sạn là do bên phía Châu Thanh đặt, sau khi trao đổi ngắn gọn thì lái xe đến đó.

Trữ Khâm Bạch cũng tự nhiên đi theo.

"Còn nhóm đạo diễn Dương thì sao?" Châu Thanh lên xe thì hỏi anh.

Trữ Khâm Bạch và Trần Đăng Đăng đi cùng, Châu Thanh ngồi ở giữa, Trữ Khâm Bạch ngồi ở bên phải. Sàn xe của chiếc xe này khá thấp, một khi đông người sẽ hơi chật chội. Đường như đôi chân dài của anh không thể đặt được nên di chuyển vài lần mới có thể co chân ngồi xuống, dáng người cao lớn cố ép vào vị trí trông có vài phần hơi ảm ức.

Sau khi ngồi xuống mới liếc nhìn cậu, nói: "Bọn họ sẽ đi theo sau."

Châu Thanh nhìn ra phía sau, nói: "Hay là tôi đặt phòng cho các anh nhé? Xem như cảm ơn."

"Cảm ơn cái gì?"

"Chỉ là cảm ơn lúc trước ở trong đoàn phim đã chăm sóc tôi."

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu: "Bây giờ Châu tổng không thiếu tiền nữa rồi à? Tôi nhớ người chăm sóc cậu là tôi, hơn nữa, hiện tại người làm phiên dịch cho cậu dường như cũng là tôi, tại sao lại không thấy cậu nhớ ra việc cảm ơn tôi vậy?"

Châu Thanh nghiêng đầu: "Vậy... cảm ơn anh Trữ?"

Trữ Khâm Bạch nhìn vào mắt cậu, ngẩn ra một chút, sau đó đưa tay xoay đầu cậu trở lại: "Cậu rất biết qua loa đấy." Sau đó lại di chuyển, cả người ngửa người ra sau rồi nhíu mày: "Cậu nên đổi xe rồi đấy."

Châu Thanh: "Đây là xe của người khác, anh ngồi tạm một chút đi."

Trữ Khâm Bạch: "Đúng vậy, không so được với cậu, ăn cũng tạm bợ, sống cũng có thể tạm bợ."

Châu Thanh liền biết anh đang phàn nàn về căn nhà cậu sống và bát mì cậu ăn.

Quyết định không chấp nhận anh.

Đến được khách sạn, điều kiện cũng không tệ, thức ăn, chỗ ở và phương tiện đi lại đều trọn gói, khiến cho người ta không thể đào ra lỗi nào trong việc sắp xếp.

Từ bàn ăn đến bàn đàm phán, địch lùi ta tiến, trao đổi gì cũng có lợi, có Trữ Khâm Bạch rồi thì mọi thứ diễn ra suôn sẻ hơn mong đợi. Hơn nữa, Châu Thanh còn phát hiện ra anh không giống một phiên dịch ngẩn ngáp thú tỵ, còn biết bổ sung và giải thích thích hợp, cử chỉ nhấc tay nhấc chân có thể nhìn ra là khách quen trên bàn đàm phán.

Châu Thanh tin rằng những gì anh nói về việc trước kia chạy dự án là sự thật.

Không chỉ là một chuyên gia dịch thuật mà còn có thể đưa ra các ví dụ để bổ sung cho những gì hai bên bàn luận, hoàn toàn không giống một người ngoài ngành.

Sự rèn luyện cộng thêm khuôn mặt đó, Châu Thanh phát hiện ra ánh mắt của cô thư ký nhìn đối phương từ đầu đến cuối chưa bao giờ rời khỏi người anh.

Thâm nghĩ không hổ là người lặn lội trong giới giải trí, năng lực thu hút ong bướm này cũng là hạng nhất.

Sau khi cuộc thảo luận sơ bộ kết thúc, trời đã dần tối.

Châu Thanh nhờ người dẫn ekip của đối phương lên lầu nghỉ ngơi.

Lúc Châu Thanh từ cửa xoay người lại thì vừa đúng lúc nhìn thấy Trữ Khâm Bạch đang đứng trước bàn lật cuốn sổ tốc ký kia.

Trữ Khâm Bạch nhìn sang, nói: "Tôi vẫn không biết rằng ngoài việc nói tiếng Anh lưu loát ra, cậu còn có thể viết chữ in hoa bằng bút máy đẹp như vậy đấy."

Cuốn sổ được viết tùy ý, không có quy tắc nào nhưng đều là trọng tâm của cuộc họp. Bởi vì cuộc họp hầu như đều dùng tiếng Anh nên tiện tay cậu cũng viết tiếng Anh.

Châu Thanh đã từng du học ở Anh trong ba năm nhưng lời này nhất định không được nói ra.

Cậu bình tĩnh lấy lại cuốn sổ, nói như bình thường: "Hồi tiểu học tôi học trường quốc tế."

Lời này cũng không phải giả, Châu Khải Tông không quan tâm nhiều đến con trai nhưng về phương diện giáo dục lại không tiếc tiền. Mặc dù sự thật chứng minh giáo dục đã thất bại nhưng vẫn rất dễ để giải thích câu hỏi hiện tại.

Châu Thanh còn hỏi ngược lại: "Tôi cũng không biết anh học tiếng Đức khi nào?"

Trữ Khâm Bạch khoanh tay, "Muốn biết sao?"

Châu Thanh nhìn vào mắt anh, lắc đầu, "Bây giờ cũng không quá muốn nữa."

Trữ Khâm Bạch gật đầu, "Vừa vặn, tôi cũng không quá muốn nói."

Châu Thanh cho anh một cái nhìn không mấy nho nhã, sau đó lấy lại cuốn sổ của mình rồi bỏ đi.

Chương 28: C28: Chương 28

Buổi tối, tất cả mọi người trọ lại trong cùng một khách sạn.

So với khách sạn nhỏ trú lại ở huyện Lâm Thuận trước đây thì khách sạn này có sàn lát đá cẩm thạch sáng sủa và dịch vụ phòng hai mươi bốn giờ, cho dù bạn muốn ăn gì đó vào lúc nửa đêm thì cũng có các loại đồ ăn vặt và đồ ngọt tương ứng cho bạn lựa chọn.

Sau khi sắp xếp xong cho đội ngũ của Franz, Châu Thanh vốn dĩ định rời đi thì giữa đường bị người chặn lại.

Cô thư ký người Anh của Franz khéo léo hỏi cậu số phòng của vị phiên dịch tối nay.

Châu Thanh ngạc nhiên trong giây lát, dở khóc dở cười, sau đó đành phải nói: "Xin lỗi cô, theo tôi được biết ngài phiên dịch đã kết hôn rồi."

Cô thư ký sững sốt: "Vậy sao? Anh ấy trông rất trẻ, giống như minh tinh ở phương Đông vậy, cao lớn đẹp trai."

Châu Thanh thầm nghĩ người nước ngoài quả nhiên rất thẳng thắn, không bao giờ keo kiệt với những lời khen ngợi.

Châu Thanh chặn lại hoa đào là xuất phát từ tình nghĩa của chủ nhà. Trữ Khâm Bạch xem như đã giúp đỡ nhưng bên còn lại cũng đang ở trong giai đoạn hợp tác then chốt, làm mích lòng bên nào cũng không thích hợp.

Còn về thái độ thật sự của Trữ Khâm Bạch, cậu vẫn sẽ trung cầu ý kiến của đương sự.

Vì vậy trước khi rời đi, cậu đi tìm người kia.

Trong khu vực nghỉ ngơi ở đại sảnh khách sạn, Dương Chí Thành và những người khác đang cùng nhau ngồi uống trà và nói chuyện phiếm.

Lúc thấy Châu Thanh đi đến, Dương Chí Thành vẫy tay nói: "Châu tổng, nghe nói tối nay cậu bàn chuyện kinh doanh lớn vậy mà vẫn dành thời gian sắp xếp cho bọn tôi, vất vả rồi."

"Đạo diễn Dương, hay là chú cứ gọi tôi là Châu Thanh đi."

Áo khoác trên người Châu Thanh đã được cởi ra, đang vắt trên khuỷu tay, cậu đi tới rồi nói: "Tôi hẳn là quen thuộc với Phủ Thành hơn mọi người, trước đó đã được nhận sự chăm sóc rồi, đều nên làm cả thôi."

Có người nhích sang bên một chút chừa chỗ, nói: "Châu tổng, tới đây, ngồi đây này."

Châu Thanh cũng không khách sáo, bước tới ngồi xuống, sau đó liếc nhìn Trữ Khâm Bạch đang ngồi bên cạnh.

Lúc Châu Thanh ngồi xuống, anh vẫn còn đang vắt chân, một tay chống lên tay vịn của ghế sofa, trên đầu gối là một tờ chiến lược tuyên truyền du lịch do khách sạn đặc biệt cung cấp.

Châu Thanh đặt áo khoác lên tay vịn bên này, quay đầu hỏi thăm nhóm người Dương Chí Thành: "Đạo diễn Dương, chuyến bay ngày mai của mọi người là mấy giờ vậy?"

"Đã đặt tám giờ sáng."

Ánh mắt của nhà làm phim nữ bên cạnh đảo qua giữa Châu Thanh và Trữ Khâm Bạch đang ngồi trên cùng một ghế sofa, không biết nghĩ tới gì đột nhiên nói với Dương Chí Thành: "Đạo diễn Dương, thật ra muộn một ngày hay nửa ngày cũng không sao đâu, đặc biệt là người như anh Trữ, vội vàng

với chúng ta mấy tiếng như vậy cũng không có tác dụng gì, đến phim trường rồi cũng không phải là lập tức bắt tay vào quay phim mà."

Dương Chí Thành bắt được tín hiệu của nhà làm phim liền hiểu ra, nói: "VẬY à, Khâm Bạch, hay là thời gian cậu tự quyết định đi? Không cần đi cùng bọn tôi đâu."

Trữ Khâm Bạch mở mí mắt, lật sang một trang, "Không cần. Quay sớm kết thúc sớm."

Dương Chí Thành bị từ chối thì thật ra rất vui mừng, thế nhưng lại quay đầu giải thích với Châu Thanh: "Những thứ chủ yếu quay ở đây là một số cảnh hành động, về sau cảm xúc của diễn viên rất quan trọng. Đời sống riêng tư này ấy mà, đôi khi rất dễ ảnh hưởng đến trạng thái nhập vai của diễn viên. Đương nhiên tôi hoàn toàn tin tưởng cậu ấy về mặt chuyên môn, nhưng điều chỉnh trước thì cũng tốt."

Dù sao thì Dương Chí Thành cũng chưa bao giờ nhìn thấy trạng thái yêu đương và hôn nhân của Trữ Khâm Bạch nhưng ông là đạo diễn, phải chịu trách nhiệm với diễn viên và toàn bộ vở diễn. Hơn nữa, khi tiếp xúc với Châu Thanh, cậu là người rất ôn hòa, loại cảm giác đó rất khó tìm thấy trên người rất nhiều người ở thời hiện đại.

Vai diễn Thường Chinh này về mặt cảm xúc lại thay đổi rất thất thường.

Bất kể mối quan hệ giữa Trữ Khâm Bạch và Châu Thanh là gì, là tình yêu ngọt ngào cuồng nhiệt, bằng mặt không bằng lòng hay ghét không thềm nhìn mặt, Dương Chí Thành đều cho rằng lúc này đây đừng tiếp xúc quá mức mới tốt.

Về điểm này, biểu hiện của Trữ Khâm Bạch rõ ràng rất lý trí. Một khi vào đoàn và nhập vai, phải cố gắng không để người và vật bên ngoài ảnh hưởng đến mình. Ngay cả khi nhận thấy có những yếu tố ảnh hưởng, một diễn viên chuyên nghiệp sẽ biết cách chủ động tránh xa.

Dương Chí Thành không quan tâm anh là vì điều gì, là một đạo diễn, ông

vấn bày tỏ sự hài lòng.

Châu Thanh nhìn vẻ mặt của Dương Chí Thành liền biết ông đã hiểu lầm dụng ý của mình khi hỏi bao giờ bọn họ rời đi.

Về việc hai người kết hôn, bất kể là trước mặt người biết nội tình hay người không biết, dù sao có thể không nói nhiều thì đừng nói nhiều.

Châu Thanh phụ họa với Dương Chí Thành một câu rồi tự động chuyển chủ đề, hỏi về những việc nhỏ nhặt như bữa tối có vừa ý không, cho đến khi chủ đề gần như kết thúc, Châu Thanh đứng dậy thể hiện ý muốn rời đi.

Cậu vừa nhặt quần áo trên tay vịn vừa nói: "Thật xin lỗi đạo diễn Dương, sáng mai tôi có cuộc họp sớm nên không kịp tiễn các vị rồi."

"Tiễn bọn tôi làm gì, đã thân quen như thế rồi, cứ xem như người nhà mình đi."

Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh có lẽ là xuất phát từ hoàn cảnh nên cũng đứng dậy theo mọi người.

Châu Thanh để ý tới xung quanh có nhiều người, cố ý nghiêng người sang ghé sát vào cánh tay Trữ Khâm Bạch, nghiêng đầu nói: "Anh ra ngoài đi, có việc cần nói."

Trữ Khâm Bạch cup mắt nhìn cậu, sau đó ngăn cản động tác của những người khác. Anh đặt tờ trong tay xuống rồi nói thẳng: "Tôi tiễn cậu ấy ra ngoài là được."

"À, được, vậy anh Trữ, anh tiễn Châu tổng đi."

"Nhớ phải tiễn lên xe đấy."

Hai người một trước một sau rời khỏi đại sảnh rồi đi về phía cửa.

Vẫn không biết rằng một vài người sau lưng đã quán lấy Dương Chí Thành bắt đầu sôi nổi rồi.

Nhà làm phim nữ là người đầu tiên nhin không được nói: "Đạo diễn, chú có biết trạng thái giữa hai người này không, tôi thấy hai người bọn họ người yêu không giống người yêu, mập mờ cũng không giống mập mờ, nhưng vẫn cứ là lạ thế nào ấy, cảm giác không nói ra được."

Dương Chí Thành chỉ biết hai người đã kết hôn nhưng không biết tình huống cụ thể, bình tĩnh cầm ly lên uống một ngụm trà, "Tôi biết thế nào được."

"Giả bộ, chú cứ giả bộ đi."

"Đúng rồi đấy, đạo diễn, nói đi mà."

"Lúc Châu tổng xuất hiện ở huyện Lâm Thuận, nếu không phải nhìn ra là có quen biết với anh Trữ thì tôi đã muốn theo đuổi rồi. Người như vậy mà làm bạn trai thì tôi cũng có thể tưởng tượng được sẽ dịu dàng và ân cần đến thế nào chứ, quả thật là mẫu hình lý tưởng hoàn hảo."

"Ngay cả anh Trữ cũng kỳ lạ cơ, nếu muốn nói anh ấy lạnh lùng thì đúng là lạnh lùng thật, nhưng đôi khi thái độ của anh ấy đối với Châu Thanh cũng không giống vậy."

Dương Chí Thành đặt ly xuống, nói một câu: "Đều dừng lại cả đi, không đời nào."

"Cái gì không đời nào?"

"Ngài là đang nói tìm Châu tổng làm bạn trai là không đời nào, hay là tìm anh Trữ là không đời nào?"

Dương Chí Thành: "Tự mà đoán xem."

"Không nói thì thôi, đợi anh Trữ về lại hỏi."

Ở bên kia, lối vào khách sạn.

Dưới bóng cây xanh đằng trước vài cột đá hoa cương che chắn trước cửa.

Mặc dù xung quanh không có ai nhưng vì sợ Trữ Khâm Bạch bị nhận ra nên Châu Thanh vẫn đi vào trong góc. Thấy Trữ Khâm Bạch đi theo sau, Châu Thanh quay đầu lại nhìn anh.

"Có chuyện gì?" Trữ Khâm Bạch nhướn mày hỏi.

Châu Thanh: "Chuyện hôm nay vẫn chưa chính thức cảm ơn anh."

Trữ Khâm Bạch: "Không cần đâu."

"Lúc nên nói cảm ơn vẫn phải nói."

Sau đó, Châu Thanh đưa một tấm danh thiếp tới.

"Đây là cái gì?" Sau khi Trữ Khâm Bạch nhận xong thì cúi đầu nhìn danh thiếp.

Một cái tên nước ngoài – Linda.

Sau đó lại ngược mắt lên nhìn Châu Thanh.

Châu Thanh giải thích: "Đây là cô thư ký ở bên cạnh Franz mà anh gặp tối nay."

Trữ Khâm Bạch nhớ lại cô gái trẻ tóc vàng với gương mặt mơ hồ.

"Thì?"

"Cô ấy hỏi số phòng của anh, tôi nói anh đã kết hôn và thay anh chặn lại rồi. Nhưng tôi nghĩ nếu như anh cần thì có thể dùng danh thiếp liên lạc với cô

ấy, cô ấy rất có thiện cảm với anh."

Hai mắt của Trữ Khâm Bạch hơi híp lại trong bóng mờ trước cửa nên nhìn không rõ.

Dường như anh lại cảm thấy rất buồn cười, gơ danh thiếp trong tay lên rồi nói: "Đây là cách mà cậu nói muốn cảm ơn tôi đấy à?"

"À, cái này không phải."

Châu Thanh phủ nhận: "Không phải tôi đã cảm ơn anh rồi sao?"

"Lúc nào?"

"Vừa rồi ấy. Tôi nói cảm ơn với anh, anh nói không cần."

Trữ Khâm Bạch: "..."

Ảnh đế lớn gãi cổ, quay đầu rồi lại hỏi: "Cậu cảm thấy tôi thích loại hình này à?"

"Ít nhất vóc dáng của cô ấy rất đẹp, cũng trông rất xinh đẹp."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Vậy mà cậu còn nói tôi đã kết hôn, là một trong hai đương sự dưới danh nghĩa của ba chữ đã kết hôn, cậu có cảm thấy loại hành vi này của mình có gì không thích hợp không?"

Châu Thanh gật đầu: "Đương nhiên."

"Đương nhiên?" Giọng điệu của Trữ Khâm Bạch càng nặng nề hơn.

Châu Thanh nghiêm túc nói: "Về mặt đạo đức thì không được phép, nhưng luật pháp không hạn chế loại hành vi này, đây là quyền tự do của anh."

Trong một lúc này, Trữ Khâm Bạch cảm thấy cú sốc mình nhận được đã đủ rồi.

Anh nhìn chằm chằm Châu Thanh, chuyển thành một câu: "Châu Thanh, tôi cho rằng cậu là một người rất truyền thống."

Châu Thanh sửng sốt một chút, lắc đầu bày tỏ vẻ kinh ngạc: "Sao có thể? Lúc anh kết hôn với tôi hẳn là đã biết điểm này rồi."

Trữ Khâm Bạch vạch trần ngay tại chỗ: "Kỹ năng diễn xuất tệt thật."

Châu Thanh: "..."

Châu Thanh không rảnh để phân biệt xem Trữ Khâm Bạch nói "một người truyền thống" là đang nhắm vào mình hay Châu Thanh của trước đây.

Nhưng Châu Thanh trước đây rõ ràng là không phải.

Ngay cả với cậu của bây giờ, Châu Thanh cũng không thể thừa nhận điều này trước mặt anh.

Để tăng độ đáng tin cũng xem như lời thật lòng, lần đầu tiên Châu Thanh phân tích mối quan hệ giữa hai người.

Cậu nói: "Cuộc hôn nhân này chúng ta đều biết có rất nhiều yếu tố ở trong đó, cho dù không ly hôn thì anh cũng không cần mang theo bất cứ gánh nặng nào. Tôi sẽ không nói về mối quan hệ này với bên ngoài, bất kể là anh gặp được một người mình thật sự thích hay là một mối quan hệ ngẫu nhiên ngắn hạn, đều có thể tùy theo trái tim anh. Không dính đến pháp luật, không gây nguy hiểm cho xã hội hoặc làm tổn thương người khác, anh tình tôi nguyện thì không ai có thể chỉ trích anh, ít nhất tôi sẽ không."

Trữ Khâm Bạch dựa lưng vào cột, không còn sự tùy ý lúc đầu nữa mà ánh mắt nhìn Châu Thanh càng sâu thẳm khó giải thích.

Anh hỏi: "Cậu thế này là muốn thử một cuộc hôn nhân mở sao?"

"Hôn nhân mở?" Từ này đối với Châu Thanh mà nói là rất mới lạ.

Trữ Khâm Bạch không nặng không nhẹ hừ một tiếng, "Ngay cả bạn tình, vợ chồng đoàn phim còn biết thì hẳn là không khó để hiểu từ này. Nói một cách đơn giản thì chính là một cuộc hôn nhân cởi mở, trong mối quan hệ hôn nhân, đời sống tình dục tùy ý, hai bên không trói buộc. Nói ngắn gọn là ai chơi của người này."

Châu Thanh tiêu hóa lời giải thích này, phát hiện ra quan niệm giáo dục của mình thật sự không đủ để chấp nhận đến mức độ này ngay lập tức.

Cậu bàn luận về bản chất của chủ đề này chỉ là bởi vì cậu chưa bao giờ cảm thấy cuộc hôn nhân này nên trở thành sự trói buộc.

Bởi vì cậu không phải là "Châu Thanh".

Cậu không có quyền yêu cầu Trữ Khâm Bạch thực hiện nghĩa vụ hôn nhân với mình.

Nói trắng ra là cái quyền lợi cởi mở này, cậu chỉ dành cho một mình Trữ Khâm Bạch, bởi vì đó cũng là quyền của cậu. Không cần phải vì một người xa lạ và hoàn toàn không quen biết mà bảo vệ mối quan hệ này cũng được, cam kết trong hợp đồng cũng được, bởi vì người ban đầu được cam kết đã tan biến rồi.

Còn về bản thân Châu Thanh, đối mặt với một thế giới hoàn toàn mới, cậu cũng có quá nhiều lý tưởng muốn hoàn thành và chứng kiến.

Và cảm xúc cá nhân không nằm trong phạm vi kế hoạch của cậu.

Trọng Thanh từng viết trong bức thư, em nhất định phải tìm được một người mình thật sự yêu thích và đối phương cũng thích em.

Châu Thanh đã từng chứng kiến nhiều tình cảm như vậy.

Một cặp tình nhân trẻ gửi thư tình cho nhau trong trường đại học.

Một cặp vợ chồng già bưng bát cháo trắng cuối cùng và lừa đối phương rằng mình đã ăn rồi.

Người chồng chần vợ ở đằng sau, tình nguyện dùng thân mình đỡ đạn.

Đủ các loại tình cảm, cũng đủ các loại kết thúc.

Ở trong xã hội mới, hạnh phúc giản đơn càng khó có được, lời này không phải là giả.

Nhưng tình yêu đích thực không phải là không có, cũng là tình yêu tuổi thanh xuân ngây thơ trong khuôn viên trường, từ cái nắm tay cho đến khi bạc đầu, hay cặp vợ chồng bình thường với nỗi lo cơm áo gạo tiền cũng sẽ là tình cảm chân thành trọn kiếp đến đầu bạc răng long cùng tiến đưa nhau.

Nhưng những thứ này cách cậu quá xa.

Cậu chưa gặp phải cảnh ngộ rời xa người khác lúc loạn thế nên tự nhiên cũng không cách nào chống đỡ linh hồn già cỗi của mình, ở thế giới này tìm một người không biết gì, sau đó yên tâm lừa dối đối phương trải qua cho hết một đời này.

Hơn nữa, cậu vừa đến đây đã kết hôn rồi nên tự nhiên sẽ càng không nghĩ đến việc tìm một người nào đó mới.

Cuối cùng, Châu Thanh nói: "Cái "hôn nhân mở" gì đó, nếu như anh muốn thử, anh..."

"Cậu muốn ngoại tình à?" Trữ Khâm Bạch trợn mắt ngắt lời cậu, "Cho nên đây là tiêm phòng trước cho tôi?"

Châu Thanh: "..."

Trữ Khâm Bạch lùi về sau đạp chân lên cây cột, đứng dậy rồi bước tới gần.

"Có cần tôi nói cho cậu biết không? Dưới tình huống bình thường, chỉ có những người trong lòng có quỷ mới có thể đưa ra yêu cầu như vậy với người còn lại."

Lại tiến thêm một bước nữa, "Ý cậu là như vậy đúng không?"

Lại tiến thêm một bước, "Hả Châu tổng, hửm?"

Châu Thanh bị người này ép phải lùi đến bức tường bên ngoài.

Cả người dựa lên trên, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, ngửi thấy mùi hơi thở giống như mùi hương trước đây cậu đã ngửi thấy trên người lúc ở huyện Lâm Thuận.

Châu Thanh hơi nghiêng đầu, không nhìn anh mà chỉ nói: "Anh biết tôi không có ý này mà."

"Vậy cậu có ý gì?" Trữ Khâm Bạch không hề lùi lại.

Châu Thanh cảm thấy khoảng cách này đã quá mức, cả người hơi ngẩng đầu lên để né tránh.

Rõ ràng là đến chỉ để truyền đạt một câu, quyền quyết định cũng không ở mình, không biết tại sao chủ đề lại bị đẩy đi xa đến vậy.

Tay của Châu Thanh cuối cùng vẫn chống lên bả vai Trữ Khâm Bạch.

"Đủ rồi." Cậu nhỏ giọng nói.

Trữ Khâm Bạch cúi đầu nhìn ngón tay cậu, hỏi cậu: "Cái gì đủ rồi?"

"Tôi nói anh đừng lại gần tôi như vậy nữa. Trữ Khâm Bạch."

Bởi vì những năm cuối cùng kia khiến cho Châu Thanh nhạy cảm với các mối quan hệ thân thiết hơn người bình thường nên trạng thái của cả người

cậu có chút căng thẳng.

Lý do trong đó đại khái là vì cậu đã lâu không thân cận với người khác như vậy, đặc biệt là trên người đối phương toả ra loại hơi thở kiềm hãm và xâm lược rất rõ ràng, khiến cho cậu phải nghiêm túc gọi tên đầy đủ của Trữ Khâm Bạch.

Có nhắc nhở, cũng có cảnh cáo.

Nhưng Trữ Khâm Bạch chỉ liếc cậu một cái, một giây tiếp theo đã đưa tay ra nắm lấy cổ tay cậu, tiện thể nhìn đồng hồ đeo tay trên cổ tay cậu rồi thản nhiên nói: "Nhưng chủ động dùng tay chống lên người tôi, phá vỡ khoảng cách cuối cùng chẳng lẽ không phải là cậu sao? Bây giờ đã sắp mười giờ rồi, cậu vẫn chưa trả lời tôi."

Cuối cùng, Châu Thanh cảm thấy được rằng chủ đề "hôn nhân mở" này có thể đã chạm vào một vảy ngược nào đó của Trữ Khâm Bạch nên anh mới trở nên như vậy.

Châu Thanh hít sâu hai hơi, quay đầu nhìn anh rồi thỏa hiệp: "Tôi rút lại lời vừa rồi."

"Lời gì?"

"Lời mà nếu như anh muốn thử."

"Ừm, còn gì nữa?"

"Còn gì nữa? Tôi không đủ truyền thống?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu hai giây rồi buông tay cậu ra, lùi về phía sau một bước.

Anh nhìn chằm chằm Châu Thanh, mặt không chút cảm xúc, nói: "Là tôi đủ truyền thống, không chấp nhận được kiểu tư duy tiến bộ này." Anh vừa nói vừa nắm lấy tay phải của Châu Thanh, nhét danh thiếp vào tay cậu, "Còn

nữa, trước khi hỏi ai đó thì ít nhất hãy tìm hiểu cho rõ đối phương thích gì. Tôi không thích phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ nước ngoài."

Châu Thanh nhìn tấm danh thiếp nhỏ trong lòng bàn tay, sau khi vuốt thẳng ống tay áo nhăn nhúm thì cảm thấy kỳ quái: "Vậy rốt cuộc anh thích gì?"

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, "Làm sao? Còn muốn giới thiệu cho tôi à?"

Châu Thanh lùi ra khỏi góc tối này và đứng sang một bên nơi có ánh sáng, sau đó mới nói: "Không hề, tôi chỉ là không còn lời nào để nói nữa thôi."

"Không có gì để nói thì bớt nói lại." Từ trong khóe mắt, Trữ Khâm Bạch nhìn thấy chiếc xe êm ái đang tới gần cửa, nhàn nhạt nói: "Bây giờ cậu đi đi, có lẽ tôi còn có thể nhịn được."

Châu Thanh không hiểu ra làm sao: "Nhịn cái gì?"

"Nhịn nổi giận về việc cậu muốn cấm sừng tôi, hay là cậu thử tự cấm sừng mình xem có đáng giận hơn không. Tóm lại, mời Châu tổng, có cần tôi mở cửa cho cậu luôn không?"

Châu Thanh cảm thấy tối nay nếu bọn họ còn ở cùng một chỗ thì việc này sẽ không thể tốt hơn được.

Châu Thanh vỗ áo trên khuỷu tay, nhàn nhạt nói: "Không quấy rầy nữa. Ngài Trữ ngủ ngon." Rồi bước tới cửa như bình thường, mở cửa, lên xe rồi đóng cửa lại.

Hứa Triều, người đến đón cậu, khởi động xe rồi nhàn nhạt nhìn về phía cửa, hỏi: "Anh Thanh, vừa rồi thấy các anh nói chuyện rất lâu, cãi nhau ạ?"

Châu Thanh ngồi ở ghế sau, tay trái ôm cổ tay phải, nhiệt độ của cậu hơi thấp nên đã nhanh chóng phủ xuống che đi cảm giác ấm áp vừa rồi, sau đó nói: "Không có, anh ta gây sự vô cớ thôi."

Chương 29: C29: Chương 29

Ngày hôm sau, tổ sáng tạo của "Mộng phù du" bay đến Kỳ Đông, không ai biết tại sao cả đường đi áp suất của Trữ Khâm Bạch vẫn luôn thấp. Cũng không hẳn là áp suất thấp, vẫn là khuôn mặt đó nhưng có thể cảm nhận được tâm trạng anh hẳn là chẳng ra làm sao.

Ngay cả đạo diễn Dương Chí Thành cũng không tìm anh nói này nói kia, lên máy bay còn đặc biệt đổi chỗ với người khác, vừa đổi vừa cần nhân: "Cũng không biết là ai chọc vào cậu ta nữa? Ngồi với cậu ta mà muốn tổn thọ luôn."

Người trong đoàn nhỏ giọng xì xào: "Là vì anh Châu nhỉ? Tôi qua thấy bọn họ ở bên ngoài lâu vậy mà."

Dương Chí Thành bày tỏ sự không tin: "Loại người như Châu Thanh, cậu cảm thấy cậu ấy trông giống như một người có thể cãi nhau với người khác sao? Còn không bằng nói Trữ Khâm Bạch cậu ta bắt nạt người ta, ngược lại còn đáng tin hơn mấy phần đấy."

Người bên cạnh gật đầu tán thành, "Có lẽ là vậy."

Chỉ có trợ lý Trần Đăng Đăng là vô cùng chắc chắn và khẳng định rằng đó là vì anh Châu.

Đã ở cùng ông chủ nhà mình hơn một năm, số lần cô thật sự chứng kiến Trữ Khâm Bạch tức giận còn không nhiều bằng tổng số lần trong khoảng thời gian ngắn kể từ khi anh Châu tỉnh dậy cộng lại.

Hơn nữa, cô mơ hồ cảm thấy rằng lần này có gì đó không giống lắm, nói

tức giận thì thật ra cũng không hẳn, cô cũng không biết hình dung như thế nào.

"Anh, uống ngụm nước đi." Trên máy bay, Trần Đăng Đăng cẩn thận đưa một chai nước qua.

Trữ Khâm Bạch tháo bịt mắt ra nhưng không hề có dấu hiệu đang ngủ, quay đầu nhìn trợ lý của mình rồi hỏi cô, "Còn bao lâu nữa?"

Trần Đăng Đăng liếc nhìn ra ngoài cửa sổ nhỏ, "Chắc sắp rồi ạ, máy bay đang hạ độ cao rồi."

Trữ Khâm Bạch nhận lấy nước, im lặng hai giây nhưng không vịn ra mà nhìn Trần Đăng Đăng như đang nghĩ về điều gì đó, đột nhiên nói: "Nói cho tôi nghe ấn tượng của cô về Châu Thanh đi, bắt đầu từ khi cô quen biết cậu ấy."

"Hả?" Trần Đăng Đăng ngẩn ra rồi oán thầm trong lòng, tuy rằng biết anh là vì anh Châu nhưng đi cả một đường rồi, hỏi cái này là gì đây?

Mặc dù trong lòng Trần Đăng Đăng đang chế giễu nhưng ngoài mặt vẫn quy củ: "Anh Châu mà em thấy là một người mà vừa nhìn liền biết là có tri thức và hiểu lễ nghĩa, ngay cả mỗi lần đối xử với em đều rất lịch sự." Trần Đăng Đăng không để tâm mà liên tục khen, "Dịu dàng, có năng lực, làm việc đáng tin cậy, quan trọng là trông vô cùng đẹp trai luôn!"

Cuối cùng, Trần Đăng Đăng còn không quên mê trai một chút.

Nói xong thì phát hiện anh Trữ hoàn toàn thờ ơ.

Cô nhất thời không hiểu tại sao ông chủ nhà mình lại hỏi câu này nữa rồi.

Chẳng lẽ là giận anh Châu nên muốn nghe mình nói xấu anh ấy?

Trần Đăng Đăng giật mình hai giây, chậm rãi nói: "Những gì em nói chỉ là suy nghĩ của riêng em thôi, dù sao thì thời gian em quen biết anh Châu

cũng ngần ấy mà. Không phải chị Phạm và những người khác đã từng nói trước đây anh Châu không ra gì sao, đua xe, ỷ mạnh hiếp yếu bắt nạt người khác khắp nơi, tìm chị Phạm đòi một đồng tiền, không làm ăn gì, chơi bời lêu lổng... kiểu vậy sao?"

Trần Đăng Đăng nói mà chính mình cũng cảm thấy không tin, cô nghĩ, anh Châu làm sao có thể làm ra những chuyện này chứ.

Cũng không biết là ai đã tung tin đồn? Thật là quá vô trách nhiệm!

Cô đã nói nhiều như thế rồi nhưng anh Trữ vẫn không nói chuyện.

Là một trợ lý nhỏ tận tụy, cô nhìn quai hàm đang nhìn ra ngoài cửa sổ trông vô cùng cứng rắn sắc sảo của ông chủ nhà mình, còn cả sống mũi rất cao, an ủi: "Anh Trữ, mặc dù anh Châu trông rất đẹp trai nhưng anh chắc chắn không hề tệ."

Trữ Khâm Bạch cau mày quay đầu lại, hiển nhiên không để ý cô đã nói gì mà chỉ nói: "Không còn việc của cô nữa rồi."

Đây là cái nhà tư bản vô tình gì mà dùng xong rồi vứt vậy hả?

Trần Đăng Đăng chỉ đành im lặng rút lui, đồng thời thầm nghĩ, việc anh Châu là người như thế nào là một vấn đề đáng để suy xét sâu sắc vậy sao?

Tại sao ông chủ mình trông im lặng thế nhỉ?

Còn ở phía bên này, Châu Thanh nói có một cuộc họp sớm là sự thật.

Biết rằng phiên dịch viên cho đến khi rời đi đều chưa từng tìm đến mình, cô thư ký của Franz bày tỏ sự tiếc nuối, lại còn tỏ ra không mấy quan tâm đến phiên dịch viên mới được tìm đến.

Cả nhóm người của Franz ở lại Phủ Thành tổng cộng một tuần. Trong thời gian này, từ các chi tiết hợp tác, khảo sát nhà máy và tỷ lệ phân chia đến các

loại phương diện khác, từng liên kết đều được thảo luận và hoàn thiện.

Thái độ của Châu Thanh có vẻ mềm mỏng nhưng thật ra không chịu nhường nhịn dù chỉ nửa bước.

Cuối cùng, công ty này dựa vào các điều khoản gần như ban đầu với Thịnh Vũ để đạt được hợp tác với Châu Thanh.

Thái độ của Franz đối với Châu Thanh đến cuối cùng đã hoàn toàn thay đổi.

Buổi sáng cuối cùng trước khi rời đi, hai bên đi ra khỏi nhà máy lớn nhất của Châu thị ở Phủ Thành, Franz dùng tiếng Anh nói với Châu Thanh: "Cậu Châu, cậu làm tôi nhớ đến ông cố nội của tôi."

"Ông cố nội?" Châu Thanh kinh ngạc bật cười, hỏi: "Tại sao?"

Franz chỉ vào một khu công nghiệp ở phía xa, sau đó nói: "Hồi còn trẻ, ông ấy đã đến Trung Quốc, khi đó ông ấy đã mô tả nơi đây, nói đất nước này đầy khói bụi nhưng con người nơi đây có sống lưng như sắt thép. Lúc tôi vừa mới gặp cậu thì cảm thấy cậu rất yếu đuối, bây giờ tôi không nghĩ như vậy nữa rồi, cậu rất ưu tú."

Châu Thanh gật đầu: "Tôi quả thật không đủ lớn mạnh nhưng tôi nghĩ lời của ông cố nội anh không phải là nói sai."

Franz: "Tôi có dự cảm rằng, Zhou (*), cậu sẽ trở thành đối tác đỉnh nhất của chúng tôi ở khu vực Trung Quốc."

(*) phiên âm của chữ Châu trong tiếng Trung là /zhōu/, ở đây Franz dùng tiếng Anh nên mình sẽ dùng tiếng Anh viết thành Zhou luôn.

"Nhất định sẽ không để ngài Franz thất vọng."

Châu Thanh đưa tay ra bắt tay với ông, kết thúc đợt hợp tác và trao đổi lần này.

Nhà máy sản xuất máy móc của Anh tên là CYN này đã cung cấp máy móc thiết bị tự động hoá hạng nặng cho kế hoạch đến Phủ Thành của Châu Thanh, mở ra một thời kỳ phát triển đặc biệt và nhanh chóng.

Chỉ trong hơn một tháng, lĩnh vực hoạt động của cậu đã dần dần mở rộng từ Phủ Thành lúc đầu đến toàn bộ khu vực Hoa Nam (*).

(*) Hoa Nam: lưu vực Châu Giang, bao gồm Quảng Đông và Quảng Tây Trung Quốc.

Hơn nữa, hợp tác với nhóm của Franz không chỉ dừng lại ở đó, lúc Châu Thanh đang đàm phán các điều kiện đã yêu cầu cử đi hai kỹ thuật viên của mình sang Vương quốc Anh để học tập và trao đổi kỹ thuật trong một năm.

Cậu đã gây ra một tiếng vang lớn như vậy ở Phủ Thành nên người nghe nói đến nó không chỉ có một hoặc hai.

Đầu tiên là nội bộ Châu thị.

Từ việc ban đầu không được xem trọng cho đến mỗi bước đi đạt được kết quả truyền về đều đẩy lên cơn sóng lớn cho tổng công ty.

Châu Tùng đập vỡ một vài chậu cây trong văn phòng, cười lạnh với người của mình: "Châu Thanh là cái thá gì?! Bởi vì bắt được quan hệ với Trữ Khâm Bạch và Trữ Húc Minh, bây giờ có được chút thành tựu thì cả công ty đều phải tăng bốc anh ta đúng không?"

Sắc mặt của người đứng trước bàn làm việc cũng không tốt, nói: "Dự án Phủ Thành ban đầu một khi chúng ta nắm được thì bây giờ cậu ta cũng không nở mày nở mặt được như thế."

Bọn họ từ khi bắt đầu đã là người của Châu Tùng, bây giờ từng bước đi của Châu Thanh đang càng ngày càng phô trương, đợi đến ngày cậu trở lại Lam Thành thì làm gì có chỗ dung thân cho đám người bọn họ.

Nghe thấy lời này, vẻ mặt của Châu Tùng càng trở nên khó coi hơn.

Cậu ta nhớ lại lúc đó mẹ cậu ta và bạn gái đến bắt Châu Thanh ký vào văn bản chuyển nhượng dự án, cuối cùng bị người đuổi ra ngoài một cách thảm hại.

"Ba tôi thì sao?" Châu Tùng đen mặt hỏi.

Người trước mặt do dự một chút: "Không rõ, nhưng buổi sáng có người nghe nói lão Châu tổng có ý muốn để Châu Thanh trở lại tham gia cuộc họp giao lưu thương mại mới lần này."

Châu Tùng đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Anh chắc chứ?"

"Chắc là không phải giả đâu."

Châu Tùng dùng răng gõ vào nắm tay, xoay hai vòng, sau đó nói: "Thế này, anh cho người đi nghe ngóng cho rõ xem rốt cuộc Châu Thanh có quay lại hay không. Nếu anh ta muốn quay lại, tôi mặc kệ các anh dùng cách gì, nhất định không được để anh ta thành công, đã nghe chưa?"

Người đối diện dừng lại một lát rồi nói: "Thật ra có đi cũng không có việc gì đâu, chỉ là một cuộc họp thương mại thôi mà."

"Thứ tôi để tâm là cuộc họp này à?" Châu Tùng nổi trận lôi đình, "Điều tôi để tâm là thái độ của ông già! Các trường hợp công khai thế này, trước đây có lần nào mà không mang tôi theo đâu. Bây giờ có ý gì chứ, một người ở Phủ Thành như anh ta mà dùng trăm phương nghìn kế để gọi người về, một đứa con trai ở ngay trước mắt như tôi đây mà không thấy à? Cứ như thế này thì bước tiếp theo có phải là muốn giao công ty vào tay anh ta luôn không!"

Người đối diện không dám phản bác nữa, đáp lại hai tiếng rồi lùi về sau.

Châu Thanh quả thật đã nhận được cuộc gọi từ Châu Khải Tông.

Châu Khải Tông đi thẳng vào vấn đề, nói: "Thứ bảy này, con dành ra hai

ngày trở về một chuyến đi."

"Ba, có việc gì sao?" Châu Thanh cũng không cố ý từ chối mà chỉ nói: "Bên này còn rất nhiều việc chờ xử lý, việc gì không quá quan trọng thì tạm thời con không trở về được."

Có lẽ là Châu Khải Tông đang pha trà nên có thể nghe thấy tiếng rót nước, sau đó ông nói: "Quả thật không phải chuyện gì to tát nhưng con cũng không thể luôn vùi đầu vào một nơi như Phủ Thành được. Ba của con đây hồi trẻ chính là làm ngành công nghiệp chế biến, so với con càng hiểu rõ hơn tầm quan trọng của việc kết nối mối quan hệ và trao đổi kinh nghiệm, nếu như con muốn đi được lâu dài thì sau này không thể tránh khỏi những trường hợp này."

Châu Thanh biết đây là lời thật lòng nhưng việc Châu Khải Tông bình tĩnh bàn luận chuyện này với cậu vẫn khiến cho cậu khá ngạc nhiên, đặc biệt là khi Châu Khải Tông lại ngay lập tức hỏi cậu: "Phủ Thành vừa ẩm vừa lạnh, sức khoẻ của con không sao chứ?"

"Vâng, không có gì nghiêm trọng, ngài yên tâm."

"Vậy thì tốt." Châu Khải Tông nói: "Nên trở về thì trở về đi, đặc biệt là con đây đã kết hôn rồi mà quanh năm vẫn xa cách hai nơi, cũng không có lợi cho việc ổn định quan hệ."

Lúc này còn nghĩ xem hôn nhân có bền chặt hay không.

Giọng nói của Châu Thanh không dao động, nói: "Không sao, anh ấy còn quay phim nên cũng ở nơi khác."

Châu Khải Tông im lặng một lúc, trong giọng điệu không biết có phải là ảo giác của Châu Thanh hay không mà còn mang theo chút thận trọng, hỏi: "Trước kia mặc kệ con có suy nghĩ như thế nào thì mức độ chú ý với chuyện của cậu ấy vẫn cao, bây giờ bọn con lại như vậy, thật sự không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Châu Thanh đang ngồi sau bàn làm việc thì dừng bút rồi ngửa người ra sau, bóp ấn đường, sau đó nói: "Ba, câu hỏi này của ba vốn dĩ rất mâu thuẫn, bọn con đã bao giờ không có vấn đề chưa? Lần sau đừng hỏi như vậy nữa, vô nghĩa lắm."

Châu Khải Tông đột nhiên thở dài, nói: "Quên đi, dựa vào năng lực bây giờ của con thì ba cũng không lo lắng."

Châu Thanh cũng im lặng theo.

Cậu cảm thấy bây giờ mình mang thân phận của đứa con trai này nhưng lại không được coi là đứa con trai đủ tư cách.

Châu thị đúng là đáng vẻ cậu mong đợi lúc ban đầu, có cơ sở và khuôn khổ đủ sâu và vững chắc, một khi tìm được phương pháp đúng, máu thịt được bơm vào thì tốc độ mở rộng và sung túc trở nên vô cùng đáng kinh ngạc.

Cậu chưa bao giờ thử đóng vai Châu Thanh của trước đây.

Là vì cậu không muốn và cũng không có sức lực đó.

Cậu suy nghĩ rất đơn giản, một khi bị nghi ngờ thì cậu chỉ cần không thừa nhận là được.

Suy cho cùng vẫn có một tiền đề về việc mất trí nhớ ở đó để qua quýt cho việc này khiến cho cậu đôi khi sẽ sinh ra một chút tội lỗi.

Bất kể Châu Khải Tông đối với Châu Thanh như thế nào, ít nhất suy nghĩ vào thời điểm quan trọng vẫn là mở đường cho đứa con trai này, nhưng giờ đây ông đã hoàn toàn mất đi con trai.

Châu Thanh lại không có cách nào để bồi thường cho ông.

**

Thời tiết của Lam Thành đẹp hơn nhiều so với Phủ Thành.

Sau khi thời tiết dần nóng lên, nhiệt độ ban ngày có thể lên tới hơn ba mươi độ.

Sáng sớm, tài xế của Trữ Húc Minh đã ở cửa nhà đón anh, nói: "Trữ tổng, ba cậu đã phân phó rồi, hôm nay trở về nhà cũ ăn cơm."

"Biết rồi." Trữ Húc Minh lên xe, hỏi: "Khâm Bạch đâu?"

Tài xế vừa cười vừa vuốt mái tóc ngắn của mình, nói: "Ngài cũng rõ mà, hành tung của cậu ba làm sao mà chúng tôi biết được, fan dùng giá cao cũng không lấy được thông tin kìa, công ty của cậu ấy vẫn luôn bưng bít rất chặt. Nếu cậu ấy đã nói hôm nay sẽ đi thì nhất định sẽ đi thôi."

"Quên đi." Trữ Húc Minh nói: "Lái xe đi."

Xe lái được chưa đầy mười phút, Trữ Húc Minh vẫn lo lắng nên tự mình gọi cho Trữ Khâm Bạch.

Khoá máy.

"Nói không chừng là đang bận."

Tài xế nhìn thấy Trữ Húc Minh đang cau mày lại trong kính chiếu hậu, tiếp tục nói: "Lúc trước không phải đang đóng phim sao? Nghe nói đạo diễn này muốn xin nghỉ khó lắm, tuy lần này cậu ấy trở lại Lam Thành là vì chuyện của công ty Thánh Khải nhưng cậu ấy nhất định cũng sẽ không cho anh cả như cậu leo cây đâu."

"Nó cho tôi leo cây còn ít à?"

Trữ Húc Minh cà khịa.

Vì tài xế là tài xế cũ trong nhà rồi nên biết không ít chuyện của nhà họ Trữ.

Trữ Húc Minh không có gì giấu giếm ông, sếp tổng lớn của Thịnh Vũ đường hoàng khoanh tay nói: "Ba nhất định đã nghe nói nó về Lam Thành rồi cho nên mới nói về nhà cũ ăn cơm. Ông ấy đã nói như vậy rồi, tôi có thể không chuyển lại lời với cậu ba của mấy người sao, nhưng cái tính nết đó của nó, có về hay không cũng là một trận chiến, kết quả người không dễ chịu ở cả hai bên dù sao cũng là tôi."

Tài xế bật cười, ông cũng không dẫn đến chủ đề nhạy cảm mà chỉ nói: "Trữ tổng vẫn luôn yêu quý đứa em trai này, bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ của cậu ấy lúc hai ba tuổi, đáng dấp giống mẹ gần như y đúc, khi đó đi theo sau cậu..."

Nói đến đây, tài xế cũng không nói gì nữa.

Trữ Húc Minh ngửa đầu dựa lên ghế có hơi thất thần.

Có lẽ là bị lời của tài xế làm cho nhớ lại dáng vẻ của Trữ Khâm Bạch khi còn nhỏ, lại nghĩ đến bây giờ thì bật cười, cuối cùng lẩm bẩm: "Cũng không biết ai sẽ trị nổi nó."

"Không phải là cậu ba đã kết hôn rồi sao." Tài xế nói.

Trữ Húc Minh: "Chú tuyệt đối đừng nhắc đến chuyện này trước mặt ông cụ, hiện tại động tĩnh của Châu Thanh không hề nhỏ, thành tích đẹp đẽ như vậy tôi còn không dám nhắc đến một câu trước mặt ông cụ kia. Cậu ba của chú ấy hả, kết hôn gì mà kết lên thần kinh luôn, chỉ cần nhắc đến là chuẩn bị tanh bành khói lửa."

"Đã biết." Tài xế nói, "Tôi nhất định sẽ không nhắc đến."

Hai tiếng sau, vịnh Phù La ở Lam Thành.

Đây là cuộc họp giao lưu mang tính chất thương mại với quy mô lớn và riêng tư.

Những người đến đây đều không phải người bình thường.

Trữ Khâm Bạch xuất hiện đúng giờ trong bộ Âu phục, như thể vừa đi xuống từ bàn hội nghị.

Trữ Húc Minh thở phào nhẹ nhõm.

"Còn tưởng em không tới luôn chứ."

Trữ Khâm Bạch mắt kiên nhẫn nói lỏng cổ áo, khẽ cau mày: "Lục Minh nói nhảm quá nhiều. Chỗ này của anh khi nào thì bắt đầu đây?"

Trữ Húc Minh cầm một ly champagne đưa cho anh, nói: "Chắc là một lúc nữa, lần này đặc biệt trở về vì công ty, nội bộ Thánh Khải xảy ra vấn đề gì sao?"

Trữ Khâm Bạch nhấp một ngụm, "Tầng quản lý xảy ra chút vấn đề, cũng không phải chuyện gì lớn."

Trữ Húc Minh lắc đầu: "Trước đây anh đã nói với em rồi, con người Lục Minh đó làm bạn không thành vấn đề nhưng triết lý kinh doanh của hai đứa chưa hẳn là phù hợp. Nhà họ Lục đối với mỗi đứa con trai đều đặt ra chỉ tiêu cuối năm, mấy năm nay đều dựa vào chiêu bài sống là em, ở nhà họ Lục, cậu ta cũng xem như là đã độc chiếm được một phần rồi. Em có studio độc lập thì có ích lợi gì chứ, sao không sớm tách ra cho rõ ràng, sau này hai đứa lỡ như làm không tốt có khi ngay cả bạn bè cũng không làm được."

Trữ Khâm Bạch đặt ly trở lại chiếc bàn tròn nhỏ, nhàn nhạt nói: "Thật sự đang cân nhắc rồi."

"Thật à?" Trữ Húc Minh kinh ngạc: "Không phải em không để ý những việc này sao?"

Trữ Khâm Bạch: "Studio hiện tại có quá nhiều nhân viên, Phạm Tuyên đã đề cập không chỉ một lần. Nửa năm trước đã có kế hoạch, cụ thể nên thực hiện thế nào vẫn còn phải xem xem."

"Làm theo phương hướng nào?" Trữ Húc Minh hỏi.

Trữ Khâm Bạch nhìn lướt qua một vòng những người trong sảnh, thuận miệng nói: "Đầu tư vào điện ảnh và truyền hình."

"Không ký người mới nữa à?" Trữ Húc Minh nói, "Anh thấy Lục Minh đã đào được không ít người, sự phát triển của Thánh Khải hiện tại càng ngày càng trẻ hóa, thứ kiếm được toàn là tiền nhanh. Anh còn tưởng rằng em sẽ lấy đi một nhóm người để cạnh tranh với cậu ta chứ."

Trữ Khâm Bạch thu tầm mắt lại, liếc nhìn Trữ Húc Minh rồi nói: "Em và Lục Minh chỉ là quan niệm không phù hợp thôi, sẽ không trở thành quan hệ nhà đối thủ."

Trữ Húc Minh vuốt cằm, sau đó nói: "Anh đây còn không phải là hy vọng em và cậu ta đấu một trận anh chết tôi sống để từ đó có thể thấy rõ sự phức tạp của giới giải trí, sau đó quay đầu trở về giúp anh sao."

Ý nói đùa trong câu nói này rất nhiều.

Dù sao anh biết rõ năng lực chân chính của Trữ Khâm Bạch hơn bất kỳ ai, hoàn toàn không cần anh lo lắng.

Nếu không anh cũng không thể luôn xúi giục Trữ Khâm Bạch quay lại Thịnh Vũ.

Ở nơi này sẽ không có ai đến xin chữ ký hay chụp ảnh chung, ngoài việc kính rượu vài ly, hai người ngay cả địa điểm cũng không cần phải di chuyển.

Vài phút sau, một nhóm người khác vào cửa.

Nhìn thấy một người đi sau Châu Khải Tông một bước, Trữ Húc Minh kinh ngạc, "Cậu ấy trở về khi nào vậy?"

Hỏi xong thì nhìn Trữ Khâm Bạch với vẻ mặt bình tĩnh, nghi ngờ nói: "Em

đồng ý đến đây không phải là vì biết Châu Thanh sẽ đến đây chứ? Anh nói chứ, một Lục Minh thì có thể làm gì được em, em đồng ý với anh mà đồng ý đến thoải mái như thế."

Trữ Khâm Bạch nhìn về phía cửa, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Anh thật sự đã trở lại Lam Thành sớm hơn Châu Thanh, đồng ý với Trữ Húc Minh trước đó nhưng cuối cùng đến nơi này quả thật là vì một cuộc hẹn nhất thời.

Đã xa nhau một thời gian dài thì tình cảm nào hẳn cũng sẽ phai nhạt, nhưng khi thật sự nhìn thấy người lại phát hiện dường như cũng không phải vậy.

Châu Thanh không thay đổi nhiều.

Hiện tại, trong hầu hết các trường hợp, dường như cậu đều mặc Âu phục khá nhiều.

Khí chất và cảm xúc bất cứ lúc nào cũng thu lại, giống như cái người hôm đó nói "Anh đừng lại gần tôi như vậy nữa. Trữ Khâm Bạch" chỉ là ảo giác.

Ở cửa, rất nhiều người biết Châu Khải Tông đều tiến lên chào hỏi, lúc nghe thấy tên Châu Thanh thì hầu hết bọn họ đều sẽ quăng ra cái nhìn tò mò.

Ai cũng biết rằng trong một thời gian ngắn, Châu thị đã từ xu hướng suy sụp tưởng chừng như không thể cứu vãn đột nhiên bộc lộ tài năng giữa rất nhiều công ty đang phải đối mặt với tình trạng khó khăn tương tự.

Và người đã làm tất cả những điều này, nghe nói là con trai cả của Châu Khải Tông.

Giờ đây, mọi người nhìn chàng trai trẻ trước mặt này rồi lần lượt cảm thán: "Tuổi trẻ tài cao, tuổi trẻ tài cao nha."

"Lão Châu, ông may mắn lắm."

"Châu Thanh phải không? Sau này nếu có cơ hội thì giao lưu nhiều hơn, tiện thể dẫn dắt đứa con trai bất tài của tôi với, cho nó học hỏi cậu."

Nụ cười trên mặt Châu Khải Tông chưa từng hạ xuống, càng không ngờ Trữ Húc Minh sẽ chủ động tiến lên chào hỏi.

"Châu tổng." Trữ Húc Minh chủ động đưa tay ra.

Châu Khải Tông biết Thịnh Vũ đóng một vai trò mấu chốt trong đó nên vội vàng đưa tay ra bắt lại, "Trữ tổng, hân hạnh, hân hạnh."

Lúc này, người đi chậm hơn Trữ Húc Minh một bước đi lên phía trước.

Châu Khải Tông còn chưa kịp nhìn rõ người thì trước tiên đã nghe thấy một tiếng nhàn nhạt, "Ba."

Lão Châu tổng đã năm mươi tuổi, lần đầu tiên cảm thấy tim mình có lẽ đã xảy ra vấn đề. Ông do dự nhìn sang, rồi lại nhìn thêm một cái, sau đó quay đầu lại đối mặt với Châu Thanh, người cũng đang im lặng ở phía sau: "Không phải con nói cậu ấy đi quay phim rồi à?"

Chương 30: C30: Chương 30

Uy lực của tiếng "ba" này theo Châu Thanh thấy còn đáng sợ hơn tiếng "em dâu" ban đầu của Trữ Húc Minh, đương nhiên chủ yếu vẫn là doạ sợ Châu Khải Tông. Châu Thanh cũng sững sốt một chút, thuận theo lời của Châu Khải Tông hỏi Trữ Khâm Bạch: "Quay phim xong rồi sao?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, "Vẫn chưa, trở về xử lý chút chuyện."

Châu Thanh gật đầu.

Hai câu đối thoại không mặn không nhạt này xa lạ đến mức không thể gọi là bạn bình thường.

Bởi vì biểu hiện của Trữ Khâm Bạch, Trữ Húc Minh ở bên cạnh đề xuống sự kỳ lạ trong lòng, xoay người cười với Châu Khải Tông: "Châu tổng, chúng ta nói ra cũng xem như thân thích rồi, thời gian dài như vậy mà vẫn chưa thể ngồi xuống tán gẫu được, không bằng đi cùng nhau đi?"

Châu Khải Tông liếc nhìn đứa con trai ở bên cạnh, trả lời Trữ Húc Minh với vẻ mặt phức tạp: "Đương nhiên, cùng nhau đi, cùng nhau đi."

Trong lòng Châu Khải Tông biết rất rõ, ban đầu mượn cơ hội để con trai cả và Trữ Khâm Bạch kết hôn chính là không hy vọng sẽ móc nối được quan hệ với nhà họ Trữ.

Ông nghe nói quan hệ giữa Trữ Khâm Bạch và ba mình không hoà thuận nên trên phương diện hôn nhân, ông cũng không hy vọng hai người có thể có bất kỳ tình cảm thật sự nào. Giống như chính mình và Châu Thanh mà nói, dành nhiều thời gian hơn cho nhau, có thêm một chút tình cảm để

không đến mức trở mặt với nhau là được.

Nhưng bây giờ con trai mình kết hôn xong thì có sự thay đổi lớn, bao gồm cả Trữ Khâm Bạch.

Tiếng "ba" này nhiệt tình thì tuyệt đối không đến mức nhiệt tình nhưng dường như rất bình thường. Dường như từ tận đáy lòng, anh đã chấp nhận sự thật về cuộc hôn nhân với Châu Thanh.

Không phải Châu Khải Tông chưa từng tiếp xúc với Trữ Khâm Bạch trước đây.

Chống lại Trữ Kiến Hùng, người vẫn còn nắm quyền ở Thịnh Vũ vào thời điểm đó, thủ đoạn không đơn giản hơn người anh cùng cha khác mẹ này bao nhiêu, thậm chí có thể được gọi là cay độc và kiên quyết. Người như vậy thì tính cách không hề mềm yếu, nhận một tiếng "máu lạnh" cũng không phải là quá.

Chỉ có một điều mà Châu Khải Tông coi trọng đó là anh luôn hết lòng tuân thủ lời hứa.

Trước đây, anh có thể để người đại diện khách sáo gọi mình một tiếng "Châu tổng" đã là sự lễ phép của anh rồi.

Châu Khải Tông trả lời Trữ Húc Minh xong thì do dự hai giây, bởi vì tiếng "ba" này nên vẫn quay đầu nói với Trữ Khâm Bạch: "Cậu... cũng không dễ dàng mới về được một chuyến, không cần đi theo bọn ta đâu, mang Châu Thanh cùng đi một vòng đi."

"Được." Trữ Khâm Bạch tự nhiên đồng ý.

Hai phút sau, Châu Thanh yên lặng nhìn bóng lưng Trữ Húc Minh và Châu Khải Tông sóng vai đi vào đại sảnh rồi thu tầm mắt lại, nhìn Trữ Khâm Bạch đứng ở bên cạnh, kỳ quái hỏi: "Vừa rồi là trò đùa ác ý sao?"

Trữ Khâm Bạch đối diện với ánh mắt của cậu, "Cậu đã từng xem trò đùa ác

ý nào mà làm con trai của người khác chưa?"

Châu Thanh gật đầu: "Hình như cũng đúng, anh trông có vẻ như càng muốn để người khác làm con trai mình hơn."

Trữ Khâm Bạch: "..."

Vị trí mà bọn họ đang đứng không dễ gây chú ý.

Thời gian Châu Thanh ở Lam Thành không dài, vào dịp như hôm nay, nếu không có Châu Khải Tông ở bên cạnh thì khó ai có thể liên hệ cậu với Châu Thanh mới nổi tiếng gần đây ở Phủ Thành. Nhiều nhất chỉ là cảm thấy người này khí chất không tệ, thế nhưng lại không đối chiếu được.

Về phần Trữ Khâm Bạch.

Ảnh đế Trữ xuất hiện ở nơi này, không phải là một buổi lễ trao giải cũng không phải một buổi lễ long trọng hằng năm.

Vậy thì anh chỉ có một thân phận.

Cậu ba nhà họ Trữ.

Đây cũng là lần đầu tiên Châu Thanh phát hiện, hoá ra khi không có hào quang của một ảnh đế lớn, thân phận con trai nhà họ Trữ mang đến cho anh một cảm giác hoàn toàn khác.

Người quen biết anh ở đây cũng không thiếu, trong đó có một thiếu nữ mặc váy trắng như cánh bướm lao đến bên cạnh anh, vòng tay vào cánh tay anh rồi oán trách: "Em nói này anh ba, hôm nay anh tới sao chẳng có ai nói cho em biết gì cả? Đúng là không có tâm gì hết."

Trữ Khâm Bạch giơ tay muốn vùng ra, cau mày nói: "Nói chuyện cho đàng hoàng."

"Em nói chuyện không đàng hoàng chỗ nào, anh vẫn đáng ghét y như trước đây!"

Xưng hô "anh ba" này Châu Thanh nghe cũng xem như xa lạ.

Cậu biết Trữ Khâm Bạch đứng thứ ba ở nhà họ Trữ, phía trên còn có một người anh cả và một người chị hai.

Chỉ có Trữ Khâm Bạch được sinh ra bởi Trữ Kiến Hùng và vợ hai là Tần Nhược.

Cậu đã từng gặp Trữ Húc Minh nhưng chị hai của anh thì Châu Thanh chưa từng tiếp xúc.

Mà cô gái nhỏ trước mắt này hiển nhiên không phải, nếu phải thật thì cũng không thể gọi anh là anh ba.

Cô gái bị từ chối, quay đầu lại nhìn thấy Châu Thanh ở bên cạnh thì hai mắt sáng lên: "Anh ba, đây là nghệ sĩ mới của công ty anh sao? Trông không tệ nha."

"Cậu ấy không phải." Trữ Khâm Bạch nắm lấy cánh tay của cô gái, ngăn cản cô vươn tay về phía tay Châu Thanh, lạnh giọng dạy dỗ: "Phượng Kiều Kiều, không phải cô đang mang thai à? Có chút hình tượng nào của phụ nữ có thai không vậy?"

Châu Thanh nghe thấy lời này thì ngạc nhiên nhìn vào bụng của cô gái.

Hoàn toàn không nhìn ra được, sau đó mới để ý cô gái quả thật đang đi giày bệt, trên mặt chỉ thoa phấn đơn giản.

Cô gái còn đang cười với cậu, Châu Thanh cũng cười đáp lại, nhắc nhở: "Khi mang thai phải đặc biệt chú ý một chút, đặc biệt là giai đoạn đầu và giai đoạn cuối."

"Những việc này anh đều hiểu sao?" Cô gái tên Phượng Kiều Kiều thốt lên

kinh ngạc.

Trữ Khâm Bạch cũng nhìn sang cậu.

Châu Thanh dừng lại một lát, vẻ mặt hơi lộ ra chút chán nản, không giải thích mà chỉ nói: "Cũng không hiểu, từng gặp thôi."

"Có thể biết một chút này thôi đã rất hiếm rồi." Phượng Kiều Kiều giống như tìm được tri kỷ, phàn nàn với Châu Thanh: "Làm gì giống như mấy người trai thẳng bọn họ, cảm thấy mang thai giống như ôm một quả dưa hấu vậy, thời gian tới rồi thì gỡ xuống coi như xong chuyện rồi đó."

Ánh mắt Trữ Khâm Bạch rời khỏi khuôn mặt Châu Thanh, ở bên cạnh nói, "Người làm trò nhảy nhót không phải chính cô sao?"

"Em nào có?" Cô gái không còn sự hờn dỗi lúc ban đầu mà khoanh tay giễu cợt: "May mà dính ước từ bé của chúng ta không còn hiệu lực nữa rồi, thật sự thấy may mắn vì không dính hôn với anh đấy."

Châu Thanh nhất thời bị sặc một ngụm champagne đến mức ho lên, cậu hoàn toàn chưa từng nghe nói đến việc này.

Trữ Khâm Bạch đưa một chiếc khăn tay màu xanh đậm qua, Châu Thanh nhận lấy, ngược mắt lên hỏi anh: "Đứa nhỏ là của anh à?"

Biểu cảm của Trữ Khâm Bạch một lời khó nói: "Từ đâu mà cậu có kết luận này?"

"Giọng điệu của cô ấy rất giống như anh chơi bời rồi đem con bỏ chợ."

Trữ Khâm Bạch cho cậu một cái nhìn cạn lời: "Chuyện của trăm năm trước rồi, không nghe thấy cô ta họ Phượng sao? Nhánh bên nhà bà ngoại, họ hàng xa."

Vừa đúng lúc có mấy người đàn ông trẻ đi tới, liên tiếp gọi mấy tiếng "anh ba".

Một người đàn ông trong đó vòng tay qua eo Phượng Kiều Kiều, cười nói với Trữ Khâm Bạch, "Bọn tôi đều không biết anh ba cũng ở đây, lần cuối cùng gặp cậu cũng là hồi trước Tết rồi."

Từ những lời hàn huyên, Châu Thanh phát hiện ra ở đây ngoại trừ Phượng Kiều Kiều có quan hệ họ hàng với anh thì những người còn lại hầu như đều là bạn thuở nhỏ của Trữ Khâm Bạch.

Khác với những người bạn cùng trong giới giải trí như Cù Như Ý, Trần Mộc Tùng và Phan Điềm Điềm, những gì bọn họ bàn luận liên quan đến thương nghiệp nhiều hơn, trò chuyện cũng bình thường.

Cân nhắc đến mối quan hệ hôn nhân bí mật nên Châu Thanh cố tình né tránh, kiếm cớ đi vệ sinh rồi rời đi trước.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, cậu không đến chỗ Trữ Khâm Bạch nữa mà giữa đường bị một người quen biết ở Lam Thành chặn lại. Sau khi nghe nói về việc của cậu ở Phủ Thành thì nhất định muốn kéo cậu đi gặp một nhóm người khác.

Danh thiếp trong tay Châu Thanh càng ngày càng nhiều.

Cậu rất hiếm khi giấu cho riêng mình, những thứ nói đến từ ưu và nhược điểm của doanh nghiệp cho đến bối cảnh phát triển đều tự có sự kiến giải riêng.

Rất nhanh đã có nhiều người vây quanh.

Có người ghen ghét Châu thị nên đang ở trong góc nói chuyện mĩa mai, vừa mở miệng đã nói: "Để khoe khoang mà ngay cả cơ mật cốt lõi cũng nói ra bên ngoài. Không phải đều đang lan truyền Châu thị cải tử hoàn sinh sao? Tôi thấy là hồi quang phản chiếu (*) thì đúng hơn."

(*) hồi quang phản chiếu: sự minh mẫn cuối (terminal lucidity), lời tạm biệt

cuối (one last goodbye), vốn để chỉ hiện tượng ánh sáng phản xạ lúc mặt trời sắp lặn khiến bầu trời trở nên sáng hơn trong thời gian ngắn rồi nhanh chóng tối đi, từ hiện tượng này người ta sử dụng cụm từ để ẩn dụ cho việc một người đột nhiên trở nên minh mẫn, khoẻ mạnh trong một khoảng thời gian ngắn trước lúc qua đời.

Cũng có người phản bác: "Đúng là đồ ngu, cậu chỉ biết nhét hết đồ ăn vào miệng mà không biết nuốt xuống à."

"Cậu ta tên là Châu Thanh nhỉ, mặc dù còn trẻ nhưng nhìn khá điềm tĩnh, không giống như người ăn nói ba hoa. Bây giờ hoàn cảnh chung đều gian nan, mọi người trong các công ty ngang hàng đều rơi vào tình trạng khó khăn. Đây là một cuộc họp giao lưu, lấy điểm mạnh của các bên để bổ sung điểm yếu của mình, đây không phải là mục đích mà mọi người đến đây hay sao?"

Những âm thanh hỗn loạn xung quanh không lọt vào tai Châu Thanh.

Cho dù có nghe thấy cậu cũng sẽ không để tâm.

Cậu vào Châu thị không phải vì nhà họ Châu mà là để cho công ty Châu thị đang lung lay sắp đổ giữa biển cả thời đại có thể tiếp tục sinh tồn.

Cuối cùng, có lợi cho một người hay trăm người vạn người, đối với cậu mà nói ý nghĩa đều như nhau.

Trong một dịp như vậy, đây là lần đầu tiên Châu Thanh thật sự thể hiện ra loại sắc sảo không thể che giấu.

Khi cậu nói chuyện thẳng thắn với sự đảm bảo, ánh mắt của mọi người đều sẽ bị thu hút, trong lúc im lặng lắng nghe giống như một con lóc giữa tiếng huyền não. Nó ở ngay đó, không nhanh cũng không chậm mà tự mình ngân vang.

Có năng lực khiến cho những người khác cũng theo cậu mà im lặng trở lại.

So với tình huống bên đó của cậu.

Chồng của Phượng Kiều Kiều, đồng thời là quản lý cấp cao của một công ty niêm yết đã kéo ánh mắt của Trữ Khâm Bạch trở lại.

Việc đang nói đến là vụ kiện giữa Trữ Khâm Bạch và Trữ Kiến Hùng một năm trước.

Có người cười trêu chọc: "Trước Tết, cậu liên hợp với Châu thị gây ra trận chiến lớn như vậy, làm đến mức bọn tôi đều tưởng rằng cậu sắp trở về cướp chén cơm của bọn tôi, làm sao mà sau đó lại không có động tĩnh gì nữa rồi?"

"Cậu nói thật đi, anh cậu được thăng chức sớm như vậy là vì có cậu giúp đẩy lên nhỉ?"

"Tôi nói cậu cũng thật là, trong giới giải trí cũng sắp lên đến đỉnh rồi, làm sao lại đột nhiên làm ra thế này? Nghe nói ông già nhà cậu tức đến phát điên rồi hả?"

Phượng Kiều Kiều là người bên phía bà ngoại Trữ Khâm Bạch, phải gọi mẹ ruột Tần Nhược của anh một tiếng cô.

Cô chưa bao giờ có ấn tượng tốt về Trữ Kiến Hùng, lập tức nói: "Anh ba cũng không phải do ông ta nuôi lớn, giận thì cứ giận đi, còn có thể đánh gãy chân anh ba à?"

Trữ Khâm Bạch thu lại ánh mắt đang nhìn ra đằng xa, ngẩng đầu uống cạn nửa ly rượu vang đỏ rồi lạnh nhạt nói: "Không có gì, đều đã qua rồi."

"Vâng vâng, các anh không có việc gì lại nhắc chuyện này làm gì."

"Không nhắc nữa, không nhắc nữa."

Phượng Kiều Kiều vẫn đang nghĩ về Châu Thanh, người vừa mới gặp nhất

thời lúc này, nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng đặt ánh mắt lên người Châu Thanh ở cách đó không xa.

Cô nhìn một lúc rồi thán phục: "Anh ba, vị kia và anh rốt cuộc có quan hệ gì thế?"

"Cô hỏi cái này làm gì?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Phượng Kiều Kiều vừa lấy một chiếc điện thoại nạm kim cương ra vừa nói: "Em lấy thân phận là một người sắp làm mẹ để đảm bảo, ảnh của anh ấy nếu được gửi vào trong nhóm chat của mấy chị em em nhất định sẽ gây ra phong ba bão táp, một chút cũng không khoa trương so với một ảnh đế lớn như anh đâu. Anh nói cho em biết thông tin về anh ấy, em..."

Phượng Kiều Kiều đang nói giữa chừng thì điện thoại đã bị lấy đi.

Trữ Khâm Bạch cầm điện thoại bấm hai cái rồi ném cho người đàn ông phía sau cô, nhíu mày: "Không có việc gì đừng có chụp ảnh lung tung."

Phùng Kiều Kiều phát điên, "Anh....."

"Được rồi được rồi." Chồng cô ôm lấy cô, nhỏ giọng thì thầm vào tai cô câu gì đó.

Cô gái kinh ngạc quay đầu lại: "Anh nói thật đấy à?"

"Thật." Chồng cô gật đầu.

Phượng Kiều Kiều trở mắt nhìn im lặng một lúc, sau đó dương dương tự đắc nhìn Trữ Khâm Bạch rồi mở miệng nói: "Em đã biết rồi, anh rõ ràng là không quản nổi vợ mình nên mới trưng ra cái vẻ mặt không tốt đó với em đúng không?"

Trữ Khâm Bạch nhìn người phía sau cô.

Người đàn ông bắt đắ dĩ gơ tay lên, chỉ vào đỉnh đầu Phượng Kiều Kiều:

"Anh ba, thứ lỗi nhé, dĩ người ta anh biết mà. Chuyện của bọn cậu muốn không biết cũng khó. Nhưng cậu yên tâm đi, bọn tôi nhất định sẽ không nói gì ra ngoài đâu."

"Không nói với cậu cái này."

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Quản cô ta cho cẩn thận."

Sau đó quay đầu lại cảnh cáo Phượng Kiều Kiều lần nữa: "Cô mà còn không chín chắn như vậy nữa thì lần sau tôi sẽ bảo bà ngoại cho thím Lý bên cạnh đến dạy dỗ cô vài tháng đấy."

"Anh có vấn đề à!"

Phượng Kiều Kiều điên cuồng phàn nàn.

Sau khi Phượng Thái Tiêu gả cho ông ngoại của Trữ Khâm Bạch thì chỉ có một cô con gái nên nhà ông ngoại đã sớm không còn ai nữa rồi, mà số người trong một nhánh bên nhà họ Phượng cũng không tính là đông đúc.

Uy tín của bà cụ không thấp, tuổi già rồi vẫn luôn dành biết bao nhiêu quan tâm chăm sóc cho thế hệ sau.

Phượng Kiều Kiều mặc dù là họ hàng xa nhưng cũng không ngăn được gần gũi, nếu không thì lúc nhỏ đã không suýt nữa thì đính ước với Trữ Khâm Bạch.

Phượng Kiều Kiều ở trước mặt bà cụ cũng cư xử khá khôn khéo.

Nếu thật sự muốn tìm người bên cạnh quản thúc thì sẽ khó chịu như thể trói cô bằng dây thừng vậy.

Cô gái nhỏ lớn lên nhận được rất nhiều tình yêu thương, kết hôn rồi cũng được chồng cưng chiều, cuối cùng chỉ đành tức giận nói một câu: "Từ nhỏ đến lớn, em chỉ bị ức hiếp bởi một mình anh thôi đấy! Chúc anh cưới vợ xong ngược lại bị sỉ nhục mọi lúc mọi nơi!"

Đối với những lời trẻ con như vậy, Trữ Khâm Bạch chỉ thờ ơ nói: "Việc đó không cần cô quan tâm đâu."

Hoàn toàn chọc giận người khác.

Cuộc họp trao đổi kết thúc không tính là muộn, thời gian vừa qua sáu giờ nên trời vẫn còn sáng.

Ở lối vào của cuộc họp thương mại là một đập nước quảng trường lớn.

Trữ Húc Minh không thấy Trữ Khâm Bạch mà ở cửa đợi được Châu Thanh trước.

"Hai đứa không đi cùng nhau sao?" Trữ Húc Minh lộ ra khuôn mặt qua cửa kính xe đang hạ xuống rồi hỏi.

Châu Thanh chào hỏi trước: "Anh cả."

Sau đó mới nhìn quanh bốn phía, lắc đầu: "Không có, một lúc rồi em cũng chưa thấy người đâu."

Trữ Húc Minh đương nhiên không dám trực tiếp đưa Châu Thanh về nhà cũ ăn tối nên đành phải nói: "Vậy cậu về đâu? Đông Hồ sao?"

"Vâng." Châu Thanh gật đầu, "Trở về thu dọn đồ đạc một chút, hôm sau còn phải đi Phủ Thành."

Trữ Húc Minh vừa mới mở miệng nói: "Vậy thời gian công tác cụ thể tuần sau, đến lúc đó anh gửi cho cậu... Bên phải!"

Trữ Húc Minh nhìn thấy một chiếc mô tô lao về phía Châu Thanh trong kính chiếu hậu, trong tay người lái còn cầm một cây gậy, Trữ Húc Minh đã bị dọa đến mức định mở cửa xuống xe ngay tại chỗ.

Châu Thanh được anh nhắc nhở nên đã phát hiện ra từ trước.

Chiếc mô tô trong nháy mắt đã tới gần, Châu Thanh cúi người tránh cây gậy rồi lùi về sau hai bước.

Đối phương vừa nhìn thấy mình lỡ tay thì mắng một tiếng "đệt" rồi vịn tay lái lại muốn lao tới một lần nữa. Đúng lúc này, một chiếc điện thoại từ cửa nện tới, "cốc" một tiếng, chuẩn xác đập vào mũ bảo hiểm của người đi xe máy.

Châu Thanh có thể thấy được người lái xe chịu phải cú sốc, mức độ nghiêng đầu sang trái đó có thể thấy được sức mạnh của cú ném mạnh biết bao nhiêu. Đầu xe rung chuyển vài cái, Châu Thanh bị người kéo lùi lại một bước lớn.

Ngay sau đó "bùm" một tiếng, chiếc xe trượt đi vài mét phát ra âm thanh chói tai.

Châu Thanh bị độ chính xác này làm cho khiếp sợ, quay đầu lại: "Chỉ đạo võ thuật còn có thể dạy được cái này sao?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, "Đây là trọng điểm mà cậu quan tâm à?"

Lúc này, nhân viên bảo vệ ở cửa đã bao vây qua.

Trữ Húc Minh xuống xe, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như trước, hỏi Châu Thanh: "Ai vậy? Cậu làm mích lòng người nào rồi à?"

Châu Thanh liếc nhìn nơi chiếc xe máy ngã xuống, nhìn người đang ôm đầu gối lăn lộn dưới đất với vẻ mặt bình thường: "Dùng cách trực tiếp như vậy thì chắc là Châu Tùng, trước khi đến đây đã từng có một lần rồi."

Bộ Âu phục của Trữ Khâm Bạch chỉ còn lại một cái khuy đang cài ở eo.

Nghe thấy lời này thì cởi luôn cái khuy cuối cùng ra, một cái cũng lười nhìn mà đã kéo cánh tay cậu, nhíu mày: "Đi thôi, cùng trở về."

"Chờ chút!" Trữ Húc Minh giữ anh lại, nhỏ giọng nói: "Em quên rồi sao? Anh nói với em rồi, tối nay phải về ăn cơm. Khó khăn lắm em mới về được một chuyến, đi gặp ba đi, đừng làm lớn chuyện."

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu nhìn Trữ Húc Minh một cái.

Năm giây sau, anh đi lên phía trước, mở cửa xe rồi nói với Châu Thanh: "Lên xe."

Châu Thanh đoán anh hẳn là có việc nên nói: "Không cần đâu, tôi tự về được."

"Ở trên đường lại để cho thằng em ngu xuẩn kia cho cậu một gậy nữa à?"
Vẻ mặt của Trữ Khâm Bạch không sợ, "Lên xe, về nhà cũ với tôi."

Châu Thanh xoay người đi về hướng ngược lại.

Trữ Khâm Bạch chửi một tiếng, bước tới trước bắt người.

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã nhìn thấy Châu Thanh cúi xuống nhặt một thứ gì đó trên mặt đất.

Sau khi nhìn hai lần, cậu đưa nó cho anh, "Chất lượng tốt thật, chỉ bị hỏng màn hình thôi. Không phải anh biết sửa sao, của anh đấy."

Trữ Khâm Bạch bóp trán, rút lại tiếng chửi thề trên môi rồi cất điện thoại đi.

"Tôi có tiền, ngày mai mua lại!"

Chương 31: C31: Chương 31

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Lúc lên xe đến nhà cũ của nhà họ Trữ, Châu Thanh thể hiện ra rất bình tĩnh.

Trong những gì cậu có thể chấp nhận trong một cuộc hôn nhân, ngoài hai tờ giấy đăng ký kết hôn ra còn bao gồm gia đình, cuộc sống, những ràng buộc không thể tránh khỏi và những chuyện vặt vãnh khác nhau của cả hai bên.

Ngay cả khi tình huống của bọn họ đặc biệt thì việc kết hôn vẫn là ván đã đóng thuyền.

Hơn nữa, hiện tại hợp tác giữa cậu và Thịnh Vũ càng ngày càng thân thiết, cho dù không kết hôn cùng Trữ Khâm Bạch thì cậu cũng không tránh khỏi việc giao thiệp với người nhà họ Trữ.

Lần cuối đến Tây Uyển gặp bà ngoại Trữ Khâm Bạch đã thất lễ nên lần này, giữa đường đi lúc nhìn thấy trung tâm mua sắm, Châu Thanh đã kịp thời bảo dừng lại.

"Cậu muốn làm gì?" Trữ Khâm Bạch cau mày.

Châu Thanh vừa mở cửa xe vừa nói: "Mua chút quà." Vừa nói vừa quay đầu hỏi anh: "Nhà anh cụ thể có mấy người? Mua đồ gì thì thích hợp?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu hai giây, trực tiếp nói: "Không cần lãng phí số tiền này đâu."

"Hả?" Châu Thanh xuống xe, một tay chống lên cửa xe thò đầu vào bên trong, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Cậu đang đứng ngược theo ánh sáng trước trung tâm mua sắm lớn, mái tóc trước trán vì nghiêng người nên xõa xuống, đôi mắt chuyên chú đen láy.

Năm phút sau.

Châu Thanh nhìn người đi bên cạnh mình, nói: "Tôi đã nói với anh rồi là cứ nói thẳng với tôi, tôi đi vào mua là được rồi, anh nhất định đòi đi theo để làm gì?"

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, "Tôi bảo cậu đừng mua, cậu có nghe à?"

Châu Thanh đứng lúc đi đến trước một cửa hàng quà tặng, cầm một trong những hộp trưng bày ở cửa lên xem, sau đó nói: "Vậy tôi còn chưa muốn đi nhưng cũng không thấy anh cho tôi về."

Trữ Khâm Bạch lấy đi chiếc hộp trong tay cậu, ném trở lại: "Quá đắt." Sau đó lại nói: "Nếu cậu thật sự bị người ta đánh chết trên đường, còn không phải là sẽ làm phiền người chồng trên danh nghĩa pháp luật là tôi đây đi nhật xác cho cậu à? Dù sao người bị phiền đều là tôi, tại sao tôi lại không chọn cái khiến cho mình thoải mái chứ?"

Châu Thanh lại nhặt chiếc hộp lên, nhìn vào tem giá: 188.

(188 tệ \approx 625k VNĐ)

Châu Thanh: "..."

Cậu còn không thèm quan tâm đến những lời tổn thương phát ra từ miệng anh mà xác nhận: "Đắt?"

"Đắt chứ, lúc đầu bắt taxi còn chê đắt, Châu tổng quả nhiên phát tài rồi." Trữ Khâm Bạch liếc nhìn nhãn hiệu, thờ ơ nói: "Mật ong 188 tệ, cậu đem đi đút cho động vật lưu lạc ngoài đường chúng nó còn vấy đuôi với cậu hai cái. Còn nếu cậu tặng cho ông ta, ngoại trừ ông ta mắng cậu vô liêm sỉ ra thì chẳng nhận được gì đâu."

"Vô liêm sỉ?"

"Cậu kết hôn với tôi, ở trong mắt ông ta chính là vô liêm sỉ."

Giọng điệu của Trữ Khâm Bạch giống như đang nói hôm nay trời có mưa không vậy, nói xong câu này còn tùy ý nói: "Đương nhiên, ông ta mắng tôi chỉ khó nghe hơn thế này thôi. Ví dụ như cái gì mà sói mắt trắng (*), không lo làm ăn đàng hoàng, vong ơn bội nghĩa, không bằng cầm thú."

(*) sói mắt trắng hay bạch nhãn lang, chỉ người vong ơn bội nghĩa, tâm địa tàn bạo.

Châu Thanh hoàn toàn im lặng, cậu xoay người nhìn Trữ Khâm Bạch.

Đây là tầng hai của trung tâm mua sắm, không có quá nhiều người.

Bên cạnh cửa hàng quà tặng là cửa hàng đồ chơi, trước cửa có hai đứa trẻ ba bốn tuổi đang ngồi trên xe bập bênh, trên tay bọn nó còn cầm đồ vật nhỏ thổi bong bóng, vừa chơi vừa cười khúc khích.

Châu Thanh nhìn vài giây rồi bước tới, sau đó rất nhanh đã quay trở lại rồi nhét vào trong tay Trữ Khâm Bạch một vật gì đó.

Trữ Khâm Bạch cúi đầu: "Cái gì đây?"

"Đồ chơi."

Đó là một cái trống lắc tay nhỏ có kích thước bằng lòng bàn tay.

(*) nó đây quý dzị tuổi thơ của biết bao nhiêu người =))

[Click để xem ảnh](#)

Trữ Khâm Bạch đờ ra nhìn chăm chăm vào món đồ này một lúc lâu, sau đó nhìn Châu Thanh.

"Tôi đang hỏi cậu đưa cho tôi thứ này làm gì?"

Châu Thanh: "Dĩ dành anh? Vừa rồi tâm tình của anh Trữ trông có vẻ rất tệ."

Giọng điệu này rất giống Trần Đăng Đăng.

Trữ Khâm Bạch cạn lời lắc chiếc trống nhỏ trong tay, cau mày nói: "Châu Thanh, cậu... cảm thấy tôi năm nay bao nhiêu tuổi?"

Châu Thanh xoay người và tiếp tục bước về phía trước, nói: "Tâm tình có tốt hay không không liên quan đến việc anh bao nhiêu tuổi. Bây giờ những món đồ thủ công này có vẻ như chất lượng chỉ cỡ trung bình thôi, lúc tôi còn nhỏ có một chiếc trống lắc tay giống như cái này, là ba tôi tự làm, tôi vẫn luôn mang theo bên mình suốt mười mấy năm. Bất kể là lúc khó khăn hay lúc không thể chống đỡ nổi, chỉ cần nhìn thấy cái này thì tâm tình sẽ tốt lên."

Trữ Khâm Bạch móc sợi dây màu đỏ bên dưới, đi cách Châu Thanh nửa bước ở bên cạnh, tưởng tượng dáng vẻ cậu cầm cái trống cầm tay lắc lắc rồi hỏi như thể tùy ý: "Xem ra lúc nhỏ Châu Khải Tông đối xử với cậu cũng không tệ nhỉ?"

"Có lẽ vậy." Châu Thanh nói nước đôi.

Quan hệ cha con của Trữ Khâm Bạch rất cứng nhắc, Châu Thanh cũng đã từng nghe nói qua nhưng cậu không phải là người tùy ý tọc mạch vào đời tư

của người khác.

Cậu cho rằng dù Trữ Khâm Bạch có cư xử bình tĩnh đến đâu thì nhất định cũng sẽ thể hiện sự tiếc nuối về mối quan hệ cha con này.

Cho đến khi Trữ Khâm Bạch đột nhiên nói: "Đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch nhìn đồ vật nhỏ trong tay mình: "Đáng tiếc rằng trên đời này không phải tất cả người đàn ông làm cha nào đều có thể được xem là con người."

Anh vừa nói vừa đột nhiên nhét trống lắc tay vào sau gáy Châu Thanh.

Châu Thanh giật mình, quay đầu lại: "Anh làm gì vậy?"

"Tôi không cần loại đồ vật nhỏ này an ủi." Trữ Khâm Bạch ngăn cản cái tay đang vòng ra sau muốn lấy đi của cậu, đột nhiên cúi người ghé sát vào tai Châu Thanh, nói: "Tôi chỉ mong sao ông ta chết sớm một chút."

Đồng tử của Châu Thanh hơi giãn ra.

Hai người đã cách nhau quá gần. Lúc Châu Thanh nghiêng đầu sang, lỗ tai thậm chí còn chạm nhẹ vào sườn mặt anh.

Nhưng Châu Thanh cũng không bởi vì sự tiếp xúc da thịt gần gũi này mà thất thần, cậu thấy được sự hung ác và nghiêm túc gần gũi tựa như muốn quét sạch hết tất cả trong ánh mắt ở cự ly gần của Trữ Khâm Bạch.

Nhất thời làm người ta cảm thấy đó là ảo giác bởi vì Trữ Khâm Bạch lại nhanh chóng đứng dậy và khôi phục lại dáng vẻ lười biếng thường ngày của một minh tinh lớn. Anh dùng ngón trỏ vuốt nhẹ mái tóc trước trán của Châu Thanh, sau đó cong khoé miệng nói: "Hiếm khi thấy vẻ mặt kinh ngạc của cậu đấy, Châu tổng à. Cùng tôi đi về nghe chửi, thế này gọi là gì nhỉ, thế này

gọi là vợ chồng như một, có nạn cùng chịu."

Châu Thanh khôi phục lại bình thường, vỗ tay anh rồi nhìn anh: "Anh là vợ?"

Trữ Khâm Bạch nhướn mày, "Cậu cảm thấy có thể sao?"

Đúng lúc này, điện thoại của Châu Thanh vang lên.

Nhìn thấy tên người gọi, là Châu Khải Tông.

Châu Thanh nhẩn trả lời: "Có chắc là cậu ta không ư? Đúng vậy, con đã báo cảnh sát, con vừa xuống máy bay đã có một chiếc xe cố ý tông vào đuôi xe, sau đó bị phục kích ở lối ra của địa điểm... Con không sao, mẹ kể bà ấy muốn gây sự thì cứ để bà ấy gây sự đi. Ba, chuyện này giao cho cảnh sát thì không cần con quản lý nữa, về phần xét xử như thế nào, cố ý gây thương tích hẳn là không quá nghiêm trọng, ba để cậu ta vào đó ném chút dạn dõ cũng không có gì không tốt..."

Cách một chiếc điện thoại cũng có thể nghe thấy tiếng khóc cuồng loạn của một người phụ nữ.

Châu Thanh bóp ấn đường, "Không có việc gì thì con cúp đây ba."

"Chờ chút." Châu Khải Tông gọi cậu lại, do dự: "Châu Thanh, ba biết lần này em con làm không đúng, nó không biết chừng mực, cũng bị mẹ nó chiều hư. Nhưng chúng ta dù sao cũng là người một nhà, nó cũng bị dọa sợ rồi, nói là chỉ bỏ tiền cho người đi tìm con thôi chứ không ngờ bọn chúng lại hại người, ba đã cương quyết đánh nó một trận rồi, con..."

Lúc này, điện thoại di động của Châu Thanh đã bị Trữ Khâm Bạch lấy đi.

"Ba." Trữ Khâm Bạch lại gọi một tiếng.

Châu Khải Tông nhất thời dường như bị nghẹn họng: "... Khâm Bạch à? Bây giờ hai đứa đang ở cùng nhau sau?"

Trữ Khâm Bạch đi thẳng vào vấn đề: "Làm phiền ba báo với cảnh sát."

"Không tha thứ, không hòa giải, nên phán thế nào thì phán."

Trữ Khâm Bạch nói: "Đều là con trai của ngài, hiện tại Châu Thanh cũng là tổng giám đốc của Châu thị, đảm nhiệm một vị trí quan trọng trong tập đoàn. Huống hồ gì Châu Thanh không chỉ có hai thân phận là con trai của ngài và là tổng giám đốc của Châu thị mà cậu ấy cũng là bạn đời hợp pháp của Trữ Khâm Bạch con, ngay cả khi Châu Thanh sẵn sàng biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ thì việc này con cũng sẽ không đồng ý. Bởi vì tranh giành quyền lợi mà cố ý làm tổn thương người khác, người bị thương còn là anh trai ruột của mình, nếu như mọi người muốn bao che, vậy thì con sẽ trực tiếp điều động đội ngũ pháp lý của con."

Châu Khải Tông vừa nghe liền bị dọa sợ, vội vàng nói: "Khâm Bạch à, làm gì đến mức này chứ, ba và mẹ của Châu Tùng cũng không có ý này."

Đội ngũ pháp lý của Trữ Khâm Bạch ở trong ngành vô cùng nổi tiếng.

Xâm phạm quyền lợi, vu khống, bao gồm cả những vụ kiện mà trước kia anh ra tay với người khác cũng chưa bao giờ thua kiện, nếu dùng để đối phó với Châu Tùng thì thật sự là chuyện bé xé ra to.

Hơn nữa, cái người vốn được cho là không hòa hợp với con trai lớn của mình bây giờ lại chủ động ra tay, nói là sẽ đối phó với đứa con trai còn lại của mình, Châu Khải Tông không biết nên vui mừng hay vô cùng đau đớn nữa.

Trữ Khâm Bạch cũng không cho đối phương cơ hội nói chuyện mà trực tiếp cúp điện thoại, ném điện thoại cho Châu Thanh rồi nói: "Tôi còn tưởng cậu sẽ đồng ý với ba cậu bỏ qua cho cậu ta."

"Người khác còn có khả năng, Châu Tùng thì quên đi." Châu Thanh cau mày nói: "Đối phó với cậu ta tốn quá nhiều thời gian."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Châu tổng chịu dành thời gian trở về với tôi, vậy thì vẫn thật sự khiến cho tôi cực kỳ vinh hạnh."

Châu Thanh cạ lờ, cũng không biết ai là người nhất định bắt người ta lên xe cơ.

Phòng khách tầng 1 nhà họ Châu ở phía bên kia.

Châu Khải Tông đập vào đầu gối của Châu Tùng, đá cậu ta ngã xuống đất, mắng: "Thằng bất hiếu! Khốn nạn!"

"Anh làm cái gì vậy!" Thư Mỹ Lệ giống như bị điên kéo ông lại, "Anh muốn đánh chết con trai à! Nó mà có bất trắc gì là anh không xong với tôi đâu!"

Châu Khải Tông vung tay hất người phụ nữ ra, chỉ vào bà rồi tức giận nói: "Còn không phải cô dạy nó làm ra việc tốt gì sao? Bây giờ cảnh sát đã tìm tới nhà rồi kìa!"

"Châu Tùng, nó làm cái gì? Làm cái gì?! Con trai cưng của anh bây giờ không phải vẫn rất tốt sao? Nó không có việc gì làm còn muốn tổng con trai tôi vào tù!"

"Ba, ba." Châu Tùng đi tới, kéo ống quần của Châu Khải Tông rồi ngẩng đầu cầu xin: "Ba nói với cảnh sát đi, con thật sự chưa từng nghĩ sẽ làm gì Châu Thanh hết, những người đó tự đi quá giới hạn cũng không phải việc của con!"

"Mày còn ngụy biện nữa?"

Châu Khải Tông tức đến mức thở hổn hển, lại đá Châu Tùng một cái, "Châu Thanh, Châu Thanh, đó là anh trai mày! Nó nằm viện cả năm trời vừa mới tỉnh lại, mày chưa từng nghĩ đến hậu quả à? Lòng dạ độc ác đến như vậy! Sao tao lại sinh ra cái thằng ngu xuẩn như mày chứ!"

Châu Tùng vừa nghe xong thì lau mặt rồi bò dậy khỏi mặt đất, sự hèn nhát lúc đầu đã không còn nữa, thay vào đó là sự tức giận, cậu ta gầm lên:

"Đúng! Con không chịu nổi anh ta đấy! Thế thì lại làm sao? Còn không phải là do sự thiên vị của ba mà ra sao? Từ lúc anh ta vào công ty thì trong mắt ba có còn đứa con trai là con không? Vị trí tổng giám đốc vốn dĩ nên là của con, dự án ở Phủ Thành con cũng có thể làm, tại sao lại cứ là anh ta, tại sao?!"

Khuôn mặt của Châu Khải Tông trở nên tím tái.

Ông ôm ngực, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, trong phút chốc ông như thể đã già đi rất nhiều, cũng không lớn tiếng gầm lên giận dữ nữa mà chỉ nhìn Châu Tùng rồi nói: "Đúng vậy, đều là lỗi của ba, lúc nhỏ không quan tâm đến anh con, bây giờ cũng không dạy dỗ con cho tốt, đây vốn dĩ là trách nhiệm của ba. Nhưng Châu Tùng, trong lòng con hiểu rõ, con có thể đảm nhận vị trí đó không? Ngay cả khi giao dự án Phủ Thành cho con, con có thể làm được như Châu Thanh hôm nay không? Đi với cảnh sát đi, Trữ Khâm Bạch đã nói rồi, bao che cho con thì cậu ấy sẽ điều động đội ngũ pháp lý, ba và mẹ con lần này ai cũng không giúp được con, đợi một khoảng thời gian nữa đi ra chúng ta từ từ nói sau."

Thư Mỹ Lệ khuyu xuống khóc ngay tại chỗ, vừa khóc vừa mắng: "Tôi đã biết Châu Thanh chẳng phải thứ tốt lành gì, từ nhỏ đã biết chỉ trở mắng mẹ con tôi, bây giờ thì tốt hơn rồi, độc chiếm công ty thì không nói mà còn liên hợp với Trữ Khâm Bạch, là muốn dồn mẹ con tôi đến đường chết mà!"

"Cô câm miệng!"

Châu Khải Tông nói: "Nghe xem những gì cô nói toàn là những thứ nhảm nhí lộn xộn!"

"Tôi nói xằng sao?" Người phụ nữ chỉ vào ngực mình, cả mặt đều là nước mắt, "Châu Khải Tông, anh sờ vào lương tâm mình mà nói đi, Thư Mỹ Lệ tôi đây có lỗi gì với nhà họ Châu anh. Tôi sinh cho anh một đứa con trai, còn phải thay anh nuôi dưỡng đứa con trai khác, cuối cùng anh cũng không vừa lòng mà ngược lại còn chỉ trích tôi dạy dỗ Châu Thanh không tốt ở khắp nơi. Bây giờ thì hay rồi, anh xem từ khi cậu ta tỉnh lại trong bệnh viện, trong nhà có ngày nào được yên chưa? Còn cả cái thằng Trữ Khâm Bạch kia, lúc

anh nhét người sang cậu ta có từng nể mặt anh chưa? Bây giờ không biết đã bị Châu Thanh cho bùa mê thuốc lú gì, theo tôi thấy, Châu Thanh tám phần là đụng vào cái gì không sạch sẽ mới khiến cho các người từng người một đều không được bình thường!"

Châu Khải Tông chộp lấy một chén trà, đập xuống đất đến "choang" một tiếng.

Thư Mỹ Lệ bị dọa sợ đến mức hét lên ngay tại chỗ.

Nhìn thấy Châu Khải Tông đang ôm ngực không thở nổi thì Thư Mỹ Lệ lại bị dọa sợ, vội vàng bò dậy, chạy tới: "Lão Châu, lão Châu! Anh đừng dọa tôi vậy chứ! Thuốc của anh đâu?"

Mấy năm nay, bà đã quen sống như một bà chủ trong gia đình, có thể cố gắng hết sức nghĩ cách để tranh luận cho con trai nhưng bà cũng không thể tưởng tượng được, một khi không có Châu Khải Tông mình sẽ phải sống như thế nào.

Luống cuống tay chân lấy lọ thuốc trong túi của ông ra rồi đổ ra hai viên cho ông nuốt xuống.

Bên phía nhà họ Châu người ngã ngựa đổ, rơi vào một mớ hỗn loạn.

Bên phía Châu Thanh bên này cũng không khá hơn là bao.

Cậu và Trữ Khâm Bạch bị chặn lại trong nhà vệ sinh nam.

Nhà vệ sinh nam trong trung tâm thương mại được quét dọn rất sạch sẽ, còn có mùi thơm thoang thoảng. Mặc dù vậy thì lúc Châu Thanh bị đẩy vào gian trong cùng của nhà vệ sinh, bước chân của cậu rõ ràng có hơi lúng túng.

"Làm sao bây giờ?" Châu Thanh nghe tiếng động hỗn loạn ở cửa, hỏi người trước mặt.

Trữ Khâm Bạch ra hiệu cho cậu, "Gọi cho Phạm Tuyên."

Buồng vệ sinh này rất nhỏ, thậm chí quay đầu lại Châu Thanh còn cảm thấy khó khăn nên đã đẩy anh: "Cách ra xa một chút."

Trữ Khâm Bạch nhướn mày, hơi lùi lại.

Lúc chị Phạm nhận được cuộc gọi: "Châu Thanh?"

Vừa nghe nói bọn họ ở trung tâm thương mại, Trữ Khâm Bạch chẳng những bị fan nhận ra mà còn bị chặn trong nhà vệ sinh, giọng nói của Phạm Tuyên lập tức cao lên: "Trữ Khâm Bạch!"

"Chị có thể nói to hơn một chút không?" Trữ Khâm Bạch trực tiếp báo địa chỉ, sau đó nói: "Cách cũ, tốc độ nhanh lên, người bên ngoài càng ngày càng nhiều rồi."

"Cậu bị điên rồi à?"

Nghe tiếng động thì đoán được Phạm Tuyên đang thu dọn đồ đạc, người đã bắt đầu hành động rồi nhưng vẫn không quên mắng anh, "Lần trước ở ga tàu điện ngầm còn chưa được dạy dỗ đủ à? Không có việc gì mà đi cái gì mà trung tâm thương mại! Đợi đó, chị bảo người đến ngay. Còn nữa, đừng để người ta chụp được đấy."

Cúp điện thoại.

Châu Thanh nhận lại, không hài lòng nhìn anh, "Đã bảo anh đừng đi vào rồi mà."

"Vậy bây giờ tôi ra ngoài nhé?"

"Đúng là có vấn đề." Châu Thanh túm lấy anh, liếc anh một cái rồi cau mày nói: "Cải trang quá thiếu chuyên nghiệp."

Trữ Khâm Bạch cười khẽ hai tiếng: "Vậy xem ra anh Châu rất có kinh nghiệm nhỉ?"

Cải trang là một trong những kỹ năng cơ bản của cậu, đủ để cậu coi thường Trữ Khâm Bạch, một người làm việc quá qua loa.

Châu Thanh kéo chiếc khẩu trang màu đen của anh, phụt một tiếng nhẹ rồi bật trở lại, nhàn nhạt nói: "Giỏi hơn anh."

- - -

Gin: Chị Phạm kiểu: m báo t k à =))))

Chương 32: C32: Chương 32

Nhân viên công tác mặc quần áo giống như của Trữ Khâm Bạch, che kín như đặc công, nhếch nhác chạy thực mạng dẫn mọi người đi, cuối cùng cũng cho buồng vệ sinh nhỏ một chút không gian để thở.

Châu Thanh giúp lấy mũ từ tay Phạm Tuyên rồi lại đi vào, sau đó đưa tay chụp lên đầu Trữ Khâm Bạch.

Cậu xem xét hai giây rồi bình luận: "Khanh bốn giai nhân (*), làm việc xấu thế này, cảm tưởng ra sao?"

(*) khanh bốn giai nhân: nghĩa là "người đẹp này ơi" nhưng mà dùng từ theo kiểu cũ, "giai nhân" là người đẹp, chữ "khanh" này là để chỉ đối phương như bình thường vua hay xưng trẫm – khanh á.

"Nói tiếng người đi." Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái.

Châu Thanh lắc đầu: "Khen anh lớn lên đẹp trai."

Trữ Khâm Bạch xoay người đi rửa tay, ngẩng đầu lên nhìn Châu Thanh ở phía sau từ trong gương. Đôi mắt đỏ của Trữ Khâm Bạch, từ phần đuôi mắt đến mí mắt hơi hơi mở ra được che dưới chiếc mũ lộ ra sự sắc bén, như thể đang nhìn xuyên thấu.

Anh nói: "Cậu gặp ai cũng sẽ khen như vậy sao?"

Châu Thanh suy nghĩ một chút, "Cũng không nhất định."

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như thật sự có ngoại hình bình thường thì nhiều nhất tôi có thể nói là vị huynh đài này hiểu biết sâu rộng, uyên thâm như biển."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Mắng tôi mù chữ, câu này tôi hiểu."

Châu Thanh: "Mắng anh đâu ra? Con người không thể quá tham lam, tài năng và ngoại hình có thể có được một cái đã là mức độ mà đại đa số người cả đời cũng không có được rồi."

Trữ Khâm Bạch tắt nước, rút khăn giấy bên cạnh ra, chậm rãi lau khô tay rồi vo lại thành một cục ném vào thùng rác.

Đồng thời lúc xoay người lại, bàn tay từng ngâm nước vẫn còn hơi lạnh không hề báo trước mà che lên mắt Châu Thanh, dẫn cậu lùi lại một bước rồi đứng phải vách ngăn sau lưng.

Châu Thanh cảm nhận được sự đến gần của Trữ Khâm Bạch, đuôi tóc quét qua một bên mặt, hơi thở của Trữ Khâm Bạch ở sát ngay bên tai.

Anh nói: "Ở trong nhà vệ sinh làm việc xấu, cảm tưởng chính là — Châu tổng có muôn vàn bộ mặt nhưng độc chỉ có cái miệng sắc bén này là khiến cho người ta cảm thấy làm việc xấu cũng có thể xem là một việc tốt trên đời."

Châu Thanh kéo tay anh xuống rồi nhìn lên: "Chọc tôi đấy à?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, "Suy cho cùng thì anh Châu mới là vừa có tài vừa có sắc đúng không?"

Châu Thanh chọc anh bằng một trò đùa vô hại nên tự nhiên sẽ không để ý kiểu đáp lễ này.

Vừa đúng lúc từ cửa truyền đến tiếng thúc giục của Phạm Tuyên và những người khác, Châu Thanh đẩy người ra một chút, "Nếu lại không đi thì anh có thể sẽ bị kẹt trong nhà vệ sinh qua đêm đấy."

Hai người một trước một sau đi ra ngoài và được nhân viên của trung tâm thương mại dẫn đi bằng lối đi sơ tán khẩn cấp.

Phạm Tuyên nhét hai người vào trong xe, người đại diện lớn ngồi vào ghế phó lái, hít thở sâu vài lần để kiểm chế cơn thịnh nộ của mình.

Nhìn hai người đàn ông ngồi phía sau vẫn như bình thường thì chọn một chủ đề bình thường, "Vừa nãy ở trong nhà vệ sinh cà rề muốn nửa ngày là làm gì vậy? Suýt nữa thì bị người ta phát hiện rồi."

Trữ Khâm Bạch: "Chị xuống xe ở đâu? Ngã tư phía trước?"

Phạm Tuyên: "...Trữ Khâm Bạch! Chị là bà già nhà cậu phải không? Cái kiểu mà dùng xong thì vứt luôn ấy."

Giọng điệu của Trữ Khâm Bạch vẫn như thường lệ: "Em không có mẹ nào tuổi cỡ chị, mẹ em chết bao nhiêu năm rồi đâu phải chị không biết."

Hơi thở của Phạm Tuyên bị mắc kẹt trong lồng ngực, không lên được cũng không xuống nổi.

Ánh mắt chuyển đến Châu Thanh ở bên cạnh, nhìn thấy cậu đang lướt điện thoại liền hỏi: "Không sao chứ? Sẽ không lại lên hot search đấy chứ? Tôi đã đánh tiếng trước với bên truyền thông rồi, không nên có mới phải chứ."

"Cái gì?" Châu Thanh khó hiểu ngẩng đầu lên, phản ứng lại, sau đó mới nói: "Thật ngại quá, vừa mới nhận được hai email công việc."

Phạm Tuyên: "..."

Làm phiền rồi.

Sắc mặt của cô phức tạp, nhìn Trữ Khâm Bạch đang có vẻ mặt như nước đổ đầu vịt, lại nhìn Châu Thanh rồi nhớ lại lần nữa dáng vẻ lúc cậu vừa xuất

viện. So với người đàn ông cúi đầu bện rộn trước mặt, cậu dường như vẫn như cũ nhưng cũng dường như đã thay đổi một chút.

Châu Thanh của lúc đó giống như sương sớm, ẩm ướt và mát mẻ, càng xa lạ, dè dặt và đề phòng. Còn cậu của bây giờ bình tĩnh hơn một chút và cũng chín chắn hơn, là cảm giác mà bầu không khí cậu mang lại ảnh hưởng đến mọi nơi xung quanh cậu.

Giống như vừa rồi, cậu vừa bị fan vây quanh cùng Trữ Khâm Bạch nhưng quay đầu đi đã có thể đắm chìm trong công việc của mình, giống như bước đi của cậu sẽ không bao giờ bị thế giới bên ngoài quấy nhiễu.

Châu Thanh như vậy vô thức khiến cho Phạm Tuyên từ bỏ việc nhắm vào Trữ Khâm Bạch, thay vào đó lại nói với cậu, "Châu... tổng?"

"Chị Phạm." Châu Thanh buông điện thoại xuống, bắt đắ dĩ: "Gọi tôi Châu Thanh là được rồi."

"Được, Châu Thanh." Phạm Tuyên cũng không phải người có tính cách ngại ngùng nên trực tiếp nói: "Trải qua khoảng thời gian này, tôi đã suy nghĩ một chút, thỏa thuận ban đầu đối với cậu không hề công bằng. Đương nhiên, liên quan đến quan hệ của hai người thì hiện tại công ty vẫn chưa có đề án công khai, nhưng chúng tôi sẽ tăng cường xử lý đề phòng vạn nhất. Chỉ là nếu trong thời gian ngắn lại xảy ra chuyện như vậy nữa, làm phiền cậu ở bên cạnh nhắc nhở cậu ấy. Cậu ấy quả thật càng sống càng thụt lùi, quên mất mình là ai."

Châu Thanh liếc nhìn Trữ Khâm Bạch, gật đầu với Phạm Tuyên rồi nói, "Có thể."

Ngay sau đó liền nói thêm: "Tuy nhiên, chúng tôi rất ít khi gặp nhau."

Chữ gặp nhau này sử dụng rất khéo léo, không phải là ở cùng nhau, cũng không phải bí mật.

Gặp nhau có nghĩa là có tính ngẫu nhiên và tính không xác định.

Cùng lúc khi Châu Thanh đồng ý cũng là gián tiếp nhắc nhở Phạm Tuyên rằng cậu vẫn luôn tuân theo lời hứa bảo mật ban đầu, hơn nữa chưa bao giờ có ý định vượt quá.

Phạm Tuyên có chút xấu hổ vô cơ.

Suy cho cùng, ban đầu người đưa ra yêu cầu cũng là mình, bây giờ thế nhưng lại nói với người ta điều này, dẫn đến việc cuối cùng cô lại nhìn Trữ Khâm Bạch một cách gắt gao.

Xe dừng lại.

Trữ Khâm Bạch thay cô mở cửa xe, cuối cùng cũng lên tiếng, anh nói, "Chị nên đi rồi."

Phạm Tuyên muốn nện túi xách vào mặt anh.

Trước khi xuống xe, rốt cuộc cô vẫn không yên tâm, cô nhớ rằng tâm trạng mỗi lần Trữ Khâm Bạch trở lại nhà cũ đều hồng hét nhưng lại không có lập trường để không cho người ta trở về nên cuối cùng chỉ nói: "Bên phía đạo diễn Dương đã thúc giục rồi, đang vội chạy tiến độ. Quy trình phân chia còn lại ở Thánh Khải, chị sẽ thay cậu đi, có vấn đề gì sẽ báo cho cậu kịp thời, cậu đừng quay lại trì hoãn nhiều thời gian quá."

"Biết rồi." Trữ Khâm Bạch trả lời.

Đóng cửa xe rồi phân phó tài xế: "Đi thôi."

Đến trung tâm thương mại mua đồ, cộng với việc bị người vây quanh trong nhà vệ sinh nên lúc bọn họ đến nhà cũ của nhà họ Trữ đã muộn hơn một tiếng so với Trữ Húc Minh.

Trời cũng đã tối.

Nói là nhà cũ nhưng thật ra cũng là biệt thự lớn cao cấp, so với nơi Trữ

Khâm Bạch sống ở Đông Hồ thì phong cách châu Âu ở đây rất rõ ràng.

Có một đài phun nước nhỏ trên con đập lớn trước cổng.

Hai người bước lên, người hầu ở cửa hình như đã đợi từ sớm, nhận lấy quà từ Châu Thanh xong thì cúi người nói: "Cậu ba, ông chủ và cậu cả đều đã đợi ở nhà ăn rồi."

"Đi thôi." Trữ Khâm Bạch nhắc chân đi vào.

Người hầu cụp mắt đứng yên, không hề bày tỏ bất kỳ ý kiến nào về thân phận và sự xuất hiện của Châu Thanh, kiểu bầu không khí này khiến cho người ta cảm thấy bức bối không rõ lý do.

Đi vào trong sảnh lại còn thật sự chỉ có hai người.

Châu Thanh vừa nhìn đã thấy Trữ Húc Minh.

So với người anh cả lần đầu gặp đã nói chuyện tự tin mà Châu Thanh biết, bây giờ anh đang ngồi thẳng, như thể bị đóng khung bởi cả ngôi nhà và bầu không khí, thế nhưng lại trở nên mơ hồ.

Sau đó chính là một người già ngồi ở ghế đầu tiên trên cùng.

Tuổi tác của Châu Khải Tông được xem như một người cha bình thường, Châu Thanh nhìn thấy ông cũng sẽ không dùng từ người già để hình dung. Nhưng Trữ Kiến Hùng, người từng hô mưa gọi gió trên thương trường này dường như trông có vẻ lớn hơn Châu Khải Tông không chỉ mười tuổi.

Tinh thần không tệ nhưng mái tóc đã bạc. Một đôi mắt bởi vì mí mắt đã trũng xuống mà trông ra hình tam giác ngược, khi nhìn người khác từ dưới lên sẽ khiến cho người ta có cảm giác như con mồi bị đại bàng nhìn chằm chằm, cả người không khỏi tự động khiếp sợ.

Nhưng cũng chỉ là cảm giác mà thôi. Bây giờ, người già này đang ngồi trên

xe lẫn trông có vẻ như đã đi đến nửa sau của cuộc đời, hơn nữa, những điểm giống nhau của hai đứa con trai với ông cũng không quá nhiều.

"Khâm Bạch, Châu Thanh, nhanh lên, vào ngồi đi."

Trữ Húc Minh là người đầu tiên chào hỏi. Truyện Linh Dị

"Anh cả." Châu Thanh gọi một tiếng.

Nhìn về phía ông già, rồi lại nhìn Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch mang theo Châu Thanh mặt không biểu cảm đi tới ngồi xuống, từ đầu đến cuối đều không có ý định gọi một tiếng "ba".

Trữ Húc Minh đá ghế anh: "Khâm Bạch!"

"Con cứ để nó ngông đi."

Trữ Kiến Hùng cuối cùng cũng lên tiếng nhưng cũng không thèm liếc mắt nhìn Châu Thanh, tự cầm khăn ăn trên bàn lên, mở ra rồi đặt lên đầu gối. Ông vừa cầm dao nĩa vừa nói tiếp: "Nhà họ Trữ có ai ngông lại nó sao? Con là đứa làm anh cả, lúc nào cũng ở trước mặt nó ăn nói khép nép còn ra thể thống gì nữa."

Trữ Húc Minh cau mày: "Ba, nó khó khăn lắm mới về được, chúng ta không thể ăn một bữa đằng hoàng sao?"

"Là ba không muốn để nó ăn đằng hoàng à?"

Một người đàn ông đã quen với vị trí bề trên, ngay cả khi già đi thì khí thế vẫn còn đó.

Ông cắt miếng bít tết trên đĩa, mở miệng nói: "Mang mấy người không đứng đắn về, ba thấy là nó thành tâm không muốn để ba ăn cho đằng hoàng."

Không đứng đắn, ít nhất cũng không như Trữ Khâm Bạch nói cậu vô liêm sỉ.

Châu Thanh ngồi khá thoải mái.

Trữ Kiến Hùng lẩn lộn trong thương trường nên tâm tư khó nhìn ra, trong mắt Châu Thanh cũng chỉ là một ông già mất khả năng vận động. Ông không hung hãn như những võ sĩ cầm dao trong câu lạc bộ, cũng không nhanh nhẹn như viên đạn găm vào sau đầu.

Trữ Khâm Bạch thì càng không cần nói, kể từ khi bước vào thì nhiệt độ xung quanh anh đã giảm xuống mức đóng băng.

Không coi ai ra gì, càng không giống như về nhà.

Chỉ có Trữ Húc Minh dường như thật sự lo lắng về điều đó, anh nói: "Ba, Châu Thanh hiện đang làm việc ở Châu thị, dự án ở Phủ Thành hẳn là ba cũng nghe nói rồi, là cậu ấy một tay xúc tiến đấy. Ngài nói như thế cũng khó nghe quá rồi."

Lúc này, Trữ Kiến Hùng mới chuyển ánh mắt sang Châu Thanh, mở miệng liền nói: "Tôi biết Châu Khải Tông, cả đời cũng chỉ trông giữ một chút đồ đó của ông ta rồi trải qua mà chẳng có tí tiến triển nào. Ông ta chỉ thông minh duy nhất một lần, có lẽ là nhét cậu cho con trai tôi, Trữ Khâm Bạch. Châu Thanh, phải vậy không? Nhà họ Trữ sẽ không nhận cậu."

Cái nĩa trong tay Trữ Khâm Bạch cộp một tiếng đặt xuống.

Anh cười lạnh: "Triều Thanh đã diệt vong trăm năm rồi mà kiêu cảm giác ưu việt này rốt cuộc từ đâu mà tới vậy? Người ta thêm vào ông nhận à?"

"Khâm Bạch." Trữ Húc Minh cau mày: "Em nói chuyện với ba cho đàng hoàng."

Trữ Khâm Bạch dựa lưng trở lại ghế, khoanh tay, sau đó nói: "Bảo em về ăn cơm em ăn rồi, không có việc gì thì đi trước đây."

Ghế của Châu Thanh vừa mới ngồi ấm đã bị kéo ra.

"Mày đứng đó cho tao!" Trữ Kiến Hùng đột nhiên quát lên.

Ông điều khiển xe lăn tự động sang bên này rồi dừng lại cách đó ba mét, như thể không quen với cách nói chuyện của người lùn như vậy nên lại lùi lại một chút. Cái nạng trong tay chỉ vào Châu Thanh, đôi mắt lại dán chặt vào Trữ Khâm Bạch: "Mày ly hôn cho tao, việc hôm nay tao xem như chưa từng xảy ra."

Trữ Khâm Bạch như thể nghe được một trò đùa.

Anh mở miệng, "Ba."

Anh đã gọi người kia nhưng lại khiến cho bạn cảm thấy tiếng "ba" này thà không gọi còn hơn.

Quả nhiên, Trữ Khâm Bạch chậm rãi nói: "Tôi mang người trở về không phải là đặc biệt để gặp ông, đừng có tự mình đa tình như thế. Hơn nữa, tôi kết hôn với ai, có muốn ly hôn hay không cũng không đến lượt ngài xen vào. Chân đã không tốt thì nghỉ ngơi cho tốt đi."

Một giây sau, cái nạng bất ngờ ném về phía Trữ Khâm Bạch.

Châu Thanh đứng bên cạnh nhìn thấy vật thể bay nên thuận tay chop lấy thứ trên ghế đầu ở cửa sau lưng rồi tùy tiện vung tay.

"Choang!"

Hai vật tiếp xúc với nhau, bắn tung tóe vỡ vụn.

Tình huống vô cùng thê thảm, hiện trường rơi vào im lặng.

Châu Thanh nhìn cổ bình còn lại trong tay, cảm thấy có hơi quen.

Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh cậu ung dung nói: "Không nhìn sai đâu, đây là

cái bình cậu tặng đấy."

Châu Thanh: "..."

Dưới chân của vài người đều là những mảnh vỡ, còn cả chiếc nạng gỗ sẫm màu bị Châu Thanh hất trở lại, cuối cùng lăn đến chân xe lăn của Trữ Kiến Hùng rồi dừng lại.

Châu Thanh chậm rãi đặt mảnh còn nguyên vẹn còn lại lên bàn, nói với Trữ Húc Minh: "Xin lỗi, tay nhanh quá."

Trữ Húc Minh bị tốc độ phản ứng của Châu Thanh làm cho sửng sốt: "..."

Anh thậm chí còn không dám nhìn vào mặt ông già.

Cuối cùng, một cô gái trẻ mặc váy dài màu lam nhạt đi ra, cô đưa đến một chiếc khăn tay trắng tinh rồi nhỏ giọng nói: "Cậu ba, mặt anh bị xước rồi."

Châu Thanh ngay lập tức chú ý đến, người phụ nữ trẻ trước mặt thậm chí còn không đến ba mươi tuổi, thật sự trông hơi giống dáng vẻ người mẹ Tần Nhược của Trữ Khâm Bạch khi bà còn trẻ, mặc dù Châu Thanh chỉ nhìn thấy bức ảnh ở nhà bà ngoại ở Tây Uyển nhưng vẫn có thể vừa nhìn liền nhận ra.

Hơn nữa, ánh mắt của cô gái này rụt rè, cô dường như rất sợ Trữ Khâm Bạch nhưng vẫn nhịn không được nhích lại gần anh hai bước.

Trữ Khâm Bạch liếc nhìn cô gái, không nhận. Ngón tay cái của anh quét qua vị trí gò má, nhìn vết đỏ trên đầu ngón tay rồi nói: "Không cần."

Lúc này, Châu Thanh mới nhìn anh, phát hiện gò má của anh bị cào ra một đường máu mảnh.

Vết thương này đối với Châu Thanh gần như không đáng để nhắc tới nhưng Trữ Khâm Bạch là một diễn viên, hơn nữa anh còn sắp phải trở lại đoàn, việc này liền trở nên lớn hơn rồi.

Trong xe ngoài cổng chính nhà họ Trữ, Châu Thanh đang ôm một hộp thuốc do chính tay cô gái đưa cho.

Cậu quen đường quen nẻo mở ra, tìm thấy tấm bông và thuốc.

Cô gái và Trữ Khâm Bạch đứng bên ngoài.

Châu Thanh nghe thấy cô gái không gọi Trữ Khâm Bạch là cậu ba giống như vừa rồi ở trong nhà mà gọi anh là anh Trữ.

Trữ Khâm Bạch thì khoanh tay ngồi dựa vào đầu xe, Châu Thanh chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng.

Chỉ nói chuyện khoảng hai phút, cô gái đã mang theo đôi mắt đỏ hoe rời đi.

Châu Thanh gõ lên kính trước, ra hiệu anh đi vào.

"Cậu không tò mò muốn hỏi sao?" Trữ Khâm Bạch lên xe rồi đóng cửa lại.

Châu Thanh xé bao bì, thản nhiên nói: "Tò mò hại chết một con mèo."

Trữ Khâm Bạch làm như không nghe thấy, tự mình tiếp tục: "Cô ta tên là Bạch Chỉ, tốt nghiệp Học viện Điện ảnh, nhỏ hơn tôi một khoá, xem như là đàn em."

Châu Thanh thấy rằng anh không né tránh chủ đề này nên thuận theo hỏi: "Vậy cô ấy cùng ba anh?"

"Cùng ông ta mấy năm rồi, cụ thể không biết rõ, dù sao cũng chưa đăng ký kết hôn."

Châu Thanh tự tưởng tượng ra một vở kịch lớn, cầm tấm bông đưa vào trong lọ, nhúng vào nước thuốc rồi nói: "Đàn em của anh ngưỡng mộ anh đã lâu, kết quả ba anh nửa đường nhúng tay vào, dưới giao dịch giữa quyền và sắc, đàn em của anh không có lựa chọn nào khác phải đi theo ba anh?"

Đây chính là ngòi nổ cho việc một năm trước anh đột nhiên liên hợp với nhà họ Châu?"

Trong xe chỉ bật đèn nhỏ, Trữ Khâm Bạch nhìn sang, "Trí tưởng tượng phong phú như thế sao cậu vẫn còn làm tổng giám đốc vậy, đi làm biên kịch còn được đấy."

Trên tay Châu Thanh đang cầm nước thuốc nên đành phải dùng chân đá anh rồi nhíu mày: "Đừng nhúc nhích, quay mặt sang đây."

Trữ Khâm Bạch dường như không có kiên nhẫn, ngửa đầu ra sau tránh đi, "Không cần bôi."

"Nhanh lên." Châu Thanh ra lệnh.

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, chặc lưỡi một tiếng rồi hơi cúi đầu đến gần hơn, Châu Thanh ấn tấm bông lên đó.

Trữ Khâm Bạch: "Cậu muốn giết người à?"

Châu Thanh thấy anh thậm chí còn không cau mày, dùng lời cậu từng nói để chặn anh, "Giết anh tôi có lợi gì sao?"

Cậu dùng mu bàn tay nâng cầm anh lên một chút, động tác bôi thuốc có hơi thô bạo, nói: "Vết này mấy ngày nữa sẽ không biến mất kịp rồi."

"Trách ai?" Trữ Khâm Bạch cúi đầu nhìn cậu.

Châu Thanh và anh nhìn nhau, thừa nhận, "Trách tôi."

Với thân thủ đó của Trữ Khâm Bạch, tránh một cái nạng là quá dư sức, xem như có không may bị ném trúng thì cũng không phải vấn đề gì to tát.

Giờ thì tốt rồi, để lại dấu vết ở nơi dễ thấy như vậy.

Bản thân Châu Thanh không có bất kỳ thân thủ gì, những gì có được chỉ là

phản ứng tại chỗ trước một thời khắc nguy cơ.

Cho nên lúc đó mới dọa Trữ Húc Minh một vố lớn.

Đơn giản bôi thuốc xong, Châu Thanh nhìn màu da trên gò má anh hoàn toàn khác với vùng xung quanh, vết thương đó đã tạo thêm một chút hoang dã cho anh, đặc biệt là khi anh kéo gương trước xe xuống và ngẩng đầu đánh giá.

"Có cách nào để cứu vãn chút không?" Châu Thanh nhíu mày hỏi.

Trữ Khâm Bạch giơ tay đóng gương lại, nhìn sang: "Cứu vãn cái gì?"

"Cứu vãn gương mặt anh một chút, nếu không thì anh làm sao quay tiếp đây?"

"Cậu gọi điện cho Dương Chí Thành xin nghỉ?"

"Có thể không?"

Dù sao cũng là do mình làm, có thể giải thích một chút thì giải thích một chút.

Châu Thanh vừa nói vừa lấy điện thoại ra tìm số của Dương Chí Thành, còn chưa tìm ra đã bị Trữ Khâm Bạch lấy đi.

Anh cười giễu một tiếng, nói: "Sao lại dễ lừa vậy chứ?"

"Cái gì?" Châu Thanh chưa kịp phản ứng.

Trữ Khâm Bạch: "Trang điểm để che là được rồi. Hôm nay cậu chưa bị ức hiếp đủ hay sao mà còn muốn gọi điện thoại để Dương Chí Thành mắng một trận à?"

Châu Thanh: "Ông ấy sẽ không mắng tôi."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Vậy thì cậu có biết ông ấy sợ ảnh hưởng đến trạng thái, tưởng là cậu ở Phủ Thành mới cho tôi nghỉ không? Chuyện của Phạm Trọng Thanh, ông ấy cần đến cậu nên đương nhiên không nõ mắng, ông ấy chỉ quay đầu mắng tôi bị dụ/c vọng làm mờ con mắt, cố ý trở về gặp riêng cậu, lại còn làm xước mặt mình nữa."

Châu Thanh một lời khó nói nhìn anh, "Anh đang nói cái quái gì vậy?"

Trữ Khâm Bạch liếc cậu: "Đây đã là cái quái gì rồi à? Tôi còn biết thứ khó tin hơn cơ, muốn nghe không?"

- - -

Pass chương sau: Món đồ Trữ Khâm Bạch dùng khiến cho Châu Thanh giật mình hét ra là gì? Viết thường, không dấu không cách.

Gợi ý: nằm ở những chương ở huyện Lâm Thuận.

Chương 33: C33: Chương 33

Lần này Châu Thanh trở về rất tạm thời, sau khi tham gia xong cuộc họp giao lưu thì còn nhân tiện theo Trữ Khâm Bạch đi một chuyến đến nhà họ Trữ. Vốn dĩ đây là một hành trình ngắn theo kế hoạch, kết quả là nhà họ Châu người ngã ngựa đổ, Trữ Khâm Bạch mang theo vết thương về đoàn.

Ngày hôm sau, Châu Thanh định quay trở lại, kết quả là đột nhiên được thông báo rằng Châu Khải Tông phải nhập viện.

Lúc này, Châu Thanh mới biết rằng ông đã được chẩn đoán mắc bệnh tim mạch được một thời gian rồi, trước đây vẫn luôn điều trị bằng thuốc. Lần này vì việc của Châu Tùng mà nhập viện, bác sĩ nói phải tiến hành phẫu thuật bắc cầu động mạch, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

Châu Tùng đã bị giam lại, vẫn đang trong quá trình thụ lý và chờ phán xét.

Thư Mỹ Lệ như một mớ bòng bồng, ngoại trừ khóc ra thì không có việc gì khác để làm, vậy nên mọi thứ từ trên xuống dưới đều do Châu Thanh xử lý.

Sáng thứ hai, Châu Khải Tông vẫn chưa tỉnh lại, các quản lý cao tầng của công ty thống nhất thời gian đến thăm trước.

"Châu Thanh à, tình huống của ba con rốt cuộc là thế nào vậy? Cơ thể ông ấy vẫn luôn khoẻ mạnh, tại sao lại đột nhiên đổ bệnh?"

"Nghe nói Châu Tùng còn bị cảnh sát mang đi rồi à? Có phải là có liên quan đến bệnh tình của ba con không?"

Trợ lý đã đi theo Châu Khải Tông làm việc nhiều năm không thể không thay

Châu Thanh chặn họ lại, an ủi: "Các vị thành viên quản trị, ca phẫu thuật của lão Châu tổng diễn ra rất thuận lợi, bác sĩ nói đợi tỉnh dậy là được."

"Việc còn lại của Châu Tùng thuộc về việc nhà của lão Châu tổng, hết thảy công việc ở công ty của ông ấy đều được bàn giao cho Châu tổng, sẽ không làm chậm trễ công việc ở công ty đâu, xin các vị bình tĩnh, đừng nóng vội."

Châu Khải Tông đột ngột nhập viện, đây là một đòn chí mạng đối với Châu thị.

Những lợi ích sống còn có liên quan đến mỗi một người trong công ty nên không ai có thể thờ ơ.

Người duy nhất bọn họ có thể tìm đến cũng chỉ còn lại Châu Thanh.

Châu Thanh đã thức cả đêm, ngay cả trợ lý của Châu Khải Tông cũng cảm thấy đau lòng cho sắc mặt không tốt của cậu nên vừa chặn người vừa quay đầu nói với cậu: "Châu tổng, cậu về trước đi, ở đây tôi trông chừng là được rồi."

"Không sao."

Châu Thanh vỗ vai ông ra hiệu nhường đường, mình thì đứng ở cửa sổ hành lang bên ngoài phòng bệnh, nhìn một đám người nói: "Tôi biết việc lão Châu tổng đột nhiên ngã bệnh khiến cho các vị đều kinh hãi, cũng rất cảm ơn các vị thành viên quản trị cũ đã luôn đi theo ông ấy trong nhiều năm và quan tâm đến tình trạng sức khỏe của ông ấy. Với tư cách là tổng giám đốc của Châu thị, cũng là con trai của Châu Khải Tông, hôm nay tôi ở đây hứa với mọi người rằng ông ấy sẽ không có chuyện gì, cả công ty cũng vậy."

Kể từ khi Châu Thanh gia nhập Châu thị, tất cả mọi việc cậu làm ra đều rõ như ban ngày.

Lòng tin của những người này dành cho cậu là có nhưng cũng có sự không tin, thậm chí có những người còn muốn thừa nước đục thả câu để được lợi.

"Châu Thanh à, không phải những người làm chú như bọn ta muốn làm khó con, tình huống của công ty con cũng hiểu rõ, ông ấy thật sự đã bệnh không đúng lúc."

"Công ty thế nào cũng phải đi tiếp, những quy định sau này cũng cần phải có người nắm chủ ý chứ."

"Con nhìn con xem, một gian hàng lớn cỡ như Phủ Thành con còn chưa hẳn đã lo nổi, con nói xem, chuyện này..."

Lúc này, cửa phòng đột nhiên từ bên trong mở ra.

Y tá đang đẩy thuốc đi ra, không hài lòng nhìn một đám người, sau đó nói: "Bệnh nhân tỉnh rồi, bảo mọi người đi vào hết đi. Còn nữa, phải chú ý một chút, bệnh nhân cần tĩnh dưỡng, mọi người không thể ở bên trong quá lâu."

Vừa nghe người đã tỉnh, có người vỗ tay vui mừng cũng có người thì ánh mắt loé lên.

Châu Thanh vẫn bình tĩnh, cơ sở trong đầu đang đối chiếu từng nhân viên và tình huống công ty mà cậu hiểu.

Rèm trong phòng bệnh được kéo ra.

Châu Khải Tông nằm trên giường với đôi mắt hơi hé mở.

Trải qua một cuộc phẫu thuật nên cả người dường như mất đi rất nhiều sức lực, vẻ mệt mỏi của tuổi già chợt lộ ra.

Những người này nói không ngừng, hỏi thăm xem ông cảm thấy thế nào.

Thế nhưng Châu Khải Tông mở miệng đã trực tiếp gọi Châu Thanh ở phía sau.

Chờ cho đến khi Châu Thanh đứng trước giường bệnh của ông, Châu Khải Tông mới yếu ớt nói: "Lần này con đi Phủ Thành xử lý ổn thỏa hết mọi việc, sau đó trở về Lam Thành hẳn đi."

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt tất cả những người xung quanh đều khác.

Châu Khải Tông rút cuộc cũng đã điều hành Châu thị nhiều năm như vậy nên vẻ mặt rất bình tĩnh, nói xong lời này liền đưa ánh mắt nhìn về phía những người khác, nhìn một vòng rồi nói: "Các vị ở đây ngày hôm nay, không ít người đều kể từ khi Châu thị mới thành lập thì chúng ta đã sát cánh bên nhau rồi, có một vài người thì sau này mới đến nhưng số năm cũng không ngắn. Hồi còn trẻ, chúng ta đã nói về lý tưởng, nói về kế sinh nhai, thế nhưng vào thời kỳ đỉnh cao nhất lại mất đi ý định ban đầu, trong mắt chỉ còn lại lợi ích. Tôi đã già rồi, các vị cũng không còn trẻ nữa, nhưng thế hệ sau của chúng ta vẫn đang trong tuổi lớn. Lần này nhập viện, việc của công ty tôi dự định giao cho Châu Thanh toàn quyền thay mặt, tuổi tác của nó không cao, rất nhiều việc đều nhờ vào các vị chiếu cố nhiều hơn."

Suy cho cùng thì Châu Khải Tông đã tỉnh lại rồi, người có ý cũng không nói gì nữa mà chỉ liên tục nói: "Nên làm mà, Châu Thanh tuổi còn trẻ nhưng năng lực không nhỏ đâu."

"Trong khoảng thời gian này, Châu thị có được trạng thái như bây giờ cũng là nhờ có cậu ấy."

"Vẫn là Châu tổng nên giữ gìn sức khỏe đi, bọn tôi còn chờ ngài khoẻ lên đây, dẫn dắt bọn tôi đi xa hơn nữa chứ."

Đến khi cuối cùng cũng tiễn được nhóm người này đi thì sự mệt mỏi trên khuôn mặt Châu Khải Tông đã nặng nề hơn vừa rồi vài phần, nhìn Châu Thanh từ đầu đến cuối đều không nói chuyện trước giường bệnh. Châu Khải Tông nghiêng đầu hỏi cậu: "Suy nghĩ của bản thân con thế nào?"

Châu Thanh vén chăn cho ông: "Ngài yên tâm dưỡng bệnh là được, không cần lo lắng nhiều đến vậy. Việc trong công ty con sẽ tạm thời tiếp quản, sẽ không xảy ra sai sót đâu."

Vì lòng hiếu thảo của người con trai, Châu Thanh chỉ có thể nói rằng mình đã làm tròn trách nhiệm.

Những gì nên chịu trách nhiệm, những gì nên xử lý, cậu hết thảy sẽ không chối từ.

Châu Khải Tông đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay Châu Thanh rồi nghiêm túc nhìn cậu, "Ba đang hỏi con, đã chuẩn bị xong chưa? Những lời vừa rồi của ba hẳn là không khó để nghe ra được. Châu Thanh, hiện tại năng lực của con mạnh hơn ba, nếu như lần này con thuận lợi ở bên này, ba dự định sẽ cứ thế lui xuống luôn."

Châu Thanh hơi nghiêng người phối hợp, nghe thấy lời này cũng không quá kinh ngạc, vui mừng thì lại càng không có.

Cậu sẽ không cảm thấy, người cha Châu Khải Tông này cuối cùng vẫn quyết định giao công ty vào tay con trai cả.

Những gì cậu có thể thấy là căn nguyên gốc rễ của một công ty, những người nằm trên gốc rễ đó, còn cả thế giới và gia đình đằng sau bọn họ. Một khi đã tiếp nhận thì đằng sau mỗi một quyết sách và hành động đều sẽ liên quan mật thiết với những người này.

Năm đó tiếp quản công việc kinh doanh của nhà họ Châu là bởi vì đó là tâm huyết của cha cậu qua mấy đời nhà họ Châu trước đó.

Sau này, khi đất nước gặp nạn, nhà họ Châu bị lật đổ và không còn tồn tại nhưng tất cả tiền của, từng các từng xu Châu Thanh đều tự nhận rằng xứng đáng với nhà họ Châu.

Nếu cha còn sống thì cũng nhất định sẽ ủng hộ mọi quyết định của cậu.

Thế giới ngày hôm nay không cần phải đầu rơi máu chảy.

Mối quan hệ cha con với Châu Khải Tông còn không được xem là sâu đậm.

Lúc đó, cậu gia nhập Châu thị cũng không phải nhắm đến vị trí cao nhất.

Đối với cậu mà nói, bất kể là thân phận gì và ở đâu, chỉ cần vẫn có thể làm những gì mình muốn làm và có thể làm là được rồi.

Châu Thanh nói, "Ngài vẫn còn trẻ."

Châu Khải Tông buông cậu ra, chậm rãi phát tay, cười nói: "Không còn trẻ nữa, ba già rồi, đặt vào ngày trước có khi con còn sẽ mắng ba một câu già rồi mà chưa chịu chết đi."

Châu Thanh nhất thời im lặng.

Bệnh này của Châu Khải Tông nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, chỉ cần sau này chú ý thì không phải là không thể tiếp tục chống đỡ Châu thị, nhưng việc ông muốn nghỉ hưu cũng không phải là giả.

Châu Khải Tông dường như biết cậu đang nghĩ gì nên mở miệng nói: "Nếu như con vẫn như trước đây, xem như ba có không bò dậy được thì cũng phải ráng mà chống đỡ. Nhưng bây giờ thì khác, nhiều lúc ba cũng nghĩ, rốt cuộc tại sao con đột nhiên lại thông suốt vậy? Về tầm nhìn và năng lực trong việc điều hành một doanh nghiệp lại khiến cho ba với tư cách là một người cha cảm thấy tự hổ thẹn không bằng. Nhưng bây giờ ba không do dự về vấn đề này nữa, ở dưới còn biết bao nhiêu người đang há miệng chờ ăn, công ty giao cho con ba yên tâm, cũng tin tưởng con nhất định sẽ làm tốt hơn ba."

Lúc này truyền đến tiếng mở cửa, là Thư Mỹ Lệ vừa đi lấy nước về, chai nước trên tay bị rơi xuống đất.

Khuôn mặt của người phụ nữ đều là vẻ hoảng hốt.

Bà nhìn hai cha con trong phòng bệnh, lúc này mới thật sự hoảng sợ, thậm

chí còn không dám xông vào khóc lóc gây sự như trước nữa.

Bởi vì bà nhận ra rằng mình thật sự không thể làm được gì nữa. Bao nhiêu năm nay, bà đều dựa vào Châu Khải Tông để sống, không có công việc, không biết gì về công việc của công ty.

Trước đây cho rằng mình có con trai, kết quả là con trai lại vào tù rồi.

Chỉ đến khi Châu Khải Tông ngã xuống bà mới nhận ra, hoá ra đây là cảm giác khi bầu trời sụp xuống.

Người thanh niên đứng trước giường bệnh đã không còn là Châu Thanh quen thuộc trong trí nhớ của bà nữa rồi.

Cậu sẽ không lảng mạ bà, sẽ không dễ dàng vì hai ba câu của bà mà nổi trận lôi đình. Cậu đến bệnh viện ngay khi nhận được thông báo, từ thủ tục nhập viện đến trao đổi phẫu thuật, toàn bộ quá trình đều do cậu làm. Đồng thời cậu còn lo liệu sự vụ của Châu thị, xoa dịu lòng người, tiến lùi có chừng mực, không có gì là không thoả đáng.

Nếu con trai mình đã tiêu rồi thì bà cũng tiêu rồi.

Châu Khải Tông rời mắt khỏi người phụ nữ đang hồn xiêu phách lạc, cuối cùng nói với Châu Thanh: "Ở đây không sao cả, con đừng ở đây nữa mà về nghỉ ngơi đi. Tiền Thịnh và Chu Cần ban đầu con mang theo đều là những người có năng lực, việc ở bên phía Phủ Thành bọn họ cũng dần dần bắt tay vào làm rồi, con có thể đặt trọng tâm trở lại việc quản lý tổng công ty. Về phần cậu Hứa Triều đó, con dùng quen tay thì có thể đề bạt cậu ấy lên vị trí trợ lý đặc biệt, đãi ngộ trong tương lai sẽ không tệ đâu."

Châu Thanh cũng không nói gì nữa, "Vây ngài nghỉ ngơi thật tốt, con đi trước đây."

Châu Thanh đi ngang qua người phụ nữ rồi rời đi mà không ngoảnh đầu lại.

Chân trước cậu vừa rời đi, chân sau Thư Mỹ Lệ đã lao đến giường bệnh.

Bởi vì Châu Khải Tông vừa mới phẫu thuật nên bà không dám thật sự chèn ép người khác mà chỉ có thể mang theo đầu tóc rối bù xù hỏi ông: "Bác sĩ đã nói anh chỉ cần nghỉ ngơi đàng hoàng thì cơ thể sẽ không có chuyện gì nữa mà, chân trước Châu Tùng vừa bị cảnh sát bắt đi thì quay đầu đã thấy anh giao công ty cho Châu Thanh rồi. Châu Khải Tông, anh có ý gì?!"

... (còn tiếp)

- - -

(giải pass và đọc tiếp trên Wordpress capngagiangson.wordpress.com)

Xin lỗi vì sự bất tiện này ạ

Chương 34: C34: Chương 34

Sau khi Châu Thanh thay mặt cho Châu thị, phần lớn thời gian đều dành cho công ty.

Nếu như nói khi còn ở Phủ Thành là đi xuống cơ sở làm những việc thực tế, quá trình này tương đương với việc thăm dò con đường, vậy thì sau khi tiếp quản Châu thị, những kinh nghiệm trước đây đã đặt nền tảng để cậu có thể chân chính kiểm soát doanh nghiệp.

Mọi việc xem như thuận lý thành chương, mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió.

Tất cả đều dựa trên sự thật.

Phủ Thành có Tiền Thịnh, Chu Cần và những người khác, tổng công ty có sự ra sức ủng hộ của lão Châu tổng.

Châu Thanh, Châu tổng mới được bổ nhiệm thay mặt sếp tổng, tốc độ thăng chức này thật sự đáng kinh ngạc.

"Bây giờ cậu có nhiều việc, thật ra có thể đổi một người khác đến mà."

Trên máy bay, Trữ Húc Minh liếc nhìn Châu Thanh ở bên cạnh, khẽ cau mày, sau đó lại nói: "Anh có thể tưởng tượng được cậu tiếp quản vội vàng như vậy sẽ gặp phải bao nhiêu tình huống đột phát. Lúc anh ngồi vào vị trí ngày hôm nay ở Thịnh Vũ, cho dù đã chuẩn bị từ hơn nửa năm trước, cộng thêm vốn dĩ anh đã từng làm ở vị trí quản lý của tập đoàn được vài năm rồi nhưng lúc đó vẫn cảm thấy lực bất tòng tâm."

Hiện tại Châu Thanh đã sớm quen với kiểu lịch trình công tác này.

Trong suốt thời gian bay hơn ba tiếng đồng hồ, cậu đều cố gắng hết sức để cho mình ở trong một không gian thoải mái.

Lúc này, áo khoác đã sớm được cởi ra, áo sơ mi có chất liệu tốt sẽ không khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Cậu dựa lưng vào ghế, cử động cái cổ hơi cứng đờ, cười trả lời một câu: "Lần công tác này đã hoãn lại hơn nửa tháng rồi. Người trước kia được chỉ định lại liên quan đến việc phát triển chiến lược phía Tây trong ba năm tới, dù thế nào em cũng nên đi chuyến này."

"Cơ thể cậu chịu nổi không?" Trữ Húc Minh lộ ra vẻ lo lắng, "Anh thấy cậu gầy hơn so với trước kia một chút."

"Vậy sao?" Châu Thanh thật sự dùng mu bàn tay áp lên mặt, sau đó nói: "Có lẽ vậy, lúc bận rộn tiêu hao nhanh, bây giờ trời còn nóng nữa, mùa hè giảm cân (*)."

(*) bản gốc là "khổ hạ" (苦夏): ý chỉ khi bước vào mùa hè, bởi vì nhiệt độ lên cao nên xuất hiện hiện tượng khẩu vị giảm xuống không muốn ăn uống, lượng thức ăn nạp vào ít hơn so với các mùa khác một cách rõ rệt cộng thêm sốt nhẹ (nhiệt độ cơ thể dao động từ 37°C - 37.4°C), cơ thể mệt mỏi, kiệt sức, tinh thần không phấn chấn, hiệu quả công việc đi xuống và cân nặng giảm đi.

"Cậu còn mùa hè giảm cân nữa chứ?"

Trữ Húc Minh tự nhiên không tin, "Suốt đường đi, anh đều thấy cậu không có chút cảm giác đổ mồ hôi nào."

Châu Thanh mỉm cười: "Chắc là từ trước đây. Kể từ khi xuất viện quả thật đã trở nên hơi sợ lạnh."

Hồi nhỏ, Châu Thanh sợ nhất là mùa hè.

Những cây đa lớn trước cửa nhà họ Châu mỗi khi đến mùa hè đều có tiếng ve kêu không ngừng, lúc đó cậu nằm một lúc không ngủ trưa được thì sẽ thích nghịch. Sau đó Trọng Thanh đến, cầm vợt lưới trèo lên cây để bắt ve. Mỗi lần đều nóng đến đổ mồ hôi khắp người, ngày hôm sau chắc chắn sẽ sốt cao, uống thuốc bắc khó ngủ thì chưa nói mà còn vì như vậy mà chịu một trận đòn.

Cho dù là sau này, so với mùa đông ẩm ướt, lạnh giá và đầy tuyết, cậu càng không thích mùa hè nóng như thiêu như đốt hơn.

Mỗi mùa hè gầy đi một chút là điều bình thường, chỉ là tổ chức cơ thể hiện tại của cậu thay đổi quá nhiều, bác sĩ đã sớm nói qua sức đề kháng của cậu không tốt, mùa hè ngược lại lại thoải mái hơn một chút.

Nhiệt độ điều hòa trên máy bay khoảng 27 độ, đối với Châu Thanh mà nói là đã hơi thấp rồi.

Cậu gọi tiếp viên đang đi ngang qua xin một chiếc chăn mỏng, quay đầu hỏi về lời mà Trữ Húc Minh vừa nói: "Em còn tưởng việc anh cả tiếp nhận Thịnh Vũ là chuyện đường đột."

Ở trong một vòng tròn lâu ngày, có một số chuyện tự nhiên sẽ truyền đến tai.

Việc thay đổi người nắm quyền tập đoàn Thịnh Vũ là một sự kiện lớn trong ngành. Trữ Khâm Bạch đột nhiên nổi loạn, cổ phiếu của Thịnh Vũ giảm mạnh, Trữ Kiến Hùng bị buộc phải thoái vị, tất cả đều xảy ra trong thời gian một tháng ngắn ngủi.

Không ít người đồn đoán rằng đây là thủ đoạn tranh đoạt của nhà hào môn. Truyện Kiếm Hiệp

Cuối cùng, Trữ Khâm Bạch lại đột nhiên bật vô âm tín, quay đầu vẫn hoạt động trong giới giải trí, việc Trữ Húc Minh tiếp quản Thịnh Vũ là việc mà rất nhiều người không ngờ tới.

Trữ Húc Minh biết Châu Thanh đang nói về điều gì. Anh xem cậu là người nhà mình, có một số việc cũng không định giấu cậu nên nói thẳng: "Hành động của Khâm Bạch thật ra đã sắp xếp gần hai năm. Có một chút chuyện có lẽ là cậu không biết, 30% cổ phần của Thịnh Vũ là của mẹ nó, Tần Nhược, khi đó ngay cả trong tay ba cũng chỉ có 28%, nếu như nó thật sự muốn Thịnh Vũ thì hoàn toàn không hề tổn sức."

Châu Thanh lộ ra vẻ hơi ngạc nhiên.

Trữ Húc Minh cười khở: "Nhưng nó lại không muốn kìa, nó chỉ muốn lấy đi phần thuộc về mẹ mình mà thôi, vì vậy mới có thoả thuận VAM với Thịnh Vũ."

Châu Thanh trầm nghĩ, chẳng trách.

Chẳng trách trước đó cậu hỏi rằng một năm trước anh đột nhiên làm loạn có phải là vì cái người Bạch Chỉ trông rất giống mẹ anh ở bên cạnh ba anh hay không, anh thì lại nói rằng trí tưởng tượng của cậu quá phong phú.

Trữ Húc Minh lại nói: "Châu Thanh, việc lần trước chúng ta cùng nhau về nhà, hy vọng cậu đừng để trong lòng. Ba, ông ấy không hẳn là thật sự nhắm vào cậu, tình trạng giữa ông ấy và Khâm Bạch cũng không phải là dùng vài câu có thể nói rõ được, có một số việc mà ngay cả anh cũng không biết."

Đúng lúc tiếp viên hàng không mang theo chăn quay lại, Châu Thanh nhận lấy và nói cảm ơn, sau đó nói: "Anh cả, lần trước em cùng anh ấy trở về thuộc về quan hệ lệ thuộc, anh ấy còn không để ý thì em càng sẽ không, việc này anh cứ yên tâm."

Trữ Húc Minh trầm nghĩ, anh yên tâm quá ấy chứ.

Hiện tại anh đã không rõ trạng thái giữa hai người này rốt cuộc là gì nữa rồi.

Nếu bạn nói không tốt thì lúc ở chung lại trông rất bình thường, nhưng nếu bạn nói tốt thì hoàn toàn chưa đến mức đó.

Châu Thanh tiếp quản doanh nghiệp của Châu thị nên ngày đêm bận rộn, người ở đầu bên kia thì vào đoàn làm phim, một hai tháng ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu. Bây giờ, việc anh sắp rời Thánh Khải đã âm ỉ đến sôi sùng sục trên mạng nhưng bản thân anh lại không hề có động tĩnh gì.

Trữ Húc Minh đột nhiên hỏi Châu Thanh: "Địa điểm lần này chúng ta đến ở bên cạnh Kỳ Đông, sau khi kết thúc có muốn đi tham ban (*) với anh không?"

(*) tham ban: đi thăm người khác khi người đó đang làm việc, cụm này trong giới giải trí mình thấy hay dùng chỉ đi thăm phim trường nè.

"Tham ban?" Châu Thanh hỏi, "Tham ban cái gì?"

Trữ Húc Minh thở dài trong lòng, cảm thán một người làm anh cả như mình đây thật sự tan nát cõi lòng vì Trữ Khâm Bạch, anh tỏ ra đáng thương thay cho Trữ Khâm Bạch ngay tại chỗ, nói: "Đến đoàn làm phim tham ban. Em không xem mạng xã hội nên chắc là không biết, mọi người trên mạng đều đang mắng nó, anh sợ trong lòng nó chịu không nổi."

Châu Thanh nhìn Trữ Húc Minh đầy nghi ngờ: "..."

Mặc dù Châu Thanh thật sự rất ít xem tin tức giải trí nhưng mức độ nổi tiếng của Trữ Khâm Bạch cậu cũng biết đại khái.

Đặc biệt là trước đây ở huyện Lâm Thuận đã từng chứng kiến sức ảnh hưởng của anh, từng chứng kiến tình huống anh bị fan bao vây trong nhà vệ sinh không thể ra ngoài.

Hơn nữa, Trữ Khâm Bạch "chịu không nổi" ư? Còn không phải là nói dối trắng trợn sao?

Cho dù có như vậy thì khi xuống máy bay và ngồi lên xe, Châu Thanh vẫn tìm kiếm tên anh trên mạng.

Tin tức đầu tiên bật lên thật sự là chữ anh.

—— Tin tức ảnh đế Trữ rời khỏi Thánh Khải đã được xác thực, bản tính vong ơn bội nghĩa được thể hiện sống động thông qua miêu tả lịch sử phát triển từ khi ra mắt của Trữ Khâm Bạch.

Các loại tin tức nhỏ được lôi ra rồi điểm lại một lần, cuối cùng kết luận, trong giai đoạn chuyển đổi quan trọng của Thánh Khải, anh đã lựa chọn tách khỏi công ty vào lúc này chính là đã quên đi ý định ban đầu, bội tín bội nghĩa.

Bên dưới đủ loại giải thích đều có.

"Nghệp vụ của studio của ảnh đế Trữ vốn dĩ không liên quan nhiều đến Thánh Khải, anh ấy làm như vậy không có vấn đề gì nhỉ? Thánh Khải bây giờ một năm ký hợp đồng với tân binh không dứt, đều không phải dùng chiêu bài của anh ấy à?"

"Mấy người quên Nhâm Kỳ Hiên trước đây rồi sao? Việc này tôi nghe nói bản thân ảnh đế Trữ vô cùng bất mãn, sẽ không phải vì cậu ta chứ?"

"Lâu trên cũng buồn cười thật, Nhâm Kỳ Hiên tính là cái gì chứ? Việc "Mộng phù du" đổi vai diễn fan còn chưa tỉnh ra à, cậu ta quan trọng như thế nào mà đáng để Trữ Khâm Bạch làm ầm ĩ như vậy?"

"Mấy người dùng acc clone thảo luận làm gì chứ? Công ty truyền thông này tiếng tăm lừng lẫy, trong giới giải trí không có mấy người chưa bị nhà hấn nói tới. Cái người ảnh đế Trữ này đã tự mình mang tiếng xấu, đừng có cho công ty truyền thông này thêm độ hot nữa."

Đây vẫn chỉ là phần dưới của một bản tin.

Châu Thanh bấm vào phần giải trí, phát hiện ra rằng ba tin tức đầu tiên đều

là về Trữ Khâm Bạch.

Vốn vẹn chỉ là một sự thay đổi công việc bình thường như tách ra khỏi Thánh Khải mà cũng có thể dẫn đến việc nhiều bên đánh nhau.

Châu Thanh đọc mà mù mờ.

Trữ Húc Minh hỏi cậu: "Thế nào? Anh không nói dối đúng chứ?"

Châu Thanh nói: "Hoàn cảnh quả thật rất ác liệt."

Trữ Húc Minh: "Đúng vậy, cái giới này là vậy đấy, vị thành niên nhiều, nếu không nhẹ nhàng dẫn dắt thì một khi không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện lớn. Đặc biệt là hiện tại Thánh Khải đã ký với không ít lưu lượng, cơ sở của cộng đồng fan nói chung chưa được trưởng thành lắm. Đúng rồi, cậu đã gặp Lục Minh chưa?"

Châu Thanh nghĩ đến người đàn ông cậu gặp lần đầu tiên đến Đông Hồ rồi gật đầu: "Mới gặp một lần."

Trữ Húc Minh gật đầu: "Nhà họ Lục hẳn là cũng từng nghe nói đến nhỉ, vốn là kinh doanh bất động sản, Lục Minh là con ngoài giá thú, trước kia cũng là ông chủ nhỏ không dễ chọc vào, quen biết với Khâm Bạch khi còn đi học. Năm mà Khâm Bạch đóng phim, đúng lúc Lục Minh bị người nhà đàn áp khủng khiếp, xem như Khâm Bạch đã giúp cậu ta một lần, sau đó hợp tác thành lập nên Thánh Khải. Lục Minh ấy à, con người này có thể xem như khá vị lợi, vài năm trước đã có thể nhìn ra đầu mối, bây giờ thì càng ngày càng rõ ràng hơn."

Bất kể là Châu thị hay Thịnh Vũ, những nghiệp vụ đang làm bây giờ không liên quan gì đến giới giải trí.

Châu Thanh không hiểu chế độ vận hành trong giới đó nhưng cậu cũng có thể nhìn ra được, Trữ Khâm Bạch ngoại trừ là một nửa ông chủ của Thánh Khải ra thì cái mác mà thân phận diễn viên hiện tại phó thác anh có vẻ như

càng nặng hơn một chút.

Châu Thanh: "Trở mặt thành thù rồi sao?"

"Cũng không đến mức đó." Trữ Húc Minh lắc đầu, "Lục Minh và Khâm Bạch... Nói thế nào nhỉ, tình cảm vẫn là đã khác đi rồi."

Châu Thanh đang đoán xem tình cảm này tại sao lại khác đi thì bản thân Lục Minh thật sự đã đuổi theo đến thành phố điện ảnh và truyền hình.

Thành phố điện ảnh và truyền hình là một thị trấn bên dưới Kỳ Đông, chiếm diện tích không nhỏ, ngoài thổ dân ra thì chủ yếu là một cơ sở du lịch điện ảnh và truyền hình tích hợp tham quan, nghỉ dưỡng sinh thái, quay phim và sản xuất phim điện ảnh và truyền hình.

Trần Đăng Đăng cơm bưng nước rót, sợ bỏ bê ông chủ nên đã vượt hơn nghìn cây số đến đây.

"Lục tổng, ngài uống nước đi."

Lục Minh đang ngồi trên một chiếc ghế đầu gỗ nhỏ bên cạnh phố Dân Quốc, trên tay cầm một chiếc quạt Dân Quốc nhỏ, vừa quạt thật mạnh vào mặt vừa hỏi: "Anh Trữ của cô còn bao lâu nữa?"

"Không biết ạ, dù sao chắc cũng phải ba tiếng."

Trần Đăng Đăng chu đáo đưa một gói giấy sang.

Đây là đang quay ở ngoài đường, quạt điện có thể dùng được trong đoàn phim đều ở bên chỗ của đạo diễn, cô cũng không dám di chuyển mà chỉ nhỏ giọng hỏi: "Ngài muốn tới sao lại không nói sớm với sếp em một tiếng?"

Trong lòng Lục Minh phát bực, cứ để cái nắng nóng 37 độ ở phim trường thành phố chiếu rọi thế này nữa thì cả người đứng ngồi không yên, làm gì còn chút dáng vẻ trong công ty, ra dáng ông chủ lớn đối diện với một nhóm minh tinh nhỏ nữa.

Hắn cau mày nói: "Nếu như tôi có thể nói chuyện thông suốt với anh Trữ của cô thì tôi còn phải chạy tới đây chịu tội làm gì?" Vừa nói vừa sai bảo Trần Đăng Đăng: "Qua đây, đưa cái quạt nhỏ trong tay cô cho tôi."

Trần Đăng Đăng có hơi muốn cười, cô biết anh Trữ cố ý không nhận cuộc gọi của ông chủ Lục, lúc này kiềm chế khóe miệng, cố nén cười đưa chiếc quạt màu hồng to bằng lòng bàn tay trong tay qua.

Ngồi trơ ra bên vệ đường suốt bốn tiếng đồng hồ cho đến khi Trữ Khâm Bạch xong việc, có lẽ anh đã nghe tin Lục Minh đến từ Trần Đăng Đăng từ sớm nên lúc thay ra quần áo bình thường đi qua, trên mặt không có bất kỳ sự ngạc nhiên nào. Anh lấy một chai nước mới từ chiếc bàn nhỏ bên cạnh, vừa vặn nắp vừa hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"

Ánh mắt Lục Minh buồn bã, đợi cả nửa ngày, trái tim dù có lo lắng không yên đến đâu cũng chùng xuống.

Lúc này nhìn thấy hai bên thái dương Trữ Khâm Bạch đỏ mồn mồn nhể nhại nhưng lại không có một chút tinh thần mệt mỏi, hắn còn lười đứng dậy mà chỉ đá chiếc ghế còn lại bên cạnh về phía trước, "Ngồi."

Trữ Khâm Bạch liền ngồi xuống, vòng tay đặt chai nước trở lại thêm đá phía sau rồi mở miệng: "Cậu tới cũng vô ích thôi, lần trước trở về trong cuộc họp tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Các điều khoản hợp đồng không phải Phạm Tuyền đã gửi hết cho cậu rồi sao, nhượng lợi 20% cậu còn chưa hài lòng à?"

"Lão Bạch, lời này tổn thương tình cảm quá đi mất."

Lục Minh nghiêm mặt.

Một người đàn ông to lớn trong bộ Âu phục ngồi trên chiếc ghế đẩu nhỏ trông có hơi buồn cười. Bây giờ hắn trông không giống Lục Minh, ông chủ tinh anh của Thánh Khải nữa mà giống như một người đàn ông bình thường mang theo chút hiu quạnh.

Nhìn đường phân chia bóng mặt trời dưới chân hai người, Lục Minh nói: "Bọn mình ngồi cùng nhau thế này có giống cái hồi mười mấy tuổi ngồi trên sân vận động không? Khi đó, cậu đã là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, đánh một trái bóng đã có một đồng cô gái vây quanh, nhưng con người cậu đây từ nhỏ đã luôn làm mặt lạnh, tôi còn đếm không nổi đã thay cậu nhận bao nhiêu thư tình nữa rồi."

Trữ Khâm Bạch chống khuỷu tay lên đầu gối, nghiêng đầu nhìn Lục Minh một cái, "Xúc động rồi à?"

Lục Minh nhìn lại, gượng cười: "Chỉ cảm thấy thay đổi quá lớn, chúng ta đều sắp ba mươi rồi."

Biểu cảm Trữ Khâm Bạch bình tĩnh, "Hôm nay cậu đa sầu đa cảm thật."

"Anh Trữ." Hai tay Lục Minh đan lại, nhìn về phía trước với vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có: "Từ đầu đến cuối, tôi nợ cậu một lời cảm ơn. Lúc đầu tôi khó khăn như vậy, nếu không phải là cậu thì tôi thậm chí còn không biết mình sẽ là đáng về gì. Mấy năm nay kinh doanh Thánh Khải, tôi vẫn luôn nói là những việc về quản lý cứ giao cho tôi, cậu yên tâm quay phim là được, nhưng tôi cũng biết rằng từ trước đến nay vẫn là cậu luôn kéo tôi đi."

Kéo Thánh Khải, cũng kéo luôn cả hắn.

Trữ Khâm Bạch vỗ vai Lục Minh, không nói chuyện.

Mong muốn bọc bạch của Lục Minh giờ phút này đã đạt đến đỉnh điểm, dường như có một vài lời nếu như không nói bây giờ thì qua thời gian này rồi sẽ không thể nói ra khỏi miệng nữa.

Đây không phải là văn phòng của Thánh Khải, càng không có những người ở studio của anh như chị Phạm tồn tại, xung quanh là những nhân viên công tác bận rộn với máy móc.

Ánh nắng rất gắt, giống như mỗi một buổi chiều của nhiều năm về trước,

Lục Minh nói: "Tôi biết cậu đã hạ quyết tâm, cũng biết trước đây Nhâm Kỳ Hiên còn có chút chuyện khác, những gì tôi làm có hơi quá giới hạn một chút nhưng tôi thật sự không muốn đi đến bước này. Bọn mình đã quen biết nhau bao nhiêu năm rồi, người khác thấy chúng ta rạn vỡ tươi đẹp nhưng mười mấy năm trước chỉ có thể đánh nhau với người ta thì không mấy ai biết. Tôi biết cậu đối nhân xử thế, bên ngoài có bao nhiêu bình luận tiêu cực thì cậu vẫn luôn là anh Trữ của trước đây, nhưng tôi dường như đã không thể quay trở lại được nữa."

Trữ Khâm Bạch cười lên, nói: "Lục Minh, tôi cũng không phải là Trữ Khâm Bạch của năm mười mấy tuổi nữa rồi. Không ai sẽ quay trở lại mà chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước."

Lục Minh nghiêng đầu nhìn anh.

Trữ Khâm Bạch: "Định vị của cậu về Thánh Khải phù hợp với sự phát triển trước mắt trong giới, tôi muốn đầu tư vào tiêu chuẩn hóa, không ở lại Thánh Khải chỉ là vốn dĩ không có ý định ươm tạo minh tinh ở mảng này thôi. Những thứ này tôi đã sớm nói với cậu rồi, đáng để cậu ban ngày ban mặt chạy đến đây cùng tôi nhớ lại hồi ức năm xưa à?"

Lục Minh giống như bị nghẹn.

Hắn cũng rất xấu hổ đấy.

Bị Trữ Khâm Bạch nói như vậy thì thu lại cảm xúc, cà khịa: "Còn không phải hai ngày nay trên mạng bị réo khiếp quá à, tôi có lương tâm phát hiện, cảm thấy Thánh Khải mất đi cậu thì tôi cũng có thể nâng đỡ được ảnh đế tiếp theo, nhưng... tôi xem cậu là một người bạn thật sự."

Khi còn trẻ, Trữ Khâm Bạch ngông cuồng hơn bây giờ, anh cũng không thiếu tiền, ngoại trừ có một người bà ngoại ở đó thì giống như một con sói đạp gió rẽ mây.

Khi đó, Lục Minh không được chào đón ở nhà họ Lục, ngay cả ở trường cũng bị các anh chị khoá trên tìm người hợp sức bắt nạt.

Quen biết Trữ Khâm Bạch là tình cờ, lúc đó đã có người khai quật được anh, nửa bàn chân đã giẫm vào vòng tròn này rồi.

Sau đó, anh đánh nhau vì hấn nên hợp tác gần như tiêu tủng, chiều hôm đó còn ngồi trên nóc tòa nhà bỏ hoang cùng với những người hoàn toàn không thân quen là Cù Như Ý, Trần Mộc Tùng, hấn nói khoác mà không biết ngữong: "Anh Trữ, đợt sau này tôi có năng lực rồi, tôi nhất định sẽ cho cậu tài nguyên đỉnh cao nhất!"

Khi đó đã khiến cho Cù Như Ý và những người khác bên cạnh không thể nhịn được cười, ở bên cạnh nói: "Thôi được rồi, nếu như Trữ Khâm Bạch cậu ta có thể thu lại cái tính nét chó má đó thì nhất định sẽ có mệnh đỏ tía (*)."

(*) màu đỏ bên Trung ngoài chỉ may mắn còn chỉ sự nổi tiếng, như người ta hay nói "đại hồng" là siêu nổi í.

"Cậu ta thật sự muốn tài nguyên, chẳng lẽ thiếu được sao?"

Lúc đó, Lục Minh vẫn chưa biết anh là con trai út của nhà họ Trữ, càng không biết mẹ anh là minh tinh điện ảnh nổi tiếng Tần Nhược.

Trong những năm tiếp theo, Trữ Khâm Bạch quả thật có không ít tin tức tiêu cực nhưng điều đó không ngăn cản anh nhận được giải thưởng này đến giải thưởng khác.

Tuổi trẻ đã thành danh, nổi tiếng lâu dài, còn hấn thì dồn hết sức lực cho Thánh Khải.

Có sự tồn tại của Trữ Khâm Bạch, cho dù chỉ là danh nghĩa nhưng những năm này, Thánh Khải đều xem như bước đi thuận nước thuận gió.

Hai năm nay, nhà họ Lục đã không còn như trước, những áp bức thời niên thiếu kia, những ngày tháng không thể nhìn thấy bầu trời kia dường như đã qua lâu lắm rồi. Hấn trở thành ông chủ nổi tiếng của Thánh Khải, những minh tinh nhỏ thấy hấn đều phải cung cung kính kính gọi một tiếng Lục

tổng.

Hắn dần dần lạc lối, nhất thời không tìm được đúng hướng đi, cho đến khi anh Trữ muốn rời đi, quyết định này giống như một đòn cảnh tỉnh.

Thật ra đây là việc đã sớm có dự cảm, chỉ là hắn không muốn thừa nhận, thừa nhận bọn họ đều đã đi quá xa rồi, dần dần đã đi lên những con đường khác nhau.

Có những lời giữ trong lòng trong một thời gian dài sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng dường như một khi nói ra lại cảm thấy không có gì to tát.

Lần này hắn đến đây, bản thân vốn không phải để níu kéo mà càng giống như tìm một lối thoát cho chính mình.

Trong lời nói thờ ơ cộng thêm trêu chọc ghét bỏ của Trữ Khâm Bạch, sự xấu hổ của Lục Minh tăng lên gấp bội nhưng đồng thời cũng cảm thấy dễ chịu chưa từng thấy.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy: "Không quay nữa à? Đi thôi, đi ăn một bữa thật to!"

Trữ Khâm Bạch giống như đang nhìn một kẻ ngốc: "Bây giờ còn chưa đến bốn giờ."

Lục Minh còn trợn mắt nhìn anh: "Ba à, có biết bữa sáng bữa trưa tôi còn chưa ăn không? Hai ngày nay còn suýt lên cơn đau tim. Đứng dậy đi, xem như đi ăn với tôi, chỗ của mấy cậu nóng thế này, quay phim mà cũng không sợ say nắng."

Hai tiếng sau tại nhà hàng lẩu đất nhất thành phố điện ảnh và truyền hình.

Lục Minh quét sạch nửa tiếng mới chậm chậm dùng đũa, mở miệng nói: "Nếu không phải lo lắng ảnh hưởng không tốt thì tôi nên mời đạo diễn Dương bọn họ cùng ăn một bữa."

"Có ảnh hưởng gì?" Trữ Khâm Bạch dựa người lên ghế, thuận miệng hỏi.

Lục Minh nhìn anh bằng ánh mắt đã biết còn hỏi: "Chuyện của Nhâm Kỳ Hiên đấy thầy, lúc đó fan của cậu ta suýt chút nữa đã mắng cả nhà Dương Chí Thành. Công ty phải gửi thông báo cho hậu viện hội (*) mới chịu dừng lại, bây giờ tôi làm gì còn mặt mũi mời người ta ăn cơm."

(*) hậu viện hội: tổ chức chính thống đại diện cho fandom của một đối tượng nổi tiếng (nghệ sĩ, vận động viên, công ty, tác phẩm...) để tiến hành các hoạt động ủng hộ, hỗ trợ đối tượng ấy; được chính chủ và fandom thừa nhận.

Trữ Khâm Bạch liếc hẩn một cái: "Dương Chí Thành không phải loại người sẽ để bụng."

Lục Minh thở dài: "Tôi cũng biết, nhưng hiện tại tôi thật sự không dám giật dây này nữa rồi, fan quá khó kiểm soát. Này, hôm nay tôi cũng đã đến rồi, cậu nói thật xem, việc cậu ở trong đoàn làm phim nổi giận đùng đùng vì lam nhan (*) là thật sao?"

(*) mọi người biết hồng nhan là gì thì lam nhan cũng giống vậy mà chỉ cho đàn ông nha, nhưng mình mới biết thêm một nghĩa nữa bên Trung dùng từ này để chỉ "bạn tri âm là nam giới" nghe khá hay, từ này có vẻ văn vẻ hơn bạn đời =)))

Trữ Khâm Bạch dựa lưng vào ghế: "Không phải đã cho cậu biết nguyên nhân rồi à."

"Tôi biết Nhâm Kỳ Hiên là do vấn đề phù hợp với vai diễn, nhưng việc cậu tức giận cũng không thể là giả chứ?"

Trữ Khâm Bạch ngược mắt lên: "Vấn đề cậu nên cân nhắc là chừng mực làm việc của nghệ sĩ dưới trướng cậu."

"Đây là thừa nhận sao?" Lục Minh tự giật mình: "Vậy nên cậu thật sự có

người ở bên ngoài à?"

Thông tin mà Lục Minh nhận được không nhiều hơn bên ngoài là bao, điều duy nhất biết được là trong việc Nhâm Kỳ Hiên bị thay đổi, thật sự có nguyên nhân một người khác nhúng tay vào.

Với tư cách là ông chủ, lúc đó hắn cũng không hỏi nhiều mà ngầm thừa nhận cho việc Nhâm Kỳ Hiên đăng thông cáo (*).

(*) thông cáo: là tin tức độc quyền của một hãng thông tấn, sau khi phỏng vấn được một số tin tức quan trọng sẽ dùng phương thức bản thảo thống nhất gửi cho truyền thông cả nước. Thông cáo không bịa đặt, thể hiện suy nghĩ của chủ nhân; viết khái quát, không kỹ càng nếu không được chủ nhân cho phép... Nhiều công ty, xí nghiệp cũng tự động cung cấp một ít tin tức cho truyền thông nhằm mục đích tuyên truyền trong những hoạt động đối ngoại. (giải nghĩa mình mượn từ bạn Thiên Du)

Cuối cùng đâu có biết lại thật sự chọc phải Trữ Khâm Bạch.

Về phần người bí ẩn này, Lục Minh cho rằng là người trong giới, bị công kích đến sứt đầu mẻ trán cũng không để ý gì mấy.

Hắn chỉ là không hoàn toàn tin vào tin đồn, suy cho cùng thì Trữ Khâm Bạch đã kết hôn rồi, cái việc như ngoại tình này thế nào cũng không giống như điều mà Trữ Khâm Bạch sẽ làm ra.

Lục Minh cân nhắc: "Tình yêu đích thực à? Rốt cuộc là ai vậy?"

Lúc này, Trần Đăng Đăng gõ cửa phòng riêng đi vào.

"Anh Trữ." Cô nói, "Trữ tổng đi công tác, nói là sau khi kết thúc sẽ qua đây tham ban."

Lục Minh vừa nghe thì vô cùng ngạc nhiên và vui mừng: "Anh cả cậu sắp tới à? Vậy tôi phải ở lại đây thêm hai ngày nữa, thế nào cũng phải gặp chút."

Trữ Khâm Bạch cau mày: "Bao giờ?"

"Nói là ngày mai, trễ hơn nữa thì sẽ là ngày mốt." Trần Đăng Đăng xem tin tức nói: "Đúng rồi, anh Châu cũng ở đây."

"Anh Châu nào?" Lục Minh đặt đũa xuống hỏi.

Trần Đăng Đăng không hiểu: "Anh Châu là anh Châu đấy, chứ anh Châu nào nữa?"

Trữ Khâm Bạch: "Châu Thanh." Sau đó quay đầu hỏi Trần Đăng Đăng: "Cùng đến à?"

Trần Đăng Đăng lắc đầu: "Cái đó em cũng không chắc lắm."

Lục Minh phản ứng mất hai giây, sau đó nuốt nước bọt.

Lần trước hắn gặp Châu Thanh vẫn còn là lúc Phạm Tuyên sắp xếp cho người đến Đông Hồ, lúc đó hắn còn đứng ra hoà giải.

Đã được một thời gian dài rồi nhỉ.

Lục Minh nhỏ giọng hỏi: "Việc cậu có người ở bên ngoài đã bị lộ rồi à?"

Trữ Khâm Bạch nhìn hắn không nói gì.

Lục Minh tiếp tục nói: "Không phải là cậu đã làm lớn chuyện đến mức không giấu được nữa nên cậu ta liên hợp với anh cậu đến gây phiền phức cho cậu đấy chứ? Châu Thanh này bây giờ lại dữ dội như vậy, còn dám kiếm chuyện đến trước mặt cậu nữa à?"

Trần Đăng Đăng ở bên cạnh chậm rãi nói: "Lục tổng, anh..."

"Làm sao?" Lục Minh nhìn qua.

Trần Đăng Đăng: "Hơi bị hài."

Chương 35: C35: Chương 35

Lục Minh không cảm thấy câu hỏi của mình có gì không đúng. Ấn tượng về Châu Thanh trong trí nhớ của hắn là một người nằm trong bệnh viện một năm, xuất viện thì đến thẳng Đông Hồ ở, khiến cho Trữ Khâm Bạch ngay cả nhà cũng không về, bây giờ vẫn luôn phải quay phim ở bên ngoài.

Hắn thật sự không cảm thấy Trữ Khâm Bạch đang trốn người mà hầu hết chỉ là lừa để ý.

"Rốt cuộc cậu ta làm thế nào mà quấy rối đến anh cả cậu luôn rồi vậy?" Lục Minh rất tò mò về điều này.

Trần Đăng Đăng đã trực tiếp thay ông chủ nhà mình trả lời, trong giọng điệu còn mang theo chút kiêu ngạo không thể giải thích được: "Anh Châu hợp tác rất nghiêm túc với Trữ tổng nhé, bây giờ anh ấy còn đang quản lý toàn bộ Châu thị, bình thường đều rất bận rộn."

"Cô có chắc chúng ta đang nói về cùng một người không vậy?"

Lục Minh quả thật đã bị làm cho bối rối, hắn nhìn Trữ Khâm Bạch rất bình tĩnh bên cạnh, dùng chân đá anh, "Nói đi xem nào."

Trữ Khâm Bạch cau mày tránh đi sự quấy rầy của Lục Minh, nói: "Châu Khải Tông bị bệnh, Châu thị hiện tại giao cho Châu Thanh thay mặt."

Lục Minh lộ ra vẻ mặt không thể tin được, vấn đề đang nhắm đến ngược lại không phải là Châu Thanh, hắn nói: "Lão Bạch, tôi nhận ra không phải là cậu quá bình tĩnh rồi đấy chứ. Hơn nữa, Châu Thanh ấy hả, nhưng mà Châu Thanh, dựa vào cái đức hạnh đó của cậu ta, người kế vị của nhà họ Châu

không còn ai nữa sao? Giao vào trong tay cậu ta còn không phải mỗi phút mỗi giây đều bị tên phá hoại đó tiêu sạch sành sanh à?"

Hầu hết các món ăn trên bàn đều chưa được động đến.

Trữ Khâm Bạch ngồi rất nhàn nhã, anh đặt tay trái lên bàn tròn, điện thoại trong tay lật tới lật lui trên bàn hai lần.

Giống như đang đáp lại Lục Minh nhưng có vẻ cũng không phải, anh chậm rãi nói: "Nhưng từ trước đến nay cậu ấy làm tốt đến không ngờ."

"Những thứ này cậu đều biết sao?" Lục Minh lại bắt đầu cầm đũa lên.

Nói tóm lại, Châu Thanh trong ấn tượng của hắn không đáng để hắn bỏ nhiều sức lực vào, chỉ là ngay sau đó lại gật đầu khẳng định: "VẬY ĐÂY NHẤT ĐỊNH LÀ ẢO GIÁC CỦA CẬU, NẾU KHÔNG THÌ LÀ SAU LƯNG CẬU TA CÓ GIAO DỊCH GÌ ĐÁNG XẤU HỔ VỚI ANH CẬU. Ý CỦA ANH CẬU MUỐN CẬU RỜI KHỎI GIỚI CŨNG ĐÂU PHẢI MỘT NGÀY HAI NGÀY NHỈ? TÔI VẪN LUÔN BIẾT ANH ẤY CÓ ĐỊNH KIẾN VỚI TÔI, TÔI LUÔN NHÌN VÀO TIỀN BẠC THÌ TÔI THỪA NHẬN, NHƯNG NHỮNG NGƯỜI SỐNG MÀ KHÔNG VÌ DANH LỢI CÓ ĐƯỢC MẤY NGƯỜI? NẾU ĐỂ TÔI NÓI ẤY HẢ, TRỪ PHI LÀ ĐẠI LA THẦN TIÊN (*) CHỨ ANH CẬU CŨNG KHÔNG THAY ĐỔI ĐƯỢC CÁI CẬU CHÂU THANH ĐÓ ĐÂU. CẬU TA MUỐN ĐI THEO ĐẾN THÌ CỨ ĐẾN ĐI, TÔI CÒN Ở ĐÂY NÀY, CÒN SỢ CẬU TA CHẮC?"

(*) đại la thần tiên (大罗神仙): chỉ thần tiên thoát khỏi mọi không gian thời gian, sống cuộc sống vĩnh hằng tiêu dao.

Trần Đăng Đăng ở bên cạnh lẩm bẩm: "Ai sợ ai còn chưa chắc đâu."

Lời này đúng lúc bị Lục Minh nghe được, cầm đũa chỉ vào cô gái nhỏ, "Lão Bạch, cậu quản trợ lý này của cậu đi, sao mà lại hết mực ca tụng chí khí của người khác rồi tự dập tắt uy phong của mình thế?"

Trần Đăng Đăng đã không nghe vào được nữa, nhìn dấu vết lăn lộn của Lục tổng trong giới giải trí, hai tai mít đặc không nghe ngóng những chuyện bên ngoài, còn cả sự khó khăn lặn lội hơn nghìn cây số tìm ông chủ mình để hạ

giọng, cuối cùng Trần Đăng Đăng quyết định tha thứ cho hắn.

"Anh Trữ." Trần Đăng Đăng quay đầu trưng cầu ý kiến, "Vậy em ở bên này có cần thay Trữ tổng sắp xếp chỗ ở các thứ không?"

Trữ Khâm Bạch hếch cằm: "Đi sắp xếp đi, đặt một phòng ở khách sạn chúng ta đang ở."

Trần Đăng Đăng lộ ra vẻ thất vọng, "Anh Trữ, anh đây là chắc chắn anh Châu sẽ không tới sao?" Nói đến đây dường như nghĩ đến gì đó nên hai mắt sáng lên, tự nói với chính mình: "À, nếu anh Châu đến đây thì phải ở cùng anh chứ, trước đây ở huyện Lâm Thuận cũng như vậy mà. Vậy em đi sắp xếp đây."

Trần Đăng Đăng tự nói xong liền mở cửa nhanh chóng rời đi, để lại Lục Minh trong một mớ hỗn độn khó mà tin nổi: "Hai người các cậu ngủ với nhau rồi à?"

Trữ Khâm Bạch lạnh lùng nhìn hắn, "Ăn cơm của cậu đi."

Không phải Trữ Khâm Bạch có thể đoán được Châu Thanh có đến hay không mà anh chỉ biết rõ rằng mục đích của Trữ Húc Minh hoàn toàn không phải là tham ban.

Cho dù anh có lấy danh nghĩa đến tham ban thì cũng sẽ không qua đêm ở thành phố điện ảnh và truyền hình.

Không thể không nói rằng dự đoán của anh chính xác hơn Châu Thanh.

Châu Thanh quả thật có cảm giác rằng có lẽ là Trữ Húc Minh đang cố tình tạo cơ hội nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa, dù sao cậu vốn dĩ cũng không định đi.

Không chỉ là vấn đề về thời gian làm việc mà là vì Dương Chí Thành vẫn luôn hiểu lầm, cảm thấy cậu có thể ảnh hưởng đến trạng thái của Trữ Khâm

Bạch, cậu nghĩ là dù thế nào đi chăng nữa thì mình không đi vẫn tốt hơn.

Bên cạnh Kỳ Đông mới là điểm đến chủ yếu của bọn họ lần này.

Đi công tác đến đây chủ yếu là để gặp người chịu trách nhiệm chính của ban tổ chức buổi hội thảo lần trước và lãnh đạo viện nghiên cứu giá trị doanh nghiệp.

Bọn họ rất hứng thú với dự án ở Phủ Thành.

Dự án Phủ Thành có thể khởi động cũng là nhờ Thịnh Vũ đi đầu, buổi hội thảo trước đây Châu Thanh vốn có kế hoạch qua đây một chuyến nhưng vì Châu Khải Tông đột nhiên nhập viện, cộng thêm sau đó hàng loạt công việc bị trì hoãn nên kế hoạch ban đầu bị hoãn lại đến bây giờ.

"Châu tổng còn trẻ hơn trong tưởng tượng của tôi một chút."

Người sáng lập viện nghiên cứu, đồng thời cũng là hội trưởng Hiệp hội Danh dự quận Tân Nguyên – Lưu Thắng Sử, vừa gặp Châu Thanh đã nói như vậy.

Nói xong vẫn không quên trêu chọc người quen biết là Trữ Húc Minh: "Bây giờ xem ra người trẻ tuổi các cậu tương thân tương ái quá nhỉ."

Trữ Húc Minh cười: "Đây không chỉ là vấn đề tương thân tương ái, người bình thường có thể lọt vào mắt xanh của ngài sao?"

Châu Thanh tiếp lời đúng lúc: "Hai năm nay, hội trường Lưu đã cố gắng hết mình để khai thác giá trị cốt lõi của các doanh nghiệp vừa và nhỏ, giúp định vị và cải thiện. Cho dù đó là Châu thị hay Thịnh Vũ thì những gì trên người hội trưởng Lưu đều đáng để chúng tôi tự suy ngẫm."

Hội trưởng Lưu cười lớn: "Châu tổng tuy tuổi còn trẻ nhưng phong thái phi thường, bây giờ Châu thị nằm trong tay cậu, tôi thế mà lại thật sự có cái nhìn tốt đấy."

Chuyến công tác lần này chủ yếu là để thể hiện giá trị cốt lõi và hướng phát

triển của dự án.

Tư liệu đã đầy đủ, Châu Thanh lại còn là nhân chứng nên đã kết thúc tương đối thuận lợi.

Thời gian kết thúc là chiều ngày hôm sau.

Châu Thanh được thông báo rằng vé máy bay đến Kỳ Đông đã được đặt sẵn rồi, hơn nữa là một mình cậu đi.

Trữ Húc Minh nhận được một cuộc điện thoại không rõ tên liền nói thẳng với cậu: "Anh có một việc vô cùng khẩn cấp phải xử lý nên buộc phải về trước. Bên Châu thị anh đã hỏi rồi, không có việc gì gấp rút lắm, ba cậu bên phía bệnh viện anh sẽ giúp cậu trông chừng, chỉ đành làm phiền cậu đi chuyến này một mình vậy. Anh đã sắp xếp xong rồi, đến bên đó sẽ có người đón cậu, thật ngại quá Châu Thanh, trên đường chú ý an toàn."

Anh cả đã tha thiết dặn dò, kết quả là ngay cả một lý do cụ thể cũng không chịu tìm mà trực tiếp bỏ Châu Thanh một mình ở sân bay.

(tôi thích anh quá thuyề trưởng Trữ =))))

Châu Thanh cầm thẻ lên máy bay, nhiều lần không nói nên lời.

Một tiếng rưỡi sau, Châu Thanh hạ cánh xuống sân bay Kỳ Đông.

Cuối cùng, Châu Thanh vẫn đến đây còn vì một lý do khác, đó là sau khi Dương Chí Thành biết cậu ở thành phố bên cạnh cũng đã gửi tin nhắn sang, nói rằng việc quay phim đã đến giai đoạn cuối, bảo cậu nhất định phải đích thân đến xem trước.

Châu Thanh cũng có chút tò mò về những cảnh quay phim có Trọng Thanh nên cuối cùng cũng nhân tiện đồng ý luôn.

Trần Đăng Đăng và tài xế Tiểu Lâm vẫy tay ở lối ra đợi cậu.

"Sao hai người lại cùng qua đây vậy?" Châu Thanh hỏi.

Tiểu Lâm đi đến nhận lấy hành lý của cậu, Trần Đăng Đăng ở bên cạnh mở cửa xe, nói: "Trữ tổng sát giờ mới báo cho lão đại là anh đến một mình, sân bay cách thành phố điện ảnh và truyền hình rất xa, ngòi tàu điện ngầm xong còn phải đổi sang xe buýt, anh Trữ bảo bọn em đến đón anh."

Châu Thanh lên xe, "Mọi người ở đây quay phim ra sao rồi?"

Khuôn mặt Trần Đăng Đăng đều đặn cả lại với nhau: "Đừng nhắc nữa, nóng lắm luôn, đặc biệt là diễn viên. Anh Trữ có một bộ quần áo, bên trong đã bốn lớp rồi còn phải khoác thêm áo khoác ngoài, đẹp trai thì đẹp trai thật nhưng em nhìn thôi cũng chịu không nổi nữa."

Châu Thanh bật cười hai tiếng.

Tiểu Lâm khởi động xe, hỏi: "Anh Châu, sao anh lại đến đây một mình vậy? Trữ tổng không phải đã đến sân bay luôn rồi sao?"

Châu Thanh nói: "Trữ tổng tạm thời có việc."

Cũng không đề cập đến bất cứ điều gì khác.

Lúc đến phim trường thành phố thì trời đã xế chiều.

Vừa vào thị trấn, Trần Đăng Đăng đã nói lời xin lỗi: "Anh Châu, lẽ ra nên đưa anh đến khách sạn cất hành lý trước nhưng xe của bọn em lần này bị đoàn phim trưng dụng rồi, đến giờ cần dùng đến. Vậy nên bọn em đưa anh đến trường quay trước, muộn một chút thì về chung với đoàn làm phim có được không ạ?"

"Đương nhiên, thế nào tiện cho mọi người thì cứ làm vậy là được."

Lúc nói lời này, Châu Thanh lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ xe.

Châu Thanh nhìn thấy những cung điện nguy nga và tráng lệ đan xen hoà quyện, nhìn thấy bức tường đen trang nghiêm và tao nhã, những lá cờ tung bay trong gió, dường như có thể nghe thấy tiếng hét và tiếng gầm của binh lính và ngựa sắt.

Chớp mắt lại là một khu chợ nhộn nhịp khác hiện ra, một sự pha trộn giữa cổ trang và hiện đại.

Nơi đây giống như một thế giới ngập tràn màu sắc diệu kỳ, khung cảnh tráng lệ của một sự thay đổi nghìn năm đang ở ngay trước mắt.

Cho đến khi xe dừng lại, cửa xe mở ra.

Châu Thanh ngay lập tức bị thu hút bởi mọi thứ trước mắt.

Đó là một con phố cổ, dọc theo con đường được lát bằng những phiến đá là những hàng quán san sát.

Quán trà, quán rượu, hiệu cầm đồ, phân xưởng, đều là những khung cảnh quen thuộc với Châu Thanh. Dòng người qua lại tấp nập, trông có vẻ lộn xộn nhưng lại là một khung cảnh náo nhiệt bừng bừng sức sống.

Nhưng vẫn có sự khác biệt.

Máy móc được dựng lên ở bốn phía, có những nhân viên mặc áo ngắn tay và cởi trần.

Còn có người cầm loa hô to: "Đều đi chậm lại một chút đi, chậm một chút, người đằng sau! Diễu hành à? Nhìn quây tạt hóa ven đường, giao lưu với ông chủ coi, mau lên!"

Châu Thanh đột nhiên bị giọng nói như vậy kéo trở lại.

Cậu đứng nơi góc phố, ngẩn ngơ bàng hoàng.

Trần Đăng Đăng nhìn thấy cảnh này thì tiến lên phía trước, nhỏ giọng nói: "Anh Châu, bây giờ đang quay đây ạ, diễn viên quần chúng đang vào vị trí. Để em đi tìm xem anh Trữ ở đâu trước, anh tìm một chỗ không có ánh nắng nghỉ ngơi một lúc đi, em về ngay đây."

Châu Thanh nhìn về phía trước, "Không sao, mọi người cứ bận việc của mình đi, tôi tùy tiện xem xem."

Trần Đăng Đăng liền yên tâm rời đi.

Đi được chưa đầy hai mươi mét thì bị ai đó túm lấy, kéo cô đi ra góc phố, héch càm hóng hót: "Ai đây?"

Thành phố điện ảnh và truyền hình bên này không giống như trong núi, nhân viên nhiều hơn, có rất nhiều người không biết Châu Thanh.

Trần Đăng Đăng theo đó quay đầu nhìn sang, không biết vì sao vào khoảnh khắc đó, trái tim Trần Đăng Đăng thất lại một cách không thể giải thích được.

Anh Châu mặc áo sơ mi trắng, vì là mùa hè nên trông cũng không chỉnh tề như trước. Ông tay áo được xắn lên đến khuỷu tay, yên tĩnh đứng ở nơi đó. Bên cạnh cậu cũng có người đi ngang qua nhưng lại dường như chỉ có một mình cậu đứng đó, bạn cũng không biết cậu đang nhìn gì mà chỉ cảm thấy cảnh tượng này khiến cho người khác buồn bã không hiểu nổi.

"Anh Trữ đâu?" Trần Đăng Đăng hỏi.

Nhân viên công tác bên cạnh trả lời: "Đang quay ở bên tổ B bên kia kìa."

Trần Đăng Đăng lập tức nói: "Tôi đi tìm anh Trữ trước đây, cô trông chừng người giúp tôi nhé, đừng để anh ấy đi lung tung nha!"

Nhân viên công tác ngơ ngác nhìn cái người ở cách đó không xa, thầm nghĩ đây là một diễn viên mới đến sao?

Đẹp trai như vậy, cô còn không dám đi tới bắt chuyện, hơn nữa, một người trưởng thành như cậu thì làm sao có thể trông chừng được chứ.

Kết quả là Châu Thanh lại thật sự đã bị lạc.

Lúc Trần Đăng Đăng đi qua, Dương Chí Thành đang giảng về kịch bản, vài diễn viên đang ngồi xung quanh ông, Trữ Khâm Bạch thì dựa vào bên cạnh.

Nhìn thấy người đi qua, Trữ Khâm Bạch liền hỏi: "Đón rồi à?"

"Vâng, đón rồi ạ." Trần Đăng Đăng chỉ sang bên cạnh, "Ở góc phố bên tổ A, em sợ đang quay nên để anh Châu đợi ở đó."

Dương Chí Thành cũng nghe được lời Trần Đăng Đăng nói nên phát tay ngưng bài giảng rồi trực tiếp nói: "Đến rồi thì gọi người qua đây, đúng lúc chúng ta đang nghỉ ngơi, cũng không có quay."

Kết quả là Trần Đăng Đăng không tìm được người nữa.

Từ lúc cô rời đi đến khi quay lại còn chưa đầy hai mươi phút nhưng đã không thấy anh Châu đâu nữa, hoảng loạn đến mức suýt khóc trước mặt anh Trữ một cách khó hiểu.

Thật ra Châu Thanh cũng không đi xa, cậu chỉ rời khỏi hai địa điểm đang quay phim và ở ngay con phố bên cạnh.

Bên này cũng là một con phố cũ nhưng không có diễn viên quần chúng, không có những người bán hàng rong đang bày biện, trông vô cùng vắng vẻ và không náo nhiệt.

Châu Thanh đứng trước một cánh cổng lớn, cánh cửa sơn mài đỏ đang mở toang ngay lúc này có thể nhìn thẳng vào sảnh chính.

Từ hình dạng của trụ đá trước cửa cho đến hình dạng thiết kế của hiên nhà, tất cả đều được khôi phục nguyên bản bằng những nét vẽ từ ngòi bút của

cậu.

Để Châu Thanh đứng ở đây như thể đang đứng trong thế giới thuộc về Trọng Thanh. Cứ như thể chàng trai trẻ trong bộ Âu phục kiểu cũ đó từ bên kia đường trở về, vừa sải bước qua ngưỡng cửa vừa cực kỳ hào hứng nói với người bên cạnh: "Tôm to La Hán hôm nay có vị không tệ, bữa nào em bảo đầu bếp trong nhà làm cho mọi người cùng thử đi."

Giây tiếp theo lại quay đầu nhìn về phía mình, nở một nụ cười rạng rỡ rồi nói: "Anh được ai đại giá quang lâm thế này, Châu Thanh Thanh, đến đây, gọi một tiếng cậu nhỏ anh nghe xem nào."

Châu Thanh vô thức tiến lên hai bước, giây tiếp theo đã bị ai đó nắm lấy cánh tay kéo trở lại.

Dùng lực rất mạnh, Châu Thanh đâm sầm vào ngực của người đến.

Hình ảnh trong nháy mắt biến mất, Châu Thanh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt đó của Trữ Khâm Bạch.

Anh cau mày hỏi: "Cậu đi đâu đấy?"

Chương 36: C36: Chương 36

Cậu muốn đi đâu? Lúc Trữ Khâm Bạch hỏi ra câu đó với mình, Châu Thanh cũng đang nhìn cánh cửa phía sau và tự hỏi chính mình.

Kết luận cuối cùng là cậu không hề muốn đi đâu cả, đứng ở đây chỉ là khó tránh khỏi tức cảnh sinh tình mà thôi.

Cậu hiểu rõ hơn ai hết rằng những người cũ và những việc cũ sẽ không bao giờ gặp lại đó đã sớm bị chôn vùi trong cát bụi.

Một thời đại có câu chuyện của một thời đại, chỉ là những gì những người khác nhìn thấy ở đây là bối cảnh của một bộ phim, là một cấu trúc nghệ thuật, còn những gì cậu nhìn thấy là những dấu vết sống và sự thật của quá khứ, chỉ thế mà thôi.

Chỉ có thái độ của Trữ Khâm Bạch là vượt quá sự hiểu biết của cậu.

Khí thế nghiêm túc hung hãn, lực siết tay khiến cho cậu nghi ngờ rằng anh muốn bóp nát xương mình thành mảnh vụn, ánh mắt tối đen không rõ giống như chất vẩn cũng giống như thăm dò.

Châu Thanh cho rằng nơi này không thể đi vào, hoà hoãn lại, ra hiệu cho anh buông tay rồi mới mở miệng nói: "Xin lỗi, tôi không đi vào nữa."

Nhưng Trữ Khâm Bạch vẫn không buông tay mà liếc nhìn cánh cửa sau lưng cậu, còn kéo người đến bên cạnh mình rồi nhìn cậu chằm chằm, ung dung nói: "Những người khác đều đang tìm cậu."

"Tìm tôi?" Châu Thanh lộ ra một chút kinh ngạc, "Thật xin lỗi, tôi không định

đi lung tung nhưng vừa rồi ở trên đường nhìn bên này cảm thấy có hơi thân quen nên bất giác đã đi đến đây luôn."

Cách lần trước gặp nhau cũng đã được một khoảng thời gian rồi.

Ánh mắt của Châu Thanh quét qua xương gò má của Trữ Khâm Bạch, vào ngày thời tiết nóng nực nên anh không trang điểm, có thể thấy rõ một vết màu nâu nhạt trên gò má.

Châu Thanh gật đầu, hỏi anh: "Chuyện này, đạo diễn Dương có mắng anh không?"

"Còn có thời gian để ý việc này à?" Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, xoay người dứt khoát rồi trực tiếp dẫn cậu ra khỏi con phố này, vừa đi vừa nói: "Chuyến công tác thế nào rồi?"

Châu Thanh thấy anh không buông tay nên cũng lười không thèm giãy giụa nữa, bước theo bước chân anh đi về phía trước, giẫm lên những chiếc lá khô trên con đường đá, cả con phố dần bị bỏ lại phía sau.

Châu Thanh trả lời anh: "Vấn ỏn, người trong viện nghiên cứu đều quen biết anh cả, rất thuận lợi."

"Người cậu nói là Lưu Thắng Sử kia nhỉ?" Trữ Khâm Bạch vừa mở miệng liền nhìn chăm chăm vào sườn mặt của Châu Thanh, thấy tâm tư của cậu đang thuận theo lời nói của mình, lúc gật đầu xong Trữ Khâm Bạch mới tiếp tục nói: "Người này quả thật không đơn giản, trước đây ông ấy là người của Ủy ban Giám sát và Quản lý Tài sản thuộc sở hữu Nhà nước, sau đó cứ như thế mà phát triển rồi xuống chỗ này đảm nhiệm hội trưởng Hiệp hội Danh dự, mạng lưới quan hệ trong tay khá rộng."

Châu Thanh đã hoàn toàn bị lời nói của anh thu hút, hỏi anh, "Làm sao anh biết?"

"Những gì tôi biết nhiều lắm." Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một cái, nhàn nhạt nói: "Muốn hỏi gì thì cứ hỏi."

Rõ ràng là những gì liên quan đến công việc có vẻ như thảo luận với Trữ Húc Minh sẽ thích hợp hơn, nhưng nếu đã nói đến đây rồi thì Châu Thanh vẫn hỏi: "Anh cảm thấy Châu thị dựa vào phương hướng này để đi lên thì lợi nhiều hơn hại hay hại nhiều hơn lợi?"

"Phải xem trọng tâm của cậu là gì."

Châu Thanh: "Nói cho cụ thể."

"Châu tổng." Trữ Khâm Bạch đột nhiên dừng lại, khóe miệng cong lên, "Không sợ tôi lừa bịp cậu à?"

Châu Thanh và anh nhìn nhau hai giây, lắc đầu: "Tôi cũng không phải người dễ lừa bịp."

Cổ họng Trữ Khâm Bạch phát ra hai tiếng cười, sau đó vừa đi về phía trước vừa nói: "Nếu đối phương đã chủ động tìm đến cậu thì nhất định là đã nhìn trúng lợi ích lâu dài của dự án Phủ Thành, phương hướng phát triển và hệ thống giá trị cốt lõi cũng phù hợp với các yêu cầu tiêu chuẩn của bọn họ. Thiết lập quan hệ với bọn họ nói một cách đơn giản thì sau này sẽ làm việc thuận lợi, có người ở bên trên. Nói hơi khó nghe một chút thì không có tự do, một khi xuất hiện những thứ như khủng hoảng tài chính, thiên tai hay thảm họa cần đến tiền, người như cậu là nhóm thứ nhất đứng mũi chịu sào, cần phải từ bỏ bản thân và lợi ích của công ty vô điều kiện."

Đạo lý này Châu Thanh hiểu rõ, nhưng lời thẳng thừng như vậy vẫn là lần đầu tiên Châu Thanh nghe thấy.

Cũng chính là bởi vì trực tiếp như vậy nên Châu Thanh cũng không giấu anh, "Tôi đã quyết định đi như vậy rồi, vẫn chưa nói rõ với anh cả."

Biểu cảm của Trữ Khâm Bạch không hề kinh ngạc, anh nói: "Đây là sự khác biệt giữa cậu và Trữ Húc Minh, anh cả là một doanh nhân thuần túy, Thịnh Vũ tuyệt đối không thể làm như cậu mà không kiêng dè gì. Dựa trên sự lựa chọn an ổn và tự do, thị trường tư bản hầu hết sẽ không làm như thế này."

Châu Thanh "ừm" một tiếng thể hiện sự tán đồng.

Nhưng cậu cũng không phải là một nhà tư bản.

Trong thị trường hiện tại khi tư bản đang đuổi theo lợi ích, cá lớn nuốt cá bé thì Châu thị lại chuyển hướng sang phát triển ngành công nghiệp sản xuất truyền thống, bản thân nó đã không phù hợp với thị trường cạnh tranh theo mô hình sáng tạo rồi.

Tìm kiếm sự ổn định ngược lại sẽ càng tốt hơn.

Hướng chi cái gọi là trở ngại, theo Châu Thanh mà nói là điều đương nhiên, chỉ là nguyên tắc của chính cậu là sẽ không cương quyết mang theo toàn bộ Châu thị, cho nên phần vốn dĩ thuộc về Châu thị, lúc cần thiết cậu cần phải tiến hành chia cắt trước tiên. Những việc này đều là những thứ cụ thể rồi, cần phải nói kỹ càng sao cho hoà hợp trong lúc bàn điều kiện.

Còn cuộc trò chuyện đơn giản với Trữ Khâm Bạch ở trên đường này là nội dung trực tiếp nhất mà Châu Thanh từng nghe cho đến nay kể từ kia tiếp xúc với bên này.

Bởi vì rất khách quan, không hề có bất kỳ ý đồ giảng đạo lý hay đang kiến nghị gì cả.

Đủ chính xác và cũng đủ thực tế.

Lúc quay trở lại khu vực quay phim náo nhiệt, Châu Thanh đã bắt đầu cân nhắc về chuyện công việc rồi. Cậu lơ đãng đến mức bị Trữ Khâm Bạch dắt theo đi qua đám người cũng không chú ý tới.

Người trong đoàn theo dõi cảnh tượng từ xa, thảo luận sôi nổi.

Người đi phía trước ai ai cũng biết, dáng người cao thẳng, đôi chân dài so với người bình thường còn muốn một phần ba. Thân phận ảnh đế lớn mang

theo trên người đã lâu rồi, cho dù có khiêm tốn đến đâu thì ở trong một đám người vẫn rất chói mắt.

Anh bước đi như thể không có ai xung quanh nhưng mọi người lại chú ý đến người phía sau anh nhiều hơn.

Trọng điểm là Trữ Khâm Bạch đang giữ lấy cổ tay người ta.

Người được dắt theo kia có một khuôn mặt trắng trẻo và đẹp trai, dáng người mảnh khảnh gầy gò, đi theo từng bước mà không thấy phản kháng, trông thật sự rất nghe lời.

Trong lòng nhiều người đã bắt đầu hét lên, cảnh tượng này ai có thể tin rằng hai người chỉ là người quen hoặc bạn bè, chỉ có trong lòng thầm nghĩ rằng ảnh đế Trữ đây là đang thông báo chính thức sao? Mặc dù tất cả mọi người trong đoàn đều ký thỏa thuận bảo mật nhưng thế này thì quá trắng trợn rồi đấy!

Những người này che miệng, hưng phấn đến mức hai mắt đỏ bừng nhưng bởi vì có Trữ Khâm Bạch ở đây nên Châu Thanh không hề nghe thấy một câu nhiều chuyện nào, chỉ cảm thấy rằng mỗi nơi đi qua, người phía sau dường như đang thảo luận gì đó và có hơi âm ỉ.

Cho đến khi nhìn thấy nhóm người Dương Chí Thành, Trần Đăng Đăng là người đầu tiên chạy tới, vội vàng hỏi: "Anh Châu, anh đi đâu vậy? Sốt ruột chết em luôn."

Một số người quen đã gặp Châu Thanh ở huyện Lâm Thuận cũng xúm lại.

"Châu tổng, lâu rồi không gặp nha."

"Anh Trữ vừa nghe tin không thấy cậu đâu đã đích thân đi tìm, quả nhiên vấn đề anh ấy tìm được rồi."

Châu Thanh có hơi xấu hổ, thầm nghĩ dù sao mình cũng là đàn ông trưởng thành, làm sao mà chỉ tùy tiện đi loanh quanh thôi mà đã dấy lên phản ứng

lớn như vậy.

Kết quả là Trữ Khâm Bạch đưa cậu đến trước mặt, buông cậu ra, sau đó bàn tay trực tiếp nắm lấy sau gáy Châu Thanh, ấn lên rồi đẩy cậu về phía trước, đẩy cậu vào vòng vây và bị người vây lại.

Châu Thanh còn chưa kịp lên tiếng phê phán đã phải vội vàng đối phó với những lời hỏi thăm này, rất nhanh đã quên mất động tác vừa rồi của Trữ Khâm Bạch.

Thấy Châu Thanh đang nói chuyện với Dương Chí Thành, Trần Đăng Đăng đi đến bên cạnh Trữ Khâm Bạch, nhìn xung quanh rồi nói: "Anh Trữ, anh tìm thấy anh Châu ở đâu vậy?"

Trữ Khâm Bạch cũng nhìn sang bên kia, "Con phố bên cạnh."

Trần Đăng Đăng lẩm bẩm: "Tại sao lại đến đó chứ? Cảnh bên đó đã sớm quay xong đang chờ phá dỡ rồi mà."

Trữ Khâm Bạch nghĩ, bên đó thật sự không có ai.

Vài ngày không ai đặt chân đến nên đã bị bỏ lại đến mức bụi bặm mù mịt khắp nơi.

Nếu không thì lúc người đó đứng ở góc phố lạng lẽ nhìn mọi thứ, làm sao lại có thể chứa đầy nỗi buồn như thế.

Cậu giống như người bước ra từ con phố ấy, sau khi thấy hết những bông hoa và âm ỉ, cuối cùng chỉ còn lại một mình cậu ở đó, nhìn mọi thứ trở về vị trí lạng ngắt như tờ. Chỉ có gió thổi những chiếc lá khô vàng trên cây, khi rơi xuống kèm thêm tiếng xào xạc, phảng phất như có thể nghe thấy tiếng thì thầm đông dài.

Dường như cậu chỉ cần bước về phía trước một bước liền có thể bước vào khung cảnh đó.

Vào khoảnh khắc đó, anh đột nhiên đưa tay ra.

Loại ảo giác trong nhận thức ấy khiến cho anh, với tư cách là một người đã làm việc hơn mười năm, thường phải dựa vào trí tưởng tượng và niềm tin để hoàn thành cảnh quay trở nên sợ hãi chưa từng có.

Mãi cho đến khi nắm được người trong tay mà vẫn còn cảm thấy một chút không chân thật.

Trần Đăng Đăng nói: "Em luôn cảm thấy rằng không nên để anh Châu đến nơi như thành phố điện ảnh và truyền hình này."

Nếu như những người khác nghe thấy trợ lý nói với ông chủ mình lời này có thể sẽ hiểu thành "nên chú ý sức ảnh hưởng và chừng mực, dù sao đây cũng là đoàn làm phim". Đam Mỹ Cổ Đại

Nhưng Trữ Khâm Bạch lại nói thẳng: "Hai ngày nay cậu ấy sẽ ở thành phố điện ảnh và truyền hình, cô phụ trách chăm sóc cậu ấy, xe cũng không cần đưa cho đoàn làm phim nữa, cậu ấy muốn đi đâu thì bảo Tiểu Lâm lái xe."

"Vậy anh Trữ, anh thì sao đây?" Trần Đăng Đăng ngạc nhiên hỏi.

Trữ Khâm Bạch nhìn thoáng qua chỗ Châu Thanh, "Tôi không lạc được đâu."

Trần Đăng Đăng: "..."

Cô nghi ngờ anh Trữ đang ám chỉ anh Châu.

Còn Châu Thanh ở bên này, Dương Chí Thành biết được cậu vừa đi đến con phố bên cạnh thì chỉ cười nói: "Cậu xem rồi à, cảm thấy thế nào?"

"Cực kỳ được." Châu Thanh nói.

Dương Chí Thành vỗ tay một cái, hưng phấn: "Phải không, tôi cũng cảm

thấy như vậy đấy. Lúc quay tôi đã cảm thấy chính là như thế này, mọi thứ đều ăn khớp, nói đến chuyện này thì vẫn phải cảm ơn cậu."

Châu Thanh: "Đạo diễn Dương, chú đã cảm ơn rất nhiều lần rồi."

Nói đến đây, Dương Chí Thành đột nhiên vẫy tay về phía sau đám người, hét lên: "Phạm Trọng Thanh, cậu qua đây!"

Châu Thanh hơi mở to mắt nhìn một người đàn ông khoảng hai bảy hai tám tuổi tách đoàn người ra rồi bước đến gần, cười nói: "Đạo diễn, tìm tôi sao?"

Dương Chí Thành chỉ vào Châu Thanh, nói: "Vị này, Châu tổng."

"Cậu Châu, chào ngài, chào ngài, nghe danh đã lâu."

Lúc Châu Thanh được người ta bắt tay, đôi mắt vẫn hướng về phía người diễn viên này.

Châu Thanh biết rằng hắn tên là Tề Quân, cũng đã từng thấy người thật trong bức ảnh do Dương Chí Thành gửi tới nhưng so với người thật sống động trước mặt, cảm giác thực tế mạnh mẽ hơn, đặc biệt là khi Tề Quân vẫn đang trang điểm.

Hắn chải tóc ra sau, mặc một bộ Âu phục kẻ ca rô, so với người Châu Thanh nhìn thấy trong bức ảnh lại giống Trọng Thanh thêm vài phần, đặc biệt là khi cười lên.

Trữ Khâm Bạch không biết đã đi tới từ khi nào, ôm vai cậu lùi về phía sau một bước rồi thì thào vào tai cậu, "Nhìn chăm chăm người ta làm gì?"

"Hả?" Châu Thanh quay đầu nhìn anh, ý thức được vừa rồi mình đã nhìn chăm chăm người khác khá lâu nên quay đầu lại nhìn Tề Quân, cười nói: "Xin chào."

Tề Quân thấy Trữ Khâm Bạch nên mỉm cười chào hỏi: "Anh Trữ."

Trữ Khâm Bạch gật đầu xem như trả lời.

Dương Chí Thành ở bên cạnh nhìn đến mức lắc đầu, nói với Khâm Bạch: "Tối nay không phải cậu còn hai cảnh à, sao còn chưa chuẩn bị đi?"

"Đã chuẩn bị rồi."

Dương Chí Thành trợn mắt nhìn anh, sau đó quay đầu mời Châu Thanh: "Tối nay ở lại cùng xem không? Cảnh của Trữ Khâm Bạch."

"Nếu có thể thì đương nhiên." Châu Thanh vui vẻ đồng ý.

Châu Thanh vẫn chưa thật sự nhìn thấy hiện trường quay phim.

Đoàn của Dương Chí Thành có thể xem như tiêu tốn số tiền cực lớn, thiết bị quay hiện đại và cao cấp nhất, các bộ phận trong đoàn làm phim hoàn chỉnh, sự chuyên nghiệp có thể thấy được trong từng liên kết và bố cục.

Công tác chuẩn bị cho buổi quay được tiến hành một cách có trật tự.

Mãi cho đến khi trời tối.

Thường Chinh thua sạch túi bạc cuối cùng trong sòng bạc trên phố Thái Bình, quay đầu đã đi vào vũ trường nổi tiếng nhất để tìm tình nhân cũ của gã, một phụ nữ trẻ tên là Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên đã ghét cay ghét đắng con ma cờ bạc chỉ được mỗi cái mặt này, biết gã không có tiền nên bảo tay chân của vũ trường đuổi gã ra ngay tại chỗ.

Một năm nay, thành phố này không hề ổn định, quân đội nước ngoài đến đóng quân, một vài thế lực không dám phán được, ban đêm áp dụng lệnh giới nghiêm khiến cho người người hoảng sợ.

Thường Chinh mang theo khuôn mặt bị thương chửi kháy rồi ngồi xổm trên

bạc đá hút thuốc.

Ám ảnh về việc bỗng dưng phát lên được người khác cuốn theo còn chưa tiêu tan, giờ đây lại lần nữa trở lại hoàn cảnh sinh tồn như đàn kiến, vợ cũng đã bỏ đi, cha con đều mất, cô cút một mình.

Ở góc phố có một người ăn xin nhỏ đang co ro trong góc tường nhìn Thường Chinh.

Một người đang ở lối vào của một vũ trường náo nhiệt và phồn hoa, tất cả những người đi ngang qua gã đều rất hào nhoáng nhưng lại không ai thèm nhìn tên đàn ông nghèo nàn này. Người còn lại đang co ro trong một góc tối không người, sau lưng là ngõ sâu tối tăm và hỗn loạn đan xen.

Bọn họ cách nhau chưa đầy năm mươi mét, thế giới khác nhau một trời một vực nhưng lại dường như chẳng hề khác nhau.

Sau khi nhìn một lúc, Thường Chinh có vẻ tức giận nên đứng dậy muốn dạy người ăn xin nhỏ một bài học nhưng có người đã nhanh hơn hẳn một bước.

Một nhóm người mặc đồng phục, cầm theo dùi cui xông tới đấm đấm đá đá.

Tiếng hét đau khổ và rên rỉ vì đau rất nhanh đã lắng xuống.

Thường Chinh bắt gặp ánh mắt xuyên qua vài lòng bàn chân, vài giây sau, đột nhiên lao tới ném người sang một bên.

Gã giống như một con sư tử giận dữ nhưng lại không biết mình rốt cuộc đang phản kháng cái gì.

Nhóm người kia từ bỏ kẻ ăn xin rồi quay sang bắt đầu đánh gã.

Đợi đến khi gã tỉnh dậy sau cơn hôn mê, trời đã bắt đầu có tuyết rơi.

Bộ quần áo thơm tạt cuối cùng trên người gã đã bị người ta lột sạch, gã lão

đảo đứng dậy, nhìn thấy một bóng người khác đang nằm trong bóng tối của con hẻm.

Gã bò đến bức tường, dựa vào tường rít lên một tiếng: "Dậy đi, giả chết cái gì."

Thấy người không có động tĩnh, gã lại cúi đầu chằm cho mình một điều thuốc, cắn đầu thuốc rồi nói: "Bị người ta đánh một trận thì thế nào chứ, ông đây từ nhỏ đã bị người ta đánh biết bao nhiêu lần. Đàn ông ấy mà, ai mà chưa..."

Động tác cắn đầu thuốc của gã đột nhiên dừng lại.

Nghĩ lại thì đây không phải là đàn ông, nó chỉ là một cậu bé, còn không lớn hơn đứa con trai đã chết của gã được hai tuổi nữa.

Bàn tay lấy điều thuốc xuống của gã khẽ run lên, không biết là vì lạnh hay là vì gì khác, sau đó sờ hết tất cả các túi trên người mình.

Không có gì.

Gã dựa vào tường im lặng rất lâu, trước cửa vũ trường ở phía xa, một người đàn ông mập mạp đang đưa tiền boa cho người lái xe kéo.

Đồng xu trong túi kêu liếng xiếng, lúc lấy ra không cẩn thận lòi theo hai đồng khác.

Thường Chinh cuối cùng cũng nhúc nhích.

Gã đi ra ngoài, cúi xuống nhặt một đồng bên cạnh rãnh nước lên rồi lại đi trở về, ngồi xổm trước cậu ăn xin nhỏ, dừng lại hai giây, nhét đồng tiền vào bàn tay nhỏ đã cứng ngắc đến tím đen.

Thường Chinh cũng không đi ra khỏi ngõ nhỏ, gã đi về hướng còn lại của cái ngõ.

Tuyết ở sau lưng tung bay đầy mặt đất.

Rất lâu không ngừng lại.

Dương Chí Thành hô "cất", nói với Châu Thanh ở bên cạnh: "Cảnh này xem như là điểm nhấn và là bước ngoặt cho sự thay đổi tính cách của Thường Chinh, khả năng thể hiện không tệ chứ?"

Dương Chí Thành tuy nói vậy nhưng không giấu được vẻ tán thưởng trong ánh mắt, hiển nhiên là rất hài lòng với cảnh vừa rồi.

Cảnh quay đó ngay cả Châu Thanh cũng có thể cảm nhận được sự kiểm soát của Trữ Khâm Bạch đối với cảm xúc của nhân vật, là hoàn toàn thu lại vào bên trong, có yêu cầu cực cao về chi tiết và biểu đạt của nhân vật.

Cách đó không xa, các nhân viên công tác ở xung quanh lại bắt đầu bận rộn.

Trữ Khâm Bạch dựa vào đầu một chiếc ô tô đặt ở lối vào vũ trường.

Quay cảnh quay mùa đông nhưng đây lại là mùa hè nên chỉ có nóng.

Áo khoác của anh có lẽ không tìm được chỗ để nên tùy tiện vắt lên vai, bên cạnh không để nhân viên công tác đến gần mà chỉ ở lại một mình.

Dương Chí Thành chú ý đến ánh mắt của Châu Thanh, liền nói: "Cậu ấy là thế đấy, quay xong rồi thì thích ở một mình một lát."

Châu Thanh vẫn đi qua, cậu vừa tới gần thì Trữ Khâm Bạch liền chú ý tới cậu.

Châu Thanh nói, "Đạo diễn Dương khen anh."

"Không hiếm lạ." Giọng nói của Trữ Khâm Bạch bình tĩnh.

Châu Thanh nhìn diễn viên nhỏ tuổi đã được nhân viên công tác kéo lên và vây quanh theo ánh mắt của anh, sau đó hỏi anh: "Cảm thấy bức bối sao?"

"Không đến nỗi." Trữ Khâm Bạch vừa nói vừa nhìn xuống dưới chân một cái, đá bột tuyết giả trên giày da đi, sau đó lại ngẩng đầu lên, nói: "Điều thật sự khiến người ta bức bối chính là những gì được phản ánh đằng sau đề tài này, về mặt tính cách thì Thường Chinh không phải là một người biết kiềm chế (*)."

(*) chữ "kiềm chế" này và chữ "bức bối" ở trên đều dùng cùng một từ là 压抑, tuy hoàn cảnh sẽ dùng khác nhau, ví dụ như tính cách Thường Chinh thì không thể nói là tính cách bức bối được nhưng mình vẫn để đây để mọi người thấy sự liên quan là tác giả dùng cùng một từ nhé.

Về điểm này, Châu Thanh thấu hiểu sâu sắc.

Kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra.

Dưới xung đột giai cấp và thời cuộc hỗn loạn sẽ không bao giờ thiếu cô hồn dã quỷ.

Châu Thanh phát hiện đầu ngón tay anh vẫn còn kẹp điều thuốc, là một điều mới và cũng chưa được châm.

Châu Thanh bước tới lấy đi từ tay anh, đưa lên miệng, sau đó nhặt chiếc bật lửa ở đầu xe lên.

Lách cách một tiếng, nghiêng đầu châm lửa.

Động tác này Châu Thanh không hề cảm thấy xa lạ, rất ít người biết anh Châu cũng biết hút thuốc, những khi giao tiếp với đủ loại hạng người, cậu thậm chí còn có thể làm cho động tác này trông rất đẹp mắt.

Khói thuốc tản ra trong đêm tối, phủ lên che đi nét mặt cậu.

Châu Thanh ném bật lửa đi, lúc nhả khói ra thì mở miệng nói: "Cho dù hoàn

cảnh có khó khăn đến đâu thì đều đã qua rồi."

Một giây tiếp theo, cậu bị Trữ Khâm Bạch kéo tới trước mặt và đứng giữa hai chân anh.

"Anh muốn sao?" Châu Thanh đưa điếu thuốc lên miệng anh với đôi mắt trống rỗng, nhân tiện nhận xét: "Hương vị này bình thường, hơn nữa, tôi đã từng hút rồi."

Trữ Khâm Bạch nhìn chăm chăm cậu, gơ tay lấy điếu rồi ngậm trong miệng rít một hơi thật sâu, khói chưa đến phổi, động tác so với Châu Thanh còn tùy ý hơn, sau đó anh ném xuống dưới chân, điếu thuốc chậm chậm tắt ngóm.

"Sau này đừng hút." Anh nói.

Lúc này khi Châu Thanh xem anh quay phim, vì yêu cầu của nhân vật nên tay anh gần như không bao giờ rời điếu thuốc, nhớ lại lần trước trong phòng của Dương Chí Thành cũng vậy, cậu hỏi anh: "Rất không thích mùi này sao?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một cái, "Là không thích dáng vẻ cậu hút thuốc."

Là kiểu quen thuộc không phải do va chạm nhiều mà là do tập luyện.

Nếu đã không nghiện, vậy thì cũng đừng đụng vào.

Châu Thanh ngạo mạn: "Quản lắm thế."

Trữ Khâm Bạch ngược mắt lên, "Thật sự cho rằng tôi không quản nổi cậu đúng không?"

- - -

Gin: trời cái cảnh cướp thuốc lá nó tìnhhhhhhhh

Chương 37: C37: Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Lục Minh ngủ ở khách sạn cả một buổi chiều, vốn định buổi tối trở về Lam Thành nhưng khi biết Trữ Húc Minh sẽ đến, hắn cương quyết ở lại đây thêm một ngày. Tỉnh dậy gửi tin nhắn không thấy trả lời, đến tám giờ biết được từ Trần Đăng Đăng rằng tối nay Trữ Khâm Bạch lại có một cảnh quay đêm, Lục tổng hào phóng vung tay mời cả đoàn làm phim ăn bữa khuya.

Nhân viên giao hàng từ bảy tám khách sạn theo hắn đến địa điểm quay.

Ở đằng xa là những ngọn đèn đang được thắp sáng rực rỡ.

Trần Đăng Đăng chạy ra đón.

"Anh Trữ của cô còn bận à?" Lục Minh đang xỏ dép nhựa của khách sạn, thậm chí còn lười thay quần áo, mặc áo cộc tay và quần soóc bãi biển mùa hè, giống như một thổ dân ra ngoài hóng mát vào ban đêm.

Trần Đăng Đăng nói: "Không ạ, đang là giờ nghỉ giải lao." Sau đó lại nhỏ giọng nhắc nhở: "Lục tổng, buổi tối ở đây có muỗi, anh mặc thể này chịu không nổi đâu."

"Có gì to tát đâu." Lục Minh không thèm để ý, sau đó hỏi: "Lão Bạch cậu ta đâu rồi? Ở phía trước à?"

Trần Đăng Đăng thăm nghĩ mức độ nhanh nhạy tin tức của Lục tổng luôn chậm hơn một nhịp, cũng không biết làm thế nào mà trở thành sếp tổng của một công ty hàng đầu trong giới giải trí được nữa.

Cô nhắc nhở nhân viên công tác phía sau cẩn thận với đồ đặt trên sàn rồi nói: "Trữ tổng không đến, nói là tạm thời có việc, buổi chiều bọn em ra sân bay chỉ đón một mình anh Châu thôi."

"Châu Thanh?" Lục Minh cau mày.

Sau đó chỉ vào những người xung quanh rồi nói: "Các cô thế mà dám đưa người vào đoàn làm phim như vậy à? Trữ Khâm Bạch cậu ta bị điên rồi sao." Cũng không đợi Trần Đăng Đăng nói đã nói tiếp: "Hay là Châu Thanh tự đến đoàn làm phim, các cô không chặn được người đứng không?"

Trần Đăng Đăng thở dài, quay đầu bắt lục nhìn đối phương: "Lục tổng, em thật sự cảm thấy hiểu lầm của anh với anh Châu rất lớn."

Lục Minh: "Tôi hiểu lầm cậu ta? Hiểu lầm cậu ta cái gì, hiểu lầm cậu ta làm âm ỉ đoàn làm phim sao?"

Lục Minh rất nhanh đã nhìn ra sự thật.

Người đầu tiên hắn nhìn thấy là Trữ Khâm Bạch.

Anh đang ngồi dựa vào đầu xe, dưới ánh đèn hắt ra từ cửa vũ trường, trông như một thằng cha vừa chơi bời trong đó đi ra.

Trọng tâm là ở người đứng trước mặt anh. Người đàn ông đó quay lưng về phía này, cách Trữ Khâm Bạch rất gần. Cũng không biết hai người đang nói gì nhưng bên cạnh không có người, như thể những người bận rộn xung quanh đều trở thành vật trang trí, bọn họ tự tạo thành một không gian riêng, vô cùng thích hợp để đặt trong khung cảnh Dân Quốc này.

Lúc đầu, Lục Minh còn cho rằng vẫn còn đang quay phim.

Đang quay về một cậu ấm gia đình hào môn tối ngày đi vũ trường, trên đường gặp được một quý công tử Dân Quốc rồi giở trò lưu manh ngay trên phố.

Cho đến khi người đang quay lưng về phía này khẽ quay đầu lại, để cho Lục Minh có thể nhìn rõ sườn mặt.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy rõ ràng, hấn sững sốt mất bốn năm giây, chậm rãi mắng một tiếng: "Quái lạ thật."

Hai người này không có việc gì mà dựa sát thế làm gì?

Điều càng tuyệt hơn nữa vẫn còn ở phía sau.

Châu Thanh, người vốn được cho là đến để kiểm chuyện đột nhiên đưa tay ra sờ lên mái tóc của Trữ Khâm Bạch hai lần, vò rồi lại vò.

Trữ Khâm Bạch không những không phản kháng mà dường như còn cười một tiếng.

Tam quan (*) của Lục Minh nổ tung ngay tại chỗ, hốt hoảng hỏi: "Châu Thanh đang sờ đầu của họ Trữ kia đúng không?"

(*) tam quan bao gồm thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Trần Đăng Đăng cũng đã nhìn thấy, đứng đưng nói: "Đúng rồi, làm sao thế?"

"Làm sao thế?!" Lục Minh nói ra miệng mới phát hiện ra âm thanh có hơi lớn, lại đè thấp xuống, "Đầu của đàn ông có thể sờ một cách tùy tiện sao??? Hơn nữa, đó còn là Trữ Khâm Bạch, cô có bao giờ thấy Trữ Khâm Bạch tùy tiện cho cậu ta đụng vào cậu ấy chưa? Cũng không phải là đang quay phim!"

Trần Đăng Đăng cạn lời: "Nhưng bọn họ đã kết hôn rồi mà."

Đã là quan hệ có thể hợp pháp ngủ với nhau luôn rồi, sờ tóc có hai lần thì đã làm sao?

Lục Minh: "..."

Kiểu cảm giác như bị một ngụm máu làm cho ngạt thở đến chết hẳn cũng xem như đã cảm nhận được rồi.

Nhân viên công tác phía sau vẫn luôn yên lặng chờ đợi, bởi vì thời gian chờ đợi đã hơi lâu rồi nên không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Sếp, những đồ ăn này nên để thế nào đây?"

Trần Đăng Đăng lười nói chuyện với Lục Minh rồi nên nói luôn: "Hai người đi với tôi qua đó đi."

Trên thực tế, Lục Minh thật sự đã hiểu lầm.

Thật ra, Châu Thanh không hề sờ đầu Trữ Khâm Bạch.

Vừa rồi, nhân lúc nghỉ ngơi, stylist của đoàn làm phim hẳn là muốn chỉnh lại cho Trữ Khâm Bạch nhưng lại do dự hồi lâu chưa đi tới, chắc là cho rằng bọn họ đang nói chuyện. Cuối cùng, người đó vội vàng chạy tới nhét vào tay Châu Thanh một chai xịt định hình, còn không cho Châu Thanh cơ hội nói chuyện mà đã nói rất nhanh: "Châu tổng, cậu giúp tôi làm nhé, không cần phức tạp lắm đâu, chỉ cần cào phần tóc phía trước một chút là được rồi."

Sau đó người cứ thế mà bỏ chạy.

Châu Thanh cầm cái chai, im lặng một lúc lâu.

"Tôi đi gọi người lại." Châu Thanh xoay người định đi.

Trữ Khâm Bạch kéo cậu lại, tùy ý nói: "Cậu làm đi, không phải tự nhận kỹ thuật cải trang tốt lắm à, cào một nắm tóc thôi mà, cứ tùy tiện mà làm."

Châu Thanh nhìn một vòng, thấy stylist còn bận rộn với các diễn viên khác nên cậu không còn cách nào khác, cầm đồ lên rồi tạm thời làm việc không hợp khả năng.

"Tóc anh cũng cứng thật đấy." Châu Thanh nói trong khi xoắn hai lọn tóc trước trán trong đầu ngón tay.

Vai diễn Thường Chinh ở giai đoạn sau yêu cầu tóc không được cắt ngắn, khi sờ vào so với khi nhìn còn châm chích tay hơn một chút.

Trữ Khâm Bạch nhìn đỉnh đầu cậu một cái, nói: "Đúng vậy, còn cứng hơn cả tóc cậu."

Châu Thanh nghĩ lại mái tóc của mình khi vừa tỉnh dậy trong bệnh viện, dùng từ "thảm không nở nhìn" còn không đủ để hình dung.

Nhưng tóc của chính cậu cũng không xem là tệ, đen dày không khô, bây giờ cậu đều sẽ thường xuyên cắt tỉa nhưng cũng không đặc biệt chú ý vấn đề tóc mềm hay cứng.

Châu Thanh phun bình xịt hai lần vào tóc anh rồi tiện tay giúp anh vuốt tóc.

Trữ Khâm Bạch hơi cúi đầu phối hợp, lúc Châu Thanh luồn đầu ngón tay qua ngọn tóc thì nói một câu: "Động tác này làm tôi nhớ đến Châu Đào Đào."

"Châu Đào Đào?"

"Đúng vậy, con chó lúc nhỏ trong nhà từng nuôi, tôi rất thường chải lông cho nó."

Trữ Khâm Bạch đứng dậy, khước miệng hơi nhếch lên: "Không muốn giúp đến mức mắng tôi là chó à?"

Châu Thanh nghiêm túc phủ nhận: "Không đâu, Đào Đào rất nghe lời."

Trữ Khâm Bạch trông có vẻ như không hề được an ủi.

Châu Thanh cười: "Chọc anh thôi. Đào Đào là chó Phốc sóc (*), anh không để thương bằng nó đâu." Châu Thanh tiếp tục nghịch tóc anh, "Hơn nữa, nó là con gái, không liên quan gì đến anh."

(*) chó Phốc sóc: là một giống chó cảnh cỡ nhỏ, có ngoại hình xinh xắn, có nguồn gốc từ châu Âu, chúng nổi tiếng và được ưa chuộng bởi ngoại hình bắt mắt của mình. Với tiếng sủa vang rền, dai dẳng không dứt khả năng cảnh giác cao độ, những con chó này lại có thể trở thành những vật canh giữ cửa tốt.

[Click để xem ảnh](#)

Chú chó Phốc sóc đó là được một phu nhân người Đức tặng cho mẹ cậu và vẫn luôn được nuôi trong nhà cho đến năm ba tuổi.

Năm cha cậu mất, lúc mà nhà họ Châu vô cùng hỗn loạn, để tránh tai họa, cậu được mẹ gửi lên một con tàu thủy ra nước ngoài trong đêm. Con chó Phốc sóc đó được tặng cho cô con gái út chưa đầy bốn tuổi của một người chị họ bên nội, cùng với một chiếc thuyền khác đi theo những người còn lại trong gia đình xuống phía Nam, nhà họ Châu từ đó mà ly tán.

Trong cảnh tượng đó, mẹ đang mặc sườn xám đứng ở bến tàu tiễn đưa cậu ở phía xa xa.

Châu Thanh đã rất nhiều năm không dám nhớ lại cảnh tượng đó.

Cậu từng nói rằng trong thời loạn thế, người đi lạc không chỉ có mình cậu nhỏ.

Mẹ qua đời nửa năm trước khi cậu về nước, trong lá thư cuối cùng sau khi qua tay nhiều người có nói với cậu rằng, con gái của chị họ bị lạc mất rồi.

Không phải không còn nữa, không phải bị bệnh, mà là lạc mất.

Sau khi Châu Thanh tiếp quản nhà họ Châu cũng từng cùng Thuận Tử về quê, chỉ còn lại một ngôi mộ nhỏ của một con chó.

Người hầu già bật khóc nói: "Tiểu thư nhỏ yêu nhất con chó này, lúc thuyền tạm cập bến, không biết là con bé tự chạy ra ngoài hay là bị người ta mang đi nữa."

Gia đình chồng của chị họ gặp nạn, tinh thần của cô có một dạo trở nên rất thất thường.

Châu Thanh đã từng đưa người về nhà họ Châu chăm sóc một thời gian nhưng cô con gái nhỏ đã không bao giờ tìm thấy được nữa.

Châu Thanh nhớ đến cô bé đứng trên đầu tàu, trên đầu còn có hai cái búi tóc nhỏ.

Nó ôm lấy Đào Đào cả người trắng như tuyết, không biết gió tanh mưa máu của loạn thế này sẽ kéo dài bao lâu, trong thế giới của nó chỉ có thể nhìn thấy một nơi có kích thước bằng lòng bàn tay. Gia đình đều ở bên cạnh, nó cầm một chiếc chong chóng nhỏ, đuổi theo và chơi đùa với chú chó thương yêu trên boong tàu.

Tiếng cười trong trẻo như một âm thanh rung động lòng người nhất trên đời.

Cậu đã từng cố gắng thuyết phục chị họ tin rằng, trong thế đạo này, không có tin tức gì chính là tin tốt.

Nhưng kể từ đó, cậu không bao giờ dễ dàng nuôi dưỡng bất kỳ sinh vật sống nào nữa.

Con người một khi đã có tình cảm, đã có ràng buộc thì sẽ không có cách nào tùy ý buông bỏ, chứ đừng nói đến người sống sờ sờ trước mắt.

Giống như trong một cảnh tượng như vậy, đột nhiên nghĩ đến khoảng thời gian này cũng đủ để khiến cho cậu thất thần.

Trữ Khâm Bạch lấy đi cái chai từ trong tay cậu, gõ nhẹ lên đầu cậu rồi cau mày nhìn cậu: "Làm cho đàng hoàng."

"Đã được lắm rồi."

Châu Thanh lùi lại một bước đánh giá anh: "Anh Trữ đẹp trai thật."

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, "Đúng là khen đủ có tâm."

Lúc này, ở một bên còn lại đã bắt đầu náo nhiệt.

Là Trần Đăng Đăng mang theo một nhóm người đang mời những người khác ăn bữa khuya.

Lục Minh mở to mắt nhìn không ít người đang gọi về phía chiếc xe bên kia.

"Châu tổng, anh Trữ đừng nói chuyện nữa!"

"Châu tổng tới ăn khuya đi! Lục tổng bao này!"

Còn tích cực hơn cả gọi Trữ Khâm Bạch.

Người này từ khi nào lại được yêu thích như vậy?

Châu Thanh đi về phía đám người, Lục Minh thì đi đến bên cạnh Trữ Khâm Bạch, nhìn bóng lưng của Châu Thanh, lật cánh tay Trữ Khâm Bạch: "Tôi có ý tốt mời bữa khuya, đủ để cậu nói cho tôi biết rốt cuộc tình hình giữa hai người là gì rồi chứ?"

"Cậu muốn biết tình hình gì?" Trữ Khâm Bạch liếc hẩn một cái.

Lục Minh và anh cùng dựa lên đầu xe, hếch cằm về phía bên kia: "Thật lòng mà nói, mấy lời lúc đầu của trợ lý cậu, tôi thật sự không hề xem là thật. Cô ta nói tôi đã hiểu lầm Châu Thanh, hiểu lầm hay không hiểu lầm thì tôi không rõ nhưng tôi quen biết cậu không phải ngày một ngày hai. Lão Bạch, cậu đấy, rõ ràng là không bình thường."

"Cậu đặc biệt đến đây chỉ để nghiên cứu tôi à?"

"Ai muốn nghiên cứu cậu chứ."

Lục Minh trêu chọc: "Cậu thật sự định phim giả tình thật đấy à? Cuộc hôn nhân này của cậu, tôi thế mà lại chắc chắn rằng cậu sớm muộn gì cũng phải ly hôn thôi."

Trữ Khâm Bạch tiện tay kéo áo trên vai, giống như đang ngả bài, cũng giống như một lời giải thích, "Trước đây ở huyện Lâm Thuận không phải cậu có hỏi về việc Nhâm Kỳ Hiên bị thay thế sao? Ngoại trừ nguyên nhân vai diễn ra thì chính là vì cậu ấy."

Lục Minh khẽ mở to miệng, câu hỏi mà hấn vẫn luôn nghi ngờ đã nhận được đáp án từ Trữ Khâm Bạch rồi.

Hấn kinh ngạc: "Người lưu truyền trên mạng kia thật sự là Châu Thanh sao?"

"Ừm."

Mất một lúc sau, Lục Minh nói: "... Tôi cảm thấy cậu thật sự điên rồi. Thời điểm đó lúc Phạm Tuyền gửi người đến Đông Hồ, cậu quên mất mình có thái độ gì rồi đúng không? Xuyên kịch (*) có trở mặt thì cũng không như cậu, là điều gì đã khiến cho cậu nói ra được những lời bi, ến thái và bất hợp lý như vậy thế?"

(*) Xuyên kịch: kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc

Trữ Khâm Bạch đứng dậy khỏi đầu xe, vỗ vai Lục Minh rồi đi mất, bỏ lại Lục

Minh trong một mớ hỗn độn.

Đường đường là Lục tổng đến đây đưa đồ ăn, ngoại trừ vài câu cảm ơn thì chính mình cũng không ăn gì, trong vòng mười mấy phút còn bị đám muối ác độc trong thành phố điện ảnh và truyền hình cắn đến mức cả người phồng rộp cả lên, sau đó lại gãi đến mức khiến cho hấn khó chịu như cào xé tim phổi rồi phải tìm Trần Đăng Đăng xin thuốc đuổi muỗi.

Trần Đăng Đăng đang bận gặm chân gà, nói: "Ở chỗ anh Trữ."

Lục Minh quay đầu đi tìm Trữ Khâm Bạch, tìm muốn nửa ngày thì thấy đạo diễn, nhà sản xuất phim và những người khác đang quây quần bên một chiếc bàn đơn giản, vừa ăn vừa nhận xét bữa khuya ở nhà hàng này không tệ.

Lục Minh thầm nghĩ đây không phải là nói nhảm sao, hấn đặt nhà hàng đắt nhất đấy.

Còn Trữ Khâm Bạch thì ở một bên, cúi xuống nâng mặt người đang ngồi trên chiếc ghế đầu thấp lên, tay kia cầm bình xịt đuổi muỗi lắc lắc vài cái, sau đó lấy tay che lên chỗ xương lông mày, để lộ ra một vết đốt đỏ to bằng hạt vừng trên vàng trán nhẵn nhụi của người đang ngồi.

Châu Thanh muốn tránh đi, "Xẹp cả rồi, đừng xịt nữa."

Trữ Khâm Bạch giữ người lại, nhíu mày: "Đừng nhúc nhích, muốn làm mù mắt à?"

Những người xung quanh đang bận ăn uống nên không ai buồn nhìn đến bọn họ.

Lục Minh mang theo một cái chân đầy vết sưng rồi lại nhìn Châu Thanh.

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo của đoàn làm phim, khuôn mặt kia của người này bị ép phải ngẩng lên, cậu cau mày như thể không còn đường lui.

Quả nhiên, Lục Minh trầm nghĩ.

Hắn con mẹ nó thế mà lại cảm thấy đẹp như vậy. Châu Thanh này tám phần là hoá yêu tinh rồi!

Chương 38: C38: Chương 38

Châu Thanh cũng không ở lại thành phố điện ảnh và truyền hình quá lâu, vì công việc nên ngày hôm sau đã phải trở về.

Sáng sớm, Tiểu Lâm đã nói trong nửa ngày cuối cùng này, cậu ta sẽ chịu trách nhiệm lái xe nên cậu muốn đi đâu thì đi. Châu Thanh định đến trường quay hôm qua xem xem, sau khi chuyện đó qua đi, cậu nghĩ lại, không đi vào có vẻ như cũng có hơi nuối tiếc.

Kết quả là Trần Đăng Đăng vừa nghe đã do dự, cuối cùng gọi điện cho Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch nói thẳng: "Không được."

Châu Thanh nghĩ là đoàn làm phim cần xe gấp, "Tôi tự tìm xe là được."

Trần Đăng Đăng áy náy nhìn cậu: "Thật xin lỗi anh Châu, anh Trữ nói con phố đã niêm phong rồi, hôm nay sẽ bị phá dỡ. Đến lúc đó anh xem trên phim cũng giống vậy thôi, bọn em dẫn anh đi vòng vòng chỗ khác vậy, cũng rất thú vị."

Châu Thanh không biết tại sao lại phá dỡ vội vàng như vậy, suy cho cùng thì hôm qua còn nói là phải qua vài ngày mà.

Nhưng đây là công việc của người ta, tái hiện trên màn ảnh quả thật cũng không tệ.

Vậy nên cậu không đến đó nữa.

Cuối cùng, Tiểu Lâm đã lái xe đưa cậu đi khắp các điểm tham quan trong phim trường.

Cảnh mô phỏng thật sự đã được dựng rất tốt.

Khi ánh mặt trời vẫn còn chưa quá gay gắt vào buổi sáng, Trần Đăng Đăng đã hết sức đề xuất cậu đi một chuyến đến ngự hoa viên.

Cung điện của vua chúa, mái hiên rồng phượng, vườn hoa, ao hồ, quảng trường hoàng cung.

Lúc Châu Thanh ở trên tường thành cao, Trần Đăng Đăng đã lén chụp một bức ảnh của cậu, quay đầu đã gửi vào trong nhóm chat của các thành viên nòng cốt của studio.

Người trong ảnh đang đứng dựa vào tường, có lẽ là vì chú ý tới ống kính nên hơi liếc mắt và quay đầu lại, ánh mặt trời màu đỏ cam ở phía xa xa để lộ ra một nửa khuôn mặt.

Dưới chân là cung thành sừng sững, là hình ảnh thu nhỏ của phong cách và diện mạo cổ kính đan xen hiện đại của toàn khu.

Bức ảnh khơi dậy một trận phản ứng nhiệt liệt.

"Đậu má, Châu tổng đẹp trai thế."

"Đăng Đăng, cái này là cô chụp ở đâu vậy? Kỹ thuật này mà không làm nhiếp ảnh gia là quá uổng."

Trong nhóm chat này có tám người, bình thường chị Phạm và anh Trữ chưa bao giờ nói chuyện.

Lúc đầu khi Trần Đăng Đăng biết sự thật về việc anh Trữ kết hôn đã vô cùng gan dạ dò hỏi trong nhóm này, cộng thêm việc cô là một trợ lý nên đã hình thành nên thói quen chia sẻ thông tin trực tiếp về Trữ Khâm Bạch bất cứ lúc nào.

Đều là người trong cuộc nên không có gì phải lo lắng.

Nhưng lần này việc Châu Thanh đến phim trường người trong studio thật sự không biết, ngay cả chị Phạm cũng không biết.

Lần đầu tiên Phạm Tuyền gửi tin nhắn, "Cái này vừa nhìn là biết ở phim trường, tôi thậm chí còn lười hỏi tại sao Châu Thanh lại ở đây. Trần Đăng Đăng, Trữ Khâm Bạch đâu?"

Trần Đăng Đăng vội vàng giải thích: "Chị Phạm, anh Trữ đang quay phim ạ, em biết ở phim trường bên này có phóng viên nằm vùng nên sẽ không để bọn họ ra ngoài cùng nhau giữa thanh thiên bạch nhật đâu. Anh Châu chỉ đi ngang qua tham ban thôi, hôm nay đã phải đi rồi, em dẫn anh ấy đi xem xung quanh."

Cái tên Châu Thanh từng là sự tồn tại mà cả studio đề phòng nghiêm ngặt nhưng gần đây tần suất xuất hiện lại ngày càng cao.

Ấn tượng của mọi người về cậu thay đổi hết lần này đến lần khác.

Bây giờ có người đã bắt đầu nói đùa: "Chị Phạm, hay là chị cân nhắc ký với người ta luôn đi là xong rồi còn gì, với ngoại hình đó của Châu tổng thì nhất định có thể nổi tiếng."

Phạm Tuyền: "Đi mà hỏi anh Trữ của cô, cô xem cậu ta có chịu thả người hay không."

Lời vừa nói ra đã gặp phải những tiếng kêu từ chối.

Tuy rằng cũng đã tham ban rồi nhưng vẫn chưa biết tình hình cụ thể của hai người này, ai mà dám hỏi trước mặt anh Trữ chứ?

Nhưng thái độ của chị Phạm lại khiến cho mọi người cảm thấy buồn cười.

Lúc đầu, vì chuyện anh Trữ kết hôn mà cảnh tượng cô nổi sùng lên trong nhóm chat vẫn còn sống động ngay trước mắt. Mọi khi nếu phát hiện Châu Thanh xuất hiện ở thành phố điện ảnh và truyền hình, có lẽ cô nhất định phải lập tức bay tới đó xử lý, nhưng bây giờ thì một chút phản ứng cũng không có.

Ký với Châu Thanh rõ ràng là một lời nói đùa.

Trần Đăng Đăng giải thích xong đã lặn mất tăm, cô sợ bị chị Phạm làm khó dễ, kết quả là điện thoại trong tay còn chưa tắt đã nhận được tin nhắn riêng của Trữ Khâm Bạch.

"Máy bay bay lúc mấy giờ?" Anh hỏi.

Trần Đăng Đăng trả lời: "Một giờ chiều ạ."

"Bảo Tiểu Lâm qua đón tôi."

Trần Đăng Đăng cũng không hỏi làm gì mà nói ngay: "Được ạ, cam đoan không chậm trễ."

Trường quay bắt đầu từ rất sớm, Trữ Khâm Bạch ngồi trên ghế nghỉ ngơi, nhấp vào tin nhắn trong nhóm chat một lần nữa rồi nhấp vào bức ảnh.

Anh nhìn trong hai giây, sau đó nhấp vào nút lưu.

Gần mười giờ Châu Thanh mới biết mình và Lục Minh đã đặt cùng một chuyến bay, Trữ Khâm Bạch đúng lúc có thời gian vào buổi trưa nên hai người tình cờ cùng nhau xuất hiện ở sân bay.

Cách thời gian cất cánh vẫn còn sớm.

Mười một giờ rưỡi, bọn họ ăn trưa tại một nhà hàng ở sân bay.

Ba người đàn ông ngồi chung với bầu không khí khá kỳ lạ, đương nhiên đây chỉ là Lục Minh cảm thấy thế.

Hắn sẽ không ngây thơ nghĩ rằng Trữ Khâm Bạch đặc biệt tới đây để tiền mình.

Nhìn hai người kia với sắc mặt bình thường nhưng hắn có nhìn thế nào cũng cảm thấy quái dị.

Đặc biệt là Trữ Khâm Bạch tự dưng gọi một bàn toàn món Tô Châu, Lục Minh gấp một đĩa cà gần như vẫn giữ nguyên màu sắc, hỏi anh: "Từ lúc nào cậu chuyển sang khẩu vị thanh đạm thiên ngọt này vậy?"

Châu Thanh cũng chú ý đến vấn đề món ăn, liếc nhìn Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh rồi trả lời Lục Minh: "Hắn là vì chiếu cố tôi."

Có lẽ là bởi vì nhớ tới lúc ở Lam Thành cậu thích món ăn Tô Châu do thím Trương làm hơn.

Cả khuôn mặt Lục Minh đầy vẻ phức tạp, lẩm bẩm: "Cùng là tham ban, cũng chưa từng thấy cậu chiếu cố tôi bao giờ."

Trữ Khâm Bạch liếc mắt nhìn Lục Minh, "Cậu nên ăn thanh đạm một chút, thường xuyên la cà trên bàn rượu, qua vài năm nữa thì 3 cao (*) tìm đến cửa đây."

(*) 3 cao bao gồm: mỡ trong máu cao, huyết áp cao, đường huyết cao.

Lục Minh đá anh dưới gầm bàn: "Cậu có thể nói tốt cho tôi một chút được không."

Lục Minh cảm giác mình đã đá trúng người nhưng Trữ Khâm Bạch lại không có phản ứng gì. Hắn cúi đầu nhìn xuống, trên ống quần của Châu Thanh ở bên cạnh đã dính đầy bụi.

Hắn còn chưa kịp nói lời xin lỗi thì Trữ Khâm Bạch đã lạnh lùng nhíu mày: "Nếu cậu không ngồi yên được thì ra sân bay chạy hai vòng đi, nói không

chừng ngày mai lên tiêu đề sẽ là tên cậu đây Lục tổng, lưu lượng còn cao hơn cả nghệ sĩ công ty rồi trực tiếp ra mắt luôn."

Lục Minh xấu hổ không chịu được, bị Trữ Khâm Bạch hủy hoại là chuyện bình thường nhưng ai lại để cho bên cạnh có thêm một Châu Thanh chứ.

Tối qua đã chạm mặt rồi nhưng Lục Minh còn chưa nói chuyện riêng với Châu Thanh bao giờ.

Hắn nhìn cậu, người bị đập một cái nhưng khuôn mặt vẫn thờ ơ, thậm chí còn phất tay ra hiệu cho phục vụ để gọi thêm vài món ăn khác.

Sự ân cần chu đáo và lịch sự đó khiến cho Lục Minh cảm thấy nếu như mình so sánh thì giống như một tên bị bệnh thần kinh vậy.

Nếu thật sự là giả vờ thì không có khả năng lừa được Trữ Khâm Bạch.

Nếu như không phải giả vờ, vậy thì thật sự có gì đó rồi.

Hoặc là Châu Thanh mà bọn họ biết trước đây là do cậu cố ý giả vờ thành một phú nhị đại bướng bỉnh không biết sống chết, hoặc là cậu đã thật sự thay đổi triệt để và chịu làm người trở lại.

Nhưng sự tương phản và thay đổi triệt để này giống như hoàn toàn thay một người mới vậy.

Thay da đổi thịt tất nhiên phải có ý đồ, chỉ là không biết cậu làm vậy để làm gì?

Lục Minh muốn xem xem rốt cuộc cậu đang làm cái quái gì nên ho khan một tiếng rồi mở miệng nói: "Châu Thanh, nghe nói bây giờ cậu đã tiếp quản công ty Châu thị, vậy thì hẳn là rất bận rộn nhỉ. Lúc như thế này sao lại nghĩ đến việc tham ban anh Trữ vậy?"

Châu Thanh nhìn Lục Minh, có hơi buồn cười, "Đến đây công tác và cũng để cảm ơn lòng tốt của đạo diễn Dương. Hơn nữa, anh cả không yên tâm về

anh ấy nên bảo tôi đến xem xem."

Lục Minh quay đầu nhìn Trữ Khâm Bạch, ý tứ sâu xa nói: "Anh Trữ, một thằng đàn ông lớn tướng như cậu đã làm gì mà khiến người ta không yên tâm vậy chứ?"

"Cũng có thể xem như là vì Lục tổng đi." Châu Thanh tiếp lời, "Nghe nói Thánh Khải có sự biến động, trên mạng lên tiếng phê phán dữ dội, dưới áp lực của dư luận, một người làm anh lớn khó mà yên tâm được."

Lục Minh không nặng không nhẹ bị ghen hòng một cái, Châu Thanh từ đầu đến cuối không đề cập đến mình mà là chuyển đến Trữ Húc Minh.

Nói đến đây, Lục Minh cũng lười quan tâm xem Châu Thanh đang giấu diếm tâm tư gì mà ngược lại còn nghiêm túc hơn một chút, nói: "Vậy phải làm phiền cậu quay về nói với anh cả rồi. Cho dù Thánh Khải tách ra với anh Trữ thì phần tình cảm vẫn còn đó, đừng nói tôi với cái gan đó mà bị được anh Trữ, Lục Minh tôi cũng không làm ra được loại chuyện đó."

Vừa nói vừa nghĩ đến mối quan hệ giữa Châu Thanh và Trữ Khâm Bạch, sau đó nói: "Còn nữa, việc của Nhâm Kỳ Hiên trước đây tôi phải giải thích một chút."

Châu Thanh thấy hần nhìn mình: "Giải thích với tôi?"

"Nếu không thì sao nữa?" Lục Minh nói với vẻ mặt Cậu giả vờ làm gì?, "Đừng nói với tôi là cậu không để tâm đấy nhé."

Châu Thanh nghĩ, đây thì tính là vấn đề gì chứ?

Cậu và Nhâm Kỳ Hiên cũng chỉ là gặp sơ qua một lần ở huyện Lâm Thuận, khi đó cậu ta đột nhiên lên trước dò hỏi, nghi ngờ mình xen vào gây khó để thay vai của cậu ta, chuyện sau này Châu Thanh vẫn luôn không để ý lắm, không biết đã giải quyết như thế nào.

Nhưng Nhâm Kỳ Hiên là người của công ty Lục Minh, hần là một ông chủ,

việc bảo vệ nghệ sĩ của mình vốn không có gì là sai.

Châu Thanh cũng không ngắt lời hẳn, kết quả là Lục Minh lại nói: "Trong cái giới này, việc người đi trước có kinh nghiệm dẫn dắt người mới là một thói quen phát triển bình thường, cũng là cách nhanh nhất. Tôi thừa nhận rằng lúc đó bản thân thật sự có tâm tư riêng, gấp gáp muốn bồi dưỡng ra một người mới có sức ảnh hưởng, nhưng tôi thề với trời, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc cho người lên giường của Trữ Khâm Bạch cậu ta."

Châu Thanh bị một miếng ớt khô làm cho mắc nghẹn, đột nhiên ho lên. Mặt và cổ cậu nhanh chóng đỏ bừng, ngay cả Lục Minh cũng bị dọa một trận.

Còn chưa có hành động gì thì một ly trà đã được đưa tới bên miệng Châu Thanh.

Trữ Khâm Bạch thấy cậu uống xong mới nói: "Không ăn cay được thì đừng ăn, cậu thì giỏi thật, chuyên môn đi nhặt ớt nuốt vào bụng."

Món mà Châu Thanh ăn tình cờ là một món cay mà tụi cậu đã gọi phục vụ thêm vào sau đó. Cậu nghe Lục Minh nói chuyện, không để ý nên cứ thế gấp lên.

Vốn cho rằng Lục Minh muốn làm khó dễ nhưng kết quả là những gì hẳn nói hoàn toàn là một chuyện khác.

Thấy sắc mặt cậu dần dần khôi phục lại bình thường, Lục Minh nói: "Một chút ớt cậu cũng không ăn được à?"

"Thế thì không phải." Châu Thanh đặt ly xuống nói: "Chủ yếu là lời của Lục tổng trực tiếp quá mức nên có hơi kinh ngạc thôi."

Lục Minh suy nghĩ về những gì mình vừa nói, hai giây sau liền chế nhạo một cách xấu xa: "Cậu nói chuyện cho người lên giường Trữ Khâm Bạch á? Không phải chứ, Châu Thanh, cậu sao vậy? Những lời như vậy mà nghe không được, không giống cậu nha?"

Trữ Khâm Bạch rót thêm nước vào ly của Châu Thanh, đặt ấm trà xuống rồi quay sang Lục Minh đưa ra một ánh mắt cảnh cáo.

Lục Minh không để ý đến uy hiếp của Trữ Khâm Bạch mà quay đầu đá lòng mày với Châu Thanh, nói: "Tôi nói cho cậu một bí mật."

"Cái gì?" Châu Thanh ngược mắt lên.

Trữ Khâm Bạch rút một tờ giấy ra cho Châu Thanh: "Đừng nghe cậu ta nói hươu nói vượn."

Lục Minh không vui, "Cái gì mà tôi nói hươu nói vượn chứ." Nói xong thì lập tức nói với Châu Thanh: "Từ năm mười bảy tuổi đã có người bò lên giường cậu ta rồi!"

Châu Thanh nhận lấy tờ giấy, sửng sốt, sau đó quay đầu hỏi Trữ Khâm Bạch: "Thật sao?"

"Còn có thể là giả sao?" Lúc này, Lục Minh mới thật sự bóc phốt, nói thẳng luôn: "Lúc đó, bộ phim đầu tiên của cậu ta vừa ra mắt đã trở nên nổi tiếng. Tôi, Cù Như Ý và Trần Mộc Tùng bọn họ cùng nhau chúc mừng cậu ta. Lúc đó có mấy chục người ấy chứ, hai giờ đêm, có một nhà đầu tư lấy thẻ phòng của cậu ta, tìm một phóng viên chuyên môn nằm vùng, nhét cho cậu ta một cậu bé mười tám tuổi. Lúc đó là do muốn lảng xê, kết quả là nửa đêm cậu ta tỉnh dậy thì đập người xuống giường làm gãy hai cái xương sườn của người ta! Cái tiếng hét thảm đó ấy hả, cậu mà nghe thấy thì sẽ gặp ác mộng."

Trữ Khâm Bạch dường như đã từ bỏ việc bảo Lục Minh ngậm miệng.

Anh phải kiểm soát khẩu phần ăn trong đoàn phim nên vẫn luôn không ăn bao nhiêu, lúc này chỉ tùy ý cầm ly dựa vào chiếc ghế đầu.

Châu Thanh nghe những lời này của Lục Minh thì nhíu mày rất chặt: "Tôi nhớ là luật vị thành niên bảo vệ tất cả những người dưới mười tám tuổi."

Trữ Khâm Bạch chỉ mới mười bảy tuổi, thế mà phải trải qua loại chuyện này.

Lục Minh lại dường như cho rằng đó là chuyện bình thường, hắn nói: "Giới giải trí ấy mà, cả đồng lứa trẻ mười mấy tuổi còn trưởng thành hơn cả người lớn. Khi đó chịu thiệt thòi thế này chẳng qua là vì kinh nghiệm của bọn tôi còn quá ít, cậu đi lên mạng tìm hộp đêm Rashomon (*) đi, bây giờ vẫn còn không ít người bám vào việc đó để chửi rửa đầu."

(*) Rashomon: chú thích xem lại chương 27.

Lục Minh nói đến đây mới phát hiện mình đã đi quá xa nên tét tét lại, nói: "Cái tôi muốn nói không phải điều này mà là giao dịch quyền lực và tiền bạc ở trong giới này rất phổ biến, cậu hỏi thử Trữ Khâm Bạch đi, mấy năm nay đã bị nhét cho bao nhiêu người, sợ là ngay cả chính cậu ta còn không nhớ rõ nữa là."

Lúc này, Châu Thanh lại trông rất bình tĩnh khiến cho Lục Minh không hiểu ra sao.

Vừa rồi nghe một câu đưa người lên giường đã có thể ghen đến đỏ mặt, bây giờ phản ứng này lại không đúng lắm.

Sự thật đã chứng minh, Châu Thanh quả nhiên cái gì cũng biết, cậu thậm chí còn nói với Lục Minh: "Bản thân văn hóa giải trí có mức độ chú ý cao, khả năng bị đại chúng hoá và nổi tiếng hoá cũng lớn hơn. Vùng xám (*) vẫn sẽ vĩnh viễn luôn tồn tại, bản thân chọn đứng trong thế giới nào thì thứ phải đối mặt chính là một hoàn cảnh sinh tồn như vậy."

(*) vùng xám: nghĩa là một câu hỏi mơ hồ không có câu trả lời đúng sai.

Lục Minh cảm thấy mình như được giáo dục, không có cách nào để phản bác, thậm chí còn vô cùng đồng ý.

Nhưng đây không phải là kết quả mà hắn mong đợi, rõ ràng là hắn đang nói chuyện của Trữ Khâm Bạch và cảm thấy Châu Thanh sẽ để ý đến phát

điên, xem như không đòi hỏi Trữ Khâm Bạch giải thích ngay tại chỗ thì ít nhiều gì cũng nên có một ít phản ứng khác chứ.

Nhưng đều không có, ngay cả một ít dấu vết như đang diễn cũng không có.

Thậm chí Lục Minh còn vì giọng điệu quá mức bình thường của cậu mà hỏi thẳng: "Nghe giọng điệu không ngạc nhiên này, có người đã lên giường của Châu tổng rồi sao?"

Lục Minh nói xong càng cảm thấy mình nói rất có lý.

Nhìn Châu Thanh bây giờ, khoan nói về ngoại hình thì cậu là người thay mặt cho sếp tổng Châu thị, với phong thái đó và trình độ đó, có người bò lên giường không phải rất bình thường hay sao?

Lúc đầu Lục Minh định thăm dò Châu Thanh nhưng sau đó lại cảm thấy phía anh Trữ bên này quá là thua thiệt.

Anh quay phim một lần là đi những mấy tháng, còn cái người ở nhà đi công tác mới tiện thể ghé thăm một chuyến này, những ngày còn lại thì đi sớm về khuya, đủ loại tiệc rượu thương mại và bay đi công tác. Công ty thiếu trai đẹp gái đẹp sao? Bên phía đối tác có thể không tìm người đặc biệt tiếp đãi sao?

Càng nhìn càng cảm thấy hương đi này mới là đúng đắn.

Châu Thanh không hiểu tại sao chủ đề đột nhiên lại chuyển sang mình, càng không biết vì sao ánh mắt của Lục Minh càng ngày càng kỳ lạ.

Cậu chỉ nói, "Thế thì không phải."

"Thật sao?" Cả khuôn mặt Lục Minh đều là vẻ không tin.

Châu Thanh gật đầu: "Bác sĩ nói sức khỏe của tôi không tốt, phải kiêng khem."

Vẻ mặt Lục Minh trông như bị sét đánh, suýt chút nữa co rúm lại trên ghế và chỉ ngồi một nửa.

Châu Thanh nói xong câu này, cũng không để ý đến Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh rất lâu không có động tác gì, cậu chậm rãi đặt cái ly trở lại trên bàn.

Châu Thanh không bao giờ ngại giấu bệnh sợ thuốc.

Khi rảnh rỗi, cậu cũng từng đọc một số thảo luận về y học, mặc dù không đọc kỹ nhưng cũng biết tầm quan trọng của việc tuân theo lời bác sĩ.

Trước khi lên máy bay.

Châu Thanh nghĩ đến những lời Lục Minh nói trên bàn ăn tối nay rằng có rất nhiều người bò lên giường của Trữ Khâm Bạch, nghĩ đi nghĩ lại rồi vẫn dặn dò anh: "Đừng làm càn dẫn đến hư thận (*), từ đó mới có thể tập trung sức lực cho cơ thể. Tôi thấy anh thường xuyên quay phim thâu đêm không nghỉ ngơi, áp lực tinh thần càng lớn thì d.ục vọng cũng khó mà thoả mãn. Anh cả rất lo lắng cho anh, trên phương diện cơ thể vẫn nên tiết chế."

(*) bản gốc là 房劳 (Hán Việt: phòng lao), thuật ngữ y học chỉ căn bệnh thiếu hụt tinh chất của thận do dư thừa tình. d.ục.

Lần này Châu Thanh đến tham ban, cậu tự nhận đã làm những gì mình nên làm.

Tuy nhiên sắc mặt của Trữ Khâm Bạch lại vì những lời này mà tối sầm trong nháy mắt, nghi hoặc hỏi: "Cậu nói cái gì?"

Châu Thanh lại nhắc lại lời này một lần nữa.

Chân trước cậu vừa rời đi thì Lục Minh ở đằng sau đã tê cứng, chậm rãi nói: "Cái này là cậu ta tự hiểu sai rồi."

Trữ Khâm Bạch liếc hẩn một cái, "Cậu ấy không phải nghệ sĩ dưới trướng

cậu, đừng tùy tiện thăm dò cậu ấy."

Lục Minh nghiêm mặt.

"Nhìn ra rồi à?" Hấn nói: "Anh Trữ, nói thật lòng này, cậu chưa từng nghi ngờ sao? Sự khác biệt này thật sự không chỉ là một chút."

Trữ Khâm Bạch nhìn về phía cửa, thấy người đi vào rồi thu tầm mắt lại.

Lục Minh nhún vai: "Được rồi, là chuyện của hai người các cậu." Sau đó lại nhìn Trữ Khâm Bạch bằng ánh mắt phức tạp, "Mặc dù tôi chưa tiếp xúc nhiều với cậu ta nhưng Châu Thanh này... Cho dù cậu nhìn một vòng trong giới cũng có người như vậy sao? Tôi chân thành khuyên cậu nên nhìn lại một chút đi, đừng sa vào."

Lục Minh nói xong liền vội vàng rời đi.

Vừa mới để người ta hiểu lầm Trữ Khâm Bạch lộn xộn xong, nếu còn không đi nữa thì Trữ Khâm Bạch không bắt được Châu Thanh, hấn sợ anh nghĩ lại rồi quay đầu xé xác mình ra mất.

Hôm đó việc Trữ Khâm Bạch xuất hiện ở sân bay thật sự đã bị người qua đường chụp lại.

Có người nhìn thấy bầu không khí giữa anh và Lục Minh khá tệ.

Tiêu đề trên trang nhất: Anh em cũ cuối cùng cũng trở mặt, oán trách tức giận tại sân bay, chứng thực cuộc sống riêng tư hỗn loạn của ảnh đế!

Chương 39: C39: Chương 39

Tin tức về việc Trữ Khâm Bạch rời khỏi Thánh Khải ở trên mạng càng ngày càng nghiêm trọng, lý do đằng sau đó càng được suy đoán đến đủ hình đủ dạng. Có người tận mắt thấy anh và ông chủ Thánh Khải căng thẳng ở sân bay, vậy nên giống như mỗi khi tin tức không tốt được truyền ra, lịch sử đen tối lại bị lôi ra một lần nữa.

Một khi những việc không có căn cứ nhiều dần thì những gì là giả đều sẽ được truyền bá thành thật.

Phạm Tuyền nhận cuộc gọi của Trữ Khâm Bạch thì nhất thời nghi ngờ mình đã nghe nhầm, hỏi: "Cậu nói điều tra ai cơ?"

"Châu Thanh."

Khách sạn ở phim trường vào ban đêm có thể nhìn xuống toàn bộ cơ sở điện ảnh và truyền hình.

Trữ Khâm Bạch thay một bộ quần áo, dựa vào bên cạnh cửa sổ thủy tinh, ánh mắt nhìn xa xăm, không ai biết chính xác rơi xuống nơi nào mà lại khiến cho đôi mắt anh trông sâu thẳm và khó phân biệt trong đêm tối.

Phạm Tuyền không thể nhìn thấy, cạ lời: "Làn sóng này bị bôi đen đến thảm thương, chị còn nghi ngờ có phải Lục Minh giả vờ đến thành phố điện ảnh và truyền hình tìm cậu còn sau lưng thì đổ thêm dầu vào lửa hay không. Trên mạng lưu truyền hai người trở mặt thành thù, chị ở bên này lo lắng cậu bị anh em đâm sau lưng, cậu thì hay rồi, không có việc gì mà đi điều tra Châu Thanh làm gì?"

Giọng nói của Trữ Khâm Bạch rất bình tĩnh: "Không phải Lục Minh."

"Chắc chắn như vậy à?"

"Việc hại người không có lợi cho mình là không cần thiết." Trữ Khâm Bạch rời khỏi cửa sổ, đi trở về phòng rồi nói: "Hai năm qua, Thánh Khải vội vàng muốn thay đổi, thủ đoạn của cậu ta nóng vội, không chỉ là bên phía em mà quan hệ với Cù Như Ý bọn họ cũng căng thẳng không ít. Lần này cậu ta đến thành phố điện ảnh và truyền hình tìm em, chứng minh rằng vẫn chưa thật sự mù mờ đầu óc, sẽ không làm ra việc này đâu."

"Vậy thì là người khác rồi."

Phạm Tuyền cũng biết anh nói rất có lý.

Mặc dù studio của Trữ Khâm Bạch không liên quan sâu sắc đến Thánh Khải nhưng Phạm Tuyền và Lục Minh cũng xem như quan hệ đã từng làm việc chung.

Cô hiểu thái độ làm người của Lục Minh, hầu hết thời gian trông có vẻ không đâu vào đâu nhưng có thể điều hành được Thánh Khải, cho dù tầm quan trọng của Trữ Khâm Bạch trong đó là không cần nghi ngờ nhưng hẳn cũng không thật sự là một kẻ ngốc.

Thời gian quen biết của Lục Minh và Trữ Khâm Bạch hay nhóm người Trần Mộc Tùng còn sớm hơn người đại diện là cô.

Tình bạn nhất định là không phải giả, nhưng lợi ích đặt lên hàng đầu, việc đề phòng cũng không thể không làm.

Phạm Tuyền hỏi anh: "Không đúng nha, tại sao cậu lại muốn điều tra Châu Thanh? Nếu không phải là Lục Minh thì lẽ nào cậu còn nghi ngờ cậu ấy đang chính đốn cậu?"

"Không liên quan gì đến việc này."

Trữ Khâm Bạch mở tủ quần áo, lấy quần áo để mặc sau khi tắm ra, anh tiện tay lật từng bộ quần áo treo trên giá, chậm rãi dừng lại ở một trong những chiếc áo sơ mi.

Đó là chiếc áo tạm thời cho Châu Thanh mượn mặc ở huyện Lâm Thuận, lúc cậu rời đi đã giặt sạch sẽ trả lại cho mình.

Sau khi Châu Thanh ra khỏi bệnh viện, rất nhiều người đều nói rằng cậu đã thay đổi rất nhiều.

Một người được giáo dục tốt, có khả năng vượt trội về mọi mặt sẽ dễ dàng được người khác chấp nhận hơn nhiều so với một kẻ không thể chịu đựng nổi. Những người từng tiếp xúc với cậu sẽ dễ dàng bị phẩm chất đó hấp dẫn, ánh mắt đuổi theo cậu, không nhìn được muốn tiếp cận cậu, tin tưởng cậu.

Không một ai tìm tòi nguyên nhân và hậu quả đằng sau việc này.

Anh cũng chưa bao giờ để tâm.

Trong quá khứ, Châu Thanh là một vật phẩm đi kèm có cũng được không có cũng chẳng sao, đủ loại hành vi khiến cho anh mỗi tháng ngoại trừ chuyển tiền cho bệnh viện đúng hạn ra thì không hề có ý định cùng cậu sản sinh ra dù chỉ một chút liên quan nào.

Sau khi xuất viện, Châu Thanh vào sống ở Đông Hồ như cơn mưa ẩm ướt không có âm thanh, cảm giác tồn tại có thể phớt lờ không tính toán.

Để cuối cùng anh cũng phải nhận xuống sự thật rằng cậu sẽ ở lại.

Nhưng mỗi lần gặp nhau ở Đông Hồ, loại ấn tượng đó ngược lại càng sâu đậm hơn.

Cậu chìm đắm trong những cơn ác mộng, dáng vẻ cậu nửa đêm xuống lầu uống nước, dáng vẻ mỗi lần ngồi trên ghế sofa đếm từng viên thuốc một, dáng vẻ cậu đến Tây Uyển cúi đầu vẽ tranh.

Mỗi một khung hình đều trở nên cực kỳ rõ ràng.

Lúc đó, anh vẫn chưa từng nghĩ đến việc tìm hiểu.

Bởi vì cậu đã mất trí nhớ rồi, đây quả thật là một cái cơ vận năng.

Chuyến đi đến huyện Lâm Thuận đã đạt đến mức độ đáng ngờ mà anh không thể bỏ qua.

Mãi cho đến lần này.

Anh thậm chí còn vì việc cậu đi một chuyến đến trường quay, một bóng lưng dường như sẽ không trở lại mà ngăn cản yêu cầu quay lại đó một lần nữa của cậu, thậm chí còn cho người thay đổi ngày phá dỡ sang ngày hôm đó.

Đây đã là cảm xúc đang kiểm soát hành vi, thậm chí vượt ra khỏi lẽ thường.

Anh càng nhìn rõ bản thân mình hơn, đồng thời tất cả các loại nghi ngờ đã bị bỏ qua và mặc kệ trước đó nổi lên trên mặt nước.

Châu Thanh này cùng với Châu Thanh trong quá khứ hoàn toàn không phải là một người.

Lục Minh là người duy nhất nhìn thấy Châu Thanh trong quá khứ, nhưng bây giờ lại trở thành một người hoàn toàn chưa có tiếp xúc gì với cậu.

Dưới sự so sánh đó, nghi ngờ của hắn so với người bình thường sẽ chỉ trực tiếp hơn và nhiều hơn.

Nhưng Châu Thanh vẫn hoàn toàn không muốn che giấu bất cứ điều gì.

Đây là một phần cực kỳ mâu thuẫn trên người cậu.

Phán đoán quá vô căn cứ nhưng Trữ Khâm Bạch càng tin vào trực giác hơn.

Phạm Tuyên lại hỏi anh: "Vậy rốt cuộc cậu muốn điều tra cái gì?"

"Em nhớ rõ từ khi Châu Thanh nhập viện, chị vẫn luôn là người liên hệ với bệnh viện." Trữ Khâm Bạch rút tay khỏi quần áo, "Thử nghĩ cách để lấy được những thứ trong quá khứ của cậu ấy xem, em đang nói đến DNA của một năm trước, lấy ra so sánh với hiện tại."

Phạm Tuyên chết lặng.

"Cậu nghi ngờ Châu Thanh không phải con trai của Châu Khải Tông? Không phải chứ, suy nghĩ này của cậu không phải là quá không có căn cứ sao? Nếu tra ra được bọn họ không phải quan hệ cha con thì cậu sẽ có thể thuận lý thành chương huỷ bỏ thoả thuận và ly hôn với cậu ấy sao?"

Trữ Khâm Bạch không quan tâm đến sự chấn động của Phạm Tuyên mà chỉ nói: "Hơn nữa, điều tra thêm về cuộc sống của người mẹ ở nước ngoài nhiều năm của cậu ấy."

Phạm Tuyên đã không biết nói gì nữa, lảm bảm: "Hai người ở thành phố điện ảnh và truyền hình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Ngay cả người mẹ nhiều năm không liên lạc của người ta cũng muốn điều tra?"

Trữ Khâm Bạch: "Không phải điều tra mẹ cậu ấy, chủ yếu là tra xem năm đó mẹ cậu ấy có sinh thêm một đứa con khác không... Ví dụ như sinh đôi chẳng hạn."

Có thể nói thông thạo tiếng Anh, khả năng cao đã từng sống ở nước ngoài.

Cái cơ mà cậu nói lúc nhỏ học trường quốc tế rõ ràng là không chặt chẽ.

Sau khi Trữ Khâm Bạch bàn giao xong, cuối cùng nói: "Điều tra bí mật là được rồi, đừng để người khác biết."

Phạm Tuyên đã xác nhận rằng anh muốn ly hôn với Châu Thanh, nếu

không thì không hiểu sao anh lại điều tra thân thế của Châu Thanh làm gì?

Phạm Tuyền suy nghĩ, cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, cô nói: "Trước đây chị bảo cậu ly hôn thì cậu nói ly hôn không được. Cuộc hôn nhân này vốn dĩ chẳng có một ai hài lòng. Bà ngoại cậu, anh cậu, gia đình cậu, bao gồm cả bạn bè hoặc đối tác làm việc của chúng ta. Nhưng hiện tại tình hình đã khác rồi, lần trước chị bảo người trong studio đưa quà cho bà ngoại cậu, bà ấy còn hỏi về tình hình của cậu và Châu Thanh nữa kìa, nếu như lần này cậu lại làm như vậy..."

"Sẽ không ly hôn đâu." Trữ Khâm Bạch đột nhiên cắt ngang Phạm Tuyền.

Phạm Tuyền lại bắt đầu không hiểu tình hình: "Vậy cậu..."

"Cứ điều tra đi, không cần hỏi."

Phạm Tuyền cũng không hỏi nữa, cô đoán rằng có thể là nhà họ Châu xảy ra vấn đề gì.

Châu Thanh tiếp quản Châu thị, đó cũng không phải một việc dễ dàng.

Mặc dù cậu là con trai cả của Châu Khải Tông nhưng cậu lại có một người mẹ kế khó đối phó, còn có cả một người em trai cùng cha khác mẹ nên khó tránh khỏi việc cặp mẹ con này đã nắm phải điểm yếu gì đó.

Suy nghĩ của Phạm Tuyền lại phát tán, đột nhiên cảm thấy không thể chậm trễ dù chỉ một giây nhưng hiện tại, chuyện trong tay cô rõ ràng quan trọng hơn một chút.

"Nếu chuyện trên mạng đã không liên quan gì đến Lục Minh thì chị dự định sẽ thương lượng với cậu ta để đưa ra một tuyên bố chung, cậu cảm thấy có khả thi không?"

Trữ Khâm Bạch nói đến công việc thì bật loa ngoài của điện thoại lên, sau đó ném điện thoại lên giường, một tay cởi quần áo xuống, "Ừm, nhắc nhở

người trong studio sau này không được tùy tiện truyền bá tin tức về Châu Thanh trong nhóm, cũng đừng lan truyền tin tức sang Thánh Khải bên kia."

Phạm Tuyên: "Cậu vẫn đề phòng Lục Minh à?"

Trữ Khâm Bạch: "Không phải đề phòng cái khác, miệng cậu ta quá lớn, cúp đây."

Anh để trần thân trên, đi chân trần về phía phòng tắm.

Châu Thanh vẫn chưa biết rằng Trữ Khâm Bạch đã đang điều tra chính mình.

Nếu thật sự biết thì thật ra cậu cũng sẽ không cảm thấy gì cả.

Suy cho cùng thì có thể tra ra được gì chứ?

Nếu là kẻ mạo danh, vừa điều tra đã biết được kết quả.

Mượn xác hoàn hồn? Trong thời đại tin tưởng vào khoa học, những người tiên phong về tư duy và tiếp thu nền giáo dục hiện đại tiên tiến như Trữ Khâm Bạch, Châu Thanh còn nghi ngờ rằng ngay cả khi mình nói cho anh sự thật, anh cũng sẽ cảm thấy như mình đang bịa đặt.

Lúc Châu Thanh trở lại Lam Thành và liên lạc lại với Lưu Thắng Sử thì đã thông báo cho Trữ Húc Minh về phương hướng làm việc.

Trữ Húc Minh trực tiếp nói: "Thật ra anh cũng có dự cảm rằng cậu sẽ làm như vậy rồi. Anh từng nói chuyện với Khâm Bạch, anh và nó đều nhất trí đây là một cơ hội rất tốt cho Châu thị, tỷ lệ giữa lợi và hại là bảy ba, lợi bảy hại ba."

"Hai người còn nói về việc này sao?" Châu Thanh cười.

Trữ Húc Minh: "Nó không chỉ biết đóng phim đâu, nếu không cậu cho rằng nhiều tiền như thế nó lấy từ đâu ra?"

"Em còn không biết anh ấy có bao nhiêu tiền."

Trữ Húc Minh lập tức bật cười: "Hỏi nó đi, tiền của nó không phải là tiền của cậu sao. Không có tiền thì cứ tìm nó, nó nhiều tiền hơn anh đấy."

Châu Thanh lắc đầu, không trả lời những lời nhàm chán như vậy.

Đây là một sân gôn ở Lam Thành.

Đầu những năm 1930, gôn có nguồn gốc từ Scotland du nhập vào Trung Quốc.

Vào thời điểm đó còn được gọi là "dã cầu", nhằm tăng cường tình hữu nghị quốc tế và được sử dụng trong các hoạt động ngoại giao.

Châu Thanh không thành thạo lắm trên phương diện vận động, thế nhưng người hiện đại bất kể là bàn về kinh doanh hay giải trí thì không có việc gì cũng thích đánh vài gậy.

Hiện tại, những dịp mà Châu Thanh tham dự ngày càng nhiều hơn, là chạy theo xu hướng cũng là bị Trữ Húc Minh xúi giục nên đã làm thẻ hội viên VIP một năm ở sân gôn cao cấp này.

Nhưng Châu Thanh cũng vì vậy mà quen biết được không ít người.

Ví dụ như Mã tổng của một công ty vật liệu xây dựng, Hồ Thiên Minh của công ty bất động sản hay Kim Quyền Tùng, một nhà đầu tư lớn.

Ở Lam Thành có giới thượng lưu như Cù Như Ý và Trần Mộc Tùng thì đương nhiên cũng có giới kinh doanh. Muốn thật sự tiếp xúc với giới này nói khó cũng khó, nhưng nói đơn giản thì thật sự cũng đơn giản.

Sự hợp tác của Châu thị và Thịnh Vũ đã đạt được hiệu quả nổi bật, không ít người ghen tị vì sự phát triển của Phủ Thành đang đi đúng hướng. Châu Thanh tiếp quản Châu thị, bây giờ lại còn có con đường của Lưu Thắng Sử,

tiếp xúc với những người này ngược lại cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Cậu và Trữ Húc Minh ngồi ở đây một lúc thì đã có người từ trong sân vận động đi tới, nói: "Tôi nói này Trữ tổng, cậu đây là không trị được em trai mình rồi lại còn đào ở đâu ra một trợ thủ như Châu tổng vậy? Đến đây rồi không đánh bóng mà uống trà cái gì chứ?"

Châu Thanh cười: "Mã tổng đang nói tôi sao?"

Đối phương tùy ý ngồi xuống bên cạnh, rót cho mình một ly rồi tùy tiện nói: "Sao có thể chứ, tôi nói Trữ Húc Minh cậu ta ấy mà. Có một người có năng lực như cậu mà không giới thiệu sớm, đã đến đây rồi mà cậu ta dứt khoát ngay cả gậy gôn cũng không thêm sờ vào nữa kìa."

Châu Thanh nhìn ra bên ngoài, nói: "Hôm nay trời nóng quá, tôi cũng không giới chuyện này nên Trữ tổng chỉ ở lại với tôi thôi."

Châu Thanh ngồi bên cạnh sân gôn quả thật giống như đến để tu thân dưỡng tính.

Cậu cũng không thích ba hoa khoác lác với người khác, không biết thì nói là không biết, ở một mình cũng không hẳn cảm thấy không thoải mái.

Trong nhóm người này, người cậu có thể nói chuyện được nhất ngược lại là Kim Quyền Tùng.

Kim Quyền Tùng lớn tuổi hơn trong số những người này, còn hơn Trữ Húc Minh hai tuổi nhưng hoàn toàn không nhìn ra được ngoài mặt.

Sân gôn này có đầu tư của anh ta, dưới tay anh ta còn có vô số trường đua ngựa, câu lạc bộ mạo hiểm và những đầu tư sân thể thao khác. Đồng thời, anh ta còn có một sở thích như thưởng trà, chơi cờ và nghiên cứu đồ cổ, trong nhóm người này thế nhưng lại chỉ có Châu Thanh là nói chuyện được.

Sự ăn ý của bọn họ đã bị không ít người chê bai, nói là tập hợp lại làm những việc chỉ có mấy cán bộ già mới làm.

Lúc đầu, Châu Thanh còn không biết cái gì là sở thích của cán bộ già, sau này biết được thì chỉ cười trừ.

Trữ Húc Minh bị người lôi xuống.

Châu Thanh và Kim Quyền Tùng ngồi cạnh nhau.

"Kim gia không đi thử sao?" Châu Thanh nói.

Kim Quyền Tùng nhìn cậu một cái, cười nói: "Đừng nhìn bọn họ không có việc gì là cứ hét lên xuống sân so bì, thật ra chỉ là hình thức cả thôi, uống nhiều rượu vào rồi là yếu lắm."

Châu Thanh ở bên cạnh cười.

Kim Quyền Tùng đột nhiên hỏi: "Nghe nói cậu em trai kia của cậu đã bị kết án rồi à?"

"Ba tháng." Châu Thanh cũng không kinh ngạc khi bị người khác hiểu rõ tình huống gia đình nên trả lời rất tùy ý.

Kim Quyền Tùng gật đầu: "Cũng ít rồi. Tôi còn tưởng dựa theo tính cách của Trữ Khâm Bạch thì ít nhất cũng sẽ cho người kia ngồi khoảng một năm."

Châu Thanh bất ngờ nhìn đối phương, không biết tại sao lại đột nhiên nhắc đến Trữ Khâm Bạch.

Kim Quyền Tùng nhìn cậu, nhướn mày: "Sao vậy? Trữ Húc Minh không nói với cậu rằng anh chẳng có quan hệ gì với Thịnh Vũ, mấy khoản đầu tư kia của anh chỉ là hợp tác với cậu ba Trữ thôi sao. Một năm trước, cái thằng khốn đó tí nữa là kéo theo anh xuống mương, suýt nữa là chôn cùng với sản nghiệp nhà họ Trữ luôn rồi, may mắn là cuối cùng Trữ Húc Minh cũng tiếp quản Thịnh Vũ, chuyện hai đứa kết hôn anh cũng có nghe nói."

Châu Thanh không nói gì mất một lúc lâu.

Cậu nghĩ Lam Thành quả nhiên là một vòng tròn, quanh đi quẩn lại đều là những người quen biết.

Đối phương nếu đã thẳng thắn rồi thì Châu Thanh cũng nói: "Em không để anh ấy nhúng tay vào chuyện của Châu Tùng."

"Hai đứa trông có vẻ ở chung tốt hơn anh tưởng tượng."

Châu Thanh nghiêng đầu, "Có thể nhìn ra được sao?"

Kim Quyền Tùng không biết nghĩ đến điều gì, cười nói: "Hôn nhân của anh cũng là một cuộc liên hôn thương mại nhưng tình huống không giống như hai đứa mà là hành vi thương mại thuần túy. Vài năm đầu cũng từng gà bay chó sủa lắm, mối quan hệ thật sự căm ghét tuyệt đối sẽ không giống như trạng thái của hai đứa. Còn cả Trữ Khâm Bạch cậu ta nữa, những thứ khác không nói, ở trong giới giải trí cũng được xem như "tiếng xấu đồn xa" đi, cậu ta không hề là một người có thể nhẫn nhịn được."

Có phải là "tiếng xấu đồn xa" hay không thì Châu Thanh không thể bình luận nhưng nhắc đến anh, lời nói của Kim Quyền Tùng không hề khách sáo nhưng nhất định là giọng điệu của một người quen biết và tín nhiệm mới có được.

Châu Thanh: "VẬY ANH VÀ VỢ..."

"Em ấy cũng là đàn ông." Kim Quyền Tùng không hề giấu giếm. Châu Thanh thấy anh ta dứt khoát như vậy còn tưởng là ly hôn rồi, kết quả là đối phương lại nói: "Bây giờ thì tốt hơn rồi, có cơ hội thì giới thiệu cho cậu làm quen."

Châu Thanh đã chứng kiến rất nhiều vụ ly hôn, tái hôn và chủ nghĩa độc thân thời hiện đại, còn cho rằng đây cũng là kết thúc của một câu chuyện suýt thì ly hôn.

Hiện tại có vẻ như có hơi ngoài dự đoán của cậu.

"Nghe có vẻ như quá trình này không hề suôn sẻ." Châu Thanh nói.

Khỏe miệng Kim Quyền Tùng mang theo ý cười, gật đầu: "Đúng vậy, em ấy là người có tính tình hấp tấp, kiểu người đang yên đang lành cũng có thể đánh nhau với người ta ấy." Vừa nói vừa liếc nhìn Châu Thanh: "Dù sao thì tuyệt đối không phải cùng loại hình với cậu. Bọn anh đã từng mắng chửi nhau, từng động tay động chân với nhau, nhưng đáng ngạc nhiên là vẫn luôn không xa nhau. Trải qua vài năm nhìn lại sẽ phát hiện rằng thật sự không xa nhau là vì trong tim có đối phương ở đó. Bây giờ cũng không còn ở tuổi đôi mươi nữa rồi, tính nết cũng ôn hoà đi không ít, ở chung ngày càng hoà hợp hơn."

Châu Thanh nhìn đường nét cơ thể khoẻ khấn của anh ta dưới ống tay áo thể thao ngắn, còn mở nhiều câu lạc bộ thể thao khác nhau, không biết là nửa kia thế nào mà có thể đánh nhau được với anh ta đây?

Nhưng nhìn thấy sự nhu hòa trong nháy mắt trên mí mắt của đối phương, Châu Thanh lại cảm thấy rõ ràng.

Cái gọi là động tay động chân sao có thể là bạo lực chân chính được, nhất định phải kèm theo va chạm kịch liệt trong cảm xúc, là sự bộc bạch chân thành sau khi động tay.

Kim Quyền Tùng nói xong về bản thân thì nhìn Châu Thanh rồi nói đùa một câu: "Nhưng anh đoán rằng cậu và Trữ Khâm Bạch nhất định không thể đánh nhau được."

Châu Thanh: "... Có lẽ em sẽ không chịu nổi hai cú đấm đâu."

Kim Quyền Tùng lắc đầu: "Anh cảm thấy tính nết này của cậu khác cậu ta là vừa đẹp, nếu thật sự chọc giận cậu ta thì cậu ta cũng không nỡ nói một câu nặng lời."

Châu Thanh lại nghĩ, ai không có việc gì chọc vào Trữ Khâm Bạch làm gì?

Không lâu sau ngày hôm đó, dường như vẫn thật sự có người làm việc này.

"Mộng phù du" vừa đóng máy thì có tin đồn rằng Trữ Khâm Bạch đánh nhau với người ta sau hậu trường tại một lễ trao giải.

Ngay cả Châu Thanh, một người hoàn toàn không chú ý đến giới giải trí lâu lâu ở trong công ty cũng nghe thấy một vài tin đồn, đều có thể mơ hồ cảm thấy rằng gần đây tin tức tiêu cực về Trữ Khâm Bạch rất nhiều, dường như chưa bao giờ dừng lại.

Đương nhiên chỉ là tin đồn, không có hình ảnh nào được lưu hành.

Hình ảnh duy nhất là một người đàn ông tên là Dương Huy bịt mũi được mọi người vây quanh từ hậu trường đi ra, trên tay là một cục giấy lớn màu đỏ trông giống như máu.

Châu Thanh vẫn nhớ đến cái tên Dương Huy này và chuyện lừa đảo quyền góp trước đây có hẳn tham gia.

Mặc dù Châu Thanh không có thiện cảm gì với người ta nhưng Trữ Khâm Bạch đóng máy xong cũng không trở lại Đông Hồ, ngược lại còn kéo theo một lượng lớn phóng viên nằm vùng.

Buổi sáng thím Trương nấu bữa sáng cho cậu, hỏi cậu: "Cậu Châu, hôm nay tài xế vẫn không có thời gian sao?"

"Không sao." Châu Thanh nói: "Nếu anh ấy đã không trở về, không chụp được chính chủ thì cũng sẽ không có người chú ý đến con đâu."

Hiện tại Châu Thanh đi đi về về vẫn luôn cùng với tài xế trước đây của Châu Khải Tông, gần đây Châu Khải Tông đang trong giai đoạn hồi phục, Châu Thanh liền bảo lái xe đến bệnh viện giúp đỡ.

Châu Thanh ra khỏi nhà như thường lệ.

Trong lúc chờ xe, một chiếc ô tô bất ngờ lao tới bên cạnh cậu rồi dừng lại.

Cửa xe bật mở, một bàn tay bất ngờ vươn ra kéo cậu còn chưa kịp đề phòng vào trong xe.

Cơ chế phòng thủ của Châu Thanh được kích hoạt, cả người lật người rồi phi lên.

Khuỷu tay trực tiếp đề lên cổ người bên dưới, đồng thời dùng lực hướng xuống dưới.

"Tôi." Người bên dưới đúng lúc lên tiếng rồi ngẩng đầu lên, tháo khẩu trang xuống, tiện thể nhận xét: "Động tác này cũng ra gì đấy."

Châu Thanh nâng vành mũ của người đó lên, nhìn thấy rõ ràng ánh mắt của Trữ Khâm Bạch, cậu im lặng hai giây rồi chậm rãi nói: "Anh đang giống như chạy tội lăm đấy thưa ngài, nửa tháng không gặp, đánh người bị cảnh sát bắt, trên đường chạy trốn thì nhân tiện bắt luôn con tin à?"

"Đúng vậy, Châu tổng vừa nhìn đã biết là loại dễ bắt."

Hai người gần như dán vào nhau, lúc Châu Thanh buông cổ anh ra, xe có hơi xóc một chút, vì vậy cậu lại bị kéo trở về.

Trữ Khâm Bạch không hiểu sao có hơi nghiêm mặt, vỗ lên eo cậu rồi nặng nề nói: "Đi xuống."

Cánh tay của Châu Thanh lại dùng lực đè xuống một chút, thấy gân cổ của anh đều nổi lên cả rồi mới lật người ngồi xuống bên cạnh.

Châu tổng chỉnh lại ống tay áo, thờ ơ hỏi: "Thật sự đã đánh người à?"

"Cậu ta mà cũng xứng?" Trữ Khâm Bạch duỗi chân ra một chút, hơi nhíu mày.

Châu Thanh không để ý tới động tác của anh mà nhìn về phía ngoài xe, "Vậy thì là tôi bị người ta chụp trộm rồi sao?"

"Cũng xem như thông minh."

Cái này có gì khó đoán đâu, chỉ là Châu Thanh không hiểu, "Làm sao lại chụp được tôi?"

"Là ảnh lúc anh ra khỏi nhà." Lúc này, Trần Đăng Đăng đang ngồi trên ghế phó lái phát ra âm thanh, quay đầu lại nói, "Thiết bị có độ nét cao bây giờ khủng khiếp thật, xa ơi là xa cũng chụp được, nhưng anh Châu anh yên tâm đi, bức ảnh đã được xử lý rồi ạ."

Châu Thanh không thể theo kịp tốc độ xử lý những việc này trong ngành giải trí.

Bọn họ có mạng lưới quan hệ riêng, Châu Thanh cũng không để tâm đến điều đó mà chỉ hỏi: "Vậy chuyện này anh định xử lý thế nào? Hay là tôi chuyển đi trước, vốn dĩ cũng nằm trong kế hoạch rồi."

Châu Thanh vốn dĩ cũng không định sống ở Đông Hồ mãi, thời gian đầu chỉ vì môi trường chưa quen nên mới dùng nửa năm làm thời hạn, bây giờ rời đi cũng xem như thuận lý thành chương.

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái: "Tìm được nhà rồi à?"

Châu Thanh: "Hôm nay có thể tìm được."

Trữ Khâm Bạch ngồi nghiêng về phía trước, vỗ lưng ghế lái: "Đến công ty Châu thị, chốc nữa bảo người chuyển đồ đạc của cậu ấy đến căn hộ trong thành phố."

Châu Thanh: "Là tôi diễn đạt sai sao? Tôi tự đi tìm."

"Châu tổng." Trữ Khâm Bạch dựa trở lại ghế, "Sống ở chỗ đó của tôi để tiện"

một ngày nào đó tôi thật sự bị bắt thì cậu có thể ngay lập tức đi bảo lãnh cho tôi. Xem xét việc tôi đã thu nhận và giúp đỡ cậu, hiện tại cậu có bằng lòng giúp tôi việc nhỏ này không?"

Châu Thanh: "Lý do quá tệ, không giúp."

"Lên xe của tôi rồi, không đến lượt cậu được nói không giúp."

Chương 40: C40: Chương 40

Hôm đó, sau khi Châu Thanh tan làm, trước tiên cậu đi một chuyến đến trung tâm phục hồi chức năng của bệnh viện.

Bản thân Châu Thanh đã từng ở đây trước đây, hơn nữa, cậu cũng cần định kỳ quay lại lấy thuốc nên trong bệnh viện cũng có y tá biết cậu.

Y tá trưởng ở đây nhìn thấy cậu liền hỏi: "Cậu Châu, đến tái khám sao?"

Châu Thanh đang đi sóng vai với Hứa Triều nói chuyện công việc, nghe vậy thì dừng lại rồi cười nói: "Không phải, ba tôi ở đây dưỡng bệnh nên đến thăm thôi."

Y tá trưởng là một người phụ nữ mập mập, bà rõ như lòng bàn tay về mọi bệnh nhân nên gần như không mất bao nhiêu công sức đã tìm được người.

"Ngài Châu Khải Tông sao?"

Châu Thanh gật đầu: "Đúng vậy."

Y tá trưởng không biết nghĩ đến gì mà đặc biệt gọi Châu Thanh sang một bên, thấp giọng nói với cậu: "Khôi phục sau phẫu thuật rất tốt nhưng cậu biết là bất kỳ bệnh nào cũng kiêng kỵ kích động trong cảm xúc, huống hồ gì ông ấy lại có vấn đề về tim mạch. Người đang chăm sóc ấy, tôi nghĩ vẫn nên thay người khác đi thì hơn."

"Xảy ra chuyện gì sao?" Châu Thanh hỏi.

Người chăm sóc vẫn luôn là Thư Mỹ Lệ, mặc dù bà có ý kiến với Châu

Thanh nhưng vẫn để tâm đến người mình luôn phụ thuộc vào là Châu Khải Tông.

Gần đây Châu Thanh rất bận rộn, ngoại trừ việc thường xuyên để tài xế ban đầu của Châu Khải Tông ghé qua thì tự cậu cũng rất ít khi rảnh rỗi.

Y tá trưởng nhìn chàng trai trẻ trước mặt, trong lòng cũng đang thở dài.

Lúc đó, Châu Thanh ở trong bệnh viện của bọn họ cũng được xem là một nửa người nổi tiếng rồi.

Nằm viện một năm rồi tỉnh lại như một kỳ tích, thậm chí sau khi xuất viện thì cô y tá nhỏ vẫn thỉnh thoảng nhắc đến cậu.

Bây giờ nhìn thì đã là Châu tổng cả người mặc Âu phục đi giày da, so với bộ dạng ốm yếu khó coi khi đó thì có thêm vài phần cảm giác cấp trên khiến cho người khác khó mà lại gần. Đây không phải là cố ý mà cậu vốn dĩ nên trở thành người như vậy trước đây, là thân phận, địa vị và hoàn cảnh, v.v... của hiện tại đã trao cho cậu lại những thứ trên người.

Người phụ nữ trong phòng bệnh ngày ngày náo loạn, đêm đêm cũng náo loạn khiến cho mọi người trong bệnh viện đều xì xào bàn tán.

Những ân oán giữa các gia đình giàu có này mỗi khi nghe đều rất ly kỳ nhưng y tá trưởng không bao giờ ngờ rằng Châu Thanh lại là con trai của Châu Khải Tông đó.

Theo những lời chửi bới của Thư Mỹ Lệ, con trai cả của Châu Khải Tông là một nhân vật hung ác, cướp công ty, mưu đồ quyền lực và cướp ngôi, gửi ba đến bệnh viện, em trai thì gửi vào tù.

Mẹ kế ngoại trừ bảo vệ người chồng bị bệnh nặng ra thì còn lại đều bó tay.

Lúc này, nhìn thấy người đó là Châu Thanh, y tá trưởng cũng không nói được quá nhiều mà chỉ nói: "Người chăm sóc này không tận tâm, rất dễ ảnh hưởng đến tâm trạng của bệnh nhân. Việc bà ấy làm ầm ĩ không phải là

một hai lần, còn có mấy lần trực tiếp mắng y tá nhỏ đến bật khóc."

Châu Thanh cau mày gật đầu: "Được, tôi sẽ xử lý."

Lúc Châu Thanh định đi thì y tá trưởng lại kéo cậu lại, nhìn cậu đã xuất viện lâu như vậy vẫn không tăng cân thì chỉ có thể khuyên nhủ thêm vài câu: "Đừng quên rằng chính cậu cũng là bệnh nhân ngày ngày phải uống thuốc, nhớ tái khám đúng hạn, nghỉ ngơi đàng hoàng, công việc có bận rộn cỡ nào cũng không quan trọng bằng cơ thể."

"Cám ơn y tá trưởng."

"Đi đi."

Châu Thanh và Hứa Triều vừa đi đến cửa phòng bệnh của Châu Khải Tông đã thật sự nghe thấy giọng nói của Thư Mỹ Lệ, không phải đang mắng Châu Khải Tông mà là làm khó y tá đang thay thuốc.

Bà đứng bên giường vênh mặt sai khiến, "Rốt cuộc cô có biết làm việc không đấy! Biết cái túi này của tôi bao nhiêu tiền không? Gọi y tá trưởng của các cô đến đây, đi gọi ngay bây giờ cho tôi!"

Cô y tá nhỏ cúi đầu liên tục xin lỗi.

Châu Khải Tông đang nửa nằm nửa ngồi, "Cô có thôi đi chưa! Tức giận trong lòng thì nhắm vào tôi đây này, ngày nào cô cũng làm khó y tá người ta làm gì?!"

"Tôi tức giận á? Tôi dám tức giận sao?!" Thư Mỹ Lệ quái gở nói: "Bây giờ con trai tôi còn đang ngồi tù kia kìa, tôi có thể tức giận với ai chứ. Nó phải bị nhốt ba tháng, còn không biết ở trong đó ăn có ngon không, ngủ có ngon không, có bị bắt nạt không. Châu Khải Tông anh có từng quan tâm nó à?"

Ngoài cửa.

Hứa Triều do dự: "Anh Thanh."

"Không sao." Châu Thanh vừa nói vừa đẩy cửa ra.

Cậu nhắc chân đi vào, ra hiệu cho y tá rời đi trước, sau đó ngăn Thư Mỹ Lệ đang không muốn bỏ qua lại, nhìn chiếc túi da màu đen bị dính nước trong tay bà.

"Túi bao nhiêu tiền? Tôi đưa cho bà."

"Cậu cho tôi?" Thư Mỹ Lệ trừng mắt nhìn, "Cậu dựa vào cái gì mà đưa tiền cho tôi, tiền hiện tại của cậu còn không phải là tiền của nhà họ Châu, tiền của công ty à. Đó là tiền của Châu Thanh cậu sao? Cậu chỉ là thay mặt thôi, còn chưa phải là sếp tổng thật đâu!"

Có lẽ là bởi vì con trai vào tù rồi nên nỗi sợ sệt ban đầu của Thư Mỹ Lệ lại đi đến giai đoạn hành động bất cần.

Châu Thanh cũng không nói gì nhưng vẫn luôn nhìn bà, những lời nguyên rủa còn lại của Thư Mỹ Lệ đột nhiên không nói ra khỏi miệng được nữa.

Sau khi Châu Thanh nhìn thấy bà không giấu được vẻ sợ hãi trong mắt mới nói: "Thứ mà Châu Tùng phải chịu chính là hình phạt mà cậu ta đáng phải nhận. Những gì tôi bỏ ra đương nhiên là tiền tự tôi kiếm được, nếu bây giờ Châu thị đã nằm trong tay tôi, vậy thì tôi cũng có thể quyết định sau này bà có lấy được tiền từ công ty hay không, hay Châu Tùng sau này còn có thể yên ổn sống qua ngày hay không."

"Cậu dựa vào cái gì mà quản chuyện tiêu xài của tôi?" Thư Mỹ Lệ hỏi.

Châu Thanh: "Dựa vào số tiền trong thẻ của bà mỗi tháng đều quẹt từ tài khoản của công ty mà ra."

Khoé miệng Thư Mỹ Lệ run rẩy: "Mày, cái thằng ác độc..."

Châu Thanh lạnh giọng nói: "Nghĩ cho kỹ rồi hãy nói."

Thư Mỹ Lệ bị chặn họng, dứt khoát lại lau nước mắt lần nữa.

Bà nghĩ về cuộc sống của mình trong giai đoạn này, trong lòng cảm thấy khổ không thể tả.

Bị những quý bà giàu có kia chế giễu sau lưng, con trai đáng thất vọng, chồng thì cứ thế mà đưa công ty cho Châu Thanh. Bạn gái trước của Châu Tùng luôn nói gì nghe nấy với bà, sau khi biết cậu ta bị bắt đã hoàn toàn thay đổi bộ mặt với người làm mẹ như bà đây, hôn sự cũng vì thế mà đi tong.

Đâu đâu cũng không vừa ý.

Bây giờ bà còn không sợ Châu Khải Tông đang nằm trên giường nữa mà ngược lại lại sợ Châu Thanh một cách khó hiểu.

Đặc biệt là Châu Khải Tông bây giờ càng ngày càng xem trọng Châu Thanh.

Thái độ của cậu khiến cho bà ở trước mặt Châu Thanh hoàn toàn không thể ra dáng người đi trước, mỗi lần chỉ có thể nuốt cơn giận vào trong.

Nửa tiếng sau, Châu Thanh đẩy Châu Khải Tông xuống lầu để hít thở không khí.

Châu Thanh nói: "Ngày mai con sẽ cho người tìm cho ngài một y tá mới."

"Không cần đâu." Châu Khải Tông xoa tay, thở dài: "Bây giờ về cơ bản ba cũng có thể tự lo được, lúc này tìm người sang thì mẹ của Châu Tùng sẽ chỉ càng làm ầm ĩ kinh khủng hơn thôi, ba hiểu bà ấy."

Châu Thanh không đồng ý: "Bệnh viện là nơi cứu người và chăm sóc người bị thương, ngày nào bà ấy cứ làm ầm ĩ như thế, người ta còn làm việc thế nào được."

Châu Khải Tông cười bất đắc dĩ: "Ba còn tưởng chủ yếu là con lo lắng cho ba, hoá ra về mặt tình cảm, con còn lo lắng cho người ở bệnh viện hơn."

Châu Thanh: "..."

Lời này thật sự nghe giống như một đứa con bất hiếu.

Châu Thanh chuyển chủ đề: "Chỉ là gần đây con chuẩn bị đầu tư vào y tế nên biết rằng làm việc trong bệnh viện không dễ dàng."

Châu Khải Tông dừng xe lăn lại, dựa vào tay vịn rồi quay đầu lại: "Sao lại nghĩ đến y tế rồi vậy?" Ông vừa nói vừa cau mày, sau đó quay đầu lại, "Từ trước đến nay, Châu thị chưa bao giờ leo được đến y tế, bây giờ con bước đi vững vàng như vậy, thật sự là không cần đâu, hơn nữa, y tế không dễ làm."

Châu Thanh tiếp tục đẩy xe lăn về phía trước.

Trên bãi cỏ có bệnh nhân đang vận động tắm nắng, thỉnh thoảng cũng sẽ có nhân viên y tế đi ngang qua.

Châu Thanh nói: "Không phải Châu thị, con làm trên danh nghĩa cá nhân."

Châu Khải Tông đột nhiên không nói nữa, một lúc sau mới hỏi: "Có phải là con không bằng lòng tiếp quản công ty nữa rồi không?"

Châu Khải Tông đã làm việc cẩn thận nhiều năm trên thương trường, cũng không thể không thừa nhận rằng Châu thị có thể phát triển như hiện tại trong một thời gian ngắn như vậy, Châu Khải Tông ông tuyệt đối không thể làm được.

Châu Thanh quá nằm ngoài dự đoán của ông nhưng ông cũng luôn có một cảm giác rằng thứ Châu Thanh để tâm hoàn toàn không phải là công ty của nhà họ Châu, không phải là những chức vụ như sếp tổng hay tổng giám đốc.

Nếu một ngày nào đó cậu thật sự không muốn làm nữa thì chắc chắn có thể làm được việc bứt ra rồi rời khỏi bất cứ lúc nào.

Ông với tư cách là một người cha, có một ngày lại yêu cầu con trai thừa kế gia sản cũng là điều mà ông không bao giờ ngờ tới.

Châu Khải Tông xem như đã hoàn toàn dốc sức rồi, thở dài nói: "Châu Tùng có tiền án ngòi tù nên đời này sẽ không còn nhiều con đường để thoát ra nữa rồi. Châu Thanh, ba dưỡng già không trông cậy vào con, nhưng công ty phải trông cậy vào con."

Châu Thanh nhìn mái tóc đã bạc đi rất nhiều trong thời gian ngắn của đôi phương, nói: "Ba, con sẽ không buông bỏ trách nhiệm đâu, dự án ở Phủ Thành là do một tay con vực dậy, kế hoạch sau đó vẫn luôn được xúc tiến. Bản thân việc làm kinh doanh không phải chuyện cá nhân, làm gì có chuyện nói buông tay là buông tay được."

Châu Khải Tông có thể nhìn ra Châu Thanh cũng có tình cảm với sự nghiệp hiện tại, ông đã yên tâm rồi nhưng vẫn không hiểu: "Công ty đã đủ bận rộn rồi, sao còn tự tìm phiền phức thế?"

"Không đến mức phiền phức." Châu Thanh nói, "Chỉ là con muốn làm thôi."

Không phải vì điều gì khác, chỉ là vì cậu muốn làm mà thôi.

Trong thời đại mà cậu sinh sống, thuốc men cực kỳ khan hiếm, đặc biệt là các loại thuốc như Penicillin, đó là một loại đồng tiền mạnh, giá cả quý như vàng.

Vào thời điểm nguy cấp còn có thể cứu được mạng người.

Châu Thanh đã từng có một lô trong tay, nhưng có thể nói là đã phải trải qua rất nhiều trắc trở.

Chỉ là cậu không thể quên được những con người vùng vẫy trong thống khổ, sống sờ sờ chờ chết chỉ vì không có đủ thuốc kịp thời.

Cậu giống như không thể quên được cảnh tượng một gia đình nghèo khó đến mức việc ăn no cũng trở thành một vấn đề, thế nhưng những đứa trẻ vẫn tìm đến cậu để mượn sách.

Hoàn cảnh của cậu bây giờ so với khi cậu vừa đến đây đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Những việc có khả năng làm được thì tại sao lại không làm chứ?

Châu Khải Tông bây giờ càng ngày càng không quản thúc được cậu, có rất nhiều việc ngược lại còn phải nghe Châu Thanh nên cuối cùng chỉ nói: "Con muốn làm thì cứ làm đi, ba tin tưởng con."

Nói đến đây lại nghĩ đến điều gì đó nên nói với Châu Thanh: "Về phương diện y tế, con đừng ngại hỏi Trữ Khâm Bạch."

"Con có từng xem qua những hoạt động từ thiện, quyên góp và đầu tư của anh ấy nhưng hình như không có mảng y tế này phải không?"

Châu Khải Tông thở dài một tiếng: "Không phải cậu ấy mà là chị hai của cậu ấy, là quân y, con có câu hỏi gì về phương diện này thì bảo Trữ Khâm Bạch hỏi giúp con."

Lúc này, Châu Thanh mới biết rằng chị hai của Trữ Khâm Bạch, Trữ An Nam là một nữ sĩ quan trong bộ đội, anh rể là bác sĩ và đều không sinh sống ở Lam Thành.

Châu Khải Tông thấy cậu không biết gì thì cảm thấy không hiểu, nói: "Ba nói này, trước đây không phải chuyện của Trữ Khâm Bạch con đều biết rõ ràng rành mạch sao? Làm sao mà bây giờ ngay cả việc chị hai cậu ấy kết hôn mấy năm rồi cũng không rõ vậy."

Châu Thanh có hơi xấu hổ, việc này làm sao cậu có thể giải thích được chứ.

Ai mà không có việc gì đi hỏi chị hai của anh đã kết hôn hay chưa.

Hướng chi ngoại trừ Trữ Khâm Bạch không đi theo con đường bình thường ra thì anh cả Trữ Húc Minh cũng chưa kết hôn kia kìa.

Nói đến Trữ Khâm Bạch, Châu Khải Tông cau mày: "Còn nữa, chuyện gần đây của nó là thế nào vậy? Làm sao mà còn đánh người nữa?"

"Anh ấy không đánh." Châu Thanh nói.

Trong khi Châu Thanh nói như vậy cũng đang nghĩ làm người nổi tiếng đúng là không tốt chút nào, có nhà mà không về được, xảy ra chút chuyện thì mọi người đều biết.

Châu Khải Tông đại khái đã từng nghe Trữ Khâm Bạch gọi "ba" hai lần.

Bây giờ cũng không cảm thấy con trai mình thua kém chút nào khi ghép đôi với Trữ Khâm Bạch, ông còn cảm thấy con trai mình chịu thiệt nữa cơ, quay đầu dạy dỗ cậu: "Con không thể cứ dung túng cho nó khắp nơi như vậy, đã kết hôn rồi, nếu như nó xảy ra chuyện thì người bị ảnh hưởng cũng là chính con. Ngày nào đó, nếu như người khác chỉ cần nghe ngóng đã biết chồng con đánh người, điều này để lại ấn tượng xấu biết bao nhiêu cho người ta chứ."

"Anh ấy thật sự không đánh." Châu Thanh lại nói.

Có lẽ là tin tức hai ngày qua đã quá nhiều nên Châu Khải Tông hoàn toàn không nghe vào tai chút nào, ngược lại đột nhiên còn hỏi Châu Thanh: "Nó sẽ không động tay động chân với con chứ?"

Châu Thanh im lặng hai giây: "...Không. Anh ấy cũng tự nói rồi, chuyện đánh người là giả."

Châu Khải Tông chỉ vào cậu: "Ba thấy con chính là bị váng đầu, nó nói cái gì con cũng tin, tin tức của người ta ba đều xem cả rồi, máu chảy rờn rờn. Cũng không phải còn ít tuổi nữa mà vẫn dùng nắm đấm giải quyết vấn đề."

Tâm tình của Châu Thanh còn hơn cả phức tạp, cũng không thể nói là cậu tin tưởng Trữ Khâm Bạch vô điều kiện, chỉ là con người đó của anh, nếu thật sự đánh người cũng sẽ không nói người ta không xứng.

Châu Thanh nghĩ, người này một khi đã để lại ấn tượng như thế cho người khác, muốn giải thích lại có bao nhiêu khó khăn.

Càng chưa nói đến việc đối mặt với hàng ngàn đội quân trên mạng.

Mang theo tâm tình đi thăm viếng vào bệnh viện rồi lại ôm theo tâm tình hơi phức tạp bước ra ngoài.

Sau khi biết được tài xế Tiểu Lâm sẽ đến đón cậu, Hứa Triều đã rời đi trước.

Không về được Đông Hồ, thời gian cũng quá gấp nên Châu Thanh đành phải lên xe.

Tiểu Lâm đợi cậu ngồi xuống, nhìn về phía sau xe theo thói quen để đề phòng có người bám theo xe chụp lén.

Châu Thanh ngồi ở phía sau, chú ý đến hành động của cậu ta thì do dự hỏi: "Chuyện xảy ra với Trữ Khâm Bạch gần đây thật sự rất nghiêm trọng sao?"

"À, cái đó à, không nghiêm trọng đâu ạ."

Tiểu Lâm lắc đầu: "Vốn dĩ chỉ là vô căn cứ thôi, lúc đó anh Trữ còn không ở hậu trường nữa kìa. Bên ngoài vẫn luôn cảm thấy anh ấy và Dương Huy là đối thủ một mất một còn ấy mà, xảy ra chút chuyện tự nhiên sẽ liên hệ lên người anh Trữ thôi."

Châu Thanh không hiểu: "Nhưng cũng không thể liên hệ một cách không có căn cứ chứ."

"Anh Châu." Tiểu Lâm cười nói: "Đó là vì anh không hiểu giới này, chuyện liên hệ không có căn cứ nhiều lắm. Chỉ là chuyện lần này quả thật không

được xem là tưởng tượng không có căn cứ."

"Tại sao?"

"Trước đây, Dương Huy lừa đảo quyên góp kéo theo anh Trữ để chấn sủng, chị Phạm liền ra tay rất mạnh. Suốt một thời gian dài, Dương Huy chẳng có tài nguyên gì tốt, ấn tượng với công chúng lại còn tệ nữa, fan của anh ta vốn dĩ cứ cắn anh Trữ không buông, lần này xảy ra chuyện nhất định là bị xác định thành ân oán cá nhân."

Tiểu Lâm phổ cập kiến thức khoa học cho cậu.

Thời gian Dương Huy ra mắt cũng mười mấy năm rồi, mặc dù giải thưởng không nhận được nhiều như Trữ Khâm Bạch nhưng cũng không phải là người hoàn toàn không có gốc rễ.

Cả hai đã cùng từng được đề cử rất nhiều giải thưởng lớn nhưng rất kỳ lạ đó là, chỉ cần bọn họ xuất hiện trong cùng một đợt, Dương Huy chưa bao giờ thắng.

Đây là chuyện mà trong giới luôn bàn luận hăng say, lần này đương nhiên phải lên hot search.

Tiểu Lâm nói: "Ngay sau khi tin tức về việc anh Trữ rời Thánh Khải xuất hiện, những tin tức tiêu cực sau đó hẳn đều là do Dương Huy làm ra."

"Những gì cậu biết cũng nhiều thật." Châu Thanh nói.

Tiểu Lâm vừa lái xe vừa cười nói: "Em là tài xế của anh Trữ mà, nhất định là phải biết nhiều hơn người khác."

Tiểu Lâm trực tiếp chở cậu đến một khu dân cư ở trung tâm thành phố, lúc lái xe vào ga ra dưới lòng đất thì nói: "Anh Châu, thời gian này em chính là tài xế của anh rồi, nhà ở bên này của anh Trữ không giống như Đông Hồ, không có nhiều người biết. Anh cứ yên tâm sống ở đây, sáng mai em tới đón

anh."

"Tài xế của tôi?" Châu Thanh nghi hoặc, "Trữ Khâm Bạch thì sao?"

"Anh Trữ vừa mới đóng máy nên không có việc gì quan trọng." Tiểu Lâm nói, "Hơn nữa, anh Trữ tự biết lái xe cho nên đặc biệt dặn dò em trong khoảng thời gian này đi theo anh."

Châu Thanh gật đầu đồng ý, trong lúc lên lầu thì suy nghĩ về việc này.

Cửa khóa bằng vân tay, Châu Thanh đứng ổn định lại rồi gõ cửa.

Không có ai trả lời.

Châu Thanh lại gõ lần nữa.

Vẫn không có ai.

Không phải nói có người ở sao?

Châu Thanh gọi cho Trữ Khâm Bạch, chưa đầy hai giây cuộc gọi đã được kết nối.

"Đến rồi à?" Giọng nói của Trữ Khâm Bạch truyền ra.

Châu Thanh "ừm" một tiếng, "Ở cửa, bảo người ra mở cửa cho tôi."

Trữ Khâm Bạch ngồi trên ghế sofa, trao đổi ánh mắt với Trần Đăng Đăng, người đã mở cửa từ trước và vẫn đang đứng đợi.

Anh đứng dậy, suy nghĩ một chút rồi hỏi cậu: "Cậu ngẩng đầu lên nhìn xem cậu đang ở tầng mấy?"

Châu Thanh chậm rãi nói: "Ba mươi sáu."

"Châu tổng, chỉ là không xuống lầu đón cậu thôi mà nhầm lẫn kiểu này cậu

cũng mắc phải nữa à."

Giọng điệu của Trữ Khâm Bạch bất đắc dĩ: "Ba mươi tám. Chờ đó, đừng nhúc nhích."

Hai phút sau, Châu Thanh nhìn thấy Trữ Khâm Bạch ở cửa thang máy đi xuống.

Bên ngoài gió tanh mưa máu, thế nhưng người đàn ông này vẫn bất động.

Dáng vẻ vẫn như thường lệ, đôi chân dài bước ra khỏi thang máy, đưa tay qua bên cạnh nhấn nút đi lên, nghiêng đầu hỏi cậu: "Nghĩ cái gì đấy? Cậu gõ cửa nhà người khác rồi à? Không sợ người ta xem cậu là lưu manh à."

Tay trái của Châu Thanh ôm lấy cổ tay phải một cách rất bình tĩnh, đứng rất nhàn nhã: "Gõ rồi, không có ai."

Trữ Khâm Bạch "chậc" một tiếng.

Cửa thang máy mở ra, anh đi vào trước, nghiêng đầu ra hiệu Châu Thanh đi vào: "Đi thôi, anh Trữ dắt cậu về nhà."

Chương 41: C41: Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Vị trí địa lý của căn hộ này của Trữ Khâm Bạch nằm ở khu vực trung tâm nhất của Lam Thành.

Châu Thanh bước xuống bậc thềm ngay huyền quan (*), vừa nhìn đã thấy cảnh đêm phồn hoa nhất ở Lam Thành, cửa sổ lớn sát đất phản chiếu ánh đèn rực rỡ mang lại mức độ rung động đến phi thường.

(*) huyền quan: trong phong thủy, huyền quan được quy định là khu vực sảnh ngay gần cửa ra vào nơi bước vào phòng khách. Hiểu một cách đơn giản hơn, đây chính là khu vực ngăn cách giữa phòng khách và cửa chính. Huyền quan như một bức bình phong hay bậc đệm cho phòng khách.

[Click để xem ảnh](#)

Trong góc phòng khách còn có cả Charlie đang ở chế độ ngủ, không biết đã được mang đến từ bao giờ.

Diện tích tổng thể rất rộng, trang trí tông màu thiên lạnh và đầy đủ đồ dùng, có lẽ Trữ Khâm Bạch đã sống ở đây không ít thời gian.

Trần Đăng Đăng đón bọn họ ở cửa, đi theo sau Châu Thanh, hỏi: "Anh

Châu, sao anh lại có thể đi nhầm tầng được vậy? Ở đây mặc dù thẻ của anh Trữ có thể đi thẳng đến ba tầng cao nhất nhưng hai tầng dưới anh Trữ đều không dùng đến."

Châu Thanh dừng lại một lát, quay đầu lại: "Tầng dưới không phải nhà người khác sao?"

"Ờ? Làm sao có thể chứ?" Trần Đăng Đăng lộ ra vẻ khó tin, "Những người có thể ở nơi này đều rất chú trọng riêng tư."

Châu Thanh yên lặng nhìn Trữ Khâm Bạch đi vào sau một bước.

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Làm sao?"

Châu Thanh: "Rõ ràng anh biết là không có ai."

Thế mà còn cố ý hỏi cậu.

Trữ Khâm Bạch đi ngang qua cậu rồi đi đến bàn đảo bếp kiểu mở, trong lúc lấy ly ra rót nước thì ngẩng đầu lên: "May mà tôi mua nhiều nên không sợ cậu đi nhầm chỗ đấy. Nếu ngày nào đó cậu thật sự gõ cửa nhà người khác, có phải là còn phải nghi ngờ có trộm vào nhà rồi không?"

Châu Thanh không muốn dây dưa vấn đề này với anh, nếu đã đến rồi thì hỏi rõ phòng xong cậu định sẽ đi vào trước dọn dẹp đồ đạc.

Cho đến khoảnh khắc mở cửa ra, cậu thế nhưng lại có ảo giác rằng mình vẫn đang ở Đông Hồ.

Ví dụ như vị trí đặt sách và màu sắc của đèn bàn, rất nhiều thứ đều dựa theo sở thích của riêng bản thân cậu để sắp xếp, các công việc dọn dẹp thường ngày cậu đều rất ít khi làm phiền thím Trương mà đều tự mình xử lý nhưng mọi thứ trước mặt này đều được khôi phục gần như hoàn hảo.

Châu Thanh quay đầu lại: "Anh tìm người làm sao?"

Trữ Khâm Bạch đi về phía trước, đưa nước cho cậu, nói: "Không phải tôi nói rồi sao, mời cậu đến là để giúp đỡ. Nếu đã là giúp đỡ thì nhất định không được thất lễ, Châu tổng vẫn hài lòng chứ?"

Châu Thanh nhận lấy ly, "Cảm ơn."

Cậu vẫn còn nhớ lúc mình mới vào sống ở Đông Hồ, người này từng nói có điều kiện.

Châu Thanh chậm rãi cũng như nghiêm túc nói: "Thật ra anh không cần cảm thấy mình ảnh hưởng đến tôi, càng không cần chịu trách nhiệm. Nhưng nếu như anh thật sự có việc cần đến tôi thì cứ nói thẳng, nếu có thể giúp, tôi sẽ làm hết sức mình."

Trữ Khâm Bạch khoanh tay dựa trên khung cửa, nhìn cậu hai giây: "Không phải nói là không giúp sao?"

"Trước khi đến, tôi đã đi thăm lão Châu tổng, chính là ba của tôi."

Trữ Khâm Bạch: "Tôi biết ba cậu là ai, không cần nhấn mạnh."

Châu Thanh thở dài: "... Không phải nói cái này, ý tôi là ngay cả ông ấy cũng biết tin tức của anh."

"Phản ứng này của cậu xem ra đã nói gì đó không bình thường à?"

Châu Thanh: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là ông ấy nghi ngờ anh quen động tay động chân giải quyết vấn đề nên bảo tôi cẩn thận một chút mà thôi."

Sắc mặt của Trữ Khâm Bạch tối sầm lại, ngay cả Trần Đăng Đăng đang thu dọn đồ đạc cũng bị chiếc túi dưới chân vướng vào suýt thì ngã.

Châu Thanh: "Tôi chỉ cảm thấy sức mạnh của dư luận vượt qua mức bình thường, một tin tức đánh người mà làm ầm ĩ đến mức đó, studio của anh

còn chậm chạp không có phản hồi. Là vừa mới rời khỏi Thánh Khải nên không có lòng dạ đối phó? Hay là gặp phải vấn đề nan giải quá nên anh không thể giải quyết được vậy?"

Kiến thức mà Châu Thanh biết về giới của anh không hề nhiều, cậu chỉ nghĩ đến cái người Dương Huy đó trước đây cũng từng hoạ thuỷ đông dẫn (*).

(*) hoạ thuỷ đông dẫn: chú thích xem lại chương 25.

Châu Thanh thấy sắc mặt của Trữ Khâm Bạch càng ngày càng kỳ lạ nhưng vẫn nói: "Tin tức anh kết hôn hoặc là sự tồn tại của tôi hẳn là một điểm không tệ để đánh vào, nếu như anh cần sự phối hợp của tôi thì nói một tiếng là được rồi, suy cho cùng anh cũng đã từng giúp tôi mà."

Trữ Khâm Bạch rõ ràng là tức đến bật cười.

"Cậu suy nghĩ rất chu đáo đấy." Anh nói.

Châu Thanh nhìn anh: "Đây chỉ là một giả thiết."

Tay phải của Trữ Khâm Bạch đặt lên khung cửa bên cạnh Châu Thanh, hỏi cậu: "Có biết lộ ra việc kết hôn thì cậu sẽ có kết quả như thế nào không?" Trữ Khâm Bạch cũng không cần phản ứng của Châu Thanh, ánh mắt quét qua mặt và gáy cậu rồi lại thu tầm mắt lại, "Cậu sẽ ngày ngày bị người khác theo dõi, bị người ta đuổi theo mắng chửi, gặp phải những người tư tưởng cực đoan thì sẽ gây ra đủ kiểu trò đùa quái đản với cậu, hất sơn lên người cậu..."

"Đợi khi nào thật sự đến rồi lại nói."

Châu Thanh lấy tay anh ra, ngắt lời rồi đi vào trong, đóng cửa lại.

Trần Đăng Đăng nhìn thấy ông chủ mình bị cho ăn bơ thì lờ bật cười ở đằng sau.

"Cô rảnh lắm à?" Trữ Khâm Bạch ra khỏi cửa, xoay người.

Trần Đăng Đăng rảo bước đi theo anh: "Anh Trữ, anh Châu chỉ là cảm thấy anh đang nói lung tung ấy mà, anh ấy cũng đâu biết mấy chuyện đó trong giới đâu."

Giọng điệu của Trữ Khâm Bạch thản nhiên: "Không phải cậu ấy cảm thấy tôi đang nói nhảm, mà là cậu ấy hoàn toàn là không sợ."

Thế mà lại có thể nghĩ đến việc lấy mình ra làm bia đỡ đạn (*).

(*) bia đỡ đạn: bản gốc là 筏子, nếu theo nghĩa đen là "cái bè", nghĩa bóng là "một điểm gì đó để lợi dụng" nhưng mình thấy thường người Việt mình không dùng từ "cái bè" nên mình thay bằng "bia đỡ đạn" cho nó quen thuộc hơn.

Một ngày toàn nghe mấy lời gì lung ta lung tung, Trần Đăng Đăng nhìn khuôn mặt khó coi của anh Trữ thì ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ngay cả cô trợ lý nhỏ cũng nhận thấy điều đó. Anh Trữ bảo anh Châu chuyển đến căn hộ, mặc dù là do hoàn cảnh ép buộc nhưng cách thức xử lý có vô số, thế nhưng anh nhất định phải giữ người lại.

Đây rõ ràng là cố ý.

Nhưng con người anh Châu kia ấy mà. Trần Đăng Đăng cảm thấy rằng rõ ràng cậu có thể quản lý cả một doanh nghiệp Châu thị một cách ngăn nắp có trật tự, làm việc nghiêm túc có trách nhiệm và đối xử với mọi người ôn hoà có mức độ, từ bản lĩnh đến năng lực đều vô cùng xuất sắc nhưng bạn lại không thể nhìn thấy bất kỳ dấu vết mờ ám nào trên người cậu.

Cậu đồng ý chuyển đến đây không phải là thích nhưng giả vờ từ chối, càng không phải là thuận nước đẩy thuyền, phản ứng của cậu càng là vì tạm thời thật sự không tìm được nhà, bên phía Đông Hồ cũng không tiện trở về nên mới đến đây.

Thử nghĩ về bất kỳ một ai khác, đừng nói đến việc kết hôn với Trữ Khâm Bạch mà chỉ là làm việc bên cạnh anh, từng hợp tác với anh thôi. Trần Đăng Đăng dám thề rằng những người mờ ám muốn dán lấy anh mà mình từng thấy nhiều vô kể.

Ham m.uồn với người, ham mu.ồn với tiền, ham m.uồn danh lợi, bất luận là vì mục đích gì thì cũng luôn có những mục đích riêng.

Nhưng anh Châu thì không.

Trần Đăng Đăng vẫn còn nhớ hồi cậu mới đến Đông Hồ, thái độ của anh Trữ rất tệ, ngay cả cô cũng bị làm cho cảm thấy Châu Thanh nhất định có mưu đồ làm loạn.

Nhưng bây giờ không ai nghĩ như vậy nữa.

Nếu cậu có thể nói ra lời như vậy thì chúng tớ cậu đã thật sự từng nghĩ đến và cũng đã chuẩn bị sẵn sàng mà không sợ hậu quả.

Trần Đăng Đăng cũng không dám nói xen vào mà chỉ có thể thận trọng nói tiếp: "Anh Trữ, bữa tối ăn gì đây ạ? Em gọi giao đồ ăn cho anh và anh Châu."

Trữ Khâm Bạch: "Buổi tối tự làm."

Trần Đăng Đăng khoa trương "À" một tiếng rồi lập tức nói: "Được, vậy em đi trước đây, chúc hai anh ăn cơm vui vẻ. Đúng rồi, nơi này của anh không có nến, có cần em giúp anh chuẩn bị không ạ?"

Trữ Khâm Bạch nhìn sang, không nói gì.

Trần Đăng Đăng lấp bắp: "Không phải... không phải là bữa tối dưới ánh nến sao ạ?"

Trữ Khâm Bạch cau mày: "Tém tém lại mấy cái liên tưởng trong đầu cô đi, về nhà sớm chút."

Trần Đăng Đăng: "Được ạ." Cô xách túi đi ra vài bước, lại quay đầu nói: "Anh Trữ, nể rất lãng mạn, không thể trai thẳng quá."

Nói xong cũng chạy vọt đi mất.

Lúc Châu Thanh đang tắm trong phòng, Trữ Khâm Bạch đã đi ra ban công nhận điện thoại của Phạm Tuyền.

Phạm Tuyền trực tiếp hỏi, "Châu Thanh đã chuyển đến chưa?"

"Rồi."

"Tình huống cậu bảo điều tra cũng đã tra rõ ràng rồi."

Trên ban công của tòa nhà cao tầng có thể nghe thấy rõ tiếng gió.

Trữ Khâm Bạch chống khuỷu tay trên lan can, "Nói đi."

"Không có bất kỳ tình huống gì cậu đã nói, cậu ấy chính là con trai của Châu Khải Tông, chuyện chắc như đinh đóng cột, không thể nào giả được." Phạm Tuyền giống như đang lật thứ gì đó, sau đó nói: "Bên cạnh đó, chị có điều tra mẹ của Châu Thanh, mấy năm nay vẫn luôn sống ở Mỹ. Đã tái hôn rất nhiều năm rồi, sinh ra hai đứa con gái, một đứa mười bảy tuổi, một đứa mười hai tuổi, chưa từng nuôi dưỡng đứa con trai nào khác, không có thai sinh đôi."

Trữ Khâm Bạch nhìn vào khoảng không, không biết đang nghĩ gì.

Phạm Tuyền thấy anh rất lâu không nói chuyện liền nói: "Sao lại không nói gì vậy? Thất vọng à? Hay là cậu biết điều gì khác."

Một lúc sau, Trữ Khâm Bạch nói: "Nếu đã điều tra rồi thì việc này đến đây thôi."

Phạm Tuyền: "Chị nghe giọng điệu này của cậu không thể nào là chỉ đến đây thôi. Nhà họ Châu thật sự xảy ra chuyện rồi à?"

"Nhà họ Châu rất tốt."

Người đại diện lớn nghe ra được vài cảm xúc khác trong vài từ ngắn ngủi này, hỏi: "Vậy tại sao chị lại cảm thấy cậu đang tức giận nhỉ?"

Trữ Khâm Bạch đứng dậy: "Sau khi những chuyện trên mạng kết thúc thì hãy dọn dẹp quy mô lớn đi, triệt để một chút."

Phạm Tuyền rất ngạc nhiên, muốn hỏi không phải trước đây cậu đều không quan tâm đến những thứ này hay sao, tại sao bây giờ lại đột nhiên quan tâm đến những chuyện trên mạng rồi.

Kết quả là phát hiện điện thoại đã bị cúp.

Lúc Châu Thanh tắm xong đi ra thì tóc đã khô một nửa, trong lúc lau tóc mới nhận ra Trần Đăng Đăng đã đi rồi, còn Trữ Khâm Bạch thế mà lại ở trong bếp.

Châu Thanh cầm chiếc ly vừa được mang vào phòng đặt lại trên bàn đảo bếp. Sau khi nhìn quanh một lượt, ánh mắt lại chuyển về phía Trữ Khâm Bạch đang mặc một chiếc tạp dề sẫm màu cúi đầu xắt rau, hỏi: "Anh đang làm gì vậy?"

Trữ Khâm Bạch ngược mắt lên, "Nấu ăn, không nhìn được à?"

Châu Thanh nhớ lại trước đây lúc anh còn đang quay phim ở huyện Lâm Thuận, có một đêm tín hiệu không tốt, trong cuộc gọi điện đến đó anh có từng nói rằng mình biết nấu ăn.

Nhưng những gì nói ra từ miệng và tận mắt nhìn thấy, cảm giác đó thật sự... khó mà hình dung.

Cho dù Trữ Khâm Bạch đang đứng trong bếp nhưng trên người lại không có

bao nhiêu khói lửa, đặc biệt là khi Châu Thanh nhìn vào căn tây trên thớt của anh. Kích thích cắt và độ nghiêng giống như sao chép cắt dán, hương vị có ngon hay không thì Châu Thanh không biết, cậu chỉ hỏi: "Anh bị OCD (*) hả?"

(*) OCD: rối loạn ám ảnh cưỡng chế, là một bệnh lý thần kinh liên quan đến suy nghĩ và hành vi của người bệnh, người bệnh mắc chứng OCD thường có những hành vi, suy nghĩ lặp đi lặp lại một cách vô nghĩa để giảm bớt căng thẳng hay lo âu.

"Không có." Trữ Khâm Bạch không ngẩng đầu, "Cậu luyện dao nhiều lên cũng có thể làm được."

Châu Thanh xúc động: "Võ thuật dùng trong phòng bếp, thật sự rất giỏi."

Chọc cho Trữ Khâm Bạch nhìn chăm chăm cậu vài lần.

Châu Thanh cũng không vội rời đi, bản thân cậu không biết nấu nhưng quan sát người khác cũng khá thú vị.

Lúc này, màn hình TV trong phòng khách cũng đúng lúc đang phát tin tức công chúng về Trữ Khâm Bạch, phóng viên nói: "Theo như những gì được biết, Dương Huy đã bị gãy xương mũi và được xác định thương tật cấp 10. Scandal gây thương tật thời gian này của anh để Trữ một khi tung ra có thể ảnh hưởng đến việc công chiếu phim mới, vấn đề về tác phong cá nhân một lần nữa trở thành tâm điểm chú ý của các giới."

Châu Thanh nghe thấy chữ "thương tật" thì trầm nghĩ, nghiêm trọng đến thế sao?

Chẳng trách lần này dấy lên động tĩnh lớn như vậy.

Châu Thanh tựa lưng vào bàn, mở điện thoại lên, quả nhiên lời văn của dư luận ập đến trước mặt còn phóng đại hơn cả bản tin.

—— Lần này Trữ Khâm Bạch xem như đã hiện nguyên hình hoàn toàn rồi nhỉ, đánh người đến mức thương tật cấp 10, không phải chính là muốn huỷ hoại cả đời người ta à?

—— Studio và cả fan nữa còn không thả rắm dù chỉ một cái, vậy là ngậm thừa nhận rồi nhỉ, mắc ói, uống công trước đây tôi từng xem phim của anh ta.

—— Thật sự là quá đáng ghét. Bởi vì kỹ năng diễn xuất tốt nên vẫn luôn có thể được dung thứ. Trước kia vẫn luôn có người nói anh ta kiêu ngạo, năm thứ hai ra mắt đã đánh một phóng viên vào bệnh viện, đến mức người ta bị mất việc, không ngờ những chuyện này thế nhưng đều là thật cả.

Có quá nhiều tin tức tiêu cực, thỉnh thoảng mới có thể thấy một vài tiếng nói khác.

—— Khai cuộc bằng một bức ảnh, nội dung đều đã qua chỉnh sửa, cư dân mạng bây giờ thật sự đỉnh thật đấy.

—— Đi mà xem bài giải thích dài của @Oản Oản. Đừng có nói cái gì mà fan đang tẩy trắng, người ta là nhân viên công tác của ban tổ chức, đã xác nhận Trữ Khâm Bạch thậm chí còn không xuất hiện tại lễ trao giải. Còn nữa, không phải tôi xem thường chứ loại lễ trao giải mà chỉ cần có tên trong danh sách đã có cúp mang về này thì một ảnh đế tam kim (*) như anh ấy có để vào mắt không? Sợ là chỉ có loại người như Dương Huy mới để ý ấy chứ, một người mà trước thiên tai ngay cả lừa đảo quyên góp cũng làm ra được thì không biết fan xem trọng gì ở anh ta nhỉ?

(*) bản gốc là 三料影帝 (ảnh đế tam liệu): ảnh đế đạt đồng thời ba giải là Kim Mã, Kim Tượng và Kim Tước.

—— Đã nhiều năm như vậy rồi, muốn bôi đen anh ấy vẫn lôi ra chút chuyện vụn vụn trong hai năm đầu tiên ra mắt, còn không có đầu có đuôi, lợm nhặt nói xấu về anh ấy. Phóng viên bị đánh ấy, tại sao mấy người không hỏi xem hắn đã tự làm ra điều gì? Mấy anti-fan bây giờ đều không kính nghiệp như thế, fan cũng thật sự lười để ý mấy người.

Thông tin kiểu này sẽ dễ dàng bị nhấn chìm trong đồng tiêu cực.

Lúc Châu Thanh tắt điện thoại di động, Trữ Khâm Bạch cũng đứng lúc rời mắt khỏi TV và tiếp tục động tác trên tay.

Châu Thanh nhìn khuôn mặt không có chút phản ứng của anh, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Thật sự không sao chứ?"

"Phía trên đang kín miệng, qua hai ngày nữa hướng gió sẽ thay đổi thôi."

Động tác của Châu Thanh hơi dừng lại một lát, "Sẽ không phải là vì anh đã bị điều tra rồi đấy chứ? Vậy nên studio mới không có phản hồi gì?"

Trữ Khâm Bạch đặt con dao xuống, nhìn cậu vài giây, sau đó đi vòng qua từ bàn đảo bếp rồi kéo cánh tay Châu Thanh đi đến phòng khách, ấn người ngồi xuống rồi khoanh tay: "Cậu cảm thấy vì sao tôi phải bị điều tra?"

Châu Thanh nhíu mày, ánh mắt trở nên không đúng lắm: "Anh cả nói anh có rất nhiều tiền, anh trốn thuế lậu thuế sao?"

Trữ Khâm Bạch bóp ấn đường giống như bắt đắc dĩ, nói thẳng: "Là Dương Huy bị điều tra, phía trên không cho lên tiếng, qua hai ngày nữa phía chính phủ sẽ đưa ra tuyên bố chính thức."

Châu Thanh chậm rãi "Ồ" một tiếng, "Không có thì tốt."

Cậu cầm khăn tắm lau tóc từng chút từng chút một, cũng không thấy lau được chút nào mà sau đó lại hỏi: "Anh ta là vì sao?"

Trữ Khâm Bạch: "Bôi nhọ Trung Quốc, thân Nhật, bị ăn đòn cũng là vì điều này."

Động tác của Châu Thanh lập tức dừng lại, hung hăng cau mày: "Quả thật là... Đáng đời."

Trữ Khâm Bạch nhưn mày, lấy khăn từ trong tay cậu rồi lại phủ lên đầu cậu: "Hắn đáng đời là chuyện của hắn. Lau cho đàng hoàng."

Chương 42: C42: Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Ấn tượng của Châu Thanh về Dương Huy ngay lập tức giảm xuống đáy, lúc ba món mặn một món canh của Trữ Khâm Bạch được dọn ra, cậu vẫn đang xem lý lịch mười năm ra mắt của tên Dương Huy này. Bởi vì sự việc chưa được phơi bày trên diện rộng nên trên mạng vẫn luôn là tiếng nói đồng tình, đọc đến mức khiến cậu nuốt không trôi.

"Qua đây ngồi." Trữ Khâm Bạch kéo ghế ra, nhắc nhở cậu.

Châu Thanh đứng dậy khỏi ghế sofa một cách không tình nguyện.

Giữa chừng, Trữ Khâm Bạch đưa tay ra lấy đi điện thoại của cậu, "Đừng có hình thành thói quen xấu vừa ăn vừa uống nước vừa nghịch điện thoại."

Châu Thanh cũng không hề cướp lại.

Cậu là một người tự hào rằng cả người mình đều là thói quen cũ, bây giờ đang ở trong một môi trường như vậy cũng sẽ có một số thay đổi khó nhận thấy.

Ví dụ như khi bạn làm việc sẽ vừa ăn vừa nhận email, hoặc ra khỏi nhà không kịp thì kênh thu thập tin tức đã thay đổi từ các tờ báo trước đây sang đăng ký đồng thời trên điện thoại.

Đây đều là những thay đổi ngầm, tiện lợi thì thật sự rất tiện lợi nhưng việc này khiến cho cậu như bị mắc xương cá ở cổ họng, lúc ngồi xuống đã không nhịn được cau mày hỏi anh: "Dương Huy này sẽ bị xử lý như thế nào?"

"Một khi phía chính phủ đã ra mặt thì cấm phát sóng toàn diện."

Châu Thanh: "Nói cách khác thì vẫn có khả năng không có chuyện gì xảy ra sao?"

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái rồi ngồi xuống đối diện, "Hai năm trước, hần có một cuộc phỏng vấn gây tranh cãi, lúc đó đã bị áp xuống rồi. Bây giờ cậu nhìn thấy xu hướng trên mạng cũng chỉ là biểu tượng và sự vùng vẩy cuối cùng mà thôi. Cậu cũng có thể xem đó là hần tự đào mồ chôn mình. Sau khi chuyện lừa đảo quyên góp của hần bị bại lộ, có một số hoạt động đã tiến hành cấm phát sóng hần rồi, fan vẫn luôn làm âm ỉ như thế, lần này nếu lại muốn trở mình nữa, khó lắm."

Châu Thanh tiếp tục hỏi: "Bây giờ loại người như vậy nhiều lắm sao?"

"Còn phải xem cậu định nghĩa giới hạn này như thế nào. Việc này không hề cấu thành phạm tội, chỉ là một cấm kỵ lớn trên lập trường là người của công chúng thôi, tính dẫn dắt quá lớn, với địa vị này của hần, một khi bị nghiệp quật thì hậu quả chỉ có thể nghiêm trọng hơn mà thôi."

Châu Thanh cụp mắt: "Tôi không cần bất kỳ định nghĩa nào."

Chỉ mong những người đã tự mình trải qua đều không cần.

Cậu sẽ không đưa ra bất kỳ lời phê phán nào, cậu chỉ là không thích những người như vậy.

Trữ Khâm Bạch đặt bát canh trước mặt cậu, giống như vô tình hỏi: "Để ý lắm sao?"

"Anh nói ai? Dương Huy này sao?" Châu Thanh lấy bát canh qua, "Ở chỗ tôi

đây, anh ta cũng không xứng."

Trữ Khâm Bạch sững sốt một chút, sau đó bật cười: "Ăn cơm đi."

Kỹ năng nấu nướng của Trữ Khâm Bạch đã trải qua sự chứng thực của chính Châu Thanh.

Thật sự vô cùng giỏi.

Cậu là một người thường có ham m.uồn ăn uống không lớn nhưng buổi tối hôm đó thể nhưng đã phá lệ ăn thêm một bát cơm.

Mỗi bữa ăn chỉ ăn no vừa phải, khi nào đói mới ăn tiếp, kiêng uống rượu, kiêng thức khuya.

Đây là những việc cần chú ý mà bác sĩ đã nói với cậu khi xuất viện, suy nghĩ lại cẩn thận thì không có một cái nào là cậu làm được.

Hậu quả của tối nay là đã ăn quá nhiều.

Cơ thể này đã từng trải qua một lần đại nạn nên việc tiêu hóa và hấp thụ vẫn luôn không tốt lắm, nếu không cũng không thể có khả năng không thể mập lên được.

Buổi tối Châu Thanh đã nằm xuống rồi nhưng nửa tiếng sau lại ngồi dậy, đã không ngủ được thì cũng không ép mình đi ngủ nữa.

Cậu tùy ý cầm một cuốn sách bước ra khỏi phòng, ngả mình xuống chiếc ghế sofa lười hình tròn bên cạnh cửa sổ sát đất, mượn ánh sáng bên ngoài cửa sổ để đọc một cuốn sách giết thời gian.

Sau khi mở sách ra mới phát hiện đó là một cuốn tiểu thuyết, có lẽ là lúc bảo Hứa Triêu đi mua thay là do cậu ta chọn.

Cái tên vẫn luôn cảm thấy rất quen, "Mục dương".

Câu chuyện rất dễ đọc với mọi người, "Mục dương" chủ yếu kể về câu chuyện của một thiếu niên nhặt ve chai mười bảy tuổi tên là Lê Dương, không quá im lặng tuân theo lễ thói cũ mà phá vỡ thế tục và phơi bày hiện thực xã hội. Châu Thanh nhìn thấy Lê Dương bị người ta đuổi qua cây cầu sắt, lúc giằng co đã nói ra một câu: "Chó hoang không cần thể diện, chỉ cần được sống thôi, tôi cũng vậy."

Nhờ có câu này, cuối cùng Châu Thanh đã nhớ ra tại sao mình lại cảm thấy quen.

Lúc trước đọc tin tức giải trí, có fan từng nhắc đến đây là tác phẩm đầu tay của Trữ Khâm Bạch, một bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết ăn khách.

Châu Thanh nhìn vào trang bìa, quay đầu còn thật sự đi tìm kiếm phim.

Đó đã là một bộ phim cách đây hơn mười năm rồi.

Mở đầu cảnh quay, Lê Dương mười bảy tuổi đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng cũ kỹ có vài vết đen nhảy từ cửa sổ tầng 2 của khu dân cư đổ nát xuống. Cậu đang treo người trên lan can, vài cú nhảy chứa đựng sự mạnh mẽ và phần chần mà một nam thiếu niên thường có.

Châu Thanh chống tay lên đầu, bất giác đã xem liền hai tiếng.

Trữ Khâm Bạch thật sự là một diễn viên trời sinh.

Cậu bé nhặt ve chai như mặc lên gió mưa, cùng với sự dẻo dai như một con chó hoang, khi nhìn người từ dưới lên có một loại dữ tợn và điên cuồng của mắt tam bạch (*).

(*) mắt tam bạch: ai siêng coi TikTok chắc cũng biết có đọt mắt này nổi trên TikTok như nào rồi ha =))) đại khái mắt tam bạch là kiểu mắt có nhiều tròng trắng trong mắt, trong đó vị trí trái, phải và trên dưới đều có thể xuất hiện với kích thước đồng tử nhỏ.

[Click để xem ảnh](#)

Lúc Châu Thanh xem phim, nhân vật chính là nhân vật, không hề liên tưởng đến bản thân Trữ Khâm Bạch.

Cho dù Trữ Khâm Bạch có gia cảnh giàu có và xuất thân ấn tượng nhưng cậu tin trên người Lê Dương nhất định cũng có không ít bóng dáng Trữ Khâm Bạch của thời niên thiếu.

Xem phim xong thì cảm giác buồn ngủ ập đến, cậu không đứng dậy ngay mà lại ngủ một giấc nồng trên ghế sofa.

Bởi vì ngủ không sâu nên khi có người lấy đi cuốn sách bên tay cậu thì cậu đã tỉnh giấc.

Trong ánh sáng lờ mờ, người đàn ông cao lớn đang khom người xuống. Châu Thanh nhìn đường nét khuôn mặt trưởng thành gần trong gang tấc, sự sắc bén và hoang dã dường như đều đã bị dập tắt, trong đầu thế nhưng lại xẹt qua dáng vẻ của anh năm mười bảy tuổi.

Châu Thanh chậm rãi nói: "Lúc còn nhỏ anh hung dữ thật."

"Cái gì?" Trữ Khâm Bạch không phát hiện ra ngay cậu đã mở mắt, nghe được giọng nói thì cúi đầu xuống nhìn cậu: "Cái gì mà rất hung dữ?" Rồi tiện tay lấy đi cuốn sách bên tay cậu.

Lúc Châu Thanh hơi đứng dậy, anh cũng hơi lùi lại một chút.

Châu Thanh: "Nói anh đấy."

Trữ Khâm Bạch nhìn cuốn sách trong tay thì đã hiểu ra, tiện tay đặt nó sang một bên cho cậu: "Mấy năm rồi cũng chẳng xem lại bộ phim này nữa."

"Tại sao?"

"Kỹ xảo không đủ."

Châu Thanh: "Đó không phải là diễn xuất theo tính cách (*) sao?"

(*) bản gốc là 本色出演, ý chỉ những nét tính cách của diễn viên rất gần với những nét tính cách của nhân vật mà người đó đóng. Tạm thời mình chưa nghĩ ra từ đồng nghĩa trong tiếng Việt nên chỗ này để còn hơi phèn xin lỗi mọi người nheeee

Loại ghế sofa này không biết bên trong nhồi cái gì mà tư thế ngồi của Châu Thanh không có quy củ gì cả, trông rất lười biếng.

Giọng nói cũng vì vừa mới ngủ quên nên hơi khàn, bản thân cậu không cảm thấy gì cả, vẫn tiếp tục nói: "Tôi cảm thấy diễn xuất khá tốt, cũng chẳng trách vì sao tuổi anh còn nhỏ như vậy đã dựa vào một bộ phim mà làm nên thành tích."

"Tại sao lại ngủ ở đây?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Châu Thanh ngẩng đầu: "Đầy bụng, ngủ không được."

"Một cái bát chỉ bằng lòng bàn tay mà đã đầy bụng rồi à?"

Trong khi Trữ Khâm Bạch đang nói thì người cũng đã ngồi xổm xuống, tầm nhìn lúc ngồi xổm vẫn cao hơn tầm nhìn của Châu Thanh đang dựa nửa người một chút.

Một tay anh đặt lên mép sau của ghế sofa, tay còn lại cách một lớp áo trực tiếp đặt lên vị trí dạ dày của cậu.

Châu Thanh sững sờ, sau đó mới nói: "Bây giờ đỡ hơn nhiều rồi."

Tay của Trữ Khâm Bạch không lập tức rời đi mà nhẹ nhàng ấn hai cái, sau đó nói: "Cậu đang uống thuốc khác nên không thể đưa cậu thuốc tiêu hóa

được. Lần sau có khó chịu nữa thì nói với tôi, đừng có tối muộn mà ra ngoài ngoài, rất dễ bị cảm."

Châu Thanh nhìn khuôn mặt hơi cau có của anh thì sững sờ trong giây lát, vào một đêm như vậy, cậu thế nhưng lại cảm thấy một sự dịu dàng như ảo giác trên người anh trong phút chốc.

Lúc này Châu Thanh mới nhận ra thời gian đã không còn sớm nữa, hỏi ngược lại anh: "Tại sao anh cũng chưa ngủ?"

"Tôi ngủ muộn."

Châu Thanh vẫn không nhúc nhích.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một lúc, cuối cùng đứng dậy, đẩy cậu rồi nói: "Được rồi, thật sự chờ tôi bế lên à? Buồn ngủ thì lên giường đi."

"Cái đó thì... thật sự không cần."

Châu Thanh cũng thật sự cảm thấy nên đi ngủ rồi, đứng dậy: "Cái ghế sofa này rất thoải mái, tôi muốn mua một cái để trong phòng."

"Loại ghế sofa này nằm nhiều dễ bị vấn đề về eo."

"Eo của tôi rất tốt."

"Đó là cậu tự nói, không tính."

Châu Thanh nghĩ, cái bệnh hà khắc của người này lại tới rồi, vừa rồi quả nhiên là ảo giác.

Sáng sớm hôm sau, Châu Thanh thức dậy đúng giờ và ra khỏi nhà, ở cửa đựng phải Trữ Khâm Bạch cũng đang mặc Âu phục.

Mãi cho đến khi xuống dưới lầu Châu Thanh mới thật sự tin rằng anh đang

định đi làm.

Ngay cả tài xế Tiểu Lâm cũng không đến, anh tự lái một chiếc Lamborghini (*), một tay giữ vô lăng, vừa tìm đồ trong hộp đựng đồ vừa nói: "Đừng dùng ánh mắt kinh ngạc đó nhìn tôi, dạo này công ty bận rộn, tôi cũng không phải là quay phim xong sẽ thật sự rảnh. Cùng một hướng cả, tiện thể chở cậu thôi."

(*) minh họa bằng Lamborghini Reventón, ở Việt Nam hình như không bán luôn, giá bán đầu giá ở Mỹ lên đến tầm 1,6 triệu USD là gần 40 tỉ VNĐ.

[Click để xem ảnh](#)

Ngày đầu tiên Châu Thanh đến Châu thị đã biết toà nhà lớn của studio của anh cách đó không xa, nhưng đây đều không phải trọng điểm, trọng điểm là Châu Thanh nói: "Anh tìm gì vậy? Tôi giúp anh tìm. Lái xe cho đàng hoàng, tôi cảm thấy kỹ thuật của anh không tốt."

Trữ Khâm Bạch cười lạnh một tiếng: "Điện thoại." Đồng thời lại nói: "Yên tâm, không tông được cậu đâu."

Châu Thanh giúp anh tìm điện thoại, tìm được rồi thì đưa cho anh.

Từ căn hộ đến Châu thị lái xe mất hai mươi phút, gần hơn Đông Hồ rất nhiều.

Lúc xe dừng lại cũng là giờ cao điểm đi làm buổi sáng, cửa xoay bằng kính trước tòa nhà tấp nập người qua lại.

Lúc Châu Thanh từ bên trong đi xuống thì tình cờ đụng phải vài nhân viên của công ty Châu thị.

"Châu tổng, chào buổi sáng."

"Châu tổng, sớm."

Châu Thanh đứng bên cạnh cửa xe, hơi nghiêng người che Trữ Khâm Bạch lại, gật đầu nói: "Chào buổi sáng."

Có người phát ra âm thanh khen ngợi với chiếc xe rồi lặng lẽ nhìn vào bên trong xe.

Bởi vì cửa xe vẫn chưa đóng nên bóng nghiêng người đeo kính râm ngồi ở ghế lái vẫn để cho người khác nhìn thấy được.

Ngày hôm đó ở Châu thị lại lan truyền tin đồn mới.

—— Con xe buổi sáng đưa Châu tổng đến giá trị ít nhất tám trăm vạn, tôi mê quá đi.

(tám trăm vạn tệ = tám triệu tệ \approx 26 tỉ rưỡi VNĐ)

—— Xe thì tính là gì, người cũng rất đẹp trai nha, đáng tiếc là không nhìn rõ chính diện, còn đeo kính râm nên không biết là ai.

—— Có thể là bạn bè thuận đường, không phải rất bình thường sao? Xuất thân của Châu tổng cũng đâu có thấp.

—— Máy người đều không get được trọng điểm hả! Châu tổng dường như rất bảo vệ đối phương, lúc tôi từ bên cạnh đi ngang qua, vừa đúng lúc nhìn thấy Châu tổng cúi người nói chuyện với người trong xe, giọng nói cực kỳ dịu dàng!

—— Tò mò nha, nói những gì vậy?

—— Không nghe rõ huhuhu, nhưng mà! Tôi nghe thấy người trong xe cười, anh ấy cười đấy! Chất giọng cực kỳ gợi cảm!

Kể từ khi Châu Thanh vào Châu thị thì vẫn luôn là tâm điểm chú ý của mọi

người.

Cậu vừa trẻ, đi Phủ Thành về còn quay lại tiếp quản công ty.

Trước đây từng có tin đồn về việc cậu đã kết hôn, những người tin rằng cậu đã kết hôn thì sẽ muốn biết cậu kết hôn với ai, còn những người không tin cậu đã kết hôn thì cũng không ít người quan tâm đến sinh hoạt đời tư của cậu, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay thôi đều có thể dấy lên một hiệu ứng lớn.

Tâm tư của Châu Thanh đều đặt trên công việc, về những tin đồn liên quan đến mình không phải là cậu không nghe thấy mà chỉ là không để tâm đến thế mà thôi.

Đương nhiên cũng không rõ là đã bị lan truyền thành ra thế nào rồi.

Ví dụ như lời buổi sáng cậu nói với Trữ Khâm Bạch rõ ràng là, "Cảm ơn anh đã chở tôi, mau đi đi."

Suýt nữa thì đã nói "Sau này cũng tuyệt đối đừng đến nữa".

Có lẽ là giọng điệu đuổi người đi quá bức thiết nên Trữ Khâm Bạch thậm chí còn cười nhạo cậu.

Phía bên kia, Trữ Khâm Bạch đã đến studio.

Tần suất anh xuất hiện ở công ty không thường xuyên, đây là lần đầu tiên anh đến sau khi bộ phim đóng máy, không ít người đã rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của anh.

"Anh Trữ? Tới sớm quá vậy?"

"Chào anh Trữ, tìm chị Phạm ạ? Chị ấy còn chưa tới."

Trữ Khâm Bạch: "Không tìm chị ấy, tới xử lý chút chuyện, mọi người cứ làm việc đi."

Những người khác đều đang đoán xem có phải là bận việc dư luận trên mạng hai ngày nay không.

Trên thực tế, Phạm Tuyên hiểu anh nhất, biết được từ Trần Đăng Đăng rằng hôm nay tài xế không đến đón người, mở cửa văn phòng anh quả nhiên thấy anh đang ngồi sau bàn làm việc. Mở miệng đã nói: "Chờ người đi làm còn đến sớm như vậy? Sẽ không phải là bị đuổi đến đây chứ?"

Trữ Khâm Bạch đặt bút ký tên xuống, dựa lưng vào ghế, khước miệng nhếch lên: "Như chị thấy đây."

Chương 43: C43: Chương 43

Về động thái tiếp theo của dư luận về Trữ Khâm Bạch những ngày nay, Châu Thanh cũng biết chuyện, bởi vì mức độ thảo luận quả thật là quá lớn.

Hướng gió thay đổi vào ngày thứ ba.

Lúc đó, lý do đằng sau việc đánh người đã bắt đầu để lộ đầu mối, hơn nữa còn có xu thế nhanh chóng lan rộng.

Dương Huy lúc này đã đưa ra một bản thanh minh viết tay, kiên quyết giữ vững lập trường của mình, hơn nữa còn nói muốn kiện những kẻ tung tin đồn thất thiệt.

Quay đầu thì phía chính phủ đã đưa ra kết luận, dư luận ngay lập tức dậy sóng.

Tất cả các hợp đồng đại sứ lần lượt tuyên bố chấm dứt hợp đồng, dự án đang triển khai khẩn cấp thay người, trên mạng vẫn còn không ít âm thanh phản đối nhưng các bài phát biểu ủng hộ lệnh cấm phát sóng gần như áp đảo. Dưới tiền đề Châu Thanh hoàn toàn không quen biết Dương Huy này, cậu đã nhìn thấy những thay đổi trong chớp mắt trên mạng, càng nhiều hơn nữa là rất nhiều người nhắc đến quá khứ của mảnh đất này.

Đây là lịch sử mà những người đã cắm rễ ở đây từ thế hệ này sang thế hệ khác lựa chọn sẽ khắc ghi.

Sự kiện của Dương Huy phát triển rất nhanh nhưng cũng biến mất rất nhanh.

Khi đó, lúc nhìn thấy lại tên của Trữ Khâm Bạch, trên mạng đã là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

—— Cho nên phải nói là vẫn là anh Trữ của tôi, sóng to gió lớn có cái gì chưa từng gặp đâu, Dương Huy ghét anh ấy nhiều năm như vậy, tôi còn chưa từng thấy anh ấy cho người ta cái nhìn chính diện nào. Bây giờ thì tốt rồi, đối phương trực tiếp tự huỷ luôn, quá là ngẫu!

—— Người mắng Trữ Khâm Bạch cũng không biết là nghĩ cái gì, anh ấy là người chưa từng tham gia bất kỳ chương trình tạp kỹ nào, chưa từng xuất hiện trên bất kỳ chương trình nào, là người mà ngoại trừ đóng phim ra thì cũng rất ít xuất hiện, bởi vì nổi tiếng nên đáng bị mắng sao? Có một số người khi mắng mỏ người khác ấy, trước tiên hãy nghĩ xem ông chủ Dương Huy của mấy người là cái thứ gì đã rồi hãy mở miệng có được không?

—— Bộ phim trinh thám "Tôi không phải tôi" của Trữ Khâm Bạch dự kiến khởi chiếu vào dịp Quốc Khánh năm nay, hãy đón xem cho tôi!

—— Đây là bộ hợp tác với Nhâm Kỳ Hiên nhỉ? Chẳng phải là đã bước vào thời gian quảng bá sau khi xảy ra vụ đổi vai diễn ở "Mộng phù du" rồi sao, tôi còn thấy xấu hổ thay cho Nhâm Kỳ Hiên, đương sự không biết có cảm tưởng thế nào luôn.

—— Bây giờ ảnh đế Trữ và Thánh Khải không còn quan hệ gì nữa, Nhâm Kỳ Hiên cậu ta còn có thể nhảy ra tự nhận bạn trai à?

—— Cũng không thể nói như vậy, mặc dù trên mạng toàn đồn rằng Nhâm Kỳ Hiên hút máu, nhưng theo kinh nghiệm ăn dưa nhiều năm của tôi để phán đoán, hai người này nhất định đã từng có một khoảng thời gian bên nhau. Ảnh đế và thế hệ mới, vì phim sinh tình, cái kiểu tình yêu thức ăn nhanh này ở trong giới giải trí không phải rất bình thường sao. Hai người này tám phần là sau này mới ầm ĩ đổ vỡ, chia tay cũng rất khó coi, lúc đó cái vụ gì mà tư bản ấy vừa nhìn là thấy không có não rồi có được không.

—— Lầu trên bị đần à, không yêu không đương gì hết, bót tung tin đồn nhảm đi.

—— Quả thật vậy, không phải fan của ảnh đế Trữ đã tự mình kiểm chứng rồi sao, anh ta thoát nhìn không giống như người đã có vợ, mà có thì cũng đã sớm bị cái tính nết đó của anh ta làm cho tức chết rồi nhỉ ha ha ha.

—— Fan đến xác nhận đây, là anh ấy không sai được đâu.

—— Xác nhận +1

—— +2

Tốc độ cập nhật tin tức trong giới giải trí thật sự khiến người ta kinh ngạc, giây trước còn đang thảo luận chuyện này, giây này trọng điểm đã đặt vào chuyện khác.

Hai ngày sau, tại trường đua ngựa lớn nhất ngoại thành Lam Thành.

Theo lời mời của Kim Quyền Tùng, Châu Thanh đến đây để tham gia một hoạt động giao lưu thương mại ngoài trời kéo dài hai ngày một đêm.

Mặc dù người cũng không ít nhưng bởi vì địa điểm nên càng giống như một bữa tiệc riêng tư hơn.

Chín giờ sáng, Châu Thanh chào hỏi vài người quen biết trước biệt thự nghỉ dưỡng, đúng lúc Kim Quyền Tùng mang theo một người đàn ông trẻ đeo kính gọng vàng đi qua phía này.

Kim Quyền Tùng giới thiệu: "Bạn đời của anh, Tô Tấn, điều hành một công ty văn hóa."

"Tô tổng." Châu Thanh đưa tay về phía người nọ, cười nói: "Nghe danh đã lâu."

Tô Tấn đẩy gọng kính, cũng đưa tay ra: "Là tôi nghe danh Châu tổng đã lâu kìa. Tôi còn đang nghĩ, lúc cái cậu ba Trữ này kết hôn còn suýt nữa dọa sợ

tất cả mọi người, bất kể thế nào tôi cũng phải gặp cậu xem sao. Bây giờ vừa gặp... quả nhiên là để cho Trữ Khâm Bạch cậu ta nhận được một món hời lớn rồi."

Lúc này, Châu Thanh mới biết rằng nhà họ Tô có làm từ thiện, bắt đầu từ thời ông ngoại của Trữ Khâm Bạch, sau đó mẹ Trữ Khâm Bạch khi còn tại thế đã thành lập nên quỹ từ thiện, nhà họ Tô cũng có tham gia.

Bạn thâm giao ba đời, cũng chẳng trách giọng điệu này vừa nhìn đã biết là người quen.

Châu Thanh cười: "Tô tổng vừa nhìn liền biết là người thẳng thắn."

Tô Tấn lắc đầu, nói: "Đây không phải là nói dối khen cậu, tôi nhìn người chưa sai bao giờ."

Tô Tấn rất phù hợp với tưởng tượng của Châu Thanh, cao cao gầy gầy, trông có vẻ rất nhã nhặn nhưng chỉ cần vừa mở miệng sẽ biết hẳn chắc chắn còn thẳng thắn hơn so với Kim Quyền Tùng. Có lẽ chỉ có một người như vậy mới thật sự kiên quyết với Kim Quyền Tùng, một chút cũng không nhượng bộ.

Vừa nói vừa trút giận vào cánh tay Kim Quyền Tùng: "Nói đến đây, cậu ta đâu rồi? Không tới sao?"

Kim Quyền Tùng: "Anh có hợp tác với cậu ta chứ không phải là con giun trong bụng cậu ta, làm gì mà biết được hành tung của cậu ta chứ. Loại gặp gỡ thương mại này của chúng ta cậu ta vốn dĩ rất ít khi tham gia, em hỏi anh không bằng hỏi Châu tổng đi, cậu ấy nhất định rõ hơn anh."

Châu Thanh bị hai người này nhất trí nhìn chằm chằm thì bất lực mỉm cười: "Em thật sự không biết."

Cậu biết Trữ Khâm Bạch và Kim Quyền Tùng thân thiết, nhưng cậu đến cũng xem như vì công việc.

Về phần Trữ Khâm Bạch, ngay cả việc anh cũng nhận được được mời cậu còn không rõ.

Châu Thanh tiếp tục giải thích một câu: "Nhưng từ khi phim mới của anh ấy đóng máy vẫn luôn bận rộn với dự án tư, có lẽ phải tự làm rất nhiều việc, hai ngày nay em cũng rất ít gặp anh ấy."

Sau khi Châu Thanh hàn huyên với mọi người thì đi đến căn phòng được sắp xếp ở biệt thự.

Đã đến trường đua ngựa thì đương nhiên không thể thiếu hoạt động đua ngựa.

Kéo dài cho đến tận chiều.

Châu Thanh không từ chối được mới phải thay quần áo cưỡi ngựa rồi cùng mọi người xuống trường đua.

Cậu cũng không biết cưỡi nên đã để các nhân viên chuyên nghiệp của trường đua chọn một con ngựa để bảo rồi dắt nó đi dạo bên trong.

Địa điểm này rất lớn, không ít người rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu.

Một con ngựa khác lộc cộc đi đến bên cạnh Châu Thanh.

"Châu tổng, đi cùng không?" Đối phương cười hỏi.

Châu Thanh nhìn khuôn mặt của người đối diện trong vài giây mới miễn cưỡng nhớ ra người này là ai.

"Anh Liêu." Châu Thanh đối chiếu xong, vuốt ve cổ ngựa, nói: "Tôi không biết cưỡi, chỉ đi theo tham gia cuộc vui mà thôi, anh tự đi đi, tôi tùy tiện đi dạo một vòng là được rồi."

Liêu Tranh nhìn người trước mặt, mỉm cười: "Không sao, tôi cũng chỉ ở đây để tham gia cuộc vui thôi mà."

Châu Thanh bây giờ hầu như cứ cách hai ngày đều sẽ làm quen người mới, cậu chỉ mới gặp Liêu Tranh này một lần. Lúc đó, hắn đi cùng với giám đốc Hồ Thiên Minh của công ty bất động sản, Hồ tổng, Châu Thanh đoán rằng Liêu Tranh này hẳn là người trong giới bất động sản.

Hắn cũng chỉ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, trông có vẻ rất khéo miệng. Châu Thanh không thích ánh mắt có vẻ như đang đánh giá của đối phương cho lắm, ngay cả khi hai con ngựa đồng loạt di chuyển cậu cũng không chủ động đưa ra đề tài nhưng Liêu Tranh vẫn luôn cố gắng nói chuyện phiếm với cậu.

Lúc này, trong một quán cà phê cao cấp ở trung tâm thành phố.

Trữ Khâm Bạch ngồi trên ghế sofa, người đàn ông mập ở đối diện nói: "Anh Trữ, hai chúng ta không phải ngày đầu tiên quen biết, chỉ cần anh đầu tư, tôi cam kết có thể kiếm lại cho anh gấp ba lần. Đây là dự án đầu tiên của anh sau khi rời khỏi Thánh Khải, có thể cho tôi chút mặt mũi được không?"

"Mấy lời to tát như vậy bớt nói lại đi." Trữ Khâm Bạch đặt tay lên bàn, ngón trở chậm rãi gõ lên đó: "Anh với phía Phạm Tuyền đây đưa ba tháng, cho rằng tôi không biết anh đang nghĩ gì sao?"

Đối phương xấu hổ nở nụ cười, "Đây không phải là..."

Lời nói của anh ta bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại của Trữ Khâm Bạch.

Có tin nhắn gửi tới, thế nhưng lại là Tô Tấn, người đã lâu không liên lạc.

Thời gian bọn họ quen biết nhau rất lâu nhưng nếu như nói là thân thiết thì với Kim Quyên Tùng sẽ có nhiều cái để nói hơn, bình thường không có gì một năm hay nửa năm cũng chưa chắc gửi tới một tin nhắn.

Nhưng vì mẹ của Tô Tấn có mối quan hệ thân thiết với người mẹ Tần Nhược của anh, đến đời bọn họ thì quan trọng là giao tình vẫn còn đó.

Đối với Tô Tấn cũng vậy.

Thứ anh ta gửi tới là một bức ảnh, lời nói cũng không dễ nghe lắm: Tôi nói này cậu ba, cậu đang ở chỗ quái nào thế? Liêu Tranh, thái tử bất động sản, ông chủ có tiếng tăm bên ngoài. Có không ít người yêu cũ, còn có cả trong giới của cậu, chia tay cũng có thể khen ngợi Liêu Tranh này hào phóng nhân phẩm tốt. Gửi cho cậu thưởng thức một chút, cảnh tượng có đẹp không?

Trong ảnh là một đồng cỏ không nhìn thấy đường chân trời.

Cả hai đều là hình chụp bóng lưng.

Người bên trái mặc trang phục cưỡi ngựa, eo thon chân dài, Trữ Khâm Bạch vừa nhìn đã có thể nhận ra.

Ánh mắt anh lạnh đi một chút, hỏi ngược lại: Vì sao Châu Thanh vì sao lại đến trường đua ngựa?

Tô Tấn có vẻ ngạc nhiên: Thế mà cậu lại không biết à? Khoảng cách thông tin giữa hai người có phải là lớn quá rồi không? Lão Kim tìm cậu, tôi còn tưởng là cậu cố tình không tới.

Mỗi năm đều có hoạt động, anh vốn dĩ không có dự định đến góp vui, chưa kể đến việc không biết Châu Thanh đến trường đua ngựa, ngay cả việc cậu quen biết Kim Quyền Tùng khi nào anh còn không rõ.

Sắc mặt Trữ Khâm Bạch không tốt, người đối diện thấy anh vẫn luôn nhìn điện thoại thì tò mò hỏi: "Sao vậy?"

"Hôm nay đến đây thôi." Trữ Khâm Bạch đứng dậy, cầm áo vắt trên ghế lên: "Tôi có việc đi trước."

"Này! Anh Trữ, anh..." Lúc đang nói thì người đã đi ra ngoài.

Châu Thanh đi loanh quanh trường đua ngựa chưa đầy nửa tiếng đã muốn quay lại.

Liêu Tranh vẫn luôn ở bên cạnh nói này nói kia, đột nhiên nói: "Hay là để tôi dạy cậu đi."

Châu Thanh: "Không phải anh cũng tới góp vui sao?"

Liêu Tranh cười nói: "Thật ra kỹ thuật cưỡi ngựa của tôi khá được, dạy cậu thì cũng dư dả."

Châu Thanh lắc đầu, "Không cần đâu."

Ngay lúc này, cách đó không xa, ngoài sân có người đột nhiên lớn tiếng nói: "Vãi chưởng, lão Tấn mời còn không được, còn tưởng cậu không tới chứ."

"Lại bị cái thằng Vương mập kia quẩn lấy không buông nhỉ, tôi nói chứ, cậu với gã nói linh tinh cái gì, anh Trữ cậu đập tiền vào một dự án, động một tí là lên đến trăm triệu, nhất định phải để gã đu bám đến chết."

Châu Thanh quay đầu lại liền nhìn thấy Trữ Khâm Bạch vừa đóng cửa xe.

Lúc Châu Thanh nhìn thấy anh, Trữ Khâm Bạch cũng vừa vặn nhìn về phía này.

Liêu Tranh ở bên cạnh nói: "Thì ra là anh ta."

"Sao vậy?" Châu Thanh nghiêng đầu: "Anh Liêu có quen biết sao?"

Liêu Tranh cười: "Ảnh đế Trữ ấy mà, ai mà không biết, sớm đã nghe nói anh ta với Kim gia bọn họ có quan hệ không tệ, chỉ là không ngờ hôm nay lại trùng hợp như vậy, anh ta cũng đến."

Liêu Tranh nói xong thì nhìn thấy Châu Thanh vẫn đang nhìn ra sân, lại nói thêm một câu: "Nhưng danh tiếng của anh ta vẫn luôn không tốt, thủ đoạn cũng tàn nhẫn. Tôi đã từng tiếp xúc với vài người trong giới giải trí, chính là cái cậu Nhâm Kỳ Hiên hai ngày nay lại xuất hiện ấy, nghe nói là vì chia tay quá khó coi nên bị anh ta báo thù mới mất đi tài nguyên."

Châu Thanh nhìn về phía Liêu Tranh: "Anh Liêu."

"Hửm?"

"Có một số tin đồn không thể tin tưởng hoàn toàn, với những việc không có chứng cứ, không bình luận gì thì tốt hơn."

Nụ cười trên mặt Liêu Tranh khựng lại, gật đầu: "Lời này của Châu tổng cũng có lý, giới giải trí hư hư thật thật, thật sự không biết thật giả."

Ngay khi hắn vừa nói lời này, Trữ Khâm Bạch đã đi đến hướng này.

Liêu Tranh đang thử hướng dẫn Châu Thanh, nhìn phương hướng mà Trữ Khâm Bạch đi qua thì cảm thấy kỳ lạ, cho đến khi Trữ Khâm Bạch dừng lại bên cạnh bọn họ.

Liêu Tranh đang định nói: "Ngài Trữ..."

"Sao đến đây cũng không nói một tiếng?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Anh đang vắt áo khoác trên vai đứng trước ngựa của Châu Thanh, tay phải nhận lấy dây thừng từ nhân viên công tác rồi hỏi cậu.

Châu Thanh di chuyển theo động tác của con ngựa.

Cậu cúi đầu nhìn anh, sau đó nói: "Sát giờ tôi mới xuất phát từ công ty nên không nghĩ tới."

Cậu cũng hoàn toàn không nghĩ tới việc ra ngoài cần phải giải thích với ai.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một cái, thế nhưng lại không nói gì nữa mà giơ tay lên đưa áo cho cậu.

Châu Thanh không hiểu nghĩa là gì, dừng lại một chút mới đưa tay ra nhận.

Trữ Khâm Bạch đi đến bên cạnh, đập lên bàn đập, xoay người lại leo lên trong khi Châu Thanh vẫn còn hơi ngạc nhiên chưa kịp phản ứng. Cũng là trong khoảng một giây đó, lúc Châu Thanh khôi phục lại bình thường, đằng sau đã có thêm một người ngồi ở đó.

Châu Thanh kinh ngạc quay đầu lại: "Anh... "

Trữ Khâm Bạch cup mắt nhìn cậu, kéo dây cương ngựa, khiến cho con ngựa nhanh nhẹn nhấc chân quay đầu lại.

Anh vây người kia lại, chậm rãi nói với người đàn ông vẫn còn ngây người trước cảnh tượng này: "Người của tôi, không cần phiền cậu Liêu dạy đâu."

- - -

Gin: Anh Trữ kiểu: Tôi rất rất ghen =)))

Cảnh ngồi lên ngựa cũng tình quá, tiếc là siêu thoại bộ này k nhiệt lắm nên chả có miếng fanart nào: <

[bổ sung] Mình có nhận được một vài comment thắc mắc của bạn đọc, đại khái là mấy bạn đều nhớ là Châu Thanh có biết cưỡi ngựa mà sao trong chương này lại bảo là không biết thì mình xin phép giải thích sau đây nheee

Ở chương 7 có một đoạn là "Nghĩ đến tuổi thơ cưỡi ngựa qua đường và thời gian thanh thoi nghe nhạc giải trí, rồi lại nghĩ đến những năm tháng sau đó, một chiếc vali màu nâu, một cặp kính, một chiếc mũ đen đã có thể là cả gia tài với mình." Thì chỗ "cưỡi ngựa qua đường" này bản gốc là 打马过街, cụm này mình tra ra không ra mà chỉ ra 1 cụm tương tự với nó là 打马穿街 (nghĩa là ngồi trên ngựa thong dong băng qua đường thể hiện sự phô

trương; hoặc còn chỉ một tập tục ngày xưa đó là khi trạng nguyên về làng sẽ ngồi trên ngựa đi qua đường để bách tính biết mặt trạng nguyên là ai), nên theo mình nghĩ thì "cưỡi ngựa" ở chỗ này của Châu Thanh có thể không hẳn là "cưỡi ngựa" thật sự mà nó chỉ là hình ảnh ví von thời gian thanh thời ngày xưa của Châu Thanh thôi í. Nếu bạn nào có cách lý giải khác thì cũng có thể comment cho mình biết nha!!!

Pass chương sau: Bộ phim Trữ Khâm Bạch đang quay tên là gì? In hoa chữ cái đầu, viết liền không dấu không cách.

Chương 44: C44: Chương 44

Trữ Khâm Bạch nói xong lời muốn nói, không đợi phản ứng của Liêu Tranh đã ôm bụng ngựa rồi mang theo người phi nước đại đi mất.

Châu Thanh hiềm khi căng thẳng với tốc độ như vậy, bàn tay bắt tri bắt giác đặt trên cánh tay đang cầm dây cương của Trữ Khâm Bạch, hơi ngửa người ra sau mới tìm được một chút ổn định.

Trữ Khâm Bạch thì thầm bên tai cậu: "Yên tâm."

"Anh chậm lại một chút."

"Cái gì?" Trữ Khâm Bạch nghiêng người tới, nhìn góc nghiêng khuôn mặt cậu, "Nói cái gì?"

Châu Thanh bị gió thổi đến mức không thể mở mắt ra hoàn toàn, cậu nghiêng đầu trong cơn tròn trành, tăng âm lượng: "Tôi bảo anh chậm lại một chút!"

Nói xong liền nghe được một tiếng cười trầm thấp.

Trữ Khâm Bạch: "Đừng hoảng, không sao đâu, dẫn cậu chạy vài vòng."

Trong tốc độ ngày càng tăng nhanh, Châu Thanh cũng không thể nhảy ngựa mà chỉ có thể cố gắng làm theo lời anh để thích nghi với nhịp điệu và hơi thở. Trữ Khâm Bạch trông có vẻ như rất thành thạo cưỡi ngựa, Châu Thanh thế mà lại dần dần thật sự thích nghi được.

Trang trại ngựa này được xây dựng dưới chân núi, đồng cỏ rộng lớn, trông

trái vô biên.

Bên tai đều là tiếng gió rít.

Sau khi đã làm quen rồi, con người ta sẽ dễ dàng khơi dậy được cảm giác sảng khoái và phấn khích trong môn thể thao này, trời xanh và bãi cỏ, ngựa đẹp và đỉnh núi, bạn có thể dễ dàng quên đi tất cả, giữa trời và đất chỉ còn lại mọi thứ trước mắt.

Châu Thanh không nhớ đã bao lâu rồi mình chưa chạy như thế này.

Kể từ khi đến đây, một là vì sức khỏe, hai là vì công việc quá bận rộn, những sự vật phức tạp, những cuộc xã giao xử lý chưa xong, cậu vẫn luôn quanh đi quẩn lại với công văn và chỗ ở.

Càng chạy cậu càng cảm thấy thoải mái, giữa đường thậm chí còn cầm dây cương cùng Trữ Khâm Bạch để tự mình trải nghiệm cảm giác cưỡi ngựa.

Cuối cùng, khi con ngựa lao lên sườn đồi, Châu Thanh đã đổ mồ hôi nhễ nhại.

Trữ Khâm Bạch dừng ngựa, cùng nhau nhìn ngắm cảnh hoàng hôn trên núi.

"Phong cảnh đẹp thật." Châu Thanh nói.

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, "Nếu thích thì cậu có thể thường xuyên tới."

Châu Thanh hơi thở hổn hển, lắc đầu, "Thế thì quên đi. Nếu luôn chìm đắm trong niềm vui thì con người sẽ dễ sinh ra lười biếng, không cách nào đối phó với cuộc sống bận rộn, không thích hợp với tôi."

"Cậu đã đủ tự kỷ luật rồi, còn định khiến cho bao nhiêu người tự thẹn mình thua kém nữa đây?" Trữ Khâm Bạch vừa nói vừa nhìn chăm chăm mồ hôi trên tóc mai của cậu, "Hơn nữa, cậu thật sự phải vận động nhiều hơn, mệt lắm sao?"

"Vấn ỏn."

Lúc Châu Thanh đang nói thì đột nhiên ho lên, nắm bàn tay lại che miệng, một khi đã ho sẽ không dừng lại được.

"Đừng nhúc nhích." Trữ Khâm Bạch ngồi ở phía sau nắm lấy tay cậu, đổi thành tay của chính anh, trực tiếp nắm lấy nửa mặt dưới của cậu, để cậu nằm ngửa lên vai mình, "Có lẽ là hít phải gió rồi, lúc nào tôi nói hít vào thì hãy hít vào... được rồi, thở ra, tiếp tục."

Tư thế này trực tiếp làm cho Châu Thanh khảm vào trước người anh.

Châu Thanh chỉ có một cảm giác, nóng.

Lòng bàn tay của Trữ Khâm Bạch rất lớn, nhiệt độ sau khi cuỡi ngựa cũng cao. Châu Thanh có thể cảm nhận được mồ hôi của mình trượt trên da dọc theo một bên mặt, hơi thở hoàn toàn bị chặn trong lòng bàn tay, không thể phân biệt được sự ẩm ướt này rốt cuộc là do hơi thở của mình hay là do bàn tay của anh.

Vào khoảnh khắc đó, trong đầu cậu thậm chí còn hơi lúng túng, giống như cảm giác bị bao phủ bởi một đám sương mù, cậu thậm chí còn liên tưởng đến một vài cảnh tượng mà mình đã nhìn thấy ít lần.

Trong hậu trường của rạp hát, giọng cười nhẹ của danh linh (*) và ông chủ qua tấm màn che; hồi còn nhỏ, những bức tranh khó coi được trải ra trên trang sách của bạn cùng trường lúc vô tình bị cậu trông thấy; sau đó trong một lần làm nhiệm vụ, cậu tiếp xúc với một người phụ nữ nước ngoài, bàn tay được sơn móng đỏ kia đặt lên ngực mình.

(*) danh linh: từ dùng cho nam diễn viên nổi tiếng trong kinh kịch Trung Quốc.

Tất cả mọi thứ lần lượt hiện lên trong tâm trí ngay lúc này nhưng cậu cũng

có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt.

Không có cảm giác khó chịu mạnh mẽ như vậy mà chỉ có một cảm giác không thể diễn tả được, cậu đoán rằng có lẽ đó là bởi vì Trữ Khâm Bạch là một người đàn ông. Theo bản năng, cậu hoàn toàn không thể liên kết hai người đàn ông với những gì cậu đã thấy.

Nhưng trong một cảnh tượng như vậy mà nghĩ đến loại chuyện này cũng rất hoang đường.

Các giác quan dường như được phóng đại trong nháy mắt, cậu có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở của mình, phần sau đầu bị bắt phải dựa lên vai Trữ Khâm Bạch, ngược mắt lên đã có thể nhìn thấy quai hàm và sống mũi của anh.

Châu Thanh lập tức lấy tay anh xuống, đột nhiên ngồi thẳng dậy, thở ra một hơi dài, mở miệng giống như trốn tránh: "Tôi đỡ hơn nhiều rồi. Cảm ơn."

Tầm nhìn của Trữ Khâm Bạch quét quanh phần sau mang tai đã đỡ bưng của cậu rồi lặng lẽ thu ánh mắt lại, quay đầu ngựa rồi nói: "Được, vậy bây giờ không chạy nữa, chậm chậm trở về."

Ngữ điệu bất giác mềm đi rất nhiều, đáng tiếc là Châu Thanh không hề chú ý.

Cuối cùng, lúc bước ra khỏi trường đua ngựa, Trữ Khâm Bạch đợi nhân viên công tác dắt ngựa, Châu Thanh thì đi ra ngoài trước một bước.

Những người vốn đang đưa ngựa về cơ bản đều đã kết thúc và về phòng rồi.

Buổi tối mới bắt đầu hoạt động, được tổ chức trên bãi cỏ phía trước biệt thự nghỉ dưỡng ở trường đua ngựa. Lúc này mặt trời vừa lặn, nhân viên công tác đang tiến hành công tác chuẩn bị.

Liêu Tranh ở cách đó không xa đã chú ý đến cậu, có ba bốn người ngồi bên cạnh hắn, đều thuộc thế hệ thứ hai của Lam Thành, thuận theo ánh mắt của hắn nhìn sang, nói: "Đó là ai vậy?"

"Châu Thanh." Liêu Tranh uống một ngụm rượu đỏ trong tay rồi trả lời, ánh mắt hướng về đó thế nhưng lại không hề thu lại.

Châu Thanh so với lúc vừa vào trường đua có thêm một chút cảm giác khó tả, làn da đỏ lên sau khi vận động, mái tóc bị gió thổi có hơi rối, choàng một chiếc áo khoác không thuộc về mình bước ra ngoài, rõ ràng vẫn bước đi với tốc độ bình tĩnh và ổn định như cũ nhưng cũng có thêm một loại bối rối không cần thận để lộ ra.

Loại bối rối đó không phải là bối rối từ chính bản thân cậu.

Theo như người ngoài nhìn vào, rõ ràng chỉ chưa đầy hai tiếng ở giữa, những sự bày mưu tính kế và thành thạo của cậu lúc trò chuyện với người trong giới kinh doanh, bản thân xa lạ thong dong trên lưng ngựa và sự bình thản ung dung, hết thảy đều bị đánh đổ.

Từ trong ra ngoài đều toát lên một loại cảm giác sống động và chân thật hơn.

... (còn tiếp)

- - -

(giải pass và đọc tiếp trên Wordpress capngagiangson.wordpress.com)

Xin lỗi vì sự bất tiện này ạ

Chương 45: C45: Chương 45

Đêm hè mát mẻ, người ngồi trên sân khấu tấu lên một khúc nhạc như điệu hò khiến cho toàn bộ địa điểm lặng đi.

Giữa những tràng pháo tay kéo dài, MC gọi Châu Thanh đang định rời đi lại, cười nói: "Châu tổng, xin dừng bước." Sau đó lại hỏi khán giả: "Tôi thấy mọi người hưởng ứng rất nhiệt liệt, có phải là do Châu tổng thổi rất hay đúng không?"

Bên dưới có người la lên: "Chủ yếu là do người cũng đẹp nữa!"

Làm đầy lên một tràng cười sảng khoái.

MC hỏi Châu Thanh: "Khúc nhạc vừa rồi hình như không phải là một bài hát quen thuộc, không biết tên là gì nhỉ?"

"Không có tên, có lẽ cũng có..." Châu Thanh nói: "Chỉ là lúc đó người dạy cho tôi có nói rằng, gửi đi khúc nhạc không tên này nghĩa là từ đây trời cao biển rộng, không cần phải nhớ."

MC hơi sửng sốt một chút, "Vậy người bạn dạy cho ngài đây cũng rất thú vị đấy chứ."

"Đúng vậy." Châu Thanh cười nói.

Người anh lớn với làn da ngăm đen, lúc cười lên đã có nếp nhăn trên khóe mắt.

Anh nói rằng trước đây anh đã từng đi học nên càng hiểu được điều đáng

buồn của thế đạo này hơn nữa.

Nhưng trên người anh có một cảm giác thoải mái như đã từng trải qua khổ nạn, người đã đạt đến sự rộng thoáng của độ tuổi trung niên.

Anh nói: "Chết so với sống dễ dàng hơn, cậu còn trẻ như vậy thật tốt, tiến về phía trước đi, đừng nhìn lại."

Đôi khi Châu Thanh cũng cảm thán về sự kỳ diệu của vận mệnh này. Quĩ đạo của cuộc đời cậu vốn dĩ nên kết thúc vào năm đó, nhưng cuối cùng cậu lại chưa thật sự chết đi mà vẫn luôn tiến về phía trước, rồi tiến về phía trước.

Vượt qua biển cả thời gian, đi đến ngày hôm nay.

Châu Thanh của ngày hôm nay vẫn là Châu Thanh, nhưng cũng không chỉ là Châu Thanh.

Cậu vì một người cùng họ cùng tên mà có thêm nhiều thân phận mới, là con trai của Châu Khải Tông, người đưa ra quyết sách điều hành của công ty, còn vì như vậy mà đã kết hôn, là đối tượng kết hôn bí mật của ảnh đế Trữ Khâm Bạch trong giới giải trí.

Thân phận con trai và bạn đời từng đối với cậu mà nói đều như hư vô, cũng không chân thật, càng giống như thay Châu Thanh ban đầu thi hành trách nhiệm.

Cho đến khi sức khỏe của Châu Khải Tông xảy ra vấn đề, các chuyến đi thăm hàng tuần trở nên chân thật, có biết bao nhiêu người trong công ty đang chờ cậu đưa ra quyết định, cậu đưa Tiền Thịnh và Chu Cần đến vùng khác, bây giờ vẫn chưa phải thời cơ tốt nhất để đưa người trở lại.

Sau đó là Trữ Khâm Bạch, cảm giác tồn tại gần đây dường như cũng đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Không chỉ là thường xuyên gặp mặt, mà là giống như trong một dịp như vậy, giữa nhiều người như vậy, cậu thế nhưng chỉ cần liếc mắt một cái đã có

thể nhận ra ánh mắt thuộc về anh.

Cái cảm giác chắc chắn, bị ánh mắt khóa lại đó rất rõ ràng, Châu Thanh chưa từng bị người khác nhìn như thế này.

Cậu ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào Trữ Khâm Bạch trên tầng 2, đáng tiếc là khoảng cách quá xa, Châu Thanh không cách nào thăm dò được gì trong mắt anh.

Trên tầng 2. Kim Quyền Tùng ở bên cạnh bật cười, nói: "May mà là dịp này chứ nếu như mà là fan meeting của cậu ấy hả, hai cậu chỉ cần nhìn nhau từ xa thế này đã sớm có người chụp lại rồi."

Trữ Khâm Bạch nhìn người bên dưới bước xuống sân khấu xong rồi thu tầm mắt lại: "Tôi chưa bao giờ tổ chức fan meeting."

Kim Quyền Tùng trêu chọc: "Cậu nói thật xem, đã rung động với người ta từ lâu rồi chứ gì."

Trữ Khâm Bạch xoay người dựa vào lan can, trên mặt không có biểu cảm gì, chậm rãi nói: "Có thể."

Không nhớ cụ thể bắt đầu từ khi nào, rốt cuộc là lần đầu tiên cậu đứng trước mặt mình với một diện mạo hoàn toàn mới, hay là lúc cậu nói cái người như anh sao lại không biết điều như thế, hay là bên cạnh đường cao tốc ở huyện Lâm Thuận, vào đêm mưa bọn họ gặp nhau và nhìn nhau.

Có người một khi đi vào trong tim mình sẽ không có thời gian cũng không thể nói rõ nguyên nhân, đợi đến khi thật sự phản ứng lại được thì sẽ phát hiện ra rằng, thật ra đều có dấu vết để lần ra được.

Kim Quyền Tùng xoay người dựa vào giống như anh, nghiêng đầu nhìn anh, cười nói: "Lúc anh và Tô Tần ầm ĩ đến suýt nữa ly hôn, cậu còn nói hai người bọn anh ăn no nên đầy bụng rồi. Anh vẫn luôn cảm thấy người như cậu đây có lẽ thật sự rất khó để thích một người nào đó, cho đến khi anh gặp Châu

Thanh, cậu rơi vào tay cậu ấy thật ra anh chẳng có chút bất ngờ nào."

"Không chỉ có anh nói thế đâu."

"Có vẻ như người nhận ra cũng khá nhiều." Kim Quyền Tùng: "Chỉ là anh thấy Châu Thanh ấy mà, so với cậu lúc đầu còn không xem tình cảm là thứ gì to tát. Sự nghiệp của người ta như điều gặp gió, cũng không có mưu đồ gì với cậu, cậu đấy, chuyện này khó làm à nha."

Trữ Khâm Bạch đứng đưng nói: "Vậy thì không cần anh quan tâm, là chuyện của riêng tôi."

Trữ Khâm Bạch nói xong thì đứng dậy chuẩn bị rời khỏi ban công.

Kim Quyền Tùng gọi anh lại: "Cậu đi làm gì đấy?"

Trữ Khâm Bạch quay đầu lại: "Chuyện hợp tác không phải đã bàn xong rồi sao, ban đêm thế này không đi thì ngủ với anh à?"

Lão Kim: "..."

Hoạt động bên ngoài biệt thự gần như đã đến lúc kết thúc.

Tiếng xe ô tô được lái đi nối đuôi nhau vang lên, một số ít những người được Kim Quyền Tùng đặc biệt mời thì buổi tối sẽ sắp xếp ở lại đây.

Lúc Châu Thanh lên lầu đã nhìn thấy Trữ Khâm Bạch đang đợi ở cửa.

Anh và Kim Quyền Tùng có hợp tác rất sâu, ngôi biệt thự nghỉ dưỡng ở trường đua ngựa này có thể được xem là địa bàn của riêng anh. Cho nên từ cưỡi ngựa buổi chiều đến hoạt động buổi tối, Châu Thanh chưa từng thấy anh che giấu thân phận.

Châu Thanh vắt áo khoác lên tay, tiến lại gần, quẹt thẻ phòng rồi mới quay đầu hỏi anh: "Tìm tôi có việc gì sao?"

Trữ Khâm Bạch khoanh tay: "Tôi tới muộn quá nên không được sắp xếp phòng, có muốn cân nhắc thu nhận tôi không?"

"Anh rất nhàn rồi."

Châu Thanh ấn tay cầm rồi đẩy cửa ra: "Có việc thì vào trước rồi nói."

Buổi chiều Châu Thanh đã tắm trước rồi nhưng ở dưới lầu xã giao nhiều, cậu lại còn uống rượu nên sau khi vào cửa thì để áo khoác lên giường, trước tiên lấy khăn tắm rồi bước vào phòng tắm.

Đây đã không phải là lần đầu tiên bọn họ ở cùng một phòng.

Châu Thanh không đóng cửa phòng tắm mà đang rửa tay trên bồn rửa.

Trữ Khâm Bạch đến gần cửa, cúi đầu nghịch điện thoại nhưng cũng không làm gì cụ thể, giống như tùy ý hỏi cậu: "Người dạy khúc nhạc cho cậu có còn nhớ là ai không?"

Động tác của Châu Thanh dừng lại, ngẩng đầu lên đối mặt với Trữ Khâm Bạch trong gương, giây kế tiếp lại bình tĩnh tiếp tục động tác trên tay: "Sao lại hỏi chuyện này?"

"Giai điệu không tệ, rất hiếm thấy. Tôi có không ít bạn làm âm nhạc, lúc cậu gặp Cù Như Ý cũng có ở đó, tên là Đàm Kỳ Uy, có nhớ không?"

Châu Thanh suy nghĩ một lát, miễn cưỡng nhớ ra được một người như vậy, sau đó gật đầu: "Có chút ấn tượng, nhưng đã lâu lắm rồi không gặp, đáng vẻ cụ thể như thế nào không nhớ ra được nữa."

Trữ Khâm Bạch "ừm" một tiếng, "Tôi chỉ muốn nói là trong giới âm nhạc tôi có quen một vài người. Chồng của Phạm Tuyền, Lương Ân, cũng là một nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng, nếu như cậu muốn tìm cái người đã nói với cậu rằng không cần nhớ thì có lẽ tôi có thể giúp được."

Lúc này, Châu Thanh thật sự dừng lại, cậu lại nhìn Trữ Khâm Bạch trong gương.

Tiếng nước chảy trong bồn vẫn chưa ngừng.

Châu Thanh: "Đã nhiều năm rồi, anh ấy cũng không phải người trong giới âm nhạc, không tìm được đâu."

"Chắc chắn như vậy sao?"

Châu Thanh giơ tay tắt nước rồi "Ừm" một tiếng.

"Châu Thanh." Trữ Khâm Bạch đột nhiên gọi tên cậu.

Châu Thanh quay đầu lại, "Sao vậy?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu hai giây, bỏ điện thoại vào túi rồi nhấc chân bước vào phòng tắm.

Anh lấy chiếc khăn tắm mà Châu Thanh vừa tùy tiện đặt bên cạnh đi, nắm hai tay cậu đưa sang, bọc trong chiếc khăn tắm rồi từ từ thấm nước để lau khô.

Châu Thanh nhất thời cũng không có động tác gì, mãi cho đến khi lau đến cánh tay dính nước của cậu, Châu Thanh mới phản ứng lại rồi tiếp lời: "Không sao, tôi tự làm là được."

"Thật sự không cần giúp đỡ sao?"

Châu Thanh luôn cảm thấy lời này của anh là một câu nói nước đôi, cậu nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của anh, Châu Thanh ngược mắt lên nhìn anh rồi lại cụp mắt xuống, vừa lau tay vừa nói: "Lúc tôi quen biết anh ấy... vẫn còn rất trẻ, cũng rất tình cờ, khi đó anh ấy đã gần bốn mươi tuổi rồi, chỉ là một công nhân đường sắt thôi, muốn tìm được người là việc rất không thực tế. Hơn nữa, tôi cũng không muốn tìm."

Lời của Châu Thanh đã thay đổi một chút sự thật.

Không tìm người là do biết hoàn toàn không có khả năng, cũng là bởi vì cậu vốn dĩ không muốn.

Cơ duyên tình cờ gặp gỡ, là tình cờ và cũng là đáng vẻ thích hợp nhất của đoạn ký ức ấy.

"Được, vậy thì không tìm." Trữ Khâm Bạch nói.

Châu Thanh bất ngờ liếc nhìn anh.

Trữ Khâm Bạch: "Thế nhưng cậu cũng không muốn biết tên khúc nhạc là gì sao?"

"Có lẽ là do anh ấy tự sáng tác."

Trữ Khâm Bạch cười nói: "Không có khả năng cao, tôi có thể nhờ người giúp tìm xem sao."

Việc này Châu Thanh không có ý kiến, có rất nhiều điều xưa cũ đã mất đi trong quá khứ rồi, nếu đã có người tán thưởng và có thể truyền lại thì càng tốt, những thứ có thể truyền lại thì những gì cậu làm sẽ càng không kỳ lạ nữa.

Châu Thanh lại vắt khăn tắm lên rồi hỏi anh: "Anh đến tìm tôi chỉ để nói chuyện này thôi sao?"

"Nếu đã có liên quan đến cậu, tìm người hay tìm nhạc thì cũng đều phải hỏi ý kiến của cậu."

Châu Thanh bước ra khỏi phòng tắm, tìm quần áo để thay sau khi tắm, lúc tìm xong quay trở lại thì anh vẫn còn ở cửa.

Châu Thanh đứng tại chỗ: "Tôi không còn ý kiến gì nữa, còn có việc gì sao?"

"Nên là tôi hỏi cậu, Châu Thanh." Trữ Khâm Bạch đột nhiên tới gần một bước, đầu ngón tay lướt qua mí mắt của Châu Thanh, trong lúc cậu chớp mắt theo phản xạ, Trữ Khâm Bạch nghiêng về phía trước, đối mặt với cậu, nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc cậu vẫn còn bao nhiêu bí mật và ngạc nhiên mà tôi không biết đây. Hừm? Không bằng nói cho tôi một lần luôn đi."

Trong một khoảnh khắc nào đó, Châu Thanh cảm thấy linh hồn mình như bị ánh mắt đó xuyên thấu, mình và Châu Thanh trong quá khứ hoàn toàn khác nhau, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cuối cùng một ngày nào đó sẽ có một người thẳng thắn nghi ngờ.

Người này là Trữ Khâm Bạch ngược lại cậu cũng không có gì ngạc nhiên.

Châu Thanh lắc đầu, "Đây thì tính là bí mật gì chứ, nếu anh muốn học kèn harmonica cũng không khó."

Bất kể rốt cuộc anh đang hỏi những gì, Châu Thanh đã sớm quyết định rằng không có ai cần phải biết cậu đến từ đâu, hay cũng không cần biết Châu Thanh rốt cuộc là ai.

Trong khi Châu Thanh đang nói cũng đưa tay ra nâng cằm Trữ Khâm Bạch, hơi đẩy người ra rồi dạy dỗ: "Ngài Trữ, đẹp trai cỡ nào cũng đừng lại gần tôi như vậy. Muộn lắm rồi, tôi phải đi tắm."

Trữ Khâm Bạch dường như bị động tác của cậu phong ấn mà giữ nguyên tư thế đó một lúc không nhúc nhích.

Một giây sau, Châu Thanh nhìn thấy phía quai hàm bên trái của anh rõ ràng hơi nhô ra, có thể thấy là đang nghiến răng nghiến lợi, sau đó anh thẳng người dậy, bình tĩnh nói: "Không có gì, cậu tự tắm rửa trước đi."

Châu Thanh cau mày: "... Anh đây là đang khiêu khích tôi sao?"

"Đúng vậy, Châu tổng giận rồi à?"

Châu Thanh nhìn anh bằng một ánh mắt thờ ơ: "Anh Trữ, tuổi mụ năm nay của tôi là hai mươi sáu rồi."

Trữ Khâm Bạch cau mày: "Vậy thì?"

"Sẽ không tính toán với người trẻ tuổi như anh."

Dù sao cũng là hai thế hệ, cộng lại cũng không biết lớn hơn anh bao nhiêu đâu.

Châu Thanh muốn rời đi: "Vậy anh tự ở đây đi, tôi tìm người xin một phòng mới."

"Quay lại!" Một tay Trữ Khâm Bạch nắm lấy cánh tay cậu, thở ra một hơi, bắt đắ dĩ nhìn cậu: "Cậu thắng rồi, tắm cho đàng hoàng, đừng tắm lâu quá đấy."

Trữ Khâm Bạch giữ người lại, tự xoay người rồi bước nhanh ra ngoài.

Anh đứng ở hành lang trước cửa, tiện tay gửi âm thanh trước đó đã ghi âm lại đi, đồng thời gửi một tin nhắn: Tìm thử xem chỗ anh có bản ghi âm nào của bài này không.

Lúc Lương Bân nhận được tin từ Trữ Khâm Bạch quả thật vẫn đang ở trong phòng thu âm, đúng lúc Phạm Tuyền đến đưa đồ ăn khuya cho anh.

Phạm Tuyền không hiểu ra sao, hỏi: "Làm gì vậy? Còn muốn vào giới âm nhạc quân đội sao?"

"Chắc là không phải." Lương Bân vừa nghe xong bản ghi âm liền gọi cho Trữ Khâm Bạch: "Nghe giai điệu thì niên đại hẳn là lâu lắm rồi. Anh làm nhạc nhiều năm như vậy quả thật đã sưu tầm không ít nhạc xưa không chính thống, nhưng khúc nhạc này hoàn toàn không có ấn tượng gì cả. Anh có thể giúp tìm xem sao, nhưng sợ sẽ mất thời gian."

Trữ Khâm Bạch: "Không sao, cũng không vội."

Lương Bân rất thích khúc nhạc này: "Cậu đã nghe ở đâu vậy?"

"Chỗ Châu Thanh."

Là một người đại diện, Phạm Tuyền vẫn rất nhạy bén, lập tức lấy điện thoại sang, hỏi anh: "Lại có liên quan đến Châu Thanh, Trữ Khâm Bạch, cậu đang làm gì đấy?"

"Thay cậu ấy tìm xem khúc nhạc này tên gì."

Phạm Tuyền cau mày: "Cậu bớt lừa bịp chị lại, khúc nhạc gì mà quan trọng đến vậy?"

Là khúc nhạc mà Châu Thanh thổi lên sẽ toát ra một cảm giác tang thương, chỉ vồn vện là dáng vẻ cậu ngồi trên sân khấu cũng khiến cho anh không ngừng nhớ lại buổi chiều cậu đến trường quay tham ban.

Tất cả các bằng chứng cho thấy cậu chính là Châu Thanh ban đầu.

Điều tra cho thấy không có cặp song sinh nào, báo cáo của bác sĩ nội trú chứng minh cậu đã mất trí nhớ, tính tình thay đổi lớn là cực kỳ có khả năng. Ngay cả xét nghiệm di truyền cũng cho thấy cậu là Châu Thanh trong quá khứ.

Còn về việc vì sao nghe một bản kèn harmonica mà vẫn cố chấp với việc tìm kiếm, rốt cuộc là muốn xác minh điều gì hay là tìm kiếm điều gì, ngay cả chính anh cũng không biết.

Lương Bân nghĩ đến gì đó rồi nói: "Không đúng nha, nếu cậu đã nghe từ phía Châu Thanh thì cậu cứ hỏi thẳng không phải là được rồi sao."

Trữ Khâm Bạch không rõ ý tứ: "Cậu ấy cũng không biết. Xem như có biết chút gì đó đi, nếu như việc gì cũng ngoan ngoãn khai báo thì có lẽ cũng không phải là cậu ấy."

Phạm Tuyên không chịu được nữa: "Cậu đang nói gì vậy, cái gì mà biết với cả không biết. Còn cả ngoan ngoãn khai báo nữa, người ta cũng không phải tù nhân của cậu."

Trữ Khâm Bạch sờ chỗ cằm vừa rồi được người kia chạm vào, nghĩ đến câu nói tuổi mù năm nay đã hai mươi sáu tuổi kia, không tính toán.

Anh khẽ hừ một tiếng: "So với tù nhân thì cậu ấy trông còn giống như tổ tông (*) của em hơn."

(*) tổ tông: từ này bên Trung hay dùng chỉ mấy người mà mình kiêu đội lên đầu cứng chiều á, như kiểu người yêu thì sẽ gọi đối phương là "tiểu tổ tông của anh ơi" đồ đó =))

Chương 46: C46: Chương 46

Sáng hôm sau, trên đường trở về, Trữ Khâm Bạch tự mình lái xe.

Châu Thanh ngồi ở ghế phó lái, cúi đầu xử lý công việc của công ty.

Giữa đường có dừng lại trước đèn giao thông ở ngã tư, Trữ Khâm Bạch nhìn động tác niết sống mũi của cậu, vừa bật hệ thống thông gió vừa nói: "Đi đường đừng nhìn máy tính, rất dễ bị say xe."

Châu Thanh gõ bàn phím: "Buổi chiều cần báo cáo nên tôi xác nhận lại lần cuối."

"Vẫn là bên phía Lưu Thăng Sử sao?"

"Ừm." Châu Thanh nhớ tới lần trước anh cũng có hiểu biết về đối phương nên thuận miệng nói: "Đây là đợt thay thế tài nguyên đầu tiên. Nền tảng truyền thống hóa của Châu thị vẫn luôn vận hành kém hiệu quả, cộng thêm cách thức marketing kém hiệu quả nên cũng không đủ năng lực bền vững. Việc nâng cấp kỹ thuật số các tiêu chuẩn hiện hành là chìa khóa để đảm bảo sự hợp tác lâu dài."

Trữ Khâm Bạch nhìn về phía trước, đột nhiên hỏi: "Không cảm thấy mệt sao?"

"Cái gì?" Châu Thanh nghe không rõ nên tạm thời dừng lại, nghiêng đầu sang hỏi anh.

Trữ Khâm Bạch: "Tôi vừa mới biết được từ phía Tô Tấn rằng cậu còn đang chuẩn bị đầu tư cho phương diện giáo dục và chăm sóc y tế. Đã bận rộn

như thế rồi mà còn phải dành ra chút thời gian dư ra mỗi ngày, không cảm thấy mệt sao?"

Lúc này Châu Thanh đã nghe hiểu: "Đương nhiên là mệt."

"Vậy vẫn làm à?"

Châu Thanh: "Chẳng lẽ mệt thì sẽ không làm sao? Lúc anh quay phim mệt mỗi cũng không nói là không quay nữa, mặc dù bất lợi khi phụ thuộc vào Thánh Khải không ít nhưng ít ra anh cũng bớt đi hơn một nửa tâm trí. Hơn nữa, anh cũng không thiếu tiền, vậy thì tại sao vẫn muốn làm đầu tư công ty điện ảnh và truyền hình? Đều không phải cùng một đạo lý sao."

Đúng lúc đèn đỏ vừa hết, chiếc xe lại nổ máy.

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, không nói về chủ đề này nữa mà chỉ nói: "Gần đây tôi đều tự lái xe, cậu ra ngoài mà không có tài xế thì cứ gọi điện thoại trực tiếp cho Tiểu Lâm, vấn đề ăn uống tôi đã dặn dò với thím Trương, sẽ làm rồi gửi đến công ty cho cậu."

Châu Thanh đang nhìn vào máy tính: "Không tìm được tài xế thì bắt taxi cũng rất tiện, về việc ăn uống thì công ty có căn tin."

Trữ Khâm Bạch nhíu mày: "Đây không phải là đang thương lượng với cậu. Bạn rộn công việc thì được nhưng sinh hoạt không thể qua loa." Hai giây sau lại nói tiếp: "Còn một điều nữa, xét thấy chúng ta dù sao cũng là quan hệ đã kết hôn, còn sống chung nữa, tôi cảm thấy sau này các lịch trình ra ngoài qua đêm không về nhà đều cần phải báo cho đối phương một tiếng."

Châu Thanh hoàn toàn dừng lại việc đang làm, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Trữ Khâm Bạch.

"Anh không ổn lắm." Châu Thanh nói.

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Không ổn ở đâu?"

Châu Thanh đánh giá anh: "Từ lúc anh trở về sau khi "Mộng phù du" đóng máy và khăng khăng bảo tôi chuyển đến căn hộ, tôi đã cảm thấy anh có gì đó không ổn rồi. Bây giờ không những quản việc ăn uống ngủ nghỉ mà lại còn bảo tôi hưởng thụ tất cả tài nguyên của anh một cách vô điều kiện. Trữ Khâm Bạch, anh... sẽ không muốn thành sự thật đấy chứ?"

Châu Thanh không phải là hoàn toàn không cảm nhận được, cho nên không lịch sự gọi anh là "ngài Trữ" như trước nữa, cũng không hề mang theo một chút cố ý trêu chọc nào mà gọi anh là "anh Trữ".

Cậu gọi anh là "Trữ Khâm Bạch".

Ảnh đế lớn nào đó nghiêng đầu sang nhìn cậu: "Cái gì thành sự thật?"

Châu Thanh cuộn ngón trở lại, vuốt ve ấn đường một chút rồi lại ngẩng đầu lên với ánh mắt dò hỏi, "Tôi đang nói chuyện kết hôn, anh muốn phim giả tình thật sao?"

Phản ứng của Trữ Khâm Bạch rất bình thường, mở miệng: "Để tôi nhắc nhở cậu nhé Châu tổng, bản thân câu hỏi này đã sai rồi, việc kết hôn này của chúng ta không phải là giả."

Châu Thanh: "Tôi biết là kết hôn thật, vậy nên những việc như giúp anh che giấu sự thật về cuộc hôn nhân, tham dự một số sự kiện và gặp gỡ người nhà, v.v... tôi đều đã cố gắng hết sức để phối hợp rồi."

Lúc này, xe ô tô đã chạy đến cây cầu mà lần trước bọn họ bị kẹt xe. Lần trước là buổi tối, Châu Thanh bị ép phải đi gặp bà ngoại anh, bây giờ xe ô tô không còn bị cản trở, đi lên cầu một đường thông thuận.

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Tiếp tục."

Châu Thanh: "Cho nên chúng ta duy trì trạng thái hiện tại là được rồi, ai cũng đừng vượt quá giới hạn."

"Ô? Tình huống nào theo cậu là vượt quá giới hạn?"

Trữ Khâm Bạch trông có vẻ bình tĩnh nhưng câu hỏi vẫn chưa dừng lại.

Châu Thanh suy nghĩ một chút: "Thì... không cần quá quan tâm tôi, tôi không quen lắm. Tôi cũng không thích những quan hệ đi quá giới hạn, tôi thích gì cũng phải đơn giản rõ ràng, anh đừng làm mọi việc trở nên phức tạp."

Chiếc xe lái xuống cầu nhưng không đi về phía trước theo lộ trình đã định.

Trữ Khâm Bạch đánh vô lăng ở ngã ba đường, chiếc xe chậm chậm đậu lại bên đường.

Tay trái anh cầm vô lăng, cả người nghiêng sang đối mặt với Châu Thanh, cơ thể đổ về phía trước: "Quan tâm cậu là vượt quá giới hạn, thế này mà đã cảm thấy phức tạp rồi sao? Châu Thanh, rốt cuộc tôi nên nói rằng cậu quá khó lấy lòng hay quá dễ lấy lòng đây?"

Châu Thanh không chịu được bầu không khí như vậy, không gian nhỏ hẹp trong xe khiến cho cậu nảy sinh cảm giác bị mắc kẹt. Đặc biệt là trước mặt là Trữ Khâm Bạch, hơi thở nhàn nhạt trên người anh khiến cho Châu Thanh bất giác nghĩ đến cảm giác cưỡi ngựa hôm qua, lúc anh ngồi phía sau bao bọc lấy mình.

Châu Thanh hơi lùi về phía sau.

Bởi vì động tác này, Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái.

Châu Thanh cau mày, thật sự không thoải mái mà nhấn mạnh: "Đây chính là điều mà tôi muốn nói, chúng ta không phải là mối quan hệ cần phải lấy lòng. Đương nhiên tôi chỉ đưa ra suy nghĩ của mình, hôn nhân không phải là chuyện của một người, anh có yêu cầu gì cũng có thể nêu ra."

Tay phải của Trữ Khâm Bạch đặt lên lưng ghế của Châu Thanh: "Cậu đã từ chối sự tiếp cận của người khác như vậy thì tôi còn có thể nêu ra gì nữa"

đây?"

Châu Thanh nghĩ rồi lại nghĩ, cũng cảm thấy vừa rồi mình thật sự đã phản ứng quá khích, liền nói: "Các nghĩa vụ hợp pháp trong mối quan hệ hôn nhân đều có thể."

Trữ Khâm Bạch cúi đầu cười một tiếng, ngẩng đầu lên: "Thi hành nghĩa vụ "sinh hoạt vợ chồng" cũng có thể sao?"

Châu Thanh đờ ra một lúc, xấu hổ nói: "Việc này đương nhiên là không được! Anh đang nghĩ cái gì vậy."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu vài giây, đưa tay ra chỉnh dây an toàn cho cậu rồi chậm rãi nói: "Tôi không nghĩ nhiều như cậu. Thế cho nên tôi quan tâm cậu mới là nghĩa vụ bình thường. Từ chối ý tốt của người khác, không thích xảy ra quá nhiều dây dưa về tình cảm với người khác, nếu như không phải nghi ngờ cậu sợ sẽ phải lòng tôi, vậy thì cậu sống như vậy là đang sợ cái gì?"

Châu Thanh bình tĩnh trở lại, ngược mắt lên: "Thứ tôi sợ rất nhiều."

"Tôi thấy cậu rất không sợ trời không sợ đất."

Trữ Khâm Bạch ngồi trở lại, khởi động lại xe rồi nói tiếp: "Châu tổng cứ yên tâm làm việc là được, đừng nghĩ nhiều quá."

Châu Thanh nhìn sườn mặt bình tĩnh của anh, đoạn chính ngồi thẳng lại rồi cũng quay trở lại làm việc.

Ngay từ khi bắt đầu, lúc biết mình đã kết hôn ở thế giới này, Châu Thanh đã không cảm thấy rằng Trữ Khâm Bạch cần phải thi hành bất kỳ trách nhiệm hôn nhân nào đối với mình. Từ đó đến nay, Châu Thanh rất hài lòng với trạng thái giữa bọn họ.

Không can thiệp, ranh giới rõ ràng.

Mối quan hệ cũng tạm ổn.

Thế nhưng gần đây, cậu đột nhiên phát hiện có gì đó không còn giống như vậy nữa rồi.

Không chỉ là Trữ Khâm Bạch, trọng điểm là cậu phát hiện chính mình cũng sẽ bị đối phương ảnh hưởng.

Từ lâu Châu Thanh đã quen với cuộc sống một mình, thay vì chịu đựng cảm giác không thể khống chế đó thì chi bằng bày tỏ thái độ muốn vạch ra một ranh giới rõ ràng ngay từ đầu.

Cuộc trò chuyện trên đường này, Châu Thanh có một loại cảm giác đã nói rõ ràng nhưng dường như lại bị dẫn dắt đến một kết cục mơ hồ.

(cái đó gọi là bị ảnh hưởng Trữ thao túng tâm lý cmnr =))))

Nhưng cũng không còn quan trọng như thế nữa.

Ngày hôm sau, cậu có một hành trình ra nước ngoài.

Nhà máy CYN của Anh có hợp tác cùng kia từ đó đến nay vẫn luôn hoạt động tương đối suôn sẻ.

Nhưng Châu thị bây giờ về cơ bản đang từng bước thay đổi, việc hợp tác cần phải thương lượng lại, cậu phải đích thân đến đó một chuyến.

Trữ Khâm Bạch yêu cầu báo trước với tư cách là người sống chung, Châu Thanh cũng đã làm rồi.

—— Đi công tác một tuần, đừng nhớ.

Sau đó xách vali lên thẳng máy bay.

Hứa Triều đi cùng cậu, nhìn thấy đối tượng mà cậu gửi tin nhắn với tên ghi chú là Trữ Khâm Bạch thì thận trọng hỏi: "Anh Thanh, bây giờ anh ra ngoài

còn phải nói với anh ta sao?"

Châu Thanh suy nghĩ một chút rồi nói: "Ừm, anh ấy yêu cầu."

Hứa Triêu: "Đưa ra loại yêu cầu này, chính anh ta cũng chưa hẳn sẽ làm được nhỉ?"

Hứa Triêu đi theo Châu Thanh cũng được một thời gian rồi, cậu ta vẫn luôn biết rằng anh Thanh và cái người ảnh đế Trữ đó có quan hệ không tốt lắm.

Lúc đó bọn họ đi Phủ Thành, hai người này gần như không có liên lạc gì, ấn tượng xấu của Hứa Triêu đối với Trữ Khâm Bạch cũng bắt đầu từ thời điểm đó.

Châu Thanh nhìn điện thoại, nói: "Anh ấy nói anh ấy cũng sẽ gửi. Nhưng tôi đoán rằng anh ấy có chút tâm tư với tôi."

Hứa Triêu: "..."

Đều kết hôn cả rồi, bây giờ nói có chút tâm tư nghĩa là sao chứ?

"Anh ta muốn hoà thuận với anh sao?" Hứa Triêu hỏi.

"Bọn tôi cũng chưa từng rạn nứt, hoà thuận ở đâu ra."

Hứa Triêu: "...Vậy cái "một chút tâm tư" này là?"

"Có lẽ chỉ là ảo giác của tôi thôi, bất kể thế nào thì tôi đã từ chối rồi. Khẩn cấp nhất chính là hợp đồng lần này, cậu giao chi tiết cho bên pháp lý xác nhận lại, xuống máy bay xong chúng ta sẽ trực tiếp qua đó."

Hứa Triêu nhìn anh Thanh của cậu ta, cho dù bọn họ đã rất quen thuộc rồi nhưng Hứa Triêu sẽ không bao giờ quên được lúc Châu Thanh nói với cậu ta rằng chỉ cần tin tưởng mình.

Châu Thanh bắt gặp ánh mắt của cậu ta thì bật cười, "Ánh mắt này của cậu là gì đây?"

Hứa Triều: "Sùng bái. Em chỉ cảm thấy với địa vị đó của anh đế Trữ, xung quanh đều là những người phù phiếm và hấp dẫn nhưng anh ta hoàn toàn không vì thế mà rung động, anh Thanh, sợ là chỉ có mình anh thôi."

Châu Thanh không nói gì.

Lần này ra nước ngoài cũng không thể nói rõ rốt cuộc có phải là có suy nghĩ trốn tránh vài ngày không, trên thực tế thì bản thân cậu cũng không rõ.

Nhưng Trữ Khâm Bạch cứ thế mà xem như cậu đã bỏ chạy, mới hôm trước nói rằng không cần anh quan tâm, ngay hôm sau đã gửi một tin nhắn rồi người cứ thế mà biến mất.

Trần Đăng Đăng cầm bảng lịch trình đứng trước bàn làm việc trong văn phòng của anh Trữ, cảm thấy như mình đã trở lại trước khi giải phóng.

Áp suất không khí đó còn khiến cho cô sợ hãi hơn lúc mới làm trợ lý.

Cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng còn nghe nói hai người họ vừa trải qua một ngày một đêm ở trường đua ngựa.

Đây là đã cãi nhau sao? Hay là công việc không thuận lợi?

Trần Đăng Đăng: "Sếp ơi, chiều nay anh có hẹn với nhà sản xuất Đường. Còn nữa, Vương tổng lần trước ấy vẫn luôn gọi đến studio, nói là lại muốn tìm anh bàn việc. Còn nữa, việc quảng bá "Tôi không phải tôi" sắp bắt đầu rồi, chị Phạm nói anh phải phối hợp quảng bá lưu động (*). Bộ phim này tuy không nhắm đến việc đạt giải nhưng là một bộ phim nhiệm vụ, bắt buộc phải tích cực phối hợp."

(*) lưu động nghĩa là làm việc ở các vùng khác nhau theo một tuyến nhất định, theo mình nhớ không nhầm khi đọc ở vài bộ truyện khác thì "quảng

bá lưu động" là đi nhiều nơi để quảng bá cho bộ phim sắp ra mắt thì phải.

Chiếc ghế Trữ Khâm Bạch đang ngòi hướng ra cửa sổ, người còn không quay lại.

"Biết rồi." Trữ Khâm Bạch nói: "Cuộc gặp mặt buổi chiều cô xác nhận thời gian chính xác, không cần để ý họ Vương kia. Còn về bộ phim, cứ phối hợp quảng bá đi."

Để nói chuyện như vậy sao?

Trần Đăng Đăng cười thăm một lúc, rướn người âm thầm nhìn qua phía chiếc ghế bên kia.

Một giây sau, Trữ Khâm Bạch đột nhiên quay đầu lại, thiếu chút nữa làm cho cô sợ hãi nhảy dựng lên.

Trữ Khâm Bạch cau mày nhìn cô: "Cô kinh ngạc như thế làm gì?"

Trần Đăng Đăng tủi thân: "Không phải là nghe nói tâm trạng anh không tốt sao, buổi trưa chị Lộ phụ trách nguyên vật liệu đến rót cà phê cho anh, nhìn sắc mặt anh còn tưởng đã xảy ra chuyện gì lớn rồi. Em chỉ quan tâm anh thôi."

Trữ Khâm Bạch lật xem tài liệu trên bàn: "Nếu có thời gian rảnh quan tâm tôi thì không bằng đi làm việc cho tốt đi."

"Được ạ. Buổi tối có cần em bảo Tiểu Lâm qua sớm hơn không? Gần đây anh đều về nhà đúng tám giờ mà."

Trữ Khâm Bạch cúi đầu ký tên: "Không cần đâu."

"Anh Châu tặng ca ạ?" Trần Đăng Đăng thăm dò.

Động tác của Trữ Khâm Bạch dừng lại một chút, "Cậu ấy không có ở đây."

"Không có ở đây là sao ạ? Không có ở nhà?"

Trần Đăng Đăng nghĩ, sẽ không phải chưa được bao lâu đã làm âm ỉ đến mức ra ở riêng rồi chứ?

Trữ Khâm Bạch nhanh chóng ký xong, đập nắp bút rồi đóng tài liệu lại, đưa sang: "Không có ở đây nghĩa là anh Châu trong miệng cô ấy, cậu ấy chạy rồi."

"Hả?" Trần Đăng Đăng sửng sốt.

Trong đầu xẹt qua vô số hình ảnh, ví dụ như rớt cuộc anh Trữ là loại mặt người dạ thú gì mà cuối cùng đã không nhìn được nữa mới ép buộc người như anh Châu phải ra khỏi nhà.

Trần Đăng Đăng do dự nhận lấy tài liệu: "Anh Trữ, rớt cuộc anh đã làm gì anh Châu vậy ạ?"

Trữ Khâm Bạch liếc cô một cái: "Nếu như tôi thật sự làm gì thì bây giờ có còn ở đây nói nhảm với cô không?"

Chính là bởi vì cái gì cũng không làm.

Anh tự nhận lúc Châu Thanh muốn vạch ra ranh giới rõ ràng thì mình đã kịp thời thu lại, ngay cả một câu vượt quá ranh giới cũng không nói.

Lý do là vì biết rằng với tính cách đó của Châu Thanh thì không thể ép buộc.

Kết quả thì hay rồi, cái gì cũng chưa bắt đầu đã bị từ chối trước.

Cái này thì chưa tính, phát hiện ra một chút đầu mối đã quay đầu dứt khoát ngay cả người đầu cũng không cho anh thấy.

Trần Đăng Đăng lặng lẽ lùi về phía cửa từng bước từng bước một.

Trữ Khâm Bạch hoàn toàn không chú ý đến cô, anh cau mày cầm điện thoại đang đặt bên tay trái lên, giao diện vẫn đang dừng ở màn hình trò chuyện.

—— Đi công tác một tuần, đừng nhớ.

Câu trả lời đi đâu rồi? Thế mà chậm chạp vẫn không nhận được tin nhắn trả lời.

Trữ Khâm Bạch đập điện thoại lên bàn, nói với Trần Đăng Đăng vừa ra đến cửa: "Tìm người chú ý một chút đến động thái của Châu thị, những lịch trình công khai sau này đều đồng bộ cho tôi."

Trần Đăng Đăng bám lấy cửa: "Anh Trữ, anh không vội đi tìm người ạ?"

Trữ Khâm Bạch: "Cậu ấy ở Anh, tôi đã biết rồi."

Cũng biết cậu đang ở trên máy bay không trả lời tin nhắn được, một chút sự nhẫn nại chờ đợi này anh vẫn có chứ.

- - -

Gin: chắc là có chưa =))))

Chương 47: C47: Chương 47

Chuyến đi của Châu Thanh đến Anh cũng có thể được xem như một chuyến đi về thăm chốn cũ.

Kiếp trước đến nơi này là năm cậu mười bảy tuổi.

Ở độ tuổi đó, Châu Thanh vừa mới chia xa gia đình và cố hương, nhìn núi là núi, nhìn nước là nước (*).

(*) bản gốc là 看山是山, 看水是水, đại khái là chỉ việc nhìn sự vật bằng con mắt chưa trải đời, thuở ban đầu khi bước ra đời, chúng ta mang theo sự tò mò và mới mẻ với thế giới, nhìn mọi thứ bằng góc nhìn trẻ thơ, vạn sự vạn vật trong mắt chúng ta đều giữ nguyên hình dạng vốn có của nó, núi là núi, nước là nước.

Châu Thanh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ quay lại đây.

Mấy tháng gần đây Hứa Triều mới có nhiều cơ hội ra nước ngoài hơn, nước Anh càng là lần đầu tiên nên giữa lịch trình bận rộn này vẫn còn hứng thú đi du lịch rất lớn, thấy Châu Thanh bình tĩnh như vậy thì nói, "Anh Thanh, anh từng đến rồi ạ?"

"Ừm." Châu Thanh nói, "Nếu cậu có hứng thú thì làm việc hai ngày xong có thể tự đi tham quan một chút."

"Anh thì sao ạ?" Hứa Triều hỏi.

Châu Thanh: "Tôi đi hết rồi, không có gì để thăm thú cả. Thời gian vốn định trong một tuần, vẫn còn kịp, cậu không cần lúc nào cũng ở bên cạnh tôi."

"Vậy thì em vẫn phải đi theo anh." Hứa Triều nói.

Châu Thanh mỉm cười, suy cho cùng lịch trình được sắp xếp thật ra cũng không tính là chặt, cậu cũng không phải bận rộn mọi giờ mọi khắc, ở trong khách sạn quá lâu thì Hứa Triều cũng sẽ ngồi không yên.

Trên thực tế quả thật là như vậy, chỉ đáng tiếc là ngày thứ hai khi họ đến, trong thành phố bắt đầu đổ mưa.

Ở Anh vào thế kỷ 19 có vấn đề ô nhiễm đô thị vô cùng nghiêm trọng, thời tiết khói bụi đủ để gây ra cái chết của nhiều bệnh nhân mắc các bệnh về đường hô hấp. Trải qua cải cách kéo dài, môi trường mới được cải thiện.

Nhưng đây vốn là một thành phố nhiều mưa, bây giờ ở Anh đã gần sang thu rồi, cộng thêm trời mưa, khi mở cửa sổ ra thì toàn bộ tầm nhìn sẽ đều là sương mù.

Châu Thanh vừa tổ chức một cuộc họp hơn nửa ngày với người phụ trách CYN, cảm thấy hơi mệt mỏi nên trở về khách sạn sắp xếp hành lý.

Đến khi nhìn điện thoại mới phát hiện ra tin nhắn Trữ Khâm Bạch gửi cho cậu ngày hôm qua.

Chỉ hỏi rằng cậu đi đâu?

Dường như chỉ là một sự hỏi thăm lịch sự bình thường sau khi cậu báo trước, cũng không dò hỏi gì thêm.

Châu Thanh nghĩ, với tính cách khó tiếp cận đó của anh, bây giờ lại sẵn sàng chủ động mở miệng nói quan tâm, cũng không biết đã phải bỏ xuống bao nhiêu mặt mũi.

Sự bận rộn của giới giải trí khác với sự bận rộn của bọn họ, kỳ nghỉ cũng có thể rất dài nhưng khi bận lên thì sẽ làm việc liên tục, ngày đêm đảo lộn cũng là chuyện bình thường. Càng không cần phải nói đến ngoại trừ những công

việc của một nghệ sĩ ra thì anh vẫn còn việc đầu tư của công ty.

Châu Thanh trả lời ngắn gọn.

Một giây sau, cuộc gọi video của Trữ Khâm Bạch đã hiện lên.

Châu Thanh hơi sửng sốt một lát mới nhấp vào nút nhận, nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ bên phía anh, Châu Thanh hỏi: "Sao vậy? Có việc sao?"

"Vẫn thuận lợi chứ?" Trữ Khâm Bạch hỏi ngược lại.

Châu Thanh đặt điện thoại lên tủ, quay đầu lại tiếp tục sắp xếp quần áo, nói: "Đối phương là sư tử miệng rộng (*), để có thể có không gian đàm phán linh hoạt hơn nên đã dây dưa rất lâu, vậy nên bây giờ mới có thời gian trả lời anh."

(*) phép ẩn dụ chỉ việc mặc cả hoặc đưa ra yêu cầu cao.

Trữ Khâm Bạch dường như đang cười: "Tôi cũng không chắc vẫn cậu trả lời tin nhắn chậm, đây được xem là đang giải thích với tôi sao?"

Châu Thanh gật đầu: "Xem như vậy đi."

Trữ Khâm Bạch nhìn người trong video đang cụp mắt gấp quần áo trước ngực, trông có vẻ vừa yên tĩnh vừa nghiêm túc.

Trữ Khâm Bạch gõ bàn một cái, rớt cuộc nhện không được nói: "Đang trốn tôi à?"

"Hả?" Châu Thanh ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của anh thì lại phủ nhận: "Tôi trốn anh làm gì. Chuyến thăm lần trước không phải anh còn đảm nhiệm phiên dịch một hồi sao. Bên phía Lưu Thắng Sử có một công ty máy móc trong nước, muốn dựa vào Châu thị để lấy được chuỗi cung ứng lâu dài, vậy nên phải đến đây một chuyến."

Trữ Khâm Bạch chế nhạo: "Đây không phải là ngòi mát ăn bát vàng à? Tiền vốn thì đào từ chỗ cậu, điều kiện còn bắt cậu phải tự mình đi đàm phán."

"Đôi bên cùng có lợi thôi." Châu Thanh nói: "Việc này tôi có thể lấy gần 50% tài nguyên trong tay Lưu Thắng Sử, sau đó sẽ không cần nhờ cậu người khác nữa, rất nhiều việc tôi có thể tự mình làm được, cứ sao mà không làm."

Cậu nói rất bình tĩnh và nhẹ nhàng nhưng không thể che giấu được "dã tâm" trong ánh mắt.

Trữ Khâm Bạch tán thưởng ánh mắt không che giấu của cậu, hỏi cậu: "Có thiếu tiền không?"

Châu Thanh khó hiểu: "Không thiếu."

"Vậy thì thật sự đáng tiếc."

"Hả?"

Trữ Khâm Bạch: "Xem ra tôi nghĩ là phải đầu tư ôm chặt đùi Châu tổng, giấc mơ lên đến đỉnh cao sắp tan vỡ rồi."

Châu Thanh nhìn anh bằng ánh mắt cạn lời: "Không phải anh vẫn luôn trên đỉnh cao sao. Có nhiều fan hâm mộ như vậy, đã sớm vừa có danh vừa có lợi, còn muốn thế nào nữa?"

Trữ Khâm Bạch lắc đầu: "Cái này không giống vậy. Những thứ Châu tổng làm suy cho cùng là công thương nghiệp, lãnh thổ sự nghiệp đang ngày càng mở rộng và mạnh mẽ hơn, không cùng một khái niệm với con đường đại lộ danh vọng (*) phù phiếm của bọn tôi."

(*) bản gốc là 名利场, từ này là tên tiếng Trung của tiểu thuyết nổi tiếng Vanity Fair hay tiếng Việt là "Hội chợ phù hoa" với nội dung đại khái kể về xã hội quý tộc tư sản và số phận của con người với nhiều thành phần trong xã

hội đó, sau này người ta dùng nó để chỉ một nơi mà bạn có thể có được danh tiếng và tiền bạc, đặc biệt là chỉ ngành giải trí.

Châu Thanh biết anh chỉ nói thế thôi nên nhìn anh trong hai giây: "Anh rất phù hợp với vai trò của mình."

Trữ Khâm Bạch: "Đây xem như là tôi được ông trời ưu ái sao?"

Châu Thanh: "Anh cũng có thể hiểu như vậy."

Có một số người sinh ra đã chói mắt.

Các nhân vật có thể có đủ loại cuộc sống khác nhau, đủ loại tính cách riêng nhưng bản thân Trữ Khâm Bạch đã khiến cho người ta không thể liên kết anh với người bình thường. Cả người là phong thái cao quý, lúc không ở trong nhân vật, cho dù anh có ăn mặc đơn giản tùy ý đến đâu thì bạn cũng không thể tưởng tượng ra được dáng vẻ của anh khi đi xuống nhà máy hoặc cơ sở xây dựng, dường như anh được sinh ra để xuất hiện trên màn ảnh.

Giữa những kỳ vọng của muôn người, trong tòa nhà thương mại lớn ở CBD (*).

(* CBD (central business district): là quận kinh doanh trung tâm, nơi tập trung kinh doanh và thương mại của một thành phố.

Những thứ anh bàn bạc là các khoản đầu tư lên đến hàng trăm triệu, chốn anh đang hoà mình vào là giới giải trí, nơi mà các dự án mới được khánh thành mỗi ba phút.

Đây cũng là điều mà Châu Thanh không hiểu.

Ánh hào quang nặng nề và những âm thanh phức tạp phía sau lưng anh, không có việc gì lại chú ý đến cậu làm gì?

Châu Thanh rốt cuộc cũng không đặt quá nhiều sự chú ý lên chuyện này.

Việc đàm phán hợp tác không được xem là vô cùng thuận lợi nhưng vấn đề không lớn, chỉ là một cuộc chiến giằng co kéo dài mà thôi.

Thời tiết mưa liên tục ở thành phố khiến tâm tình người ta trở nên chán nản.

Hứa Triều cũng không còn tâm tư du lịch nữa, ngày nào cũng đi theo người kia tranh luận đến mức kiệt quệ cả về tinh thần lẫn thể chất, ngay cả phòng khách sạn cũng lười rời khỏi. Càng đừng nói đến Châu Thanh còn đảm nhiệm vị trí chủ lực, sức khỏe đã không tốt lại còn hao tâm tốn sức như vậy.

Cho đến buổi chiều ngày thứ tư.

Cuộc đàm phán cuối cùng đã trở nên rõ ràng và bước vào giai đoạn lập trình.

Trong khách sạn, Châu Thanh nói với Hứa Triều: "Ngày mai sẽ ký hợp đồng, tôi thấy mưa cũng sắp tạnh rồi, cho cậu thêm một tuần nghỉ phép nữa. Đến nơi cậu muốn đến đi, tiện thể mua ít quà lưu niệm gì đó mang về cho người nhà hoặc bạn bè, không cần về cùng tôi đâu."

"Thế này sao mà được?" Hứa Triều không đồng ý.

Châu Thanh: "Tôi nhớ rằng kể từ khi cậu vào công ty vẫn chưa bao giờ được nghỉ phép đàng hoàng nhỉ?"

"Em không cần nghỉ phép. Hơn nữa, anh Thanh à, anh cũng có bao giờ nghỉ phép đâu, cuối tuần vẫn thường có việc phải xử lý mà."

Châu Thanh vỗ vai cậu: "Cậu không cần giống như tôi, tôi cũng không nô dịch cấp dưới."

Hứa Triều có thể xem như là người mà Châu Thanh một tay khai thác dẫn dắt, lúc quen biết Châu Thanh cậu ta vẫn chưa vào Châu thị.

Hiện tại có rất nhiều công việc Châu Thanh có thể yên tâm giao cho cậu ta xử lý, cả những nghiệp vụ vượt xa phạm vi trợ lý. Châu Thanh có tâm bồi dưỡng, Hứa Triều cũng hiếm khi gọi cậu là Châu tổng mà vẫn luôn gọi là anh Thanh.

Chút phân chia này là vì tình nghĩa của mình, cho đến nay không có nhân viên nào khác của Châu thị có thể so sánh được.

Châu Thanh không có nghi ngờ gì, cho dù mình không phải là người cầm lái của Châu thị thì bất cứ nơi nào cậu đi, Hứa Triều nhất định sẽ đi theo đó.

Châu Thanh cưỡng ép cho phép người kia nghỉ ngơi, còn mình thì chờ chữ ký xác nhận cuối cùng.

Lúc xẩm tối, cậu đi dạo vòng quanh khách sạn, ở đó có một quảng trường lớn, thời tiết không tốt nên cũng không có nhiều người.

Châu Thanh cho chim bồ câu ăn, đưa ít tiền lẻ cho một ông già người Anh đang biểu diễn để kiếm sống và chỉ đường cho một cô gái trẻ đang hỏi đường.

Mưa tạnh chưa được bao lâu nên sương mù rất dày, trời cũng tối rất nhanh nên Châu Thanh không ở lại quá lâu mà chuẩn bị trở về.

Trên đường đi, cậu lại nhận được một cuộc gọi từ Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch hỏi cậu: "Đang ở đâu?"

Châu Thanh bị gió thổi đến mức hơi nghiêng người, tiếp tục đi về phía trước: "Trên đường."

"Trời tối rồi mà còn ở ngoài đường?"

Châu Thanh: "Bây giờ trong nước hẳn là..." Châu Thanh lấy điện thoại xuống xem giờ, sau đó đưa lên lại rồi nói: "Hẳn là một giờ sáng, giờ này mà anh

còn chưa ngủ, trời tối rồi tôi ở ngoài thì có gì kỳ lạ đâu."

Dường như Trữ Khâm Bạch đang nghiến răng nghiến lợi: "Cậu tranh cãi với tôi cái gì."

"Tôi chỉ nói sự thật." Châu Thanh nói.

Sau khi băng qua con phố nhộn nhịp, Châu Thanh gần như đã sắp đến khách sạn, nơi này người không nhiều, cửa hàng cũng ít, thỉnh thoảng có một hai người đi bộ đi qua.

Châu Thanh nói, "Tôi sắp đến rồi."

Trữ Khâm Bạch: "Từ phía trung tâm thương mại TIK đi qua sao?"

Lúc Châu Thanh nghe đến đây, cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Cậu nghi ngờ hỏi: "Anh đang ở đâu?"

Châu Thanh nghe thấy tiếng còi xe ô tô, nghe thấy một ngôn ngữ khác với trong nước.

Trữ Khâm Bạch nói: "Cậu không ngại thì có thể đoán thử xem."

Lúc nói câu này, Châu Thanh vừa rẽ vào góc phố.

Trên đường phố ở một đất nước xa lạ, một người đàn ông mặc áo khoác màu lông lạc đà dài đến đầu gối đang cúi đầu dựa vào đèn đường, bên trong mặc chiếc áo cổ cao màu đen và đi đôi giày da màu đen. Ngọn đèn đường vừa được bật lên đổ xuống ngay dưới chân anh, sương mù sau cơn mưa mờ mịt, phản phát như có một tia sáng mơ hồ bao trùm lấy anh.

Vào thế kỷ trước, Châu Thanh có một ký ức ngắn về nơi này.

Từng nhìn thấy người thấp đèn vào ban đêm.

Một mình đi ra bến xe, trở về giữa đêm khuya.

Đất nước của cậu đang chịu cảnh khổ đau, gia đình và bạn bè đều ở đó, những ngày tháng ở nơi dị quốc tha hương vô cùng khắc nghiệt.

Điều mà thiếu gia nhà họ Châu khi đó vẫn luôn tâm tâm niệm niệm chính là được sớm trở về nước.

Cậu không có nỗi nhớ nhung với nơi này, vì vậy khi một lần nữa đặt chân trở lại đây, tâm tình chỉ cảm thấy như đang đi tham quan.

Lúc này bất ngờ gặp người quen, ngoại trừ kinh ngạc ra thì không tránh khỏi có một chút cảm giác khó hiểu.

Đúng lúc Trữ Khâm Bạch ngẩng đầu nhìn lên.

Điện thoại vẫn chưa cúp.

Châu Thanh nghe thấy anh nói: "Xem ra không cần đoán rồi. Tôi đến rồi, đang đợi cậu."

Gặp lại bạn cũ trên đất khách, mặc dù người gặp được không phải là bạn cũ xa cách rất lâu nhưng cảm giác chấn động vẫn sâu hơn bình thường.

Châu Thanh mất đi khả năng ngôn ngữ trong giây phút đó, cậu nhất thời không biết phải nói gì.

Nhưng Trữ Khâm Bạch dường như không đợi được nữa nên đi trước một bước, anh đứng dậy đi về phía bên này.

Châu Thanh sững sờ.

Dường như đã có một đêm gần giống như vậy, cách đó hàng ngàn dặm, một tin tức xuất hiện trên trang báo trong nước.

Nội dung không nhiều, hé lộ phần nổi của tảng băng chìm với tình hình tàn khốc, nhiều người ở ngoài cả đêm không ngủ được nhưng lại không thể làm được gì. Vào thời điểm đó, đường phố ở nước ngoài không náo nhiệt và phồn hoa như ngày nay, cũng sẽ không có một người tên Trữ Khâm Bạch từ phía đối diện đi tới.

Trữ Khâm Bạch rất nhanh đã tới gần, cúi đầu nhìn cậu: "Ngẩn ra cái gì đấy?"

"Sao anh lại ở đây?" Châu Thanh tìm lại được giọng nói: "Còn ăn mặc như vậy nữa chứ."

Trữ Khâm Bạch cười một tiếng, "Đến làm việc, tham dự một lễ hội thời trang long trọng ở châu Âu." Anh cúi đầu nhìn mình, "Đây vẫn là bộ quần áo mặc khi tham dự, còn chưa kịp thay đã lên máy bay rồi."

Châu Thanh gật đầu: "Anh mặc trông rất đẹp."

Đứng ở đó trông như một cột mốc phân chia quá khứ và hiện tại, vừa nhìn đã bắt mắt.

Bầu không khí trở nên yên lặng, không ai lên tiếng.

Một người cao lớn và chói mắt, một người nhã nhặn và trầm tĩnh.

Hai người đàn ông phương Đông đã thu hút những người qua đường nước ngoài không ngừng ngoái lại nhìn.

"Có lạnh không?" Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, đột nhiên hỏi.

Châu Thanh động đậy ngón tay bị gió thổi có hơi lạnh, lắc đầu: "Vẫn ổn."

Nhưng Trữ Khâm Bạch đã tiến lên trước một bước, mở áo khoác ra và bọc cậu vào trong lòng.

Nhiệt độ trên người anh phủ vào mặt khiến cho Châu Thanh không kịp phản ứng mà cứng đờ một lúc, nhỏ giọng hỏi anh: "Anh đang làm gì vậy?"

"Tôi lạnh." Trữ Khâm Bạch cúi đầu cọ vào lỗ tai cậu, "Ôm cậu sưởi ấm một chút."

Hôm nay chỉ mới mười ba mười bốn độ, ở bên ngoài một lúc lâu đứng là có hơi lạnh nhưng nhiệt độ cơ thể của Trữ Khâm Bạch cao như vậy, người lạnh rõ ràng là mình mới đúng.

Châu Thanh không biết là vì sao nhưng cũng không đẩy anh ra mà chỉ nói: "Vậy anh nhanh lên một chút."

Chương 48: C48: Chương 48

Trữ Khâm Bạch đột nhiên tìm đến, Châu Thanh đương nhiên không thể bỏ rơi người ở bên ngoài nên mời vào cửa.

Phòng cậu đặt là dạng căn hộ, trước khi ra ngoài thì chồng tài liệu trên bàn vẫn chưa được sắp xếp, trên bàn trà có một tách cà phê đang uống dở, chiếc vali ở góc phòng khách đã được mở ra, hành lý vừa nhìn đã thấy hết.

Châu Thanh thấy anh hai tay trống không liền hỏi: "Anh ra nước ngoài mà không mang theo gì sao?"

"Đều ở bên chỗ ekip rồi, một mình tôi qua đây." Trữ Khâm Bạch đánh giá xung quanh một vòng, hỏi cậu: "Đã đặt vé về nước chưa?"

Châu Thanh lắc đầu, đưa cho anh một chai nước chưa mở: "Ngày ký hợp đồng chưa chắc chắn nên vẫn chưa mua vé."

"Về cùng chứ?" Trữ Khâm Bạch vặn chai nước ra rồi hỏi ý kiến cậu.

Châu Thanh nhìn anh: "Không phải sự kiện đã kết thúc rồi à, anh không có việc trong nước sao?"

"Sự kiện kéo dài trong hai ngày, tôi rời đi sớm."

Châu Thanh dừng lại một chút: "Như vậy không sao chứ?"

"Không sao."

Bởi vì một cái ôm dường như không thể giải thích nhưng cũng rất tự nhiên,

dẫn đến việc Châu Thanh có một cảm giác hơi khó nói rõ.

Cậu thậm chí còn không thể hỏi anh rằng sự kiện còn chưa kết thúc thì tới tìm mình làm gì?

Cậu luôn cảm thấy nếu mình thật sự mở miệng hỏi, câu trả lời của Trữ Khâm Bạch sẽ làm cho cậu đâm lao phải theo lao.

Sau cuộc đối thoại đơn giản, Châu Thanh luôn cảm thấy bầu không khí thật lúng túng, cậu vội vàng cầm lấy thẻ phòng, sau đó nói: "Tôi đi xuống quầy lễ tân lấy một phòng cho anh, anh cứ ở đây một lát trước đi."

"Đợi đã." Một tay Trữ Khâm Bạch túm lấy cánh tay cậu, đối diện với ánh mắt đột nhiên nhìn lại của Châu Thanh, anh nói: "Không cần lấy, tôi ở đây là được rồi."

"Anh ở..." Châu Thanh nói như đinh đóng cột: "Không được!"

"Tại sao lại không được?" Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Ghế sofa cũng không chịu cho tôi, đạo lý chiêu đãi khách của Châu tổng đang không tới nơi tới chốn đây."

Châu Thanh liếc nhìn ghế sofa bên chân, hơi mở miệng, nhẹ giọng nói: "Anh nói anh ở sofa, có thể thì có thể nhưng mà..."

Trữ Khâm Bạch cười khẽ một tiếng, ngắt lời cậu, ý tứ không rõ ràng: "Cậu cho rằng tôi đang nói cái gì? Giường sao?"

Châu Thanh sửng sốt một chút, gượng gạo phủ nhận: "Không phải."

"Thật ra cũng chẳng sao cả, hai chúng ta cũng không phải là chưa từng nằm chung giường." Trữ Khâm Bạch vừa nói vừa đặt chai nước sang một bên, cúi đầu, ánh mắt áp sát hơn một chút: "Trước kia không phải rất bình tĩnh sao? Khi đó cậu hoàn toàn không xem sự tồn tại của tôi ra gì, hay là cảm thấy việc nằm chung giường với một người đàn ông là bình thường. Phản ứng bây giờ của cậu là đang căng thẳng sao? Tại sao chứ?"

Châu Thanh biết anh đang nói về lần ở huyện Lâm Thuận, khi đó cậu quả thật đúng như lời anh nói.

Không xem ra gì, cũng bởi vì hoàn cảnh ép buộc.

Chuyện này hoàn toàn không thể nghĩ kỹ, bởi vì ngay cả cậu cũng không rõ tại sao khi gặp phải tình huống tương tự lần nữa, phản ứng đầu tiên của mình lại là từ chối.

Châu Thanh quay đầu lại sắp xếp đồ đạc của mình, né tránh chủ đề của Trữ Khâm Bạch, nói như chưa có chuyện gì xảy ra: "Dù sao cũng là tự anh ngủ, chỉ cần không chê ghế sofa không thoải mái thì cứ việc ở đi."

Bởi vì có ghế sofa nên thật sự đã không lấy thêm một phòng khác.

Công việc của Châu Thanh trong chuyến đi này gần như sắp đến hồi kết, không có gì đặc biệt cần phải xử lý gấp.

Bữa tối là thịt bò nướng của khách sạn với bánh pudding Yorkshire, gà hầm bơ và một phần salad rau.

Lượng ăn của Châu Thanh bình thường, ăn một ít thịt bò và salad đã không đụng đến nữa. Ngược lại là Trữ Khâm Bạch, tư thế tao nhã giống như đang ngồi trong nhà hàng cao cấp nhưng suất nữa thì đã càn quét hết sạch đồ mà Châu Thanh để lại.

Châu Thanh nhất thời cho rằng anh rất đói, hỏi anh có muốn gọi thêm gì không.

Trữ Khâm Bạch lấy khăn ăn lau miệng, nhìn cậu: "Đủ rồi. Cậu ăn không quen sao?"

Châu Thanh lắc đầu: "Cũng tạm được nhưng tôi vẫn thích ẩm thực trong nước hơn."

"Theo tôi được biết, ba mẹ cậu đều là người phương Bắc, khẩu vị ẩm thực Tô Châu hồi nhỏ là ai nuôi dưỡng cho cậu vậy?"

Châu Thanh liếc nhìn Trữ Khâm Bạch một cái, bình tĩnh nói: "Dì giúp việc trong nhà khi còn nhỏ. Lúc đó tuổi còn quá nhỏ lại còn nghịch ngợm nên các dì thường xuyên bị thay đổi, cụ thể là người nào thật ra đã không còn nhớ rõ lắm rồi."

Trữ Khâm Bạch có thể cảm nhận được rõ ràng rằng Châu Thanh lại bắt đầu dựng lên bức bình phong.

Đây rõ ràng không phải là một chủ đề hay lắm.

Vừa đúng lúc điện thoại reo lên.

Là của Châu Thanh.

Cậu phải tạm thời mở một cuộc họp video, đúng lúc Trữ Khâm Bạch đứng dậy, tiện tay thu dọn đĩa thức ăn trên bàn.

Châu Thanh chiếm dụng ghế sofa, đặt máy tính lên đùi.

Đây là một cuộc họp video ba bên.

Cậu không đóng vai trò chủ đạo, thỉnh thoảng mới lên tiếng hoặc phát biểu ý kiến.

Khoảng mười phút sau, giám đốc dự án được điều động mới nhất của công ty thiết bị trong nước đột nhiên đề xuất giảm giá thêm 5%.

Điều này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, khiến cho người bên phía Châu thị đều đồng loạt thay đổi sắc mặt.

Việc ký hợp đồng đã vô cùng cấp bách rồi, lúc này còn cố tình ép giá, rõ

ràng là bọn họ muốn Châu thị tự mình gánh chịu khoản tiền trung gian này.

Nếu gánh không được thì thật sự là cả hai bên đều không lấy lòng được.

Châu Thanh ngồi thẳng hơn một chút, giọng nói không hề nghiêm túc nhưng cũng có thể nghe ra sự không vui và đè nén: "Mức giá thị trường bao gồm một kênh cung cấp duy nhất, các anh dự định mười năm nữa sẽ dựa vào 5% này để dưỡng già sao? Trước tiên đừng nói đến bên Địch Khang các anh tạm thời tăng giá có hợp quy hay không, dựa theo điều kiện được đàm phán hiện tại, các anh tuyệt đối không có khả năng lấy được bên thứ hai."

Giám đốc của bên kia là một người đàn ông trung niên khoảng ngoài bốn mươi tuổi, cười lên rất ôn hoà nhưng cả mặt lại là vẻ khôn khéo.

"Châu tổng." Đối phương nói: "Vì lần hợp tác này, tôi biết mọi người đều rất vất vả. Cậu đang ở nước ngoài, cậu xem không phải tất cả chúng tôi đều đang chịu đựng cùng cậu sao. Là thế này, Châu tổng, cậu là do hội trưởng Lưu tiến cử nên có thể không hiểu giá trị thị trường cụ thể của các công ty như chúng tôi. Xét về thị phần, chúng tôi kém xa một số công ty tư nhân, nếu hiệu quả và lợi ích thu hoạch không thể đánh lại được thì chỉ có thể thu hẹp từ đầu nguồn. Tục ngữ có nói, chỉ cần chưa ký hợp đồng thì mọi chuyện đều có thể xảy ra mà. Tôi vẫn luôn nghe nói Châu tổng mặc dù tuổi còn trẻ nhưng năng lực vượt trội, ít nhiều gì cũng sẽ cân nhắc vì chúng tôi có phải không?"

Châu Thanh đặt máy tính lên chiếc bàn trước ghế sofa, hai tay đan lại, nghiêng người về phía trước rồi mỉm cười: "Giám đốc Lý, tôi thấy không phải là anh cảm thấy tôi còn trẻ tuổi, năng lực vượt trội mà là cảm thấy tôi trẻ tuổi dễ lừa bịp đúng không?"

Hai mắt Lý Giả Thành trống rỗng.

Lần hợp tác này ngay từ đầu không phải là hấn đi theo, hấn vừa được điều động lên vị trí giám đốc thì đúng lúc nghe tin Châu Thanh bắc được quan hệ với Lưu Thăng Sử.

Tình huống này theo như hắn thấy thì chỉ cần đối phương không muốn cắt đứt quan hệ với Lưu Thắng Sử, rốt cuộc là đàm phán tiếp tục hay Châu thị tự nuốt xuống, Lý Giả Thành hoàn toàn không quan tâm.

Châu Thanh không quan tâm sắc mặt của đối phương có thay đổi hay không mà dựa lưng trở lại ghế sofa: "Tôi nghe nói năm nay giám đốc Lý đã bảo đảm với bên Ủy ban Giám sát và Quản lý Tài sản nên rất nóng lòng đạt được thành tích, tôi có thể hiểu được." Châu Thanh trực tiếp lật tẩy nội tình của người ta, trong lúc sắc mặt của đối phương trở nên khó coi liền thay đổi đề tài: "Chúng tôi đã từng hiểu sâu về Dịch Khang, dựa theo giá thị trường, các điều kiện hiện tại ít nhất có thể đảm bảo rằng trong ba năm tới, hiệu quả và lợi ích chắc chắn sẽ tiếp tục tăng lên. Mỗi bên chúng ta đều lùi lại một bước, giám đốc Lý cảm thấy thế nào?"

...

Châu Thanh kìm nén sự nóng nảy để tranh luận với người khác cho đến khi đối phương buộc phải lùi bước.

Những người biết Châu Thanh sẽ hiểu rõ, vào thời điểm này cậu thật sự đã lười dành sự chú ý cho đối phương rồi, đến mức trên mặt cậu trông như rất chuyên chú và nghiêm túc.

Đến mức mà có thể nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm và chú ý tới áo khoác của Trữ Khâm Bạch trên móc áo ở cửa phòng tắm, nhưng lúc Trữ Khâm Bạch đi ra thì Châu Thanh vẫn khoanh tay ngồi trên ghế sofa và lắng nghe người khác phát biểu.

Áo choàng tắm trên người anh được buộc lỏng lẻo, những giọt nước trên tóc theo ngọn tóc chảy xuống lồng ngực.

Trữ Khâm Bạch đứng đối diện bàn trà lau tóc và nhìn Châu Thanh trong nửa phút, ngay lập tức nhận thấy sự thiếu tập trung của cậu.

Trữ Khâm Bạch thấy cậu bận rộn nên không lên tiếng mà đi tìm đồ trong phòng, không tránh khỏi đi tới đi lui.

Châu Thanh vừa mới xử lý một người phiền phức nên tâm trạng không tốt, giữa chừng thì nhìn Trữ Khâm Bạch bằng một ánh mắt dò hỏi.

Trữ Khâm Bạch thấy cậu nhìn qua thì chỉ vào cằm mình, dùng khẩu hình hỏi cậu: "Có nước cạo râu không?"

"Trong vali, tự tìm đi."

Lời này của Châu Thanh vừa nói ra, người đang phát biểu trên máy tính đột nhiên im lặng, gần như là đáng vẻ sững sờ hỏi: "Châu tổng, cậu vừa nói cái gì?"

Châu Thanh cầm máy tính lại gần, "Không có gì, tiếp tục đi."

Trên máy tính trước mặt Châu Thanh có không ít cửa sổ trò chuyện, hầu như ánh mắt của mọi người đều dán chặt vào khung cảnh bên phía Châu Thanh.

Bởi vì nơi đặt vali nằm ở góc chéo phía sau Châu Thanh, lúc Trữ Khâm Bạch đi ngang qua, mọi người vô tình nhìn thấy một cái bóng biến mất trong nháy mắt, mặc dù chỉ có nửa người nhưng vẫn đã bị nhìn thấy. Sự khiếp sợ này khiến cho Châu Thanh nói "tiếp tục đi" một lúc lâu rồi cũng chưa có ai nói chuyện.

Châu Thanh cũng nhận thấy vấn đề về vị trí, cậu nhanh tay lẹ mắt đóng nắp máy vi tính lại, quay đầu lại, hạ thấp giọng xuống: "Có thể nhìn thấy, đừng đi qua từ bên này."

Trữ Khâm Bạch quay đầu nhìn máy tính của cậu một cái, nhướn mày rồi gật đầu.

Mặc dù đây là một cuộc trò chuyện rất ngắn nhưng trong phòng của Châu tổng có người, hơn nữa bóng người vừa nãy chính là đàn ông, đây là sự thật mà hầu hết mọi người đều khẳng định.

Châu Thanh miễn cưỡng thu lại tâm tư, may mắn là trước đó bầu không khí căng thẳng, còn đang là thời gian bàn công việc nên không có ai nói nhiều thêm.

Cuộc họp video kết thúc năm phút sau đó, đúng lúc Trữ Khâm Bạch ra khỏi phòng tắm một lần nữa, thấy Châu Thanh tắt máy tính, anh vừa đi tới mở tủ lạnh nhỏ vừa hỏi: "Lửa giận lớn đến vậy à?"

Châu Thanh ngồi trên sofa lười di chuyển: "Từ đâu mà anh nhìn ra là tôi tức giận?"

"Không phải trên mặt cậu vẫn viết đầy sao." Trữ Khâm Bạch quay lại, đưa cho cậu một đĩa trái cây lúc đặt bữa tối thì tiện thể mang đến, đặt xuống rồi nhìn cậu: "Thật ra đáng vẻ cậu khi tức giận cũng rất rõ ràng, không tự phát hiện được sao?"

Châu Thanh di chuyển một cách không thoải mái, nhú mào: "Lúc họp tác gặp phải người hét giá ngay sát nút, tôi nên vui vẻ sao?"

Trữ Khâm Bạch cười một tiếng: "Cậu cũng đâu để người ta hét." Anh đẩy đĩa trái cây sang: "Vừa rồi thái độ không kiên quyết lắm. Hạ hoả đi?"

Thật ra Châu Thanh cũng không quá tức giận, cho dù ban đầu có hơi không vui nhưng chút nóng nảy đó đã biến mất từ lâu rồi.

Hơn nữa, bản thân cậu cũng không phải người thích bày tỏ cảm xúc lên mặt, cũng không biết làm sao mà Trữ Khâm Bạch lại chắc chắn như vậy.

Trữ Khâm Bạch không mang theo bất cứ thứ gì, tất cả những thứ anh sử dụng đều là của Châu Thanh.

Đồ vệ sinh cá nhân vẫn còn trong phòng tắm, Châu Thanh lấy quần áo xong cũng chuẩn bị đi tắm.

Kết quả là vừa bước vào đã thấy qu.ần lót tứ giác treo trong phòng tắm thì

bị sốc đến nỗi lùi lại ngay tại chỗ: "Anh..."

Trữ Khâm Bạch đang cúi xuống để đặt một số thứ vừa lấy ra trở lại vali thì quay đầu nhìn cậu, đứng dậy: "Sao vậy?"

Ánh mắt của Châu Thanh vô thức chuyển đến trên người anh.

Châu Thanh: "Cũng mặc của tôi luôn sao?"

Quả thật ánh mắt của cậu quá đối trực tiếp, Trữ Khâm Bạch có không muốn hiểu cũng hiểu được.

Anh lại cúi người, lấy ra từ một cái túi đóng gói nhỏ trong vali rồi cầm lên, nhướn mày: "Cậu nói cái này? Tôi tự mang theo. Còn về cái của cậu..." Trữ Khâm Bạch xoay người, nhìn kích cỡ của cái quần lộ ra trong chiếc túi trong suốt, nói: "Mặc dù là kích thước bình thường nhưng nếu để cho tôi mặc thì có lẽ là cậu sẽ siết chết tôi mất."

Đồ của riêng mình bị anh cầm lên lật đi lật lại khiến cho Châu Thanh đỏ mặt tía tai, quát anh: "Bỏ xuống! Đừng có lục lung tung."

Trữ Khâm Bạch dường như thấy buồn cười trước phản ứng lớn như vậy của cậu, nói: "Thế này mà cũng không chịu được, da mặt mỏng quá vậy Châu tổng."

Châu Thanh dứt khoát xoay người đi vào phòng tắm, không thấy thì đỡ ngứa mắt.

Buổi tối khi đi ngủ, Châu Thanh trần trọc trở mình.

Giường và ghế sofa cách nhau một cánh cửa nhưng khi nghĩ đến việc không gian này có thêm một người lại dường như trở nên không thể bỏ qua.

Phòng khách rất yên tĩnh, Châu Thanh tưởng rằng Trữ Khâm Bạch đã ngủ rồi nên chuẩn bị dậy uống nước.

Động tác của cậu rất nhẹ nhàng, lúc đi vòng qua ghế sofa, mượn ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, cậu nhìn thấy Trữ Khâm Bạch đang nằm trên ghế sofa.

Chiếc ghế sofa này khi ngồi có cảm giác khá lớn nhưng khi cả người Trữ Khâm Bạch nằm lên lại cảm thấy vẫn quá nhỏ. Một chân anh dựng lên, chân còn lại gác lên tay vịn của ghế sofa.

Cánh tay trái che mắt, tấm chăn mỏng trên người nửa trải trên mặt đất.

Châu Thanh đứng đó quan sát vài giây rồi bước tới, cúi xuống nhặt chăn lên đắp lại cho anh.

Lúc đứng dậy thì bị người nắm lấy cổ tay, Châu Thanh giật mình, ngẩng đầu lên trong bóng tối thì bất gặp ánh mắt không hề có dấu hiệu đã ngủ của Trữ Khâm Bạch..

Châu Thanh: "Không ngủ thì giả bộ ngủ cái gì."

Trữ Khâm Bạch nằm đó với giọng điệu lười biếng nhưng vẫn không buông tay: "Tôi không giả vờ ngủ mà chỉ đang chuẩn bị ngủ thôi. Cậu không ngủ được à?"

"Ngủ rồi, chỉ vừa tỉnh lại mà thôi."

Trữ Khâm Bạch hừ một tiếng, nói: "Tiếng động trở mình bên trong to đến mức tôi còn nghe thấy, cậu ngủ lúc nào?"

Châu Thanh có hơi lúng túng, "Nghe được rồi còn hỏi."

Cậu vùng ra khỏi tay anh, cúi xuống nhặt chiếc gối rơi dưới đất lên.

Trữ Khâm Bạch dứt khoát ngồi dậy, ngáp một cái buồn ngủ rồi tùy ý hỏi cậu: "Sao lại không ngủ được? Vẫn đang nghĩ về việc tôi nói kích thước của cậu bình thường sao?"

Trong môi trường sinh hoạt của Châu Thanh, chủ đề về tình dục dường như luôn là điều bí mật và đáng xấu hổ.

Châu tổng có quá ít kiến thức về việc bình luận công khai về loại chuyện này, nói anh ngay tại chỗ: "Không biết xấu hổ."

"Không biết xấu hổ?" Trữ Khâm Bạch nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, dứt khoát kéo cậu một cái, Châu Thanh lập tức bỏ nhào về phía trước, phải dùng tay chống đỡ mới không đề thẳng lên người anh. Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu dán sát lỗ tai cậu, chậm rãi nói: "Những gì trên người cởi hết xuống cho tôi đó mới gọi là không biết xấu hổ, đã biết chưa?"

Một cảm giác xấu hổ xông thẳng lên đỉnh đầu Châu Thanh, thật sự không thể chịu đựng được chủ đề không có điểm dừng như vậy mà.

Cậu vội vàng đứng dậy, nhặt chiếc gối rơi dưới đất lên, ấn vào trong lòng anh, mắt nhắm nghiền nói: "Đê tiện!"

Chương 49: C49: Chương 49

Ngày hôm sau, Châu Thanh còn phải ký hợp đồng.

Địa điểm được chọn tại phòng họp trên tầng cao nhất của CYN.

Người phụ trách CYN lần này là một người đàn ông Anh chính gốc tên là Ben, tuy rằng mấy ngày trước trên phương diện công việc Châu Thanh có hơi căng thẳng nhưng đó hoàn toàn là sự qua lại bình thường trên thương trường, trong đó cũng không thiếu sự tán thưởng dành cho thái độ làm việc của cả hai bên.

Hôm nay người đó thấy bên cạnh Châu Thanh đổi thành một người khác thì tò mò hỏi thăm.

Châu Thanh liếc nhìn Trữ Khâm Bạch đang đi theo, dừng lại một chút rồi giới thiệu: "Phiên dịch... của tôi, Trữ Khâm Bạch."

Người nào đó một lần nữa được đề bạt làm phiên dịch, không chút gánh nặng tâm lý nào bắt tay với người đàn ông Anh đang ngạc nhiên. Anh lùi lại một bước, giống như một cái bóng lạng lẽ nhưng cũng không thể coi thường ngồi ở vị trí phía sau Châu Thanh.

Việc ký kết thúc thuận lợi vào mười giờ sáng.

Trữ Khâm Bạch cũng không phải là một phiên dịch thật sự, suốt quá trình không nói gì nhưng Châu Thanh vẫn không thể bỏ qua ánh mắt luôn đặt lên người mình.

Cậu nhận lời mời tham gia bữa trưa của công ty này, lúc ra ngoài thì đi sóng

vai với Trữ Khâm Bạch, không nhịn được hỏi anh: "Vừa rồi anh cứ nhìn tôi làm gì vậy?"

Trữ Khâm Bạch dứt túi quần đi bên cạnh, nhướn mày trong ánh mắt chất vấn của Châu Thanh: "Tôi không phải là phiên dịch riêng của cậu sao, không nhìn cậu thì nhìn ai?"

Châu Thanh bị nghẹn họng không nói nên lời.

Châu Thanh trong mắt của Trữ Khâm Bạch vô cùng thành thạo ngồi giữa một vòng toàn người nước ngoài, loại điềm tĩnh và tự tin trong từng cử chỉ đó có một sức hút khiến người ta không thể rời mắt nhưng thú trong đầu Trữ Khâm Bạch nghĩ đến lại là dáng vẻ mặt đỏ tai hồng mắng người tối qua.

Đã nhìn quen dáng vẻ điềm tĩnh và ung dung, ngay cả mắng người cũng lộ ra vẻ tao nhã của cậu, khía cạnh hiếm khi nhìn thấy lúc riêng tư lại càng trở nên hiếm thấy hơn.

Châu Thanh không biết anh đang nghĩ gì.

Bữa trưa được đặt tại nhà hàng đặc sản địa phương, có không ít người, hoàn cảnh và bầu không khí rất thoải mái và gần gũi.

Vừa ngồi xuống không lâu, lúc một số cô gái có khuôn mặt châu Á lặng lẽ tiến lại gần thì Châu Thanh vẫn đang nói chuyện với người của CYN. Phát hiện những người xung quanh đều hơi yên tĩnh, Châu Thanh quay đầu lại mới phát hiện Trữ Khâm Bạch đã bị nhận ra.

Những cô gái đó trông giống như vẫn đang là học sinh, tôi đẩy bạn bạn đẩy tôi trông có vẻ không quá ý tứ.

Cuối cùng, cô gái với khuôn mặt tròn bị đẩy về phía trước, đứng ngay sau lưng Châu Thanh, nhỏ giọng nói với người ngồi bên cạnh cậu: "Xin chào, xin hỏi anh có phải là Trữ Khâm Bạch không ạ?"

Trữ Khâm Bạch quay đầu lại, dường như đã thành thói quen, cũng không

phủ nhận mà gật đầu: "Phải."

Châu Thanh có thể nghe thấy giọng nói phấn khích của những cô gái: "Trời ạ, thật sự là anh ấy, thật sự là anh ấy!!"

"Là Trữ Khâm Bạch!"

"Nhanh nhanh nhanh, có sổ không? Tớ muốn xin chữ ký."

Bởi vì đều nói tiếng Trung nên ở lúc này, ngoại trừ vài nữ sinh thì chỉ có Châu Thanh và Trữ Khâm Bạch biết rõ tình huống.

Ben và những người khác ngồi cùng bàn đều ngơ ngác, có người hỏi Châu Thanh: "Wow, đây là chuyện gì vậy?"

Châu Thanh nhất thời chưa nghĩ ra nên giải thích như thế nào thì Trữ Khâm Bạch đã trực tiếp nói bằng tiếng Anh: "Gặp được một vài bạn nhỏ quen biết tôi, hy vọng sẽ không gây phiền phức cho các anh. Mọi người cứ tiếp tục đi, tôi ra ngoài xử lý."

Trữ Khâm Bạch đứng dậy rồi bảo mấy cô gái rời khỏi nơi này.

Châu Thanh lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì đó nên giải thích vài câu rồi chuẩn bị đi theo ra ngoài xem sao.

Lúc cậu ra ngoài thì nhìn thấy Trữ Khâm Bạch đang dựa vào bức tường ở cửa nhà hàng, vừa cúi đầu ký tên vào sổ của người ta vừa hỏi: "Đều học ở gần đây sao?"

"Vâng ạ." Có người lót dép hóng hót, giống như ngượng ngùng vì cứ mãi nhìn anh chằm chằm nhưng cũng không nhịn được mà nhìn trộm.

Có nữ sinh lo lắng hỏi: "Anh Trữ, vừa rồi anh đang bàn công việc với người khác ạ? Có phải bọn em đã làm phiền rồi không."

Trữ Khâm Bạch lắc đầu, ký xong rồi đưa sang, sau đó nhận lấy một cuốn khác.

"Không có, chỉ đang ăn trưa thôi."

Mấy cô gái nghe thấy không làm phiền thì vui vẻ hẳn lên.

Cô gái với gương mặt tròn ban đầu nghĩ đến gì đó liền hỏi: "Anh Trữ, anh tới châu Âu để tham gia sự kiện thời trang ạ? Nhưng sao em nhớ là địa điểm cách nơi này khá xa mà?"

Trữ Khâm Bạch: "Ừm, đúng lúc có người quen ở chỗ này nên qua đây luôn."

Châu Thanh nhất thời sững sờ nhìn Trữ Khâm Bạch.

Thành thật mà nói, quen biết lâu như vậy, Châu Thanh gần như chưa từng thấy anh ở chung với fan nhỏ tuổi như vậy bao giờ.

Trước đó một lần ở ga tàu điện ngầm, một lần ở trung tâm mua sắm đều bị bao vây trên diện rộng nhưng ở nước ngoài không có nhiều người biết đến anh như vậy, không có người nhìn chăm chăm anh mọi lúc nên có vẻ như anh cũng rất tự nhiên ngẫu hứng.

Thậm chí Châu Thanh còn phát hiện khi anh nghe thấy một cô gái nhận được chữ ký xong rồi thì thầm sau lưng rằng buổi tối sẽ đi pub chơi thì ngẩng đầu lên nhìn đối phương, nói: "Con gái ở nước ngoài phải chú ý an toàn, đừng đến nơi như vậy khi quá muộn. Nếu có đi cũng phải tìm người quen đi cùng, chơi xong thì phải về nhà sớm một chút."

Cô gái đỏ mặt ngoan ngoãn trả lời: "Biết rồi ạ."

Không biết là ai đã chú ý đến Châu Thanh đi ra nên nhỏ giọng hỏi: "Anh Trữ, cái anh đẹp trai bên kia là người anh quen ạ?"

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu nhìn sang, Châu Thanh bước tới.

Trữ Khâm Bạch cũng không nói có phải hay không, ký tên xong thì hỏi các cô gái có muốn chụp ảnh cùng không liền nhận được một trận hoan hô nhiệt liệt.

Trữ Khâm Bạch hỏi Châu Thanh: "Cậu chụp giúp nhé?"

Châu Thanh có hơi sững sốt, "Tôi.. không biết chụp lắm."

Cậu chưa sử dụng gì đến chức năng chụp ảnh của điện thoại nhưng các cô gái đã liên tục nhét điện thoại vào tay cậu, nóng lòng đứng bên cạnh Trữ Khâm Bạch, Châu Thanh cũng đành phải căng da đầu đi chụp ảnh.

Trong ống kính, Trữ Khâm Bạch đang đứng, các cô gái đều phải kiềm chế không chủ động dán lấy anh, nhiều nhất là đầu hơi nghiêng về phía anh, làm động tác giơ hai ngón tay hoặc thả tim.

Châu Thanh chụp xong thì trả điện thoại lại, các cô gái hài lòng rời đi.

Cả hai đứng bên ngoài nhưng không quay lại nhà hàng ngay.

Châu Thanh nói: "Thật ra tính cách của anh khá tốt."

Không hiểu sao cậu lại nói ra câu này khiến cho Trữ Khâm Bạch bật cười: "Đồng ý chụp tám ảnh đã cảm thấy tính cách tôi tốt rồi à?"

"Không phải vì chụp ảnh."

Châu Thanh nhìn anh, "Tôi cảm thấy rằng trong ngành này của anh, nếu tính cách thật sự tệ hẳn là sẽ giống như những người bị bệnh ngôi sao, coi thường cộng đồng fan từ tận đáy lòng, không bao giờ có lòng nhẫn nại với người bên cạnh, chưa làm gì đã nổi giận thì mới xem là tính cách tệ."

Nếu suy nghĩ cẩn thận, Trữ Khâm Bạch ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ nói những lời hà khắc chói tai ra thì những vấn đề mà Châu Thanh đã nói anh thật sự không có bất kỳ cái nào.

Trong ít nhất hai lần bị bao vây, Châu Thanh chưa bao giờ nghe thấy một lời thật sự chửi bới fan nào từ anh, môi trường quay phim có tồi tệ đến đâu cũng có thể chịu đựng được, trên miệng thì chê trợ lý của mình nhưng đã dùng lâu như vậy rồi cũng chưa từng thấy anh sa thải.

Trữ Khâm Bạch: "Không ngờ được đánh giá trong lòng cậu về tôi cũng khá cao đấy."

"Tuỳ việc mà xét thôi." Châu Thanh nói.

Trữ Khâm Bạch vẫn giữ tư thế dựa vào tường, đột nhiên vẩy tay với cậu.

Châu Thanh cho rằng anh có việc liền đi tới: "Sao vậy?"

"Vừa rồi cậu chụp nhiều ảnh vậy rồi, không bằng chụp cùng tôi một tấm đi."

Vừa dứt lời, Châu Thanh còn chưa kịp phản ứng thì Trữ Khâm Bạch đã ôm cổ cậu chụp một bức ảnh tự sướng.

Trong khoảnh khắc dừng hình, có lẽ là vì kinh ngạc nên đôi mắt của Châu Thanh trong tấm ảnh hơi mở to, trông rất sinh động. Tư thế của Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh rất tuỳ ý, anh vẫn luôn ăn ảnh, cho dù có chụp thể nào cũng chẳng xấu được đi đâu hết.

Hai người ở ngay trước cửa nhà hàng, toàn bộ bức tường sau lưng bị vẽ Graffiti, bức ảnh chụp trông rất bình thường.

Vào khoảnh khắc đó, Châu Thanh cảm thấy ấn tượng mới của mình về đất nước này ngay lập tức trở nên rõ ràng.

Một cô gái du học sinh trẻ trung ở độ tuổi thanh xuân dạt dào.

Một đô thị phồn hoa hội tụ opera, âm nhạc, nghệ thuật thị giác và hơn thế nữa.

Bao gồm cả một ảnh để tùy ý kéo lấy cậu chụp ảnh tự sướng.

Tại sao phải cố tình nhấn mạnh thân phận nghệ sĩ của Trữ Khâm Bạch?

Là bởi vì chủ đề #GặpTrữKhâmBạchởchâuÂu# đã nằm trong danh sách chủ đề trong nước ngày hôm đó.

Bởi vì anh không hề nói là không được đăng ảnh nên ảnh chụp chung với fan rất tự nhiên xuất hiện trên mạng.

—— May mắn quá rồi đó, thế này mà cũng gặp được.

—— Tôi cũng nói ấy mà, nói là đi châu Âu tham dự sự kiện mà chỉ xuất hiện một lần rồi biến mất, ảnh chụp ở sự kiện còn không có nổi hai tấm, fan nhan sắc suýt thì nôn chết.

—— Nói ra cũng kỳ lạ lắm nhé, anh ấy rất ít khi tham gia những sự kiện như vậy, lần này sao lại đi vậy?

—— Chắc đang là giai đoạn quảng bá phim "Tôi không phải tôi" nên đương nhiên sẽ xuất hiện nhiều hơn. Tôi có linh cảm rằng trong tháng tới tôi sẽ có thể thường xuyên thấy tin tức mới của chồng tôi hahaha.

—— Vô tình gặp đương sự, tôi đến công bố đây! Thành thật mà nói tôi thật sự không phải là fan của Trữ Khâm Bạch, chỉ là ở nước ngoài gặp được minh tinh nên có hơi phần khích theo bản năng thôi, vậy nên đã mạnh dạn chạy đến để xin chữ ký. Nhưng mà con người ảnh đế Trữ vô cùng vô cùng tốt, lúc đó hình như anh ấy đang ăn cơm với một vài người quan trọng, xung quanh đều là người nước ngoài, không những đặc biệt ra ngoài ký tặng cho bọn tôi mà còn chủ động chụp ảnh chung, thậm chí còn dặn dò một chị em của tôi là buổi tối tốt nhất đừng đến quán bar! Tôi điên rồi, thật đấy, rớt thẳng xuống hố, những người luôn nói rằng anh ấy lúc nào cũng đen mặt khi gặp fan chắc đều chưa từng gặp người thật đúng không?

—— Còn nữa còn nữa, bản thân anh ấy thật sự rất đẹp trai. Đi cùng anh ấy

còn có một anh đẹp trai nữa, là một kiểu hoàn toàn khác, lúc đó tôi còn tưởng là đồng nghiệp. Nhưng sau đó có lẽ là bạn bè nghiệp dư nên không dám không biết ngại mà xin chụp với người ta, bây giờ nghĩ lại tôi thật sự quá là hối hận!

—— Đệt, chị gái à, bà đừng có nói với tôi là Nhâm Kỳ Hiên nhé? Trong giai đoạn quảng bá cùng nhau đi châu Âu cũng không phải là không có khả năng.

—— Yên tâm đê, tôi biết Nhâm Kỳ Hiên mà, tôi cảm thấy anh trai đó đẹp hơn anh ta rất nhiều, tính tình vô cùng tốt, anh Trữ nói chuyện với anh ấy cực kỳ dịu dàng.

—— Dịu dàng? Không tưởng tượng ra được.

—— Trữ Khâm Bạch với hai chữ "dịu dàng" này ấy hả, rất là, kỳ lạ, có hiểu không?

—— Tôi cũng.....

—— Ai da, tôi cũng không thể diễn tả được, dù sao chỉ cảm thấy không giống thôi.

Tin tức Trữ Khâm Bạch đi du lịch cùng bạn chỉ đến từ miêu tả truyền miệng của cư dân mạng, suy cho cùng trong ảnh cũng không xuất hiện bóng dáng của Châu Thanh.

Lúc bọn hạ cánh xuống sân bay Lam Thành đã là chín giờ sáng theo giờ địa phương, cũng xấp xỉ thời gian ekip của Trữ Khâm Bạch về nước.

Ekip anh đưa đi gồm có tám người, khi nhìn thấy Châu Thanh thì liên tục chào hỏi, gọi là anh Châu, Châu tổng hay anh Thanh đều có cả.

Trên thực tế, Châu Thanh cũng chưa từng gặp những người khác.

Những người gặp nhiều nhất là trợ lý Trần Đăng Đăng và tài xế Tiểu Lâm

của anh nhưng bọn họ dường như đều không ngạc nhiên khi hai người cùng nhau xuống máy bay trở về, thậm chí còn trực tiếp giải thích với Châu Thanh.

"Châu tổng, chuyến xuất ngoại lần này tuy là công khai nhưng chuyến bay về nước của hai anh thì không giống vậy. Hiện tại bên ngoài không có fan hâm mộ nào chặn lại, cứ đi thẳng lối đi chung với anh Trữ là được rồi ạ."

"Châu tổng, hai tiếng nữa anh Trữ được sắp xếp một cuộc phỏng vấn."

"Chuyện trên mạng chị Phạm bảo bọn em hỏi ý kiến của anh, có cần trực tiếp gỡ xuống mấy chủ đề liên quan đến bạn bè không ạ?"

Châu Thanh có hơi sửng sốt, cậu chỉ đơn giản là đi công tác một chuyến, không mang theo bất kỳ ai, ngay cả Hứa Triều cũng không về cùng với cậu nhưng lúc này cậu đang xách cặp đứng giằng từ bước ra ngoài, bên cạnh là bảy tám người bước chân vội vã đi theo cậu.

Thay vào đó là ông chủ của chính bọn họ, về nước đã toàn thân vũ trang, đeo khẩu trang, vành mũ cũng đeo xuống cực thấp.

Anh dứt túi đi ở phía sau, giống như một người qua đường bình thường.

Châu Thanh cảm thấy cảm giác này rất kỳ lạ, vừa đi vừa nói: "Không cần hỏi tôi, mọi người xem mà xử lý là được rồi."

"Ơ? Vậy phải làm sao đây?"

Châu Thanh: "..."

Loại chuyện này tại sao lại phải hỏi cậu?

Ra khỏi sân bay, Châu Thanh có lẽ là do thói quen làm việc, thấy bảy tám cặp mắt đều nhìn chăm chăm vào mình nên dừng lại một chút nhưng vẫn giải thích: "Chuyện trên mạng nếu đã xôn xao rồi thì không cần để ý nữa,

anh Trữ của mọi người..." Châu Thanh vừa nói vừa nhìn Trữ Khâm Bạch ở phía sau vừa đi lên, "Hai tiếng nữa nếu đã có phỏng vấn thì trực tiếp đưa anh ấy đến địa điểm chuẩn bị đi, tôi không đi cùng xe nữa mà về thẳng công ty luôn."

Vừa nói vừa vẫy một chiếc taxi.

"Vâng ạ, Châu tổng."

"Đã hiểu."

"Châu tổng đi chậm chậm thôi nha."

Bàn tay mở cửa xe của Châu Thanh dừng lại một chút, sau đó mới ngồi vào rồi rời đi, cậu không biết rằng đằng sau chiếc xe còn có gì đó khó hiểu hơn.

"Anh Trữ, Châu tổng vẫn luôn bận như vậy sao ạ?"

"Chẳng trách anh tận dụng mọi cơ hội đi gặp người ta."

"Nhưng em cảm thấy phản ứng của Châu tổng khá kỳ lạ, bọn em đã nói gì không nên nói sao? Anh Trữ?"

Trữ Khâm Bạch thu tầm mắt lại, cười thấp một tiếng dưới lớp khẩu trang.

Châu Thanh không biết rằng hình tượng sếp tổng của mình đã ăn sâu vào lòng người khác, không biết anh ở trong mắt ekip của mình đã là ông chủ đi ngàn dặm chỉ để gặp người, vậy nên phản ứng của cậu đương nhiên là kỳ lạ.

"Đi thôi." Trữ Khâm Bạch xoay người đi về phía bãi đỗ xe.

Có người hỏi anh: "Anh Trữ, thật sự không cần tiễn anh ấy sao?"

"Trong lòng Châu tổng của mấy người hẳn là có một mảnh giang sơn. Tiễn bằng taxi hay xe sang đối với cậu ấy mà nói thì đích đến đều như nhau cả."

Phía sau thấp giọng hỏi: "Nghĩa là sao vậy?"

Nghi ngờ: "Ý là không cần tiền ấy hả?"

Cạn lời: "Cái này vừa nhìn là biết chần đờn gói chiếc nhiều rồi mới có giác ngộ sâu sắc hiểu chưa."

Sửng sốt xong thì bình tĩnh lại: "À, không hổ là Châu tổng của tôi."

- - -

Gin: tự nhiên anh Trữ nói cái "một mảnh giang sơn" y chang phần giới thiệu page tui giật mình =))))

Chương 50: C50: Chương 50

Tinh Nguyệt – phương tiện truyền thông giải trí lớn nhất trong nước sẽ thực hiện một cuộc phỏng vấn trực tiếp với tất cả các diễn viên chính của "Tôi không phải tôi", cũng là để quảng bá và chạy chiến dịch cho bộ phim. Thời gian được ấn định bắt đầu từ một giờ chiều ngày 12 tháng 9.

Bộ phim này có thể mời được Trữ Khâm Bạch diễn xuất không hề nằm ngoài dự đoán của mọi người, suy cho cùng từ đội ngũ sản xuất đến quy mô đầu tư đều không hề nhỏ.

Thế nhưng sự hợp tác này chỉ có một số ít fan biết về nó, thật sự không mấy vui vẻ, trong thời gian quay phim có không ít người gây sự.

Mặc dù đạo diễn Du Thông là một trong ba đạo diễn nổi tiếng hàng đầu trong nước như Trần Mộc Tùng và Dương Chí Thành nhưng tính háo sắc gần như ai ai cũng biết. Ông ta có thể đi lên như điều gặp gió như vậy cũng là vì quan hệ sau lưng ông ta khá sâu.

Không ít kịch bản nhiệm vụ ở trên chỉ định ông ta là người chịu trách nhiệm.

Muốn nói về thực lực, ông ta thật sự kém xa Dương Chí Thành.

Trữ Khâm Bạch xuất hiện hơi muộn một chút.

Du Thông vẫn luôn tốt tính với anh, lúc đang trang điểm ở hậu trường nhìn thấy anh thì chào hỏi trước: "Xong việc cùng ăn một bữa cơm không?"

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Được."

Anh đã sớm không còn là Trữ Khâm Bạch nhiều năm trước, ngay cả thể hiện ra ngoài mặt cũng lười làm. Anh trông có vẻ như vẫn làm theo ý mình nhưng vào trường hợp thế này nên nói gì và làm gì, việc thể hiện có chừng mực thật ra đã được dày công tôi luyện.

Đương nhiên Du Thông sẽ không dễ dàng làm mích lòng một người như anh.

Lúc này, Nhâm Kỳ Hiên cũng đi vào, lúc nhìn thấy Trữ Khâm Bạch thì cả người sửng sốt trong giây lát.

Đã lâu lắm rồi không gặp.

Mặc dù đã ký hợp đồng với Thánh Khải nhưng ông chủ hiện tại Lục Minh đã nói với cậu ta rằng, nếu như vẫn muốn ở trong giới thì không thể thật sự khiêu khích Trữ Khâm Bạch đến mức một đường lui anh cũng không cho, trước đây đã xem như anh giơ cao đánh khẽ rồi.

Nhâm Kỳ Hiên thật sự đã bật vô âm tín một khoảng thời gian, nhưng so với Trữ Khâm Bạch thì cậu ta vẫn sợ Du Thông hơn.

Lão già bi.ến thái này kể từ khi vào đoàn vẫn luôn ám chỉ cả công khai lẫn bí mật, chỉ cần cậu ta đi theo ông ta sẽ được bảo đảm tài nguyên không ngừng.

Nhâm Kỳ Hiên tự nhận mình không phải là người có nhiều điểm giới hạn, lúc đầu cậu ta có thể vào đoàn "Tôi không phải tôi" cũng là nhờ bạn trai lúc đó của cậu ta, một phú nhị đại có một ít vốn. Thế nhưng phần lớn những phú nhị đại đều ham chơi, cậu ta cũng nhận thức rõ điều này nên ngay từ đầu đã biết rằng đây chỉ là một giao dịch lợi ích.

Khi chia tay thì cầm tiền rồi đồng ý dứt khoát và nhanh chóng, sau đó bởi vì quay phim tiếp xúc với Trữ Khâm Bạch, lúc đó cậu ta mới mơ hồ cảm thấy hối hận.

Cũng không phải cậu ta chưa từng nghi ngờ, nếu như lúc cậu ta vừa mới

vào trong giới, cái gì cũng không hiểu mà gặp được Trữ Khâm Bạch thì có phải sẽ tự tin hơn một chút hay không.

Nhưng cậu ta không thể quay trở lại, thời gian cũng không thể quay trở lại.

Ràng buộc, tạo scandal, tiếp cận, những thủ đoạn xấu xa trong làng giải trí cậu ta đều đã dùng rồi.

Nhớ lại cái người tên Châu Thanh kia, Nhâm Kỳ Hiên nhìn Trữ Khâm Bạch mà nhất thời thất thần.

"Kỳ Hiên à, lại đây." Du Thông xoay người sang nhìn cậu ta, cười híp mắt nói: "Chúng ta cũng đã lâu rồi không gặp nhỉ, vừa mới nói với Khâm Bạch là cùng nhau ăn cơm, cậu cũng đi cùng chứ?"

Nhâm Kỳ Hiên chào hỏi: "Đạo diễn, anh Trữ."

Cơ thể cậu ta vẫn nhích lại gần phương hướng có Trữ Khâm Bạch theo bản năng.

Trữ Khâm Bạch liếc nhìn cậu ta một cái mà không nói gì.

Thật ra Nhâm Kỳ Hiên có thể từ chối nhưng nhìn thấy Trữ Khâm Bạch đứng ở bên cạnh, không biết vì sao cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Được."

Dàn ý của buổi phỏng vấn đều đã được đối chiếu trước nên sẽ không có bất kỳ câu hỏi nào không đúng thời điểm.

Sau khi chính thức bắt đầu, hiện trường trông cũng rất yên bình nhưng bão bình luận trong buổi phát sóng trực tiếp lại không thân thiện như vậy.

—— Quá ngược, fan CP bày tỏ thật sự quá ngược. Suốt quá trình không có giao tiếp bằng ánh mắt, nhưng có ai để ý rằng Nhâm Kỳ Hiên luôn nhìn ảnh đế Trữ không? Mỗi lần đối phương phát biểu đều không chớp mắt, đây là cái gì? Đây rõ ràng là vẫn còn yêu!

—— Bất kể có còn ở bên nhau hay không, nhìn dáng vẻ của ảnh đế Trữ là thấy BE rồi, bộ phim sắp công chiếu tới nơi rồi, có vài người có thể dừng tùy tiện làm loạn tiết tấu được không.

—— Lại bắt đầu rồi, lại bắt đầu rồi, tôi biết ngay chỉ cần bắt đầu quảng bá là lại cãi nhau mà. Fan CP có thể dừng thêm drama cho mình được không, tôi thật sự muốn ới đây.

—— Fan của Nhâm Kỳ Hiên cũng muốn ới. Ở chung lúc nào cũng là lỗi của Nhâm Kỳ Hiên hết, sao mấy người không nói Trữ Khâm Bạch máu lạnh ấy. Mọi người luôn xem anh ta như thần tượng, chưa bao giờ nói một câu không tốt nào về anh ta trong những trường hợp công khai. Chuyện trước đây, người đứng ra thanh minh là Nhâm Kỳ Hiên, người xin lỗi là Nhâm Kỳ Hiên, mất tài nguyên là Nhâm Kỳ Hiên, kết quả bị fan của Trữ Khâm Bạch đuổi theo mắng nhiếc cũng là Nhâm Kỳ Hiên, tôi phải hỏi là dựa vào cái gì chứ? Không phải là anh trai của mấy người không biết đau lòng hay sao? Diễn viên nhỏ của bọn tôi đáng phải nhường đường cho ảnh đế lớn của mấy người, đáng bị ức hiếp có đúng không?

—— Tôi cũng cảm thấy ảnh đế Trữ dường như đang có ý tránh hiềm nghi, vừa rồi Nhâm Kỳ Hiên có nhắc đến anh ta một câu mà anh ta cũng không tiếp lời. Cho dù có làm âm ỉ đến mức không đẹp chút nào nhưng suy cho cùng cũng đang quảng bá, anh ta có sức ảnh hưởng như vậy, làm như thế có vẻ như không đủ khéo léo lắm.

—— Đệt! Tôi hỏi này, thế nào là khéo léo, vừa rồi Nhâm Kỳ Hiên rõ ràng là cố ý có được không? Trước đó làm âm ỉ thành ra như vậy, đồ ngốc mới tiếp lời cái chủ đề này, nếu không thì một số fan của ai đó lại phải ASMR (*) nữa thôi.

(*) ASMR: phản ứng kích thích cảm giác tự động (Autonomous Sensory Meridian response) là thuật ngữ chỉ cảm giác râm ran lan từ gáy xuống sống lưng rồi đi khắp cơ thể và chân tay, có được khi nghe những âm thanh hay tiếng động nhất định.

— Ai đã từng nhìn thấy Trữ Khâm Bạch làm bộ làm tịch thì rõ ràng anh ấy ngay cả qua loa cũng lừa qua loa. Có vài người còn hoang tưởng hai người gương vỡ lại lành, thật sự là cũng đủ buồn cười đấy.

Trên sân khấu, Nhâm Kỳ Hiên nắm chặt micrô trong tay, hơi cụp mắt xuống để che đi cảm xúc trong mắt.

Lúc phát sóng trực tiếp kết thúc đã là bốn giờ.

Sau ba tiếng đồng hồ phỏng vấn quảng bá, tất cả mọi người đều có hơi mệt.

Nhâm Kỳ Hiên đui đờ lý và chuyên gia trang điểm đang vây quanh đi, do dự một lúc rồi đi về phía Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch đang cau mày nghe Trần Đăng Đăng nói chuyện.

Cậu ta vừa đến gần, Trần Đăng Đăng đã im lặng trước.

Cô là một trợ lý sẽ không nói gì ngay trước mặt, vừa nhìn thấy Nhâm Kỳ Hiên muốn tìm anh Trữ nói chuyện, cô liền tự giác tránh đi.

Nhâm Kỳ Hiên đứng bên cạnh Trữ Khâm Bạch, dường như đang khó xử: "Anh Trữ."

"Có việc?" Trữ Khâm Bạch liếc cậu ta một cái, thờ ơ hỏi.

Nhâm Kỳ Hiên dừng lại một lát mới nói: "Thật ra cũng không có việc gì lớn, là về chuyện trước đây, em có tìm Lục tổng để hỏi cách thức liên lạc của anh, muốn đích thân giải thích nhưng mà..."

"Không cần đâu." Trữ Khâm Bạch ngắt lời cậu ta.

Sắc mặt của Nhâm Kỳ Hiên đông cứng lại.

Trữ Khâm Bạch đứng ở vị trí bên cạnh sân khấu, xung quanh đều là các

nhân viên công tác đang dọn dẹp địa điểm.

Các phóng viên và khán giả bên dưới đều đã giải tán, trong tay Trữ Khâm Bạch cầm nửa chai nước vừa rồi đặt trên bàn: "Chuyện trước đây, tôi đã nói dừng ở đây nghĩa là sẽ không làm gì nữa. Còn nữa, trong thời gian quảng bá, đừng để tôi nghe thấy bất cứ tin tức tự xào (*) gì nữa."

(*) tự xào: theo mình hiểu thì từ này chỉ nhiều phương diện, có thể là tự xào couple, tự xào nhiệt để thu hút sự chú ý cho mình, tự xào mấy cái scandal linh tinh, đại khái nó sẽ vẫn xoay quanh một ý nghĩa như vậy.

Đây đã được xem như một lời cảnh cáo.

"Là vì Châu Thanh sao?!"

Nhâm Kỳ Hiên bốc đồng hỏi ra câu này.

Kể từ lần trước gặp Châu Thanh, Nhâm Kỳ Hiên không thể không thừa nhận rằng khoảng thời gian này cậu ta vẫn luôn nghĩ về người đó, nghĩ đến giọng điệu của cậu khi nói chuyện, tướng mạo và dáng vẻ cậu nói với Trữ Khâm Bạch rằng "anh tự giải quyết đi".

Trong lòng cậu ta sẽ không ngừng so sánh mình với đối phương.

Tại sao anh ta có thể đối mặt với Trữ Khâm Bạch thản nhiên như vậy, tại sao có thể dễ như trở bàn tay đạt được thứ mà người khác không thể có được, thứ khiến cho cậu ta nhịn không được mà đổ kị nhất, chính là Trữ Khâm Bạch thật sự sẽ để ý đến anh ta.

Tâm lý đổ kị của con người rất khó kiểm soát như vậy đấy.

Trữ Khâm Bạch cau mày: "Cậu nói cái gì?"

Có vẻ như đột nhiên nghe thấy tên của Châu Thanh từ miệng cậu ta nên cảm thấy không vui.

"Em..."

Lúc này, trợ lý đạo diễn chạy tới nói: "Anh Trữ, Kỳ Hiên, địa điểm ăn đã được quyết định rồi, đạo diễn bảo tôi đến hỏi hai người đi cùng xe ông ấy qua đó hay tự qua."

"Tôi tự lái xe." Trữ Khâm Bạch nói xong thì không quay đầu lại mà đi luôn, để lại Nhâm Kỳ Hiên ở chỗ cũ sinh ra tâm lý ghét bỏ trước ánh mắt lấy lòng của trợ lý đạo diễn.

Nhưng trợ lý này lại không để ý đến phản ứng trong mắt cậu ta, ngược lại còn niềm nở nói: "Xe của đạo diễn Du bây giờ đang ở bên ngoài, vừa rồi còn hỏi đến cậu đấy, tôi bảo đạo diễn đợi ngài nhé?"

"Không cần đâu." Nhâm Kỳ Hiên lạnh lùng nói.

Trợ lý có hơi sững sốt, do dự nói: "Vậy được thôi."

Nhâm Kỳ Hiên vừa đi thì trợ lý đã nhỏ nước bọt xuống đất, thấp giọng chửi: "Giả vờ thanh cao cái gì!"

Một nhân viên công tác quen biết hắn đi tới, cười nói: "Nhâm Kỳ Hiên này trước và sau hoàn toàn là một dáng vẻ khác."

"Chỉ được cái mặt là đẹp thôi." Trợ lý đạo diễn cười lạnh một tiếng: "Cậu ta cũng không phải là một tiểu bạch hoa (*) thật sự. Du Thông muốn ngủ với cậu ta mấy tháng mà không bắt được người, mỗi lần tụ họp cậu ta còn muốn đi cùng, dụ dỗ người thành thạo lắm."

(*) tiểu bạch hoa: chỉ sự trong veo như một bông hoa trắng, ngây thơ lương thiện, trông yếu ớt làm người yêu thương.

"Tôi không nghĩ vậy." Nhân viên công tác nhỏ giọng nói: "Vừa nhìn đã biết cậu ta còn chưa nản lòng với ảnh đế Trữ. Không phải tôi nói chứ, có một ví dụ như Trữ Khâm Bạch ở trước mắt, từ diện mạo, gia thế tới địa vị luôn ở

hàng đầu, cậu ta có thể nhìn đến kiểu như Du Thông được sao? Du Thông ít nhất cũng sắp năm mươi tuổi rồi, vẻ mặt cứ như say rượu, là tôi thì tôi cũng biết nên nhắm vào ai để ra tay nha."

Trợ lý chế giễu: "Lòng người cao hơn trời, Trữ Khâm Bạch có thể nhìn trúng cậu ta sao?"

"Không phải vừa rồi anh còn nói cậu ta có cái mặt đẹp sao? Làm sao anh biết được người ta nhất định không nhìn trúng chứ?"

"Đó là do những gì cô thấy ít quá thôi."

Càng đừng nói đến người trong giới nhiều năm như Trữ Khâm Bạch, loại người nào mà chưa từng gặp, một chút tâm tư đó của Nhâm Kỳ Hiên anh có thể không nhìn thấu sao?

Nhâm Kỳ Hiên rõ ràng là một trong những thế hệ mới đang làm rất tốt rồi, tuy nhiên đã tâm lại bành trướng nhanh chóng, vừa mới có được chút thành tích và được o bế một chút đã không biết trời cao đất dày là gì, đây là khuyết điểm chung của hầu hết người mới.

Một số người có thể dừng lại kịp thời và hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng có một người lại cứ khăng khăng cố chấp.

Hơn nữa, nhìn trúng ai mà không tốt, lại đi nhìn trúng Trữ Khâm Bạch.

Đó không phải là loại người mà muốn dây dưa là dây dưa được.

Trợ lý đạo diễn hừ một tiếng nói: "Cứ nhìn mà xem, người này một khi mờ mắt sẽ luôn tự tìm đường chết. Tôi đã thấy nhiều rồi, Nhâm Kỳ Hiên này có lẽ cũng không phải ngoại lệ đâu."

Trung tâm câu lạc bộ nổi tiếng nhất ở Lam Thành được gọi là Kim Tượng, là nơi mà người trong giới giải trí thường lui tới nhất.

Từ những tư bản lớn, nhà đầu tư, đạo diễn và minh tinh hàng đầu, không biết nơi này đã tiếp đãi bao nhiêu người.

Trong phòng riêng sang trọng, dưới ánh đèn lộng lẫy, Nhâm Kỳ Hiên bị Du Thông cố tình ép vào một góc ghế sofa, bàn tay vẫn luôn quyến luyến sau lưng cậu ta.

Nhâm Kỳ Hiên nhục nhĩ cắn môi, liếc nhìn Trữ Khâm Bạch đang uống rượu nói chuyện với người khác ở một bên khác, rồi lại thu tầm mắt lại. Để trốn tránh bàn tay của đối phương, cậu ta cố ý nghiêng người về phía trước, cầm ly rượu lên, nói: "Đạo diễn Du, tôi kính chúc một ly."

"Được thôi."

Du Thông thu tay lại rồi ngồi thẳng dậy, cười tươi đến mức để lộ chiếc răng ố vàng bên trái.

Du Thông nhấp một ngụm rượu, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào cổ áo của người kia, ý tứ rất rõ ràng.

Nhâm Kỳ Hiên giả vờ như không nhìn thấy, đột nhiên hỏi: "Đạo diễn Du, không biết chú có biết một người tên là Châu Thanh không?"

"Châu Thanh?" Du Thông nghi hoặc: "Ai?"

Nhâm Kỳ Hiên: "Thật ra thì tôi cũng không rõ lắm nhưng anh Trữ có quen biết, trông cực kỳ đẹp trai. Có lẽ chú có thể hỏi anh Trữ, nói không chừng rất phù hợp với bộ phim tiếp theo của chú đấy."

Du Thông lộ ra ánh mắt cười như không cười.

"Tiểu Nhâm à." Ông ta đột nhiên gọi tên người kia rồi dựa người lên ghế sofa, "Tôi nói thẳng nhé, sẵn lòng chơi với cậu là bởi vì tôi thích cậu. Tôi cũng biết cậu hẳn là rất thích ảnh đế Trữ nhỉ?"

Du Thông dựa sát lại dưới vẻ mặt cứng đờ của Nhâm Kỳ Hiên, sờ lên cánh

tay cậu ta rồi nói: "Trữ Khâm Bạch giúp cậu một lần, cậu cảm thấy cậu ta sẽ giúp cậu lần thứ hai ư? Đừng có giở thủ đoạn vặt này, cậu dám tính kẻ người của cậu ta, lá gan không nhỏ nhỉ?"

Nhâm Kỳ Hiên cố gắng giữ bình tĩnh, gượng cười: "Tôi không biết ngài có ý gì?"

"Mấy người các cậu đừng giả vờ nữa được không." Du Thông nói: "Ngay cả Châu Thanh là ai cậu còn không rõ đã đào một cái hố cho tôi. Chỉ là thật đáng tiếc, tôi biết nhiều hơn cậu một chút, khuyên cậu đấy, người này lúc nên cúi đầu nhận mệnh thì vẫn phải nhận mệnh, lòng kiên nhẫn của tôi thật ra cũng không nhiều, chính là tối nay, sổ phòng gửi cho cậu, nhé?"

Nhâm Kỳ Hiên khẽ run lên, đến lúc này rồi cậu ta mới hiểu.

Cậu ta vẫn luôn cho rằng Du Thông chỉ là một lão già háo sắc mà thôi nhưng loại người này mới là xảo quyệt nhất, cậu ta đã đánh giá thấp ông ta.

Cậu ta đột ngột đứng dậy, ngay lúc này mới cảm thấy rất chóng mặt, dùng một ánh mắt kinh ngạc nhìn Du Thông, trái tim đập thành thịch mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Lúc Châu Thanh nhận được điện thoại của Trần Đăng Đăng thì vừa mới tan làm.

Lúc đó đã là khoảng mười giờ tối.

Tài xế Tiểu Lâm mấy ngày nay đều chịu trách nhiệm đưa đón cậu.

"Sao vậy? Đăng Đăng." Châu Thanh ngồi trong xe hỏi.

Trần Đăng Đăng đứng ở lối vào của câu lạc bộ, nói: "Anh Châu, là như thế này. Nhóm anh Trữ mới ăn cơm xong thì đạo diễn lại gọi rất nhiều người đến. Anh biết không, bộ phim này ban đầu là do chị Phạm nhận thay anh ấy, bối cảnh phía sau không dễ từ chối, tối nay anh Trữ nhất định phải uống rượu, em sợ một mình em không xử lý được anh ấy, anh có thể để Tiểu Lâm

qua đây một chuyến được không?"

Châu Thanh hỏi: "Bọn họ đã kết thúc chưa?"

Trần Đăng Đăng: "Vẫn chưa nữa."

"Được." Châu Thanh nói, "Nói cho tôi biết địa chỉ, tôi bảo Tiểu Lâm qua đó."

Lúc nhận được địa chỉ, Châu Thanh kiểm tra khoảng cách, nhận ra rằng nếu bảo Tiểu Lâm đưa mình về trước thì giữa đường còn phải vòng một quãng rất dài.

Cậu suy nghĩ một chút rồi nói với Tiểu Lâm: "Vậy đi thẳng tới đó đi, đón ông chủ cậu xong thì lại quay về."

Tiểu Lâm hỏi: "Anh Châu, không phải anh nói phải về tìm một phần tài liệu sao? Sẽ không không kịp đấy chứ?"

Châu Thanh lắc đầu: "Không sao, ngày mai mới dùng."

Vốn dĩ đã dùng tài xế của người ta rồi, không có đạo lý gì mà lại không đi đón người nữa.

Lúc Châu Thanh đến câu lạc bộ, Trần Đăng Đăng đã ở cửa đón cậu với vẻ mặt hơi kinh ngạc: "Anh Châu, sao anh lại đích thân qua đây vậy ạ?"

"Vừa nãy tôi ở trên xe, tiện đường thôi."

Trần Đăng Đăng vô cùng lo lắng: "Nhưng em cũng không biết khi nào mới kết thúc nữa, vừa nãy gọi điện cho anh Trữ anh ấy không bắt máy, nơi này đều yêu cầu hội viên, em cũng không vào được."

"Không sao, tôi đi vào xem xem." Châu Thanh đưa cặp đũa giấy tờ trong tay cho đối phương.

Trần Đăng Đăng há to miệng: "Anh có thể vào được ạ?"

Châu Thanh mỉm cười không nói gì.

Những người mà cậu giao thiệp bây giờ đều đến từ giới kinh doanh cao cấp của Lam Thành, thế giới của người giàu luôn đầy màu sắc nên cậu có hội viên ở đây thật sự không ngạc nhiên mấy.

Lễ tân nhìn thấy một chàng trai trẻ đẹp trai bước vào đã nhiệt tình hỏi cậu cần dịch vụ gì.

Châu Thanh nói: "Tìm người."

Đương nhiên ở nơi thế này không thể dễ dàng tiết lộ hành tung của những người như Trữ Khâm Bạch, nhưng nếu thay đổi thân phận một chút, đối phương thấy cậu cũng sẽ không nghĩ rằng cậu đang nói dối mà trực tiếp nói cho cậu biết số tầng và số phòng.

Châu Thanh vẫn chưa đi đến gian phòng đã nghe thấy có người gọi anh Trữ ở trước cửa nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh cũng không đóng, tất cả các bài trí màu đen dát vàng cho thấy hương vị xa xỉ của tiền bạc.

Trữ Khâm Bạch đang dựa vào tường, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Một người rõ ràng ghét mùi thuốc lá nhưng hành động này vào lúc này đây lại làm vô cùng tự nhiên.

Anh trông có vẻ đã uống không ít, cổ áo sơ mi cũng đã bị kéo ra khá lỏng lẻo.

Người đang yếu ớt dưới chân anh khóc nức nở: "Anh Trữ, cầu xin anh, hôm nay em có đánh Du Thông ông ta cũng nhất định sẽ không buông tha cho em. Chỉ có anh mới có thể giúp em, xem như em cầu xin anh."

Ánh mắt Trữ Khâm Bạch lộ ra vẻ thờ ơ: "Cậu cầu cứu nhằm người rồi."

Người đang ngồi xổm dưới đất trực tiếp đưa tay ra kéo ống quần của anh, anh có vẻ mất kiên nhẫn nên hất tay người đó ra.

Không nhìn thấy được sự đáng vẻ nhếch nhác nằm sấp trên mặt đất của người kia.

"Người rơi vào trong tay Du Thông rất nhiều, cậu không phải người đầu tiên và cũng sẽ không phải là người cuối cùng, tình huống hoàn toàn có thể tránh khỏi thì tôi không có lý do gì để giúp cậu. Báo cảnh sát hay phơi bày, cậu có thể chọn một cái."

"Như vậy em sẽ tiêu đời mất, không được, anh Trữ, thật sự không được!"

Người dưới đất bắt đầu vùng vẫy rồi đột nhiên đông cứng lại, cậu ta nhìn thấy Châu Thanh ở cửa.

Nhâm Kỳ Hiên chưa bao giờ nghĩ đến việc bị người khác bắt gặp trong thời điểm thảm hại như vậy, người này lại cứ là người mà cậu ta không muốn gặp nhất.

Cậu ta trợn mắt ngay tại chỗ, nói: "Ai cho phép anh vào đây! Cút ra ngoài!"

Trữ Khâm Bạch dường như hoàn toàn không ngờ được tại sao Châu Thanh lại ở đây, trong lúc không thể che giấu sự ngạc nhiên, anh ném điếu thuốc đi rồi bùng nổ: "Con mẹ nó cậu bảo ai cút ra ngoài?"

Bất kể người trước mặt có phản ứng như thế nào, anh đứng dậy đi ra cửa, cau mày nhìn Châu Thanh.

Châu Thanh hoàn toàn không để bụng những lời vừa rồi của Nhâm Kỳ Hiên, nhìn Trữ Khâm Bạch trước mặt, qua cảnh tượng vừa rồi, cậu dường như mới thật sự thấy được lai lịch của người này trong giới này.

Đó là một loại lạnh lùng và tàn nhẫn từ trong xương tuỷ sau khi đã thấy

quen đủ loại tình huống khác nhau, có một loại cảm giác bề trên khó mà tiếp cận.

Châu Thanh ngửi thấy mùi rượu, thuốc lá và đường như có cả nước hoa hỗn tạp trên người anh thì lùi lại một bước.

Dường như Trữ Khâm Bạch cảm thấy bất mãn với động tác của cậu, một tay kéo người lại gần rồi cau mày: "Trốn cái gì?"

Châu Thanh ngược mắt lên: "Mùi sa đoạ trên người anh nặng quá rồi đấy."

Chương 51: C51: Chương 51

Lúc Trữ Khâm Bạch bị nói là sa đoạ, phản ứng đầu tiên còn thật sự là nắm lấy cổ áo mình ngửi thử, sau đó nhỏ giọng chửi một tiếng rồi nói: "Nước hoa bị dính lúc ở trong phòng riêng, tôi chưa có làm gì hết."

"Ngay cả khi anh có làm gì cũng không cần phải nói với tôi."

Châu Thanh nhìn anh với một ánh mắt thoải mái, đưa chìa khóa xe mà Trần Đăng Đăng đưa cho cậu trước khi đi vào cho anh: "Lần sau ra ngoài nhớ nghe điện thoại, nếu như anh không say đến mức không đi đường được, đợi đến khi tụ họp kết thúc thì tự gọi lái xe hộ về đi."

Trữ Khâm Bạch cúi xuống nhìn chìa khóa xe rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Châu Thanh, như thể nắm được trọng điểm, khóe miệng mang theo ý cười, "Đặc biệt tới đón tôi à?"

"Tien đường, trợ lý tưởng là anh đã uống say."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Đúng vậy, say rồi, không gọi được lái xe hộ."

Châu Thanh: "..."

Cái công phu mở mắt nói xằng này quả thật chẳng cần bản thảo trước.

Châu Thanh sẽ đến một nơi như vậy, về bản chất là tien đường đón người.

Ánh mắt cậu liếc nhìn người đàn ông trẻ với đôi mắt đỏ hoe phía sau Trữ Khâm Bạch, thật ra nhất thời không nhận ra ngay rằng cậu ta là Nhâm Kỳ Hiên. Suy cho cùng chỉ tiếp xúc một lần ngắn ngủi, không phải là ai Châu

Thanh cũng nhớ nhưng ánh mắt tập trung thậm chí còn mang theo chút oán hận của đối phương thật sự khó mà bỏ qua được.

Nhâm Kỳ Hiên khác với ấn tượng trước đây của Châu Thanh, bây giờ cậu ta có thêm nhiều phần nhếch nhác, quần áo trên người xộc xệch không chịu nổi, cúc áo dường như đã bị giật đứt, nửa khuôn mặt đỏ bừng giống như bị tát một cái.

Ánh mắt của Châu Thanh lướt qua cậu ta rồi lại nhìn về phía Trữ Khâm Bạch: "Vậy tôi để Tiểu Lâm ở lại."

Vừa nói vừa định đi ra cửa, Trữ Khâm Bạch lại kéo cậu lại, "Chờ chút, tôi quay lại phòng riêng lấy đồ rồi đi cùng."

Châu Thanh cau mày không nói gì.

Ở lối vào câu lạc bộ Kim Tượng.

Châu Thanh ngồi trong xe, thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài.

Hai phút sau, vừa vặn nhìn thấy Nhâm Kỳ Hiên đuổi theo ra ngoài, đuổi kịp Trữ Khâm Bạch vừa mới ra khỏi cửa.

Không biết đang nói gì nhưng có thể thấy được sắc mặt của Trữ Khâm Bạch bực bội thấy rõ.

Trần Đăng Đăng cũng chú ý tới, đầu tiên là căng thẳng nhìn xung quanh, sau đó lại lo lắng liếc nhìn Châu Thanh đang ngồi trong xe.

"Anh Châu, vừa rồi anh..." Lại cảm thấy không nên hỏi câu này nên đã kịp thời ngậm miệng.

Thân là một trợ lý, cô cũng xem như biết rằng ông chủ mình không phải là một người xằng bậy, thế nhưng trong giới giải trí đầy rẫy những người hỗn loạn, anh Trữ đến nơi này, nếu đặt vào trước đây thì chẳng là gì nhưng lần này không chỉ có đạo diễn Du Thông mà còn có cả Nhâm Kỳ Hiên. Anh Trữ

và Nhâm Kỳ Hiên vốn đã từng lên tin tức cùng nhau, bây giờ còn dây dưa trước cửa, bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng này đều sẽ cảm thấy hai người bọn họ rất mập mờ.

Anh Châu sẽ hiểu làm gì chứ?

Trần Đăng Đăng thay đổi cách thức, giống như tự nói với chính mình nhưng lại cẩn thận dò hỏi: "Cái người Nhâm Kỳ Hiên này cũng quá đáng quá rồi, thế mà còn ngang nhiên đuổi theo ra ngoài, cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì."

Châu Thanh làm sao có thể không nhìn ra được chút tâm tư đó của cô gái nhỏ, cậu mỉm cười, nhìn máy tính trên đùi rồi nói: "Cho dù có xảy ra chuyện gì thì anh Trữ của cô sẽ tự xử lý."

"Cũng, cũng đúng." Trần Đăng Đăng lẩm bẩm. Sau đó lại giống như không cam tâm, "Anh Châu, anh không quản một chút sao ạ?"

"Quản cái gì?"

"Quản... Đương nhiên là quản anh Trữ rồi."

Trần Đăng Đăng đương nhiên không dám để anh Châu xen vào việc của giới giải trí, chỉ là cô đang nghĩ, nếu một ngày nào đó mình có bạn trai, cho dù không còn tình cảm nữa nhưng chỉ cần một ngày vẫn còn mang cái thân phận bạn trai này, nếu dám lằng nhằng nhà lằng nhằng với cô gái khác thì cô cũng sẽ đánh gãy chân anh ta!

"Anh ấy không cần người quản." Châu Thanh nói.

Trần Đăng Đăng: "Hả? Thật sự một chút cũng không quản sao ạ?"

Châu Thanh liếc nhìn cô gái đang trợn mắt, cười nói: "Anh ấy là một người đàn ông trưởng thành rồi, cũng không phải mới mười mấy tuổi đầu. Người đã thật sự làm càn thì có quản cũng vô ích, nếu không phải làm càn thì chút

chuyện này cũng cần phải có năng lực giải quyết thỏa đáng. Mọi người làm việc bên cạnh anh ấy càng nên hiểu rõ hơn."

Trần Đăng Đăng nhất thời không nói nữa, cô luôn cảm thấy rằng anh Châu Vĩnh Viễn luôn dùng giọng điệu bình tĩnh nhất để nói những lời thực tế và trực tiếp nhất.

Trước mặt một người như vậy, mọi khúc mắc của bạn đều sẽ dễ dàng bị nhìn thấu.

Nhâm Kỳ Hiên vươn tay chặn Trữ Khâm Bạch lại, cậu ta đã không còn quan tâm đến vấn đề thể diện của mình nữa.

Cậu ta rất rõ ràng, hôm nay một khi đã buông tay thì mình thật sự không còn bất kỳ hy vọng nào nữa.

Lúc này đây, cậu ta ngược lại không còn khát vọng nhận được sự thương hại của Trữ Khâm Bạch nữa, bởi vì vừa rồi lúc ở nhà vệ sinh cầu xin trước mặt anh, cậu ta đã hiểu rõ rồi. Lần đầu tiên anh giúp mình chỉ là tiện tay nhưng anh bấm sinh cũng không phải là một người có nhiều lòng thương hại.

Càng huống hồ gì chút tính toán đó của mình, anh đã sớm nhìn ra được, vậy nên cậu ta chỉ có thể cao ngạo ngẩng cao đầu mà nói: "Vừa rồi trong nhà vệ sinh bị một người ngoài giới bắt gặp, anh Trữ, trước khi có thể hoàn toàn bảo đảm anh ta sẽ không làm lộ chuyện của em, em cũng không thể cái gì cũng không truy cứu."

Trữ Khâm Bạch dừng lại vì những lời này và cũng vì những lời này mà thu lại sự thờ ơ.

Nhâm Kỳ Hiên biết rằng mình đã giẫm phải điểm mấu chốt.

Đánh mất lý trí cũng được, lòng đố kỵ quấy phá cũng được, cậu ta chỉ muốn xem rốt cuộc anh để tâm đối phương đến mức nào.

Trữ Khâm Bạch tựa như đã cho đi đủ sự kiên nhẫn, liếc cậu ta một cái: "Cậu

nói cái gì?"

Nhâm Kỳ Hiên hít một hơi thật sâu, mở to mắt như muốn nhìn thấu toàn bộ biểu cảm của Trữ Khâm Bạch, "Em nói, chuyện ngày hôm nay nếu như xuất hiện đôi câu vài lời trên mạng, em cũng không thể bảo đảm tin tức cái vị Châu tổng kia cũng xuất hiện ở đây có bị mọi người biết hay không."

Nhưng Nhâm Kỳ Hiên đã phải thất vọng vì vẻ mặt Trữ Khâm Bạch không xuất hiện bất kỳ sự phẫn nộ nào, ánh mắt nhìn cậu ta giống như đang nhìn một con kiến.

"Chỉ cần cậu báo cảnh sát, Lục Minh với tư cách là ông chủ sẽ không khoan tay ngồi yên, năng lực ém chuyện này xuống thì cậu ta vẫn có." Trữ Khâm Bạch giữ áo khoác trong tay, liếc nhìn chiếc xe bên đường, dường như tâm tư đã bay đến đó nên không cần nói lời thừa vớ với cậu ta: "Tôi sẽ không dùng bất kỳ quan hệ nào để giúp cậu. Tìm tới tôi chưa hẳn là lối thoát duy nhất của cậu, mà là bởi vì sau khi cậu cân nhắc xong, phát hiện ra tôi là lựa chọn tốt nhất để cậu leo lên mà thôi."

Trữ Khâm Bạch không chút nề mặt vạch trần những bí mật trong lòng cậu ta.

Thích một người là sai sao?

Không sai, Nhâm Kỳ Hiên vẫn luôn tự nhủ như vậy.

Cậu ta rõ ràng là một nạn nhân.

Là Du Thông đi quá giới hạn trước.

Cậu ta đập vỡ đầu người ta cũng là vì ông ta có mưu đồ gây rối với mình.

Tối nay cậu ta có thể chạy mất hút không? Thật ra là có thể.

Lúc bị Du Thông đưa ra ngoài một mình, cậu ta cũng có cơ hội nhờ giúp đỡ

từ phục vụ.

Trữ Khâm Bạch nói không sai, cậu ta có thể gọi điện thoại tìm người đại diện, tìm Lục Minh, có thể có rất nhiều cách.

Nhưng cậu ta vẫn tìm Trữ Khâm Bạch.

Tất cả những méo mó và đen tối đằng sau chuyện này, mang theo một suy nghĩ gặp may, lúc bị Trữ Khâm Bạch vạch trần đã khiến cho Nhâm Kỳ Hiên cảm thấy da mặt mình như bị người xé nát.

Sự xuất hiện của Châu Thanh đã huỷ hoại lý trí của cậu ta, cậu ta đuổi tới cửa, có ý đồ dùng cái người mà Trữ Khâm Bạch để tâm để uy hiếp anh.

Cậu ta đang từng bước từng bước một đi về phía vực thẳm.

Trữ Khâm Bạch đi vòng qua cậu ta rồi bước xuống bậc thang, nghĩ tới gì đó rồi lại quay đầu lại: "Nếu cậu đã không thể đảm bảo tin tức của Châu Thanh có xuất hiện trên mạng hay không thì tôi có thể đảm bảo với cậu, nếu cậu thật sự dám làm như vậy, tôi sẽ cho cậu ném thử xem trong giới này cái gì mới thật sự là lòng người hiểm ác, biết được Trữ Khâm Bạch tôi rất cuộc là người như thế nào."

Rõ ràng giọng điệu của Trữ Khâm Bạch rất bình tĩnh nhưng sự tức giận bên dưới sự bình tĩnh này lại khiến cho Nhâm Kỳ Hiên dường như nhìn thấy một con quỷ mất trí.

Lúc này, cậu ta mới phát hiện ra mình chưa bao giờ thật sự quen biết anh.

Trữ Khâm Bạch mà cậu ta quen biết là ảnh đế Trữ nổi tiếng trong con đường đại lộ danh vọng, là anh Trữ trong lúc quay phim rất kính nghiệp như lời của mọi người.

Nhưng cậu ta chưa bao giờ tự hỏi chính mình, rốt cuộc Trữ Khâm Bạch là ai?

Sắc mặt Nhâm Kỳ Hiên tái nhợt, cũng liếc nhìn sang bên đường rồi cười khổ: "Lời thế này anh có dám nói với người đó không? Anh có dám để anh ta biết Trữ Khâm Bạch anh rốt cuộc có bao nhiêu hung ác, bao nhiêu máu lạnh không?"

Trữ Khâm Bạch: "Cậu ấy không cần biết."

Nhâm Kỳ Hiên lùi lại hai bước, trong lòng có hoảng hốt và sợ hãi, có sự phẫn nộ như tràng giang đại hải và sự đố kỵ điên cuồng.

Anh ta không cần biết, là bởi vì anh sẽ vĩnh viễn không như thế đối với anh ta sao?

Hay là nên nói, người đó đặc biệt đến thế trong lòng anh, đặc biệt đến mức không ai có thể so sánh được với anh ta?

Châu Thanh.

Nhâm Kỳ Hiên đến giờ phút này mới chân chân thật thật nhớ rõ người này.

Lúc Trữ Khâm Bạch lên xe, Châu Thanh bốt thì giờ liếc nhìn anh một cái.

"Giải quyết xong chưa?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch ngửa người dựa ra sau, trong không gian chật hẹp, mùi rượu trên người càng trở nên nồng nặc hơn một chút.

Anh nghiêng đầu sang đối diện với ánh mắt của Châu Thanh, "Cậu không muốn hỏi sao?"

Châu Thanh lắc đầu: "Không phải chuyện của tôi."

Trữ Khâm Bạch nghe thấy lời này ngược lại đã bật cười một tiếng, đột nhiên duỗi tay ra nhéo khuôn mặt nghiêm túc của Châu Thanh, nói: "Châu tổng luôn tỉnh táo và lý trí như vậy."

Châu Thanh vỗ bóp một cái vào mu bàn tay anh: "Đừng có mượn rượu làm càn."

Trữ Khâm Bạch được voi đòi tiên, buông phần da thịt mềm mại trên má cậu ra, ngón tay cái chà xát lên làn da hơi ửng đỏ, nói: "Vừa mới nhéo đã đỏ lên, quả nhiên là da mặt mỏng."

Châu Thanh nhìn mái tóc bù xù sau khi uống rượu của anh, chiếc áo sơ mi nhàu nát để lộ phần cổ hơi đỏ, vừa từ bên ngoài đi vào mang theo cả người đầy khí thế xâm lược.

Người này say rượu rồi cũng không lộ ra trên mặt, nếu không nhìn kỹ và ngửi thấy mùi rượu thì hoàn toàn sẽ không phát hiện ra anh đã uống rượu.

"Lái xe đi." Châu Thanh ra hiệu cho tài xế xuất phát.

Sau khi xuất phát, Trữ Khâm Bạch thế nhưng lại yên lặng trở lại chỗ ngồi, khoanh tay ngả người ra sau, không phát ra bất kỳ tiếng động gì.

Đi được nửa đường, Châu Thanh cảm thấy mắt hơi mỏi nên nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Cậu đã nhìn quen cảnh đêm của Lam Thành, mỗi lần trên đường về vào ban đêm, cậu vẫn luôn cảm nhận được một phần tĩnh mịch trong đó.

Trên cửa sổ bằng kính phản chiếu lên bóng của Trữ Khâm Bạch, lúc này Châu Thanh mới chú ý đến tay anh đang đặt lên vị trí dạ dày.

Châu Thanh quay đầu lại, đèn trong xe hơi mờ nhưng cậu vẫn có thể nhìn rõ quai hàm căng chặt của anh.

"Đau dạ dày sao?" Lúc Châu Thanh hỏi thì dứt khoát lấy tay anh xuống.

Dường như Trữ Khâm Bạch không ngờ đến động tác của cậu nên để lộ ra một đôi mắt mỏi mệt khi hơi rượu bốc lên có hơi ửng đỏ, lông mày nhíu

chặt, sự khó chịu không nói cũng rõ.

Châu Thanh không nhịn được thở dài, nghĩ đến trước đây, buổi tối trong phòng khách khi mình nói ăn bị đầy bụng rồi ngủ thiếp đi.

Cậu đặt máy tính xuống, hơi ngồi gằn lại, giơ tay lên hà một hơi vào lòng bàn tay, xoa rồi lại xoa, sau khi cảm thấy nóng lên thì đưa tay mình ra đặt lên vị trí vừa rồi anh đã che.

Châu Thanh bắt gặp ánh mắt đang sụp xuống của anh, nói: "Anh đã uống bao nhiêu thế? Biết mình bị bệnh dạ dày mà không chịu kiêng rượu, đây có được xem là tự chuốc họa vào thân không?"

"Không tránh được, ít hay nhiều cũng phải dính một chút." Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, thấp giọng nói.

Châu Thanh thật sự cũng biết điều này, bản thân cậu trong các trường hợp công việc đều phải uống, trong giới giải trí cũng không thể không có thuốc lá, rượu và tình sắc, làm thế nào có thể hoàn toàn tránh được.

Bàn tay Châu Thanh phủ lên chậm rãi thay anh xoa bóp, chỉ cảm thấy dưới lòng bàn tay là một vùng cơ bắp cứng rắn. Bởi vì chính mình không tập ra được nên lúc xoa bóp lại không nhịn được mà phân tâm sờ thêm vài lần.

Trữ Khâm Bạch khàn giọng nói: "Sờ đâu đấy?"

"Trông ấn tượng nhưng lại vô dụng." Châu Thanh bình tĩnh di chuyển về vị trí ban đầu, nói: "Có tập ra được cơ bụng cũng không có nghĩa là anh không bị đau dạ dày."

Trữ Khâm Bạch cắn răng: "Cậu ăn nói cho cẩn thận."

Châu Thanh không vòng vo loại vấn đề này với anh nữa: "Thuốc thì sao? Ở nhà còn không?"

"Hình như hết rồi."

"Vậy lát nữa trên đường mua thêm một ít."

Tư thế này của Châu Thanh không tiện lắm, giúp anh xoa bóp được hai phút đã định buông ra nhưng vừa mới lấy tay ra thì đã bị Trữ Khâm Bạch đè lại: "Tiếp tục."

Châu Thanh liếc anh một cái, kiên trì ngồi trở lại: "Lòng tốt của tôi đã được hai phút rồi, không có nhiều hơn đâu."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu trong ánh sáng mờ mờ bên trong xe, cái nhìn đó khiến cho Châu Thanh khẽ cau mày.

"Vẫn còn rất đau sao?" Cậu hỏi.

Trữ Khâm Bạch cười khẽ một tiếng, ngả người ra sau: "Lòng tốt quả thật đừng cho đi quá nhiều."

Châu Thanh nghĩ, "lòng tốt" này của anh là đang chỉ chuyện xảy ra tối nay.

Lúc ở cửa nhà vệ sinh, cậu đã nghe được đại khái, thật ra không cần đoán cũng biết Nhâm Kỳ Hiên thành ra như vậy không liên quan gì đến Trữ Khâm Bạch.

Châu Thanh đã từng bước đi trong đêm dài tăm tối, biết được tầm quan trọng của việc trong tim không có mưu cầu nào khác, cũng biết rằng vị trí càng lộng lẫy thì bóng tối ở bên dưới chỉ có nhiều chứ không ít.

Còn về Trữ Khâm Bạch, một người quanh năm ở trong hoàn cảnh như vậy, những gì đã trải qua và nhìn thấy càng không phải là sự trong sạch thuần túy, lòng tốt hay xấu vào lúc này là điều không cần thiết và vô dụng nhất.

Châu Thanh nói rằng không liên quan đến mình nhưng cuối cùng vẫn hỏi một câu: "Việc này của Nhâm Kỳ Hiên có phiền phức không?"

"Cái gì?" Trữ Khâm Bạch có vẻ khó hiểu, sau đó nhíu mày: "Không có việc gì nhắc cậu ta làm gì?"

Châu Thanh cạ lời: "Vừa rồi còn bảo tôi lòng tốt đừng cho đi quá nhiều."

Trữ Khâm Bạch bắt lặc: "Là bảo cậu đừng cho tôi quá nhiều."

"Có ý gì?"

"Tôi rất tham lam." Trữ Khâm Bạch lại nghiêng đầu nhìn sang, vẻ mặt tối tăm khó phân biệt: "Người tham lam nếu một ngày nào thật sự có suy nghĩ xấu, tôi sợ cậu ngay cả muốn chạy cũng không chỗ để chạy."

"Tôi thấy anh thật sự say không ít đâu."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một lúc, dứt khoát áp sát qua, hơi thở phun lên cổ Châu Thanh, trầm giọng nói: "Ừ, đúng vậy, chính vì uống say nên mới xin Châu tổng một chút thương hại." Đồng thời ấn tay Châu Thanh trở lại vị trí dạ dày ban nãy: "Lại ủ thêm một lát đi, tôi mà đau chết thì chẳng phải là cậu phải làm góa phụ sao."

Châu Thanh bị kéo tay không vùng ra được nên ấn lên rồi nghiêng răng: "Vậy tôi thấy anh vẫn nên đau chết đi là xong."

Trữ Khâm Bạch vùi đầu vào cổ cậu, khẽ cười, cười đến mức khiến cho Châu Thanh bị hun đỏ cả mặt.

Trợ lý và lái xe ở hàng ghế trước cùng nhau vùi đầu, đừng nói đến việc nhìn ra đằng sau, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- - -

Gin: ai cứu hai bóng đèn đoá đi =))))

Chương 52: C52: Chương 52

Trữ Khâm Bạch càng ngày càng quá trốn rồi.

Cái ôm trên phố ở nước ngoài, lúc này còn vùi đầu vào cổ mình hà hơi. Mỗi lần anh tới gần mình cũng không xem như quá đáng nhưng Châu Thanh lại có thể cảm nhận được rõ ràng rằng anh đang từng bước từng bước một bước vào giới tuyến an toàn của mình.

Dùng một cách thức bình tĩnh, không thể nghi ngờ và cũng khiến cho Châu Thanh không thể từ chối.

Đây không phải là công việc nên Châu Thanh không thể phân tích chuyện này một cách rõ ràng và mạch lạc. Đây cũng không phải là lĩnh vực sở trường của cậu nên sẽ không tránh khỏi đôi lúc tay chân lúng túng hay hoảng loạn.

Trữ Khâm Bạch lúc đau dạ dày cũng không tính là khiến cho người khác ghét bỏ.

Châu Thanh chỉ có thể hợp lý hóa hành vi của Trữ Khâm Bạch theo cách này, cũng hợp lý hoá tại sao mình không tránh đi.

Lúc về đến nhà đã là rất muộn.

Châu Thanh không ngờ lại nhặt được một đứa trẻ ở dưới lầu.

Cậu vừa xuống xe đã nhìn thấy bánh bao nhỏ chỉ cao đến nửa đầu gối chạy tới, ôm lấy chân cậu rồi gọi: "Mợ nhỏ."

Nó quẩn lấy Châu Thanh, người lúc này đã trực tiếp ngậy ra đó.

Cậu cúi đầu nhìn xuống thằng nhóc con đang ôm đầu gối mình, có lẽ chỉ khoảng ba bốn tuổi, đôi mắt to, đội mũ beanie và mặc một bộ đồ khủng long nhỏ.

Châu Thanh lấy lại bình tĩnh, cho rằng là đứa trẻ nhà nào đi lạc nên cúi xuống bế nó lên.

Cơ thể mềm mại của đứa trẻ nằm bò trên vai mình với một dáng vẻ ỷ lại.

"Ồ, đứa nhỏ ở đâu ra vậy?" Trần Đăng Đăng xuống xe từ ghế phó lái, là người đầu tiên nhìn thấy người mà Châu Thanh đang ôm.

Châu Thanh kéo quần áo của đứa trẻ, hỏi nó: "Ba mẹ con đâu?"

Đứa trẻ nói giọng trẻ con: "Bạn, bảo con đi tìm mẹ."

"Ba mẹ nhà nào lại vô trách nhiệm như vậy." Trần Đăng Đăng lập tức cau mày, nhìn xung quanh nhưng không thấy ai trông giống ba mẹ của đứa trẻ nên oán trách: "Con nhỏ như vậy mà cũng không sợ đi lạc nữa."

"Báo cảnh sát đi." Châu Thanh nói.

Trần Đăng Đăng nghe vậy thì lấy điện thoại ra.

Lúc này, Trữ Khâm Bạch từ bên kia xe đi xuống vẫn còn đang nghe điện thoại, nhìn về phía Châu Thanh một cái, chú ý đến người trên vai cậu thì nói với người trong điện thoại: "Tới rồi, ừm... Em sẽ không chịu trách nhiệm thay chị chăm con đâu, lập tức cho người đến đón đi."

Trữ An Nam: "Nửa tháng, đến lúc đó chị sẽ đích thân đến đón."

"Anh cả thì sao?"

"Anh ấy là một người độc thân hơn ba mươi năm rồi, làm sao mà chị dám

gửi đến chỗ anh ấy chứ?"

Trữ Khâm Bạch đặt tay lên nóc xe, đen mặt nói, "Vậy nên chị dựa vào cái gì mà cảm thấy em sẽ sẵn lòng chăm con cho chị vậy?"

"Dựa vào việc em là cậu nhỏ ruột của Niệm Niệm, nếu em không chăm, có bản lĩnh thì rút nó đi."

Chị hai nhà họ Trữ vẫn luôn là một kiểu người dữ dằn.

Biểu cảm của Trữ Khâm Bạch thật sự rất khó coi, đôi mắt đó dọa đứa nhỏ trên vai Châu Thanh sợ hãi đến mức càng ngày càng vùi vào lòng cậu.

Trữ Khâm Bạch hoà hoãn lại một chút, "Em gửi nó đến chỗ ông già đây."

Vừa nhắc tới Trữ Kiến Hùng, Trữ An Nam lập tức nổi giận, "Trữ Khâm Bạch, có phải em muốn ăn đòn đúng không!"

Giọng nói tức giận của người phụ nữ có thể nghe được rõ ràng trong bãi đậu xe mà không cần bật loa ngoài.

Trần Đăng Đăng đã sớm dừng lại hành động báo cảnh sát, co ro trước xe không dám mở miệng.

Châu Thanh cũng đoán được đại khái thân phận của đứa trẻ.

Trước đây cậu đã biết được từ Châu Khải Tông rằng chị hai của Trữ Khâm Bạch đã kết hôn được vài năm, nghe điện thoại của Trữ Khâm Bạch thì có lẽ là có việc mới gửi đứa trẻ trở lại Lam Thành.

Châu Thanh không quan tâm đến nội dung cuộc gọi của Trữ Khâm Bạch nữa mà quay đầu lại, dịu dàng hỏi đứa nhỏ: "Con tên là gì?"

Đứa trẻ gõ cằm lên vai Châu Thanh, nói từng chữ một: "Con tên là Thịnh Niệm An."

Thật sự vô cùng đáng yêu.

"Vì sao con lại biết chú vậy?" Châu Thanh vô thức bắt chước giọng điệu của đứa trẻ.

Thịnh Niệm An: "Bởi vì con đã từng thấy ảnh của mẹ nhỏ, cậu nhỏ rất hung dữ luôn, mỗi lần gọi điện thoại với mẹ đều cãi nhau."

Châu Thanh: "Đúng vậy, anh ta hung dữ lắm, chúng ta mặc kệ anh ta."

Sự cãi vã mà trẻ con hiểu được có lẽ là do giọng điệu không được tốt cho lắm.

Châu Thanh cũng không quan tâm đứa trẻ gọi cậu là gì, cậu nghĩ bức ảnh này hẳn là bức ảnh mà trước đây Châu Thanh và Trữ Khâm Bạch kết hôn và gia đình anh nhận được, nhưng trên thực tế không phải vậy.

Ba người con nhà họ Trữ có tính cách khác nhau.

Anh cả thận trọng, đối với lời của ba gần như là bảo sao nghe vậy, từng bước trưởng thành và thuận lợi tiếp quản sản nghiệp của gia đình.

Chị hai lại có tính cách nóng nảy nhưng trong một gia đình phức tạp như vậy, mối quan hệ giữa ba người lại tốt đến không ngờ.

Mối quan hệ giữa Trữ Khâm Bạch và Trữ Húc Minh vẫn xem như khá ổn, bởi vì anh cả đã dẫn dắt anh khi anh còn nhỏ. Còn hai chị em này mặc dù chưa hẳn có bao nhiêu tâm sự nhưng trong những năm tồi tệ nhất ở tuổi mười mấy của Trữ Khâm Bạch, người chị hai này là người duy nhất sẽ néo tai anh, nói đánh anh là sẽ đánh.

Trữ An Nam đã đẩy đi đối tượng mà Trữ Kiến Hùng đã sắp xếp cho cô từ lâu, nhất quyết gả cho Thịnh Xuyên vào năm đó.

Mối quan hệ giữa cha và con gái đã xuống đến mức đóng băng.

Khi đó, người em trai đã rời khỏi nhà họ Trữ từ lâu này đã ở sau lưng kiểm tra nhân phẩm của Thịnh Xuyên, cũng là người duy nhất đưa tay ra giúp đỡ cô.

Người khác đều cảm thấy anh cả và chị hai nhà họ Trữ đối với người em cùng cha khác mẹ này thật sự không tệ.

Trên thực tế, người duy nhất duy trì mối quan hệ tình thân còn lại của nhà họ Trữ, ngược lại là Trữ Khâm Bạch.

Trữ An Nam kìm nén cơn tức giận, bắt đầu thương lượng: "Chị nghe nói "bà xã" em trước đó đã gặp phải một tai nạn lớn, sức khỏe không tốt lắm đúng không. Những báo cáo sức khỏe mà em gửi cho Thịnh Xuyên chị đều xem rồi, em biết anh rể của em không chỉ là một chuyên gia Khoa Ngoại mà trên phương diện đề tài nghiên cứu phục hồi chức năng cũng có thành tích không tệ, đến lúc đó để anh ấy qua giúp em xem xem, thế nào?"

Nếu thể bài tình thân không dùng được thì cứ dứt khoát bàn điều kiện, điều này rất Trữ An Nam.

Trữ Khâm Bạch quả nhiên không nói nữa.

Nghe nói rằng sau khi kết hôn, anh và đối tượng kết hôn đã phát triển ngoài mong đợi, lúc đầu cô còn không tin nhưng bây giờ đã tin rồi.

Ở bên này, Trữ Khâm Bạch đứng lúc nhìn thấy Châu Thanh đang nhỏ giọng nói chuyện với đứa trẻ, cụ thể là lúc nào gửi báo cáo cho Thịnh Xuyên, Trữ Khâm Bạch cũng không thể nhớ chính xác ngày tháng nữa rồi.

Khi đó, vốn là để điều tra cậu nên anh đã bảo Phạm Tuyền lấy lại báo cáo của bệnh viện lúc cậu nhập viện, cuối cùng lại gửi báo cáo cho Thịnh Xuyên, hỏi anh xem cần chú ý điều gì trong cuộc sống hằng ngày.

Trữ Khâm Bạch thu tầm mắt lại: "Một tuần, không thể nhiều hơn."

Trữ An Nam: "Được! Đồ của Niệm Niệm chị sẽ cho người chuyển tới chỗ em."

Châu Thanh thấy anh cuối cùng cũng cúp điện thoại thì quay đầu sang hỏi anh, "Nói thế nào vậy?"

"Chăm mấy ngày, đến lúc đó có người đến đón."

Trữ Khâm Bạch đi vòng qua, muốn nhận lấy đứa trẻ trong tay cậu.

Thịnh Niệm An vận vẹo cơ thể, nhất quyết không để cho anh bế, lẩm bẩm: "Muốn mợ nhỏ cơ, muốn mợ nhỏ cơ."

"Thịnh Niệm An!" Trữ Khâm Bạch lạnh mặt gọi một tiếng.

Châu Thanh không thể chịu nổi dáng vẻ này của anh.

"Anh dọa nó rồi." Châu Thanh vỗ lưng đứa nhỏ, trách móc: "Nói chuyện cho đàng hoàng."

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái: "Thích trẻ con à?"

Châu Thanh suy nghĩ một lúc: "Hắn là... xem như vậy."

"Cái gì mà xem như vậy?"

Châu Thanh cũng không giải thích.

Sự kiên nhẫn của cậu với trẻ con đến từ kinh nghiệm của chính mình.

Cậu đã chứng kiến biết bao nhiêu đứa trẻ mồ côi, có những đứa trẻ ăn xin lang thang trên đường phố, sinh ra đã không cha không mẹ, có những đứa trẻ trong thời loạn thế qua một đêm đã mất đi cha mẹ nhưng vẫn còn thơ dại chưa biết gì, đứng bên xác chết lạnh ngắt chờ cha mẹ mở mắt. Có những đứa trẻ trong nhà thờ kết thành bè lũ và phụ thuộc lẫn nhau, nhưng lại giống như một đàn gà con sợ hãi, chỉ cần gió thổi cỏ lay sẽ co lại thành

một cụm la hét thất thanh.

Những đôi mắt đó là sự giải thích tốt nhất cho việc sinh ra không đúng thời đại, nhiều đứa trong số đó cũng kết thúc ở thời thơ ấu, thậm chí còn không kịp trưởng thành.

Lúc Châu Thanh xử lý khoản tiền cuối cùng trong tay đã đầu tư số tiền này vào một vài cơ sở thu nhận trẻ mồ côi lớn nhất.

Nếu muốn nói là thích trẻ con thì thật ra cậu cũng không biết có được xem là thích hay không nhưng cậu sẽ không dễ dàng nuôi dưỡng và dạy dỗ bất kỳ đứa trẻ nào.

Sau khi con gái của chị họ đi lạc, Châu Thanh đưa người về nhà họ Châu để chăm sóc còn vì một lý do nữa là lúc đó cô đã mang thai được bảy tháng.

Cũng là lý do vì sao lúc Châu Thanh gặp Phượng Kiều Kiều, Phượng Kiều Kiều nói rằng cậu hiểu biết rất nhiều.

Thế nhưng cuối cùng đứa trẻ đó đã không được sinh ra, tình trạng tinh thần của chị họ không ổn định, còn chịu phải kích thích khi nhà chồng gặp nạn nên đã dẫn đến chứng khó sinh.

Phụ nữ ở thời đó như một lá bèo trôi nổi.

Trẻ nhỏ càng yếu ớt hơn.

Vùng trời mà Châu Thanh có thể chống đỡ không hề vững chắc hay rộng rãi, ngay cả một con chó cưng như Đào Đào cậu còn không muốn nuôi lại, càng đừng nói đến việc đảm đương thêm một sinh mệnh mới.

Nhưng khi nhìn thấy đứa trẻ thì việc mềm lòng là không thể tránh khỏi.

Bây giờ đứa trẻ lại được nuôi dưỡng trở nên mềm mại, bông trong tay giống như một đám mây.

Châu Thanh thấy Thịnh Niệm An vô cùng sợ hãi Trữ Khâm Bạch thì nhìn anh rồi hỏi ngược lại: "Anh không thích trẻ con sao?"

"Tôi sợ trẻ con." Trữ Khâm Bạch lạnh lùng nói.

Châu Thanh: "..."

Trong căn hộ đột nhiên có thêm một bánh bao nhỏ, mang đến thêm một chút tác động cho sinh hoạt chung hoà thuận của Châu Thanh và Trữ Khâm Bạch.

Trải qua hai tiếng đầu tiên của giai đoạn thích ứng, mặc dù Thịnh Niệm An không sợ Trữ Khâm Bạch như ban đầu nữa nhưng về cơ bản cũng sẽ vòng qua đối phương rồi đi mất, còn Châu Thanh thì đi đâu, cái đuôi nhỏ sẽ đi theo đó.

Rõ ràng là nó chưa từng gặp Châu Thanh nhưng có lẽ là đứa nhỏ bẩm sinh hiểu được ai trông có vẻ an toàn hơn và dễ ở chung hơn.

Nó đến rất vội vàng nên cho dù có gọi thám Trương sang giúp chăm nom thì cũng phải để đến ngày mai.

Buổi tối hôm đó chỉ có hai người xử lý nó.

Đã mười hai giờ rồi.

Không chịu đi tắm, không chịu đánh răng, không chịu đi ngủ mà nháo nhào đòi tìm ba mẹ.

Trữ Khâm Bạch ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt đen thui, lòng kiên nhẫn vừa nhìn đã biết là sắp hết.

Châu Thanh không hỏi tình huống bên phía chị hai anh là gì mới gửi đứa trẻ sang đây nhưng nhìn cặp cậu cháu bị bắt ép phải ở bên nhau này thì có dự cảm về cuộc sống gà bay chó sủa tiếp sau đây của Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch khoanh tay, nhìn đứa nhỏ ngồi trên thảm rơi nước mắt: "Mẹ con một tuần nữa mới có thời gian đến đón con, ba con đi nước ngoài rồi, tạm thời không về được. Bây giờ hoặc là con ngoan ngoãn đi tắm, hoặc là cậu sẽ gửi con cho trợ lý của cậu, con chọn đi."

Anh giống như đang đàm phán với một người lớn chứ không phải là một đứa trẻ.

Thịnh Niệm An cầm lấy chiếc xe đồ chơi của mình đập vào người anh: "Cậu nhỏ thôi, cậu nhỏ hư!"

Sau khi đập người xong thì "oa" lên một tiếng càng khóc to hơn.

Châu Thanh quả thật không thể nhìn được nữa nên đã kịp thời mang đứa nhỏ vào phòng tắm, vừa đỡ nó đi tắm vừa vỗ về nó bình tĩnh lại.

Châu Thanh cũng không đủ kinh nghiệm trong phương diện này.

Trẻ em rất hay quên và ham chơi, Châu Thanh rất nhanh đã bị dội nước ướt hết cả người trong phòng tắm, lúc kệ đựng đồ của trẻ em đổ xuống, Châu Thanh đứng phải Trữ Khâm Bạch vì nghe thấy tiếng động nên đẩy cửa vào.

Trữ Khâm Bạch cau mày, nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trong phòng tắm thì hơi thở đông lại ngay tại chỗ.

Châu Thanh xắn tay áo lên, để lộ nửa cánh tay gầy guộc trắng nõn, chiếc áo sơ mi dài nửa người dán sát cơ thể, vòng eo nhỏ nhắn bên trong có thể nhìn thấy trong nháy mắt.

Vậy mà người này vẫn cứ không biết tự giác, mở đôi mắt đang bị mái tóc ướt sũng che phủ ra, kinh ngạc nhìn anh, nói: "Sao anh lại vào đây?"

"Đi vào nhìn xem." Trữ Khâm Bạch nói.

Vừa nói vừa lấy chiếc khăn tắm lớn trên giá bên cạnh ra, giũ ra rồi trực tiếp

phủ lên cả người Châu Thanh, lau tóc cho cậu rồi nói: "Ra ngoài thay đồ đi, để tôi."

"Lát nữa anh lại làm nó khóc cho mà xem." Châu Thanh nói.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu chăm chú: "Nó khóc hay cậu khóc, cậu chọn cái nào?"

"Cái gì?" Châu Thanh ngơ ngác hỏi.

Trữ Khâm Bạch: "Đừng nói nhảm, ra ngoài."

Lúc Châu Thanh vẫn còn ở trong trạng thái khó hiểu đã trực tiếp bị đẩy ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, trong phòng tắm lại vang lên tiếng tranh cãi một lớn một nhỏ.

Tối hôm đó, Châu Thanh ngủ đến nửa đêm thì một chiếc bánh bao thịt đột nhiên chui vào trong chăn.

Vào khoảnh khắc cậu giật mình tỉnh giấc thì đúng lúc ánh đèn trong phòng sáng trưng, cậu ngồi dậy nhìn thấy Trữ Khâm Bạch đang đứng ở cửa.

Đứa trẻ trên ngực Châu Thanh lộ ra một cái đầu, bĩu môi với người ở cửa: "Con chỉ muốn ngủ với mẹ nhỏ thôi, không ngủ với cậu đâu."

"Thịnh Niệm An, con lại làm loạn nữa xem, bây giờ cậu lập tức ném con ra đường có tin không?"

Mái tóc của Trữ Khâm Bạch rối tung lên, rõ ràng là đã bị hành hạ không ít.

Châu Thanh bị kẹp giữa hai cậu cháu, nhìn dáng vẻ của Trữ Khâm Bạch lại cảm thấy buồn cười.

Trữ Khâm Bạch nhắc chân bước vào phòng của Châu Thanh, đến bắt người

trong vòng tay cậu.

Châu Thanh bị đứa trẻ đè x.uống, không ngừng co lại, cọ đến chỗ nhột nên bật cười thành tiếng. Cậu nhìn Trữ Khâm Bạch ở phía trên, nói: "Bỏ đi, cứ để nó ngủ ở đây đi, dù sao cũng chỉ có một đêm thôi, ngày mai thím Trương đến rồi."

"Ngày mai cậu không đi làm sao?" Trữ Khâm Bạch nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu thì nói.

Châu Thanh: "Không sao, một đêm thôi mà."

Châu Thanh vừa nói vừa ôm mông của đứa trẻ, nói: "Niệm Niệm, con nói cho cậu nhỏ của con biết tại sao muốn ngủ với chú, nếu như lý do có thể thuyết phục anh ấy thì tối nay có thể ở lại chỗ của chú."

Thịnh Niệm An ôm lấy cậu: "Mợ nhỏ thơm lắm, con thích."

Châu Thanh đối diện với ánh mắt cười như không cười của Trữ Khâm Bạch, nhất thời cảm thấy xấu hổ.

"Nước hoa?" Trữ Khâm Bạch hỏi cậu.

Giọng nói của Châu Thanh trở nên căng thẳng: "Không có, chắc là mùi sữa tắm."

"Đồ dùng trong mấy phòng tắm trong nhà đều cùng một nhãn hiệu, tại sao lại là cậu thơm hơn?"

Châu Thanh cúi rồi, trừng mắt nhìn anh: "Làm sao tôi biết được."

Thịnh Niệm An học theo cậu: "Làm sao con biết được."

Trữ Khâm Bạch "chậc" một tiếng, gật đầu, "Được rồi, hai người đều là tổ tông của tôi."

Anh vừa nói vừa cúi xuống kéo đứa nhỏ ra, đè xuống bên cạnh rồi nghiêng rặng: "Muốn ngủ thì ngủ cho đàng hoàng cho cậu, đừng có cọ lung tung."

Trong thời gian ba bốn ngày, Thịnh Niệm An đã được trợ lý của cậu nhỏ và người đại diện là chị Phạm chăm sóc.

Trữ Húc Minh còn đặc biệt cho người gửi một đồng đồ đến căn hộ.

Ngay cả Châu Thanh cũng bị đứa trẻ quẩn lầy không buông nên phải đưa nó đến công ty một lần và nhận được sự yêu thích mãnh liệt của các chị thư ký trong tầng văn phòng sếp tổng.

Bọn họ cũng không cảm thấy đó là con của Châu Thanh, suy cho cùng trông cũng rất không giống nhau.

Hứa Triều vẫn nơm nớp lo sợ, lần trước đi công tác ở Anh, rõ ràng là cậu ta đi cùng anh Thanh nhưng mọi người trong công ty đều nói rằng lúc cậu đang họp video, trong phòng có thêm một người đàn ông.

Hứa Triều vẫn chưa từng hỏi.

Sau khi tan làm, cậu ta thay Châu Thanh bế đứa nhỏ, sợ người khác hỏi đến sẽ ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân bí mật của anh Thanh.

Nhưng sợ cái gì thì cái đó đến.

Khi thang máy đi xuống đến tầng 16, các đồng nghiệp từ bộ phận marketing và bộ phận sản xuất vừa đúng lúc bước vào thì lần lượt chào hỏi.

"Châu tổng, trợ lý Hứa."

Một đồng nghiệp nữ ngạc nhiên hỏi: "Đứa trẻ ở đâu ra vậy, đáng yêu quá."

"Của một người bạn." Châu Thanh mỉm cười, không nói nhiều.

Có người chọc Thịnh Niệm An: "Bé con, con là con nhà nào vậy?"

"Con ở nhà cậu nhỏ và vợ nhỏ ạ."

Mọi người trong thang máy đều cười.

Hứa Triều bắt đầu đố mò hôi.

Nữ đồng nghiệp tiếp tục chọc: "Cậu nhỏ của con là ai?"

"Trữ Khâm Bạch ạ." Đúng lúc poster quảng bá phim "Tôi không phải tôi" xuất hiện trên màn hình trong thang máy, nó chỉ vào đó nói: "Ồ đằng kia!"

Các đồng nghiệp đều vô cùng vui vẻ.

"Thế mà lại nói là ảnh đế Trữ cơ đấy."

"Chắc là người lớn dạy thế, hoặc là tự thấy trong rạp chiếu phim đây mà."

Các đồng nghiệp bắt đầu nói chuyện phiếm: "Đây là chuyện rất bình thường, cháu trai nhỏ của tôi có lần nhìn thấy một idol thế hệ mới trên TV, ngày ngày đi tìm ảnh của người ta hoặc gọi người ta là anh. Mấy đứa trẻ bây giờ thật là, mới tí tuổi đầu đã bắt đầu đu idol rồi."

Châu Thanh thật ra không bao giờ lên mặt trước mặt cấp dưới, chỉ cần không phải là những dịp công khai nghiêm túc, mọi người đều sẽ nói những chuyện không quan trọng trước mặt cậu.

Còn có người khác hỏi cậu: "Châu tổng, tuần sau chúng ta có hoạt động teambuilding, anh có đi không ạ?"

"Kinh phí tôi đã duyệt rồi." Châu Thanh cười nói: "Có đi hay không đến lúc đó còn phải xem lịch trình."

"Châu tổng, anh nhất định phải đi nha. Công ty tổng cộng không có bao nhiêu đồng nghiệp nam đẹp trai, nếu không phải đều đã kết hôn rồi thì

cũng là có con rồi. Anh cứ xem như để cho đồng nghiệp nữ chúng tôi no mắt đi, nhất định phải đi, phải dựa vào Châu tổng anh để kéo dài mạng sống đây."

Có đồng nghiệp nam giả vờ bất mãn: "Tôi nói này, các cô có phải là quá không để bọn tôi vào mắt rồi không, còn đứng sờ sờ ở đây đây này."

Châu Thanh bật cười: "Tôi biết gần đây mọi người đều vất vả với dự án hợp tác của Tín Thành, thế này đi, phúc lợi Lễ Quốc khánh sẽ tặng mỗi người hai phiếu xem phim miễn phí, dẫn người nhà hoặc người yêu đi thư giãn đi."

"Châu tổng muôn năm!"

"Châu tổng, tôi yêu anh."

"Đệt, vừa rồi ai nói yêu đây, câm miệng, để tôi nói."

Thang máy vừa đến tầng 1, Châu Thanh bước ra khỏi thang máy đầu tiên trong tiếng huyền não.

Hứa Triều đi theo phía sau, thằng nhóc con trong lòng vươn tay về phía Châu Thanh, "Mợ nhỏ ôm."

Không ôm thì không được, Châu Thanh xoay người, đưa cặp giấy tờ cho Hứa Triều, nhận lấy đứa nhỏ rồi nhấc chân bước ra khỏi cửa lớn.

Những người phía sau ngơ ngác nhìn nhau.

"Vừa rồi có phải tôi nghe nhầm không?"

"Phải đó."

"Nhất định là nghe nhầm rồi. Nếu như Trữ Khâm Bạch thật sự là cậu nhỏ của nó, Châu tổng của chúng ta là mợ nhỏ? Nghĩ cái gì thế, đây là điều viễn vông đây có được không."

"Tôi cũng thấy vậy."

"Đi thôi đi thôi, thẻ giao thông hai trăm tệ còn chê đắt, lo lắng cho tình yêu và hôn nhân của anh để lớn làm gì, rách việc à."

"Đúng vậy." Đồng nghiệp nam thở dài: "Một năm trước tôi còn nghĩ đến việc nhảy việc, nếu như không phải Châu tổng đến thì tiền sữa bột của con tôi còn không biết ở đâu kìa."

"Người đi làm thuê khổ vãi."

"Châu tổng mãi đỉnh."

Chương 53: C53: Chương 53

Bộ phim "Tôi không phải tôi" của Trữ Khâm Bạch được công chiếu vào ngày Lễ Quốc khánh theo như lịch trình, trong kỳ nghỉ lễ dài, doanh thu liên tục sụt giảm trong nhiều ngày khiến cho tất cả các bộ phim cùng kỳ đều bị treo. Từ đạo diễn đến hậu trường cho đến diễn viên đều trở thành chủ đề nóng trong thời gian đó.

Sau khi Châu Thanh thu thập ý kiến của công chúng thì bộ phim phúc lợi cho ngày lễ tình cờ chọn trúng bộ phim này.

Nhưng bản thân Châu Thanh không đi xem vì gần đây công ty vẫn đang bận rộn với vụ hợp tác với Tín Thành.

Sau sự việc với Dịch Khang lần trước, Lưu Thắng Sử đã đích thân đến Lam Thành và liên lạc với Châu Thanh, vừa vặn là ngày thứ năm của kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh.

Địa điểm được chọn trong quán trà nơi Châu Thanh gặp Trữ Húc Minh lần đầu tiên.

"Hội trưởng Lưu." Châu Thanh đặt chén trà trước mặt đối phương, lùi về phía sau, ngồi xuống rồi nói: "Lần này ngài tới đây nhất định không đơn giản như ôn chuyện cũ và nghỉ phép đúng không?"

Lưu Thắng Sử cầm ly lên, mỉm cười nói lấp lửng với cậu: "Cậu đoán xem."

Châu Thanh suy nghĩ một chút: "Bây giờ là Tuần lễ vàng Quốc Khánh, là vì hoàn thành dự án cổ phần Đại Hội Thành (*) sao?"

(*) bản gốc là 大汇城, mình tra ra được đây là một trung tâm mua sắm ở Huệ Châu thuộc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc nhưng cũng không chắc có đúng không.

"Có thể xem là vậy." Lưu Thăng Sử không nói thẳng mà tiện thể tán thưởng Châu Thanh: "Tôi không ngờ được cậu trưởng thành nhanh như vậy, lần trước chúng ta gặp mặt, cậu mới đạt được hợp tác với Thịnh Vũ không lâu, bây giờ cậu đã nắm rõ tình thế của toàn bộ Lam Thành trong lòng bàn tay rồi."

Châu Thanh mỉm cười: "Không thể thiếu được sự giúp đỡ của hội trưởng Lưu."

Cẩn thận quay đầu nhìn lại, con đường này thật sự đã đi được rất xa rồi.

Bước đầu tiên hợp tác với Thịnh Vũ là sự lựa chọn quan trọng nhất và cũng là đúng đắn nhất của Châu Thanh vào thời điểm đó, đây là một quá trình chậm chạp đưa công ty khôi phục lại và sống lại. Sự thúc đẩy kinh tế của dự án phía Tây đã từng bước đưa công ty trở về đúng hướng.

Tất cả những quyết sách và nội dung đưa ra bây giờ chỉ là để máu và thịt ngưng tụ lại, tạo ra năng lực có thể tự động bay liên tục tuần hoàn trên khung thép này.

Lưu Thăng Sử nhìn chàng trai trẻ trước mặt, cũng không đánh đổ nữa mà nói, "Lần này hẹn cậu quả thật có việc quan trọng hơn."

"Ngài nói đi."

Hội trưởng Lưu bình tĩnh nhấp một ngụm trà: "Tin tức chính xác từ phía trên, Lam Thành sắp sửa đầu tư số tiền lớn khoảng mười một con số để xây dựng một khu phát triển mới."

Vừa nói ông vừa thổi nước trà trong chén, chờ đợi biểu cảm kinh ngạc của người đối diện lộ ra nhưng thật đáng tiếc là Châu Thanh không hề có nhiều thay đổi trong cảm xúc.

"Cậu không kinh ngạc sao?" Lưu Thăng Sử không nhịn được nói trước.

Ngón trỏ của Châu Thanh vượt nhẹ đường viền chén trà, đặt xuống rồi cười nhẹ: "Theo tôi được biết, cơ sở hạ tầng và kết cấu của hai khu phía Đông và phía Tây của Lam Thành đã rất hoàn thiện rồi, chỉ riêng khu vực phía Bắc vẫn luôn vì vị trí địa lý mà chưa được tiêu chuẩn hóa, đây là phía trên muốn có đủ thể chân vạc sao?"

Lưu Thăng Sử hơi sững sốt một chút, sau đó bật cười thành tiếng, "Nói chuyện với người thông minh quả nhiên rất thoải mái."

"Vậy hội trưởng Lưu tìm tôi là để?"

Lưu Thăng Sử ý tứ sâu xa: "Châu Thanh, cậu là một người có tiền đồ rộng mở."

"Chi bằng hội trưởng hãy nói rõ ràng đi."

"Lời tôi nói chỉ dừng ở đây thôi. Đây là dự án trọng điểm của phía trên, là một miếng thịt mỡ lớn trong mắt nhiều nhà phát triển. Có sự tăng cường của chiến lược phía Tây, ngành sản xuất và gia công ở toàn bộ khu vực phía Bắc Lam Thành sớm muộn gì cũng sẽ độc quyền trong tay cậu. Có thể đưa khu phát triển đi lên hay không, tác dụng của cậu trong đó hẳn là không cần tôi nói nữa. Nói không chừng sau này tôi còn phải dựa vào Châu tổng cho tôi mặt mũi ấy chứ."

Châu Thanh không tiếp thu giả thiết vẽ ra miếng bánh lớn này, càng không có sự vui mừng khôn xiết mà Lưu Thăng Sử nghĩ, cậu chỉ nói: "Tôi không hề có dã tâm độc chiếm ngành công nghiệp ở khu vực phía Bắc."

"Vậy cậu..." Lưu Thăng Sử dường như đang cau mày.

Từ trước đến nay Châu Thanh đã dựng lên không ít gian hàng, từ việc hợp tác với Trữ Húc Minh đến việc xây dựng và phát triển Phủ Thành, thúc đẩy

huyết mạch kinh tế của Châu thị ở phía Tây, cậu không phải người có tầm nhìn hạn hẹp.

Người có tầm nhìn và năng lực sánh đôi với nhau làm gì có ai mà không phải người có dã tâm.

Châu Thanh biết Lưu Thăng Sử đang nghi hoặc điều gì nên chủ động nói: "Vấn đề ban đầu của Châu thị áp dụng cho rất nhiều công ty cùng loại, một khi bị độc quyền, những doanh nghiệp vừa và nhỏ này thật sự sẽ hoàn toàn không còn đường sống."

Lưu Thăng Sử dừng lại một lát mới hỏi cậu: "Cho nên ý cậu là muốn từ bỏ cơ hội này?"

"Vừa vặn ngược lại." Châu Thanh nói: "Tiến vào khu vực phát triển không chỉ có một con đường, sự khác biệt giữa một chiếc đĩa và một đôi đĩa không chỉ là sự khác biệt về sức chịu đựng. Khi so sánh lợi ích kinh tế của cá nhân và lợi ích của mười người hay trăm người đều không giống nhau. Tôi chỉ cảm thấy rằng việc mượn phương pháp đàn áp này để mưu cầu tư lợi là trái với cách làm việc theo ý định ban đầu của tôi, ngoài ra không có lý do đặc biệt nào khác."

Lưu Thăng Sử im lặng uống hết chén trà, cuối cùng nhướn mày nói: "Nước trong thì không có cá, đạo lý này Châu tổng không phải không hiểu."

Châu Thanh gật đầu: "Tôi tôn trọng tất cả các quy tắc thị trường."

Tôn trọng không có nghĩa là mình sẽ làm như vậy.

Sự phát triển của Châu thị đi đến giai đoạn hiện tại vẫn có thể xem là một thời cơ có lợi cho một bước mở rộng mang tính thăm dò, dùng để kiểm tra thành quả cũng được, hay tiến về phía trước một bước cũng được. Tin tức phía trên đầu tư vốn xây dựng khu phát triển sẽ là tiền đề có lợi nhất.

Cá lớn nuốt cá bé là quy luật của thị trường, nhưng người của mình đánh người của mình thì cuối cùng chỉ còn lại bốn chữ "kẻ có dã tâm" mà thôi.

Châu Thanh dành hơn nửa ngày trong quán trà với Lưu Thăng Sử, lúc ra khỏi cửa đã là hai giờ chiều.

Lúc này, Lưu Thăng Sử mới nói với cậu rằng khu phát triển không chỉ đang tìm kiếm các công ty trước mà phía trên chủ yếu còn đang muốn tìm kiếm những nhân vật đại diện để điều phối thị trường.

Tìm tới tìm lui thì tìm được Châu Thanh.

Trước khi Lưu Thăng Sử lên xe rời đi thì nhìn cậu nói: "Phía trên hy vọng tìm được người với tư cách là một phần của nhà đầu tư và tham dự vào quá trình phát triển của dự án. Không muốn tìm người đại diện của công ty vì sợ là sẽ thừa nước đục thả câu, nhưng Châu Thanh, ngược lại bây giờ tôi lại cảm thấy rằng không ai thích hợp hơn cậu."

"Hội trưởng Lưu." Châu Thanh đứng bên cạnh xe, đột nhiên tỉnh ngộ: "Đây mới là nguyên nhân trọng điểm chú tìm đến tôi lần này đúng không?"

Lưu Thăng Sử cười lớn: "Cậu cũng đừng trách tôi, tôi chỉ là người tiên phong khảo sát thôi."

Cuối cùng Lưu Thăng Sử nói với cậu, "Chậm nhất là tuần sau sẽ có người xuống để thảo luận chi tiết với cậu." Vừa nói vừa vỗ vai cậu, "Trước đó tôi có nói sau này nói không chừng phải dựa vào mặt mũi của Châu tổng, lời này không phải là giả. Hơn nữa, tiết lộ cho cậu một câu, phía trên thật ra đã quan sát cậu một thời gian rồi, thứ xem trọng nhất là năng lực và định hướng giá trị doanh nghiệp. Cậu là một ứng cử viên phù hợp cho vị trí người đại diện. Bằng không thì những tài nguyên trước đây cậu cho rằng một hội trưởng Hiệp hội Danh dự như tôi thật sự có quyền lực lớn như vậy mà dám trực tiếp cho cậu sao? Dự án này làm tốt rồi thì cái tên Châu Thanh của cậu xem như lên được danh sách công danh. Được rồi, đi đây."

Lưu Thăng Sử chấp tay sau lưng, bước vào chiếc xe Audi màu đen bên đường.

Tuổi đã gần năm mươi nhưng vẫn luôn che giấu tất cả những thành công và danh tiếng.

Lúc này, Châu Thanh mới nhớ ra Trữ Khâm Bạch từng nói Lưu Thắng Sử này từng là người của Ủy ban Giám sát và Quản lý Tài sản thuộc sở hữu Nhà nước của Hội đồng Nhà nước, mặc dù được cử xuống hưởng ứng lời kêu gọi nhưng ông lại có quan hệ rất sâu với cấp trên.

Rốt cuộc sâu đến mức nào, bây giờ Châu Thanh đã có một chút cảm giác.

Hứa Triều vẫn luôn ở bên ngoài đợi cậu, lúc này thấy xe rời đi thì đi qua.

"Rốt cuộc hội trưởng Lưu tìm anh Thanh có việc gì vậy ạ?"

Châu Thanh nhìn đuôi xe đã biến mất trên con phố rồi thu tầm mắt lại: "Gần đây làm việc gì cũng nên khiêm tốn một chút."

"Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?" Hứa Triều lo lắng hỏi.

Châu Thanh: "Không có, chỉ là gần đây phía nhà nước đã hành động. Cậu hãy bắt tay vào soạn thảo thông báo điều Tiên Thịnh và Chu Cần về lại đi, sắp đến lúc rồi."

Hứa Triều suy nghĩ: "Có phải là nên đợi thêm một chút nữa mới tốt không, nghiệp vụ bên kia vừa mới ổn định được không lâu."

"Không sao, củng cố cơ sở xong cũng không còn không gian phát huy thêm nữa, mấy tháng nay các phương diện đều gần như ổn cả rồi. Lam Thành có một khu phát triển mới cần hoàn thành, bọn họ còn có việc khác phải làm, điều trở lại đi."

Hứa Triều sửng sốt một chút, sau đó vội vàng gật đầu: "Được, em sẽ nhanh chóng thu xếp."

Mặc dù đã đi theo anh Thanh rất lâu rồi nhưng Hứa Triều tự nhận mình vẫn

chưa học được một phần ba bản lĩnh của cậu.

Giống như khu vực phát triển mới mà cậu vừa đề cập, suy nghĩ đầu tiên trong đầu cậu ta chính là cảm thấy đây là một việc lớn, nhưng cụ thể quan trọng ở đâu lại không thể nắm bắt được điểm mấu chốt.

"Anh Thanh, em đưa anh về nhé?" Hứa Triều hỏi.

Châu Thanh nhìn thời gian, nói: "Không, đến nhà họ Trữ."

"Ơ? Nhà họ Trữ?"

"Sinh nhật của Trữ Kiến Hùng, tôi nhận được thiệp mời nên phải đi một chuyến."

Thiệp mời đã được gửi trực tiếp đến công ty vài ngày trước, không phải nhận được lời mời với tư cách là đối tượng kết hôn của Trữ Khâm Bạch mà với tư cách là sếp tổng của Châu thị ở Lam Thành. Anh cả Trữ Húc Minh mời như vậy có lẽ là vì cảm thấy rằng thân phận phía trước của cậu không thích hợp xuất hiện trong trường hợp này.

Dù thế nào đi chăng nữa vẫn phải đi một chuyến.

Châu Thanh đến một cửa hàng may đo Âu phục đã từng đến trước đây để chọn một bộ quần áo mới, là một bộ đồ bình thường không tốn chút công sức nào.

Bốn giờ, cậu mang theo quà cáp đến cửa.

Nói là tiệc tối nhưng dựa vào địa vị của Trữ Kiến Hùng ở Lam Thành nhiều năm như vậy, người tới đây tự nhiên sẽ chọn tới sớm hơn là tới muộn.

Mặt trời đang di chuyển về phía Tây, trước biệt thự đã đông như trẩy hội.

Châu Thanh leo lên bậc thềm bước về phía trước, gặp được Trữ Húc Minh đang đón khách ở cửa.

"Anh cả." Châu Thanh chào hỏi.

Trữ Húc Minh cười nói: "Đến rồi à." Vừa nói vừa nhìn về phía sau Châu Thanh, hỏi cậu một câu: "Anh có gọi cho Khâm Bạch, nó bảo là sẽ tham gia, không đi cùng cậu sao?"

"Chuyện này em không rõ lắm." Châu Thanh nói: "Đang trong thời gian phim công chiếu, nơi nào trong nước đều có công việc, cũng không nói cho em biết hôm nay có đến không."

Kể từ khi Trữ Khâm Bạch nói rằng ra ngoài cần phải báo trước thì quả thật sẽ nói cho mình biết anh đã đi đâu.

Nhưng liên quan đến bữa tiệc sinh nhật của ba anh, Châu Thanh đoán rằng anh cũng không muốn đề cập đến việc này với mình.

Châu Thanh hỏi: "Niệm Niệm đâu rồi?"

Trữ Húc Minh lộ ra vẻ mặt đau đầu: "Bảo mẫu đang chơi cùng, khóc cả đêm, nháo nhào đòi tìm cậu."

Châu Thanh nói: "Được, vậy em đi xem nó trước."

Đứa trẻ được Trữ Húc Minh cho người đến căn hộ đón đi một ngày trước.

Trữ An Nam nói rằng ngày đến đón con bị hoãn lại, hơn nữa tiệc mừng thọ của ba thì không có lý gì cháu ngoại ở Lam Thành mà không gặp mặt trực tiếp. Trữ An Nam không có ý kiến gì về việc này nên Trữ Khâm Bạch tự nhiên sẽ để thím Trương thả người.

Trữ Húc Minh giữ Châu Thanh lại: "Chờ chút."

"Sao vậy?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Húc Minh nhờ những người bên cạnh thay anh một lúc rồi kéo Châu Thanh sang một bên, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Châu Thanh, có việc anh cần nói với cậu trước, tạm thời cậu đừng nói với Khâm Bạch."

"Vâng?"

"Ông cụ nảy ra ý tưởng muốn giữ Niệm Niệm ở bên cạnh mình."

Châu Thanh cau mày: "Tại sao?"

"Anh không biết Khâm Bạch có từng nói với cậu chưa, mối quan hệ giữa ba và An Nam thật ra đã căng thẳng nhiều năm rồi, anh cảm thấy ông ấy muốn dùng Niệm Niệm để cứu vãn lại mối quan hệ này. Nhưng cậu cũng biết tính cách đó của Khâm Bạch rồi, cũng có khác gì An Nam đâu, anh sợ rằng hôm nay nó tới, nếu như biết được thì nhất định sẽ lên cơn ngay tại chỗ. Dù sao thì cũng là tiệc mừng thọ của ông cụ, anh sợ cảnh tượng sẽ quá khó coi."

Châu Thanh cũng không hề mong đợi điều này xảy ra.

Cậu cau mày: "Anh cả, cứu vãn mối quan hệ cũng không phải cứu vãn như vậy, có người mẹ nào có thể chịu đựng được con mình làm quân cờ, lại còn bị ba mình bắt chẹt. Huống chi Niệm Niệm mới có bao nhiêu tuổi, làm như vậy thì quá đáng quá rồi."

"Cũng không thể nói là bắt chẹt." Vẻ mặt Trữ Húc Minh khó xử: "Anh cũng biết ba làm vậy là quá đáng nên anh mới nghĩ là cứ để qua hôm nay trước đã, những thứ khác thì sau đó chúng ta lại từ từ bàn tiếp."

Châu Thanh nhìn thẳng sang: "Anh cả, em không nói là hiểu anh nhưng cũng biết anh là người như thế nào. Nếu anh đã nói là cứ để qua hôm nay trước đã thì chứng tỏ anh hoàn toàn không có cách nào để thuyết phục ông cụ Trữ đúng không?"

Trữ Húc Minh vuốt mặt một cái, lộ ra một tia bối rối.

"Châu Thanh." Anh nói: "Anh biết là có hơi ép buộc nhưng anh không thể trở mắt nhìn nhà họ Trữ thật sự bị huỷ hoại."

Cái gọi là chuyện trong cuộc của nhà hào môn chính là vì không thể nói ra cho người ngoài.

Châu Thanh không hề có ý muốn dòm ngó nhưng từ thái độ của Trữ Húc Minh, Châu Thanh dường như có thể nhìn ra được gia đình nhà họ Trữ này đang hỗ trợ và tiếp tay cho những việc làm xấu xa giống như vậy.

Giữa ba và con trai, ba và con gái, giữa anh em và vợ chồng.

Cuối cùng, Châu Thanh vẫn lắc đầu: "Em chỉ có thể bảo đảm rằng vào thời khắc mấu chốt sẽ dựa vào lập trường của đứa nhỏ là chủ yếu, những cái khác thì, anh cả, anh biết em không thể làm gì mà."

Đại sảnh đã chật kín khách.

Đây là lần thứ hai Châu Thanh đến đây, lần đầu tiên còn đập vỡ một cái bình hoa.

Cậu hỏi bảo mẫu thì thấy Thịnh Niệm An đang được người dẫn ra bãi đất trống sau vườn chơi, đang chống hông lên cầm bay xúc bùn.

Châu Thanh vẫn còn chút ấn tượng với người phụ nữ đang dắt nó.

Bạch Chỉ, người phụ nữ trẻ có vài phần giống mẹ của Trữ Khâm Bạch.

Đúng ra căn nhà này cũng sẽ không có thêm nữ chủ nhân nào mới nữa.

Mặc dù không kết hôn nhưng bây giờ cô vẫn là người phụ nữ duy nhất của Trữ Kiến Hùng, nhưng trong những dịp công khai như tiệc mừng thọ này lại không chào hỏi khách ở trước nhà mà ở lại trong sân sau.

"Niệm Niệm." Châu Thanh nói.

Thằng nhóc con vừa nghe thấy âm thanh thì "bộp" một tiếng đánh rơi cái bay, lao về phía Châu Thanh như một viên đạn đại bác nhỏ.

Châu Thanh ngồi xổm trên đất để cho nó đâm vào vòng tay mình.

"Huhu, con tưởng mẹ không cần con nữa."

Châu Thanh bế nó lên, nhìn đôi mắt sưng húp của nó rồi cố ý trêu nó: "Đàn ông con trai sao lại khóc nhè thế, khóc thành như vậy cũng không đáng yêu nữa đâu."

Đứa trẻ không nói lời nào, lại duỗi tay ra quàng lấy cổ cậu.

"Cậu Châu." Người phụ nữ tiến lên chào hỏi.

Cô có vẻ cực kỳ thích mặc quần áo thanh lịch, hôm nay cũng mặc một chiếc váy trắng, trông vẫn giống như một sinh viên đại học trẻ trung.

Châu Thanh bế đứa trẻ lên, gật đầu với cô.

Bạch Chỉ vuốt tóc Thịnh Niệm An, cười nói: "Nó khóc rất lâu, ai cũng không dỗ được, vẫn là cậu Châu có cách."

"Nhờ có cô chăm sóc nó." Châu Thanh nói.

Người phụ nữ lắc đầu, cười miễn cưỡng: "Ông ấy... ý tôi là ông ngoại của Niệm Niệm không thích tôi ở gần Niệm Niệm, cũng do hôm nay ở đằng trước bạn quá không thể chăm sóc được nên tôi mới chăm nó một lúc."

Thịnh Niệm An ôm cổ Châu Thanh, cũng không biết đã nghe thấy gì mà lại nói, "Ông ngoại là người xấu, là người xấu, ông ấy không cho con đi, còn đánh cả cậu lớn (*) và chị ấy."

(*) cậu lớn ở đây chỉ Trữ Húc Minh, theo như gia đình mình theo gốc Bắc thì thường sẽ gọi anh trai của mẹ là bác, em trai thì gọi là cậu nhưng nhờ cmt

của vài bạn đọc mình mới biết cũng có một số vùng ở Việt Nam cả anh và em trai của mẹ đều sẽ gọi là cậu luôn giống như bên Trung. Với cả "cậu lớn" và "c.ậu nhỏ" lẽ ra nên dịch là "cậu cả" với "cậu út" thì đúng hơn mà mình chưa có thời gian sửa, chắc sẽ giữ nguyên như vậy luôn nhé.

Bàn tay ôm đứa trẻ của Châu Thanh có hơi siết lại, lông mày cau lại hoàn toàn.

Trong lần gặp mặt ngắn ngủi lần trước, cậu đã biết tính tình Trữ Kiến Hùng rất nóng nảy.

Châu Thanh nhìn người phụ nữ trước mặt, do dự hỏi một câu: "Cô không sao chứ?"

"Không sao, không sao." Cô gái trẻ xấu hổ nói: "Niệm Niệm hiểu lầm rồi, tối hôm qua ông ngoại nó nổi nóng với Trữ tổng nên dọa đến nó."

Nếu đối phương đã không sẵn lòng nói rõ thì Châu Thanh cũng không hỏi.

Bạch Chỉ không thoải mái kéo tay áo, hỏi: "Cậu Châu, hôm nay anh Trữ có tới không?"

"Nghe anh cả nói là sẽ tới."

Bạch Chỉ lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, nói: "Vậy cậu Châu cậu cứ bận việc đi, tôi đi trước đây."

Châu Thanh nhìn bóng lưng người phụ nữ rời đi, đứa nhỏ thì thào vào tai cậu: "Chị ấy thật đáng thương, một mình chị ấy bị nhốt trong căn phòng nhỏ tối om, cứ khóc mãi, khóc mãi."

Châu Thanh vỗ lưng nó: "Được rồi, chuyện này đừng nói cho người khác biết, đã biết chưa?"

"Vâng." Đứa nhỏ nặng nề gật đầu, nằm bò trở lại rồi nhẹ giọng hỏi cậu: "C.ậu nhỏ đâu rồi ạ?"

Châu Thanh sửng sốt một chút, sau đó mỉm cười.

Dường như cả thế giới đang tìm anh.

Châu Thanh nghiêng đầu hỏi: "Không phải con sợ cậu con sao? Bây giờ lại nhớ anh ấy rồi à?"

"Cậu ấy sẽ đến đón con chứ?"

"Sẽ." Châu Thanh nói: "Anh ấy sẽ không bỏ Niệm Niệm ở lại đây."

"Tại sao? Cậu nhỏ bảo muốn ném con ra đường mà."

"Sẽ không đâu." Châu Thanh nói: "Con người anh ấy chính là như thế đấy, chọc con thôi. Chính anh ấy cũng không thích nơi này cho nên nhất định sẽ tới đón con."

"Cậu nhỏ cũng sẽ tới đón mẹ chứ?"

"Chú và Niệm Niệm khác nhau, không cần người đón."

Đứa nhỏ nghịch cổ áo sơ mi của Châu Thanh, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà mẹ nói cục cưng đều cần người đón mà, kết hôn rồi mẹ chính là cục cưng của ba, mẹ cũng là cục cưng của cậu nhỏ."

Châu Thanh bật cười: "Cậu nhỏ của con mà nghe được thì thật sự sẽ đánh người đấy."

"Không phải đâu nha!"

Chương 54: C54: Chương 54

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Độ phô trương của tiệc mừng thọ của gia chủ thể hiện trước nhà họ Trữ đương nhiên rất long trọng và náo nhiệt.

Châu Thanh dắt theo Thịnh Niệm An vẫn luôn không ra sảnh trước, mãi cho đến hai tiếng sau, đột nhiên có một người hầu đi tới, nói là muốn đưa thiếu gia ra đằng trước.

"Có nói là có việc gì không?" Châu Thanh hỏi.

Người hầu vâng lời nói: "Chúng tôi làm tôi tớ nên không rõ, là ông cụ phân phó."

"Cậu cả của mọi người đâu?"

"Cậu cả còn đang bận tiếp khách."

Không tìm được Trữ Húc Minh, Châu Thanh không thể yên tâm trực tiếp giao đứa trẻ vào tay đối phương, cậu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Vậy tôi đi cùng qua đó, cô dẫn đường đi."

Kể từ khi Châu Thanh đến nhà họ Trữ, đứa nhỏ rõ ràng cực kỳ bám cậu, một tắc cũng không cho đi đâu, bây giờ mặc dù đang được Châu Thanh ôm vẫn không ngừng hỏi cậu đang đi đâu.

Châu Thanh vỗ về nó: "Chắc là đi chúc mừng sinh nhật ông ngoại con, không sao đâu, chú vẫn luôn ở bên cạnh con mà, có được không?"

"Vâng." Đứa nhỏ cũng không làm âm ỉ.

Trước đây ở trong căn hộ lúc không vui còn dám lấy đồ chơi đánh Trữ Khâm Bạch, vậy mà chỉ đến nhà cũ một ngày một đêm thôi mà cảm giác bất an đã hiện lên rõ ràng như vậy, hiển nhiên là không quá thích nghi được với nơi này.

Người hầu đặc biệt đưa đứa trẻ lên lầu trước để thay đồ.

Bộ đồ chúc mừng sinh nhật lớn màu đỏ, đội thêm một chiếc mũ tròn trông vừa vui mừng vừa đáng yêu.

Lúc Châu Thanh mang theo đứa nhỏ xuất hiện ở cửa hông của sảnh trước thì vừa vặn nhìn thấy một vòng lớn người đang đứng ở bàn chính. Tuổi tác không tính là quá trẻ nữa nhưng có một vài người Châu Thanh có thể đối chiếu với những thế hệ đi trước trong các gia tộc nổi tiếng ở Lam Thành.

Có người cười nói: "Bây giờ lão Trữ tổng đã có thể lùi sau hưởng phúc rồi, còn có người kế vị đắc lực như Húc Minh nữa thì thật sự là có phúc. Làm gì như thằng con phản nghịch nhà tôi, cả ngày toàn làm việc không đâu, suýt thì làm tôi tức chết."

"Ai nói không phải chứ, Húc Minh cũng sắp kết hôn sinh con rồi, để cho ông sớm tận hưởng hạnh phúc gia đình nữa."

Trữ Kiến Hùng mặc một bộ đồ Mao (*) đỏ sẫm, không ngồi trên xe lăn như lần đầu tiên Châu Thanh gặp ông nữa. Ông đứng đó, hai tay trước mặt đang chống nạng, sắc mặt cũng không lạnh, bất kể là đối mặt với những đồng liêu đã đấu đá cả đời này cũng được, hay với đối thủ cũng được, cười tươi đến mức cả mặt cũng đỏ lên, mở miệng nói: "Nó thì tôi lại không lo lắm, cháu ngoại cũng đã lớn như vậy rồi, cũng là mới đây mới trở về."

(*) bộ đồ Mao

[Click để xem ảnh](#)

"Ái chà, là con của An Nam nhỉ?"

"Các ông nói An Nam cũng bướng bỉnh, lúc đầu có hôn sự tốt như vậy mà cũng không muốn. Lấy chồng xa như vậy sao không khiến người ta lo lắng cơ chứ, bây giờ muốn cùng lão Trữ ông cha con gặp mặt một lần được cũng khó."

Trữ Kiến Hùng thở dài: "Tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất, cuối cùng vẫn phải thuận theo nó."

Người đến mừng thọ đương nhiên sẽ chọn những lời tốt đẹp để nói, cho dù người khác có biết lúc đầu là cô hai nhà họ Trữ làm âm ỉ và không chịu khuất phục như thế nào, còn Trữ Kiến Hùng này cũng tàn nhẫn như vậy, tìm vệ sĩ trời người lại nhốt trong nhà nửa tháng, những lời này không ai dám nói.

Một câu "lấy chồng xa" này là Trữ Kiến Hùng thở dài với tư cách một người làm cha, làm cho sự xa cách giữa ba và con gái trong nhiều năm như không hề tồn tại.

Có người nói đùa theo đề tài: "Nếu cháu ngoại của lão Trữ ông đã ở đây thì sao không mang nó ra cho bọn tôi gặp chút đi?"

"Đúng vậy, từ lâu tôi đã muốn bế cháu rồi, cho tôi gặp đi."

Trữ Kiến Hùng tươi cười gật đầu: "Cũng được." Ông quay đầu dặn dò người bên cạnh một câu, sau đó lại quay đầu lại nói: "Đứa nhỏ này thật sự rất thông minh, bây giờ tôi cũng rảnh nên định mang nó theo bên cạnh để bồi dưỡng cho tốt."

Châu Thanh chưa bao giờ gặp loại người này, chưa nhận được sự đồng ý của con cái đã nói chuyện đường đường chính chính như vậy.

Người hầu vẫn luôn quy củ đợi bên cạnh Châu Thanh, khi thấy nói đến chủ đề này, như thể đã sớm đoán được nên đưa tay về phía Châu Thanh, nói: "Ngài Châu, bây giờ đưa đứa nhỏ cho tôi đi, đến lúc chào hỏi người lớn rồi."

"Con không muốn!" Thịnh Niệm An ôm chặt lấy Châu Thanh không chịu buông tay.

Vẻ mặt người hầu sốt ruột, thấy rằng đã có nhiều người bắt đầu nhìn về phía này nên dứt khoát đưa tay ra cướp người từ tay Châu Thanh.

Châu Thanh vốn dĩ vì lời của Trữ Húc Minh nên trong lòng đã kịp đề phòng, ôm đứa nhỏ đi qua bên cạnh né tránh, lông mày cau lại, "Làm gì đấy?"

Người hầu khó xử: "Ngài Châu."

"Không sao." Châu Thanh bình tĩnh lại, nhíu mày, "Cứ để tôi đưa qua đi, bây giờ nó cũng không cho người khác ôm."

Người hầu mở miệng nhưng bởi vì ái ngại sự sắc bén vừa rồi của Châu Thanh nên lại không dám nói nữa.

Châu Thanh mang Thịnh Niệm An đến bàn chính.

"Vị này là?" Bàn chính có người hỏi.

Vào khoảnh khắc Trữ Kiến Hùng nhìn thấy Châu Thanh thì vẻ mặt trở nên lạnh lùng, thờ ơ nói: "Con trai nhà họ Châu."

"Nhà họ Châu? Chẳng lẽ là công ty Châu thị nhà họ Châu?"

"Cậu là Châu Thanh nhỉ?"

Châu Thanh gật đầu với người đàn ông trung niên mập đang đặt câu hỏi, cười nói: "Thích tổng, nghe danh đã lâu. Nghe nói bữa tiệc lần trước của Kim Quyền Tùng, Kim tổng cũng có mời ngài nhưng hình như ngài không thể tham dự vì lý do cá nhân, vậy nên chúng ta vẫn luôn chưa có duyên gặp gỡ."

"Cậu Châu có lòng quá." Người đàn ông mập cười đến mức da thịt run lên, "Ngay cả người không có mặt cũng rõ mười mười."

Những người này trước đây đều là nhân vật máu mặt ở Lam Thành, nửa năm trở lại đây người biết đến Châu Thanh ngược lại cũng không ít nên liên tục gật đầu.

Những người biết cậu cũng xì xào bàn tán với những người xung quanh nhưng bất kể câu trả lời bọn họ nhận được là gì, với xu hướng phát triển hiện tại của cậu, trong lòng tất cả mọi người đều không phải là một câu thờ ơ "con trai nhà họ Châu" từ miệng Trữ Kiến Hùng là đủ để hình dung.

Sự chú ý của mọi người khó khăn lắm mới rời khỏi người Châu Thanh và quay lại trên người nhân vật chính.

Trữ Kiến Hùng đã cực kỳ bất mãn với việc Châu Thanh ôm cháu ngoại mình đột nhiên xuất hiện nên trực tiếp ra hiệu cho vệ sĩ mặc đồ đen phía sau đón lấy.

Châu Thanh còn chưa kịp nói gì thì đứa nhỏ đã bắt đầu làm ầm ĩ.

"Đi ra! Đi ra!"

Thịnh Niệm An vịn người, thẳng tay đánh vệ sĩ, mông không ngừng nện vào trong lòng Châu Thanh đến mức Châu Thanh suýt chút nữa không ôm được nó, bản thân nó còn bĩu môi đỏ mắt trước, nước mắt rơi lã chã trông vô cùng đáng thương.

Châu Thanh đoán rằng có lẽ nó từng bị vệ sĩ dọa sợ nên mới chống cự như vậy.

Những việc trong lập trường cậu có thể làm quả thật có hạn, suy cho cùng còn là tiệc mừng thọ của Trữ Kiến Hùng, cậu đành phải nhìn đứa nhỏ, nói: "Niệm Niệm, con nói một câu sinh nhật vui vẻ với ông ngoại con, sau đó chúng ta quay lại phía sau có được không?"

Đứa nhỏ nhìn cậu, vừa nhìn đã biết là đã đồng ý.

Lúc này, Trữ Kiến Hùng đột nhiên lên cơn, chống nạng nghiêm nghị nói với vệ sĩ: "Hai người lớn to xác như thế mà còn không ôm nổi một đứa nhỏ à?"

Cả hai vệ sĩ đều là dáng người cao to vạm vỡ, nhưng Châu Thanh biết rằng nếu buông tay ra thì đứa nhỏ nhất định sẽ khóc lóc làm ầm ĩ không ngừng.

Cậu hơi lùi lại một bước, vệ sĩ nhận được mệnh lệnh thì phải chấp hành, bất kể Thịnh Niệm An có khóc hay không.

Trong tiếng la hét của đứa nhỏ và khuyên giải của những người xung quanh, mệnh lệnh nói một không nói hai của Trữ Kiến Hùng như vẽ nên một trò hề.

Anh cả Trữ Húc Minh vội vàng chạy tới, cướp đứa nhỏ trong tay vệ sĩ trở về, "Đang làm cái gì đấy?!"

Quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy một vệ sĩ khác đang túm lấy Châu Thanh, động tác có hơi thô lỗ, sắc mặt Trữ Húc Minh khó coi, nói với Trữ Kiến Hùng: "Ba!"

Châu Thanh không ngờ lão già Trữ Kiến Hùng lại không đúng mực như vậy, trong bữa tiệc mừng thọ của chính mình, thêm mà thật sự dám cho người ra tay cướp trẻ con.

Vài chiêu thức quan trọng mà trước đây Châu Thanh từng học qua vẫn chưa hề quên, cậu vòng chân ra sau đá vào mắt cá chân của vệ sĩ.

Vệ sĩ dường như không ngờ cậu đột ngột công kích nên rên lên một tiếng,

động tác sau nhiều năm huấn luyện dẫn đến việc không hề thả lỏng, hẳn bỗng nhiên dùng lực khiến cho Châu Thanh cau mày, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Sau đó, ngược lại cậu còn cười, nhìn về phía Trữ Kiến Hùng: "Phản ứng của lão Trữ tổng hơi quá rồi đấy, trẻ con gặp người lạ sợ hãi là khó tránh khỏi, nói chuyện đằng hoàng không được sao?"

"Châu Thanh." Trữ Kiến Hùng nói: "Chuyện riêng của gia đình tôi, cậu cũng đừng nên xen vào thì tốt hơn."

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

"Vậy sao? Vậy tôi có đáng được xen vào không?"

Trữ Khâm Bạch bước từng bước vào đại sảnh.

Anh vừa đi vào, hiện trường đã lặng ngắt như tờ.

Nguyên nhân khiến cho khung cảnh trở nên đông cứng lại như vậy không chỉ là Trữ Khâm Bạch mà là bởi vì sau lưng anh còn mang theo hơn một chục vệ sĩ với vẻ mặt bình tĩnh và thờ ơ.

Đáng tiếc là trông có vẻ thật sự không phải đến để chúc mừng sinh nhật.

Trữ Khâm Bạch bước lên phía trước, quét mắt nhìn xung quanh, khi nhìn thấy Châu Thanh vẫn đang bị người khác dùng lực lớn túm lấy thì lông mày cau lại, nghiêng người dùng chân đá thẳng vào đầu gối của vệ sĩ.

Không biết có phải đôi giày da bóng bẩy trên chân anh quá nhọn hay là do góc độ quá xảo trá mà người đàn ông da đen cao gần một mét chín khuỵu gối ngồi xổm xuống tại chỗ, khoa trương đến mức Châu Thanh có thể nhìn thấy mồ hôi trên cái trán đó gần như ngay lập tức tuôn ra.

Sắc mặt Trữ Kiến Hùng tái mét: "Trữ Khâm Bạch, mày mang nhiều người

như vậy tới đây là để gây sự à?!"

"Vậy thì nhất định là ngài hiểu lầm rồi." Trữ Khâm Bạch xoay người, quay đầu lại nói: "Nghe nói ngài tổ chức sinh nhật nên tôi hoãn công việc lại rồi vội vã trở về từ nơi khác, không may ở sân bay bị fan chặn lại." Sau đó nghiêng đầu ra hiệu với vài người phía sau, tiếp tục nói: "Đây là công ty vệ sĩ tôi hợp tác nhiều nhất, nghe nói hôm nay là tiệc mừng thọ của ngài nên đặc biệt cùng tôi trở về chúc mừng ngài."

Trữ Khâm Bạch vừa nói vừa phát tay sang bên cạnh, có người bước lên phía trước đặt vài chiếc túi vào tay anh.

Trữ Khâm Bạch tiến lên trước hai bước, đặt tất cả túi quà lên bàn chính, lòng bàn tay đặt lên trên rồi nhìn Trữ Kiến Hùng, chậm rãi nói: "Ba, chúc ngài, phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn."

Địa điểm vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy khó tin nhưng sau khi nghĩ lại lại cảm thấy hợp lý.

Trữ Khâm Bạch là một sự tồn tại đặc biệt của nhà họ Trữ.

Mười mấy tuổi đã rời khỏi nhà họ Trữ, anh không phải là người có thể chọn ra từ một vòng người trong bàn chính như anh cả Trữ Húc Minh, là sự tồn tại khiến cho Trữ Kiến Hùng phải rạn vỡ, cũng không phải là cô hai đã sinh con của nhà họ Trữ.

Những cản trở mà anh dành cho Trữ Kiến Hùng còn ít hay sao? Ép ông cụ rời khỏi vị trí, có tin đồn với bất kỳ minh tinh nam nào.

Bây giờ mang theo "một vài" vệ sĩ đến chúc mừng sinh nhật ba mà thôi, đặt lên người anh ba nhà họ Trữ thì lại hợp lý quá.

Ít nhất là trước mặt rất nhiều quan khách, anh vẫn miễn cưỡng giữ lại dáng vẻ của một bữa tiệc mừng thọ, cứ như vậy cho đến khi Trữ Khâm Bạch phát hiện ra vết bầm trên cổ tay Châu Thanh.

Châu Thanh ngay lập tức giữ người đã đen mặt kia lại, nhắc nhở: "Nếu anh đã cho mặt mũi rồi thì hãy làm cho trót, nghĩ một chút cho anh cả anh đi."

Nửa tiếng sau, trên tầng 2 của nhà cũ.

Châu Thanh ngồi trên ghế sofa nhìn quanh phòng.

Phong cách trang trí cũng căn nhà này đã hơi lỗi thời rồi, giống như phong cách của mười hay hai mươi năm trước.

"Lúc nhỏ anh sống ở đây sao?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch ngồi trước mặt cậu, Âu phục đã sớm cởi ra ném sang một bên, ông tay áo sơ mi xắn lên, khuỷu tay chống lên đầu gối, vừa rót rượu thuốc vào tay vừa "ùm" một tiếng.

"Tại sao ngay cả một bức ảnh cũng không có?"

Trữ Khâm Bạch: "Đốt hết rồi."

Theo như những gì Châu Thanh biết, Trữ Khâm Bạch có lẽ không ở trong căn nhà này được bao nhiêu năm.

Ảnh hồi còn nhỏ như vậy thì đốt đi làm gì?

Nhưng suy cho cùng cũng liên quan đến chuyện cá nhân, lại là chủ đề Trữ Khâm Bạch rất ít khi muốn nhắc đến nên Châu Thanh cũng không hỏi sâu hơn.

Rượu thuốc trong lòng bàn tay được xoa nóng lên, Trữ Khâm Bạch cầm lấy cổ tay cậu, dùng lực mạnh xoa bóp từng vòng ở mặt trên.

Châu Thanh cũng không ngờ làn da của mình lại không chịu được như vậy, bây giờ đã có một vòng màu xanh nhạt, bản thân cậu lúc nhìn cũng cảm thấy có hơi khoa trương.

"Cứ tùy tiện bóp một chút là được rồi." Châu Thanh nói.

Trữ Khâm Bạch xoa bóp cho cậu, ngẩng đầu nhìn cậu: "Không có việc gì cậu phô trương cái gì? Dựa vào cái thể chất này của cậu còn không đủ để người ta ném hai lần nữa là."

"Ba anh cũng đủ ác, tôi thấy ông ta đã hạ quyết tâm muốn giữ lại đứa nhỏ."

Trữ Khâm Bạch cười lạnh: "Vậy thì cũng phải đợi tôi sẵn lòng cho ông ta giữ."

Châu Thanh có hơi nghi không thông: "Là anh cả sợ tiệc sinh nhật bị phá hỏng, dù sao cũng liên quan đến thể diện nhà họ Trữ nên buổi chiều lúc tôi tới còn đặc biệt chuẩn bị tâm lý trước. Anh mang theo người tới hoàn toàn không phải là vì bị fan chặn đứng không, có phải anh đã biết trước rồi không?"

"Biết vào tối hôm qua." Trữ Khâm Bạch không hề giấu diếm cậu.

Châu Thanh gần như không cần phải nghi: "Bạch Chỉ nói sao?"

"Ừm."

Châu Thanh dừng lại một chút nhưng vẫn nói với Trữ Khâm Bạch những gì đứa trẻ đã vô tình tiết lộ.

Trữ Khâm Bạch siết chặt cổ tay cậu hơn một chút, Châu Thanh bình tĩnh cau mày.

Trữ Khâm Bạch tỉnh táo lại: "Xin lỗi." Vừa nói vừa cầm tay Châu Thanh lên, thổi vào cổ tay cậu.

Động tác này anh làm rất tùy ý nhưng Châu Thanh lại sững sờ tại chỗ, sau đó nhìn anh thăm dò: "Ba anh vẫn luôn như vậy sao?"

"Ngồi ở vị trí trên cao lâu rồi nên hoàn toàn quên mất bản thân ông ta là ai."
Sắc mặt Trữ Khâm Bạch khôi phục lại vẻ lạnh lùng: "Những chuyện này không liên quan gì đến cậu, cậu cũng đừng lo lắng vớ vẩn."

Vừa nói vừa đặt tay Châu Thanh xuống: "Hiệu quả của loại rượu thuốc này khá chậm, sau này mỗi ngày sáng và tối dùng một lần."

Châu Thanh đứng lên ngửi cổ tay mình thì bị mùi hương xộc vào mũi làm cho cau mày.

"Nhà vệ sinh ở đâu? Tôi muốn rửa tay." Châu Thanh nói.

Trữ Khâm Bạch dẫn theo cậu đẩy cửa một căn phòng ra, héch cầm về phía bên trong: "Ở trong đó."

Trong tiếng nước chảy róc rách trên bồn rửa tay, Châu Thanh mơ hồ nghe thấy Trữ Khâm Bạch gọi điện thoại ở bên ngoài.

"Nhân lực đủ rồi. Tuy là trong tay ông cụ còn có vài người nhưng ông ta cũng sẽ không thật sự làm lớn chuyện này đâu."

"Phía nhà họ Cù bên đó trước tiên không cần đánh tiếng, tôi đã liên lạc với Cù Như Ý rồi."

"Điều tra trong nhà Bạch Chỉ còn có ai, ngoài ra..."

Châu Thanh nghe được ngắt quãng.

Chỉ biết đại khái rằng có thể là anh đang xử lý việc của nhà họ Trữ.

Nào là nhà họ Cù ở Lam Thành, nào là nhà của Bạch Chỉ.

Châu Thanh tắt nước, lúc đi ra ngoài thì Trữ Khâm Bạch vừa cúp điện thoại.

Anh dựa vào cửa sổ, như thể kể từ khi bước vào nhà cũ, có một thứ gì đó sâu lắng và bức bối vẫn luôn bao trùm lấy anh.

Nghe thấy tiếng động, anh dứt tay vào túi nhìn về phía Châu Thanh.

Châu Thanh đứng đó hai giây rồi nhấc chân đi về phía anh.

Trời bên ngoài cửa sổ đã tối, dưới lầu thì đang náo nhiệt.

Vào thời khắc như vậy nhìn ra ngoài cửa sổ, khoảng sân rộng lớn của căn nhà cũ sáng rực ánh đèn nhưng bóng tối phía xa lại dày đặc bao trùm bốn phía.

Châu Thanh đứng bên cạnh anh, cùng nhau nhìn ra ngoài và không nói chuyện mắt một lúc.

Trữ Khâm Bạch đột nhiên mở miệng nói: "Gần đây đang bận gì vậy?"

Giống như là tùy ý nghĩ ra một chủ đề.

Châu Thanh tùy ý trả lời: "Chủ yếu vẫn là vụ hợp tác với Tín Thành, có liên quan đến tình trạng thu hồi vốn của Châu thị ở quý sau, ngoài ra còn bận tham gia các hoạt động thương mại, bận họp hành, còn bận dự tiệc mừng thọ của ba anh, toàn là mấy nội dung có hơi tẻ nhạt."

Trữ Khâm Bạch gật đầu.

Châu Thanh liếc anh một cái rồi tiếp tục đề tài: "Anh còn nhớ Lưu Thắng Sử không?"

"Nhớ."

"Phía Bắc Lam Thành sẽ xây dựng khu phát triển kinh tế, có thể tôi sẽ tham gia."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, gật đầu nói: "Rất tốt."

"Thật sự nghĩ vậy sao?" Châu Thanh không tin lắm, "Lúc tôi mới vào Châu thị, anh còn cảm thấy tôi có mưu đồ khác, anh đừng có phủ nhận."

"Không phủ nhận, nhưng cũng không đúng. Tất cả những việc mà cậu đang làm tôi cảm thấy đều rất tốt."

Châu Thanh cảm thấy ba chữ "đều rất tốt" này có một sức mạnh không thể giải thích được.

Như mọi khi, cậu không nhận được bất kỳ phản ứng bất ngờ nào từ Trữ Khâm Bạch.

Đều rất tốt, cũng phù hợp với tưởng tượng của chính Châu Thanh.

Đều rất tốt, tất cả mọi thứ đang làm.

Đều rất tốt, từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay.

Đều rất tốt, Châu Thanh, cậu thật sự đã xuất phát rồi, không phụ lòng chính mình hay phụ lòng tương lai mới được chứng kiến này.

Giống như có qua có lại mới toại lòng nhau, Châu Thanh hỏi ngược lại anh: "Anh thì sao? Gần đây hẳn là cũng rất bận."

"Đúng vậy, bận nghe nịnh nọt từ các bên tổ chức quảng bá, bận tham gia tiệc chúc mừng, bận đầu tư dự án, bận tán gẫu vớ vẩn mỗi ngày với một đám người được gọi là nhân vật lớn."

Châu Thanh bật cười: "Nghe có vẻ thật sự không nhàn rồi."

Châu Thanh biết rõ về từng việc nói ra từ miệng anh, những người và tiền có liên quan đến chúng chắc chắn không đơn giản.

Nhưng thông qua những gì anh nói, có vẻ một nhân vật lớn trong giới giải trí vừa thu hoạch gần một tỷ từ phòng vé và vẫn đang tăng lên như anh thật sự không làm việc gì đáng hoàng.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu hai giây rồi nói: "Nhưng tôi có việc khác càng gấp, càng bận hơn."

"Cái gì?"

"Gặp cậu."

Châu Thanh mất cảnh giác bị kéo lấy, ngã vào lòng ngực người kia.

Bởi vì lời của Trữ Khâm Bạch mà cậu sửng sốt trong chốc lát, lúc nhận ra khoảng cách quá gần, Châu Thanh có hơi nghiêng đầu: "Trữ Khâm Bạch, anh lại vượt quá giới hạn rồi."

Tay Trữ Khâm Bạch đặt sau eo cậu, lười biếng nói: "Kéo cậu một chút đã nói tôi vượt quá giới hạn?"

Châu Thanh cạ lời, nhìn anh: "Có bản lĩnh thì lấy tay ra."

"Tôi không có bản lĩnh." Trữ Khâm Bạch đứng đưng hỏi: "Mức độ tiếp nhận thấp như vậy, xem ra vẫn thích thuần nhỉ?"

Châu Thanh: "Cái gì mà thuần với chả nồng?"

Nói xong liền cảm giác được Trữ Khâm Bạch sáp lại gần, giây tiếp theo cúi đầu hôn lên hõm vai mình, cách lớp áo sơ mi truyền đến cảm giác ẩm ướt nhàn nhạt.

Châu Thanh trực tiếp sững sờ.

Một lúc sau, Trữ Khâm Bạch ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cậu: "Đã hiểu chưa?"

Có lẽ là bởi vì cảm giác vừa rồi quá mơ hồ, ngoại trừ hơi thở và một chút nhiệt độ thì giống như ảo giác, Châu Thanh cũng như bị ma ám, hỏi ngay tại chỗ: "Còn không thuần thì sao?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu hai giây, "chậc" một tiếng rồi dạy dỗ: "Tinh thần hiếu học này cũng phải xem là việc gì, cậu không kham nổi thì đừng có bạ đâu hỏi đấy."

- - -

Gin: mình nghĩ chữ "thuần" đầu là chỉ thuần khiết, thuần túy nên anh Trữ mới hôn hờm vai thui, còn chữ "không thuần" sau là chỉ "thuần thực" rùi =)))) chương sau có thứ hay ho nên set pass nhe

Pass chương sau: Lưu Thắng Sử ngoài là thành viên của Hiệp hội Danh dự ra còn là người của một Ủy ban nào đó, Ủy ban đó có tên viết tắt là gì? Pass gồm 5 chữ, viết hoa toàn bộ chữ cái.

Gợi ý: Tìm lại vài chương trước, nguyên tên Ủy ban đó lên Google search sẽ ra Wikipedia đầu tiên.

Chương 55: C55: Chương 55

Trước khi bữa tiệc kết thúc, Trữ Khâm Bạch đã bảo vệ sĩ đưa Thịnh Niệm An đi trong đêm, tiện thể đưa cả Châu Thanh trở về.

Trong đại sảnh nhà cũ của nhà họ Trữ, lúc này khách khứa đã giải tán hết, sau khi người hầu dọn dẹp thức ăn thừa xong thì tất cả đều im lặng rút lui.

Trữ Kiến Hùng ngồi ở ghế chủ tọa, anh cả đứng bên cạnh đằng sau ông, chỉ có Trữ Khâm Bạch là tùy ý ngồi ở chiếc ghế bên dưới, hoàn toàn không để ý tới bầu không khí nghiêm túc này.

Cho đến hai giờ sáng, tiếng nhạc chuông lạnh lạnh của điện thoại cố định trong phòng khách phá vỡ bầu không khí.

Người hầu nghe điện thoại, nơm nớp lo sợ nói: "Là cô hai ạ."

"Để tôi nghe." Trữ Khâm Bạch nhắc chân xuống, đi về phía điện thoại.

Trữ An Nam tức giận đến phát điên, mở miệng hỏi trước: "Niệm Niệm đâu?"

"Mang về chỗ em rồi, đang ở với Châu Thanh." Giọng nói của Trữ Khâm Bạch bình tĩnh không chút gợn sóng, "Chậm nhất là ngày mốt, nếu lại không tới đón thì em sẽ không quản chuyện của chị nữa đâu."

Trữ An Nam nghe có vẻ như thở ra một hơi, giọng nói khàn đi: "Cảm ơn em, Khâm Bạch."

Cuộc điện thoại này rất ngắn, thời gian Trữ An Nam nhận được tin tức ngắn ngủi, gọi đến cũng chỉ là để xác nhận tin tức của con trai mình.

Trữ Khâm Bạch vừa cúp điện thoại thì sau lưng liền truyền đến tiếng thủy tinh bị đập xuống đất, hai mắt Trữ Kiến Hùng tối sầm, "Bọn mày từng đưa một cú khăng khăng chống đối tao thế à?"

Trữ Khâm Bạch bình tĩnh quay đầu lại, vuốt thẳng vạt áo rồi nói: "Anh cả nghe lời ông kế thừa gia nghiệp, chị hai lúc đầu cũng không phải đã nghe lời ông đi tòng quân sao, cũng vì vậy mà quanh năm phải cách biệt hai nơi với chồng. Tôi chỉ cảm thấy là bọn họ nghe lời ông đủ rồi, đứa trẻ vẫn còn nhỏ, cuộc sống của nó muốn trải qua thế nào thì chỉ có thể để cho nó tự quyết định."

Đôi mắt của Trữ Kiến Hùng tối sầm lại, nhìn đứa con trai út này không nói một lời.

"Trữ Khâm Bạch." Trữ Kiến Hùng nói: "Thịnh Vũ từng vì mày mà phải chịu thiệt hại nghiêm trọng, đã qua hơn một năm rồi, tao thấy trong lòng mày một chút áy náy cũng không có."

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Tôi nên cảm thấy áy náy sao?"

Trữ Kiến Hùng gõ nạng lên sàn nhà: "Thằng bất hiếu! Thứ khốn nạn!"

"Ba." Khoé miệng Trữ Khâm Bạch mang theo ý cười nói: "Lần trước gặp mặt, ông bất mãn với cuộc hôn nhân của tôi, nói lời chính trực đến mức tôi còn tưởng là ông thật sự nghĩ cho tôi. Hôm nay sao lại lật mặt rồi? Lúc này lại nhắc tới công ty, là cảm thấy cổ phần trong tay tôi nên trả lại cho ngài, đây mới là mục đích thật sự của ông nhỉ?"

"Cút! Cút ra ngoài!"

"Vừa đẹp." Trữ Khâm Bạch nói: "Nếu đã qua sinh nhật rồi thì tôi cũng nên đi thôi."

Lúc Trữ Khâm Bạch xoay người lại, biểu cảm mang theo ý cười ngay lập tức

lạnh đi.

Anh vừa cài khay thắt lưng vừa không quay đầu lại mà đi ra khỏi cửa.

Trữ Húc Minh đuổi theo tới cửa, trước khi Trữ Khâm Bạch lên xe thì chặn anh lại.

"Anh cả, còn chuyện gì sao?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Biểu cảm của Trữ Húc Minh nghiêm túc, hơi nhíu mày nói: "Khâm Bạch, anh biết ba có nhiều chỗ làm không đúng nhưng tuổi của ông ấy cũng lớn rồi, anh nghĩ ấy mà, khi nào em và An Nam có thể cùng về nhà, hoặc là gọi thêm cả Châu Thanh đi cùng, cả nhà chúng ta ngồi xuống đàng hoàng rồi nói chuyện cho rõ đi."

"Không còn việc gì mà chưa nói cả." Trữ Khâm Bạch bình tĩnh nói: "Từ nhỏ em đã được dạy rằng trách nhiệm lớn hơn tất cả mọi thứ nên em rất rõ. Nhưng anh cả à, anh tự hỏi chính mình đi, anh chưa từng hận ông ta sao? Tuổi già không phải là lý do, ông ta vẫn luôn lấy danh nghĩa hai bàn tay trắng lập nên cơ nghiệp, nhưng ban đầu Thịnh Vũ rất cuộc là dựa vào cái gì để lập nghiệp, anh biết rõ hơn em."

Sắc mặt của Trữ Húc Minh đột nhiên đông cứng lại.

Nền móng của Thịnh Vũ là vì Trữ Kiến Hùng cưới được một người vợ tốt.

Người vợ đầu tiên của ông, cũng là mẹ ruột của Trữ Húc Minh và Trữ An Nam, là một thực nữ trong một gia đình nổi tiếng.

Ông ta dựa vào gia đình bên ngoại của vợ, đội lên cho Thịnh Vũ cái họ Trữ và gây được tiếng vang ở Lam Thành.

Trữ Khâm Bạch không muốn nói nhiều thêm nên vỗ vai Trữ Húc Minh: "Anh là anh cả của em, điều này không thể thay đổi, nhưng anh muốn nhà họ Trữ trở thành dáng vẻ vui vẻ hoà thuận trong lý tưởng của anh, vậy thì em chỉ có thể nói rằng, trừ phi phải đợi đến ngày lão già chết."

"Khâm Bạch!" Trữ Húc Minh nghiêm mặt nói: "Lời này quá lắm rồi."

Khoé miệng Trữ Khâm Bạch nhếch lên: "Anh xem ông ta là ba, nhưng em thì không."

Anh lên xe rồi hiên ngang rời đi, bỏ lại Trữ Húc Minh thở dài thườn thượt trước cửa biệt thự sau bữa tiệc mừng thọ.

Trữ Khâm Bạch tự mình lái xe, cả người ẩn trong bóng tối, đạp ga và không ngừng tăng tốc. Mọi thứ xung quanh đều biến thành ảo ảnh lướt qua nhưng vẫn không cách nào kìm nén được cảm xúc hung tàn trong lòng anh.

Sự bình tĩnh trong sảnh tiệc, sự thờ ơ khi đối mặt với Trữ Húc Minh thế nhưng lại chỉ là sự che đậy và nguy trạng mà thôi.

Lời của Phạm Tuyền một năm trước văng vẳng bên tai, "Trữ Khâm Bạch, ngay cả hôn nhân mà cậu còn dám thờ ơ như vậy, làm việc vô tình như thế, không chừa lại đường lui, thế thì có khác gì ba cậu đâu!"

Cũng có không ít người nói.

"Anh ba, giới giải trí là một vòng tròn, hồi còn bé em hợp tác với cô giáo Tần Nhược và vẫn luôn được bà ấy chăm sóc, anh chính là anh ba ruột của em."

"Giới giải trí thần kỳ như vậy đấy, bất kể là ai đều có mấy bộ mặt. Giả bộ lâu rồi thì ngay cả mình cũng quên cả dáng vẻ ban đầu của chính mình."

Lại nhớ về hồi ba tuổi hay bốn tuổi.

Căn phòng ngủ từng ở quen dường như được phóng đại lên nhiều lần.

Người ở phòng bên cạnh là ai mà vẫn luôn khóc.

Anh rút một con dao từ đĩa trái cây ra, đẩy cửa bước ra ngoài rồi đi sang bên cạnh.

Người phụ nữ xa lạ quỳ trên mặt đất khóc đến khản cả cổ.

Anh cầm con dao, nghĩ cũng không nghĩ đâm về phía người đàn ông ngồi ở gần cửa.

Người đàn ông nắm lấy tay anh, bế anh lên cười lớn.

Đối diện có người nói: "Kiến Hùng, chỉ có đứa con trai này là giống ông nhất, tàn nhẫn."

"Đúng vậy." Lòng bàn tay của người được gọi là ba sờ lên đầu giống như giò bọ khiến cho anh cảm thấy ghê tởm, bàn tay to ghì lấy eo anh, nói: "Con trai, dạy cho con một đạo lý, trước khi vượt sắc mà đã duỗi ra với người khác, kết cục sẽ giống như cô ta, đã biết chưa?"

Con dao bị ném trên bàn trà, người phụ nữ bị vệ sĩ kéo lê trên mặt đất rồi kéo ra khỏi cửa.

Lúc này mẹ lao vào, cướp anh lại về trong vòng tay.

Trữ Khâm Bạch có thể cảm nhận được cơ thể ôm lấy mình đang run rẩy, nghe thấy bà vừa khóc vừa nói, "Trữ Kiến Hùng, anh sẽ xuống địa ngục!"

Người đàn ông đi tới ôm lấy bọn họ, nói đi nói lại: "Nhược Nhược, em thật sự đã hiểu lầm rồi, anh chỉ yêu một mình em thôi."

Những ấn tượng về mẹ đã trở nên rất mờ nhạt rồi, một số ký ức còn sót lại không tươi sáng và cảm động như những bức ảnh được đặt trong phòng khách của ngôi nhà ngoại.

Bà vẫn luôn luôn gầy gò, ốm yếu.

Và sụp đổ.

Trong lúc ôm anh đã rơi nước mắt hết lần này đến lần khác.

Trong tất cả các nhận xét về anh, Trữ Khâm Bạch tự nhận có một câu đã đúng.

Anh giống Trữ Kiến Hùng.

Trong người anh chảy dòng máu của ông, là sản phẩm ông tạo ra khi lừa dối một người phụ nữ có thân thể trong sạch và được gia đình bảo hộ quá tốt.

Những chuyện bẩn thỉu của ông, những sự ác độc đáng xấu hổ của ông.

Độc chỉ có một điều ông không giấu diếm đứa con trai này.

Ông cho rằng mình sẽ bồi dưỡng đứa con trai thông minh và được mình xem trọng nhất trở thành người thừa kế xứng đáng cho gia nghiệp khổng lồ.

Sẽ dẫm tâm bành trướng như ông, sẽ nhìn đời bằng nửa con mắt như ông.

Không ngờ rằng, thứ ông để lại chỉ là con thú dữ sẽ ăn thịt cha mình trong truyền thuyết.

Cùng một gen sẽ không thể sinh ra hai loại người, sự hối hận của Trữ Kiến Hùng lẽ ra đã đạt đến đỉnh điểm từ một năm trước.

Trữ Khâm Bạch lái xe, ánh mắt phủ đầy sự chế nhạo và khinh thường.

Điện thoại di động trên ghế phó lái đổ chuông.

"Đâu đấy?" Lương Bân hỏi.

Trữ Khâm Bạch: "Lái xe."

"Anh đây phải thức cả đêm, khuya thế này cậu ra đường đưa xe à? Tâm tình không dễ chịu?"

Trữ Khâm Bạch: "Dễ chịu chứ, có việc gì thì nói."

"Cậu cái con người này, có chút thái độ nào của người nhờ vả người khác không vậy?" Lương Bân và anh cũng quen biết nhiều năm rồi, trước khi kết hôn với Phạm Tuyền, bọn họ còn từng gặp nhau một lần ngắn ngủi, anh nói: "Khuya thế này anh không về nhà ôm vợ mà đi lục cái khúc nhạc kia cho cậu, thế mà cậu đối xử với anh thế đấy."

Trữ Khâm Bạch hơi khựng lại, "Tìm được rồi?"

"Xem như... là thế đi."

"Cái gì mà gọi là xem như?"

Có lẽ Lương Bân đã thức suốt đêm hút thuốc, nói: "Gần đây anh đang làm một đĩa đơn kỷ niệm 50 năm ra mắt của một ca sĩ già nên đã tìm thấy một loạt các bài hát cũ đã được thu âm từ lâu, giai điệu của một trong số đó khá tương tự với bài mà cậu gửi cho anh. Cậu chờ chút, anh gửi cho cậu."

Trữ Khâm Bạch tiện tay bật dàn âm thanh trên xe, một bản nhạc rất chậm từ bên trong vọng ra, tiếp theo là chất giọng trầm khàn đầy lôi cuốn của một nữ ca sĩ.

Có lẽ thật sự đã quá lâu rồi nên chất lượng âm thanh không tốt lắm, thỉnh thoảng còn có tiếng rè rè.

Lương Bân: "Bài này vừa nghe có phải là hoàn toàn không giống không, nhưng đoạn nhạc nền ở khoảng năm mươi giây thật ra khá giống. Nhưng cũng có thể nghe ra là đã được cải biên qua."

"Đây là bài hát từ năm nào?"

"Khoảng xấp xỉ những năm 50, không nổi tiếng, mức độ phổ biến rất thấp. Bây giờ ngoại trừ một vài bộ sưu tập máy quay đĩa cũ thì rất khó tìm. Nhưng đoạn cậu gửi cho anh hẳn là giai điệu gốc, nếu đẩy ngược thêm về phía trước thì hẳn là từ thời Dân Quốc còn lưu lại. Cụ thể xuất phát từ ai thì cái này không thể xác minh được nữa."

Trữ Khâm Bạch nhìn chiếc xe phía trước, "ừm" một tiếng.

Biết một khúc nhạc cũ là chuyện bình thường, dù giới âm nhạc không biết nhưng cả nước nhiều người như vậy, có người biết rồi truyền lại cũng không có gì là lạ.

Nhưng theo bản năng, anh vẫn biết rằng trên người Châu Thanh có một chút bí mật.

Lương Bân: "Cơ mà nói đến chuyện này, tại sao cậu lại có hứng thú với một khúc nhạc như vậy thế?"

Trữ Khâm Bạch: "Cảm thấy hay không được à?"

"Được được được, có cái gì mà anh Trữ cậu không được đâu, không có việc gì thì anh cúp đây."

"Ừm."

Nhạc trong xe vẫn đang tiếp tục, chất giọng của nữ ca sĩ ở mức trung bình, bài hát cũng hát ở mức trung bình. Trữ Khâm Bạch không thể tìm thấy một chút cảm giác nào như khi Châu Thanh chơi kèn harmonica, sau khi nghe hai giây thì tắt đi.

Lúc trở lại căn hộ ở trung tâm thành phố thì đã gần ba giờ.

Vào giờ này, thế giới đều yên tĩnh, lúc mở cửa lại bất ngờ thấy ánh đèn nhỏ trong phòng khách.

"Về rồi à?" Trong tay người trên ghế sofa cầm một quyển sách, chần đấp hồ trên đùi mang đến cho người khác cảm giác ấm áp dễ chịu.

Cách cậu nhìn về phía mình và giọng nói cũng tự nhiên như vậy, có vẻ như thật sự đang đợi một người trở về nhà.

... (còn tiếp)

- - -

(giải pass và đọc tiếp trên Wordpress capngagiangson.wordpress.com)

Xin lỗi vì sự bất tiện này ạ

Chương 56: C56: Chương 56

Mặt Châu Thanh đột nhiên nóng lên.

Cậu cảm thấy như thể mình vừa bị mắng, lại có một cảm giác nhục nhã không thể diễn tả được.

Loại nhục nhã ấy chẳng kém gì lúc còn nhỏ, sau khi đã hiểu chuyện rồi, mẹ vì muốn giặt quần bẩn cho cậu mà cởi qu/ần ngoài của cậu ra, để cậu chân trần chạy trước một vòng người lớn.

"Anh lại nói xằng nói bậy nữa!" Châu Thanh cố gắng chống đỡ da mặt, trừng mắt nhìn anh.

Trữ Khâm Bạch: "Tôi nói bậy khi nào? Đã nói gì?"

"Anh....."

Châu Thanh kịp thời ngậm miệng, cậu thật sự không thể thốt lời đó ra khỏi miệng.

Trữ Khâm Bạch cười nhạt: "Nói em là bé chó hoang ấy hả? Cái này không phải nói đúng lắm sao."

"Anh mới là chó." Châu Thanh mắng anh.

Trước giờ cậu chưa từng mắng người thẳng thừng và thô lỗ như vậy, bây giờ ở trên giường của Trữ Khâm Bạch nên thật sự tất cả thể diện và nhã nhặn đều vứt bỏ hoàn toàn.

Trữ Khâm Bạch dường như cảm thấy đến bước này đã đủ rồi, nếu còn tiếp tục nữa thì sẽ thật sự khiến người ta tức giận nên kịp thời thu tay, nằm trở lại rồi ôm chặt lấy cậu: "Được rồi, đừng làm loạn nữa. Còn không ngủ nữa ngày mai em có dậy nổi không?"

Châu Thanh bị choáng ngợp bởi sự thay đổi chủ đề gượng gạo này.

Bọn họ dường như đã cãi nhau một trận nhưng thật ra cũng không giống, dường như cậu đã cãi thắng nhưng dường như lại không phải.

Tóm lại là không thoải mái lắm.

Châu Thanh nhìn lên trần nhà, ngây ra một lúc rồi không thể tức giận thêm nữa.

Cậu cũng không có tính cách ôm một thứ mãi không buông, cộng thêm việc lúc vừa động đậy một chút mới phát hiện chân của Trữ Khâm Bạch đang đè lên góc chăn bên này, khiến cho cậu hoàn toàn muốn tránh thoát cũng không tránh thoát được.

Lúc này lại nói mình muốn quay về ngủ thì có vẻ còn kỳ lạ hơn.

Dứt khoát yên tĩnh lại.

Tâm tình của Châu Thanh chưa bao giờ phức tạp đến vậy, cuối cùng mê man thế nào rồi ngủ thiếp đi cũng không nhớ nữa.

Bởi vì ngủ rất muộn nên trong giấc mơ là một cảnh tượng kỳ quái, cụ thể đã mơ những giấc mơ gì, trong mơ nhìn thấy những người nào đã hỗn loạn đến mức không nhớ rõ nữa.

Ngày hôm sau mở mắt ra, lúc thấy rõ ràng hoàn cảnh trong căn phòng xa lạ, cậu mới nhớ ra tối hôm qua mình ngủ ở chỗ Trữ Khâm Bạch.

Trời bên ngoài đã sáng nhưng cơ thể vẫn còn một chút cảm giác kiệt sức đến uể oải.

Quả nhiên là không được ngủ muộn.

Vị trí ở bên cạnh đã trống không.

Châu Thanh nhớ rằng chiều nay mình có hẹn người khác bàn công việc nên nằm nửa phút nữa rồi ngồi dậy, vừa bóp trán vừa bước ra khỏi phòng. Vào khoảnh khắc nhìn rõ tình hình trong phòng khách thì sững sốt trong giây lát rồi lại cấp tốc quay trở lại.

Có rất nhiều người đang ngồi trong phòng khách, Châu Thanh vẫn còn lưu lại một chút ấn tượng.

Có vẻ như trợ lý của Trữ Khâm Bạch và mọi người trong ekip đều ở đó, còn có một nam một nữ mà Châu Thanh hoàn toàn chưa từng gặp.

Những người bên ngoài cũng cùng đưa mắt nhìn nhau, Trần Đăng Đăng lẩm bẩm: "Chúng ta doạ anh Châu rồi nhỉ."

"Chắc không phải đâu, có lẽ anh ấy cảm thấy quần áo không chỉnh tề khi gặp khách là thất lễ."

"Rõ ràng là bị doạ nhảy dựng lên mà, anh ấy không biết hôm nay anh Trữ có lịch trình."

Bọn họ thật sự đã nhìn quen bộ dạng tươm tất của Châu Thanh nên dáng vẻ mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa sẫm màu với khuôn mặt mệt mỏi và mái tóc dựng ngược vừa rồi cũng mang đến mức độ gây sốc khá lớn.

Hơn nữa, cậu còn ở trong phòng của anh Trữ! Đây mới là suy nghĩ đồng nhất và không nói ra được trong lòng tất cả mọi người.

Ở phía bên kia phòng khách.

Trữ An Nam nhìn cánh cửa được đóng lại lần nữa rồi quay đầu nhìn về phía Trữ Khâm Bạch: "Vừa rồi đó là Châu Thanh sao?"

"Ừ." Trữ Khâm Bạch thu tầm mắt lại rồi trả lời.

Trữ An Nam có vẻ ngoài rất già dặn, cô để tóc ngắn, không thích cười, các đường nét trên khuôn mặt rất sắc nét nhưng dáng người của cô cao và gầy mang theo một loại hương vị mạnh mẽ và kiên quyết.

Cô rõ ràng không ngờ được Châu Thanh là một người như vậy, hai đầu lông mày mang theo sự kinh ngạc nói với Trữ Khâm Bạch: "Em ở trong giới giải trí đã từng gặp rất nhiều loại hình ngỗ ngược lẫn sáng sủa nên mới thích kiểu e dè như Châu Thanh sao?"

Trữ Khâm Bạch vừa bấm điện thoại vừa bình tĩnh nói: "Ai nói với chị em ấy e dè?"

Nghe một câu "thích" đã thiếu chút nữa là cắn người, bộ mặt này của cậu có lẽ không có mấy người may mắn được nhìn thấy.

Trữ An Nam trợn tròn mắt ngay tại chỗ, "Biểu cảm khoe khoang đó của em có thể đừng rõ ràng như vậy được không?"

Trữ Khâm Bạch lười trả lời cô mà đang trả lời tin nhắn của Châu Thanh.

Châu Thanh: Bên ngoài là tình huống gì đây?

Trữ Khâm Bạch: Hôm nay tôi có việc, thời gian rất gấp nên ekip đến thẳng nhà luôn. Còn có Trữ An Nam và Thịnh Xuyên sáng sớm đến đón con nữa.

Châu Thanh: Chị hai của anh, bọn họ về rồi?

Trữ Khâm Bạch: Ừm. Không ra ngoài sao?

Châu Thanh: Tôi mặc đồ ngủ ra ngoài kiểu gì? Vừa nãy đi vào nhằm phòng rồi, tôi không có quần áo.

Trữ Khâm Bạch nhìn điện thoại, nhướn mày: Mặc của tôi đi? Tự lấy trong tủ quần áo.

Châu Thanh không đồng ý: Quần áo của anh quá rộng, tôi muốn mặc của mình.

Quần áo của Trữ Khâm Bạch đều là đồ hàng hiệu, hơn nữa kích thước không phù hợp với Châu Thanh, nếu thật sự mặc ra ngoài thì vừa nhìn đã bị người khác nhận ra.

Trữ Khâm Bạch hiển nhiên không có ý định nhắc nhở cậu.

Bây giờ cậu cũng đã ở trong phòng anh rồi, lúc đi ra còn tự đóng cửa quay trở lại, kiểu giấu đầu lòi đuôi này chỉ càng khiến cho người ta thêm tưởng tượng xa xôi.

Trữ Khâm Bạch tiếp tục nhắn tin cho cậu: Bớt kỹ tính đi. Vậy em muốn thế nào?

Châu Thanh: Có thể làm phiền anh đến phòng tôi lấy một bộ giúp tôi không?

Còn rất lễ phép nói trước một câu: Cảm ơn.

Trữ Khâm Bạch: Năn nỉ tôi đi.

Bên kia điện thoại không có động tĩnh gì nữa.

Sau khoảng hơn nửa phút thì gửi đến một bức ảnh động vô cùng đáng yêu của một con thỏ tai dài đang ôm củ cà rốt và cúi đầu rất thấp.

Trên sticker có ghi: Năn nỉ sếp ạ.

Trữ Khâm Bạch nhìn con thỏ, cắn phần thịt bên trong miệng bên cạnh má.

(Trữ Khâm Bạch knockout =))))))

Nghĩ đến lúc Châu Thanh vừa mới chuyển đến Đông Hồ, có một đêm từ bên ngoài trở về, trên tay cầm bóng bay con thỏ.

Trước mặt người khác thì không khoe khoang cũng chẳng cậy tài, nhưng sau lưng lại là một Châu tổng thích thỏ.

Trữ Khâm Bạch nhìn một lúc lâu rồi chậm rãi gõ chữ: Đợi đấy.

Châu Thanh nghe thấy tiếng gõ cửa thì hơi hé cửa ra, Trữ Khâm Bạch lách qua khe cửa đi vào, đưa áo và quần trong tay cho cậu.

Châu Thanh nhận lấy: "Cảm ơn."

Trữ Khâm Bạch đứng yên không nhúc nhích.

Châu Thanh nhìn anh, "Cảm ơn. Anh có thể đi ra rồi."

Trữ Khâm Bạch: "Dùng xong thì vứt, sói mắt trắng (*) tiểu Châu tổng mới thăng chức à?"

(*) sói mắt trắng hay bạch nhãn lang: chỉ người vô ơn.

Châu Thanh không vui, cau mày: "Trữ Khâm Bạch, đây là lần thứ hai trong hôm nay anh mắng tôi rồi."

"Sao tôi lại không nhớ đã từng mắng em nhỉ?"

"Sáng sớm một lần, bây giờ một lần." Châu Thanh tỉ mỉ đếm lại tội trạng của anh, cảnh cáo anh: "Lần sau anh lại còn như vậy thì tôi sẽ không khách sáo nữa."

Trữ Khâm Bạch mỉm cười gật đầu: "Được."

Sau đó đột nhiên đưa tay ra nghịch mái tóc đang dựng lên của Châu Thanh,

"Nhưng lần sau em uy hiếp người khác thì nhớ kỹ đừng chọn lúc vừa mới tỉnh dậy, cũng đừng vừa gửi thỏ cho người ta vừa nói rằng mình sẽ không khách sáo."

Châu Thanh tránh ra, cau mày: "Có ý gì?"

"Bởi vì có người là sói xám đấy, chuyên ăn người như em."

Trữ Khâm Bạch mở cửa đi ra ngoài.

Châu Thanh trực tiếp đi vào nhà vệ sinh, nhìn thấy bộ dạng của mình rồi mới mơ hồ biết được Trữ Khâm Bạch đang nói gì.

Gửi sticker chỉ vì lý do môi trường làm việc, cậu thấy mọi người dường như đều đang dùng như vậy nên cậu cứ dùng thôi, cũng không nghĩ nhiều.

Trọng điểm là người trong gương bây giờ, mặc dù bây giờ cậu chưa chăm sóc cơ thể tốt lên được bao nhiêu nhưng so với dáng vẻ gầy yếu tái nhợt đến mức nhìn không ra hình ra dạng lúc mới xuất viện thì đã xem như là dáng vẻ bình thường rồi. Cho dù so với kiếp trước cũng chỉ là ngoại trừ gầy hơn một chút ra thì không có gì khác biệt.

Có lẽ là vì vừa mới ngủ dậy, mặc dù mí mắt mệt mỏi nhưng trên mặt ngược lại có hơi ửng đỏ, tóc tai bù xù, còn có hai chỗ vểnh lên, quần áo trên người cũng vậy, khuy áo nửa mở nửa đóng.

Châu Thanh không thể tin được vừa rồi mình đã mang bộ dạng này ra ngoài.

Kể từ khi đến thời hiện đại, Châu Thanh vẫn tiếp tục không ít thói quen cũ.

Trước đây khi tiếp quản gia nghiệp của nhà họ Châu, bất kể là ra ngoài bàn chuyện hợp tác hay tiếp khách ở nhà, cậu chưa bao giờ như thế này. Việc này đối với cậu mà nói quả thật là một loại thử thách.

Châu Thanh quy điều này cho việc tối qua bị Trữ Khâm Bạch chọc tức.

May mắn thay, đây suy cho cùng cũng là một chuyện nhỏ, chỉ cần kìm nén một chút không tự nhiên đó trong thói quen là đã có thể dễ dàng quên đi và đổi mặt.

Lúc Châu Thanh ra khỏi phòng một lần nữa đã khôi phục dáng vẻ như bình thường.

"Châu tổng, chào buổi sáng."

"Anh Châu, em có mang theo bữa sáng để ở trên bàn, anh ăn một chút đi ạ."

Quả nhiên, tất cả đều không có gì khác.

Châu Thanh gật đầu: "Được, làm phiền rồi."

Trữ Khâm Bạch đang thảo luận về lịch trình với ekip.

Trữ An Nam và Thịnh Xuyên đặc biệt đến gặp Châu Thanh để cảm ơn.

"Bọn chị đều nghe nói rồi, mấy ngày nay cậu vẫn luôn rất chăm sóc Niệm Niệm." Trữ An Nam không phải là người nói nhiều, có thể nhìn ra được rất chân thành, "Cảm ơn cậu."

"Không cần khách sáo như vậy." Châu Thanh nói: "Niệm Niệm rất ngoan, em rất thích nó."

Trữ An Nam nói đến con trai thì nở nụ cười: "Buổi sáng có tỉnh dậy một lần, mở mắt ra đã hỏi cậu ở đâu, có thể nhìn ra được nó cũng rất thích cậu. Chị là chị hai Trữ Khâm Bạch nên cũng sẽ không nói lời khách sáo với cậu, bất kể là thái độ của ba chị thế nào thì ở chỗ chị đây, chị vẫn xem cậu là người nhà mình."

Đây là đang nói cho Châu Thanh biết thái độ của cô.

Châu Thanh có một loại bộ lọc tự nhiên với người làm nghề nghiệp này như Trữ An Nam.

Trước đây cậu không thể tưởng tượng được chị hai nhà họ Trữ là người như thế nào, bây giờ gặp được rồi thì cảm thấy hẳn là như thế này.

Châu Thanh thấy được trên người cô những đặc trưng rất nổi bật của phụ nữ thời đại mới, chống lại người cha đã cố gắng sắp xếp hôn nhân cho mình, kiên định với một ngành nghề rất vất vả.

Không hề yếu đuối, có chủ kiến, có suy nghĩ, có nghị lực.

Châu Thanh đã từng gặp những bông hoa tử đằng phụ thuộc vào gia đình nhà chồng giống chị họ, cũng từng gặp minh tinh biển đêm như Hoa Hồng Trắng, đã chết một cách oanh oanh liệt liệt như bông hồng rực lửa.

Dáng dấp muôn hình vạn trạng nhưng vì lý do thời đại nên đều sống vô cùng khổ cực.

Trong xã hội ngày nay, bất kể thân phận và bối cảnh ra sao, có thể sống như dáng vẻ mà mình muốn sống, Châu Thanh đều cảm thấy rất tốt.

Châu Thanh cười với cô: "Đã rõ."

Sau khi Trữ An Nam hàn huyên đơn giản thì đi giải quyết chuyện của con trai.

Thịnh Xuyên thì không rời đi, anh và Trữ An Nam có hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Là một người có diện mạo rất nho nhã và nụ cười niềm nở, đeo kính cận, khi bắt tay Châu Thanh có thể cảm nhận được lòng bàn tay khô khốc của đối phương với tư cách là một bác sĩ.

Thịnh Xuyên đánh giá cậu, hỏi: "Nghe Khâm Bạch nói sức khỏe của cậu không tốt, chỉ nhìn tượng trưng bề ngoài thì phần lá lách và dạ dày quả thật có không ít vấn đề, liều lượng thuốc hiện tại thế nào?"

Châu Thanh cho rằng là thói quen của bác sĩ nên lúc gặp mặt phải nhìn, nghe, hỏi, sờ trước tiên.

Châu Thanh cười nói: "Đang giảm dần số lượng rồi, bây giờ không uống nhiều lắm."

"Thuốc là ba phần độc, quả thật không thể uống lâu dài. Tình huống này của cậu còn phải dựa vào tinh dưỡng, tránh để mệt mỏi, nếu không chỉ một cơn đau đầu nhức óc đều sẽ là gánh nặng lớn cho cậu."

Châu Thanh không hiểu lắm tại sao đối phương lại dường như hiểu rất rõ về cơ thể mình, và bởi vì nghi hoặc nên Châu Thanh liền hỏi.

Thịnh Xuyên kinh ngạc: "Cậu không biết Khâm Bạch đưa bệnh án trước kia của cậu cho anh sao? Nó rất để tâm đến tình trạng sức khỏe của cậu."

Châu Thanh sửng sốt một chút, "Chuyện này em thật sự không biết."

Trữ Khâm Bạch đã từng thăm dò cậu, Châu Thanh đoán rằng anh hẳn cũng đã từng điều tra mình nhưng quả thật không biết rằng còn có chuyện này.

Thịnh Xuyên: "Thế này đi. Khoảng cuối năm nay anh sẽ được điều về Bệnh viện Lục quân trong топ ba ở Lam Thành, lúc đó cậu đến, anh kiểm tra chi tiết cho cậu lần nữa."

Châu Thanh kinh ngạc: "Điều về Lam Thành sao?"

"Đúng vậy." Thịnh Xuyên gật đầu: "Thật ra chủ yếu vẫn là An Nam chuyển công tác nên anh cũng xin đi theo, lần này đưa Niệm Niệm về lại Lam Thành cũng là vì đúng lúc bọn anh bận không thể dứt ra được."

Châu Thanh trả lời: "Được, đến lúc đó em sẽ đến bệnh viện tìm anh."

"Bảo Khâm Bạch đi cùng cậu đi." Thịnh Xuyên cười nói, "Anh thấy nó so với cậu hẳn là còn xem trọng hơn."

Châu Thanh lắc đầu nhưng không trả lời câu này.

Từ trước đến nay, giữa cậu và Trữ Khâm Bạch luôn có quy mô cân bằng. Bây giờ anh đột nhiên vượt qua đường trung tuyến, Châu Thanh cảm thấy mình như đứng ở đoạn cuối của đường trung tuyến, nơi mà chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ bị Trữ Khâm Bạch ép buộc cùng ngã xuống với anh.

Có một giọng nói trong tim vẫn luôn nhắc nhở chính mình rằng thật sự không thể ngã xuống.

Ngã xuống có nghĩa là không xác định, có nghĩa là lừa dối.

Cậu là một người có quá khứ và đang che giấu bí mật sâu kín không thể nói ra. Cậu chiếm giữ thân phận của Châu Thanh ở thời đại này, dùng một linh hồn xưa cũ để hoàn thành những gì cậu muốn thực hiện. Cậu đã định trước rằng sẽ không có cách nào đối xử với một người nào khác đến mức hoàn toàn thành thật không chút bí mật. Điều này không hề công bằng, cũng không đẹp đẽ.

Đã sớm quyết định chỉ làm những gì mình muốn làm, giữ vững suy nghĩ kiên định khi mới tỉnh lại.

Cậu không có suy nghĩ muốn phá vỡ tất cả những điều này.

Ăn xong bữa sáng.

Niệm Niệm được ba mẹ đưa đi, trước khi đi còn miễn cưỡng ôm lấy cậu nhỏ của nó, dùng giọng mũi nói: "Cậu nhỏ, Thanh Thanh nói là cậu rất yêu con, vậy thì sau này con cũng sẽ thích cậu thêm một chút vậy."

Khiến cho mọi người ngoại trừ Trữ Khâm Bạch đều bị chọc cười.

Trữ Khâm Bạch tấn công nó như cũ: "Con bớt thích cậu lại một chút, nhà cũng sắp bị con khóc ngập rồi, nếu còn ở lại thêm hai ngày nữa thì cậu liền đi tìm ba mẹ con đòi phí bồi thường tổn hại tinh thần."

Cho dù trẻ con nghe không hiểu cũng biết rằng Trữ Khâm Bạch chẳng nói lời gì tốt đẹp cả nên quay đầu tìm Châu Thanh muốn được an ủi.

Bây giờ nó cũng không gọi Châu Thanh là vợ nhỏ nữa mà gọi cậu là Thanh Thanh.

Lúc thật sự chia tay thì hôn Châu Thanh, lại cong khoé môi nhìn cậu, trông như sắp khóc nhưng lại không khóc, nhìn đến mức khiến cho Châu Thanh không khỏi mềm lòng.

Con người chính là động vật có tình cảm, ở bên nhau lâu ngày thì tình cảm sẽ nảy sinh, sẽ cảm thấy không nỡ, sẽ không thể buông tay.

Sáng nay giống như mở một cuộc họp lớn, sau khi tiến xong gia đình ba người thì căn nhà vẫn còn sôi nổi.

Châu Thanh đứng ở cửa trả lời xong điện thoại của Hứa Triều, cuộc họp buổi chiều bởi vì lý do thời gian nên bị đẩy lên sớm lúc mười giờ sáng.

Lúc Châu Thanh đi vào thì nhìn thấy bên trong như đang đánh trận.

"Nhanh lên, nhanh lên, trể một tiếng rồi."

"Đặng Đặng! Hai bộ quần áo còn lại đâu?"

"Chị, làm sao bây giờ? Nhiếp ảnh gia đã hẹn không tới được rồi."

"Lập tức liên lạc với người khác!"

Châu Thanh lại ngẩn ngơ như đi lạc vào hậu trường truyền hình nào đó, nhìn thấy trạng thái chân thật và bận rộn của một ngành nghề vận hành với tốc độ cao.

Trữ Khâm Bạch đang ngồi trên ghế sofa một mình, anh chống khuỷu tay lên

đầu gối và đang lướt máy tính bảng, tóc và quần áo đã sửa soạn xong, trông như thể sắp bước lên thảm đỏ bất cứ lúc nào.

Châu Thanh đi vòng qua đồng hồ linh tinh trên mặt đất rồi đi ngang qua trước mặt anh.

Người rõ ràng đang cúi đầu dường như có mắt trên đỉnh đầu, duỗi đôi chân dài ra ngăn cậu lại.

"Đi đâu đấy?" Anh đứng dậy, đặt máy tính bảng sang một bên rồi hỏi cậu.

Châu Thanh cúi đầu nhìn đôi chân dài trước mặt, sau đó nghiêng đầu nhìn anh, "Lấy đồ đi làm."

Trữ Khâm Bạch: "Chờ một chút. Chờ em đi."

Châu Thanh nhìn tình hình bận rộn trong phòng khách rồi lại nhìn anh, phê bình: "Lo chuyện bao đồng."

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Vừa mới nói theo đuổi người ta được một ngày, nếu như tôi không chờ em thì em hẳn là sẽ mắng tôi tra nhĩ."

"Tra?" Châu Thanh hỏi, "Tra là cái gì?"

Giọng nói bận rộn phía sau cậu đột nhiên dừng lại.

"Châu tổng, tra là viết tắt của tra nam ấy."

"Đàn ông giống như mía, mới nhai thì rất ngọt, nhưng sau đó chỉ còn lại bã (*) thôi."

(*) chữ "tra" trong tra nam nghĩa là cặn, bã, thường nếu mắng ai tra cũng giống như mắng người đó là đồ cặn bã í.

"Không chủ động, không từ chối, không chịu trách nhiệm."

"Lời nói khôn khéo, chơi đùa với cảm xúc."

"Lãng nha lãng nhãng."

"Đúng vậy, tra nam."

Sắc mặt của Trữ Khâm Bạch đen lại rồi.

Một nhóm nhân viên công tác vội quay đầu đi.

"Này, cái gì ấy nhỉ, chị Lưu à, nhà vệ sinh trong phòng làm việc mới của chúng ta lại phải tìm người đến sửa nữa rồi."

"Anh Lỗ, chiếc xe kia đã tới chưa nhỉ? Bọn tôi lập tức xuống đây."

...

Châu Thanh bị động tác nhất trí của nhóm người này làm cho kinh ngạc, vừa rồi rõ ràng đều đang bận việc riêng thế mà vẫn để ý bọn họ nói gì.

Bây giờ người thì gọi điện thoại, người thì tìm người, mức độ giấu đầu lòi đuôi này khiến cho Châu Thanh nhìn mà lắc đầu.

"Người trong giới nghệ thuật quả nhiên rất nghệ thuật." Châu Thanh nói.

Trữ Khâm Bạch quay lại nhìn cậu, hờ hững nói: "Em cũng muốn tới trải nghiệm chút à?"

Châu Thanh đá lên cái chân đang chặn đường cậu: "Không muốn. Còn nữa, tôi đã nghĩ rồi, so với việc chở tôi đi thì chắc là tôi càng quen với việc anh tra hơn."

Trữ Khâm Bạch rõ ràng là bị tức đến bật cười, gật đầu: "Yêu cầu như vậy đúng thật là, là một người đàn ông cũng khó mà từ chối."

Châu Thanh ra khỏi cửa, từng người một sau cửa đều cẩn thận như chim

cút.

"Vừa rồi ai dẫn đầu nói bậy trước?"

"Dù sao cũng không phải là tôi nha."

"Tôi bắt đầu nhìn không hiểu rồi đấy."

"Anh Trữ rốt cuộc là vui hay là không vui vậy?"

"Đừng nhìn anh ấy cười, đã từng nghe nói đến mật ong trên lưỡi dao chưa? Mật ong sẽ chỉ cho Châu tổng thôi, bởi vì anh ấy không nỡ. Nhưng tôi cam đoan, nếu như mấy người có ai đi hỏi thì chính là mấy người chán sống rồi đó."

Chương 57: C57: Chương 57

Sau khi Tiền Thịnh và Chu Cần bàn giao xong công việc ở Phủ Thành và chuyển về Lam Thành như dự kiến, quả thật đúng như Lưu Thắng Sử đã nói, tin tức khu vực phía Bắc Lam Thành sẽ xây dựng khu phát triển kinh tế đã lan truyền khắp trong giới.

Sáng thứ hai, tại tầng văn phòng sếp tổng của doanh nghiệp Châu thị, tin tức mới lạng lẽ được lan truyền.

"Nghe nói Châu tổng sắp từ chức?"

"Lão Châu tổng vốn dĩ đã ở trạng thái bán nghỉ hưu rồi, có từ chức hay không cùng lắm chỉ là vấn đề hình thức mà thôi."

"Tôi đang nói về người đương nhiệm, Châu tổng đương nhiệm."

"Tại sao?!"

"Mấy người không ai biết sao? Khu vực phía Bắc muốn xây dựng một khu công nghiệp cao điểm mới, Châu tổng lấy thân phận là nhà đầu tư sẽ đích thân dẫn đội tham gia dự án."

"Chuyện này thì liên quan gì đến việc từ chức?"

"Những việc cần đến trù tính và ra quyết sách của sếp tổng quá nhiều, rất nhiều người đang đoán rằng Châu tổng sẽ từ chức sếp tổng và chỉ đảm nhiệm vai trò giám đốc dự án thôi."

"Làm sao có thể, lời đồn cả thôi, người ta cũng tìm lão Châu tổng để chứng

thực rồi, nói là chuyện vô căn cứ."

"Đúng vậy, thần tiên như Châu tổng hoàn toàn có thể lo được hết nhỉ."

Châu Thanh không biết rằng trải qua một thời gian dài như vậy, bản thân cậu trong mắt người khác có lẽ là có ba đầu sáu tay.

Chưa từng có ai nhìn thấy dáng vẻ cậu hoảng loạn thất thố, bất kể sự việc cấp bách thế nào hay tình thế khó khăn có lớn đến đâu, miễn là có cậu ở đó, dường như mọi thứ đều có thể được sắp xếp, tiêu hóa và giải quyết từng chút, từng chút một.

Tham gia dự án là thật nhưng từ chức sếp tổng quả thật là sai.

Nhưng có lẽ việc này quá giống như một việc cậu có thể làm ra nên mới có những lời bàn tán như vậy.

Trong phòng họp trên tầng cao nhất có tổng cộng mười hai người đang ngồi.

Mọi người đều đang nhìn Châu Thanh ngồi trên ghế sếp tổng.

Hai tay Châu Thanh đan lại đặt lên chiếc bàn dài bằng gỗ sẫm màu, rõ ràng là một khuôn mặt còn trẻ nhưng lại khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đặt lên cậu đều có sự tín nhiệm và phục tùng.

Châu Thanh nhìn xung quanh, chậm rãi nói: "Mười hai người ngồi ở đây hôm nay, bao gồm cả tôi trong đó, đặt chung với nhau thì độ tuổi trung bình đều không quá ba mươi lăm tuổi. Mọi người là lực lượng trung kiên của doanh nghiệp và cũng là tương lai của Châu thị. Tôi tin mọi người đã nghe nói về việc xây dựng khu phát triển kinh tế ở khu vực phía Bắc rồi. Việc thúc đẩy ngành công nghiệp chế tạo ở đây là trọng tâm, chỉ riêng loại hình này đã có tới hai mươi bốn dự án, ước tính trong năm tới tốc độ tăng trưởng đầu tư sẽ đạt hơn 36%. Các vị vào nghề này cũng đã được một thời gian rồi, hãy phát biểu gì đó xem sao."

"Đầu tiên, chúng ta phải tra quét và sàng lọc các dự án trọng điểm, giống như Tiến Nguyên và Anh Khải đều là những đối tượng trọng điểm đóng vai trò trụ cột và thúc đẩy."

"Tôi cảm thấy trước tiên chúng ta phải tập trung hoá các nguồn tài nguyên có ưu thế, hành động nhanh, hành động sớm."

...

Châu Thanh nghe xong ý kiến và đề xuất của tất cả các bên, cuối cùng nói: "Tôi đã hiểu được phần nào suy nghĩ của các vị rồi. Còn về bước tiếp theo, tôi sẽ chính thức khởi động kế hoạch Vọng Giang Thành. Trước tiên, xin nói rằng lý do đặt cái tên này không liên quan gì đến bất động sản hay sông nước cả."

Những người bên dưới đều bắt đầu bật cười.

"Châu tổng, cái tên này nghe thật sự rất bất động sản."

"Tôi lại nghĩ rất hay đấy chứ."

Châu Thanh nói: "Ý nghĩa của cái tên rất đơn giản, hy vọng rằng Giang Đô (*) ở khu vực phía Bắc sẽ trở thành hiện thực mà thôi, khu vực phía Bắc không chỉ cần xây dựng một khu công nghiệp cao điểm mới mà còn là khu vực làm mẫu cho một thành phố có ngành chế tạo mạnh mẽ. Lực lượng của chúng ta chưa hẳn là quá lớn nhưng đang ở trong phần then chốt của ngành, hiện tại nhóm đã định ra mười hai người đảm nhận các vị trí quan trọng. Tiền Thịnh đảm nhiệm vai trò là nhóm trưởng, Chu Cần là nhóm phó, khoảng thời gian này hai người ở Phủ Thành đã có năng lực tổ chức và lãnh đạo phong phú, mọi người có bất kỳ câu hỏi nào có thể hỏi bọn họ. Nếu còn có vấn đề nào cần mở họp để thảo luận và giải quyết thì tôi sẽ theo dõi toàn bộ quá trình, mọi người cố lên, trận chiến cam go chỉ mới bắt đầu thôi."

(*) Giang Đô: một quận thuộc thành phố Dương Châu, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc.

Lúc họp xong đã là mười một giờ.

Chu Cần và Tiền Thịnh ở lại.

"Vất vả rồi." Châu Thanh nói, "Vừa mới trở về còn chưa cho hai người nghỉ phép nữa."

"Châu tổng, lời này cũng khách sáo quá rồi."

"Bọn tôi là ai chứ, cậu ra lệnh một tiếng bọn tôi tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì khác."

Châu Thanh mỉm cười: "Nghe nói mọi người vừa lập được thành tích ở Phủ Thành, bây giờ bảo trở lại làm nhóm trưởng một nhóm dự án nhỏ. Đặc biệt là Tiền Thịnh, chức vụ này thậm chí còn không lớn bằng chức vụ trước đây của anh ở bộ phận dự án, lại bắt đầu từ con số 0, thật sự không có ý kiến gì sao?"

Lúc này thư ký đi vào rót cà phê, đội thư ký Châu Thanh đang dùng là đội ngũ trước đây của Châu Khải Tông, vẫn chưa từng bị thay thế.

Người bước vào lúc này chính là Đường Mật, cô là cháu gái đầu tiên đảm nhiệm vị trí thư ký của Châu Khải Tông, vừa tốt nghiệp đại học đã vào đây, đến nay còn chưa đầy hai năm.

Ngoại hình cũng là kiểu ngọt ngào, năng lực cũng không tệ nhưng một số dịp cần mang theo bạn đồng hành nữ, Châu Thanh lại rất ít khi mang theo cô.

"Châu tổng." Đường Mật đưa ly sang: "Cà phê của ngài."

Châu Thanh đưa tay về phía đối diện: "Rót cho bọn họ trước đi."

Đường Mật nhẹ giọng nói: "Vâng ạ."

Đây chính là lý do.

Trên người Đường Mật vẫn còn một sự ngây thơ chưa trải đời và không biết cách để che giấu.

Châu Thanh cũng rất bất lực, cậu thật sự chưa bao giờ phải đối mặt với một cô gái có tình cảm rõ ràng đến vậy.

Châu Khải Tông và thư ký cũ có một phần tình cảm vì đã cùng nhau phấn đấu nên đã nhắn nhủ với cậu rằng Đường Mật có bối cảnh trong sạch lại còn có kinh nghiệm, là một ứng cử viên sáng giá cho vị trí thư ký. Ngoại trừ việc cực kỳ niềm nở với Châu Thanh và cách nói chuyện cực kỳ khác biệt ra thì những thứ khác đều tốt.

Lúc Châu Thanh vừa mới bắt đầu đảm nhiệm vị trí sếp tổng, rất nhiều chuyện thật sự đều nhờ vào thư ký thường đi theo Châu Khải Tông.

Nhưng điều này không có nghĩa là Châu Thanh có thể quen với kiểu bày tỏ thiện chí này, nếu làm hơi quá một chút thì bản thân mình sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nhưng nếu muốn cậu giả như bị mù, cậu lại thật sự có thể cảm nhận được.

Để phòng ngừa sự lúng túng thì đành phải sử dụng càng ít càng tốt.

Tiền Thịnh và Chu Cần ở đằng sau vẫn luôn nhin cười, mối quan hệ giữa bọn họ với Châu Thanh cũng không như người bình thường.

Lúc đầu đến Phủ Thành, bọn họ là người đã ký giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh, tự nguyện theo Châu Thanh phát triển thị trường. Có thể nói bọn họ là lứa công thần ở bên cạnh Châu Thanh sớm nhất.

Hơn nữa, lúc Chu Cần ở quận Lâm Thuận đã từng gặp Trữ Khâm Bạch, tuy rằng không biết Châu tổng đã kết hôn nhưng cũng biết cậu không có khả năng sẽ thích thư ký của mình.

Đợi đến khi Đường Mật đi ra ngoài, Chu Cần liền cười nói: "Châu tổng, thư ký Đường là mục tiêu của không ít đồng nghiệp nam trong công ty nhưng tôi cảm thấy mắt nhìn của cô ấy cực kỳ tốt."

"Quả thật vậy." Tiền Thịnh làm như thật mà gật đầu.

Châu Thanh ném cho họ một cái nhìn như đang nói nhảm: "Tuổi của cô ấy so với thư ký được xem là nhỏ rồi, năng lực quả thật không tồi, bây giờ dự án này nếu cô ấy có thể kiên trì đi theo thì tương lai sẽ là một nhân viên văn phòng rất ưu tú. Được rồi, nói chuyện chính đi."

Hai người cũng trở nên nghiêm túc.

Tiền Thịnh nói: "Mặc dù kế hoạch Vọng Giang Thành trước mắt chỉ ở thời kỳ đầu nhưng nhìn chung mà nói, nếu chúng ta không đào tiền từ bên ngoài nữa thì cho dù chia đều miếng bánh cũng có thể nuôi đến no chết một nhóm người lớn."

"Đúng vậy, nhóm trưởng nhỏ thì làm sao chứ?" Máy tháng không gặp, Chu Cần đã gầy đi, cũng đen đi, khi cười lên chiếc cằm chẻ cũng nhỏ đi rất nhiều, lộ ra hàm răng trắng nói: "Châu tổng, chút kiến thức này bọn tôi vẫn có, cậu hoàn toàn không cần lo lắng. Dự án này có khái niệm như thế nào, nếu ngay cả điểm này bọn tôi cũng không rõ, vậy thì cũng nhân lúc còn sớm đừng làm nữa cho rồi."

Bọn họ quả thật không còn giống như dáng vẻ trước đây nữa, đi theo Châu Thanh mở ra một con đường mới, trở lại Lam Thành đã được trực tiếp thăng chức lên những vị trí quan trọng.

Nhưng chỉ cần mắt không mù, tim không mù sẽ biết rằng một năm hay hai năm, cho dù là sau thời gian lâu hơn nữa, lúc đó khi người khác đề cập đến nhóm trưởng kế hoạch của dự án Vọng Giang Thành sẽ là dáng vẻ như thế nào.

Châu Thanh gật đầu: "Chúng ta đã làm việc việc cùng nhau không chỉ một

hai ngày nữa rồi, vì vậy có một vài lời tôi sẽ nói thẳng. Việc này khác với lúc ở Phủ Thành, tiếp theo đây những gì hai người phải đối mặt không chỉ là vài người trong nhóm, theo sự khai thác sâu hơn vào dự án, hai người sẽ phải đối mặt với những khó khăn như bất đồng quan điểm, sự thay đổi quyết sách bất cứ lúc nào của phía chính phủ, sự phối hợp giữa các bên, v.v..."

Tiền Thịnh đã là một người rất có kinh nghiệm và thành thực rồi, khi họ sẽ trực tiếp đánh vào những điểm chính.

Anh Tiểu Chu vẫn như trước, là một người lành nghề rất thích nói chêm chọc cười, Châu Thanh tin rằng hẳn nhất định sẽ có thể phối hợp tốt nhất trong công việc.

Một khi Châu Thanh nói về công việc liền sẽ quên đi thời gian, đến khi quá giờ ăn trưa rồi mới bảo thư ký chuẩn bị bữa trưa.

Châu Thanh hoàn thành công việc, đứng dậy nói với bọn họ: "Công ty vốn dĩ có hoạt động teambuilding, nhưng lần này được đặc biệt thay đổi thành bữa tiệc chào mừng hai người vào tối mai. Sau khi trở về từ Phủ Thành, Hứa Triêu vẫn luôn nói rằng muốn tụ tập với hai người. Đi nghỉ ngơi đi, sau này lại phải bận nữa rồi."

"Châu tổng, cậu có đi cùng không?"

"Đúng rồi đó, đi cùng đi, lâu lắm rồi mới cùng nhau ăn bữa cơm."

Châu Thanh vốn dĩ không định đi.

Bởi vì dự án bắt đầu, cậu là người bận rộn nhất, có rất nhiều việc đang chờ xử lý, gần đây cậu còn định sống ở công ty luôn rồi.

Kết quả là sau khi tan làm vào ngày hôm sau còn bị cưỡng ép lôi đi.

Châu Thanh về cơ bản chưa bao giờ tham gia vào những dịp như teambuilding hay tiệc chào mừng này, một là sợ nhân viên gặp cậu sẽ không thoải mái, hai là cậu không quá thích nghi được với kiểu náo nhiệt này.

Nhưng sau khi đến đó, Châu Thanh nhận ra rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Cởi bỏ quần áo chuyên nghiệp trong công ty, từng người một hoàn toàn thay đổi dáng vẻ.

Giống như đều phát điên.

Địa điểm được chọn tại một nhà hàng BBQ rất đặc sắc, là sân thượng của một tòa nhà hai tầng.

Châu Thanh giơ tay nhắc chiếc đèn màu treo trước cửa lên, vừa bước ra ngoài đã bị xịt cả người đầy giấy màu và ruy băng.

Châu Thanh sững lại, Hứa Triệu ở sau cậu cũng ngậy ra nhưng nhóm người phía trước vẫn đang nhảy múa điên cuồng.

Chu Cần bọn họ cũng nằm trong số đó, hét lên: "Châu tổng, surprise!"

"Đến đây đến đây, lần đầu tiên Châu tổng tham gia họp mặt của chúng ta, mọi người cùng nhau chụp một tấm làm kỷ niệm đi!"

"Châu tổng đẹp trai nhất, cheese!"

Trên đầu Châu Thanh vẫn còn vài tờ giấy màu, còn chưa kịp phản ứng thì đã chụp ảnh với một nhóm người.

Sau khi tách ra, có người cười mắng: "Mấy người con mẹ nó có thể bình thường chút được không!"

"Thì phải ăn mừng ấy mà! Châu tổng của chúng ta dùng thời gian ngắn như vậy giành được một dự án lớn như thế ở Lam Thành, chẳng lẽ không đáng ăn mừng sao?"

"Châu tổng ngầu voãi! Châu tổng qua đây ngồi đi!"

"Uống một ly, uống một ly."

"Anh Thanh." Hứa Triêu ở phía sau sợ cậu không chịu nổi bầu không khí này.

Châu Thanh phản ứng lại, mỉm cười: "Không sao đâu."

Cậu cởi áo khoác ngoài, cởi khuy cổ áo và cổ tay áo luôn cài chặt ra rồi bước đến ngồi lên chiếc ghế dài, bật cười: "Tôi nhớ đây không phải là tiệc chào mừng Tiền Thịnh và Chu Cần sao? Làm sao lại trở thành tiệc chào mừng tôi rồi?"

Có người chán ghét nói: "Hai người bọn họ có cái gì đáng chào mừng đâu, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ mới đi có một năm."

Chu Cần: "Nói chuyện cẩn thận chút cho tôi, bây giờ đã ở dưới trướng của tôi rồi, cẩn thận không là tôi cho cậu một bài học đấy!"

Không ai để ý đến hắn.

Có người tiếp tục: "Nhưng Châu tổng không giống vậy mà."

"Đúng vậy, bình thường bọn tôi có hoạt động gì đều ngại không dám mời anh. Lần này xem như làm ơn đi, anh hiểu cho tâm tình kích động của mọi người nhé."

Mọi người ở trước mặt Châu Thanh vẫn hơi tím lại.

Rõ ràng Châu Thanh có tính tình rất tốt, chỉ cần không phạm sai lầm trong công việc thì cậu sẽ không bao giờ phê bình người khác nhưng khoảng cách đó thật sự khiến cho người ta phải chùn bước.

Châu Thanh bật cười: "Tôi không khác gì mọi người cả, nếu có thời gian thì tôi rất vui được tham gia cùng mọi người."

"Nghe thấy chưa, nghe thấy chưa, đều là nhân chứng nhé."

"Sau này bọn tôi có hoạt động gì đều sẽ gọi Châu tổng đấy."

Châu Thanh cầm một xiên ớt xanh nướng lên, vừa cười vừa nhìn những người này.

Cậu nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, bao gồm tất cả những người trong nhóm vừa được thành lập trong cuộc họp ngày hôm qua, bao gồm cả thư ký Đường Mật.

Dáng vẻ của bọn họ trong ấn tượng của Châu Thanh đều giống nhau nhưng lại cũng không giống lắm.

Cười lớn, trêu chọc, không ngại ngùng.

Chủ đề bọn họ nói không phải là công việc hay dự án mà là ai và ai mới chia tay, ai đã kết hôn, trong công ty ai và ai cãi nhau vì những chuyện lông gà vổ tỏi.

Châu Thanh lắng nghe rất nhiều, những người đến kính rượu cậu cũng không từ chối.

Bà chủ ở đây rất nhiệt tình, lúc mấy món ăn khác lại được bưng ra Châu Thanh mới biết nơi này là do một nữ đồng nghiệp bên bộ phận marketing mở.

Châu Thanh đã nhìn thấy vô số tòa nhà cao tầng, từng xử lý nhiều tài liệu của dự án hợp tác nhưng có vẻ như đây là lần đầu tiên cậu bước vào khói lửa nhân gian.

Trong khói lửa này, không phải là những bụi bặm mù mịt trên đường phố cũ mà là tiếng khui lon bia lách tách, là tiếng xì xèo khi dầu trên vỉ nhỏ xuống than hồng. Cậu được bầu không khí ồn ào náo nhiệt vây quanh, như thể bị vây quanh bởi từng tầng ảo ảnh, chân chính cảm nhận được hương vị của

thế gian kiếp này.

Châu Thanh say thật rồi.

Lần đầu tiên.

Lúc cậu thật sự say không giống với những người khác mà chỉ yên lặng, yên lặng đến mức chỉ cần không mở miệng thì dường như những người xung quanh đều không cảm nhận được sự tồn tại của cậu.

Cậu vẫn luôn ngồi yên lặng, vẫn là tư thế lắng nghe người khác nói ban đầu, sẽ mỉm cười với người khác, sẽ uống rượu do người khác kính nhưng rất khó để cậu có thể mở miệng nói lại được.

Người đầu tiên nhận thấy Châu Thanh có gì không ổn chính là Đường Mật.

Khi cô thư ký này không trang điểm đậm và mặc những bộ đồ gợi cảm mà buộc tóc đuôi ngựa lại trông như một cô gái nhỏ.

Cô ngồi đối diện, chống cằm nhìn Châu Thanh, nói: "Châu tổng uống say rồi đúng không?"

"Ơ? Say rồi à?"

"Châu tổng?"

Châu Thanh nghe vậy thì lắc đầu: "Không say."

"Nghe thấy chưa, không có say."

"Mặt Châu tổng còn không đỏ nữa, say ở đâu ra."

"Đường Mật, cô chỉ hy vọng Châu tổng uống say thôi chứ gì, cô cẩn thận bị sa thải đấy."

Đường Mật duy trì động tác chống cằm: "Nhưng Châu tổng không giống vậy nha."

"Tại sao lại không giống?"

"Phòng ngự đã nâng cấp rồi, không tin thì anh cứ hỏi Châu tổng đi, tôi đảm bảo cái gì anh cũng không hỏi ra được đâu."

Nhóm người này về cơ bản đã uống nhiều rồi, ngay cả Hứa Triều cũng không khá hơn là bao.

Vậy mà thật sự cũng gan to, háo hức muốn thử: "Châu tổng, mật khẩu kết sắt của công ty là gì?"

Châu Thanh ưỡn oải cười một tiếng: "Tôi thật sự không say."

"Đệt, Đường Mật, cô bịp tôi!"

Thư ký Đường trợn mắt nhìn đối phương.

Kết quả là lúc Châu Thanh đứng dậy và bước đi không vững, những người khác mới thật sự nhận ra rằng Châu Thanh thật sự đã say.

Nhưng vừa rồi lúc cậu đang ngồi trên ghế cười nói rằng mình không say đã suýt chút nữa lừa được mọi người, đẳng cấp nguy trang một cách thần nhiên đó, nghĩ lại thật sự khiến người khác phải kinh ngạc.

Đường Mật không uống rượu nên muốn đến đỡ cậu.

"Châu tổng, anh không sao chứ? Đi đâu vậy, tôi đưa anh đi?"

Châu Thanh lắc đầu, giơ tay đẩy khoảng cách ra, "Không cần, tôi đi rửa tay thôi."

Cùng lúc đó, điện thoại trong túi áo của Châu Thanh vang lên.

Vào thời điểm đó, cậu hiếm khi sinh ra suy nghĩ không muốn để ý, vậy nên đã để điện thoại rung mất một lúc.

Đường Mật chưa bao giờ thấy cậu không nghe điện thoại nên thức thối lùi lại một bước, sau một lúc thì tiếng rung cũng dừng lại.

Lúc điện thoại của Hứa Triều đổ chuông thì nhìn thấy một số lạ.

"Alo." Giọng cậu ta rất lớn.

Người xung quanh còn rất ồn ào.

Hứa Triều: "Anh nói ai? Châu Thanh? Anh là ai? Dám gọi thẳng tên Châu tổng của bọn tôi."

Đầu bên kia lạnh lùng phun ra ba chữ: "Trữ Khâm Bạch."

Hứa Triều đột nhiên bị dọa tỉnh, nắm chặt điện thoại trốn vào một góc ban công.

Cậu ta không biết tại sao Trữ Khâm Bạch lại có số của mình, nói thế nào thì cậu ta cũng là người duy nhất biết sự thật về cuộc hôn nhân của anh Thanh và Trữ Khâm Bạch, cho dù có bất mãn đi chăng nữa thì về mặt khí thế trước tiên cũng yếu đi ba phần.

Trữ Khâm Bạch hỏi cậu ta, "Châu Thanh đâu?"

Hứa Triều nhìn xung quanh, mở miệng, "Chắc là đi vệ sinh rồi."

Trữ Khâm Bạch: "Cho tôi địa chỉ."

Hơi rượu khiến cho đầu óc Hứa Triều không tỉnh táo, còn quên mất nguyên tắc trước giờ của mình là không bao giờ tiết lộ hành tung của Châu Thanh một cách dễ dàng, đến khi báo ra vị trí của nhà hàng BBQ rồi mới nhận ra tại sao mình phải nói với anh.

Nhưng lúc đó điện thoại đã cúp rồi.

Ở trong xe bên kia.

Trần Đăng Đăng đang lái xe, hỏi: "Anh Châu đi tụ tập rồi ă?"

Trữ Khâm Bạch "ừm" một tiếng trong bóng tối.

Trần Đăng Đăng: "Anh Trữ, anh đã liên tục chạy qua chạy lại hai thành phố rồi, hai mươi bốn tiếng rồi chưa chớp mắt, hay là em đưa anh về nghỉ ngơi trước, sau đó em lại đi đón anh Châu nhé?"

"Cứ lái xe đi."

Nhà vệ sinh ở tầng dưới.

Thời gian Châu Thanh ở đó có hơi lâu.

Cậu rửa mặt và làm ướt cả phần tóc trên trán.

Có lẽ là vì thật sự không khống chế được lượng nên uống có hơi nhiều, việc này không hề khiến cho cậu tỉnh táo được bao nhiêu mà ngược lại còn có cảm giác trước mắt càng ngày càng mơ hồ hơn.

Cho nên khi đụng phải Trữ Khâm Bạch, cậu do dự nhìn đối phương ít nhất năm giây, sau đó cau mày nói: "Có người giống như vậy sao?"

"Không có." Trữ Khâm Bạch nhìn cậu: "Mấy ngày không gặp, không nhận ra nữa rồi à?"

Châu Thanh bưng tỉnh: "À, là anh à."

Sau đó nghiêng người vừa lách qua anh vừa nói: "Sao anh lại tới đây? Không phải nói có buổi tuyên truyền và giới thiệu thành tựu điện ảnh sao? Anh còn là diễn giả chính, tôi nhớ là ngày kia mà, sao hôm nay đã về rồi?"

Trữ Khâm Bạch túm lấy cánh tay người kia, kéo trở về.

"Uống bao nhiêu vậy?" Anh tách hai chân ra, kéo người vào giữa rồi dựa vào tường hỏi.

Châu Thanh cau mày: "Không nhớ nữa."

"Em say rồi."

"Tôi không có."

"Say rồi."

"Không có."

Trữ Khâm Bạch: "Em nói rất nhiều."

Châu Thanh: "Tôi mà say sẽ không nói nhiều."

"Bây giờ em nói rất nhiều."

Trần Đăng Đăng đang che chắn trong góc hẹp nhìn quanh bốn phía, sợ người khác sẽ nhìn thấy cảnh tượng này trong góc, nghe được cuộc đối thoại vô nghĩa phía sau, đến cô còn muốn che mặt.

Anh Châu đã say rất rõ ràng, bình thường cậu sẽ không tiếp những lời nhảm chán này của anh Trữ.

Trên tầng 2 đã đi đến nửa cuối của bữa tiệc, có người dựa vào bàn chém gió với những người khác, trong lúc vô tình liếc xuống lầu thì hét lên: "Đệt đệt đệt! Châu tổng bị người ta mang đi rồi!"

Nhất thời có rất nhiều người chạy tới.

"Bắt cóc sao?"

"Ai mà to gan như vậy! Nhanh, đi xuống cản người!"

Hứa Triều có không tình nguyện đến đâu cũng đã kịp thời ngăn lại nhóm người đang say xỉn, đầy vẻ anh hùng đơn độc, mở miệng nói: "Không cần đâu, Châu tổng vừa mới gửi tin nhắn cho tôi, anh ấy có việc đi trước. Ở dưới lầu là... tài xế của anh Thanh."

"Ồ, ra vậy."

"Tài xế này đẹp trai thế."

Chỉ nhìn thấy tài xế ở dưới tầng mặc một chiếc áo thun màu đen oversize với chiếc mũ được ấn xuống, ung dung ôm một người lớn như Châu tổng ra khỏi cửa.

Áo khoác của Châu tổng vẫn còn ở tầng 2, cả người mặc áo sơ mi trắng nên rất bắt mắt.

Cậu rõ ràng không quen với tư thế này, nửa chừng có hơi giãy giụa, nếu không đã không làm cho người ta vừa nhìn liền nghi ngờ cậu bị bắt cóc. Nhưng điều này cũng chẳng ích gì, tài xế vẫn cứ ôm người đến bên cửa xe, cúi xuống nhét cậu vào trong.

Sau đó tài xế quay đầu lại, anh ngẩng đầu nhìn lên tầng 2 một cái.

Nhóm người trên sân thượng nhìn không thấy hai mắt nhưng cũng có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét rõ ràng của nửa dưới khuôn mặt, ngay cả vào buổi tối nhưng quả thật không tầm thường.

"Tài xế này thật sự rất đẹp trai."

"Tại sao tôi lại cảm thấy anh ta rất quen nhỉ?"

"Giống như một minh tinh vậy."

"Ừm, vừa nói xong tôi đã nhớ ra, giống Trữ Khâm Bạch."

"Bây giờ tài xế đều yêu cầu cao vậy sao? Ôm được ông chủ còn phải trông giống ảnh đế. Thôi rồi, xem ra ngay cả tư cách để trở thành một tài xế tôi cũng không xứng nữa."

Chương 58: C58: Chương 58

Châu Thanh nằm trong xe, nhìn nóc xe thất thần vài giây, mãi cho đến khi một người khác ngồi bên cạnh đi vào gây ra tiếng động cậu mới nghiêng đầu qua nhìn anh.

"Tại sao lại ôm tôi?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một cái, "Tôi nói rồi, em say rồi."

"Say rồi tôi cũng không cho anh ôm."

Bây giờ cậu đã thừa nhận mình uống quá nhiều nhưng lại lẩn tránh một chuyện khác.

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Làm sao? Không được ôm à?"

"Rất mất mặt."

Thật sự rất mất mặt.

Cho dù là buổi tối không có nhiều người nhưng vừa rồi lúc đi ra ngoài, trong lúc vô tình thì đụng phải bà chủ quán BBQ, ánh mắt quan tâm nhìn mình đó của đối phương khiến cho Châu Thanh không thể quên được. Đối phương có lẽ cho rằng cậu uống đến mức hoàn toàn mất đi khả năng hành động, hoặc nghi ngờ rằng chân cậu có vấn đề.

Một người đàn ông lớn tướng như cậu cho dù ở trong tình huống gay go nhất cũng chưa bao giờ bị một người đàn ông khác ôm như thế này.

Điều này đã làm mới lại nhận thức lâu nay của cậu rằng bất cứ lúc nào mình cũng phải chống đỡ, trong khoảnh khắc cậu bị hơi rượu chi phối đã dễ dàng bị Trữ Khâm Bạch khống chế.

Trữ Khâm Bạch đóng cửa xe lại, vừa bảo xe lái đi vừa đứng dưng nói: "Không có gì đáng mất mặt. Nếu tôi lại không mang em đi thì có phải em định quay lại đi tăng hai đúng không? Đến lúc đó đừng nói là mất mặt, tôi sợ ngay cả mình là ai em cũng không biết."

Châu Thanh gác tay lên trán, không muốn để ý đến anh, chỉ nhẹ giọng nói: "Tôi là Châu Thanh, tôi biết."

Chiếc xe lên đường, rẽ sang một bên rồi đi vào đường lớn.

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu nhìn cậu một lúc, đột nhiên hỏi: "Em thật sự là Châu Thanh sao?"

"Cái gì?" Châu Thanh mơ màng mở mắt ra, trong ánh sáng không rõ ràng thấp thoáng bên ngoài cửa sổ, đối diện với ánh mắt dưới vành mũ của Trữ Khâm Bạch, dừng lại vài giây rồi thu lại, "Không biết anh đang nói gì."

Trữ Khâm Bạch bóp cằm Châu Thanh để cậu quay đầu lại, trừng mắt nhìn cậu: "Thật sự không biết? Em còn nhớ mình tên là gì không?"

"Vớ vẩn." Châu Thanh hất tay anh ra.

Sau đó lại cười lên không kịp đề phòng, vươn tay móc lấy cổ Trữ Khâm Bạch, "Tôi đã nói rồi, Châu trong quanh đi quẩn lại, Thanh trong im ắng vắng lặng." Giọng nói của Châu Thanh phun ra từng chữ bên tai Trữ Khâm Bạch: "Tôi, tên là, Châu, Thanh."

Trữ Khâm Bạch bị buộc phải nghiêng người, nhìn từ phía trước, nửa người trên của anh gần như đè lên người Châu Thanh.

Bởi vì Châu Thanh thở ra bên tai nên ánh mắt Trữ Khâm Bạch càng tối lại một chút, khàn giọng nói: "Được, biết rồi, em tên là Châu Thanh."

"Biết rồi thì đừng hỏi nữa." Châu Thanh lại đẩy người ra.

Cậu đã dùng không ít sức lực như thể mang theo sự không vui.

Nếu như Châu Thanh còn ở trong trạng thái tỉnh táo thì sẽ biết phản ứng của mình không hề bình thường, im lặng không nói mới là thái độ cậu vốn nên có khi đối mặt với những chuyện như thế này.

Hoặc là chuyển chủ đề, hoặc là dứt khoát giả vờ không biết.

Đáng tiếc là cậu biết lời của Trữ Khâm Bạch mang theo thăm dò, cũng nghe ra được rồi mà chính là vì nghe ra được nên mới lựa chọn sai lầm.

Sai lầm thứ nhất, cậu cho Trữ Khâm Bạch một phản ứng khác với người khác. Lúc đối mặt với người khác thì im lặng, lúc đối mặt với câu hỏi của Trữ Khâm Bạch lại nhấn mạnh rằng mình tên là Châu Thanh.

Sai lầm thứ hai, cậu đã có cảm xúc, hay nên nói là không vui.

Dựa trên sự hiểu biết thông thường của Châu Thanh về Trữ Khâm Bạch thì sẽ biết rằng, phạm phải những sai lầm trên sẽ chỉ khiến đối phương càng thêm nghi ngờ.

Nhưng cậu đã uống say nên rất nhiều phản ứng tưởng chừng như cẩn thận nhưng thực chất lại đầy sơ hở.

Hôm nay bởi vì Tiểu Lâm có việc, một người là trợ lý kiêm tài xế như Trần Đăng Đăng không biết tình hình của hai người ở ghế sau rốt cuộc như thế nào.

Anh Trữ dường như đang trêu Châu Thanh nhưng phản ứng lại dường như có chỗ nào không đúng lắm.

Anh Châu cũng vậy, trông rất bình thường, rõ ràng có vẻ tức giận nhưng

vẫn chủ động kéo anh Trữ lại, sau đó lại đẩy người ta ra.

Là một trợ lý, cô chỉ hận rằng chiếc xe này là chiếc bình thường nhất của anh Trữ, không có vách ngăn, cô chỉ có thể hơi cúi người xuống và cố gắng hết sức xem mình như người trong suốt.

Hành trình trên đường vẫn còn khá dài.

Châu Thanh ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Hơi rượu bốc lên, trong mơ chỉ cảm thấy nóng nực, loại nóng nực đó không phải do phơi nắng mà là loại nóng nực trên da, giống như lồng ngực bị châm lên một ngọn lửa.

"Bật điều hòa đi." Cậu nửa tỉnh nửa mê bảo người bật điều hòa.

Trần Đăng Đăng nhìn người mơ mơ màng màng được anh Trữ ôm lên đùi, thận trọng nói: "Anh Trữ, anh Châu trông có vẻ rất khó chịu, hay là bật một lúc nhé?"

"Đừng bật." Trữ Khâm Bạch vừa nghe điện thoại của Thịnh Xuyên vừa cúi đầu nhìn người đang kéo cổ áo mình, lấy tay cậu ra nói: "Nóng trong người, tham lạnh sẽ bị cảm."

"Vậy phải làm sao đây?" Trần Đăng Đăng hỏi.

Trữ Khâm Bạch: "Trở về trước đã."

Trong điện thoại, Thịnh Xuyên vẫn đang nói: "Tình trạng đó của cậu ấy, bình thường xã giao uống một chút thì không sao, làm sao có thể để mình uống say đến mức đó chứ."

Một tay Trữ Khâm Bạch giữ chặt hai cổ tay của Châu Thanh: "Đây là lần đầu tiên uống như vậy, hậu quả nghiêm trọng lắm sao?"

Thịnh Xuyên thở dài: "Cũng không phải là rất nghiêm trọng, nền tảng suy

nhược của cậu ấy mới là vấn đề lớn. Tương đương với hai thùng hàng giống nhau, đồ bên trong cậu ấy đều có vết nứt từng trải qua sửa chữa, hiện tại bề ngoài trông có vẻ không có vấn đề gì nhưng khả năng chịu đựng và rủi ro có thể gánh vác so với người thường thấp hơn không chỉ một nửa đâu."

Trữ Khâm Bạch siết chặt ngón tay đang nghịch ngợm của Châu Thanh: "Cái này em biết."

Thịnh Xuyên: "Để anh nói với em thế này đi, anh đã từng thấy một ví dụ, tình huống so với Châu Thanh cũng tương tự. Ông ấy vẫn đang ở giai đoạn sau khi hồi phục năm thứ năm, chỉ vì một cơn gió lạnh bị cảm mà chết. Nghe có vẻ khó tin đúng không? Nhưng ai lại dám đánh cược vào một phần vạn này chứ?"

Trữ Khâm Bạch cau mày thật chặt: "Ý anh là sức khỏe của em ấy đã tụt đến mức này rồi à?"

Thịnh Xuyên tiếp tục: "Cũng không hẳn. Bác sĩ điều trị của cậu ấy hẳn đã nói cho cậu ấy biết về rủi ro này rồi, nhưng em lại nói công việc của cậu ấy rất bận rộn, thường xuyên tăng ca gì đó. Trước đây anh không nói tình hình rất nghiêm trọng là vì không biết cậu ấy không chú ý đến vậy. Hệ miễn dịch kém, thứ sợ nhất là nhiễm virus. Thế này đi, anh sẽ thương lượng với thầy hướng dẫn trước đây một chút, trước tiên sẽ kê cho cậu ấy một vài liều thuốc tắm bổ."

Trữ Khâm Bạch "ừm" một tiếng: "Làm phiền rồi."

"Đừng khách sáo, nên làm thôi."

Châu Thanh nhắm mắt đòi người bật điều hòa nhưng hơi lạnh trong dự cảm đã không hề đến như mong đợi, rất nhanh suy nghĩ lại trở nên rối bời, như thể đã trở lại ngày cuối cùng ở Vũ Thành.

Mọi nơi trong thành phố lan rộng khói lửa chiến tranh, hơi nóng đó dán sát vào da thịt, sóng nhiệt ập vào mặt.

Cậu càng lúc càng cau mày nhưng không biết ai vẫn luôn trói lấy tay chân cậu, còn không cho cậu cử động lung tung.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Châu Thanh cau mày mở mắt ra mới phản ứng lại được không phải là quá khứ, xe vẫn còn đang trên đường, còn cậu thì không biết từ lúc nào đã nằm trên đùi Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch ngả người ra sau, giống như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh siết chặt động tác trên hai tay mình, một chút cũng không thả lỏng, Châu Thanh vừa mới nhúc nhích thì anh đã tỉnh dậy.

"Không làm ầm ĩ nữa à?" Trữ Khâm Bạch cúi đầu, giọng nói có hơi khàn.

Châu Thanh nhìn anh từ dưới lên, "Vừa rồi là anh à?"

"Cái gì là tôi?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Châu Thanh lắc đầu, biết trí nhớ mình lại rối loạn, nói: "Không có gì."

Cậu bị cuốn vào ngọn lửa chiến tranh đó, bị người túm lấy mới không cách nào đi đến những khu vực nghiêm trọng hơn.

Châu Thanh chống tay lên muốn ngồi dậy.

Trữ Khâm Bạch đè cậu xuống, "Cứ ngủ như vậy đi, sắp đến rồi."

"Không được, áo của tôi không biết vút đâu rồi." Châu Thanh cau mày ngồi dậy, xoa trán rồi nhìn bốn phía xung quanh.

Ngay cả việc mình chưa cầm áo cũng quên, chỉ mới ngủ chưa được hai mươi phút, rõ ràng đây là lúc cơn say đạt đến đỉnh điểm.

Trữ Khâm Bạch ngăn cậu tiếp tục tìm kiếm, nói: "Không cầm áo, đừng tìm nữa."

"Tại sao không cầm? Áo đó của tôi rất đắt."

"Tôi đền cho em, có được không?"

Châu Thanh dùng ánh mắt cực kỳ tỉnh táo nhìn anh: "Trữ Khâm Bạch, bây giờ tôi tự có, không cần tiền của anh."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Đúng vậy, em có tiền, em là giàu nhất."

Châu Thanh bắt mắt, mang theo chút ý tứ răn dạy của người trên cơ: "Anh đây là thái độ gì đây?"

"Thái độ gì cơ?"

"Xin lỗi đi."

"Xin lỗi? Tại sao tôi phải xin lỗi?"

"Bởi vì... Tóm lại, anh xin lỗi đi."

Cuối cùng Trần Đăng Đăng cũng lái xe vào bãi đậu xe của chung cư, vội vàng tắt máy, quay đầu cắt đứt cuộc cãi vã không có logic này, nói: "Anh Trữ, anh Châu, tới rồi ạ."

Châu Thanh một khi bị cắt ngang thì không thể nhớ ra tại sao mình lại yêu cầu Trữ Khâm Bạch xin lỗi.

Cậu dừng lại một giây, mở cửa xe trước rồi xuống xe, vừa mới đứng vững đã lão đảo rồi được Trữ Khâm Bạch theo sau từ bên cạnh đi xuống đỗ lấy.

Trữ Khâm Bạch nhìn người đang lạng lẽ đứng trước mặt mình, nói: "Về sau không cho uống rượu nữa."

Châu Thanh đứng đưng ngược mắt lên, "Anh đang ra lệnh cho tôi à?"

"Em rất là vô lý nhé Châu tổng." Bởi vì Châu Thanh rất phản kháng việc bị ôm nên Trữ Khâm Bạch đành phải nửa ôm nửa kéo người đi về phía thang máy, vừa nói: "Em uống say rồi đều sẽ không biết nói lý như vậy à?"

Châu Thanh cảm thấy mình hoàn toàn bị dẫn đi, còn trả lời anh một cách rất có trật tự: "Tôi là một người rất biết nói lý."

Trữ Khâm Bạch hừ lạnh một tiếng: "Bây giờ cũng chỉ là tự em nghĩ thế thôi."

Cuối cùng cũng đưa được người về.

Châu Thanh được đặt lên ghế sofa trong phòng khách.

Cậu có thể nghe thấy tiếng Trữ Khâm Bạch đi lại trong phòng khách, có thể nghe thấy tiếng động Trần Đăng Đăng rời đi, sau đó Trữ Khâm Bạch hẳn là đi vào phòng tắm, chưa được bao lâu thì vang lên tiếng nước.

Châu Thanh nhắm mắt lại, lười biếng không muốn nhúc nhích, sau đó cậu lại nghe thấy điện thoại rung lên, cứ kêu mãi, ở chỗ không xa trên đầu cậu.

Châu Thanh liền đưa tay ra cầm lấy.

"Alo." Cậu cho rằng là điện thoại công việc nên cố gắng chống đỡ tinh thần.

Kết quả là có vẻ như đối phương rất ngạc nhiên khi người nhận điện thoại là cậu, "Châu Thanh?"

Lúc Châu Thanh lấy điện thoại xuống mới phát hiện là điện thoại của Trữ Khâm Bạch.

Hơn nữa, người gọi đến không phải ai khác mà là bà ngoại của anh, Phượng Thái Tiêu.

Châu Thanh lập tức ngậm miệng, lại áp điện thoại lên tai trở lại, "Bà ngoại, Trữ Khâm Bạch đang bận, con là..."

"Không sao không sao." Bà cụ kịp thời ngăn lại lời của cậu, cười nói: "Nghe giọng con không ổn lắm, có phải là bị cảm rồi không?"

"Không có, do con uống rượu." Châu Thanh ngồi dậy, sụp mắt thành thật nói.

Phượng Thái Tiêu: "Các con làm việc bận rộn nhưng rượu thì cũng uống ít thôi, hại cơ thể biết bao nhiêu. Dạ dày của nó không tốt, con cũng muốn bị bệnh dạ dày luôn sao?"

"Không có." Châu Thanh nắm lấy gối, vùi nửa khuôn mặt vào đó, "Chỉ uống một chút thôi ạ."

"Thật không?"

"Dạ thì, có hơi nhiều một chút."

Trữ Khâm Bạch cầm khăn tắm đứng ở cửa phòng tắm, nhìn người trên ghế sofa, dáng vẻ mà ngay cả nói dối cũng không nói nổi hai câu.

Không biết bà cụ lại nói gì nữa mà Châu Thanh chôn cả khuôn mặt vào trong đó, nghẹn giọng nói: "Vâng, về sau không uống nữa ạ."

Trữ Khâm Bạch lắc đầu, lại xoay người đi vào.

Đối với anh thì là "Anh đang ra lệnh cho tôi à?", nhưng với bà cụ thì lại lạnh lợi.

Ấn tượng của Châu Thanh với Phượng Thái Tiêu rất sâu đậm, đó là một người già rất đoan trang và cũng rất có khí chất, bức tranh trước đây Châu Thanh vẽ ở Tây Uyển còn được bà lấy đi treo trong sảnh chính.

Không biết vì sao, cậu đột nhiên nghĩ tới bà của mình. Đó cũng là một bà lão rất có khí chất, đối với tất cả con cháu đều rất dịu dàng.

Châu Thanh liền ân cần hỏi ngược lại: "Gần đây sức khoẻ người vẫn ổn chứ ạ?"

"Vẫn tốt lắm." Phượng Thái Tiêu nói: "Bà gọi điện thoại cho nó cũng là vì sắp đến ngày giỗ mẹ nó rồi. Châu Thanh, năm nay tao mộ con đi cùng nó đi, cũng nên đi để mẹ nó gặp con."

Châu Thanh biết đây không phải là chuyện mà cậu có thể làm chủ, mang theo thân phận đã kết hôn, người lớn nhà người ta đã yêu cầu thì thật sự nên đi.

Cho nên cậu không trực tiếp từ chối, cũng không đồng ý mà chỉ nói: "Vâng, con sẽ thương lượng với anh ấy ạ."

Lúc Châu Thanh ném điện thoại đi thì phát hiện Trữ Khâm Bạch đã đi ra và đang đứng cạnh ghế sofa.

Châu Thanh ngược mắt lên, "Nghe thấy rồi à?"

"Ừm." Trữ Khâm Bạch gấp khăn tắm đang mở ra lại, nửa quỳ trên ghế sofa, lau trán cho cậu, nhìn cậu nói: "Đi cùng không?"

Châu Thanh: "Anh dẫn tôi đi theo, mẹ anh sẽ không tức giận chứ?"

"Tại sao bà ấy phải tức giận?"

Châu Thanh suy nghĩ một chút: "Bởi vì tôi là đàn ông, hoặc là bà ấy tức giận chúng ta hoàn toàn không phải là vì yêu thích lẫn nhau mà kết hôn."

"Vậy bà ấy muốn giận thì cũng sẽ tìm tôi để giận chứ không tìm đến em." Trữ Khâm Bạch ra hiệu cho cậu ngừng đầu, dùng khăn mặt lau từ trán đến cổ, "Hơn nữa, bà ấy hẳn là sẽ rất thích em."

"Tại sao?"

"Bởi vì tôi thích."

Châu Thanh: "..."

Cậu lại bị lời của Trữ Khâm Bạch làm cho bắt đầu lơ đãng, cũng không để ý bản thân mình cứ ngồi như vậy và yên tâm thoải mái để Trữ Khâm Bạch hầu hạ mình, rất kỳ lạ.

Nếu là bình thường thì đã sớm lấy khăn đi rồi.

Chiếc khăn mang theo hơi ấm, không nóng cũng không lạnh.

Lúc Trữ Khâm Bạch đưa tay ra bắt đầu cởi khuy áo trước ngực cậu, Châu Thanh chậm chạp không ngăn lại, đợi đến khi phản ứng lại đi nắm lấy cổ tay anh thì khuy áo đã cởi được hơn một nửa.

"Anh đang làm gì đấy?" Châu Thanh hỏi anh.

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Trên đường không phải vẫn luôn kêu nóng sao, lau một lúc sẽ thoải mái hơn rất nhiều."

Châu Thanh cũng không buông anh ra mà lại nhìn khuôn mặt đỏ của Trữ Khâm Bạch, đột nhiên hỏi: "Trữ Khâm Bạch, anh thích tôi thật à?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu hai giây, "Nếu không thì?"

"Anh thích tôi ở điểm nào?"

Châu Thanh thay anh liệt kê: "Trong giới giải trí có đầy người đẹp, mặc dù tôi có thể kiếm tiền nhưng anh cũng không thiếu, tính cách của tôi cũng không nhiệt tình, rất lạnh nhạt, không biết dỗ anh cũng không tốt với anh, anh thích tôi ở điểm nào?"

Trữ Khâm Bạch hẳn là đã bật cười, anh nói: "Bản thân tôi đã rất đẹp trai rồi nên không nhìn mặt. Tiền tôi đúng là không thiếu, cũng không cần em nuôi. Tính cách quá nhiệt tình tôi sẽ cảm thấy rất phiền, không thích. Tôi

không cần người đỡ, cũng không cần em tốt với tôi bao nhiêu, tôi có thể tốt với em. Thế nào? Có phải là tôi tốt lắm không?"

Châu Thanh hiếm khi nghe đến hồ đồ, cảm thấy dường như cũng không có gì sai, liền nói: "Cũng, tạm được nhỉ."

Trữ Khâm Bạch hơi cúi đầu, nhìn vào mắt cậu, "Vậy em cân nhắc thử xem, có thích tôi không?"

Châu Thanh dùng ánh mắt trong veo, tò mò thậm chí có thể gọi là thăm dò nhìn anh, hỏi: "Trữ Khâm Bạch, thích là cảm giác như thế nào?"

Châu Thanh biết mình đang hỏi gì, một câu hỏi vốn dĩ không nên tò mò nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra tối nay đều khiến trong lòng cậu tràn ngập một cảm giác không thể giải thích được.

Trước tiên là buổi tụ tập của công ty, cậu nhìn thấy nhóm đồng nghiệp náo nhiệt càng sống động hơn và chân thật hơn.

Sau đó thì Trữ Khâm Bạch đến, lại nhận cuộc gọi từ bà ngoại anh và đột nhiên nghĩ đến người nhà.

Có quá nhiều sự dụi dằng, hơi rượu xông lên đầu, thúc giục cậu ở trong đêm tối tĩnh mịch không người tự nhiên hỏi ra câu này.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, một lúc lâu không mở miệng.

Châu Thanh thúc giục: "Nói đi."

"Không nói được." Trữ Khâm Bạch trả lời cậu.

Châu Thanh khinh thường: "Tại sao không nói được? Anh vừa mới nói thích tôi, vậy nên là giả sao?"

Trữ Khâm Bạch: "Là thật, không phải giả."

Châu Thanh: "Đây còn không phải là chưa nói rõ sao."

Trữ Khâm Bạch dứt khoát ngồi xuống bên cạnh, hai tay chống ở sau sofa đặt lên vị trí thái dương.

Có lẽ là quá coi trọng dáng vẻ bộc trực và thẳng thắn này của Châu Thanh, anh ném chiếc khăn tắm sang bên cạnh, bàn tay vẫn còn mang theo độ ấm của Trữ Khâm thỉnh thoảng chậm rãi vờ vênh tai của Châu Thanh.

Châu Thanh không chịu nổi bị quấy rầy nên nghiêng đầu tránh đi.

Trữ Khâm Bạch càng không nói thì chút ham muốn khám phá không đáng kể nhưng lại chưa bao giờ mãnh liệt và dồi dào đó của Châu Thanh gần như đạt đến đỉnh điểm. Cho dù đã uống không ít nhưng cậu cũng không thể làm những việc như tìm tòi đến tận cùng hay truy hỏi không ngừng.

"Không nói thì thôi." Cậu muốn rời đi.

Một tay Trữ Khâm Bạch kéo người trở về, cười nói: "Không kiên nhẫn thế à."

Châu Thanh bị kéo lại, tóc quét qua cằm anh, ánh mắt mơ màng đe dọa: "Vậy nên anh đang trêu chọc tôi sao?"

"Không dám." Trữ Khâm Bạch kéo người lại gần một chút, ghé sát lại, nhỏ giọng nói: "Châu tổng đã muốn biết thì nhất định phải được biết."

Châu Thanh lại ngồi yên lặng, đợi vài giây.

Vẫn không đợi được kết quả.

Châu Thanh nhìn sang, đã hoàn toàn nổi giận, lật người đẩy người kia xuống, dùng chiêu thức mà trước đó vào cái ngày Trữ Khâm Bạch mang cậu đến căn hộ đã sử dụng trong xe, cưỡi lên người người kia, kẹp lấy cổ anh, từ trên cao nhìn xuống: "Trữ Khâm Bạch."

Trữ Khâm Bạch nằm ngửa trên sofa liên tục cười, "Em thật sự muốn biết như

vậy sao?"

"Bây giờ tôi không muốn nữa, anh cái người này, thật sự rất đáng ghét."

Châu Thanh cho rằng đây là một động tác kẹp người ta đến mức không thể cử động, còn chưa nghĩ kỹ có phải là do rượu làm cho cậu phản ứng chậm hơn hay không nhưng mà sức lực không đúng lắm.

Cậu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bị người nửa ôm lấy, bấp đùi bị kẹp chặt, lật người đè xuống ghế sofa.

Châu Thanh sững sờ nhìn người ở phía trên.

Trữ Khâm Bạch cách cậu rất gần, "Không cách nào nói được, dùng hành động để xác minh có được không? Châu tổng."

Châu Thanh trở mắt: "Cái gì?"

"Tôi đang trưng cầu ý kiến của em."

"Ý kiến gì?"

Trữ Khâm Bạch nhìn vào mắt cậu, tay phải hơi nâng cằm Châu Thanh lên, cúi xuống: "Thế này này."

- - -

Gin: áu áu áu áu

Chương 59: C59: Chương 59

Trữ Khâm Bạch khựng lại một chút, lúc dừng lại trên môi Châu Thanh đã có thể cảm nhận được xúc cảm hơi phảng phất kia, giống như hương vị trong nồi ngào đường theo phương thức xưa, dày đặc và chiếm cứ toàn bộ hơi thở xung quanh.

Châu Thanh chớp mắt, gần như ngây thơ nhìn Trữ Khâm Bạch đang ở gần trong gang tấc.

Từ đầu đến cuối, Trữ Khâm Bạch chưa từng đợi được một câu từ chối, cuối cùng đưa tay lên che mắt cậu, không thể chịu nổi nữa.

Cầm Châu Thanh bị bóp lấy, khớp hàm hoàn toàn thất thủ.

Cậu bị hôn xuyên xuống.

Châu Thanh chưa bao giờ biết rằng hành vi này sẽ mang lại hiệu quả hoá mất và choáng váng đến vậy, bị quán lấy, giống như đang đập lên một đám mây mềm mại mà không tìm thấy điểm tựa. Cậu đành phải vươn tay ôm lấy cổ người trước mặt, cố gắng tìm một khoảng không gian để hít thở nhưng trên thực tế thứ nhận lại được là một nụ hôn sâu, cướp đoạt càng sâu và không kiêng nể hơn.

Quên mất thời gian và không gian, Châu Thanh dần bắt đầu cảm thấy không thể thở được.

"Trữ... Trữ Khâm Bạch." Cậu khó khăn nghiêng đầu tránh đi, khuôn mặt cọ lên vai Trữ Khâm Bạch, hai tay đặt trên lưng anh ngăn cản anh tiếp tục, dường như chịu không nổi mà th.ở dốc: "Đủ, đủ rồi, tôi sắp chết rồi."

Trữ Khâm Bạch dừng lại một chút, nằm xuống vùi đầu vào cổ cậu.

Châu Thanh dùng chân đá anh một cái, "Anh cười cái gì?"

Trữ Khâm Bạch cắn một cái lên dái tai cậu, "Sau khi uống rượu đều ngoan như vậy à?"

Cả người Châu Thanh run lên, vẫn nhớ trả lời anh, "Lúc lên lầu không phải anh còn nói tôi uống rượu không nói lý à."

Trữ Khâm Bạch đứng dậy nhìn cậu, bình tĩnh giúp cậu kéo cúc áo trước ngực đã bị xé bung từ lâu, một lúc sau hỏi cậu: "Bây giờ đã hiểu chưa?"

"Hiểu cái gì?"

"Cái gì gọi là thích."

Châu Thanh lắc đầu: "Không biết."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Ừm, vậy tôi đổi cách hỏi, vừa rồi tôi hôn em, em có cảm thấy đáng ghét không?"

"Cũng, tạm được." Phản ứng của Châu Thanh lúc này rất thẳng thắn.

Sự thẹn thùng trong xương tuỷ không có cách nào che đậy hoàn toàn nhưng cũng không thể hoàn toàn bác bỏ, cậu miễn cưỡng thừa nhận, "Chắc không tính là đáng ghét."

Trữ Khâm Bạch cong cong khóe miệng: "Không ghét chính là thích, Châu Thanh, thừa nhận đi, em cũng thích tôi."

(boi tâm cơ thao túng tâm lý =))))))

"À, là vậy sao?"

Châu Thanh nhìn lên trần nhà phòng khách.

Trần nhà cứ xoay rồi lại xoay, cậu cũng đang nghĩ, chẳng lẽ đây thật sự là thích sao? Lại nghĩ, không đúng, đây là lời Trữ Khâm Bạch nói, anh nhất định là đang lừa bịp mình.

Trữ Khâm Bạch cài khuy thắt lưng của Châu Thanh, lúc ngẩng đầu lên thấy cậu đã ngủ thiếp đi thì ánh mắt trở nên dịu dàng.

Nhân lúc người ta uống say thì bắt nạt nhưng anh cũng không sinh ra cảm giác tội lỗi gì, suy cho cùng có thể kịp thời thu tay lại là anh đã dùng nghị lực và rủ lòng từ bi rồi.

Lúc Châu Thanh tỉnh dậy vào ngày hôm sau thì cả người đàn cả ra.

Cậu nhận ra không hiểu sao mình lại ngủ trong phòng của Trữ Khâm Bạch, hơn nữa bên cạnh còn có nếp nhăn, chứng tỏ đêm qua cũng có người ngủ ở bên còn lại.

Tại sao cậu lại ngủ cùng với Trữ Khâm Bạch?

Hôm qua trước tiên là tụ tập với đồng nghiệp, sau đó Trữ Khâm Bạch đến, cậu cảm thấy rất nóng ở trên xe, nằm mơ, sau đó...

Cậu không đến mức uống đến say xỉn, vậy nên muốn nhớ lại cũng không khó.

Cùng lúc trí nhớ dần dần khôi phục, biểu cảm trên mặt Châu Thanh càng ngày càng kỳ quái.

Đặc biệt là khi nhớ lại chi tiết cuối cùng lúc nằm trên ghế sofa, Châu Thanh giống như chán nản đến mức sống lưng ớn lạnh, chậm rãi đưa tay lên đỡ trán.

Giây tiếp theo là vén chăn lên nhìn xem, không nhịn được thở phào nhẹ

nhôm.

Vấn may là trông có vẻ như chưa đến bước không thể thu dọn.

Cậu thế mà đã hôn môi cùng một người đàn ông.

Lúc vừa mới đến, Phạm Tuyên bảo cậu ký thỏa thuận, cậu vốn dĩ còn tưởng rằng mình đã lấy một người vợ, kết quả vợ trở thành giới tính nam, không hiểu sao cậu lại có thêm một người chồng.

Nhưng từ đầu đến cuối, Châu Thanh không cho rằng mình sẽ nảy sinh tình cảm với một người đàn ông.

Nhưng mới đêm qua thôi, cậu và Trữ Khâm Bạch hôn nhau, quần lấy nhau trên ghế sofa.

Nhiệt độ bàn tay đối phương truyền đến eo, âm thanh mập mờ giữa môi và răng đủ để khiến cho người ta mặt đỏ tim đập, hơi thở đan xen, những ký ức đó rõ ràng đến mức Châu Thanh cũng có thể nhớ lại từng chi tiết.

Bản thân mình hoàn toàn không có ý đồ phản kháng, đây mới là điều Châu Thanh để tâm nhất, đủ để chứng minh rằng cậu hoàn toàn có thể chấp nhận được việc gần gũi với đàn ông.

Sau khi nghĩ thông điểm này cũng chỉ làm gia tăng thêm sự hối hận, làm sao mình có thể làm ra loại chuyện như vậy?

Nhất định phải hỏi Trữ Khâm Bạch thích là cảm giác như thế nào, lúc hôn còn chủ động ôm cổ người kia.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình thật sự đã vút hết mặt mũi của chính mình đi rồi.

Châu Thanh vén chăn xuống giường, vừa mở cửa liền đụng phải Trữ Khâm Bạch đang chuẩn bị đi vào.

Trên cái khay của Trữ Khâm Bạch có bữa sáng kiểu Tây và một ly sữa, thấy sắc mặt Châu Thanh vẫn còn mang theo chút tái nhợt vì say thì có phản ứng như bị dọa sợ, nhướn mày: "Tôi nói này Châu tổng, vội vội vàng vàng như thế là đang chuẩn bị làm gì đây?"

Châu Thanh bình tĩnh lại một chút, "Tối hôm qua, chúng ta..."

"Làm sao?"

Châu Thanh hạ quyết tâm, cảm thấy cũng không thể ăn nói úp mở, giải thích: "Tôi đã uống rượu."

"Tôi biết, vậy nên?"

"Anh có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra không?"

Trữ Khâm Bạch lạnh giọng: "Không thể."

Châu Thanh không nói gì nữa.

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái: "Em đây là đơn thuần không muốn đối mặt hay là không muốn chịu trách nhiệm?"

"Tôi, không phải, tại sao tôi phải chịu trách nhiệm?" Châu Thanh phát hiện ra suýt nữa lại bị Trữ Khâm Bạch kéo xuống mương, hơi chỉnh lại tóc, nhìn Trữ Khâm Bạch, cố gắng giữ bình tĩnh: "Chỉ là sau khi uống rượu nên hồ đồ mà thôi."

Trữ Khâm Bạch cười giễu một tiếng: "Em chỉ là phạm phải sai lầm mà đàn ông bình thường đều phạm phải?"

Châu Thanh nghe ra được sự trêu chọc và hơi không vui, mở miệng dứt khoát thừa nhận: "Đúng vậy, tôi uống say làm hỏng việc, đầu óc không minh mẫn, hy vọng anh đừng để chuyện hôm qua trong lòng."

Bản thân không tự ý thức được mình bị ức hiếp lại còn vội vàng thừa nhận lỗi lầm.

Quai hàm của Trữ Khâm Bạch hơi động đậy, rốt cuộc vẫn không nở làm quá, xoay người: "Ra ngoài đi, ăn sáng trước đã. Sắc mặt quá khó coi, lần sau đừng uống nhiều như vậy nữa."

Đây là đồng ý cứ thế bỏ qua rồi?

Châu Thanh sờ lên mặt mình, không biết sắc mặt của mình tệ đến mức nào, ngược lại ngón tay không cẩn thận chạm vào môi, cảm giác nhói như kim châm ngay lập tức ập đến, đau đến mức cậu không nhận được cau mày lắm lắm: "Cắn rách lúc nào vậy, cầm tinh con chó hay gì?"

Đến phòng bếp, Châu Thanh mới phát hiện có thím Trương ở đó, vừa nhìn thấy cậu đã nói: "Cậu Châu, sao cậu lại ra ngoài rồi?"

"Thím Trương?" Châu Thanh hỏi, "Thím đến đây từ lúc nào vậy ạ?"

Thím Trương không phải lúc nào cũng ở căn hộ này, trước đây có đứa nhỏ nên bà đến ở vài ngày, sau đó lại trở về Đông Hồ.

Thím Trương lau tay vào tạp dề, nhìn Trữ Khâm Bạch đặt khay xuống, cười nói: "Sáng sớm cậu ấy gọi điện thoại cho tôi bảo tôi qua đây. Nói là tối qua cậu uống rất nhiều rượu, bảo tôi khoảng thời gian này cứ ở đây chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho cậu."

Châu Thanh liếc nhìn Trữ Khâm Bạch một cái, lắc đầu: "Phần lớn thời gian con đều ở công ty, thật sự không cần đâu."

"Sao lại không cần?" Thím Trương không đồng ý, nói: "Trước đây đã vậy rồi, tôi nấu canh mấy lần gửi đến công ty cho cậu, cậu cũng cảm thấy quá phiền phức. Cậu nhìn chính mình đi, sức khỏe không tốt còn uống rượu, sắc mặt lại không tốt nữa rồi."

Châu Thanh không có cách nào phản bác, cũng xấu hổ khi nói tối qua thật

sự là ngoài ý muốn.

Cậu sẽ không không có việc gì lại uống đến mức khiến cho mình thành ra như vậy.

Trữ Khâm Bạch gõ bàn, "Được rồi, lại đây."

Châu Thanh đi tới rồi ngồi xuống, Trữ Khâm Bạch đẩy hai tờ giấy qua.

"Đây là cái gì?" Châu Thanh kỳ quái hỏi.

Trữ Khâm Bạch: "Bảng biểu ăn uống của em, tôi đã tìm một chuyên gia dinh dưỡng chuyên nghiệp soạn ra dựa theo thể chất của em, sau này nghiêm túc tuân theo cái này. Còn có cả thực đơn tắm bổ và thuốc đều ở trên đây."

Châu Thanh ngược mắt lên nhìn anh.

Trữ Khâm Bạch xắn tay áo nhìn cậu: "Lại cảm thấy tôi quản lắm quá à?"

"Anh không cần làm những thứ này." Châu Thanh nói.

Trữ Khâm Bạch xắn xong tay áo, hai tay chống lên bàn nghiêng người về phía trước, nhìn Châu Thanh nói: "Tôi có quyền quan tâm đến tình trạng sức khoẻ của bạn đời mình. Tôi đã đập nhiều tiền như vậy để kéo dài mạng sống, em khó khăn lắm mới sống tiếp được lại định hủy hoại bản thân như thế này đây à? Việc này cứ định như thế đi, không thể thương lượng."

Châu Thanh cũng biết rằng Trữ Khâm Bạch đã tiêu tốn con số thiên văn (*) để cho cơ thể này được sống tiếp nhưng anh lại không biết rằng, người tỉnh dậy là một người khác.

(*) con số thiên văn: những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên.

Châu Thanh không thể tưởng tượng được nếu có người biết sự thật này sẽ là tình huống như thế nào.

Mượn xác hoàn hồn? Chết đi sống lại? Du hành thời gian?

Lúc này đây, Châu Thanh kiên định với sự lựa chọn của mình, cậu sẽ không nói cho Trữ Khâm Bạch biết sự thật, vì vậy tuyệt đối cũng không thể ở bên anh.

Trữ Khâm Bạch nhìn đôi mắt cậu đột nhiên nhạt đi thì tiếp tục nói: "Không muốn nghe lời hay là cảm thấy lời này khó nghe?"

"Rất thành khẩn." Châu Thanh gật đầu nói: "Anh nói đúng, tôi nên chú ý sức khoẻ thật tốt mới không cô phụ số tiền đó anh đổ vào." Châu Thanh cầm hai tờ giấy lên, nhìn rồi nói: "Tôi sẽ dựa theo trên này, cảm ơn."

Đuôi mắt Trữ Khâm Bạch trống rỗng, hạ thấp giọng nói: "Ý của tôi không phải là tiền này không nên tiêu, tôi cảm thấy tiêu rất đáng."

"Tôi biết anh không có ý đó." Châu Thanh cười nói: "Lời cảm ơn của tôi cũng chân thành như vậy."

Nếu như ban đầu Trữ Khâm Bạch không chịu trả tiền thì cơ thể này nói không chừng không kéo dài được bao lâu trong bệnh viện đã tắt thở.

Sẽ không có Châu Thanh đến từ thời đại cũ.

Sẽ không có Châu thị ngày hôm nay.

Càng sẽ không có cậu lúc này đang ngồi trên bàn ăn nói lời cảm ơn với Trữ Khâm Bạch.

Suy cho cùng thì chính người này đã để lại một cơ hội sống, mới để cho Châu Thanh ở quá khứ có cơ hội đến đây.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu với ánh mắt sâu thẳm, đứng dậy, chuyển đề tài nói: "Thứ năm tới là ngày giỗ mẹ tôi".

"Thứ năm?" Châu Thanh vẫn còn nhớ chuyện tối qua nhận điện thoại của bà ngoại, nghĩ xem mình có sắp xếp gì không, một lúc sau mới nói: "Được, tôi sẽ dành thời gian ra."

Trữ Khâm Bạch đi vào phòng thay quần áo.

Thím Trương bung lên cho cậu một bát canh, nói: "Nhân lúc còn nóng thì uống đi, sẽ làm dịu cảm giác đau đầu khi say."

"Cám ơn thím Trương." Châu Thanh nói.

Thím Trương nhìn cậu rồi thở dài một hơi.

"Sao vậy ạ?" Châu Thanh vừa khuấy canh vừa hỏi.

"Canh này là cậu ấy chuẩn bị đấy, lúc tôi đến thì đã sôi sùng sục rồi." Thím Trương muốn nói lại thôi, nhìn cậu hỏi: "Cậu Châu, sao tôi cứ cảm thấy hai người ở chung lâu như vậy rồi mà mối quan hệ này vẫn như xa như gần vậy?"

Châu Thanh cười nói: "Bọn con vẫn luôn như vậy mà, chưa từng thân cận."

"Nói bậy." Thím Trương tức giận mắng: "Mặc dù tôi đã lớn tuổi rồi nhưng cũng không mù. Cậu ấy để tâm đến cậu, cậu cũng không phải hoàn toàn không để tâm đến cậu ấy, tôi chưa từng thấy cậu ấy nghiêm túc như vậy với ai bao giờ. Hai người sinh sống cùng nhau, trong tim có đối phương là quan trọng nhất, chỉ cần để tâm thì những ngày tháng này sẽ có thể trải qua thật tốt."

Châu Thanh húp một ngụm canh, hương vị rất ngon nhưng cậu lại không trả lời thím Trương.

Trước đây cậu không biết rằng, hoá ra nhắc đến cái gọi là tình yêu lại có nhiều sự trầm bổng và lên xuống trong cảm xúc như vậy.

Một giây trước bạn cho rằng mình đang ngâm mình trong nước ấm, giây tiếp theo lại cảm thấy bốn phía đều có những lỗ hổng có gió lùa qua. Cậu không thể thẳng thắn nên tình nguyện sẽ không chạm vào, bởi vì có quá nhiều nghi ngờ và phòng bị, Châu Thanh không cần bước vào cũng có thể đoán được đại khái hướng đi của kết cục.

Gió thổi cát bay có thể làm mù mắt.

Đợi đến khi cát tích tụ được nhiều rồi, mọi thứ đều sẽ trôi qua không dấu vết.

Cậu đến rất bí mật, cũng hy vọng một ngày nào đó khi cậu thật sự biến mất trên thế giới này cũng sẽ không gây ra bất kỳ xáo trộn nào giống như vậy.

Thím Trương nói mà thấy cậu không nhúc nhích gì thì cũng không nói nữa.

Lúc Châu Thanh vừa đến Đông Hồ, bà cho rằng cậu đến để níu kéo lại trái tim của đối phương. Suy cho cùng cậu Trữ có tiền có danh, có biết bao nhiêu người bán mạng muốn ở bên cạnh anh để chiếm cứ được một vị trí.

Nhưng sau một thời gian dài liền có thể nhìn ra một chút chân tướng, rõ ràng là miễn cưỡng chấp vá nên có được ngày hôm nay mới khiến cho người ta cảm thấy khó có được.

Cuối cùng, thím Trương chỉ có thể thở dài, người trẻ tuổi rất cuộc có thể dần vặt nhau, mặc dù người khác vẫn luôn không hiểu rất cuộc là đang dần vặt cái gì.

Châu Thanh rút ngắn thời gian trở về.

Bận rộn là một chuyện nhưng cũng có ý tứ cố tình trốn tránh.

Bảng biểu mà Trữ Khâm Bạch đưa cho cậu, Châu Thanh thế mà lại thật sự chấp hành, cho dù thỉnh thoảng cậu sẽ quên thì thím Trương và những người xung quanh biết cậu đang tầm bở đều sẽ nhắc nhở cậu đúng giờ.

Dưới sự thao túng có chủ ý, Châu Thanh đã mấy ngày không gặp Trữ Khâm Bạch, cũng không biết anh đang bận việc gì, lúc gặp lại anh lần nữa đã là một buổi chiều năm ngày sau.

Việc triển khai kế hoạch Vọng Giang Thành liên quan đến nhiều bên, Châu Thanh mang theo trợ lý và thư ký nhận được lời mời tham dự nghi thức khởi động do cục quản lý khu phát triển kinh tế tổ chức.

Trên quầy trưng bày ngoài trời, bài phát biểu của lãnh đạo bên phía chính phủ kéo dài gần một tiếng, những người ngồi bên dưới đã có không ít mất kiên nhẫn.

Châu Thanh ngồi ở hàng thứ hai, ghế phía trước vừa vặn đang trống, thỉnh thoảng phải đổi đáp lại vài câu của người ngồi bên cạnh.

Lúc này, bên dưới loáng thoáng truyền đến một trận hỗn loạn, người đàn ông bụng phệ bên cạnh Châu Thanh nhìn ra phía sau một cái, đột nhiên nói: "Đã sớm nghe nói nghi thức khởi động sẽ mời nhân vật đại diện của Lam Thành đến cắt băng khánh thành, hoá ra thật sự mời một người đến thật."

"Trữ Khâm Bạch?" Có người nói theo, "Sao lại mời minh tinh vậy?"

"Cậu ta cũng không chỉ là một minh tinh, cậu ta họ Trữ, còn là đại sứ hình ảnh của rất nhiều dự án quan trọng ở Lam Thành, dòng tiền trong tay còn là một bí ẩn kìa. Anh trai cậu ta Trữ Húc Minh cũng đủ tính đại biểu nhỉ, nhưng trong hoạt động thế này, ai mà không muốn mời loại người có sức ảnh hưởng lớn này chứ. Tiền vốn của Trữ Khâm Bạch còn chưa chắc sẽ ít hơn Thịnh Vũ, thể diện và bối cảnh đều chống đỡ nổi, đổi thành cậu, cậu không mời sao?"

Châu Thanh thật sự không ngờ được sẽ đụng phải Trữ Khâm Bạch trong những dịp thế này.

Cậu theo đó quay đầu lại, thấy anh mặc một bộ Âu phục sẫm màu, đang được hai vệ sĩ ở phía sau vây quanh, từ đằng sau đi ra trước.

Vệ sĩ giữa đường tự giác tránh sang một bên, Trữ Khâm Bạch một đường đi tới phía trước, cuối cùng ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Châu Thanh.

Châu Thanh có thể cảm nhận được xung quanh mình ngay lập tức im lặng.

Lãnh đạo trên sân khấu vẫn đang phát biểu.

Châu Thanh nhìn chăm chăm vào sau gáy của người trước mặt, nhìn anh sau khi ngồi xuống thì chào hỏi những người rõ ràng là có quen biết ở hai bên trái phải, vát chân lên, thỉnh thoảng sẽ nhìn đồng hồ trên cổ tay trông có vẻ như đang vội.

Châu Thanh đợi một lúc, sau đó giơ chân đá vào chiếc ghế trước mặt.

Không có phản ứng.

Châu Thanh lại đá lần nữa khiến mọi người xung quanh Châu Thanh đều nhìn về phía cậu, còn nhỏ giọng nhắc nhở: "Cậu Châu, cậu đù idol à? Nghe nói tên tuổi lớn đều rất nóng nảy, nếu cậu muốn ký tặng thì phải đợi nghi thức kết thúc rồi xem xem có cơ hội không đã."

Châu Thanh: "..."

Chương 60: C60: Chương 60

Châu Thanh cảm thấy xấu hổ, cậu vốn chỉ là không muốn chào hỏi quá lộ liễu, còn cảm thấy động tác của mình rất bí mật, lúc này đành phải thấp giọng giải thích một câu: "Tôi không đu idol, vừa nãy chỉ là không cẩn thận đụng phải thôi."

"Tôi nói ấy mà." Người bên cạnh nói: "Châu tổng trông có vẻ thật sự cũng không giống người sẽ đu idol."

Người này đến từ một công ty xây dựng, mặc dù các dự án bọn họ ký nhận thầu có tỷ lệ không lớn nhưng phàm là người có thể chen chân vào loại dự án này thì sau lưng ít nhiều gì cũng có chút quan hệ.

Trên mặt người này hào sảng, trông có vẻ là người thực tế, nói xong còn nghiêng đầu lại gần Châu Thanh tám chuyện: "Ảnh đế Trữ này không phải sẽ luôn để ý đến người bình thường. Trước đây tôi có một người bạn hợp tác làm trong ngành giải trí, cũng xem như là một nhà tư bản có một chút sản nghiệp rồi, nói là ngay cả đề án hợp tác còn không gửi đến được studio của cậu ta. Minh tinh này ấy hả, hoàn toàn không phải là người chung đường với những người bình thường chúng ta, đặc biệt là giống như địa vị của cậu ta, đi ra ngoài luôn mang theo vệ sĩ, nhìn thế trận là thấy không giống rồi."

Châu Thanh đảm bảo 100% rằng âm lượng này nếu người phía trước lắng nghe cẩn thận thì chắc chắn có thể nghe thấy, thế nhưng kể từ khi Trữ Khâm Bạch xuất hiện, tiếng nói chuyện xung quanh đều bắt đầu tăng dần lên. Người bên trái Trữ Khâm Bạch là người đứng đầu ban tổ chức, thỉnh thoảng sẽ nói với anh vài câu, anh nghiêng đầu lắng nghe, thỉnh thoảng có giao tiếp nhưng đều rất ngắn gọn. Cho nên chắc là anh sẽ không chú ý đến những người phía sau đang nói những gì, nếu thật sự nghe thấy thì những

lời như vậy cũng sẽ không để vào mắt.

Châu Thanh gật đầu phớt lờ: "Đúng vậy, hoạt động hôm nay còn mời không ít phương tiện truyền thông xã hội, ở một nơi có biện pháp an ninh lỏng lẻo như vậy, không mang theo vệ sĩ cũng không thực tế lắm."

"Châu tổng, cậu cũng không tồi nha."

Ông chủ mập cười trêu chọc: "Tôi đã gặp rất nhiều ông chủ lớn nhỏ và các nhà lãnh đạo nhưng chưa từng gặp trẻ như cậu bao giờ, khí chất lại tốt nữa. Tôi thấy nếu như cậu vào giới giải trí cũng không hẳn là tệ so với ảnh đế lớn người ta đâu."

Những lời này rất trực tiếp, không mang theo ác ý, những lời hần nói cũng là lời trong lòng không ít người.

Có mặt ở đây ngày hôm nay, những người dưới ba mươi tuổi đều không phải là những người quan trọng gì nhưng Châu Thanh thì khác. Rất nhiều người ban đầu chỉ nghe nói rằng nhà đầu tư trong ngành mà trọng tâm khu vực phía Bắc tiến cử rất trẻ, không ai nghĩ rằng lại trẻ như vậy. Mấu chốt nằm ở chỗ cậu còn trẻ nhưng lại nắm giữ vị trí và thân phận quan trọng, cũng hoàn toàn sẽ không cho người ta cảm giác không gánh nổi công việc.

Cũng giống như trong dịp này, với một nhóm người không đồng đều, nào là trung niên béo tốt nào là người cao người thấp, cậu ngồi ở đó sẽ có một loại hiệu quả hơn người.

Trẻ trung và dịu dàng, nhã nhặn và mới mẻ, nói chuyện với cậu có cảm giác như đứng trong gió xuân, trong lời nói có nội dung, nói năng có chừng mực. Ông chủ mập dám đảm bảo rằng trước khi Trữ Khâm Bạch đến, hầu hết mọi người đều chú ý đến cậu.

Lúc này, bài phát biểu trên sân khấu vừa kết thúc và bước vào khâu tiếp theo, Trữ Khâm Bạch không biết đã nói gì mà lãnh đạo ngồi bên trái anh đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau một cái.

Ông chủ mập hơi kinh ngạc một chút, thì thầm với Châu Thanh: "Vừa rồi tiếng tôi dìm hàng ảnh để lớn to lắm sao?"

Châu Thanh gật đầu: "...Có thể, là vậy."

"Thế không phải toang rồi à."

Châu Thanh bật cười.

Mãi cho đến khi lễ cắt băng khánh thành bắt đầu, Trữ Khâm Bạch được người mời lên sân khấu trước.

Châu Thanh không vội, đứng dậy đi theo sau, ngược lại là lãnh đạo vừa mới nói chuyện với Trữ Khâm Bạch lại đi qua, cười nói: "Châu tổng, đứng ở giữa đi."

"Chắc là không thích hợp lắm đâu." Châu Thanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, "Tôi chỉ tới tham gia cuộc vui mà thôi."

"Lời này khiêm tốn quá, nếu như cậu tham gia cuộc vui thì dự án này cũng sẽ không được bắt đầu rồi." Lãnh đạo đi đến bên cạnh cậu, nói: "Còn nữa, nếu không phải ảnh để Trữ nói hai cậu là người quen thì tôi cũng chả biết gì, đi đi đi, cùng qua đó chụp một tấm ảnh nào."

Lời này vừa nói ra, ông chủ mập vừa nãy lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Châu Thanh càng xấu hổ hơn, thầm nghĩ Trữ Khâm Bạch không có việc gì mà nói với người khác cái này làm gì.

Còn nữa, anh rõ ràng biết mình ngồi sau anh mà lúc đầu còn lơ cậu, đây rõ ràng là cố ý.

Châu Thanh không thể ngăn được sự nhiệt tình của bên tổ chức, bị đẩy vào giữa, đứng bên cạnh vị trí của Trữ Khâm Bạch.

Châu Thanh kéo banner trước mặt, liếc xéo anh, trịnh trọng nói "Trùng hợp thật."

"Trùng hợp cái gì mà trùng hợp." Trữ Khâm Bạch vừa vươn tay lấy cây kéo từ trong khay của cô lễ tân vừa nói: "Trước khi tôi đến đã biết hôm nay em có ở đây, lúc nãy vừa vào hội trường đã nhìn thấy rồi."

Người mà anh nhìn thấy quả thật là người bắt mắt nhất trong đám người, mái tóc đen nhánh, ngay cả bóng lưng cũng lộ ra khí chất chỉ thuộc về Châu Thanh.

Châu Thanh cũng cầm kéo, trả lời anh: "Vậy ở dưới anh giả vờ không quen cái gì?"

"Em là học sinh tiểu học sao ngài Châu, còn đá ghế bạn đằng trước nữa." Trữ Khâm Bạch cúi đầu, thành thạo chuẩn bị tư thế cắt băng khánh thành.

Châu Thanh liếc anh một cái, "Cũng không biết rốt cuộc ai mới là học sinh tiểu học."

"Cắt đi, bắt đầu rồi."

Giọng nói của hai người đều không lớn, trên mặt trông có vẻ nghiêm túc và ngay thẳng như nhau, không ai biết bọn họ đang nói gì.

||||| Truyện đề cử: Người Chồng Vô Dụng Của Nữ Thần |||||

Cho đến khi lễ cắt băng khánh thành kết thúc, đoàn một tiếng, có người đã giục nòng pháo hoa chúc mừng.

Châu Thanh trả lại chiếc kéo rồi rời đi sau khi chụp ảnh.

"Chờ một chút." Trữ Khâm Bạch giữ cậu lại.

Châu Thanh quay đầu lại: "Sao vậy?"

Trữ Khâm Bạch vươn tay, lấy hai mảnh giấy màu từ trong tóc cậu ra, sau đó vỗ cậu: "Được rồi, đi thôi."

Châu Thanh sửng sốt một chút, phản xạ có điều kiện chính đi nhìn ngó xung quanh, sợ bị người khác chụp lại cảnh này.

Trữ Khâm Bạch biết cậu đang lo lắng điều gì, vừa chỉnh đồng hồ vừa đi ở phía ngoài: "Yên tâm, đây cũng không phải hoạt động giải trí, người mời đến cũng không phải paparazzi, sẽ không có ai viết bậy đâu."

Châu Thanh gật đầu, "ừm" một tiếng rồi cùng anh sóng vai bước xuống sân khấu.

Động tĩnh vừa rồi hai người nói chuyện, người ở hiện trường thấy được cũng không ít, cùng mặc Âu phục đi giày da, đứng cùng nhau lại rất bắt mắt nên không ít người tiến lên bắt chuyện.

Có người tò mò hỏi: "Châu tổng và ngài Trữ quen nhau như thế nào vậy?"

"Chúng tôi..."

Trữ Khâm Bạch: "Xem mắt."

Châu Thanh: "..."

Bảy tám người xung quanh đều cười phá lên, nói: "Câu đùa này cũng dữ quá rồi, đều là những tài năng trẻ tuổi, nếu thật sự xem mắt thành công thì sẽ làm tổn thương trái tim biết bao nhiêu người chứ."

"Đúng vậy, dựa vào tướng mạo và thân phận của hai vị thôi còn cần phải xem mắt sao?"

"Vậy buổi xem mắt này rốt cuộc là thành công hay không thành công vậy?"

Trữ Khâm Bạch lắc đầu, có chút tiếc nuối: "Thật đáng tiếc, Châu tổng không

nhìn trúng tôi."

"Mắt nhìn của Châu tổng cao vậy sao?"

"Cũng đúng, Châu tổng làm người e dè khiêm tốn, sao có thể chịu được giới giải trí đầy hoa đào vây quanh của anh để Trữ cậu chứ."

Châu Thanh bị mọi người trêu chọc thì hơi nghiêng người, tới gần Trữ Khâm Bạch: "Bớt nói bậy nói bạ đi, anh thiếu chút khán giả này à?"

"Không thiếu." Trữ Khâm Bạch móc khuy thắt lưng, ghé lại gần, thấp giọng nói: "Tôi thiếu một nhân vật chính như em. Châu tổng còn có bản lĩnh liên tục từ chối tôi, chuyện có thể diện thế này cũng không cho nói à?"

Châu Thanh nhìn anh bằng ánh mắt cạn lời: "Đừng làm loạn."

Trữ Khâm Bạch duỗi tay ra bóp gáy cậu, "Tôi có việc phải đi trước, hai tiếng sau sẽ cho người tới đón em."

Trữ Khâm Bạch nói xong, không đợi Châu Thanh kịp phản ứng đã quay đầu hướng về phía những người khác cười nói: "Các vị, tôi có việc cần xử lý, lần sau gặp lại."

Anh trông có vẻ như thật sự có việc phải làm.

Anh vừa rời đi thì Châu Thanh vẫn nhận được không ít những ánh mắt trêu chọc, may mắn là không có bao nhiêu người tin là thật, hầu hết cũng chỉ cảm thấy là một lời theo tình huống, một câu đùa mà thôi.

Ngày hôm sau là thứ năm, sau khi hoạt động kết thúc Châu Thanh mới biết là sau khi tham dự lễ cắt băng khánh thành xong, Trữ Khâm Bạch trở lại công ty để ký hợp đồng. Lý do vội vàng như vậy là vì bọn họ sẽ lái xe xuyên đêm.

Mãi đến khi cậu ngồi lên ghế phó lái lên đường, Châu Thanh mới biết hôm

nay sẽ không quay lại.

"Tại sao không nói trước?" Châu Thanh nhìn sang tấm biển bên cạnh ghi sắp sửa rời khỏi Lam Thành liền nói, "Tôi không mang theo gì cả."

"Không cần mang theo, thiếu gì thì mua trên đường."

Ban đầu Châu Thanh không biết rằng mẹ anh, Tần Nhược, không được chôn cất ở Lam Thành.

Trữ Khâm Bạch vừa lái xe vừa nói: "Thị trấn Kỳ Vô là nguyên quán của ông cố tôi, bà ấy đã sống ở đó vài năm khi còn nhỏ và cũng rất thích nơi đó. Chôn cất ở đó cũng là yêu cầu của chính bà ấy. Lái xe từ Lam Thành qua đó cũng mất thời gian khá lâu, nếu muốn quay lại vào ngày mai thì chỉ có thể xuất phát từ hôm nay."

Châu Thanh: "Mỗi năm anh đều trở về sao?"

"Không nhất định, năm ngoài bận quá thì không về."

Bây giờ đã là cuối tháng mười rồi.

Sau khi rời khỏi Lam Thành và lái đi xa hơn về phía trước, lúc trời gần tối, bọn họ đi qua một trạm xăng, khi Trữ Khâm Bạch dừng lại đổ xăng, Châu Thanh có thể cảm nhận rõ ràng không khí đang lạnh dần.

Lúc đến thị trấn Kỳ Vô đã là mười một giờ tối.

Thị trấn không lớn, tổng cộng chỉ có bốn năm con đường, hơn nữa người trong khu vực nhỏ đều đi ngủ rất sớm, lúc bọn họ lái xe vào thị trấn, trên đường cũng không có bao nhiêu người đi đường. Đèn lồng trước cửa phản chiếu dòng sông bên cạnh đường mang đến cảm giác yên tĩnh tịch mịch.

Châu Thanh thích nơi này một cách khó hiểu.

Thấy cậu cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, Trữ Khâm Bạch cố ý giảm tốc độ xe rồi

giới thiệu: "Thị trấn nhỏ này dựa núi gần sông, môi trường rất tốt, phía Nam còn có một ngôi chùa Phổ Chiếu nổi tiếng, trước đây không ít thương gia nhìn trúng nơi này, muốn ra sức khai phá thành khu du lịch."

Châu Thanh nhìn ra bên ngoài: "Tôi cảm thấy không khai phá thì tốt hơn."

Trữ Khâm Bạch mỉm cười, không nói gì.

Lần này anh đặc biệt lái một chiếc xe rất khiêm tốn, Châu Thanh chưa từng nhìn thấy trong garage của anh, đi vòng qua hai con đường, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa gỗ rất cao hình bán nguyệt.

Châu Thanh kinh ngạc: "Nơi này là?"

"Căn nhà cũ của ông cố tôi."

"Vậy chắc cũng có tuổi rồi nhỉ, trông rất mới, tôi còn tưởng chúng ta sẽ ở trong một nơi kiểu như homestay."

Trữ Khâm Bạch vừa mở cửa xuống xe vừa nói: "Nơi này quanh năm đều thuê người trông nom quét dọn, vẫn được giữ gìn tốt, đi thôi, tối nay ở lại đây một đêm."

Châu Thanh vừa bước xuống xe đã rùng mình vì gió lạnh.

Cậu đứng ngoài cửa một lúc, ngẩng đầu nhìn bức hoành phía trên.

Hai chữ "Tần trạch" (*) đã bạc màu rồi.

(*) trạch nghĩa là "nhà ở".

Hai bậc đá trước cửa rất sạch sẽ, hai bên trái phải có sư tử đá, trên cửa còn có một loại khóa vòng sắt trông cũng có cảm giác cũ kỹ.

Trên vai Châu Thanh được khoác lên một chiếc áo khoác dài.

Trữ Khâm Bạch khép áo lại cho cậu, hỏi: "Nhìn gì vậy?"

"Gia phong (*)."

(*) gia phong: được hiểu là thói nhà, tập quán và giáo dục trong gia tộc, nề nếp riêng của một gia đình.

Trữ Khâm Bạch nhìn về phía cánh cổng theo cậu, "Tổ tiên nhà họ Tần có sự nghiệp trồng người, đó cũng là lý do vì sao ông ngoại tôi dành cả đời để tài trợ cho giáo dục. Nghe nói ông cố tôi vẫn luôn phản đối niềm đam mê với thư pháp và hội họa của ông ấy, cảm thấy ham thú chơi bởi chẳng có tác dụng thực tế gì, sau này thật sự thấy ông ấy có năng khiếu thì quan hệ mới hoà hoãn lại."

Châu Thanh ngược mắt lên: "Vậy tại sao anh cũng không di truyền được chút nào vậy?"

Châu Thanh lại nghĩ đến ban ngày, chuyện anh nói rằng bọn họ quen biết nhờ xem mắt.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, "Không phải có em rồi sao?"

"Cái gì?"

"Châu tổng tài hoa như vậy, vậy nên từ chối tôi là vì muốn tìm một người có tài giống vậy, để ngày ngày có thể bàn luận từ thơ ca đến triết lý nhân sinh sao?"

Châu Thanh ghét bỏ: "Cả miệng toàn lời chua ngoa, anh toàn học mấy luận điệu cũ rích này ở đâu ra vậy?"

Thấy cửa không khóa, Châu Thanh quay đầu bước lên bậc thềm.

Trước cổng căn nhà cổ kính, cậu vẫn mặc bộ Âu phục ban ngày bên trong, vừa chỉnh lại áo khoác trên vai vừa đi lên bậc thang.

Trữ Khâm Bạch gọi cậu lại: "Tôi nói này ngài Châu."

Châu Thanh dừng lại ở bậc cuối cùng, quay đầu nhìn anh.

Trữ Khâm Bạch khoanh tay dựa vào xe: "Căn nhà này lưu giữ tất cả bài vị của tổ tiên nhà họ Tần, bao gồm cả mẹ tôi, hôm nay em gặp bọn họ coi như đã vào cửa của Trữ Khâm Bạch tôi. Sau này bất kể có chuyện gì xảy ra, không ly hôn không phải vì lời hứa giữa tôi và ba em, không phải một tờ hợp đồng mà là Trữ Khâm Bạch tôi không cho phép, tôi vĩnh viễn sẽ không đồng ý đâu, đã hiểu chưa? Em sẽ hoàn toàn mất đi quyền lợi được đi tìm một người khác, cho nên em nghĩ cho kỹ đi rồi hăng đi vào."

Châu Thanh đứng ở trên cao, nhìn người đàn ông cách đó không xa.

Anh giống như không sợ lạnh, áo khoác đã cởi và đang vắt lên kính chiếu hậu ô tô.

Lời nói rất hống hách, không nói lý là chuyện mà Trữ Khâm Bạch luôn có thể làm được. Nhưng Châu Thanh dường như xuyên qua khoảng cách vài mét, nhìn thấy ảnh đế Trữ đó trong mắt fan hâm mộ, anh ba trong miệng của Phượng Thái Tiêu và những người khác, sắp trong mắt người ở studio, ông chủ Trữ trong giới đầu tư, tất cả dáng vẻ đều biến thành Trữ Khâm Bạch ở trước mặt đây.

Anh lặng lẽ nhìn mình, dưới sự bình tĩnh là tư thế sẵn mồi mà cuối cùng anh cũng lộ ra.

Châu Thanh cảm thấy mình nên nói gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ nghe thấy nơi lồng ngực.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch, trái tim dường như lần đầu thuộc về chính mình, đập đến rõ ràng và hiển nhiên.

Chương 61: C61: Chương 61

Châu Thanh thật sự chưa từng nghiêm túc suy nghĩ về việc có ly hôn hay không. Ban đầu là không quá để tâm, bởi vì bản thân bọn họ dường như không giống như một mối quan hệ hôn nhân bình thường, sau đó biết được kết hôn là thế nào rồi thì cảm thấy cứ như vậy đi.

Cậu không có ý định tìm một ai đó, vì vậy có phải ly hôn hay không cũng không quan trọng, nhưng lời của Trữ Khâm Bạch đã thay đổi hương vị của cuộc hôn nhân trên giấy tờ này.

Từ trao đổi có điều kiện lúc đầu trở thành anh cần, anh yêu cầu.

Châu Thanh biết rằng bọn họ thật sự hoàn toàn không thể quay lại được.

Trữ Khâm Bạch nói rất thẳng thắn, còn mình lại dường như không để tâm nhiều như mình tự cho là thế.

Châu Thanh đứng bên cạnh cửa, một lúc lâu sau mới nói: "Vậy tối nay tôi đi ở chỗ khác."

Trái tim Trữ Khâm Bạch hoàn toàn chùng xuống.

Những lời vừa nói không thể nói là không có phần đánh cược, đánh cược là Châu Thanh không phải hoàn toàn không có cảm xúc.

Nhưng người này lại giống như một bức tường kiên cố, bạn kích động làn sóng cũng được, tách vết nứt ra cũng được, cậu sẽ có bản lĩnh khiến cho bản thân cậu trở lại bình tĩnh từng chút một, thậm chí còn có ý định hàn lại vết nứt.

Châu Thanh đi xuống bậc thềm định rời đi.

Trữ Khâm Bạch kéo cậu lại, nhìn cậu: "Em thật đúng là khó đối phó đấy có biết không ngài Châu, người khác đều nói Trữ Khâm Bạch tôi khó đối phó, nhưng bọn họ có ai mà biết được một mình em có thể địch lại mười Trữ Khâm Bạch chứ?"

Châu Thanh nhe răng, cạ lời.

Lần đầu tiên cảm thấy mình giống như người đàn ông bạc tình bạc nghĩa được hát trong các vở kịch, tất cả đều là do Trữ Khâm Bạch, đến mức mà cuối cùng ngay cả cậu cũng phải bối rối.

Châu Thanh không khỏi trừng mắt nhìn anh: "Cũng không bảo anh phải tìm tôi."

"Em vẫn còn tức giận đúng không?" Trữ Khâm Bạch dứt khoát kéo người đến trước ngực, bí mật dò xét sự hoảng loạn dưới sự giận hờn đó của cậu, ngược lại anh lại yên tâm, bấu lấy cánh tay cậu, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, hôm nay bọn mình không thảo luận chủ đề này nữa. Xem như tối nay tôi mời em trọ lại nhà họ Tần, có được không? Em đến tảo mộ với tôi, tôi làm sao có thể thật sự để em ra ngoài ở, hơn nữa, muộn như vậy rồi trong thị trấn làm gì còn chỗ cho em ở."

(tự nhiên thấy ảnh đế thiếu nghị lực, kiểu chắc nịch sẽ không bị từ chối ai ngờ bị từ chối cái đổi chiêu khác =))))

Châu Thanh ngược mắt lên, nhìn vào mắt Trữ Khâm Bạch.

Một người như vậy, hết lần này đến lần khác tha hiệp, nhượng bộ, Châu Thanh cũng không biết anh rốt cuộc là vì điều gì.

Châu Thanh: "Trữ Khâm Bạch, anh đừng thích tôi nữa."

"Tối nay có phải là em nhất quyết phải làm tôi tức chết mới cam tâm sao?"

"Tôi nói nghiêm túc đấy." Châu Thanh nói, "Anh sẽ rất vất vả, bởi vì tôi không định ở bên ai cả."

Một tay Trữ Khâm Bạch nhéo eo Châu Thanh, ánh mắt bình tĩnh, nói: "Ồ, vậy à? Vậy thì thật đáng tiếc nhưng bất kể là từ phương diện pháp luật hay đạo đức, chúng ta đã ở bên nhau từ lâu rồi. Cả đời này của Châu Thanh em, cho dù sau khi già rồi chết đi, chồng của em cũng phải khắc lên tên Trữ Khâm Bạch tôi."

Châu Thanh chậm chạp phản ứng lại, điều này cũng không khác gì so với những lời vừa rồi mình đứng trên bậc thềm nghe anh nói.

Dù thế nào đi nữa, phần lý đều thuộc về phía bên này của Trữ Khâm Bạch cho nên vừa rồi dù có đồng ý hay không, đối với cậu mà nói, kết quả hoàn toàn không có gì khác.

Người này rõ ràng đang cố gắng lôi kéo phản ứng của cậu, đây không phải là ngày đầu Châu Thanh quen biết anh, vậy nên đã sớm đoán được.

Châu Thanh không sợ phiền phức nhưng lại sợ kiểu không nói lý này.

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu đối mặt với lời như vậy, thậm chí còn không nảy ra suy nghĩ muốn giãy giụa.

Trữ Khâm Bạch không cho cậu cơ hội phản ứng đã trực tiếp dẫn người vào cửa.

Ngôi nhà cũ là một kiến trúc hình vuông, được quét dọn rất sạch sẽ, bên trong được giữ gìn tương đối hoàn chỉnh. Châu Thanh theo anh đến phòng thờ dâng hương cho một loạt bài vị, Châu Thanh cúi đầu xong liền lặng lẽ đứng đó.

Trữ Khâm Bạch vừa thấp nhang vừa hỏi cậu: "Đến nơi như thế này có cảm thấy sợ không?"

"Cái này có gì mà phải sợ." Châu Thanh nói.

Phòng thờ trước đây của nhà họ Châu còn khoa trương hơn so với nhà họ Tần, bởi vì tính từ ông tổ lên cũng được xem là một gia tộc rất to lớn. Hằng năm mỗi khi tới lễ Châu Thanh đều cúi đầu bái lạy, khi còn nhỏ nghịch ngợm, cách bình thường cha phật cậu cũng là quỳ trong phòng thờ.

Trữ Khâm Bạch là một minh tinh lớn, không về quê để thờ gia đình bên cha mà lại đưa Châu Thanh đến gặp tổ tiên nhà họ ngoại, có thể thấy rằng ngoại trừ một người anh cả và một người chị hai thì thật sự vạch ra quan hệ rõ ràng với cả nhà họ Trữ.

Châu Thanh nhìn động tác của anh, hỏi anh: "Anh có tin vào quỷ thần không?"

"Không tin." Trữ Khâm Bạch trả lời rất dứt khoát, tiến lên trước hai bước cầm nhang, nhìn bài vị rồi lại nói: "Ít nhất trước đây là như vậy, cầu thần bái Phật cũng chỉ là lòng người mà thôi, để tìm một điều thanh thản. Nhưng gần đây tôi lại có một chút muốn tin rồi."

Châu Thanh vẫn luôn cảm thấy anh là một người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, là một người sống thực tế và tỉnh táo, những người anh tiếp xúc cùng đều trong giới khoa học kỹ thuật phần hoa nhất, không biết làm thế nào mà anh lại có thể nói ra lời như vậy.

"Tại sao?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một cái, "Bởi vì tôi không tìm được lý do khác có thể giải thích."

Bởi vì ánh mắt đó của anh, trong lòng Châu Thanh thất lại một cách khó hiểu, không phải là sự hoảng loạn như trước đây mà là loại cảm giác định mệnh không rõ lý do.

Nếu Trữ Khâm Bạch thật sự biết chút gì đó thì sẽ không có khả năng luôn

nói giống thật mà lại sai như vậy, nhưng rõ ràng anh vẫn chưa từ bỏ, hơn nữa còn đã chạm vào biên giới của sự thật.

Châu Thanh ung dung thản nhiên thở ra một hơi, bình tĩnh nói: "Xã hội vốn dĩ tồn tại rất nhiều hiện tượng siêu nhiên không thể giải thích bằng ngôn ngữ khoa học, không cần phải việc gì cũng truy đến tận gốc. Bởi vì có thể là đến cuối cùng, anh sẽ phát hiện tất cả đều không giống như anh tưởng tượng."

Trữ Khâm Bạch lùi lại, nhìn cậu rồi nhướn mày hỏi: "Vậy tôi hỏi em, em có tin không?"

"Cái gì?"

"Tin vào thần Phật."

Châu Thanh nhìn sang, "Tôi tin."

Cậu cũng từng không tin, bởi vì nếu như thần Phật hữu ích thì sẽ làm gì có nhiều chiến tranh và sự sống trôi giạt như thế.

Nhưng sự thật lại không thể khiến cậu không tin.

Bây giờ cậu cũng không muốn Trữ Khâm Bạch biết sự thật, đã không đơn giản là vì đây là một chuyện khó tin mà vừa vặn là vì Trữ Khâm Bạch lẫn lộn tình cảm ở trong đó.

Bởi vì tình cảm, tất cả những điều muốn biết, muốn hiểu.

Nhưng đến khi anh biết thứ mình đang tìm tòi chỉ là một linh hồn đã cạn kiệt sức lực trong quá khứ, sớm đã thủng lỗ chỗ, thậm chí còn không thuộc về nơi này.

Là kinh sợ hay là thất vọng, hoặc là vì thích mà sinh ra đồng cảm và thương hại, Châu Thanh cho rằng chính mình trong cả quá khứ và hiện tại đều

không cần sự quan tâm ngoài định mức như vậy, còn thứ mà cuối cùng Trữ Khâm Bạch nhận được sẽ chỉ là gánh nặng tinh thần vô tận.

Vì vậy, vừa rồi cậu đã nói rồi, chân tướng thường khác xa một trời một vực so với sự thật mà mình tự nghĩ.

Kết quả là Trữ Khâm Bạch hoàn toàn không xếp bài theo lẽ thường, mở miệng liền nói: "Nếu em đã tin vào thần Phật thì hẳn là sẽ tin vào quy luật tự nhiên của vạn vật, em gặp được tôi, nói không chừng chính là định mệnh của em trong kiếp này."

Trong phòng thờ của tổ tiên nhà họ Tần.

Những ngọn nến trước bài vị mờ mờ ảo ảo.

Châu Thanh đứng ở đó, nghe thấy có người nói rằng, gặp được tôi, nói không chừng chính là định mệnh của em trong kiếp này.

Châu Thanh có một cảm giác thôi thúc trong một khoảnh khắc, không bằng cứ nói thẳng cho anh đi.

Cậu đã trải qua rất nhiều, thậm chí còn tán gẫu với anh về thần Phật và quy luật tự nhiên rồi, có khi anh nghe được chuyện này có khả năng còn nói thêm một câu, "Hoá ra em đến từ 1945 à, lai lịch đặc biệt nhỉ."

Cuối cùng Châu Thanh nghĩ rồi lại nghĩ, bỏ đi.

Trữ Khâm Bạch hẳn là giống như Thường Chinh ở trong phim, chỉ cần dùng thời gian ba tháng để hiểu rõ là được.

Lịch sử ở trong tim, không phải là để nhắc đi nhắc lại, để giẫm vào vết xe đổ.

Những hình ảnh chân thật đó và quá khứ, chỉ những ai nên trải qua mới phải trải qua, nên khắc ghi mới ghi nhớ suốt đời.

Châu Thanh nhìn anh một lúc liền mỉm cười.

Dựa vào thân phận là một người đã trải qua quá khứ lâu dài và chân thật, đối mặt với Trữ Khâm Bạch ở đời sau, xưng hô với anh như gọi một cậu thiếu niên: "Tiểu Bạch."

Trữ Khâm Bạch đứng trước mặt cậu với tư thế một người trưởng thành, cau mày nhìn cậu.

Châu Thanh nói: "Hãy luôn đứng trong ánh sáng đi, sau này cũng chỉ cần luôn đứng trong ánh sáng là được."

Cho dù những trải nghiệm trưởng thành chưa hẳn là thuận lợi, sự u tối của gia đình ban đầu vẫn không ngừng sinh sôi, cho dù dưới sự náo nhiệt và ồn ào xung quanh có vô số xô xỉnh không người vô tận, vẫn cứ sinh trưởng như vậy trong tội ác và xấu xí nhưng anh đã đi một chặng đường rất dài rồi. Từ một cậu bé trở thành một chàng trai, anh Trữ, ảnh đế lớn của giới giải trí được người đi trước tán thưởng, người đến sau theo đuổi.

Anh rất phù hợp để đứng trên đỉnh cao chứ không phải là đuổi theo một bóng hình, cùng một người thỉnh thoảng bị đánh thức bởi những giấc mộng cũ, gánh vác những ký ức và nỗi đau không thuộc về xã hội này hay bất cứ người nào ở đây.

Điều đó không thuộc về người chói mắt mà chỉ thuộc về một mình Châu Thanh.

Ánh mắt Trữ Khâm Bạch đông lại từng chút một, anh nghe ra được trong lời nói của Châu Thanh ý tứ không nói ra rõ ràng đó.

Cậu nói rằng sự thật không giống như dự liệu, chỉ thiếu cái không thừa nhận cậu thật sự không phải Châu Thanh ban đầu mà thôi.

Sau sự thừa nhận trá hình này lại là một điểm báo khác để đẩy anh ra xa, cậu gọi anh là Tiểu Bạch, trong mắt có sự thành kính và thật lòng.

Thế nhưng Trữ Khâm Bạch chưa bao giờ sợ hãi như vậy trước đây, anh dùng thần Phật làm điểm đột phá nhưng thật ra trong lòng lại không biết điểm mấu chốt, giống như chính anh đã nói, là bởi vì anh không tìm được cách nào khác để giải thích.

Rõ ràng là cơ thể của Châu Thanh nhưng bên trong lại đổi thành một người khác.

Không phải mất trí nhớ, không phải thay đổi.

Là chân chân thật thật thay một linh hồn khác.

Linh hồn này là ai? Tên là gì, bao nhiêu tuổi, đến từ đâu? Điều rất mơ hồ.

Châu Thanh cố gắng dùng cách thức ngầm hiểu này để nói với anh, đến đây thôi là được rồi, Trữ Khâm Bạch, đừng lại ở đây đi.

Nhưng làm sao có thể dừng lại ở đây được chứ.

Dưới ánh nến, Trữ Khâm Bạch nhìn cặp lông mày vừa đen vừa sáng trước mắt, nghĩ đến dáng vẻ lần đầu tiên cậu đến Đông Hồ, khi đó thật ra em đã không phải là em rồi đúng không?

Lần đầu tiên Châu Thanh chịu tiết lộ một chút thông tin, Trữ Khâm Bạch dường như sợ người ta chạy mất, mặc kệ trong lòng sóng to gió lớn thế nào thì trên mặt vẫn là dáng vẻ bình tĩnh.

Ánh sáng ấm áp làm dịu đi cảm xúc sâu thẳm không đáy nơi đáy mắt, chỉ còn lại ánh mắt thường ngày khi đối mặt với Châu Thanh. Anh thậm chí còn tiến lên trước hai bước, ôm người vào lòng, cũng phá vỡ cảm xúc nồng đậm trên người Châu Thanh.

Anh dùng giọng nói rất bình thường thoải mái mở miệng: "Vừa rồi em gọi tôi là gì? Trước mặt nhiều người đi trước thế này mà gọi như vậy, em quăng mặt mũi của tôi đi đâu hả?"

Châu Thanh thành công bị anh dẫn dắt, đúng lúc muốn lùi lại, hỏi: "Làm sao? Chưa từng có ai gọi anh như vậy à?"

Trữ Khâm Bạch không buông người ra, "Cũng là lúc bộ phim đầu tiên ra mắt, lúc đó còn trẻ, trong số fan hâm mộ có không ít người tự nhận là fan mẹ và fan sự nghiệp thì từng gọi như vậy. Sau này thì không còn nữa. Tôi vẫn luôn cảm thấy xưng hô này rất giống như đang gọi mèo cưng hoặc chó cưng."

Châu Thanh cùng lăm lại làm người đi trước thêm một lúc, trêu chọc: "Tôi không nghĩ như vậy."

Trữ Khâm Bạch nhắc eo cậu, thì thầm bên tai: "Đúng vậy, ngài Châu giống như đang gọi người yêu."

Châu Thanh không chỉ bị động tác của anh làm cho bị sốc mà còn vì lời này của anh. Trong lúc bối rối cũng không quên đột ngột lùi ra sau, "Phòng thờ là nơi quan trọng, anh bớt nói bậy nói bạ đi."

Trữ Khâm Bạch giơ tay lên bật cười: "Tôi không biết em lại kiêng kị điều này đấy."

"Tu luyện sự thành tâm của anh một chút đi, kéo đêm khuya tổ tiên đi vào giấc mơ mắng anh bất hiếu."

Châu Thanh mắng người xong thì nhặt áo khoác rơi trên mặt đất lên, giữ vài cái, vắt lên cánh tay rồi dứt khoát xoay người đi ra ngoài. Không thể phủ nhận bóng lưng kia rất cuộc có phải là cảm giác hoảng loạn bỏ chạy sau khi bóng bỏ người đi trước hay không?

Châu Thanh không biết sau khi mình rời đi thì Trữ Khâm Bạch đã đứng tại chỗ nhìn hướng cậu rời đi rất lâu.

Sáu giờ sáng hôm sau.

Đường lên núi dài, sương vẫn còn đọng trên bãi cỏ bên đường.

Mẹ của Trữ Khâm Bạch không được chôn cất trong nghĩa trang mà là trong một ngôi mộ độc lập trên núi. Có thể thấy được việc quản lý rất tốt, xung quanh không có cỏ dại, trước mộ còn có dấu vết cúng hoa quả và tiền giấy.

Bức ảnh trên bia mộ rất trẻ trung, là một thiếu nữ rực rỡ động lòng người.

Châu Thanh nghĩ chắc là anh có lời muốn nói với mẹ nên sau khi hành lễ xong thì chủ động đi về phía đường nhỏ bên kia đợi anh.

Trữ Khâm Bạch nửa ngồi xổm trên mặt đất, liếc nhìn bóng lưng đang lặng lẽ đứng trên sườn đồi rồi quay đầu lại lau bụi trên bia mộ, tán gẫu: "Con còn nhớ lúc nhỏ mẹ từng nói là tìm một vị đại sư tính cho con một quẻ. Lục thân duyên (*) mỏng manh, công thành danh toại, mộng hôn nhân khó tìm. Trước đây con chưa từng tin tưởng những thứ này, nhưng gặp được em ấy đến nay lại thật sự đã tin ba phần rồi."

(*) lục thân duyên: sáu mối quan hệ với cha, mẹ, anh, em, vợ và con.

"Mấy ngày trước khi tới, em ấy nói sợ mẹ gặp em ấy sẽ tức giận."

"Tình huống mẹ cũng thấy rồi đấy, tương đối đặc biệt, con cũng chưa làm rõ được tình huống cụ thể. Con chỉ làm biện pháp phòng ngừa trước, quý bà Tần Nhược à, mẹ cũng đừng tìm em ấy để làm khó con thêm nhé. Bây giờ trong lòng con không thể hiểu nổi, thật đấy."

Trữ Khâm Bạch nói ra khỏi miệng vẫn cảm thấy hoang đường như cũ.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình thế mà lại có thể đối diện với bia mộ của mẹ nói ra nói những điều vô căn cứ như vậy, nhưng bây giờ anh không chỉ nói ra mà còn mang theo cả sự chân thành và thật lòng.

Trước đây từng lập lời thề son sắt, nói rằng nếu bà tức giận thì chỉ cần tìm mình, nhưng hiện tại dường như anh cũng có thể chấp nhận một giải thiết

khó tin rằng mẹ anh thật sự sẽ tìm đến Châu Thanh.

Trữ Khâm Bạch nghĩ, nếu nói rằng sự tồn tại của Châu Thanh mang đến một đám sương mù vô lý và xinh đẹp, vậy thì lựa chọn đi vào là lựa chọn không thể quay đầu và cam tâm tình nguyện duy nhất trong đời anh.

- - -

Gin: lúc mới làm xong chương này chưa beta mình thấy buồn cười vì Châu Thanh làm người trẻ lại không muốn cứ thích tự nhận là người đi trước, xong beta lại đọc thấy đoạn đó buồn ngang

Pass chương sau: Tên Hán Việt của loại nhạc cụ mà Châu Thanh đã chơi trong bữa tiệc của Kim Quyền Tùng là gì? Pass gồm 2 từ, 7 chữ cái, viết thường không dấu không cách.

Chương 62: C62: Chương 62

Tảo mộ xong cũng chưa đến mười giờ.

Châu Thanh nghe thấy tiếng chuông chùa ở lưng chừng núi nên nảy ra ý định đi bộ đến đó xem.

"Thời gian vẫn còn sớm, đi cùng đi." Trữ Khâm Bạch đề nghị.

Sau đó thì đi cùng nhau.

Ngôi chùa ẩn trên núi vào lúc này không có nhiều khách hành hương.

Thân phận của Trữ Khâm Bạch đặc biệt, vào lần thứ năm bị người khác quay đầu lại nhìn, Châu Thanh quyết định không đi cùng anh nữa. Anh không thể đi lang thang khắp nơi nhưng Châu Thanh lại không có kiêng kị gì nên tùy tiện đi lại xung quanh.

Đợi đến khi Trữ Khâm Bạch nhìn thấy cậu lần nữa thì phát hiện cậu đang thấp đèn xung quanh tượng Phật dưới sự hướng dẫn của một sa di (*) trẻ.

(*) sa di: là các vị đồng chân nhập đạo. Tùy theo số tuổi, vị này được giao việc làm trong chùa và học tập kinh kệ, nghi lễ. Thời gian sau, vị này được thụ 10 giới, gọi là Sa di (đối với nam) hay Sa di ni (đối với nữ), hiểu đơn giản là hoà thượng mới xuất gia.

Tay trống không và quần áo đơn giản, vẻ mặt yên lặng.

"Hành động đó có hàm nghĩa gì không?" Trữ Khâm Bạch hỏi vị sư già đứng bên cạnh.

Vị sư già nói: "Là thắp cho người đã khuất để cầu phúc, một ngọn đèn tượng trưng cho một người."

"Một ngọn đèn, một người." Trữ Khâm Bạch lặp lại câu nói này.

Sau đó nhìn Châu Thanh thắp một ngọn, hai ngọn, ba ngọn...

Lúc cậu bước ra đã phủ cả người đầy mùi bơ trong hương Phật.

Lần này Trữ Khâm Bạch không hỏi cậu những ngọn đèn đó là thắp cho ai mà chỉ hỏi: "Đi chứ? Hay là muốn đi dạo thêm một lát?"

Châu Thanh gật đầu, "Đi thôi."

Trở lại thị trấn đã là buổi chiều, chợ trong thị trấn nhỏ vào ban ngày cũng rất náo nhiệt.

Sau khi đi qua một cây cầu vòm bằng đá bắc qua một con suối nhỏ, bước chân của Châu Thanh đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn một cái.

"Sao vậy?" Trữ Khâm Bạch hỏi cậu.

Châu Thanh thu tầm mắt lại, lắc đầu: "Luôn cảm thấy có người đi theo."

Trong một loại dự cảm nào đó, mức độ nhạy cảm của Châu Thanh không thua gì những người luôn bị đi theo chụp hình trong giới giải trí, nhưng vừa rồi khi quay đầu lại chỉ nhìn thấy người qua đường dựng sạp hàng và trẻ con đang nô đùa.

Cậu lại cảm thấy mình quá nhạy cảm.

Trữ Khâm Bạch nghe lời này của cậu thì cau mày quay đầu lại.

Châu Thanh kéo anh một cái, "Nếu thật sự có người chụp lén, anh chê người

ta chụp không đủ rõ sao?"

Trữ Khâm Bạch dứt tay vào túi áo khoác, giọng điệu lạnh lùng nói: "Đi theo lâu như vậy, nhất định không phải là khách qua đường gì hết."

Có thể là đã bị paparazzi theo dõi rồi.

Căn cứ vào điều này, bọn họ không dừng lại làm gì nữa mà trực tiếp lái xe rời đi.

Trên đường không phát hiện có chiếc xe nào bám đuôi.

Châu Thanh cũng không để ý đến điều này nữa.

Nhìn dãy núi dần dần lùi về sau ngoài cửa sổ, một tay Trữ Khâm Bạch lái xe, bầu không khí có hơi im lặng.

Lúc này, điện thoại của Châu Thanh vang lên, là của bộ phận marketing.

Sau khi bắt máy thì lắp ba lắp bắp: "Châu, Châu tổng."

Châu Thanh cho rằng đó là chuyện công việc, nói: "Có gì thì từ từ nói."

Giọng nói của đầu dây bên kia có hơi run run: "Điện thoại của công ty chúng ta bị khủng bố."

Câu tiếp theo: "Anh Châu, chuyện anh kết hôn với ảnh đế Trữ rất cuộc là thật hay giả vậy?"

Châu Thanh: "..."

Cơ sấm rền ập đến khiến cho Châu Thanh không kịp đề phòng, cậu cầm điện thoại nhìn về phía Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch nhìn sang, "Sao vậy?"

Ngay sau đó, điện thoại của Trữ Khâm Bạch cũng vang lên.

Anh bật loa ngoài, giọng nói của Phạm Tuyên truyền tới, vừa mở miệng đã nói một câu: "Xảy ra chuyện rồi."

Châu Thanh vốn dĩ vẫn cảm thấy rất chấn động nhưng khi vừa nghe thấy giọng nói tột tể của người đại diện nữ mạnh mẽ vang dội lại bình tĩnh hơn một chút.

Trữ Khâm Bạch vẫn luôn bình tĩnh, nói trước, "Bọn em ở bên này có thể đã gặp phải paparazzi, bị khai ra rồi sao?"

"Có phóng viên đi theo hai đứa?"

Trữ Khâm Bạch: "Không chắc lắm."

Phạm Tuyên chắc chắn, "Vậy chắc là không liên quan gì đến người đi theo hai đứa."

Bên phía Phạm Tuyên truyền tới tiếng bước chân lo lắng đi qua đi lại, lúc này mới nói rõ ngọn nguồn.

Đầu tiên là có người đã đăng một bài viết trên một diễn đàn tám chuyện nổi tiếng.

Tiêu đề là "Bàn về lịch sử của người bạn cũ là phú nhị đại bí ẩn của tôi".

Mở đầu là một nội dung vô cùng thu hút người khác: Phú nhị đại từ một thằng chơi bời nổi tiếng, cận bã của xã hội đã thành công kết hôn với một minh tinh lớn tuyến một.

"Phú nhị đại viết tắt là Z (*), trong nhà trước đây rất giàu có, lái xe sang, quẹt thẻ vung tiền trước mặt mọi người trong quán bar cao cấp nhất ở trung tâm thành phố, từ nhỏ đã có bảo mẫu người hầu hầu hạ. Nhưng hai năm nay công việc kinh doanh trong nhà không được tốt nữa, Z đã quá

quen với cuộc sống sung túc nên làm gì chịu nổi việc cắt giảm cơm ăn áo mặc, cho dù không còn tiền nữa cũng đi tìm ba ruột để đòi. Ba cậu ta đã tái hôn, cảm thấy áy náy với cậu ta nên về cơ bản đều sẽ tha lỗi cậu ta."

(*) Z là viết tắt từ chữ Zhou trong họ Châu của Châu Thanh nha.

"Không biết vì sao Z lại quen biết được minh tinh lớn này, còn quần mã không buông, một khóc hai nháo (*) ấy mà. Siêu sao lớn này không biết có phải là đầu óc xuống cấp hay không, cuối cùng thế mà lại kết hôn với cậu ta."

(*) bản gốc là 一哭二闹三上吊, được bắt đầu sử dụng trong tiểu thuyết cuối đời nhà Thanh, thời Trung Hoa Dân Quốc, ý chỉ thủ đoạn vô lý của phụ nữ đã có chồng đối với chồng hay gia đình nhà chồng, thường dùng với nghĩa xấu. Mình nghĩ câu này giống kiểu khóc lóc nói "không cho tôi thì tôi thất cổ cho anh xem" kiểu z á =)))

"Từ đó, Z đã cắt đứt với vòng tròn xã giao trong quá khứ, dựa vào tài nguyên và quan hệ của minh tinh lớn này, bây giờ không chỉ được thừa kế gia sản mà còn thật sự bước vào giới thượng lưu hàng đầu trong nước, ngẫu nhiên."

—— Câu chuyện này viết cũng khó tin quá rồi đó.

—— Một thằng chơi bồi còn một khóc hai nháo, thế này chắc phải đẹp như thần tiên mới có thể khiến người ta nhìn trúng nhỉ.

—— Chủ thớt, trừ khi ông nhả ra tám ảnh của bạn cũ ông, không thì ai mà tin.

Bị kích thích như vậy, người tung tin đã quay đầu thật sự tung ra một vài bức ảnh.

Bối cảnh cũng trông giống như trong một quán bar.

Mái tóc dài màu vàng, áo và quần có đeo dây xích, trong miệng ngậm điều thuốc, xung quanh tối tăm hỗn loạn.

Đây chính là khởi đầu của toàn bộ sự việc.

Bài viết về phú nhị đại nhưng vì cái mác minh tinh tuyển một trong bài đăng nên thật sự còn có người nhầm chán đến mức liệt kê ra toàn bộ người tuyển một trong nước.

Làn sóng thứ hai dấy lên là vì đương sự lúc đầu trong chuyện Châu Thanh mang người đến gây rắc rối cho người ta bị đào ra.

Đương sự còn chỉ mới là tuyển mười tám, có lẽ là có suy nghĩ muốn lợi dụng chuyện này để kiếm chút tiếng tăm nên đã tự mình nhảy ra.

Tuyên bố rằng lúc đó còn tưởng rằng mình gặp phải một thằng điên, cậu ta vốn chỉ là một diễn viên quần chúng nhỏ trong đoàn phim, chỉ vì đăng một tấm ảnh mua nước cho ảnh đế Trữ mà thằng điên này đã mang người tìm đến cậu ta, cảnh cáo cậu ta cách xa Trữ Khâm Bạch một chút.

Cứ như vậy, tuyển một bị khoá lại trên người Trữ Khâm Bạch.

Có cái này rồi thì sẽ đến cái thứ hai, cái thứ ba.

Nếu muốn nói về bằng chứng xác thực thì không có, nhưng một số manh mối dường như đã thật sự chứng thực nội dung của bài đăng.

Lúc này đây, người qua đường đã phát điên, fan hâm mộ cũng phát điên.

#TrữKhâmBạchđãkếthônlàhậthaygiả#

#Bàiviếtbùnгниớgiảndư#

#Minhtinhnamtuyếnmột#

#Smart (*)#

(*) Smart: gồm những người di cư trẻ tuổi ở thành thị, thường có trình độ học vấn thấp, với kiểu tóc quá lố, trang điểm đậm, mặc trang phục lòe loẹt, đeo khuyên, v.v. (từ mượn từ "thông minh")

Hết hashtag này đến hashtag khác đều gắn mác "Bạo" (*).

(*) chú thích dài để xuống cuối chương nhé: >

Người qua đường lần lượt rời đi.

—— Tôi tuyên bố, đây nhất định là chuyện phiếm buồn cười nhất trong năm, là loại có thể lên được bảng xếp hạng trong lịch sử giải trí.

—— Đừng nói nữa, phóng to người này lên mà xem, ngũ quan thật sự không tệ, nhưng nếu Trữ Khâm Bạch thật sự kết hôn với người như vậy thì tôi sẽ ăn điện thoại mất.

—— Fan thì giả làm người qua đường cái gì, một đồng bằng chứng trong bài đăng đều chắc như đinh đóng cột rồi có được không? Còn ở đây giả giữa nữa chứ.

—— Không phải ai cũng nói Trữ Khâm Bạch là thể chất độc thân vạn năm sao? Fan bây giờ chắc đều vả mặt hết rồi chứ gì.

Phạm Tuyền nói: "Giám sát bộ phận PR của chúng ta đã xem nhẹ bên phía Châu Thanh nên mới khiến cho sự việc âm ỉ đến như vậy. Bây giờ phải làm sao đây? Bất kể là có thừa nhận hay không thì chuyện này cũng không dễ xử lý nữa rồi."

"Điều tra xem là ai làm." Trữ Khâm Bạch nói.

Phạm Tuyền: "Cái gì?"

"Mọi người là vì chuyện em và cậu ấy đã kết hôn là sự thật nên mới xem nhẹ

trọng điểm, đây không phải là vô tình lộ ra ngoài." Giọng điệu của Trữ Khâm Bạch bình tĩnh, "Sáng nay bài viết được đăng lên, Châu Thanh cũng chưa từng bị lộ ra ngoài, cho dù có đổ lên em thì độ hot cũng sẽ không tăng nhanh như vậy. Hơn nữa, thời điểm này cũng rất trùng hợp, không chỉ là quen thuộc với thói quen của dư luận trong giới mà còn phải là người trong cuộc."

Phạm Tuyền rút cuộc cũng là người thông minh, đã gặp qua rất nhiều, vừa nghe lời này đã cười lạnh, sau đó nói: "Chị sẽ xử lý ngay, nhưng bây giờ phải làm sao đây?"

"Đợi em về rồi nói tiếp."

Trữ Khâm Bạch cúp điện thoại.

Châu Thanh vẫn luôn không mở miệng, lúc này mới nói: "Chuyện này bất kể là xử lý thế nào cũng có thể không cần để ý phía bên tôi. Trên mạng không thể đào ra thêm tin tức nữa."

"Chắc chắn như vậy à? Bởi vì công việc hiện tại sao?"

Châu Thanh gật đầu: "Thân phận của anh đặc biệt, vì vậy trước khi bắt đầu dự án thì tình trạng kết hôn của cá nhân đã sớm được báo cáo lên rồi. Bất kỳ tin tức nào liên quan đến thân phận của tôi và các dự án trọng điểm đều không có khả năng bị bóc ra trên diện rộng."

Trữ Khâm Bạch: "Vậy em sẽ vì một bài đăng và vài bức ảnh mà luôn bị mắng chửi."

Châu Thanh bật cười: "Mắng chửi mà thôi, có gì to tát chứ."

Trữ Khâm Bạch không nói gì.

Không lâu sau, bọn họ gặp rắc rối trên đường.

... (còn tiếp)

-- --
(giải pass và đọc tiếp trên Wordpress capngagiangson.wordpress.com)

Xin lỗi vì sự bất tiện này ạ

Chương 63: C63: Chương 63

Trữ Khâm Bạch ngẩn người, tiếp tục kê lên trán cậu đợi gần năm giây, nhúu mày, nhẹ giọng hỏi: "Vừa rồi em mới nói cái gì?"

Châu Thanh đành phải lặp lại lần nữa, "Trữ Khâm Bạch, vậy thì anh thử với em đi."

Đi đến bước này chỉ là một suy nghĩ, nói ra khỏi miệng là kết luận cuối cùng.

Không biết tại sao Châu Thanh lại chịu nhả ra.

Cậu chịu nói ra lời này đã lập tức triệt tiêu tất cả cảm xúc vừa rồi trong lòng Trữ Khâm Bạch.

Sự tức giận do vụ tai nạn này mang lại, ngay giây trước còn đang phần nộ vì hành vi không biết chừng mực của người trước mặt.

Hết thấy đều biến mất.

Cái người tay không thấp đèn, nói mình không định ở bên ai kia từ lúc vào thị trấn cho đến nửa tiếng trước, Trữ Khâm Bạch đều cảm thấy cậu như gió trong lòng bàn tay, không thể tóm lấy, cũng không thể nắm được.

Hiện tại đã trở thành người trước mặt, nói rằng người đó muốn thử với anh.

Cậu giống như loài vỏ cứng, thịt mềm lạng lẽ nhô ra ngoài nhưng cũng rất nghiêm túc và kiên định.

Cậu giao ra cơ hội, chỉ ít vào lúc này, Trữ Khâm Bạch không hề nhìn thấy trong mắt cậu có ý định muốn thu hồi lại.

Luân hồi ở thiên đàng và địa ngục cũng chỉ như vậy mà thôi.

Trữ Khâm Bạch hắng giọng để làm dịu bầu không khí, cố ý hỏi: "Người như em khi đưa ra quyết định đều đánh úp như vậy sao?"

Châu Thanh ngược mắt lên: "Nếu như anh... "

"Được."

"Cái gì?"

"Anh nói, được."

Châu Thanh sửng sốt một chút, "Em còn tưởng anh ít nhất cũng sẽ làm khó em một chút."

"Ai dám làm khó em chứ Châu tổng." Bàn tay của Trữ Khâm Bạch đề lên cổ Châu Thanh, ngón cái cọ qua đôi môi sưng đỏ của cậu, nhẹ giọng nói: "Roi vào tay em, đó là Trữ Khâm Bạch anh đáng đời."

"Không phải đáng đời." Châu Thanh suy nghĩ một chút: "Nếu em đã hỏi anh, vậy thì sau này sẽ đối tốt với anh."

Trữ Khâm Bạch cười nói: "Em có biết loại tra nam thật sự trên danh nghĩa kia mới nói câu này không?"

"Đối tốt với anh?"

"Mặc dù anh không có tiền, không có nhà, không có xe, nhưng anh sẽ đối tốt với em."

Rốt cuộc thì Châu Thanh vẫn khuyết thiếu kinh nghiệm tình yêu.

Cậu không biết sự xấu xa của Trữ Khâm Bạch, cộng thêm chính mình trước sau đảo ngược, đồng ý thử xem sao nhưng lại vì lai lịch đặc biệt, rõ ràng bản thân còn không chắc sẽ có chuyện một ngày nào đó đột nhiên biến mất hay không nhưng vẫn không nhịn được bước thêm một bước.

Một chút áy náy cộng với việc bị người kia chất vấn liền gấp rút đưa ra điều kiện và đền bù: "Em nói thật mà. Vậy anh muốn gì? Đợi đến khi vốn lưu động trong tay đủ rồi cũng có thể mua nhà mua xe, hoặc là đầu tư phim cho anh... nhỉ?"

Châu Thanh còn chưa nói xong, cả người đã bị một tay Trữ Khâm Bạch ôm lấy eo nhấc lên.

Người này bình thường cũng không biết luyện tập ra sao, nhấc cậu lên đến mức chỉ có thể kiễng chân trên mặt đất rồi dè lên xe. Đôi chân dài hất sang một bên, đầu gối chen vào giữa hai chân Châu Thanh, tiến lại gần nói: "Lời này của em nghe như điệu bộ tư bản muốn bao nuôi anh, em biết đây không phải là điều anh muốn."

Châu Thanh vẫn đang suy nghĩ nghiêm túc, hỏi anh: "Vậy thì anh muốn gì?"

"Đầu tư cho anh thì quên đi, chỉ cần nhớ kỹ lời mình nói hôm nay, nếu có một ngày nào đó em không đưa ra lý do lại đột nhiên nói không muốn thử nữa, vậy thì em tiêu chắc rồi, có biết chưa?"

Châu Thanh không để ý đến sự đe dọa của anh: "Anh buông ra trước đi."

"Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh."

Châu Thanh nhìn vào mắt anh, một lúc sau mới thỏa hiệp: "Được, quân tử đều sẽ không nói một đằng làm một nẻo. Bây giờ anh có thể buông em ra được chưa?"

Cuối cùng Châu Thanh vẫn không được buông ra, Trữ Khâm Bạch lại dè lên hôn xuống, môi dán lấy môi, nói với cậu: "Nhưng anh không phải quân tử."

Châu tổng vừa mới đồng ý thử, quay đầu đã tự mình trải nghiệm được cách hiểu của Trữ Khâm Bạch về "thử", nhếch nhác đến nỗi suýt nữa hổi hận ngay tại chỗ.

Ở nơi hẻo lánh này, cho dù cảnh sát nhận được tin báo xe bị bám đuôi, có đến cũng sẽ đến tương đối chậm.

Đến lúc đó đã hơi muộn rồi.

Tổng cộng có bốn cảnh sát đến, ba nam một nữ.

Vốn dĩ trên đường đi còn đang thảo luận, cho rằng đó là bất hoà trong tình cảm gia đình gì đó hoặc hàng xóm nảy sinh mâu thuẫn. Suy cho cùng ở một nơi nhỏ như vậy thì hầu hết các trường hợp nhận được đều là những chuyện lông gà vỏ tỏi.

Đợi đến khi đến hiện trường thì hoàn toàn há hốc mồm.

Một chiếc xe trông bình thường, trị giá cũng ít nhất một trăm vạn đã gần như bị phá hủy.

Hai người đàn ông trưởng thành đều có khí chất xuất chúng, thoạt nhìn đã biết không phải người địa phương.

Người đàn ông rất nhã nhặn và trầm tĩnh chào hỏi bọn họ trước, có vẻ như đã bị thương nhưng không nghiêm trọng, ngược lại là khoé miệng bị rách da và sưng đỏ càng dễ khiến người khác suy nghĩ miên man.

Người còn lại thậm chí còn khiến người ta bất ngờ hơn, thế mà lại là ảnh đế lớn Trữ Khâm Bạch.

Sau khi xem nhiều tin tức trên mạng, phản ứng đầu tiên của cảnh sát là gặp phải đời tư cực đoan, cuối cùng biết được là một tranh chấp thương mại, hơn nữa phạm vi liên đới không nhỏ, nếu vụ án phải báo lên cấp trên thì bên phía bọn họ không có cách nào để xử lý.

Sau khi lập biên bản xong, cuối cùng cũng tìm được xe và quay trở lại Lam Thành.

Xe vừa rời đi, vài cảnh sát đứng ở bên đường lúc xấp tối ngơ ngác nhìn nhau.

Nam cảnh sát trẻ đang thực tập chậm rãi nói: "Cục cảnh sát nhỏ này của chúng ta sẽ không phải là sắp có cơ hội lần đầu tiên thông báo trên mạng đấy chứ?"

"Nói bậy cái gì vậy." Cảnh sát già đập một tập hồ sơ lên đầu, "Cậu cho rằng làm âm ĩ là chuyện tốt sao? Minh tinh ở trong mắt cảnh sát cũng là công dân, bảo vệ quyền riêng tư của người khác là chức trách của cảnh sát!"

Nam cảnh sát thực tập oan ức xoa đầu, lẩm bẩm: "Tôi chỉ nói thôi mà, đây cũng là lần đầu tôi gặp được người nổi tiếng đấy."

Một cảnh sát khác nói: "Người báo cảnh sát là vị Châu tổng còn lại, chuyện này suy cho cùng không liên quan gì mấy đến việc có phải là minh tinh hay không." Nói xong lại khó tránh khỏi hóng hớt: "Không ngờ hôm nay trên mạng lại náo loạn đến sôi sùng sục, kết quả là quay đầu lại đã để cho chúng ta gặp được rồi. Kết hôn là thật nhưng đối tượng kết hôn này ấy mà, khác với những gì lan truyền trên mạng."

Nữ cảnh sát liếc nhìn đồng nghiệp, khinh thường: "Dưa này của anh còn chưa ăn hết nhỉ?"

"Nói gì vậy?"

Nữ cảnh sát: "Chẳng lẽ anh không nhìn ra à, anh Châu vừa nãy chính là cái người trên mạng."

Đồng nghiệp không dám tin, nghi ngờ: "Không thể chứ, là hai người khác nhau đấy có được không?"

Nữ cảnh sát chắc chắn: "Chỉ là một người thôi."

Đồng nghiệp lấy điện thoại di động ra, thật sự đi lật xem các bức ảnh trên mạng, xem một lúc lâu, "Hình như, thật sự, khá giống. Nhưng tôi luôn cảm thấy như thể là hai người."

"Sự khác biệt quá lớn."

"Nói cũng kỳ lạ cơ, xưa nay mấy tin đồn có độ hot cao như vậy, qua một ngày thì thân phận và tin tức về người này đã sớm để người ta đào ra sạch sẽ rồi. Nhưng tôi vừa mới lướt xem thì phát hiện vẫn là mấy bức ảnh đó, cũng không có nội dung gì thực chất."

Cảnh sát già không so được với người trẻ nữa, những thứ nhìn thấy cũng không phải những thứ nổi trên bề mặt, vừa bảo mọi người lên xe vừa nói: "Các cô các cậu đấy, đừng có cả ngày chỉ biết lên mạng. Lam Thành là thành phố giải trí lớn tuyến một, cũng là đặc khu kinh tế trọng điểm của quốc gia, những nhơ nhớp trong đó nhiều vô kể. Chuyện hôm nay có vẻ như không làm ồn ĩ lên rất to nhưng ngang nhiên cản đường, chặn xe trên đường cái rồi dùng thủ đoạn bạo lực để uy hiếp dọa nạt, đây chính là coi pháp luật không ra gì!"

Quay trở lại chính bản thân vụ án, bầu không khí trở nên nghiêm trọng.

"Anh Châu đó rốt cuộc có bối cảnh thế nào vậy?"

"Thế này đi, Tiểu Dương, ngày mai cậu chạy một chuyến đến cục thành phố để tìm hiểu tình hình. Chuyện này không thể qua loa, báo cáo lên trên xong thì xem thái độ xử lý của cấp trên thế nào."

"Vâng."

Trong xe, cảnh sát trẻ thực tập mờ mịt nói: "Nhưng vừa rồi tôi thấy vị ảnh đế Trữ kia dường như không hướng về việc chúng ta có thể giải quyết vấn đề lắm."

"Trong giới giải trí cái gì mà chưa từng gặp." Nữ cảnh sát thân nhiên nói:
"Loại chuyện côn đồ này, với bối cảnh và thực lực kinh tế của anh ta ở Lam Thành, nếu muốn giải quyết thì rất đơn giản. Vị Châu tổng kia trông có vẻ cũng không phải người bị động. Hôm nay bọn họ vẫn luôn đợi ở đây, tôi thấy xe chạy không được mới là nguyên nhân chủ yếu."

"Nói như vậy xem ra chúng ta rất vô dụng."

"Vốn dĩ đã có tác dụng không lớn rồi, mặc dù xảy ra chuyện ở nơi này nhưng căn nguyên nếu tra ra thì vấn đề vẫn là ở Lam Thành, những gì chúng ta có thể nhúng tay vào vô cùng có hạn, làm tốt những gì nên làm đi."

"Vừa rồi không phải nên chụp một tấm ảnh chung sao? Nếu như việc Trữ Khâm Bạch kết hôn là thật thì fan không thể không phát điên."

"Bớt bôi tro trát trấu đi có được không?"

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ quả thật là những người đầu tiên biết sự thật.

Đêm nay, rất nhiều người không được ngủ ngon.

Đường dây điện thoại tại quầy lễ tân của Châu thị mãi cho đến khi tắt cả mọi người đều tan làm cũng không được cắm lại.

Bộ phận PR và quảng bá của studio của Trữ Khâm Bạch tăng ca suốt đêm, điện thoại của mỗi người đều nhận hết cuộc này đến cuộc khác.

Cư dân mạng nửa đêm vẫn nhảy cẫng lên trong ruộng dưa.

—— Canh ba (11 giờ tối đến 1 giờ sáng) sáng sớm, xem ra tôi đợi không được sự thật rồi.

—— Giải tán hết đi, giải tán hết đi, đã một ngày rồi, studio thậm chí một chút động tĩnh cũng không có, tám phần là sẽ không phản hồi.

—— Câu nói cuối cùng trước khi đi ngủ. Nếu kết hôn là thật thì tôi thoát fan.

—— Tôi cũng không thể chấp nhận được, tại sao không trả lời chứ. Fan già mười năm rồi, chị dâu quả thật vẫn chưa gặp được, nhưng cho dù anh và cái cậu Nhâm Kỳ Hiên kia là thật thì em cũng sẽ không khó chịu như vậy, tôi quá khó chịu rồi, có người nhà nào hiểu không?

—— Hiểu, scandal của Trữ Khâm Bạch vẫn luôn không nhiều, Nhâm Kỳ Hiên tốt xấu gì cũng gọi là ưa nhìn, còn người hiện tại này được xem là gì đây?

—— erm mmm, quả nhiên đêm khuya tà giáo nhiều, yêu ma quỷ quái đều xuất hiện rồi.

—— Làm phiền fan CP tà giáo (*) còn sót lại đừng đến ghét bỏ những fan hâm mộ bình thường bọn tôi, cũng đừng áp đặt đạo đức dưới danh nghĩa mình là fan. Anh Trữ có muốn kết hôn hay không hay kết hôn với ai đều là tự do của anh ấy có được không, phục luôn đấy.

(*) ở bên đó ship couple nào mà vô lý quá thì người ta hay gọi là tà giáo.

—— Dưa này quá vô lý nên studio mới không phản hồi.

—— Nhân phẩm của nhị thể tổ trên diễn đàn thật sự không tốt, nếu như cậu ta thật sự dựa vào mối quan hệ với Trữ Khâm Bạch mà coi trời bằng vung như vậy, vậy thì tôi sẽ thật sự bị làm cho buồn nôn.

—— Thật ra có một câu nói không biết nên nói hay không, ăn dưa nhiều năm, khuyên các vị nhìn rộng ra một chút. Bởi vì những tin đồn trông có vẻ như vô lý và không giống thật nhất, cuối cùng mới thường là sự thật.

—— Lầu trên câm miệng.

—— Tiên đoán cảnh cáo.

Việc này tiếp tục cho đến sáng hôm sau, độ hot vẫn chưa giảm xuống.

Trữ Khâm Bạch lái xe đến studio.

Trần Đăng Đăng ngồi ở ghế phó lái, đang ôm túi và nhìn ông chủ nhà mình.

Trữ Khâm Bạch bị nhìn chăm chăm đến mắt kiên nhẫn, "Đây là thói xấu gì mới của cô vậy? Có việc thì nói, nhìn tôi làm gì?"

Trần Đăng Đăng: "Anh Trữ, sao em lại cảm thấy tâm trạng anh vẫn tốt nhỉ?"

"Có cái gì đáng để tôi không tốt sao?"

Trần Đăng Đăng tê dại, giơ điện thoại lên, suýt nữa thì oán giận lên mặt anh, cho anh xem: "Tiêu đề trên trang nhất, từ hôm qua đến hôm nay tổng cộng xuất hiện 13 từ hot search! Studio bị chửi thê thảm, còn có người đặc biệt chạy đến Weibo của em sau đó mắng chửi em."

"Ai bảo tự cô muốn mở tài khoản Weibo làm gì?" Trữ Khâm Bạch lấy ra một ít kiên nhẫn mỏng manh, "Mắng cô cái gì?"

"Nói em giả chết."

"Thế mà còn có người lục lại được có lần em tới tháng nên anh tự xách túi, hỏi em rõ ràng là muốn làm bạn gái anh, thấy bây giờ anh kết hôn rồi thì có vui không?" Trần Đăng Đăng bĩu môi oán giận, "Thật sự là có vấn đề, vu khống em như vậy, sau này em còn phải tìm bạn trai thế nào đây."

Trữ Khâm Bạch liếc nhìn kính chiếu hậu một cái, thuận miệng hỏi: "Cô không có bạn trai à?"

Trần Đăng Đăng trừng mắt: "... Anh có còn là người không?!"

Trữ Khâm Bạch nhìn cô một cái, sau đó hỏi: "Tiểu Lâm đưa người đến sân bay chưa?"

Trần Đăng Đăng: "..."

"Đưa đến rồi." Nhắc đến Châu Thanh, Trần Đăng Đăng đành phải thành thật nói: "Tin nhắn gửi đến từ nửa tiếng trước."

Trữ Khâm Bạch "ừm" một tiếng, "Nhớ sạc điện thoại cho tôi."

"Sợ bỏ lỡ tin nhắn của anh Châu ạ?" Trần Đăng Đăng hóng hớt.

Lần này Trần Đăng Đăng không đi theo tảo mộ, dù sao cũng là chuyện riêng tư của ông chủ nhưng cô có thể nhìn ra được khoảng thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện mà cô không biết.

Kết quả là anh Châu vừa trở về đã đi Bắc Kinh có cuộc họp rồi.

Trữ Khâm Bạch: "Bảo cô sạc điện thoại, đâu ra mà lắm câu hỏi thế."

Trần Đăng Đăng thầm bóc phốt trong lòng, có tình yêu rồi à, mình cũng không thể tham vọng quá đáng khiến cho một ông chủ xấu tính có tính người ngay lập tức.

Tầng dưới của studio sớm đã bị các phóng viên chặn cứng, vừa nhìn thấy xe của Trữ Khâm Bạch xuất hiện đã điên cuồng ập tới.

Trần Đăng Đăng nhìn cảnh này đã thấy sợ hãi, cầm điện thoại nói: "Em gọi bảo vệ qua đây."

Kết quả là Trữ Khâm Bạch đã trực tiếp mở cửa xuống xe.

Trần Đăng Đăng bị dọa nhảy dựng nên cũng vội vàng xuống theo.

"Anh Trữ, hãy trả lời một chút tin đồn trên mạng hai ngày qua đi."

"Rốt cuộc là thật hay là giả vậy?"

"Phần lớn cư dân mạng đều rất quan tâm, có thể hé lộ cho chúng tôi một chút thông tin về người đàn ông trong bức ảnh được không?"

Dòng người đông đúc bị nhân viên bảo vệ gấp gáp chặn lại mới có thể đi qua, vẫn có nhiều người còn đi theo đến tận cửa.

Đột nhiên có một phóng viên châm chọc: "Loại người như vậy, anh Trữ của chúng ta sao có thể để vào trong mắt đúng không?"

Trữ Khâm Bạch ở cửa quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng: "Loại người nào?"

Phóng viên kia tịt ngòi.

Trữ Khâm Bạch nhìn một vòng, xách chìa khóa xe, mở miệng nói: "Không phản hồi là vì sự việc chưa được điều tra rõ ràng, trên mạng rò rỉ hình ảnh riêng tư, còn cả chuyện có người công kích cá nhân, tôi sẽ thay em ấy truy cứu trách nhiệm pháp lý với từng người một. Ngoài ra, tôi đây đã kết hôn, cảm ơn các vị đã quan tâm."

- - -

Gin: ngẫu đét =)))

Chương 64: C64: Chương 64

Bởi vì phải dành thời gian để đi thị trấn Kỳ Vô nên Châu Thanh có không ít sắp xếp và kế hoạch công việc bị lùi lại, vừa trở về đã ngay lập tức ngựa không dừng vó mang người đi ngay, có những văn kiện còn phải ký trên đường đi.

Châu Thanh mang theo tổng cộng năm người đến cuộc họp ở Bắc Kinh.

Lần này Hứa Triều không đi theo, thư ký là Đường Mật.

Cô gái này vừa mới xuống máy bay đã gấp rút dặm lại makeup, đồng nghiệp đi cùng còn trêu chọc, "Thư ký Đường, buổi chiều mới họp xong, bây giờ cô dặm lại makeup làm gì? Đủ đẹp rồi."

"Anh thì hiểu gì chứ." Đường Mật tiếp tục dặm lại son trong cái gương nhỏ bằng lòng bàn tay, "Cuộc chiến của con gái là phải xinh đẹp trong mọi phút mọi giây." Nói xong thì lấy điện thoại ra chụp một tấm tự sướng, sau khi gửi đi thì làm điệu với điện thoại: "Em tới rồi."

Người bên cạnh hạ thấp giọng, "Có biến nha."

"Cô gửi cho ai đấy?"

"Mục tiêu của cô không phải Châu tổng của chúng ta sao?"

"Tôi đổi mục tiêu không được à?" Đường Mật trợn mắt với người đặt câu hỏi, liếc nhìn Châu Thanh đang đi song song với Chu Cần ở phía trước, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Châu tổng đã kết hôn rồi, tôi sẽ không đào góc tường đàn ông đã kết hôn."

"Việc này không phải chưa được chứng thực sao?"

"Tấm ảnh trên mạng mặc dù là Châu tổng của trước đây nhưng có thể chứng minh được gì chứ? Cư dân mạng hóng hớt mà thôi."

Đường Mật vén tóc, thờ ơ nhìn nghiêng qua: "Có nhớ vào lần tụ tập trước của chúng ta, ai đã tới đón Châu tổng không?"

Đồng nghiệp suy nghĩ một chút, bưng tỉnh: "Lúc đó Hứa Triều nói là tài xế, chúng ta còn nói là người ta nhìn giống Trữ Khâm Bạch. Vậy nên, thật sự là... chính chủ à?" Vừa nhắc đến như vậy thì không chỉ có một lần này rồi, "Đúng đúng đúng, trước đây còn có một lần, đứa nhỏ mà Châu tổng mang đến công ty, có nhớ không? Nó gọi Châu tổng của chúng ta là mẹ nhỏ, còn từng nói cậu nhỏ của nó chính là..."

Đồng nghiệp lặng lẽ nhìn nhau, bầu không khí nhất thời đông cứng lại.

"Vậy nên... là thật à?"

"Rốt cuộc là chúng ta đã bỏ qua bao nhiêu thứ vậy?"

"Nhưng tôi thấy Châu tổng rất bình tĩnh nhé, trên mạng đã ầm ĩ đến mức đó rồi mà anh ấy chẳng có chút phản ứng nào."

Châu Thanh biết trên mạng đang sôi nổi cũng không để tâm mình bị tò mò hay thế nào mà chỉ xách túi, vừa đi vừa nghe Chu Cần nói chuyện, sau đó nói: "Phía chính phủ vừa mới đưa ra thông báo về đợt đấu thầu cuối cùng, có khả năng cũng chỉ nhiều đó công ty trúng thôi, bây giờ Tân Nguyên tức nước vỡ bờ, đặt vào lúc này ngược lại là chuyện tốt."

Vừa nghĩ đến phong cách làm việc của Tân Nguyên, biểu cảm của Chu Cần một lời khó nói, "Đây thì tính là chuyện tốt gì chứ?"

"Điều tra của phía trên về các doanh nghiệp trọng tâm ở khu vực phía Bắc sẽ bắt đầu ngay đây thôi, Tân Nguyên như vậy là đứng mũi chịu sào."

"Tin tức có xác thực không?"

"90%." Biểu cảm của Châu Thanh lúc này trông có vẻ bình thường, nhưng cậu cũng có lúc không nể mặt, "10% còn lại kia, lần này tôi đã thay Tân Nguyên điền vào rồi, bọn họ buộc phải rút khỏi khu vực trung tâm của khu vực phía Bắc."

Chu Cần run lên, biết rằng nếu Châu Thanh đã nói thì sẽ có thể nắm chắc việc thực hiện được.

Có một kiểu người đứng đầu, trông có vẻ ôn hòa đến mức không có chút tính công kích nào nhưng người như vậy nhất định đã có kế hoạch và chương trình, dường như đều khó mà thay đổi. Bởi vì bọn họ có một bộ quy củ làm việc của riêng mình, một khi có người phá hoại, lúc trở nên tàn nhẫn mới khiến cho người ta cảm thấy khiếp sợ.

Chu Cần thật ra vẫn luôn tò mò.

Châu Thanh tuổi còn rất trẻ, vốn dĩ cũng sẽ không có kinh nghiệm làm việc gì, rốt cuộc là làm thế nào để nuôi dưỡng được tính nết như vậy. Làm việc cùng với cậu gần như sẽ không có nỗi lo về sau, bởi vì những thứ bạn có thể nghĩ tới thì cậu cũng có thể, những thứ bạn không nghĩ tới thì quay qua quay lại cậu đã có sắp xếp.

Chu Cần che giấu cảm xúc trong lòng, hơi chỉ lên trán mình, "Châu tổng, vết thương chỗ này của cậu không có trở ngại gì lớn chứ?"

Lời vừa hỏi ra khỏi miệng, Chu Cần đã cảm nhận được Châu Thanh lơ đãng trong giây lát.

Thế này lại càng hiếm lạ, trông có vẻ như vết thương này có câu chuyện.

Châu Thanh dừng một lúc mới nói, "Không phải việc gì lớn, vết thương nhỏ thôi."

Cậu không nhịn được xúc động giơ tay lên chạm vào, sáng nay còn cố ý dán miếng dán to bằng ngón tay lên rồi dùng tóc che đi.

Vốn dĩ cậu không muốn dán, suy cho cùng cũng phải đi họp, cuối cùng lại bị Trữ Khâm Bạch ép buộc dán lên. Lúc thay thuốc còn phải hứng chịu ánh mắt lạnh lùng của Trữ Khâm Bạch, mỗi lần ánh mắt quét qua trán, Châu Thanh liền cảm thấy áp suất cả người cậu muốn giảm đi một độ.

Vết thương này đồng thời cũng là minh chứng cho sự bốc đồng của Châu Thanh.

Nếu nói là hối hận thì thật ra hoàn toàn không có, chỉ là lúc bình tĩnh lại thì chính cậu đôi khi cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Cả hai kiếp cậu đều ít khi có những quyết định bốc đồng, trước đây là hoàn cảnh và thế cuộc không cho phép, bất kỳ tình huống nào đều yêu cầu phải giữ bình tĩnh và lý trí. Cũng có khả năng thật sự là do bình tĩnh và lý trí quá lâu nên sau khi bốc đồng, cảm giác này thật ra không tệ như cậu nghĩ.

Đồng thời lúc tiến hành theo tuần tự cũng sẽ nghĩ, rốt cuộc cũng đã khác rồi.

Vào giây phút thoả hiệp kia chính là sự bắt đầu của mềm lòng.

Ngay lúc gần như vừa nghĩ đến đây, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của đồng nghiệp, chỉ về phía lối ra ở sảnh lớn, trong đó có một màn hình treo tường: "Mọi người nhìn phía kia đi!"

Châu Thanh quay đầu lại, thế mà lại thật sự nhìn thấy Trữ Khâm Bạch.

Trong bản tin, anh vẫn còn mặc bộ đồ buổi sáng lúc ra khỏi nhà, bị phóng viên chặn lại trước cửa công ty.

Châu Thanh thấy anh nhìn về phía ống kính, đúng lúc nghe thấy câu đó của anh: "Tôi đây đã kết hôn, cảm ơn các vị quan tâm."

Lúc này Châu Thanh mới chú ý tới, trong cả sảnh lớn luôn nghe thấy tên của Trữ Khâm Bạch.

Có thể thấy được chuyện này âm ỉ tới đâu.

Đồng nghiệp đều thận trọng nhìn Châu Thanh, bọn họ xem như là một nửa người biết rõ sự việc rồi, vừa rồi còn thảo luận với nhau nên sự khiếp sợ cũng không khoa trương như người khác, ngược lại càng để ý đến phản ứng của Châu Thanh hơn.

Châu Thanh cười, "Đều nhìn tôi làm gì vậy?"

"Châu tổng, Trữ..." Lúc này, đồng nghiệp không làm được tới mức xung thẳng tên ra nên đối xứng hô: "Trữ, anh Trữ vừa rồi xem như là thông báo chính thức sao?"

Châu Thanh thu tầm mắt lại, "Anh ấy là nhân vật của công chúng, xảy ra chuyện như vậy thì bản thân buộc phải đưa ra cho bên ngoài lời giải thích thẳng thắn. Tiếp tục giấu giếm sẽ trở thành lừa bịp công chúng, đó là công việc và chức trách của anh ấy, vấn đề không nằm ở chỗ người anh ấy kết hôn rồi cuộc là ai mà chỉ nằm ở bản thân việc kết hôn thôi."

Châu Thanh dẫn đầu rời đi: "Đi thôi, chuẩn bị mở họp."

Đồng nghiệp vốn dĩ vẫn cảm thấy không ổn.

Trên mạng mắng mỏ hung dữ như thế, lúc này mà thừa nhận sẽ chỉ khiến cho tình thế phát triển thêm nghiêm trọng.

Nhưng Châu Thanh quá lý trí rồi, lý trí đến mức khiến cho tất cả mọi người cảm thấy thừa nhận mới là đúng đắn.

Nhưng mà.

Nhưng đó là Trữ Khâm Bạch đấy.

#Tin đồn Trữ Khâm Bạch chính miệng chúng thực đã kể thôn#

Tin tức này dùng tốc độ vô cùng nhanh chóng leo lên đầu bảng trong giới giải trí, chiếm cứ tiêu đề trang nhất của các nền tảng lớn. Người đi làm trên tàu điện ngầm, người nghe đài khi lái xe và các công chức ngồi trong các tòa nhà văn phòng.

Thời đại dựa trên giải trí, toàn dân đều tham gia.

Mức độ tăng nhiệt đó so với đồn đoán khi chưa có bằng chứng xác thực ngày hôm qua là không thể so sánh nổi.

"Tôi hỏi cậu này, có phải cậu có bệnh không?" Trong toà cao ốc của studio, người đại diện Phạm đi một đôi giày cao gót chín phân, tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, xả ra một trận với người đàn ông đang khoanh chân ngồi trên ghế sofa: "Hôm qua chị đã nói đây không phải là thời điểm tốt để khai ra rồi! Cậu nói đợi cậu quay lại xử lý, rồi cậu xử lý cho chị thế đấy à? Cậu có biết mức độ nghiêm trọng của sự việc không hả!"

"Nghiêm trọng bao nhiêu?" Trữ Khâm Bạch thuận miệng đáp lại, cầm điện thoại lên.

Không ít bạn xấu nhao nhao tới xem trò hề.

Cù Như Ý: "Cũng gan gớm, cứ thế mà nhận ấy hả?"

Trần Mộc Tùng: "Tôi nói này lão Bạch, tình huống thế nào vậy? Tôi biết vào ngày giỗ của mẹ cậu mỗi năm tâm trạng cậu đều không tốt, nhưng có thể đừng vừa làm đã tung ra tin tức lớn như vậy có được không?"

Đàm Kỳ Uy: "Anh,???"

Lục Minh: "Có thời gian thì trả lời điện thoại cho tôi."

...

Trữ Khâm Bạch vuốt xuống một chút, không trả lời dù chỉ một cái, tắt điện thoại rồi tiếp tục nói với Phạm Tuyền: "Chị có nhận được thông báo dự án bị dừng hay đơn phương chấm dứt hợp đồng không?"

Tất cả sự xả ra bị một câu của Trữ Khâm Bạch chặn cứng trở lại.

Không sai, dự án không bị dừng, hợp tác vẫn tiếp tục.

Kịch bản cấp S trong tay anh vẫn chất đống như núi, nhưng mà!

Phạm Tuyền kiểm lại sự tức giận: "Việc này chị đã điều tra rồi, cậu có biết Nhâm Kỳ Hiên đã đi theo Du Thông rồi chứ?"

"Chuyện xảy ra khi nào?" Trữ Khâm Bạch ngồi lại hỏi.

Phạm Tuyền: "Cách đây không lâu. Ngay sau buổi tụ tập quảng bá phim lần trước của các cậu, không phải Du Thông vẫn luôn nhớ hung cậu ta sao, lần đó còn suýt xảy ra chuyện, nghe nói cuối cùng là Nhâm Kỳ Hiên tự quay đầu bám lấy. Sau khi cậu ta đi theo Du Thông đã nhận được vài tài nguyên bên phía chính phủ, bây giờ không thèm đặt Thánh Khải vào trong mắt, Lục Minh còn không quản nổi nữa, về cơ bản xem như là trạng thái nửa từ bỏ, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng huỷ hợp đồng."

Trữ Khâm Bạch: "Điều này có nghĩa là Du Thông và Nhâm đều có phần?"

"Nhìn bề ngoài thì có vẻ như là Du Thông, "Tôi không phải tôi" muốn thu được khoản lợi nhuận cuối cùng thì cậu là ứng cử viên sáng giá nhất cho chủ đề này. Mặc dù Du Thông có nghe phong thanh về cuộc hôn nhân bí mật của cậu nhưng chị đoán ông ta không dám xúc phạm hay làm méch lòng cậu một cách lộ liễu. Vậy nên chị lại điều tra tường tận hơn, tình huống tra ra được là Nhâm Kỳ Hiên đã cung cấp những bức ảnh trước đây của Châu Thanh, bài viết cũng là do cậu ta tìm người đăng lên."

Trữ Khâm Bạch cười lạnh, "Thế mà lại có gan gớm."

Phạm Tuyên ngồi xuống đối diện.

Trữ Khâm Bạch đã thừa nhận rồi, có rút lại cũng rút lại không được.

Bây giờ cô cũng đã bó tay, ngược lại khi nói về nguyên nhân đằng sau việc này cũng rất tức giận, hỏi: "Lần trước rốt cuộc là cậu đã làm gì vậy? Cái cậu Nhâm Kỳ Hiên đó như thể mất cả chì lẫn chài. Trước đây đúng là chị cũng có mắt nhìn không tốt, còn cảm thấy người này thế mà vẫn ổn cơ đấy?"

"Cậu ta không muốn phải mất cả chì lẫn chài, nếu không thì có thể tìm tới Du Thông sao?"

"Cậu cho rằng Du Thông sẽ bảo vệ cậu ta?"

Trữ Khâm Bạch lật qua lật lại điện thoại trên đầu gối, bình tĩnh nói: "Vậy cậu ta đánh giá quá cao bản thân rồi."

Buổi chiều hôm đó, studio đưa ra câu trả lời, chỉ là một lời giải thích truyền đạt ngắn gọn.

Căn cứ vào ý kiến của ông chủ studio phiên dịch thành hai nghĩa. Thứ nhất, đã kết hôn nhưng đó là cuộc sống riêng tư nên sẽ không đưa ra phản hồi nào thêm. Thứ hai chính là muốn truy cứu trách nhiệm.

Không giống liệt kê ra một danh sách lớn các anti-fan rồi nói rằng sẽ thừa kiện như những minh tinh khác mà mười phút sau, hai tin tức khác lại xuất hiện trong mục giải trí.

Thánh Khải đơn phương tuyên bố chấm dứt hợp đồng với Nhâm Kỳ Hiên, cũng vì Nhâm Kỳ Hiên liên tục vi phạm hợp đồng nên phải bồi thường con số tám nghìn vạn cao ngất trời.

(8 nghìn vạn tệ = 80 triệu tệ \approx 262 tỉ VNĐ)

"Tôi không phải tôi" bị gỡ bỏ hoàn toàn khỏi các rạp chiếu phim, lý do phía

chính phủ đưa ra là triết lý quay phim của đạo diễn không phù hợp với định hướng giá trị chính thống nên đã bị gỡ xuống.

Công chúng vẫn chưa tỉnh táo lại sau tin tức Trữ Khâm Bạch thừa nhận rằng đã kết hôn lại bị đánh đến chóng mặt, thay đổi phương hướng lần nữa.

—— Tôi mơ hồ nghĩ thấy một mùi vị nổi trợn lòi đình, vừa mới nói sẽ truy cứu trách nhiệm xong thì hai người xảy ra chuyện đều có liên quan đến ảnh đế Trữ, là tôi nghĩ nhiều quá sao?

—— Bộ phim bị gỡ là do tin tức hai ngày nay của diễn viên chính sao?

—— Ngốc à, nhất định là không phải, không đọc thông báo sao, là vấn đề của đạo diễn. Hơn nữa, tôi cảm thấy lý do này rất qua loa. Trữ Khâm Bạch nhận bộ phim này vốn dĩ là một bộ phim nhiệm vụ, có bị gỡ xuống hay không không liên quan gì đến anh ấy, ngược lại tôi còn cảm thấy có thể là anh ấy đang tính sổ sau mùa thu (*)?

(*) bản gốc là 秋后算账, dịch sát ra là "tính sổ sau mùa thu", nghĩa đen là quyết toán các thu chi trong năm sau mùa thu còn nghĩa bóng được dùng để chỉ phân xử đúng sai sau khi sự việc xảy ra, truy cứu trách nhiệm hoặc trả thù.

—— Sau mùa thu cái gì, tốc độ nhanh như vậy, đây là tính sổ ngay tại chỗ.

—— Điều này có nghĩa là việc ảnh đế Trữ bị khai ra việc đã kết hôn là thật sự bị người ta tính kế?

—— Chắc tám phần là vậy, nếu không thì sao lại trùng hợp như vậy?

—— Mấy bà mau đi xem hot search đi! Xoá hết hot search rồi, tất cả hashtag liên quan đến kết hôn gần như hoàn toàn biến mất chỉ trong vài phút.

Việc này có vẻ như càng làm âm ỉ càng lớn, người có liên quan càng ngày

càng nhiều.

Sức chiến đấu của fan của Nhâm Kỳ Hiên vẫn luôn dữ dội, nhảy ra ngay tại chỗ cãi lộn đến long trời lở đất.

Còn có một số người bắt đầu phân tích manh mối.

—— Việc Nhâm Kỳ Hiên bị chấm dứt hợp đồng và bị đòi bồi thường là một tin tức bất ngờ, chỉ cần nhìn qua thật ra cũng có thể hiểu là bị lôi ra chấn sủng. Nhưng bộ phim theo đó mà xảy ra chuyện lại rất khiến cho người ta phải suy nghĩ, fan của Nhâm Kỳ Hiên sẽ không thể không biết cậu ta vừa nhận vai chính trong bộ phim tiếp theo của đạo diễn Du Thông. Đồng thời xảy ra vấn đề, mọi người thưởng thức và bình phẩm đi.

—— Còn nữa, fan trước hết đừng nhảy dựng lên, không phải tôi coi thường thần tượng nhà các bạn đâu. Nếu chuyện này thật sự có liên quan đến cậu ta, vậy lần này cậu ta coi như toang rồi. Tin tức lớn nhất của Trữ Khâm Bạch là hôn nhân bí mật này, với địa vị của anh ấy sẽ không hề hứng chịu ảnh hưởng lớn nào của dư luận. Muốn gây rối với anh ấy thì ít nhất cũng phải là hút chích, mại dâm hay các vấn đề về tiền vốn hay kinh tế khác, những kiểu mà có thể phải ngồi tù ấy. Khai hôn nhân của người ta thì có ích gì, mắng anh ấy tìm một người ngoài giới trông không thuận mắt? Nói một câu khó nghe nhé, người ta kết hôn với ai thì liên quan có gì đến mấy người.

Càng tranh cãi càng hỗn loạn, hận cũ nợ mới của hai bên cộng lại, cắn xé nhau khủng khiếp.

Mãi cho đến buổi tối hôm đó, trên mạng đột nhiên đã được dọn dẹp rất nhiều.

Bởi vì lực ép xuống bên phía Trữ Khâm Bạch rất mạnh nên một số hashtag quan trọng đã trực tiếp bị cắt bỏ, có tra cũng không tra được.

Hot search đen tối của Châu Thanh đã biến mất, đừng nói là công kích mà ngay cả bức ảnh của "Châu Thanh" cũng chỉ có thể được tìm thấy ở vài xó xỉnh.

Sức nóng còn lại về cơ bản đều xoay quanh bản thân Trữ Khâm Bạch.

Những lời chửi rửa vô cơ kia kể từ khi hai tin tức khác xuất hiện vào buổi chiều về cơ bản cũng rất ít khi nhìn thấy nữa.

Ngược lại là hashtag huỷ hợp đồng và phim điện ảnh lại đứng đầu bảng.

Một ngày trôi qua, những cư dân mạng không biết chuyện cũng dần dần nhìn ra hướng gió.

Chuyện này không hề đơn giản.

Tin tức duy nhất còn lại về Châu Thanh là bài bóc phốt được đăng trên diễn đàn lúc đầu.

Một lượng lớn người lại đổ về đó nhưng chủ bài viết như thể đã biến mất không xuất hiện nữa, vài người tuyến mườì tám nhảy ra lúc đầu cũng hoàn toàn ngừng công kích mà trở thành con rùa rụt cổ.

Kiểu công khai này cũng giống như tình huống chưa công khai, khiến cho sự tò mò của tất cả mọi người được đẩy lên rất cao và liên tục để lại bình luận bên dưới.

—— Đối tượng kết hôn của anh ấy rốt cuộc là thần thánh phương nào, hai ngày rồi cũng không có ai đứng ra nói xem rốt cuộc là ai, cư dân mạng đợt này dở đến vậy sao? Chính chủ lựa chọn công khai, quay đầu lại áp hết tin tức xuống, việc này...

—— Là tình yêu đích thực sao? Đây là một kiểu bảo vệ nhỉ.

—— Tôi cảm thấy không hẳn.

—— Quả thật vậy, không đào ra được chính chủ nhưng không phải có người đào ra được trên tài liệu đi nước ngoài năm ngoái của ảnh đế Trữ có điền là đã kết hôn không, chứng tỏ đây tuyệt đối không phải là gần đây mới

kết hôn. Lại nhìn lịch trình năm ngoái do fan đăng lên, hai bộ phim đã tiêu tốn chín tháng, có nhân viên công tác nói rằng khi đó bên cạnh anh ấy ngoại trừ trợ lý thì không hề có ai, vào những thời gian khác thì về cơ bản là đều bận, nếu là tình yêu đích thực thì mấy người sẽ yêu vợ như thế à?

—— Chắc là liên hôn nhỉ, hôn nhân của người giàu luôn luôn là thứ không tự do nhất.

—— Tôi cũng thiên về hướng suy đoán như vậy, lần này bị khai ra quá đột ngột, có lẽ là bất đắc dĩ nên chỉ có thể thừa nhận.

—— Nếu mấy người đã nói vậy thì tôi sẽ mạnh dạn bắt đầu tiên đoán là sắp ly hôn rồi.

—— Tôi cảm thấy áy mà, ly hôn là chuyện sớm muộn, chỉ đợi xem lúc đó sẽ dùng cách thức thế nào để công khai thôi.

—— Hy vọng bài viết sẽ mãi trường tồn, tôi muốn vô check in mỗi ngày.

—— Check in + 1

...

Kết quả là chưa đến hai ngày.

Vào một buổi chiều thứ hai, bài viết lại bất ngờ được đẩy lên.

Nội dung mới nhất là một cư dân mạng tên Chi Chi đã đăng một bức ảnh.

Tương đối xa, trong bức ảnh có thể thấy trời đang mưa, bên cạnh cửa xe đã mở, một người đàn ông trẻ điển trai với mái tóc đen đang khom người chuẩn bị lên xe. Âu phục trên người cậu đang cởi cúc, cúi đầu để lộ làn da trắng nõn ở một bên cổ, trên đầu là một chiếc ô đen do người bên cạnh cầm thay cậu. Bức ảnh đóng khung khoảnh khắc đó.

Những giọt mưa bắn tung toé trên ô, sườn mặt của người đàn ông đang cụp mắt, phía sau có rất nhiều người ở xung quanh nhưng độc chỉ có cậu là người rõ ràng nhất trong khung cảnh đó.

Sau khi cư dân mạng này đăng bức ảnh lên thì nói một câu: "Mấy người có cảm thấy người này có chút nào giống người trong bài viết không?"

Trong phút chốc, từ bình luận này đến bình luận khác chồng lên nhau.

"Chẳng phải là có bệnh sao."

"Người này đẹp trai quá, hoàn toàn là hình mẫu lý tưởng của tôi."

"Cảm ơn hai người nhé, hơn nữa bài viết đã nói là phú nhị đại vô đạo đức. Chủ thớt, cô có biết là bối cảnh trong bức ảnh của cô là nơi nào không? Đó là toà nhà lớn CA nổi tiếng ở Bắc Kinh, theo như tôi được biết, gần đây nơi này đang có một hội nghị quan trọng, không phải nơi có thể tùy tiện chụp hình đâu."

"Khuyên là xóa đi thôi."

"Chủ thớt mau xóa đi cho tôi, bài viết này tôi vẫn muốn được tồn tại mãi."

Trong lúc đang liên tục tranh cãi kêu người xoá đi, người đăng ảnh nhìn chiếc xe biến mất trong màn mưa, lẩm bẩm: "Ảnh không chụp được chính diện nhưng thật sự rất giống mà."

Trong xe, Châu Thanh ngẩng đầu, hơi day ấn đường.

Đường Mật đưa một viên thuốc tới, cau mày nói: "Châu tổng, anh không thoải mái sao lại không nói sớm?"

"Không sao." Châu Thanh đưa tay ra nhận lấy, "Chỉ là hơi đau đầu thôi."

Đường Mật: "Vây cũng phải chú ý, không phải anh vẫn luôn tầm bở cơ thể sao, tôi thấy hiệu quả cũng tạm tạm thôi. Tối nay chúng ta còn có một buổi

tiệc tối thương mại nữa, hay là hoãn lại đi? Dù sao cuộc họp cũng đã kết thúc rồi, loại tiệc tối này có tham gia hay không cũng không có ý nghĩa gì."

"Đường Mật." Châu Thanh ngồi thẳng lại.

Hai tay cậu đặt lên đầu gối, vừa mở thuốc vừa nói: "Hình thức của cuộc họp mà lần này chúng ta tham gia nói nghiêm túc thì nghiêm túc, nhưng những thông tin và nội dung hữu ích nhất thường không xuất hiện trong dịp này."

Đường Mật dù sao cũng đã làm việc lâu như vậy, biết rằng Châu Thanh đang dạy cô nên khiêm tốn xin chỉ bảo, "Vậy tiệc tối mới là trọng điểm ạ?"

"Ừm." Châu Thanh ngẩng đầu uống thuốc, không nhíu mày nói: "Tối nay cô đi với tôi. Đã đi theo hai ngày rồi nên nội dung cuộc họp cũng nghe được kha khá, cần phải ghi chép lại trong lòng, những lời nào của ai nói, sau lưng đại diện cho cái gì, ở nơi nào sẽ lại có thể phát huy tác dụng. Những thứ này có thể nuôi dưỡng thành thói quen, đối với công việc sau này của cô sẽ có ích."

Đường Mật lập tức gạt đầu: "Được, đã nhớ rồi ạ."

"Châu tổng, uống ít nước đi." Đường Mật đưa chai nước sang, nói: "Thuốc này rất đắng, anh không uống làm sao mà nuốt được?"

Châu Thanh cười: "Có lẽ là trước đây đã uống quen rồi."

Lúc trở lại khách sạn bọn họ thuê, lối vào đột nhiên bị phong tỏa, bảo vệ yêu cầu mọi người đối chiếu thông tin nhận phòng.

"Tình huống gì vậy?" Tài xế mở cửa sổ hỏi.

Bảo vệ nhìn qua, hai ngày nay đã quen thuộc với chiếc xe này rồi liền nói: "Lễ trao giải Phi Lan năm nay không phải tổ chức ở Bắc Kinh sao? Rất nhiều người tuyến một đều nhận phòng khách sạn rồi, có hơi hỗn loạn nên phải tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt hơn một chút."

Đường Mật ở trong xe nghe được, nhỏ giọng hỏi Châu Thanh: "Châu tổng, vậy... sẽ không cũng đến đây chứ?"

Hai ngày nay Châu Thanh đã tiêu hao quá nhiều sức lực, bây giờ đầu cũng đau nên nhất thời không nhận ra vừa rồi tài xế hỏi cái gì, nghe Đường Mật hỏi mới trả lời: "Ai đến đây?"

"À, không ai cả." Đường Mật lộ ra nụ cười xấu hổ hỏi, "Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi."

Chuyện trên mạng vừa lắng xuống thì đều đang hô hào ly hôn kia.

Cô sợ Châu tổng và ảnh đế Trữ đang cãi nhau, hỏi vào lúc này thật sự không phải là việc mà một thư ký đủ tiêu chuẩn nên làm.

Chương 65: C65: Chương 65

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Trữ Khâm Bạch thật sự có đến.

Nhân viên công tác của ban tổ chức lễ trao giải Phi Lan đưa tài liệu quy trình trong tay cho Trần Đăng Đăng đang đứng ở bên cạnh, cười nói với người đàn ông đứng bên cửa sổ: "Anh Trữ, ngài sẽ chịu trách nhiệm công bố người đoạt giải "Nam diễn viên chính xuất sắc nhất" của Phi Lan, quá trình về cơ bản sẽ là nhiều đây, chỉ cần làm quen một chút là được rồi ạ."

Người bên cửa sổ gật đầu: "Được."

"Vậy tôi đi trước đây." Nhân viên công tác nói.

Trần Đăng Đăng lập tức đặt đồ xuống, "Tôi tiễn cô ra ngoài."

Sau khi ra khỏi phòng, nhân viên công tác này mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói với Trần Đăng Đăng: "Lúc riêng tư anh Trữ nói chuyện ít vậy sao? Vừa rồi tôi nhìn anh ấy, chỉ sợ là anh ấy cảm thấy tôi nói nhiều quá."

Trần Đăng Đăng bật cười, "Không đâu, lúc tôi mới bắt đầu làm trợ lý cũng như vậy đấy, làm quen rồi sẽ cảm thấy không tệ."

"Lần này anh Trữ đồng ý tham dự, chúng tôi đều rất bất ngờ."

"Bất ngờ ư? Bọn tôi và Phi Lan cũng xem như là bạn cũ rồi mà." Trần Đăng Đăng đã có kinh nghiệm rồi nên vài câu khách sáo cũng không cần nghĩ, về cơ bản chỉ cần mở miệng là nói ra được, "Cũng vừa đúng lúc anh Trữ rảnh, chuyện nên làm mà."

Những người đối đáp cùng trong ngành này có ai mà không phải là nhân tài tinh anh đâu.

Nhân viên công tác nhân tiện đáp lại lời khách sáo như vậy, đi sóng vai với Trần Đăng Đăng trong hành lang, trông như đang tán gẫu nhưng cũng rất nghiêm túc tiết lộ: "Lần này khách mời danh dự vốn dĩ cũng định mời đạo diễn Du Thông, nhưng hôm qua lãnh đạo của chúng tôi thông báo sát giờ là đã thay người."

Trần Đăng Đăng giả vờ ngạc nhiên: "Vậy ư?"

"Tin chắc chắn đấy." Nhân viên công tác nhân tiện phối hợp, hiểu ngầm trong lòng nói: "Đây không phải là lần đầu anh Trữ làm người trao giải sao, anh ấy chịu cho mặt mũi thế này nên tất cả đương nhiên sẽ lấy phía các cô làm trọng rồi."

Trần Đăng Đăng tiến người đến cửa thang máy, dùng tay chặn cửa thang máy để người đó đi vào, khách sáo nói một câu hẹn gặp lại.

Sau khi trở lại phòng đã xúc động với Trữ Khâm Bạch: "Sếp ơi, may mà anh rất nổi tiếng đấy."

Trữ Khâm Bạch đang nhìn bảng quy trình, "Cô muốn nói cái gì?"

"Không phải sáng sớm chúng ta đã biết Du Thông cũng ở đây sao?" Trần Đăng Đăng vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: "Vừa mới xảy ra chuyện trên mạng xong, lúc này nếu không phải là anh thì người ta làm gì thèm quản xem hai người bọn anh có gặp nhau không, càng đừng nói đến việc điều chỉnh sắp xếp."

Trữ Khâm Bạch còn không buồn ngẩng đầu lên, "Đó là ý của ban tổ chức,

có gặp hay không cũng không có gì khác."

"Em biết người chột dạ không phải là chúng ta." Trần Đăng Đăng nói:
"Nhưng em không vừa mắt ông ta, làm việc quá không biết chừng mực."

Bởi vì sau lưng Du Thông có quan hệ, tài nguyên tốt nên cũng xem như khét tiếng.

Vốn dĩ những thứ như quảng bá phim điện ảnh, bọn họ vẫn luôn phối hợp, anh Trữ rất ít khi quản những chuyện này vì đặt trong giới này đã là những chuyện vô cùng bình thường. Lần này, cuối cùng anh cũng ra tay, cô đoán phần lớn lý do là bởi vì liên lụy đến anh Châu.

Anh Châu vì lý do công việc nên không thể lộ diện, bọn họ ở phía bên này chỉ ém xuống chứ không thể hoàn toàn khép mọi chuyện lại, đó cũng là lý do vì sao bây giờ vẫn còn những tiếng la hét đòi ly hôn.

Trữ Khâm Bạch bỏ đồ vật trong tay xuống, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, "Mưa này còn bao lâu nữa mới tạnh?"

"Dự báo thời tiết nói hai ngày tới trời đều có mưa."

Trần Đăng Đăng cho rằng anh lo lắng lúc diễn ra lễ trao giải thời tiết không được đẹp nên nói: "Lúc đến bên đó sẽ trực tiếp vào địa điểm luôn, nghe nói là vì nguyên nhân thời tiết nên thảm đỏ ngoài trời đã được đổi thành trong nhà rồi ạ."

Trữ Khâm Bạch không nói gì.

Trần Đăng Đăng nghĩ đến gì đó mới nhận ra mình đã hiểu lầm, lập tức sửa miệng, nói: "Anh Châu đến Bắc Kinh cũng không biết bạn đến mức nào rồi, anh Trữ, hai ngày nay hai anh không liên lạc ạ?"

"Không có." Trữ Khâm Bạch đi trở lại.

Trần Đăng Đăng không hiểu: "Làm cái gì mà không liên lạc chứ?" Sau đó lại lẩm bẩm: "Còn tưởng tao mộ trở về đã ở bên nhau rồi cơ."

Trữ Khâm Bạch phớt lờ lời độc thoại của trợ lý, cầm điện thoại rồi ra ngoài, bàn giao: "Thông báo cho studio liên lạc với phía Lục Minh, chuyện lần này làm cho sạch sẽ một chút, nếu như cậu ta vẫn xử lý không sạch sẽ thì tôi sẽ giúp cậu ta xử lý đấy."

Lúc Lục Minh nhận được điện thoại thì cười khở, nói: "Làm gì dám làm phiền mấy người, hợp đồng tôi cũng huỷ rồi, sẽ không tự tìm rắc rối đâu." Vừa nói vừa hóng hớt, "Cậu ta còn thật sự đích thân đi Bắc Kinh luôn à, ra oai phủ đầu lần này không phải lớn quá rồi đấy chứ."

Bên phía studio đành phải nói: "Không phải vì chuyện này ạ."

"Không phải vì chuyện này? Vậy cậu ta đi làm gì?"

"Đi làm việc."

Lục Minh: "..."

Từ lúc Châu Thanh xuống xe đến khi vào sảnh lớn, mặc dù đã che ô nhưng trên đầu vai vẫn bị dính một chút nước mưa.

Đường Mật đi giày cao gót bên cạnh cậu, nói: "Châu tổng, anh về phòng thay quần áo trước rồi nghỉ ngơi một lát đi, đến giờ tôi sẽ thông báo cho anh."

"Không cần nghỉ ngơi đâu." Châu Thanh nói, "Gọi những người còn lại đến phòng tôi để mở một cuộc họp tổng kết ngắn gọn."

Đường Mật đột nhiên không biết phải làm gì.

Đây là lần đầu tiên cô đi công tác cùng Châu Thanh với tư cách là thư ký, về bản chất, cô biết mình chỉ cần tuân theo mệnh lệnh là được rồi, không mắc sai lầm gì trong công việc thì sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng quan tâm đến sức khoẻ của ông chủ đường như cũng là một phần trong công việc của cô.

Cô nghe nói Châu tổng đã nằm viện một năm nên sức khoẻ không được như bình thường, trong mắt Đường Mật, Châu Thanh là người điềm đạm và khôn ngoan, làm việc liên tục và rất ít khi để lộ ra sự mệt mỏi. Cho dù vậy thì cô vẫn luôn lo lắng rằng tình trạng của cậu sẽ trở nên tồi tệ hơn, hơn nữa, cậu còn nói có hơi đau đầu, Đường Mật đoán chắc rằng sự "có hơi" này đã được nói giảm nói tránh đi rất nhiều.

Trong lúc cô còn đang nghĩ xem phải làm gì thì đột nhiên bị người ta chặn đường, Đường Mật nhìn mấy người đang chặn trước mặt Châu tổng, bất mãn ngăn lại: "Xin hỏi, ngài có việc gì sao?"

"Đường Mật." Châu Thanh cất tiếng, kéo người ra sau lưng mình, nhìn người đàn ông khoảng bốn mươi mấy tuổi ở phía trước, nói: "Diêu tổng, có việc gì cứ nói với tôi là được rồi."

Là Diêu Trung Hiến, ông chủ hiện tại của Tân Nguyên.

Không phải người có học gì cả, trên mặt người này có những đường nét tử vi rất sâu, không quá cao, để tóc húi cua và có tướng mắt ưng (*), cho dù có mặc Âu phục trông cũng không ra dáng người làm kinh doanh chân chính. Hắn nhìn Châu Thanh, nói: "Châu tổng, tôi nghĩ chuyện trước đây giữa chúng ta có không ít hiểu lầm, tôi mời khách, Châu tổng nể mặt ăn cùng một bữa cơm thì thế nào?"

(*) tướng mắt ưng: thể hiện sự sắc sảo, hiểm ác ẩn giấu đằng sau và từ đó cũng phần nào biểu lộ cho tính tình độc ác tàn bạo của chủ nhân. Những người có nét tướng mắt ưng này thường hay suy tính và luôn ganh ghét đố kỵ người với người khác. Bản chất là người có tài, giỏi nắm bắt cơ hội, có con mắt nhìn người, dễ dàng đạt được thành công và phú quý vinh hiển.

[Click để xem ảnh](#)

"Xin lỗi Diêu tổng." Vẻ mặt Châu Thanh lạnh nhạt nói: "Tối nay tôi có sắp xếp khác rồi."

Diêu Trung Hiển tiến gần lại một bước, thấp giọng nói: "Châu Thanh, đừng dựa vào việc mình còn trẻ mà kiêu ngạo như vậy. Cậu ép Tân Nguyên của tôi ra khỏi khu vực phía Bắc thì sao chứ? Nếu cậu vẫn muốn làm ăn ở Lam Thành đến cùng thì làm việc nên có suy nghĩ một chút mới tốt."

Châu Thanh thờ ơ nói: "Vậy sao? Những bài học Diêu tổng đưa ra để lại ấn tượng khá sâu cho người khác đấy."

Lúc nói ra lời này, không hiểu sao Châu Thanh lại nghĩ đến một người, chiếc xe mà người đó lái, người đó lớn tiếng hỏi cậu có phải là muốn chết hay không.

Gặp phải loại người như Diêu Trung Hiển trong giới kinh doanh, Châu Thanh vẫn luôn không cảm thấy đáng để người ta phải phẫn nộ, nhưng bây giờ nghĩ lại chuyện đó thì...

Nếu lúc đó thật sự xảy ra chuyện gì, hay nói cách khác thì Trữ Khâm Bạch xảy ra chuyện do bị mình liên lụy, chỉ cần nghĩ tới khả năng này, Châu Thanh liền cảm thấy mình không đơn giản chỉ là phẫn nộ nữa rồi.

Sau hai ngày không có bất kỳ liên lạc gì, Châu Thanh càng nhận ra rõ ràng hơn rằng mình thật ra rất dễ tâm.

Từ chối là dễ tâm.

Mềm lòng thỏa hiệp thật ra cũng là vì dễ tâm.

Chỉ có người kia dùng một giọng điệu không lạnh không nhạt nói: "Phần mộ anh hùng từ xưa đến nay nhiều vô số, Châu tổng tuổi còn trẻ không nên thêm một cái nữa, chữ "goá" này suy cho cùng chẳng dễ nghe là mấy."

Anh kéo mình lại, hỏi cậu muốn đi đâu?

Con phố ở nước Anh, anh nói đang đợi cậu.

Bọn họ thật ra đã có nhiều kỷ niệm để truy tìm lại như vậy rồi.

Để tâm đến sớm hơn những gì mình tưởng tượng, đến mức mà vào lần cuối cùng khi bản thân đưa ra quyết định hạ quyết tâm, lại vì bị gián đoạn bởi một sự cố trông có vẻ như ngoài ý muốn, sự không lùi mà tiến của Trữ Khâm Bạch đã khiến cho cảm xúc của cậu đột nhiên vỡ đê, giờ đây lại càng khơi dậy cảm xúc của cậu nhiều hơn nữa.

Ánh mắt của Châu Thanh hơi lạnh đi, nói: "Nếu như Diêu tổng cảm thấy tôi còn trẻ thì có thể thử đối diện trực tiếp với tôi mà xem. Tài liệu điều tra sơ bộ về khu vực phía Bắc đã sớm được đưa tới Bắc Kinh, con đường tiếp sau đây của Tân Nguyên nên đi như thế nào, Diêu tổng vẫn cần phải hao tổn tâm trí. Thay vì dành thời gian rảnh rỗi mời tôi đi ăn, không bằng hãy nhả ra hết những gì đã nuốt chửng suốt những năm qua đi." Châu Thanh tiến lại gần, "Tranh thủ trì hoãn việc xử lý, ngài nói có đúng không?"

Diêu Trung Hiến nhìn chằm chằm cậu: "Còn chưa đi đến bước cuối cùng đâu, Châu tổng."

Châu Thanh gật đầu, chậm rãi nói: "Đúng vậy, nhưng ở khu vực phía Bắc thì Tân Nguyên không còn hy vọng nữa rồi, chuẩn bị sẵn sàng để dọn ra đi thôi."

Đường Mật ở bên cạnh nghe đến mức hãi hùng khiếp vía.

Châu tổng hiếm khi không khách sáo với ai như vậy, cậu có thể làm vậy nhưng thật ra rất ít khi nói gì, chứ đừng nói là thẳng thắn và không nề mặt như vậy.

Đường Mật không ngờ rằng đối phương cũng đưa người đến Bắc Kinh, hơn nữa còn xuất hiện trong cùng một khách sạn với bọn họ.

Bọn họ tìm đến đây chứng tỏ đã biết rằng bản thân đã bị điều tra nhanh như vậy, trong đó còn có lý do là Châu Thanh. Theo cách làm việc của những người này, Đường Mật sợ rằng Châu Thanh sẽ chịu thiệt.

"Châu tổng." Đường Mật nhỏ giọng nói: "Tôi đi gọi bảo vệ."

"Gọi bảo vệ cái gì." Diêu Trung Hiến thấy nói chuyện với Châu Thanh như nước đổ lá khoai, vừa ra hiệu cho hai người phía sau vừa nói: "Ở sảnh lớn không tiện nói chuyện, bọn tôi mời Châu tổng đến phòng để thảo luận chi tiết vậy."

Châu Thanh nhìn Diêu Trung Hiến: "Diêu tổng, cách đe dọa này không có tác dụng với tôi đâu, tôi biết hôm nay chú muốn làm gì, nhưng tôi nói thật cho chú biết, cho dù chú có giành được hồ sơ dự thầu trong tay tôi thì khu vực cũ phía Nam cũng sẽ không rơi vào tay chú. Mật thứ này để bù lại thứ khác, trong kinh nghiệm kinh doanh của Châu Thanh tôi không hề có bộ quy tắc nào như cái mà Diêu tổng thi hành."

Diêu Trung Hiến nở một nụ cười giả tạo, "Châu tổng đừng nói sớm như vậy, mọi người cùng bàn chuyện làm ăn, hoà khí sinh tài không được sao?"

Châu Thanh: "Cách bàn chuyện này của Diêu tổng e là tôi không thể chiều lòng được rồi."

Da thịt Diêu Trung Hiến cứng đờ, sắc mặt đã tối sầm.

Lần này công ty đã thua lỗ lớn, người sau lưng hắn đã không còn sẵn sàng phoir bày mặt trái nữa rồi, miễn là có được thứ mà Tân Nguyên muốn, một Châu Thanh thôi thì tính là gì.

Thấy cậu muốn rời đi, làm sao có thể dễ dàng buông tha người như vậy.

Hai người phía sau nhận được chỉ thị còn thật sự dám trực tiếp tới lấy cặp tài liệu và điện thoại di động trong tay Châu Thanh.

"Đều đang làm cái gì đấy, làm cái gì đấy!" Bảo vệ vội vàng chạy tới, vừa sỏi bước vừa nói:

"Mấy người đang làm cái gì vậy?! Mấy người trà trộn vào đây là mấy kẻ chụp ảnh thay hay là phóng viên? Hai ngày nay cấm làm ồn ỉ không biết à? Có phải là muốn ăn cơm tù không!"

Bảo vệ vô thức phớt lờ Châu Thanh, cho rằng cậu là một minh tinh nghệ sĩ nào đó đang gặp phải rắc rối nên trực tiếp đưa tay tách hai người còn lại ra, mở miệng chất vấn bọn họ: "Mấy người rốt cuộc là ai hả? Có chút quy củ nào không vậy?"

Người Diêu Trung Hiến mang theo trông có vẻ như cũng không rõ tình hình nên nói: "Bọn tôi chỉ đang bàn việc thôi, có liên quan gì đến bảo vệ mấy người chứ?! Bớt lo chuyện bao đồng đi!"

Diêu Trung Hiến lại đưa danh thiếp ra, mang theo thái độ của doanh nhân giải thích: "Đây là một sự hiểu lầm thôi, đây là người của công ty tôi, không phải phóng viên gì cả, lần này đến Bắc Kinh là vì có việc phải làm."

Nhân viên bảo vệ nhận lấy danh thiếp nhìn xem, thấy một chuỗi các chức danh phía trên thì lại quay sang nhìn Châu Thanh, trông đẹp như vậy nhưng đúng thật là không đối chiếu được với khuôn mặt của bất kỳ minh tinh nào, chỉ đành phải trả lại rồi nói: "Mặc kệ là ai cũng không được động tay động chân với người khác ở sảnh lớn thế này, ở chỗ chúng tôi làm ồn ỉ có biết sẽ có hậu quả gì không?"

Đường Mật nhìn thái độ biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ của nhân viên bảo vệ, ở bên cạnh lo lắng nói: "Châu tổng, nếu không đuổi những người này ra ngoài thì bọn họ nhất định sẽ còn gây rắc rối."

Bởi vì sự xuất hiện của bảo vệ mà nơi này đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Lúc này, cánh cửa thang máy ở xa xa mở ra, có mấy người đi ra ngoài,

trông có vẻ như cũng đang bàn việc, nội dung bên trong mơ hồ có thể nghe ra được những thứ như dữ liệu và định giá.

Đường Mật cũng không nhìn rõ là ai, mặc dù nhân viên bảo vệ nói ở đây đã nhận không ít khách hàng tuyển đầu, không phải minh tinh đến để nhận giải thưởng thì cũng là ông trùm đầu tư trong giới nhưng cô cũng không đu idol và không có hứng thú.

Hơn nữa, rắc rối trước mắt còn chưa giải quyết xong, cô chỉ còn cách lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho những người trong nhóm, bảo bọn họ mau mau đi xuống.

Đang bấm nửa chừng thì trong khóe mắt vẫn chú ý tới trong đoàn người đi ra, bước chân của người đi đầu đột nhiên dừng lại, sau đó nhấc chân và đi về phía bọn họ ở bên này.

Lúc này, Đường Mật mới ngẩng đầu lên nhìn sang, ngay sau đó chính là sững sờ.

Trước khi xuống xe cô còn đang đoán già đoán non, kết quả là người thật sự ở đây sao?

Trữ Khâm Bạch mặc một chiếc áo hoodie màu đen, một tay đút trong túi để lộ ra mặt đồng hồ kim loại màu đen trên cổ tay, tay còn lại cầm điện thoại di động, không đeo khẩu trang mà chỉ đội mũ.

Anh đi tới, lúc dừng lại trước mặt Châu Thanh cả người đang mặc Âu phục thì cau mày hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Châu Thanh nhìn người trước mặt, một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, kinh ngạc hỏi: "Anh tới lúc nào vậy?"

Trữ Khâm Bạch lạnh lùng liếc nhìn đám người Diêu Trung Hiến, thu tầm mắt lại rồi bất mãn nói: "Anh đang hỏi em đấy."

Châu Thanh bất đắc dĩ, đành phải giải thích: "Giải pháp cuối cùng khi tức

nước vỡ bờ, đã hiểu chưa?"

Một câu giải thích đơn giản chính là Tân Nguyên cảnh cáo không thành, mượn cơ hội mở họp ở Bắc Kinh và đã tìm tới cửa, tìm tới sảnh lớn của một khách sạn năm sao, còn tình cờ gặp đúng lúc khách sạn được quản lý gắt gao nhất, bị hiểu lầm là paparazzi và kẻ chụp thay.

Trữ Khâm Bạch vừa xuất hiện thì tất cả mọi người đều biết đến anh, bảo vệ thấy anh nói chuyện với Châu Thanh thì nói: "Anh Trữ, ngài có quen biết vị này sao?"

"Ừm." Trữ Khâm Bạch đáp lại, cau mày nói: "Đừng có người thế nào cũng cho vào."

Nhân viên bảo vệ lập tức hiểu được ẩn ý trong lời nói, gọi mấy bảo vệ khác đi cùng rồi nói với ba người kia: "Các vị, thật xin lỗi, chúng tôi có thể sẽ phải kiểm tra chi tiết thân phận của các vị lần nữa, mời đi bên này."

Diêu Trung Hiến nhìn thấy xung quanh bất chợt có nhiều người hơn thì dứt khoát từ bỏ việc phản kháng, phối hợp nói, "Đương nhiên."

Trước khi đi, hắn quay đầu lại liếc Châu Thanh một cái, sau đó chuyển ánh mắt lên người Trữ Khâm Bạch, cười không có ý nghĩa gì rồi nói: "Cậu Trữ, tôi và lão Trữ tổng cũng đã nhiều năm không gặp rồi, ngày nào đó nhất định sẽ đến cửa thăm hỏi."

Trên mặt Trữ Khâm Bạch không có biểu cảm gì nhìn sang, không nói gì cả.

Châu Thanh hoàn toàn không biết rằng người họ Diêu này còn quen biết Trữ Kiến Hùng, hơn nữa, cậu có thể cảm nhận được rõ ràng rằng lời này của Diêu Trung Hiến có lẽ không chỉ đơn giản như bề ngoài.

Châu Thanh vừa tiến về trước một bước theo hướng bảo vệ dẫn người đi đã bị Trữ Khâm Bạch kéo trở lại, Trữ Khâm Bạch nhìn cậu: "Châu tổng, đi làm gì vậy?"

Châu Thanh nhìn vào mắt anh, nhất thời không biết nên nói gì.

Trữ Khâm Bạch kéo người lại, nhìn bờ vai bị ướt của cậu thì hỏi: "Vừa nãy bị mắc mưa à?"

"Không có." Châu Thanh lắc đầu, "Chỉ dính một chút thôi."

Lúc này, người đi cùng với Trữ Khâm Bạch từ phía sau chào hỏi: "Anh Trữ, là bạn của anh à? Nếu đã quen biết thì cùng đi ăn bữa tối đi."

Châu Thanh nhìn về phía sau anh một cái, đều là những người không quen biết, cậu gật đầu xem như chào hỏi.

Châu Thanh đoán anh đang có việc bận nên thu tầm mắt lại, nhìn anh rồi nói: "Có hẹn với người khác bàn việc sao?"

"Ừm." Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, "Ăn cơm tối chưa?"

Châu Thanh nghe ra được ý tứ đang ngỏ lời mời, nói sự thật, "Buổi tối em có một bữa tiệc thương mại."

Trữ Khâm Bạch đưa tay ra vỗ nước mưa trên vai cậu, nhìn cậu, dùng giọng điệu không nặng không nhẹ nhận xét, "Mới có hai ngày thôi đã bận đến mức sắc mặt tệ như vậy rồi."

Đường Mật vốn dĩ ở bên cạnh không dám nói dù chỉ một lời, nghe đến đây thì vội vàng xen vào: "Châu tổng có hơi đau đầu."

Lông mày của Trữ Khâm Bạch đột nhiên cau lại, duỗi tay ra sờ trán cậu, nói: "Đau đầu?"

Sau khi xác nhận không bị sốt thì vạch tóc ra, chú ý đến nơi cậu đã tháo miếng dán hạ sốt, ngay vị trí bên dưới chân tóc một chút, vết sưng đã giảm bớt và kết thành vảy không rõ ràng lắm.

Anh hỏi cậu: "Có phải vẫn là do ngày hôm đó bị đụng phải đúng không?"

Châu Thanh cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay đang đặt lên trán mình nên nhất thời quên phản ứng, nghe được lời này mới lấy tay anh xuống, nói: "Không liên quan đến cái này đâu, chỉ là hai ngày nay trời mưa nên có thể là không thích nghi được lắm thôi."

Bắc Kinh vào cuối thu, đặc biệt là khi đổ mưa sẽ lạnh thêm rất nhiều một cách rõ ràng, cũng có thể là do hít phải gió.

Lúc Trữ Khâm Bạch đưa tay lên nhìn thời gian, Châu Thanh cảm nhận được ý định của anh thì ra hiệu về phía sau anh, ngăn lại: "Em có họp tổng kết nên lại phải đi đây, anh cũng đừng bỏ mặc người ta ở bên kia."

Trữ Khâm Bạch liếc nhìn cậu một cái, cuối cùng dứt khoát đưa cho Đường Mật số điện thoại riêng tư của mình rồi dặn dò: "Nếu đã uống thuốc rồi thì trước tiên trông chừng em ấy ngủ ít nhất nửa tiếng, một khi xảy ra tình trạng bị sốt thì hãy kịp thời thông báo cho tôi, làm phiền rồi."

"Không, không phiền đâu ạ." Đường Mật vội vàng nói.

Bởi vì đang ở nơi công cộng nên hai người không nói nhiều mà đã tách nhau ra.

Đường Mật nhìn dãy số trên điện thoại, rồi lại nhìn Châu Thanh với gương mặt như bình thường đang đi bên cạnh, thầm nghĩ mấy người đang gào thét đòi ly hôn e là phải thất vọng rồi.

Nếu thật sự là vì liên hôn mới kết hôn thì lần trước cũng sẽ không tối mịt mà vẫn đến đón Châu tổng, bây giờ mặc dù không thể nhìn ra được có bao nhiêu thân thiết ở nơi công cộng nhưng một người có cảm giác xa cách như Châu tổng, ngay cả việc để cho người ta sờ trán mà cũng quên né tránh.

Đường Mật lưu số lại, đi theo sau thấp giọng hỏi: "Châu tổng, còn họp nữa không ạ?"

Châu Thanh đứng ở cửa thang máy, bất ngờ nói: "Tại sao lại không?"

Đường Mật: "Thì anh ấy, anh Trữ ấy vừa rồi bảo anh ít nhất phải ngủ nửa tiếng mà."

Châu Thanh dừng lại một chút, sau đó nói: "Anh ấy không nhìn thấy thì sẽ không biết đâu."

Đường Mật nhất thời câm nín, trầm nghĩ, trọng điểm hoàn toàn không phải là điều này mà...

Chương 66: C66: Chương 66

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Bữa tiệc tối bắt đầu lúc tám giờ, Châu Thanh xuất hiện tại địa điểm như đã hẹn, đã thay quần áo, đầu tóc và các chi tiết khác đều được sửa soạn lại, chỉ có thư ký bên cạnh đã đổi người.

"Châu tổng." Người đàn ông trẻ tuổi vẫn luôn đứng bên cạnh cậu, lúc nâng ly lên thay cậu chần rượu người khác mời thì truyền đạt ý kiến của lãnh đạo, nói: "Trước đó không biết ngài lại gặp rắc rối như vậy ở bên này, là chúng tôi cân nhắc không chu đáo."

Trong tay Châu Thanh cầm ly rượu, cười nói: "Lần này tôi mang theo đội ngũ đến học tập, hơn nữa, những nơi như khách sạn thế này, chỉ cần nhận phòng hợp pháp thì không ai có thể quản được."

"Về tình huống xử lý đối với Tân Nguyên, bên phía chúng tôi sẽ nhanh chóng thông báo kịp thời."

"Xem ra lần này Diêu tổng tới Bắc Kinh rốt cuộc vẫn chưa đả thông được quan hệ với phía cục trưởng Đồ bên này nhỉ." Châu Thanh vừa nâng ly ra hiệu với người ở hướng khác đang chào hỏi mình, vừa nói: "Tôi bảo sao mà ông ta lại gấp rút tìm tới tôi như vậy."

"Châu tổng cứ nói đùa." Đối phương đi theo bên cạnh cậu, "Ông chú Diêu Trung Hiến quả thật là có chút giao tình với phía cục trưởng Đồ chúng tôi,

nhưng người này tình trả bằng tình, kinh doanh trả bằng kinh doanh. Phía trên theo dõi dự án Lam Thành sát sao như vậy, áp lực bọn tôi đang gánh chịu cũng rất lớn, từng phương diện nên phối hợp thế nào phải phối hợp thế đấy thì công việc này mới phát triển thuận lợi được ấy mà."

Châu Thanh xoay người sang cụng ly với đối phương.

"Vậy làm phiền gửi lời lại với cục trưởng Đồ, ân huệ lần này tôi đã ghi nhớ rồi."

"Châu tổng khách sáo rồi."

Mối quan hệ giữa người với người trên thương trường đôi khi là như vậy, kiềm chế lẫn nhau và đều cùng vì lợi ích.

Ngoại trừ những người vẫn chưa thể nhìn rõ tình hình như Diêu Trung Hiến, ai sẽ thật sự xem Châu Thanh như một người trẻ không hiểu gì cả, cho rằng dùng bạo lực và thủ đoạn đã có thể dọa nạt đối phương.

Nói đến đây, đối phương nhấp một ngụm rượu rồi đột nhiên nói: "Châu tổng, tôi nghe nói khách sạn hiện tại cậu đang ở có không ít ngôi sao tuyến đầu, cũng là lúc đặt phòng bọn tôi chưa điều phối đủ chu toàn, chỉ nghĩ đến điều kiện và danh tiếng của khách sạn thôi, có muốn đổi một nơi khác không?"

"Không cần đâu." Châu Thanh nói, "Ở chỗ nào cũng như nhau thôi, hơn nữa, ngày mai bọn tôi đã về rồi."

"Vậy đợi đến lần sau bọn tôi đến Lam Thành phải làm phiền Châu tổng rồi."

"Nhất định."

Lúc bữa tiệc kết thúc, mưa vẫn chưa ngừng rơi, bắn tung toé trước cửa, phá vỡ khung cảnh được phản chiếu trong những vũng nước dưới thềm đá.

Có không ít xe trực tiếp đậu ngay bên ngoài, tài xế hoặc trợ lý cầm ô vội vội

vàng vàng dưới mưa, Châu Thanh đi ra muộn, người đi cùng đứng bên cạnh cậu, chỉ về phía trước nói: "Xe được sắp xếp ở đằng kia, tôi tiễn Châu tổng qua đó."

"Làm phiền rồi." Châu Thanh nói.

"Không phiền đâu, không phiền đâu." Đối phương mở ô ra, "Đi thôi."

Đúng lúc này, điện thoại di động của Châu Thanh vang lên, lúc cầm lên thì thấy một tin nhắn—— Bên phải.

Châu Thanh nhìn sang bên phải theo bản năng, chỗ chiếc xe đó đậu có hơi tối, trong cửa sổ ghế sau tối đen đang từ từ trượt xuống lộ ra góc nghiêng của một người được ánh sáng xanh trên màn hình điện thoại chiếu rọi. Chiếc xe nằm ở một vị trí kín đáo nhưng người kia thì vẫn bắt mắt như cũ.

Người bên cạnh dò hỏi: "Châu tổng?"

"Cái gì nhỉ, không cần làm phiền sắp xếp xe nữa đâu." Châu Thanh thu tầm mắt lại, nói: "Có người quen ở đây, tôi tự về khách sạn là được rồi."

Người bên cạnh nhìn sang nhưng không chú ý đến chiếc xe mà cậu đang nói, nói: "Không có ô, tôi tiễn đến cửa xe vậy."

Châu Thanh cũng không từ chối mà đã cùng đi qua đó.

Đi đến bên cạnh chiếc Rolls Royce Phantom (*) màu đen.

(*) Rolls-Royce Phantom với giá lăn bánh ở Việt Nam gần 52 tỷ

[Click để xem ảnh](#)

Trong lòng người cầm ô thầm nghĩ, những người trong bữa tiệc mặc dù

cũng không phải người bình thường nhưng phần lớn đều tương đối khiêm tốn. Không ngờ phương tiện của Châu tổng này thế mà lại không tầm thường như vậy.

Nhìn thấy trong cửa sổ xe đang mở có người nên cúi đầu định chào hỏi trước, kết quả là vừa đưa mắt nhìn người bên trong thì người đi cùng đã lập tức ngăn ra.

Nếu như vừa rồi hẳn không nhìn nhầm thì đó là... Trữ Khâm Bạch nhỉ?

Người đàn ông dựa vào lưng ghế vừa quét mắt qua đã khiến cho người ta tràn đầy cảm giác xa cách.

Châu Thanh không để ý tới phản ứng của người bên cạnh, lúc này tài xế đã xuống xe, đi vòng qua mở cửa, nói: "Châu tổng, mau lên xe đi ạ."

"Làm phiền rồi." Châu Thanh chào hỏi người kia rồi lên xe.

Mãi cho đến khi nhìn xe đi, người cầm ô vẫn còn đang tự hỏi vừa rồi có phải là mình nhìn nhầm không.

Đặc biệt là lúc nãy, hẳn chú ý thấy lúc Châu Thanh ngồi lên dường như còn bị kéo một cái, trông có vẻ rất giống như ngã vào trong lòng của người còn lại.

Lần này, vị Châu tổng này đến Bắc Kinh mặc dù cả hành trình vẫn luôn khiêm tốn nhưng đã có không ít người chú ý đến cậu.

Một người như vậy, thật khó tưởng tượng làm sao có thể cùng xuất hiện với một ảnh đế tiếng tăm lẫy lừng trong làng giải trí?

Hơn nữa, mối quan hệ trông có vẻ không tầm thường chút nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, vị ảnh đế này không phải vừa mới tuyên bố đã kết hôn sao?

Nghe nói rằng đối tượng đã kết hôn cùng đó rất khủng khiếp. Trong lòng

hắn trầm nghĩ, rốt cuộc là có tiền có danh mà lại tìm một cuộc hôn nhân chẳng ra gì. Lúc này, khi tiếp xúc ở bên ngoài rồi thì đâu đâu cũng không kém cạnh. Mắt nhìn này làm sao có thể không tốt được chứ, đây là vô cùng tốt luôn đấy.

Châu Thanh không biết người khác đang nghĩ gì, cậu hít phải một trận gió lạnh, lại còn mang theo toàn thân nước mưa ẩm ướt, vừa lên xe đã bị kéo sang, lúc bờ vai đụng vào lồng ngực Trữ Khâm Bạch đã có thể cảm nhận được độ ấm trên người anh cách một lớp quần áo.

Trữ Khâm Bạch đã thay bộ quần áo mặc vào buổi chiều ra, trên người có một hơi thở khô ráo sáng khoái.

Tay Châu Thanh hơi chống lên người anh, ngược mắt lên: "Làm gì vậy?"

"Em nói xem?" Trữ Khâm Bạch ghì chặt tay cậu lại, cụp mắt xuống: "Châu tổng, anh không nhìn thấy thì sẽ không biết sao? Suy nghĩ này của em cũng rất mới lạ đấy."

Châu Thanh dừng lại một chút: "... Anh đã ép hỏi Đường Mật sao?"

"Việc này không cần ép hỏi." Khoé miệng Trữ Khâm Bạch cong lên, hỏi ngược lại cậu: "Đầu không còn đau nữa à?"

Thật ra vẫn còn đau, hơn nữa, cậu có thể mơ hồ cảm nhận được rằng cổ họng mình bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Châu Thanh đang nghĩ đến khi nào quay lại khách sạn lại uống thêm một lần thuốc nữa, chuyển chủ đề hỏi anh: "Chiều nay Diêu Trung Hiểu nói đến nhà họ Trữ thăm hỏi là chuyện thế nào vậy?"

Trữ Khâm Bạch thấy cậu không trả lời vào trọng tâm thì liếc cậu, "Muốn biết à?"

Châu Thanh gật đầu, thế mà lại không hề che giấu sự để tâm của mình.

Không gian trong xe không lớn, ngăn cách cơn mưa lạnh lẽo của Bắc Kinh, cửa sổ đang đóng nên tất cả âm thanh cũng bị ngăn cách.

Lúc ở khách sạn vào buổi chiều, bên cạnh đều là người, lại còn có việc nên Châu Thanh không có thời gian để suy nghĩ nhiều, lúc này ngồi cùng nhau rồi thì cảm giác tồn tại của cả hai bên đều không dễ dàng xem nhẹ.

Lúc Châu Thanh ngồi thẳng dậy, đầu gối vô tình đụng phải người bên cạnh, một chi tiết nhỏ như vậy thôi, Châu Thanh không chỉ cảm thấy mình sẽ chú ý đến mà Trữ Khâm Bạch cũng rõ ràng đã cụp mắt xuống nhìn một cái.

Nhưng ai cũng không di chuyển vị trí.

Bọn họ rõ ràng đã từng ôm nhau, từng hôn nhau khi uống rượu, lúc tỉnh táo cũng đã từng hôn, vậy mà sau khi Châu Thanh nói rằng hãy thử đi, cậu lại cảm thấy Trữ Khâm Bạch đã kiềm chế rất nhiều. Lúc gặp mặt vào buổi chiều thì thản nhiên, ngoại trừ lúc mới lên xe kéo cậu một cái ra thì cũng ngồi rất hợp tiêu chuẩn.

Cảm xúc của anh không còn cuộn trào mãnh liệt nữa, nói chuyện cũng không áp sát từng bước một.

Hai người dường như có một sự hiểu biết ngầm, giữ một khoảng cách an toàn như có giới hạn nhất định.

Trữ Khâm Bạch trả lời: "Chắc là khoảng hai mươi năm trước, Thịnh Vũ gặp phải một cuộc khủng hoảng lớn, lúc đó người mà Trữ Kiến Hùng có mối quan hệ thân thiết nhất là anh cả của Diêu Trung Hiến."

"Anh cả?" Châu Thanh cau mày nhìn sang, "Sao em lại chưa từng nghe nói Tân Nguyên còn có một nhân vật quan trọng họ Diêu khác vậy."

"Chết từ lâu rồi." Trữ Khâm Bạch không chút cảm xúc nói: "Vào năm thứ ba Trữ Kiến Hùng quen biết ông ta, bởi vì phạm pháp nên bị tử hình, bị xử bắn. Thời kỳ hưng thịnh nhất của Tân Nguyên chính là lúc còn ở trong tay người

này, bây giờ Diêu Trung Hiến này xét về thủ đoạn thì còn không bằng một phần vạn của ông ta."

Trong lòng Châu Thanh âm thầm kinh ngạc, cậu chỉ biết rằng Tân Nguyên dựa vào đen để tẩy trắng thôi, nhưng thủ đoạn và quy tắc phải bất khả xâm phạm thế nào mới bị phán tử hình chứ.

Và một người như vậy lại có liên hệ mật thiết với Trữ Kiến Hùng, Châu Thanh nhớ lại trải nghiệm hai lần đến nhà họ Trữ thì cau mày: "Ba anh, ông ta..."

"Muốn nói cái gì?" Bàn tay Trữ Khâm Bạch đặt lên lưng ghé ở phía sau, vô tình hay cố ý móc lấy cổ áo cậu, nhìn chăm chăm vào mắt cậu nói: "Ông ta sẽ không ngu xuẩn đến mức mà tự đưa mình vào tù đâu, bất kể thế nào thì bây giờ Trữ Kiến Hùng cũng già rồi, nhưng Diêu Trung Hiến vẫn còn sống, Lam Thành vẫn sẽ còn có rất nhiều Diêu Trung Hiến khác. Châu Thanh, nói với em điều này là vì muốn nói rằng lý tưởng tuyệt đối không tồn tại đâu, bất cứ lúc nào, đừng để bản thân chịu thiệt là được."

Châu Thanh nhìn lại, "Cái gì em cũng chịu được, chỉ không biết chịu thiệt là gì."

Châu Thanh biết tại sao anh lại nhắc đến điều này, nhưng Châu Thanh cũng không nói với anh rằng họ Diêu kia thật sự chẳng là gì đối với cậu cả.

Xử bắn, tử hình, v.v... một người đã từng nhìn thấy tình cảnh chiến trường khốc liệt thê thảm như Châu Thanh tự nhiên sẽ không bị một chuyện như vậy dọa sợ.

Trữ Khâm Bạch cảm thấy cậu lý tưởng hóa nhưng trên thực tế thì vừa vạn ngược lại, sự kết thúc của lý tưởng hóa có nghĩa là thờ ơ, lý trí và tỉnh táo.

Độc một lần duy nhất bị cảm xúc chi phối hành vi chắc cũng chỉ có ngày hôm đó.

Lúc Châu Thanh nhìn sang, Trữ Khâm Bạch cũng nhìn lại.

Châu Thanh nhìn ra được anh không bằng lòng nhắc tới những chuyện đã xảy ra hơn hai mươi năm trước kia nữa nên cũng không hỏi chi tiết thêm.

Cậu ngủ một lúc, đảm bảo chưa đến mười phút nhưng lúc chuẩn bị xuống xe, giọng nói của cậu rõ ràng đã không còn được như trước khi lên xe nữa, mang theo sự khô khan và khàn khàn.

Sau khi Trữ Khâm Bạch hỏi rõ buổi chiều cậu đã uống thuốc gì thì gõ ngón tay lên đầu gối, bảo tài xế đi đường vòng để mua một vài loại thuốc khác. Ngay lúc này đây, dường như bọn họ vẫn giữ một mối quan hệ bạn bè có chừng mực như cũ.

Hoặc là trên ranh giới bạn bè có thêm nhiều hơn một chút quan tâm.

Về đến khách sạn đã gần mười một giờ.

Phòng của cậu và Trữ Khâm Bạch không ở cùng một tầng, hai người không cần thảo luận gì mà lần lượt ai về phòng nấy.

Châu Thanh mở cửa, nhìn căn phòng tối om và đứng ở cửa vài giây, sau đó bật đèn lên như thường lệ, bước vào, cởi áo khoác và ném lên ghế sofa. Sau đó, cậu lại đi vào phòng tắm xả đầy một bồn nước nóng, điều chỉnh nhiệt độ cao lên một chút rồi cởi quần áo và tự ngâm mình trong bồn.

Mãi cho đến khi đã ngâm đến mức choáng váng đầu óc mới lau khô người ngồi dậy, mặc đồ ngủ rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Hai ngày nay quá mệt mỏi nên nhân lúc thoải mái cuộn mình trong chăn, cậu đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Kết quả là nửa đêm đã cảm thấy lạnh, là loại cảm giác lạnh buốt tay buốt chân, bị đông cứng đến mức khiến cho cậu phải nghiêng răng run lên cầm cập.

Châu Thanh phảng phất như trở lại đêm đông một năm nào đó.

Nửa đêm, con hẻm nơi cậu thuê trọ vang lên tiếng xe và tiếng súng, sau khi giật mình tỉnh giấc, cậu vội vàng choàng quần áo lên ra ngoài xem xét tình hình.

Trên con đường đá đã phủ đầy tuyết, vừa giẫm lên thì làn nước lạnh thấu xương đã lập tức làm ướt giày và tất.

Bên cạnh là một giáo sư già bị đẩy ra ngoài từ cổng sắt, trên trán đã bị thương, trên đầu và mặt chảy đầy máu, sau lưng ông là tiếng khóc hốt hoảng và xé ruột xé gan của vợ và con gái.

Giáo sư già bị thương lắc đầu: "Quốc gia sắp diệt vong rồi, rốt cuộc ai mới là yêu ma quỷ quái, ai mới là giặc!"

Đã nhìn những cảnh tượng như vậy rất nhiều rồi nên ngược lại, Châu Thanh lại cảm thấy bình tĩnh.

Cậu chỉ nhớ mình đã đưa áo khoác cho vị tiên sinh già đó, đám người đang xem cuộc vui ở xung quanh dần tản đi, gió thổi qua có chút châm chích da thịt, cái lạnh dường như có thể xuyên thấu từ lòng bàn chân vào đến tận trong tận xương cốt.

Đoạn giấc mơ ngắn ngủi này bị gián đoạn bởi một tiếng rung.

Châu Thanh nhận ra mình đã nằm mơ rất nhanh, dường như đã mấy ngày rồi cậu không mơ thấy chuyện trước đây nữa, mơ hồ chạm vào chiếc điện thoại di động ở đầu giường.

"Alo." Lúc mở miệng đã cảm thấy giọng nói của mình khó nghe như tiếng chiêm vờ.

Đầu bên kia dừng lại một chút, giọng nói trong ban đêm dường như không chân thật, hỏi cậu: "Đã uống thuốc chưa?"

"Uống thuốc?" Châu Thanh vùi mình vào trong chăn, nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại một chút, "Chắc là uống rồi."

Trong ý thức dần dần tỉnh táo lại của Châu Thanh, lúc này mới phản ứng được là điện thoại của Trữ Khâm Bạch, cậu lấy điện thoại xuống xem giờ thì bị lớp sương mù phủ trên màn hình làm cho mờ mắt, lúc này mới phát hiện ra cả người mình đã đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này, giọng nói của Trữ Khâm Bạch đã nghe vô cùng chân thật, thậm chí còn bình tĩnh và tỉnh táo, khả năng cao là hoàn toàn chưa hề ngủ, rất nhanh anh đã nói: "Mở cửa."

Châu Thanh ý thức được rằng anh không chỉ đơn giản là nói trên điện thoại mà còn ở ngay ngoài cửa.

Châu Thanh nằm ngửa ra, cố gắng hết sức mở to mắt, cánh tay gác lên trán, nhận ra mình cảm thấy lạnh nhưng nhiệt độ lại rất cao. Nhiệt độ trên trán và nhiệt độ trong lòng bàn tay dường như là hai thái cực khác nhau.

Sau đó, cậu ngồi dậy trong bóng tối, liếc ra cửa một cái, lúc thu tầm mắt lại lại liếc nhìn điện thoại, thấy cuộc gọi vẫn đang kết nối mới xác nhận được vừa rồi không phải là ảo thính.

Cậu vén chăn ra, xuống giường tìm giày, lúc đạp lên mặt đất mới cảm thấy chân mềm nhũn, bèn vịn lên giường rồi tiện thể bật đèn đầu giường lên, lúc này mới cầm điện thoại di động đi ra mở cửa.

"Anh..." Châu Thanh vừa mở cửa, chỉ kịp thấy rõ bóng người ở cửa thì một giây sau, cửa đã bị đẩy ra từ bên ngoài, một bóng người cao lớn chen vào.

Lúc Trữ Khâm Bạch dùng tay trái đóng cửa lại thì đánh giá cậu vài giây, mu bàn tay phải thăm dò cổ cậu, nhíu mày nhìn cậu một cái, ý tứ không rõ ràng, "Đôi khi anh còn phải tự khâm phục chính mình."

Châu Thanh chống tay lên trán, nghe đến mức đầu óc mơ hồ, thều thào hỏi:

"Anh đang nói gì vậy?"

Trữ Khâm Bạch: "Nói nữa là phé luôn cổ họng đấy, trước tiên đừng nói gì hết."

Trữ Khâm Bạch đưa cậu trở lại giường, ấn cậu ngồi xuống rồi cầm lấy túi thuốc hoàn toàn chưa được mở ra trước khi đi ngủ mà vút ở đầu giường lên, liếc nhìn người vừa mới mơ màng nói hình như đã uống, áp suất như bị đè xuống thêm vài phần.

Đọc hướng dẫn, rót nước, bóc thuốc.

Hai tay Châu Thanh chống ở bên người, nhìn người đi đi lại lại trong phòng mình.

"Trữ Khâm Bạch." Cậu gọi người kia.

Người được gọi đang đợi nước nguội, nhìn xuống cậu từ trên cao, "Sao vậy?"

Châu Thanh ngược mắt lên, "Hai ngày nay anh không gửi bất kỳ tin nhắn nào cho em."

Trữ Khâm Bạch không nói gì, bây giờ Châu Thanh lại có điều muốn nói, mặc dù đêm đã khuya và đầu óc vẫn còn nửa tỉnh nửa mê.

Cậu nói: "Em tưởng anh..."

Trữ Khâm Bạch nhìn chằm chằm cậu, "Tưởng cái gì?"

"Tưởng rằng anh không muốn thử với em."

Châu Thanh không biết tại sao mình lại nói như vậy, rõ ràng cậu không hề có suy nghĩ này lúc tỉnh táo, có lẽ là do mình đi vội vàng, lúc có thời gian rảnh vô tình thấy tin tức tràn ngập trên mạng nhưng điện thoại lại không hề có chút động tĩnh nào thì vẫn sẽ luôn có hai giây mất tập trung.

Hoặc cũng có thể là từ chiều đến tối, mọi chuyện đều quá đổi bình thường.

Bình thường đến mức cậu cảm thấy dường như là đúng đắn, nhưng dường như lại có gì đó không bình thường.

Châu Thanh không nói ra được.

Nhưng Trữ Khâm Bạch đã nghe hiểu, bởi vì hiểu nên mới tức đến bật cười.

Anh chậm rãi đi tới, đứng trước mặt Châu Thanh, đưa nước sang rồi nói: "Ở thị trấn Kỳ Vô em nói thử xem, anh còn đang nghĩ có phải là Đức Phật em bái trong điện thờ hiển linh khiến cho em vãng đầu không. Lúc nhìn thấy em anh cũng nghĩ, hai ngày nay, đủ để em bình tĩnh lại rồi nhỉ?"

Châu Thanh ngẩng đầu lên, khoe mắt do sốt cao nên đỏ lên, hai mắt mờ mịt, "Em rất bình tĩnh."

"Vậy à." Trữ Khâm Bạch hừ lạnh một tiếng, "Bình tĩnh đến mức khiến cho mình sốt cao, bảo thư ký nói dối, lừa anh nói là uống thuốc rồi. Đúng là cho em thời gian nhiều quá, cho em lợi lộc rồi."

Chương 67: C67: Chương 67

Trữ Khâm Bạch hung dữ với người ta xong, nhìn dáng vẻ mở miệng muốn nói gì đó lại không cách nào để thanh minh của người trước mặt lại không khỏi mềm lòng.

Ngay cả khi bị ôm ngồi ở cuối giường, người luôn tỏ ra là mình ổn trước mặt người khác như Châu Thanh thậm chí còn không biết giấu diếm mà sẽ thẳng thừng nói với anh rằng, hai ngày nay anh không gọi điện cho em.

Lời nói này thốt ra từ trong miệng cậu chính là sự để tâm của cậu.

Cứ như thể kẻ tội ác tà trời ngược lại là Trữ Khâm Bạch anh.

Cuối cùng thì lo lắng đã chiếm được ưu thế, Trữ Khâm Bạch từ bỏ việc tính toán, đưa thuốc qua: "Uống thuốc trước đi đã."

Châu Thanh đưa tay ra, cậu đổ quá nhiều mồ hôi nên viên con nhộng và thuốc viên dính vào lòng bàn tay, lúc cho vào miệng dường như có thể nếm được vị đắng chưa từng thấy. Người từ trước đến nay luôn uống thuốc như ăn cơm mà không có phản ứng gì lần đầu tiên bị đắng đến mức phải cau mày.

"Bây giờ biết là khó uống rồi à?" Trữ Khâm Bạch tiện tay lấy ly nước lại.

Châu Thanh uống nước xong thì cổ họng dễ chịu hơn một chút, giọng nói rõ ràng hơn so với lúc nãy, chậm rãi nói: "Vẫn luôn rất khó uống mà."

Cậu vẫn luôn uống thuốc, bắt đầu từ cái ngày tỉnh lại vẫn luôn uống thuốc.

Lúc đầu là từng năm từng năm một, sau đó dần dần giảm liều lượng, cách đây một thời gian trước, gặp được anh rể của Trữ Khâm Bạch còn bắt đầu uống thuốc tẩm bổ.

Thuốc làm sao có thể dễ uống được chứ?

Có thể sống sót đã không dễ dàng rồi, chính là nhờ có điều kiện y tế rất tốt mới có thể sống tiếp, uống chút thuốc này xem ra cũng không đến mức không thể chịu đựng được.

Sự khác biệt nằm ở chỗ, có phải là do có người để tâm xem bạn uống thuốc gì, uống bao nhiêu, đắng đến mức khó mà nuốt xuống được hay là người như bạn đây thật sự không để ý mà xem thuốc như cơm để ăn. Có sự để tâm rồi, con người sẽ dễ dàng mềm lòng, dễ dàng buông bỏ phòng bị và để lộ ra sự thật.

Và sự thật là Châu Thanh ghét uống thuốc.

Tác dụng phụ của một lượng lớn thuốc tây mang lại sẽ khiến cho cậu nôn mửa và đổ mồ hôi không kiểm soát được.

Cơ thèm ăn giảm xuống, cơ thể mệt mỏi.

Châu Thanh vẫn luôn biết sức khỏe của mình không được xem là tốt cho nên cũng đã chú ý rồi, không phải trước khi đi ngủ không uống thuốc mà là thật sự đã quên mất. Nhưng không biết có phải là do cơ thể kháng thuốc hay không mà thuốc cảm cũng không có bao nhiêu tác dụng với cậu.

Trữ Khâm Bạch vẫn luôn ở đó không rời đi, sau khi uống thuốc nửa tiếng, chính mắt anh nhìn thấy thân nhiệt cậu giảm từ 38 độ xuống 37 độ, sau đó lại tăng lên cấp tốc trong thời gian rất ngắn, lên thẳng đến 40 độ, các triệu chứng không hề nhẹ hơn triệu chứng lúc cậu sốt cao ở huyện Lâm Thuận.

Thấy cả người cậu co ro trong chăn, đôi môi tái nhợt, mái tóc trên trán còn ẩm ướt, Trữ Khâm Bạch dứt khoát từ bỏ suy nghĩ đưa cậu đi bệnh viện mà gọi điện thoại thẳng cho bác sĩ đến đây.

Truyền nước biển xong đã là 3 giờ rưỡi sáng rồi.

Sau khi hiểu được tình huống của Châu Thanh, bác sĩ đứng dậy nói: "Cơ thể bị nhiễm lạnh, bây giờ đang là lúc chuyển mùa, rất nhiều người không cẩn thận sẽ phát sốt. Tình trạng của cậu còn nặng hơn một chút, khả năng miễn dịch không tốt, nếu như nhiệt độ vẫn luôn không giảm xuống thì có khả năng sẽ gây ra một số bệnh khác, vì vậy một khi cảm thấy cơ thể khó chịu thì nhất định phải chú ý."

Châu Thanh dựa vào đầu giường, "Cảm ơn bác sĩ."

"Điều nên làm thôi." Bác sĩ mỉm cười, vừa thu dọn hộp thuốc của mình vừa chỉ vào Trữ Khâm Bạch đang đứng ở bên giường, giống như nói đùa: "Cũng may thuốc này của tôi phát huy tác dụng nhanh, nhiệt độ cũng không tiếp tục tăng lên, nếu không thì khuôn mặt của anh Trữ này không biết sẽ tối sầm đến mức nào nữa."

Châu Thanh có chút xấu hổ, liếc Trữ Khâm Bạch một cái.

Trữ Khâm Bạch nhìn giờ rồi nói với bác sĩ: "Tôi bảo người tiễn ngài xuống."

"Không cần đâu, không cần đâu, cậu chăm sóc cho cậu ấy đi."

Bác sĩ từ chối xong thì tiếp tục nói: "Chỉ cần nhiệt độ giảm xuống thì vấn đề không còn lớn nữa, nghỉ ngơi cho thật tốt, truyền nước biển xong thì rút kim ra là được rồi."

Trữ Khâm Bạch vẫn tiễn người ra đến cửa, lúc trở về lần nữa thì Châu Thanh vẫn giữ tư thế ngồi dựa như cũ.

"Anh ngủ một chút đi?" Châu Thanh nhìn anh, nói: "Bây giờ đã khuya lắm rồi, ngày mai không phải anh còn có việc sao?"

Trữ Khâm Bạch cố ý hỏi: "Ngủ ở đâu?"

"Ở đây." Châu Thanh vỗ vị trí ở bên cạnh, nói xong lại có chút lo lắng, "Nhiệm lạnh chắc sẽ lây nhỉ, hay là anh vẫn nên về đi?"

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái nhưng không nói gì, mãi cho đến khi Châu Thanh truyền nước biển xong, xác định rằng nhiệt độ đã giảm xuống và không tăng trở lại mới đi vào phòng tắm vắt một chiếc khăn đi ra.

Anh vẫn mặc bộ quần áo lúc đi đón cậu, đi tới ngồi ở mép giường, "Qua đây ngồi, lau cho em rồi thay đồ ngủ mới."

"Để em tự làm đi." Châu Thanh đưa tay ra để lấy.

Trữ Khâm Bạch giơ tay né tránh, tay còn lại nắm lấy eo Châu Thanh trực tiếp kéo người đến trước ngực.

Châu Thanh mất đi cơ hội đoạt lấy, úp mặt vào vai Trữ Khâm Bạch, cậu nhận thức được rằng cả người mình đổ đầy mồ hôi nên muốn đẩy người ra xa một chút nhưng lại bị người đè trở lại.

Lần này Trữ Khâm Bạch đã dùng sức, bất mãn nói: "Đừng nhúc nhích."

Cầm Châu Thanh đụng vào vai anh, im lặng hai giây rồi thả lỏng, dứt khoát từ bỏ việc phản kháng.

Sự suy nhược sau khi cơn sốt hạ xuống khiến cho cậu dồn phần lớn sức lực lên người Trữ Khâm Bạch sau khi thả lỏng. Cậu có thể cảm nhận được hai tay anh vòng qua người mình, vén bộ đồ ngủ lên từ phía sau rồi đưa khăn tay vào lau từng chút một.

Tất cả các triệu chứng khó chịu đã biến mất nhờ tác dụng của thuốc.

Mùi thơm nhàn nhạt trên người Trữ Khâm Bạch rất dễ chịu, động tác của anh cũng rất nhẹ, nhiệt độ giữa chăn và Trữ Khâm Bạch cũng rất phù hợp, Châu Thanh gõ cằm vào vai, cơn buồn ngủ ập đến từng chút một.

Cậu mơ màng nhưng cũng rất thoải mái, "Trước đây từng nói là anh biết chăm sóc người khác, lời này nói đúng rồi."

"Buồn ngủ rồi à?" Trữ Khâm Bạch hơi quay mặt sang, ghé vào tóc Châu Thanh, hỏi cậu.

Châu Thanh "ừm" một tiếng, "Có hơi hơi."

Đến khi Trữ Khâm Bạch lau đến bên eo cậu, cả người Châu Thanh mới cuộn lại một chút.

"Nhột." Giọng nói không hiểu sao còn khàn hơn lúc cậu bị cảm vài phần.

Bàn tay ấm áp vốn đang nắm lấy vạt áo cậu của Trữ Khâm Bạch thò vào trong, vuốt ve vòng eo còn chưa đầy bằng nửa lòng bàn tay anh, sờ được sự trơn nhẵn và mịn màng khắp cả bàn tay anh.

Cả hai cùng lúc cứng đờ.

Châu Thanh vốn đang gõ lên vai anh lại nghiêng đầu sang, đối diện với cổ anh và phá vỡ bầu không khí này, nhắc nhở: "Thế là được rồi, đồ ngủ của em ở trong vali."

Trữ Khâm Bạch không nói gì mà thay cậu thu dọn rồi đứng dậy đi lấy quần áo.

Đến khi hai người thu dọn xong và nằm xuống lần nữa, Trữ Khâm Bạch cố ý để lại một ngọn đèn nhỏ mờ ở đầu giường, dặn dò cậu: "Cách lúc trời sáng vẫn còn sớm, ngủ một lát đi, buổi tối có gì khó chịu thì đánh thức anh."

"Được." Châu Thanh đồng ý.

Hai người nằm song song với nhau.

Châu Thanh nhắm mắt một lúc nhưng không ngủ, sau đó lại mở mắt ra rồi

ngiên đầu nhìn sang bên cạnh. Cậu nghĩ lại buổi tối đi tảo mộ ngày hôm đó, chính mình còn khoe khoang rằng mình là người đã từng trải qua hai cuộc đời, giống như một người rất chững chạc và từng trải nhiều, không chịu bước chân vào căn nhà đó của nhà họ Tần.

Bây giờ nghĩ lại, Trữ Khâm Bạch trông có vẻ như rất cứng rắn nhưng vào thời khắc quan trọng lại rút lui đúng lúc, tất cả sự cân nhắc trong từng bước luôn nhiều hơn hẳn so với mình.

Nếu như ngày hôm đó trở lại với hành trình thuận lợi thì không biết bây giờ bọn họ sẽ như thế nào.

Một khi Châu Thanh suy nghĩ quá nhiều dường như lại càng không thể ngủ được, cuối cùng, cậu dứt khoát nghiêng người sang, nhìn vào sườn mặt của người bên cạnh.

Trữ Khâm Bạch đang hít thở nhẹ nhàng, trông có vẻ như đã ngủ. Châu Thanh nhìn chằm chằm một lúc nhưng lại không làm cho mình chìm vào giấc ngủ được mà còn ghé gần lại phía bên kia hơn, thấp giọng nói: "Anh Trữ."

"Nhìn gì vậy?" Anh thế mà lại chưa ngủ nhưng cũng không mở mắt.

Tay Châu Thanh kê dưới mặt mình, nói: "Trên tai anh có một nốt ruồi nhỏ."

"Ừm, vậy thì sao?"

Châu Thanh: "Trên tai có nốt ruồi nghe nói là tướng đại phú đại quý, tài vận tốt, có may mắn, sau này tất cả mọi thứ của anh đều sẽ thuận lợi."

Cuối cùng, Trữ Khâm Bạch cũng mở mắt ra rồi nghiêng đầu nhìn sang, ngẩng đầu lên, di chuyển một chút, mang theo sự ngái ngủ hỏi cậu: "Còn tin cái này nữa à?"

"Đọc được trong một cuốn sách." Châu Thanh nằm thẳng lại rồi nói.

Trữ Khâm Bạch cười tự mãn một tiếng: "Anh đúng là đại phú đại quý thật."

"Anh thế này rất dễ lôi kéo thù hận." Châu Thanh phàn nàn một câu.

Nói đến đây thì dường như không còn gì để nói nữa

Có lẽ là vì hoàn cảnh quá thoải mái, công việc cũng đã đi đến giai đoạn cuối nên cả người thả lỏng, trước mắt cậu đều là những chuyện kể từ khi quen biết Trữ Khâm Bạch. Cuối cùng, Châu Thanh vẫn hỏi anh: "Anh nói xem, nếu như lúc đó em không nói thử xem, bây giờ có phải là chúng ta sẽ không nằm cùng với nhau như thế này chứ?"

Sẽ không có cuộc gặp mặt nào nữa ở Bắc Kinh, càng sẽ không có chuyện bàn việc xong thì tối muộn vẫn đi đón cậu.

Trữ Khâm Bạch nghe xong thì nghiêm túc hơn một chút, "Sao vậy? Hối hận thật rồi à?"

Châu Thanh nhìn anh, "Nghe lời thật lòng không?"

"Nói thừa."

"Có chút vui mừng."

Trữ Khâm Bạch đột nhiên nhìn sang.

Châu Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói với anh, "Là thật."

Đôi khi, con người ta bước ra khỏi một khung sườn tư duy cố định rồi thì những thứ nhìn thấy lần nữa sẽ trở nên rất khác.

Giống như cậu vốn cho rằng bọn họ sẽ phù hợp ở trong thế giới của riêng mình và không nên có bất kỳ giao điểm nào, sau khi suy nghĩ chủ động cuối cùng cũng bị động bị phá vỡ, cậu xem mình như người có thể tiến về phía trước một bước lần nữa. Lúc đối mặt với Trữ Khâm Bạch một lần nữa,

sự kinh ngạc khi nhìn thấy anh cũng sẽ mang theo ngạc nhiên và vui mừng không ngờ đến. Sẽ cảm thấy trong một đêm bị ốm có người này ở bên cạnh, không chỉ là cảm thán anh biết chăm sóc người khác, mà còn cảm thấy hoá ra cảm giác này cũng không tệ, nếu như lúc đó không tiến về phía trước thì cũng sẽ không có sự thẳng thắn như lúc này đây.

Trữ Khâm Bạch đột nhiên chống người ngồi dậy, dựa vào đầu giường.

Châu Thanh ngược mắt lên, "Anh làm gì vậy?"

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu nhìn xuống, "Anh đang bình tĩnh lại."

"Cái này có gì mà phải bình tĩnh." Châu Thanh muốn xoay người lại đi ngủ, sau đó lại bị người kia kéo trở lại, Trữ Khâm Bạch nói: "Không cho ngủ."

Châu Thanh: "Em buồn ngủ rồi."

"Sao vừa rồi em không nói mình buồn ngủ đi?" Trữ Khâm Bạch cúi nửa người xuống, chống lên người Châu Thanh, nói: "Anh còn tưởng buổi tối em lại muốn vạch rõ ranh giới với anh, vậy mà em lại nói có chút vui mừng?"

Châu Thanh cảm nhận được sự áp bức mà anh đang bao trùm lên, không trốn tránh mà nói, "Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

"Vấn đề là không có vấn đề." Bàn tay Trữ Khâm Bạch chậm rãi vân vê tai trái của cậu, thấp giọng nói: "Hơn nữa, trên đời này không có nếu như, cho dù em không đồng ý thì em cho rằng em sẽ chạy được sao?"

Châu Thanh mở to mắt, "Em là người tự do, anh bớt dọa dẫm em đi."

"Bây giờ còn đòi tự do với anh cơ." Trữ Khâm Bạch cười lạnh một tiếng, tiếp tục nhỏ giọng nói: "Châu Thanh, em sẽ không cho rằng cái "thủ" mà em nói giống như những gì em nói vừa nãy, chỉ nằm cùng nhau thôi đấy chứ?"

Châu Thanh cũng cảm nhận được ý nghĩa trong lời nói của anh, kéo chăn

lên, "Em bị cảm rồi."

"Em cho rằng anh không biết em bị cảm rồi sao?" Trữ Khâm Bạch ngăn động tác của người nào đó lại, lần cuối cùng có lòng hảo tâm giải thích, "Cho em ngủ em không ngủ mà cứ nhất nhất đòi nói với anh cái gì mà nếu như, thế thì trước hết đừng ngủ nữa."

Lúc anh bắt đầu xâm lược, Châu Thanh nhắm mắt lại theo phản xạ.

Đó là một loại cảm giác nghẹt thở giống như chết chìm ập vào mặt.

Môi lưỡi thất thủ, gốc lưỡi bị m.út đến tê dại.

Lúc ý thức cả người Châu Thanh trở nên rời rạc thì nghe thấy tiếng khàn khàn của anh ở bên tai: "Nhiệt độ trong miệng cao thật đấy."

Vì lời nói này mà cả người Châu Thanh ngay lập tức thật sự trở nên nóng lên.

"Trữ Khâm Bạch." Cậu thẹn quá hoá giận, nửa đẩy người ra từ chối, "Đó là bởi vì em còn chưa khỏe."

Trữ Khâm Bạch kéo người trở về, hạ thấp người, cúi đầu ghé lại gần, nhỏ giọng nói: "Phải vậy không? Vậy kiểm tra một chút xem nào."

- - -

Pass chương sau: Tên lễ trao giải mà Trữ Khâm Bạch làm khách mời là gì?
Pass viết thường, không dấu không cách.

Chương 68: C68: Chương 68

Khoang miệng bị đào bới từng tắc, từng tắc một mang theo nhiệt độ vượt khỏi tầm kiểm soát, Châu Thanh nghe được một âm thanh nặng nề, không phân biệt được rốt cuộc là của mình hay là của Trữ Khâm Bạch. Không mơ hồ như lúc sau khi uống rượu lần trước, cũng không phải sự thổ lộ tình cảm nồng nàn như lần xe bị theo đuôi kia.

Đây chính là d.ục vọng vô cùng thẳng thắn.

Không hề che đậy, mang theo tính công kích và cảm giác chinh phục thuần túy của đàn ông.

Đến khi Châu Thanh không chịu được nữa phải nghiêng đầu né tránh thì bị hôn lên cổ. Cậu mơ hồ nhìn thấy cánh tay Trữ Khâm Bạch chống ở bên mặt cậu, gân xanh căng lên và đường nét cơ bắp rõ ràng, đặc biệt là khi cầm bị bóp lấy và kéo trở lại, Châu Thanh ngược mắt lên, lần đầu tiên hoàn toàn cảm nhận được d.ục vọng giữa đàn ông và đàn ông, không thua kém gì phần kích thích so với sự hiểu biết hời hợt từng có của cậu về đàn ông và phụ nữ.

Thậm chí là càng khoa trương và càng trắng trợn hơn. Không hoảng hốt và lo sợ như cảnh tượng khó coi sau khi nhìn thấy màn che trên sân khấu, cậu đắm chìm trong sự xâm lược của Trữ Khâm Bạch cho đến khi hoàn toàn bùng nổ.

Cuối cùng, nếu không phải là Trữ Khâm Bạch dừng lại kịp thời thì Châu Thanh cũng không biết chuyện hoang đường này sẽ tiến hành đến bước nào.

Lúc này, quần áo của cậu đang nửa mở ra, vùng cổ và ngực dưới ánh đèn mờ toàn là những dấu vết lốm đốm, Trữ Khâm Bạch nhìn một cái, thấp giọng chửi một tiếng rồi kéo chăn qua bọc người cậu lại, còn mình thì lật người xuống giường đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước nhanh chóng chảy ào ào trong phòng tắm, Châu Thanh để suy nghĩ trở nên trống rỗng, cuối cùng mỉm cười, cùng với cơn mưa phùn lộp độp bên ngoài cửa sổ, không đợi kịp lúc Trữ Khâm Bạch ra ngoài đã ngủ thiếp đi.

Lúc Trữ Khâm Bạch đi ra, anh nhìn người đã vùi mặt vào trong chăn một lúc lâu.

Châu Thanh lúc ngủ có khác biệt rất lớn với dáng vẻ thường ngày.

Mái tóc có cảm giác mềm mại hơn, lông mi vừa rậm vừa dài, không nhìn ra phần điềm tĩnh như khi được người khác gọi là Châu tổng hay anh Châu nữa, cộng thêm khuôn mặt mang theo chút ửng đỏ, thế mà lại trông có thêm vài phần trẻ con của thời niên thiếu.

Trữ Khâm Bạch đợi đến khi khí lạnh trên người bay đi hết mới đi lên, cuộn chăn ôm người nọ vào trong ngực.

Cho dù như vậy, người đang ngủ sâu cũng không hề có một nửa dấu hiệu thức dậy.

Châu Thanh ngủ ngon cả một đêm, lúc tỉnh dậy mới phát hiện người đang bị cậu gói lên cánh tay đã dậy từ lâu, đang nửa dựa người xem điện thoại.

Châu Thanh ngơ ngác vài giây mới nhớ lại cơn sốt cao của mình đêm qua.

Trữ Khâm Bạch cúi đầu: "Dậy rồi à?"

Anh đặt điện thoại xuống rồi sờ trán cậu, "Đã không còn vấn đề gì lớn nữa rồi, dậy ăn chút gì đi nhỉ?"

"Mấy giờ rồi?" Châu Thanh hỏi, cổ họng vẫn còn hơi khàn, lúc đang nói chuyện thì cả người dịch về sau để tách khỏi cánh tay của Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch động đậy bả vai đã tê cứng, "Mười một giờ."

"Mười một giờ?" Châu Thanh giật mình, vừa chú ý đến động tác của anh vừa ngồi dậy, nói: "Hôm qua vừa nói với nhóm Chu Cần là mười giờ sáng nay sẽ thảo luận về việc thu xếp hành trình trở về."

Trữ Khâm Bạch kéo người trở lại, "Buổi sáng có người gõ cửa, bọn họ đi chuyển hai giờ chiều nay, vé của em anh bảo thư ký đổi sang buổi tối rồi, đi cùng với anh."

Châu Thanh: "..."

Châu Thanh không nói gì mất một lúc, là còn chưa đủ tỉnh táo khi vừa mới ngủ dậy và cũng là đang cân nhắc vấn đề, hai giây sau mới hỏi anh: "Đều thấy anh cả rồi à?"

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, nhớ lại vẻ mặt ngạc nhiên lúc nhìn thấy mình trên khuôn mặt của nhóm người đứng ở cửa sáng nay thì có lòng hảo tâm giữ lại sự tôn nghiêm của ông chủ trước mặt cấp dưới, "Không, chỉ có một người nhìn thấy thôi."

Châu Thanh "Ồ" một tiếng.

Thật ra cậu không hề để tâm cấp dưới nghĩ như thế nào.

Suy cho cùng những người được đưa theo từ công ty đều biết chuyện cậu và Trữ Khâm Bạch đã kết hôn rồi. Chỉ là dù sao đây cũng là một chuyến công tác, chung quy cũng sẽ ảnh hưởng không tốt, cũng may là công việc đã kết thúc rồi nên vấn đề cũng không lớn.

Châu Thanh hoàn toàn không biết rằng nó lại không đơn giản như những gì

Trữ Khâm Bạch nói.

Những người trong nhóm nhớ lại cảnh tượng vào buổi sáng thì tấn công người duy nhất hiểu rõ tình hình là Đường Mật trong nhà hàng của khách sạn, nói: "Đường Mật, cô chơi xấu nha, nếu như cô nói sớm hơn là tối qua Châu tổng không hề ở một mình thì bọn tôi sẽ đến mức phải xấu hổ như vậy sao?"

Đường Mật dùng nĩa chọc mì spaghetti trong đĩa, thờ ơ nói: "Bữa tiệc tối qua tôi cũng không đi theo cùng thì làm sao tôi biết được tình hình thế nào. Hơn nữa, tôi cũng đã nói chuyện Trữ Khâm Bạch giải vây ở sảnh lớn rồi mà, ai bảo mấy người chạy đến gõ cửa làm gì."

Những người khác hậm hực ngừng phê bình.

Chủ yếu là không ai nghĩ đến điều này, mọi người đã quen với việc nghĩ rằng Châu Thanh chỉ có một mình.

Cho dù tin đồn cậu kết hôn với Trữ Khâm Bạch bị lộ ra ngoài nhưng cũng chỉ là nửa công khai, Châu Thanh vẫn là Châu tổng kia của Châu Thị, rành mạch phân minh, có thể sắp xếp và xử lý tốt tất cả mọi việc.

Đến nỗi mà lúc gõ cửa xong, nhìn thấy một mình tinh lớn sừng sừng đứng trước mặt mình, sự chấn động và thức tỉnh vào giây phút đó là chưa từng có trước đây.

Châu tổng quả thật đã kết hôn rồi.

... (còn tiếp)

- - -

(giải pass và đọc tiếp trên Wordpress capngagiangson.wordpress.com)

Xin lỗi vì sự bất tiện này ạ

Chương 69: C69: Chương 69

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Bất kể tin tức lan truyền trên mạng như thế nào, mọi thứ tại nơi tổ chức lễ trao giải đều được tiến hành một cách có trật tự.

Một màn hình lớn lập loè ánh sáng, vô số máy ảnh và máy quay phim, một địa điểm rực rỡ ánh sao và một Trữ Khâm Bạch có khả năng kiểm soát hiện trường xuất sắc và không thua kém gì người đạt giải trên sân khấu.

Châu Thanh đã xem hết toàn bộ quá trình.

Cậu rất ít khi nhìn thấy Trữ Khâm Bạch như vậy, cậu từng nhìn thấy anh ở địa điểm quay phim, từng nhìn thấy anh tùy ý và lười nhác lúc riêng tư, lần đầu tiên nhìn thấy anh trên sân khấu, nơi mà mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên cũng khiến cho cậu có một nhận thức khác về anh dưới góc nhìn này.

Đặc biệt là khi ở trong phòng rất yên tĩnh thì sự chênh lệch giữa các thế giới trong đời sống là cực kỳ rõ ràng.

Ban tổ chức đã dành đủ ống kính cho anh, từ lúc anh bước xuống sân khấu cho đến khi quay lại chỗ ngồi và cầm điện thoại lên vẫn luôn được chụp.

MC vẫn đang cười nói: "Bài phát biểu trao giải của anh Trữ đặc biệt ngắn gọn, không hổ là khách quen của lễ trao giải Phi Lan của chúng ta, vừa

xuống sân khấu đã nhìn chằm chằm vào điện thoại rồi, có vẻ như có người rất quan trọng cần liên lạc."

Trữ Khâm Bạch hiển nhiên cũng chú ý tới ông kính vẫn đang hướng về phía mình, ngược mắt lên nhìn một chút rồi vẫy tay như một lời chào, chỉ như vậy thôi mà hiện trường đã có thể dấy lên một trận hoan hô và vỗ tay rất lớn.

Châu Thanh xem đến mức ngạc nhiên nhưn mày.

Đúng lúc điện thoại cậu có thông báo tin nhắn đến.

Thế mà lại là tin nhắn của Trữ Khâm Bạch.

Trên màn hình đã bước vào giai đoạn tiếp theo, Châu Thanh nhìn tin nhắn kia trên điện thoại: Đang làm gì đấy? Không còn sốt nữa chứ?

Châu Thanh trả lời: Không có, xem lễ trao giải.

Sau vài giây ở bên kia: Nhìn thấy gì rồi?

Anh.

Không trả lời mất một lúc, sau đó nói: Biết sớm thì có phải là anh nên ở lại sân khấu thêm vài phút nữa không.

Vậy em đoán là ban tổ chức sẽ rất vui.

Ngay tại hội trường, giải thưởng tiếp theo bắt đầu được công bố.

Dương Chí Thành, người vừa đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất hai mươi phút trước, đang ngồi bên cạnh nhìn Trữ Khâm Bạch chống khuỷu tay lên đầu gối liên tục gửi tin nhắn.

Sau khi nhìn anh vài lần thì không nhịn được hỏi: "Ai vậy? Có yêu đương cậu cũng chưa hẳn có sức sống như vậy, nói chuyện gì mà hăng say thế."

Trữ Khâm Bạch gửi tin nhắn cuối cùng, Nửa tiếng nữa kết thúc sẽ tới đón em, sau đó cất điện thoại đi rồi ngẩng đầu nhìn sang, "Là đang yêu đương đấy, chú có ý kiến à?"

"Yêu... đương?" Dương Chí Thành trợn mắt, "Một người đã kết hôn như cậu mà yêu đương cái gì, tôi có phương thức liên lạc của Châu Thanh đấy, có tin tôi tố giác cậu không?"

Trữ Khâm Bạch cạn lời: "Không bình thường."

Lúc này Dương Chí Thành mới nhận ra, bưng tỉnh: "Ồ ồ, là đang gửi tin nhắn với Châu Thanh nhỉ." Sau đó đã phàn nàn: "Tôi nói ấy mà, còn không phải trách chính cậu phát ngôn bừa bãi trước mặt phương tiện truyền thông sao, thừa nhận đã kết hôn, rồi phương tiện truyền thông còn nói thế kia, đến mức tôi còn tưởng cậu thật sự sắp ly hôn với Châu Thanh luôn rồi nên bây giờ đang đi dụ dỗ người khác ở bên ngoài chứ."

Khuôn mặt Trữ Khâm Bạch không có biểu cảm gì, "Có thể chú ý cách dùng từ chút không?"

Dương Chí Thành không hề khách sáo, "Cũng không có nói sai à. Tìm người khác ấy hả, trừ phi mắt cậu thật sự có vấn đề."

Nhớ lại lần trước gặp mặt vẫn là lúc còn ở thành phố điện ảnh và truyền hình.

Châu Thanh, người mà Dương Chí Thành tiếp xúc, có trình độ văn hoá cao và cư xử rất lịch sự với mọi người.

Nghĩ tới đây, Dương Chí Thành nói với Trữ Khâm Bạch: "Đúng rồi, những tài liệu liên quan đến nhân vật Phạm Trọng Thanh trong "Mộng phù du" lần trước ấy, tôi nhớ Châu Thanh nói là vì cậu ấy từng đọc một bức thư tay. Bây giờ chúng ta đang làm hậu kỳ, có một vài chi tiết tôi muốn tham khảo lần nữa, cậu trở về hỏi cậu ấy xem có thể tìm lại thứ đó không đi."

"Thư tay?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Dương Chí Thành gật đầu, dựa vào ghế: "Đúng vậy, một tư liệu chi tiết như vậy thật sự rất hiếm thấy. Cậu thử nghĩ xem, ngoại trừ chi tiết về cuộc sống của nhân vật, hành vi hay sở thích đều không nói đến nhé. Nhưng những phong cách kiến trúc đó, những điểm ký ức thời đại, nếu không phải đã từng nghiên cứu rất sâu các tư liệu của thời đại đó thì làm sao có thể làm được đến mức như Châu Thanh được? Dù thế nào thì cậu ấy cũng là một nửa fan cuồng của thời Dân Quốc đấy nhỉ?"

Trữ Khâm Bạch khẽ cau mày.

Phạm Trọng Thanh? Thư tay?

Lúc nhận vai diễn đó, mối quan hệ giữa bọn họ vẫn còn rất lạnh nhạt, Châu Thanh tình cờ đến Phủ Thành để phát triển nghiệp vụ, tình cờ gặp phải trận lũ lụt kia, sau đó mới có sự xuất hiện của vai diễn Phạm Trọng Thanh.

Trong giây phút này đây, Trữ Khâm Bạch đột nhiên cảm thấy mình đã bỏ sót rất nhiều chi tiết.

Giống như Dương Chí Thành, anh không có thời gian thừa thãi để khám phá tại sao cậu lại biết chi tiết như vậy.

Bây giờ nghĩ lại, một tài liệu mà trên mạng còn tìm không thấy thì cậu đào đâu ra được một bức thư tay chứ?

Dương Chí Thành bị sự nghiêm túc đột ngột của anh dọa sợ, nói: "Sao vậy? Tôi chỉ bảo cậu hỏi thôi mà, nếu thật sự không tìm được nữa thì thôi. Cậu đột nhiên bày ra vẻ mặt đó, làm tôi tưởng là mình đề ra yêu cầu gì đi ngược với đạo đức lắm ấy."

"Đạo diễn Dương." Trữ Khâm Bạch đột nhiên gọi ông.

Nghiêm túc như vậy khiến cho Dương Chí Thành cũng vô thức trở nên

ngghiêm túc.

Trữ Khâm Bạch nói: "Làm sao biên kịch của "Mộng phù du" lại đột nhiên nghĩ đến việc sử dụng nhân vật này vậy?"

Dương Chí Thành thở phào nhẹ nhõm, trợn mắt nhìn anh, còn tưởng rằng anh không muốn giúp, nói: "Cậu bỏ cuộc đi, tài liệu bên phía biên kịch còn không đủ như trong tay tôi kìa, nếu như tôi có thể tìm thấy thì lúc đầu cũng sẽ không nhờ Châu Thanh giúp việc này rồi."

Trữ Khâm Bạch lộ ra vẻ mặt trầm ngâm.

Dương Chí Thành khó hiểu, "Rốt cuộc là cậu làm sao đấy?"

"Không sao hết." Trữ Khâm Bạch lắc đầu.

"Châu Thanh" không phải là Châu Thanh, lần trước đi tảo mộ, Châu Thanh đã mơ hồ thừa nhận điều này rồi. Cậu muốn ép anh lùi lại, sự ngăn cách giữa chân tướng đã chôn sâu vào trong xương tủy Châu Thanh, Trữ Khâm Bạch không muốn ép buộc người kia, anh cũng đoán được Châu Thanh sẽ không nói.

Không nhắc đến chuyện này không có nghĩa là không lẩn tránh trong lòng.

Một mặt, anh cảm thấy rằng đây có thể là cái cớ để Châu Thanh từ chối, suy cho cùng quả thật rất hoang đường, mặt khác lại không nhìn được tương tượng và suy đoán.

Anh bảo Phạm Tuyền điều tra người mẹ ở nước ngoài của cậu, điều tra tất cả manh mối về cậu nhưng vẫn không tìm thấy gì.

Và Phạm Trọng Thanh này là manh mối có khả năng duy nhất mà Trữ Khâm Bạch tiếp xúc được kể từ ngày đi tảo mộ kia.

Giả sử suy nghĩ "Em ấy không phải là em ấy" là đúng.

Vậy thì Châu Thanh là ai? Sự xa lạ cậu để lộ ra với thế giới này lúc ban đầu, sự mới lạ với các sản phẩm điện tử AI, cách cậu lịch thiệp gọi anh là "ngài Trữ". Tất cả các chi tiết này, bây giờ nghĩ lại đều rất đáng ngờ.

Cậu hiểu rõ về Phạm Trọng Thanh này như vậy, vậy thì Phạm Trọng Thanh rốt cuộc lại là ai?

Điện thoại vẫn còn đang mở lịch sử trò chuyện vừa rồi.

Trữ Khâm Bạch đột nhiên lại do dự.

Châu Thanh nói muốn thử với anh, lúc này lại đi điều tra liệu có phản tác dụng không.

Anh đứng dậy, "Tôi đi gọi điện thoại."

"Làm gì đấy?" Dương Chí Thành vừa tránh qua một bên vừa lẩm bẩm: "Mới không gặp có một lúc thôi đã chịu không nổi rồi à? Quả nhiên là người trẻ."

Bên phía Châu Thanh.

Lúc Trần Đăng Đăng đến đón cậu thì nói: "Anh Châu, bên phía anh Trữ gặp được đạo diễn Dương nên có hơi chậm trễ, bảo chúng ta ra sân bay trước rồi anh ấy sẽ theo sau ạ."

"Không sao, vậy chúng ta qua đó trước đi."

Ban đầu nói là nửa tiếng kết thúc nhưng bây giờ đã là một tiếng rồi, thật sự không thể đợi thêm nữa.

Châu Thanh lên xe.

Mưa ở Bắc Kinh vẫn chưa tạnh nhưng cũng không quá lớn mà chỉ rơi tí tách, lúc đó đã là xẩm tối, xe ô tô trên đường đều đã bật đèn, cần gạt nước

liên tục quét qua kính chắn gió.

Radio trong xe đang phát tin tức đô thị, kể về chuyện đòi bồi thường sau khi phẫu thuật thẩm mỹ thất bại. Châu Thanh dựa vào ghế thờ ơ lắng nghe, cơn sốt cao của cậu vừa hạ xuống, cộng thêm trước khi xuất phát đã uống thuốc nên có hơi mơ màng buồn ngủ.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh đã có một giấc mơ vô cùng ly kỳ.

Đó là một công quán tư nhân, nơi cậu từng ở đó thương thảo về việc quyên góp với các thương nhân khác ở Vũ Thành.

Một ông chủ tự xưng họ Lý, mặc trường sam (*) sẫm màu giàu sang và đội mũ đen, trong lúc cãi nhau không ngừng với người khác đã bất ngờ rút súng trong người ra.

(*) trường sam

[Click để xem ảnh](#)

Châu Thanh nhìn về phía cổng lớn theo hướng của nòng súng.

Cánh cửa mở ra phát ra tiếng động, Trữ Khâm Bạch đang mặc một bộ Âu phục đứng đó.

Đã quá muộn để cất tiếng, "Đoàng!" một tiếng.

Cả người Châu Thanh khụy xuống, đột ngột giật mình tỉnh giấc.

Trần Đăng Đăng đang ngồi trên ghế phó lái chú ý đến nên quay đầu lại nói: "Anh Châu, anh không sao chứ?"

Châu Thanh ngồi thẳng người dậy từ cửa sổ xe, dừng lại hai giây, lắc đầu: "Không sao."

Tin tức phẫu thuật thẩm mỹ thất bại vẫn đang tiếp tục, chứng tỏ kể từ lúc cậu ngủ đến khi tỉnh dậy còn chưa đến năm phút, Châu Thanh bóp ấn đường, vẫn còn có thể cảm nhận được nhịp tim đập rất nhanh ban nãy của mình.

Trần Đăng Đăng nhìn về phía trước, nói: "Vẫn còn cách sân bay xa lắm, anh Châu, anh ngủ thêm một lát đi."

"Xe đưa cho tôi rồi, còn ông chủ của cô phải làm sao đây?" Châu Thanh hỏi.

Trần Đăng Đăng cười nói: "Anh yên tâm đi, bên phía ban tổ chức có xe, không trễ được đâu."

Châu Thanh "Ừm" một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Lúc này, điện thoại của Trần Đăng Đăng đột nhiên vang lên.

Châu Thanh không hiểu sao lại cảm thấy nhạc chuông rất gấp, khiến cho người ta có một cảm giác khó chịu.

Quả nhiên, Trần Đăng Đăng vừa "Alo" một tiếng thì giây tiếp theo đã hét lớn: "Anh nói cái gì!"

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Châu Thanh hỏi.

Trần Đăng Đăng quay đầu lại, nhìn về mặt giống như sắp khóc, "Anh Châu, anh Trữ xảy ra chuyện rồi."

Chiếc xe quay đầu ở ngã tư phía trước rồi lao về phía bệnh viện trung tâm ở Bắc Kinh.

Châu Thanh ở trong xe trông có vẻ rất bình tĩnh, khiến cho Trần Đăng Đăng cũng bình tĩnh lại nhưng giọng điệu vẫn rất lo lắng: "Bây giờ không thể liên lạc được với anh Trữ, trên mạng đều đang nói anh ấy bị tấn công tại hội

trường và đã được đưa đến bệnh viện rồi. Xe cứu thương đã đến hiện trường nhưng không ai nhìn thấy tình huống rất cuộc như thế nào."

Châu Thanh cúi đầu nhìn video đang lan truyền trên mạng.

Âm thanh của xe cấp cứu rất chói tai, phối hợp với số lượng lớn nhân viên công tác và bảo vệ ở lối ra của địa điểm lúc xảy ra, đủ để khiến cho người ta nhìn mà kinh hãi.

Sau khi chuyện Trữ Khâm Bạch thừa nhận đã kết hôn leo lên đầu danh sách tin tức giải trí hai ngày trước, bây giờ lại một lần nữa lên xu hướng.

#TrữKhâmBạchbịtấn công, vài chữ như vậy nhìn mà phát hoảng.

Trên mạng trở nên hỗn loạn.

Điện thoại của Trần Đăng Đăng đổ chuông điên cuồng không ngừng, khiến cho cô không còn cách nào khác ngoài việc tắt đi.

Châu Thanh cắt điện thoại đi, mở miệng nói: "Đừng hoảng, sẽ không có chuyện gì đâu, không nhìn thấy ảnh chụp của anh ấy, cũng không thấy những thứ như vết máu trong video, yên tâm."

Trần Đăng Đăng suýt nữa là khóc ngay tại chỗ.

Châu Thanh đưa điện thoại di động sang, "Cô gọi một cuộc điện thoại cho người đại diện của anh ấy, bọn họ ở Lam Thành có lẽ còn hoảng hơn cả cô nữa. Ngoài ra thì cô thử liên lạc với phía hiện trường đi, bây giờ chúng ta qua đó."

Trạng thái lâm nguy không chút hoảng loạn này của Châu Thanh đã hoàn toàn khiến cho Trần Đăng Đăng bình tĩnh lại rất nhiều và bắt đầu làm theo chỉ thị của cậu, bắt đầu sắp xếp và xử lý từng chuyện một.

Lúc xe dừng trước cổng bệnh viện trung tâm thành phố đã là bảy giờ rưỡi tối.

Trước cửa chặt cứng toàn người là người.

Toàn bộ phóng viên và fan hâm mộ đến sau khi biết tin đều bị vệ sĩ chặn lại bên ngoài.

Châu Thanh chưa bao giờ thấy qua sự hỗn loạn đầy máy ảnh và máy quay phim như vậy.

Nhưng những thứ trước mắt đây đều không phải là trọng điểm.

Trần Đăng Đăng phải làm rõ thân phận mới được cho phép vào nhưng Châu Thanh lại bị chặn lại.

Vệ sĩ nhìn người đàn ông trẻ mặc áo khoác dài đen đang đứng rất bình tĩnh này, cũng không tỏ ra thái độ tệ như với phóng viên mà chỉ nói: "Nếu không phải bệnh nhân, cũng không có giấy chứng nhận công tác thì tạm thời không thể đi vào."

Lúc này, vệ sĩ đột nhiên nhận được điện thoại, biểu cảm nhìn Châu Thanh có chút do dự, sau đó bước sang một bên: "Ngài Châu, mời ngài."

Chương 70: C70: Chương 70

Thấy Châu Thanh có thể đi vào, những người bên cạnh đã làm ầm lên với các vệ sĩ.

"Vị này là ai? Tại sao cậu ta có thể đi vào?"

"Đúng đấy, vệ sĩ mấy người dựa vào cái gì mà ngăn cản bọn tôi đi vào?"

"Có thể tiết lộ một chút tình huống của anh Trữ rồi cuộc như thế nào rồi không?"

Phản ứng quả thật là quá lớn, vệ sĩ bên cạnh liếc mắt nhìn người đi vào một cái, thấp giọng hỏi người vừa nghe điện thoại: "Ai vậy, cậu cứ như vậy mà cho người ta vào à?"

Vệ sĩ cất điện thoại đi với dáng vẻ giữ kín như bưng, thấp giọng nói: "Nói là người nhà, đừng hỏi nữa."

Người nhà?

Vệ sĩ đang hỏi lại ngoái đầu nhìn lại lần nữa, chỉ thấy bóng lưng và bước đi vững vàng của người đàn ông.

Trên hành lang tầng cao nhất của bệnh viện.

Người bên phía ban tổ chức nhìn người đàn ông trước mặt, vừa mở miệng đã nói: "Châu tổng, thật sự ngại quá, là do sơ suất trong khâu an ninh của hội trường tổ chức của chúng tôi mới xảy ra tình huống ngoài ý muốn lần này."

Biết được người trước mặt là đối tượng đã kết hôn mà có đào thế nào trên mạng cũng không ra của anh Trữ, hơn nữa, thân phận này của đối phương trông có vẻ cũng không tầm thường. Ban tổ chức còn chưa kịp ngạc nhiên về khoảng cách giữa những bức ảnh lan truyền trên mạng và người thật mà chỉ vì Châu Thanh không nói lời nào, chỉ với cái khí chất cau mày đó thôi mà đã khiến cho bọn họ bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Đầu tiên là chủ động thừa nhận trách nhiệm của bọn họ, sau đó lại nói: "Cảnh sát đã can thiệp rồi, đang kiểm tra đối chiếu thân phận."

"Tình hình anh ấy thế nào rồi?" Châu Thanh hỏi chuyện quan trọng nhất trước.

Nhân viên công tác bên phía ban tổ chức âm thầm phì cười, vội vàng nói: "Không nguy hiểm đến tính mạng, việc này ngài cứu yên tâm, bác sĩ đang chữa trị cho anh Trữ."

Châu Thanh nhìn vào video trong tay.

Đây là camera giám sát trong hội trường, chưa được tiết lộ trên mạng.

Trong video đang đối diện với một hành lang tối om, có thể thấy được Trữ Khâm Bạch vốn đang dựa vào tường giống như đang gọi điện thoại, thỉnh thoảng có nhân viên đi ngang qua chào hỏi với anh.

Biến cố của sự việc xảy ra chỉ hai phút sau đó.

Một người đàn ông đeo thẻ công tác, đội mũ lưỡi trai đi về hành lang từ phía bên kia.

Có lẽ gã đã biết vị trí của camera giám sát nên giữa đường còn cố ý đè thấp mũ xuống.

Khi còn cách khoảng một mét, đúng lúc Trữ Khâm Bạch liếc mắt nhìn người đi tới một cái. Có lẽ là ánh mắt đã giao nhau, người đàn ông đội mũ nhanh

chóng lấy một con dao từ trong túi áo khoác jeans ra, ánh sáng lạnh lẽo trở nên đặc biệt chói mắt trong góc tối.

Dựa vào thân thủ của Trữ Khâm Bạch, ở khoảng cách này, anh muốn tránh được cũng không khó.

Châu Thanh cũng nhìn thấy được anh đã tránh được nhát dao đó.

Điều xui xẻo là một nữ nhân viên công tác từ bên kia hành lang đi tới, nhìn thấy cảnh này đã bị dọa sợ hét lên tại chỗ, kẻ tập kích có lẽ đã hoảng lên rồi quay đầu nhắm vào cô gái.

Trữ Khâm Bạch kéo người nọ một cái theo tình thế, nửa người lộ ra dưới lưỡi dao, cánh tay trên bị cắt một nhát.

Lúc anh đập người nọ ra, kẻ tập kích mới bị hai vệ sĩ lao tới ghì chặt tay đè xuống đất.

Camera giám sát nhanh chóng bị đầy người bu lại, vừa có tiếng la hét vừa có tiếng gọi xe cứu thương.

Châu Thanh tắt video đi, ngẩng đầu lên nhìn cánh cửa phòng điều trị đang đóng chặt.

Trần Đăng Đăng biết được không nguy hiểm tính mạng thì cảm thấy nhẹ nhõm, nói với Châu Thanh: "Anh Châu, em đi gọi lại cho chị Phạm đây."

"Đi đi." Châu Thanh nói.

Mấy nhân viên công tác của ban tổ chức vẫn luôn đứng bên cạnh đầy thấp thỏm, người phụ trách của đối phương nói: "Châu tổng, chúng tôi sẽ lo toàn bộ chi phí y tế, chuyện này nhất định sẽ truy cứu đến cùng."

Châu Thanh nói: "Việc kiểm tra danh tính của nhân viên công tác khi vào địa điểm của mọi người quả thật có vấn đề, nhưng không ai có thể dự đoán

được chuyện như vậy lại xảy ra, tất cả vẫn nên đợi kết quả điều tra của phía cảnh sát đi đã."

"Cảm ơn Châu tổng đã thông cảm."

Anh Trữ bị tấn công tại hội trường của bọn họ, bất kể kẻ gây rối là ai thì ban tổ chức cũng đều có trách nhiệm không thể đùn đẩy được.

Tin tức đều đã bị lan truyền cả rồi, người phụ trách sợ rằng ekip của hắn ở bên này sẽ lại phức tạp hoá mọi chuyện lên.

Kết quả là không ngờ được người đến đầu tiên lại là Châu Thanh.

Cái vị người nhà bí ẩn, trước nay chưa từng nghe nói qua này cũng không có bất kỳ sự chỉ trích nghiêm khắc nào, càng không tranh luận xem trách nhiệm rốt cuộc thuộc về ai.

Cậu hỏi thăm rõ tình huống, nhìn xong thì bỏ qua rồi dựa vào tường chờ kết quả.

Chính vì vậy mà phía ban tổ chức mới càng thêm căng thẳng. Đặc biệt là giữa chừng nghe thấy Châu Thanh gọi điện thoại, có vẻ như đang tìm cục trường thủ đô lại càng khiến cho ban tổ chức bị doạ sợ, vài người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ nếu chuyện này không xử lý ổn thỏa thì có thể bọn họ sẽ gặp rắc rối lớn.

Châu Thanh hoàn toàn không biết rằng trạng thái hiện tại của mình lại có loại uy hiếp vô hình đó.

Cậu cho rằng mình rất bình thường, gọi điện thoại bảo người kiểm tra tình hình một chút là vì lo lắng rằng Trữ Khâm Bạch bị liên lụy bởi chuyện của Diêu Trung Hiến hai ngày trước, đồng thời kiểm tra xem có khả năng nào là nguyên do đến từ phía cậu hay không.

Cậu có chút không thể bình tĩnh được.

Đủ loại khả năng xoay như chong chóng trong đầu, chốc chốc thì nghĩ tới giấc mộng ngắn ngủi trong xe, chốc chốc lại xẹt qua hình ảnh vết dao cắt trên cánh tay của Trữ Khâm Bạch. Biết rằng không nguy hiểm đến tính mạng, cậu thậm chí còn không cảm nhận được sự căng thẳng của bản thân, chỉ là có hơi không thể tập trung được sự chú ý.

Không biết đã qua vài phút hay là nửa tiếng, cửa phòng mở ra.

Các nhân viên công tác lao đến, liên tục hỏi tình hình thế nào.

Châu Thanh dựa vào tường không nhúc nhích, nhìn bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nói: "Yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn đâu. Vết cắt có hơi sâu, đã khô lại rồi. Nhưng không tổn thương đến thần kinh, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt thì sẽ không có ảnh hưởng gì hết."

Trong khi những người này vẫn đang trao đổi với bác sĩ, Châu Thanh đã đứng dậy đi qua đó rồi đẩy cửa bước vào. Thấy cậu đi vào, có người tinh ý chặn lại những người khác đang muốn đi vào.

Châu Thanh vào cửa, nhìn thấy người đang đứng bên cửa sổ.

Áo khoác ngoài của Trữ Khâm Bạch đã được cởi ra, vị trí cánh tay trên áo sơ mi trắng vẫn có thể nhìn thấy chỗ bị rách và vết máu.

Anh trông có vẻ như không để tâm ai là người đi vào mà đang gọi điện thoại.

Giọng nói trầm thấp bình tĩnh, "Cứ xem như fan cuồng mà xử lý, chuyện này trong lòng em tự có tính toán. Bên phía cảnh sát thì đánh tiếng một cái rồi không cần báo cáo nữa, đưa ra một lời tuyên bố để trấn an..."

Lời nói của Trữ Khâm Bạch bị ngăn lại bởi động tác mở phần bị rách trên cánh tay anh ra của Châu Thanh.

Có lẽ anh cho rằng là một người nào đó ngứa mắt nên ánh mắt nhìn sang

vẫn còn đọng lại một chút lạnh lùng chưa tan hết, vào giây phút nhìn rõ người đó thì dừng lại.

Châu Thanh cũng không để ý tới ánh mắt của anh mà chỉ đơn giản nhìn cánh tay anh rồi nói: "Xem ra anh biết ai là người gây khó dễ cho anh rồi à?"

Trữ Khâm Bạch nói với điện thoại, "Cúp đây."

Anh hạ tay xuống, xoay người lại nhìn người vừa mới tới, thấp giọng hỏi: "Đến lúc nào vậy?"

"Vừa nãy." Châu Thanh ngược mắt nhìn anh một cái, nói: "Vụ tấn công làm âm ỉ như vậy, em còn tưởng anh nằm đó không dậy nổi luôn rồi."

Trữ Khâm Bạch cau mày, "Ai nói với em, vốn dĩ đã không nghiêm trọng bao nhiêu cả, ban tổ chức ra lệnh phong tỏa tin tức chính là sợ sự việc sẽ âm ỉ hơn thôi."

Châu Thanh nhìn lông mày của Trữ Khâm Bạch, thế nhưng lại nói, "Anh không biết bốn chữ "không rõ tình hình" mới là dọa người ta sợ nhất sao?"

"Vậy có dọa em không?" Trữ Khâm Bạch cúi đầu hỏi cậu.

Châu Thanh lắc đầu: "Không có. Là trợ lý của anh bị dọa đến sắp khóc."

Trên miệng thì phủ nhận nhanh lắm.

Nhưng vào lúc này đây, Châu Thanh buông bàn tay đang vén ống tay áo của anh xuống, ý thức được rằng không phải vậy.

Vào giây phút nghe được tin tức, trên đường đến đây, cậu có căng thẳng không?

Hắn là căng thẳng.

Chính thói quen xử lý sự việc từ trước đến nay và kinh nghiệm ứng biến tại

chỗ khi đối mặt với nhiều tình huống khác nhau mới khiến cho cậu lộ ra dáng vẻ bình tĩnh và điềm đạm đó.

Trước khi vào phòng bệnh, Châu Thanh suýt nữa đã lừa dối cả chính mình.

Cậu nghĩ rằng mình thật sự rất bình tĩnh, cùng lắm chỉ cảm thấy hơi khó chịu mà thôi.

Mãi cho đến khi nhìn thấy người kia đứng trước mặt mình.

Nghe anh hỏi, vậy có dọa em không?

Châu Thanh quay đầu đi né tránh ánh mắt của anh, biểu cảm lộ ra trên khuôn mặt còn lạnh hơn ba phần so với vừa rồi.

Trữ Khâm Bạch nhìn một lúc, trái lại lại mỉm cười.

Lúc này, cửa phòng lại nhẹ nhàng mở ra.

Người bên ngoài nhìn thấy người bên trong đang đứng đối diện nhau, một người với vẻ mặt thờ ơ nhìn không giống như đến thăm bệnh, người xảy ra chuyện ngược lại đang đút tay vào túi quần mỉm cười.

Nhân viên công tác bước vào: "Anh Trữ, không sao chứ?"

"Bây giờ phía dưới vẫn toàn là phóng viên với fan hâm mộ thôi, bác sĩ nói tốt nhất là đêm nay nên ở lại bệnh viện, ngày mai xuất viện sau."

Trữ Khâm Bạch gật đầu rồi đáp lại vài câu.

Châu Thanh đứng ở bên cạnh không nói lời nào.

Sự xuất hiện của cậu, bao gồm cả thái độ của những người như Trần Đăng Đăng đối với cậu khiến cho những người bên phía ban tổ chức vô thức coi cậu như người làm chủ. Nhân viên công tác không tiện quấy rầy Trữ Khâm

Bạch quá nhiều, lúc quay đầu nhìn về phía Châu Thanh, thái độ đó rất cung kính.

"Lãnh đạo của chúng tôi sẽ liên hệ với ngài về việc xử lý sau vụ việc này." Vừa nói vừa đưa một tấm danh thiếp sang, sau đó lại nói: "Châu tổng, nếu anh Trữ không có việc gì, vậy chúng tôi không quấy rầy nữa, đi trước đây ạ."

Châu Thanh nhận lấy, nhìn vài lần rồi gật đầu: "Đi cẩn thận."

"Đặng Đặng, đi tiến đi."

Những người khác sau khi chào hỏi xong liền nhanh chóng rời đi, trong phòng bệnh cũng không còn bác sĩ và nhân viên công tác nữa, hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Trữ Khâm Bạch đi qua, ngồi xuống ghế rồi nói với Châu Thanh vẫn đang đứng bên cửa sổ: "Lại đây."

Châu Thanh không nhúc nhích.

Trữ Khâm Bạch lặp lại: "Lại đây."

Châu Thanh nhìn anh một lúc, sau đó mới nhắc chân đi sang, đứng trước mặt anh, "Làm gì vậy?"

"Ngồi đi." Trữ Khâm Bạch chỉ chiếc ghế bên cạnh, ra lệnh.

Châu Thanh không biết anh muốn làm gì, dừng lại hai giây rồi ngồi xuống.

Đó là một cái ghế có bánh xe, Châu Thanh vừa ngồi xuống thì đôi chân dài của Trữ Khâm Bạch đã duỗi ra móc lấy, kéo cả cậu lẫn ghế đến trước mặt rồi kẹp lại giữa hai chân.

Bởi vì không chú ý tới nên Châu Thanh hơi ngả người về sau, có hơi bực bội: "Dao không cắt trúng chân anh đúng không?"

"Châu tổng." Hai khuỷu tay của Trữ Khâm Bạch chống lên tay vịn ghế, hơi nghiêng người về phía trước, nhìn vào mắt Châu Thanh, cười nói: "Em có chú ý tới không, vừa rồi mọi người đều rất sợ em đấy?"

Châu Thanh sửng sốt, hoàn toàn không ngờ được anh sẽ nói điều này.

Hơn nữa, sợ cậu ư?

Trong hai cuộc đời của Châu Thanh, chưa từng có ai chính miệng nói rằng cậu đáng sợ.

Lúc tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình, cậu là ông chủ Châu, trong những năm tháng trong bóng tối đó, con người không có thân phận cụ thể và phải chuyển đổi giữa các vai trò khác nhau. Điều cần thiết nhất khi đó là làm yếu đi những đặc điểm của bản thân, không được để lộ cho người khác cảm nhận của mình, càng đừng nói đến tính công kích.

Bây giờ là sếp tổng của Châu thị, đối với những tình hình nằm trong tầm kiểm soát của mình thì vẫn hiểu rõ, những người nói là sợ cậu không có bao nhiêu người.

Trữ Khâm Bạch nhìn thấy vẻ mặt sửng sốt của cậu, ngón tay vuốt ve cằm cậu, chậm rãi mở miệng: "Em thật sự nên đi soi gương đi, đi một đường qua đây, khuôn mặt này ai gặp cũng sẽ cảm thấy không dễ chọc. Thật sự không bị dọa sao? Hay là tức giận rồi vậy?"

"Tại sao em phải tức giận?" Châu Thanh phủ nhận.

Trữ Khâm Bạch duỗi thẳng eo: "Đúng nhỉ, tại sao lại tức giận?"

Một giây sau, anh đưa tay ra, ôm lấy eo Châu Thanh, đặt cậu ngồi lên đùi mình đối diện với anh.

Châu Thanh giật mình, ngồi ở trên cao mắng anh: "Anh điên rồi à?"

Vừa nói vừa muốn đi xuống nhưng đã bị người giữ lại không buông.

Tay trái của Trữ Khâm Bạch đặt ở sau eo cậu, cánh tay phải vẫn còn đang quấn băng thì nắ/n bóp những ngón tay của Châu Thanh, từng ngón từng ngón một, cũng không nói gì cả.

Châu Thanh vừa sợ có người đẩy cửa đi vào nhìn thấy cảnh tượng này vừa không biết Trữ Khâm Bạch rốt cuộc muốn nói những gì.

Cậu mở miệng, gật đầu: "Được thôi, đến lúc đó em xin lỗi người ta vậy."

Con người sẽ không tự biết được, có lẽ trước đây cậu đã có hơi đáng sợ rồi chẳng?

"Nghe lời nhưng không nghe trọng điểm à?" Trữ Khâm Bạch nhướn mày nhìn cậu.

Châu Thanh: "Cái gì là trọng điểm?"

Trữ Khâm Bạch ra hiệu cho cậu ghé tai lại.

Châu Thanh cảm thấy khó hiểu, thật sự cong người nghiêng về phía trước, sau đó dái tai đã bị người kia cắn một cái.

Cả người Châu Thanh run rẩy.

"Nói một đằng nghĩ một nẻo."

Trữ Khâm Bạch ghé lại gần, nhìn cái cổ đỏ bừng lên ngay tức khắc của cậu, khàn giọng nói: "Không thừa nhận cũng không sao, dù sao anh cũng nhìn ra được."

Châu Thanh nhịn lại động tác muốn đi vuốt tai, dè xuống cảm giác tê dại kia.

Cậu nhìn anh hai giây rồi đột nhiên đẩy người kia vào lưng ghế, rướn người tiến lại gần, trong ánh mắt thấy được Trữ Khâm Bạch kinh ngạc như sờ mào, đầu ngón tay cậu niết một góc cổ áo anh, hơi nghiêng đầu lộ ra tư thế liếc nhìn như một cấp trên thật sự.

Đúng là có chút tức giận, tức giận cái người làm người kia bị thương, tức giận ban tổ chức đã sơ suất. Trên đường đi cũng có căng thẳng và lo lắng, lúc chưa nắm rõ tình hình, cậu thừa nhận rằng đã bị dọa sợ bởi vô số khả năng xuất hiện trong đầu.

Thế nhưng.

Tại sao phải thừa nhận?

Cậu mang theo sự kiêu ngạo vô lý, "Không có nói một đằng làm một nẻo."

Ánh mắt liếc nhìn cánh tay anh, tiện thể dừng dừng giễu cợt: "Biết võ thuật cũng chưa chắc giỏi bao nhiêu. Một chút vết thương này của anh thì dọa được ai chứ."

Trữ Khâm Bạch vừa tức giận vừa buồn cười, giây tiếp theo lại cứng đờ.

"Đệt." Anh chửi một tiếng, "Ngoan, lùi lại một chút."

Châu Thanh cau mày: "Anh nói cái gì?"

"Vị Châu tổng luôn cho rằng anh biết võ thuật này ơ." Trữ Khâm Bạch nhắc nhở, "Em chỉ cần dịch lên một chút nữa thôi, cho dù anh có biết tuyệt thế thần công, hôm nay cũng phải vô dụng trong tay em đấy."

Sau khi Trần Đăng Đăng tiến người đi rồi quay trở lại, không chút phòng bị đã đẩy cửa ra, "Anh Châu, anh Trữ, hôm... Em sai rồi! Em chưa nhìn thấy gì hết! Còn nữa, anh Trữ, anh chú ý vết thương!"

Cánh cửa "rầm" một tiếng bị đóng sầm lại.

Châu Thanh nhận thấy gì đó, cúi đầu xuống, rồi lại ngẩng lên, đùn đẩy trách nhiệm: "Là anh không có việc gì kiểm chuyện trước."

"Em mà còn không lòi lại nữa là anh thật sự kiểm chuyện với em đấy."

Chương 71: C71: Chương 71

Đã bị thương rồi còn không quên đe dọa cậu, Châu Thanh cũng không có ý định thử thách xem anh có thay đổi hành động hay không, lựa chọn lùi lại kịp thời rồi mở miệng hỏi anh việc chính, "Người đàn ông xuất hiện ở hội trường kia rốt cuộc là ai?"

Trữ Khâm Bạch ngồi yên không nhúc nhích, "Không quen."

Châu Thanh nghi ngờ liếc anh một cái, "Vậy em đổi cách hỏi vậy, người đứng sau lưng người đàn ông kia là ai?"

Sở dĩ Châu Thanh khẳng định như vậy là vì cậu cảm thấy thái độ xử lý chuyện này của Trữ Khâm Bạch quá tùy ý. Trữ Khâm Bạch sẽ không thể không biết rằng dựa vào sức ảnh hưởng của anh trong ngành công nghiệp này, lại còn xảy ra tai nạn ở một nơi công cộng như lễ trao giải thì sẽ gây náo loạn lớn như thế nào.

Cảnh sát vẫn chưa đưa ra kết luận mà anh đã nói trước rằng xem như fan cuồng mà xử lý.

Vậy nên chỉ có một lời giải thích mà thôi, anh biết chuyện gì đang xảy ra.

Đáp lại sự thăm dò của cậu, Trữ Khâm Bạch không tập trung vào bản thân câu hỏi mà lại nói: "Anh biết em đang lo lắng điều gì, đảm bảo với em, kẻ tập kích không liên quan gì đến em cả."

Thế mà anh lại biết những gì mình đang nghĩ.

Châu Thanh do dự một lúc, vẫn không chắc chắn, "Thật sự không liên quan

gì đến việc gặp Diêu Trung Hiến ở khách sạn sao?"

"Đương nhiên." Trữ Khâm Bạch cười, duỗi đôi chân dài đang bắt chéo ra, liếc mắt nhìn cánh tay mình một cái rồi nói: "Em thật sự cho rằng với một dịp như vậy thì ai cũng có thể đi vào sao? Diêu Trung Hiến là do không biết vì sao em có thể giành được dự án khu vực phía Bắc nên mới to gan tìm đến thẳng mặt em. Loại người này, nếu thật sự gặp phải tình huống không có lợi cho mình thì đã sớm biến mất chả thấy đâu rồi, ông ta không dám tìm đến anh đâu."

Châu Thanh cau mày, thấy anh kiên quyết như vậy thì cũng loại bỏ khả năng này.

"Vậy thì anh làm mích lòng người khác rồi à?" Châu Thanh cũng không từ bỏ việc truy hỏi đề tài này cho dù không liên quan gì đến mình mà vẫn hỏi một cách thăm dò.

Trữ Khâm Bạch nghiêm túc gật đầu, "Đúng là vậy, anh đã làm mích lòng không ít người trong nhiều năm qua."

"Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy."

Châu Thanh đưa tay ra, kéo chiếc ghế tới rồi tự ngồi xuống bên cạnh với điệu bộ nghiêm túc muốn hỏi rõ ràng vấn đề này.

Hai tay Châu Thanh đan vào nhau, nghiêng người về phía trước, "Em đã xem camera giám sát, lúc đó con dao trong tay đối phương nhắm vào chỗ hiểm của anh. Đó không đơn giản chỉ là gây rắc rối, đối phương không tiếc hành hung ở nơi công cộng như vậy, mục đích gây thương tích rất cao. Thân thủ bình thường, không đủ chuyên nghiệp, không giống như chuyên làm trong nghề này."

Không phải là mua hung thủ hại người, cũng không phải lý do mình đã liên lụy đến anh.

Châu Thanh nghĩ về những người cậu biết mà có xích mích với Trữ Khâm

Bạch.

Cậu vừa nghĩ lại vừa liệt kê thay anh, "Là cái người Dương Huy lừa đảo quyên góp đó sao? Nghe nói sau khi bơi nhỏ Trung Quốc xong, sự nghiệp hắn đã bị hủy hoại, hơn nữa còn là đối thủ biết bao nhiêu năm với anh, xuất phát từ việc báo thù nên mới tìm người ra tay với anh? Hay là đạo diễn Du Thông? Nhâm Kỳ Hiên? Trợ lý của anh nói cuộc hôn nhân bí mật bị lộ ra có liên quan đến bọn họ, anh làm đến mức giữa chừng người ta bị gạt bỏ khỏi lễ trao giải, xấu hổ không lên sân khấu được nên bị ghi thù sao?"

Trong đầu Châu Thanh đang phân tích tính khả thi nên không hề để ý rằng từ lúc cậu bắt đầu nói chuyện, Trữ Khâm Bạch vẫn luôn nhìn cậu chăm chăm.

Châu Thanh nói xong mới phát hiện anh mãi không nói chuyện, nghi hoặc: "Nhìn em làm gì?"

"Chỉ là không ngờ em lại để tâm đến chuyện này như thế mà thôi."

Châu Thanh nhấn mạnh, "Chuyện này rất nghiêm trọng."

"Không nghiêm trọng."

Trữ Khâm Bạch thu chân lại rồi đứng dậy, bước đến bên cạnh, ngẩng cổ lên và bắt đầu tự cởi cúc áo.

Cởi được một nửa, anh nghiêng đầu sang nói với Châu Thanh: "Đều không liên quan gì đến những người mà em đoán. Những chuyện có thể làm ầm ĩ đến mức lên mạng trong giới giải trí thì vẫn luôn trông có vẻ nghiêm trọng nhưng xét đến cùng chỉ là một vài thủ đoạn cạnh tranh tài nguyên marketing thôi, không lên được trên đài đâu. Chuyện lần này cũng không phải là không muốn nói cho em, mà là anh cũng chỉ mới có manh mối mà thôi."

Lúc nói đến đây, nút áo sơ mi của Trữ Khâm Bạch cũng được cởi đến cuối

cùng.

Ngoài cửa sổ đã là ban đêm, trong phòng bệnh đang bật đèn.

Châu Thanh ở bên cạnh có thể mơ hồ nhìn thấy từng múi cơ bụng rõ ràng ở vị trí eo của anh khẽ khàng lên xuống theo chuyển động cánh tay.

Trong một chủ đề nghiêm túc như vậy, Châu Thanh không hiểu tại sao anh lại cười áo làm gì.

Cậu có hơi khó chịu nên khẽ di chuyển ánh mắt sang một bên.

Trữ Khâm Bạch có lẽ đã chú ý đến hành động nhỏ của cậu, đột nhiên dừng lại rồi xoay người qua.

"Trốn cái gì?" Anh nhướn mày, "Anh nhớ là tối qua em còn sờ vào rồi cơ."

Lỗ tai Châu Thanh đỏ lên, quay đầu lại trừng anh, "Em sờ vào hồi nào?"

"Không thừa nhận à." Khoé miệng Trữ Khâm Bạch cong lên, "Cần anh giúp em nhớ chút không? Thì anh hôn em..."

"Ngưng!" Châu Thanh kịp thời cắt ngang, nghiêng răng nói: "Anh đừng có nổi điên."

Cậu không cần Trữ Khâm Bạch giúp cậu nhớ lại.

Người này lợi dụng lúc cậu sốt cao để chiếm lợi, cho dù giữa chừng ý thức cậu có mơ hồ sờ rồi đi chẳng nữa thì cũng chỉ là chiếm ngược lại mà thôi. Cậu không hề muốn nhớ lại bất kỳ chi tiết nào trong trạng thái này ở một phòng bệnh với ánh đèn sáng trưng.

Quả thật là làm ô nhục sự nhã nhặn.

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, trong mắt mang theo ý cười rồi bỏ qua chủ đề này.

Anh giơ tay lên xé toạc chiếc áo sơ mi trên người, hoàn toàn phơi bày phần thân trên cường tráng trước ánh đèn.

Anh thẳng thắn như thể trong phòng không có ai, Châu Thanh đã vượt qua sự bối rối ban đầu, cũng không mang theo bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, ngồi trên ghế nhìn anh.

Lần đầu tiên nhìn rõ đối phương như vậy.

Không hổ danh là người mà chỉ phối đồ cá nhân đơn giản thôi cũng có thể khiến cho quần áo bán chạy, vóc dáng này thật sự không còn gì để nói.

Khi các khối cơ ở trạng thái tĩnh đã có thể nói là hoàn hảo. Châu Thanh nghĩ đến bản thân mình của hiện tại, sau một thời gian dài điều chỉnh cũng chỉ có thể được xem là nửa người trên bình thường, là kiểu gầy gò một cách cân đối. Thân hình của Trữ Khâm Bạch là trạng thái mà cậu hoàn toàn không thể đạt được trong cả hai cuộc đời.

Châu Thanh nhìn anh chằm chằm, có hơi phân tâm, cho đến khi Trữ Khâm Bạch đột nhiên đưa tay gỡ băng vải trên cánh tay, một vòng lại một vòng.

Châu Thanh lập tức cau mày, "Anh tháo cái này ra làm gì?"

"Bác sĩ chuyện bé xé ra to nên mới quấn lại, bên trong còn có một lớp băng dán, không có gì nghiêm trọng đâu."

Chỉ để lại một miếng băng dán màu trắng to bằng lòng bàn tay, Trữ Khâm Bạch tiện tay ném những vòng băng gạc đã tháo ra xuống bàn bên cạnh, sau đó bước trở lại, cầm một chiếc áo sơ mi đen khác ở bên cạnh rồi mặc lên.

Ghế của Châu Thanh xoay theo anh, sau đó đối mặt với anh.

"Vừa nãy anh nói anh chỉ mới có manh mối, là manh mối gì vậy?"

Trữ Khâm Bạch nhìn sang, "Em nhất thiết phải truy hỏi đến cùng đúng không?"

Châu Thanh gật đầu, "Mạng người bị đe dọa chính là việc lớn hàng đầu."

Trữ Khâm Bạch cài cúc áo, chừa lại ba cúc ở cổ áo, vừa xắn tay áo vừa nói: "Thật sự muốn biết sao?"

"Anh liên tục đánh trống lảng, Trữ Khâm Bạch."

Châu Thanh chấm dứt thủ thuật chuyển chủ đề bằng cách đánh trống lảng này của anh.

Trữ Khâm Bạch dừng lại một chút, gật đầu, "Vốn cho rằng em không cần phải biết quá nhiều về chuyện trong giới này, nhưng em lại khẳng khẳng phải biết." Trong giọng điệu này ít nhiều gì cũng mang theo một chút bất lực, nói như thể thỏa hiệp: "Bạch Chỉ, còn nhớ chứ?"

Châu Thanh cau mày: "Mẹ kế của anh?"

Trữ Khâm Bạch hừ một tiếng, "Đừng có tùy tiện tìm mẹ cho anh."

"Được thôi, lỡ lời. Em nhớ chứ, tiệc mừng thọ lần trước của ba anh, cô ấy còn đặc biệt hỏi em là anh có đi không."

"Là vì cô ta cầu xin anh." Trữ Khâm Bạch nói.

Châu Thanh: "Cầu xin anh?"

Châu Thanh đột nhiên lại nghĩ tới lời lúc đó Niệm Niệm nói: "Cô ấy muốn thoát khỏi ba anh?"

Trữ Khâm Bạch lắc đầu.

Châu Thanh sửng sốt, nghe thấy anh nói: "Hồi còn đi học, lần đầu cô ta đặt

chân vào giới này là do bị tư bản ép buộc, Trữ Kiến Hùng đã kéo cô ta ra. Cô ta cầu xin anh là vì cô ta có một bộ ảnh tương đối riêng tư vẫn đang ở trong tay người khác, lại không muốn Trữ Kiến Hùng biết nên cầu xin anh giúp cô ta lấy lại."

Điều này hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Châu Thanh.

Từ thái độ của Trữ Kiến Hùng đối với con cái, có thể thấy ông là một người có ham muốn kiểm soát cực kỳ mạnh.

Bạch Chỉ xem như là đàn em trên danh nghĩa của Trữ Khâm Bạch, lại còn trông giống mẹ anh.

Châu Thanh có thể hiểu được phụ nữ lẫn lộn trong ngành này không hề dễ dàng, cũng hiểu cô tìm đến Trữ Khâm Bạch nhờ giúp đỡ là vì địa vị và quyền ngôn luận rất cao của anh trong giới.

Điều mà Châu Thanh không hiểu là: "Dường như anh không giống người sẽ giúp đỡ người khác vô điều kiện."

"Đương nhiên là vì anh cũng có chỗ cần đến cô ta."

"Còn những bức ảnh thì sao?"

"Đã thay cô ta lấy được rồi."

Châu Thanh: "Cho nên đã bị ba anh phát hiện ra, cho rằng anh và Bạch Chỉ dây dưa không rõ ràng? Ông ta tìm người ra tay với anh?"

Trữ Khâm Bạch quả thật là cặn lờ và ghen hợm, qua vài giây mới nói: "Đầu tiên là thay anh nhận mẹ kế, mở miệng thì nói "không rõ ràng", trong đó còn không quên tìm một lý do thích hợp để cha con tương tàn, chỉ vì một người phụ nữ trông giống mẹ anh thôi sao? Anh nói này, Châu tổng à, chuyện riêng tư của nhà hào môn xem như đã hoàn toàn khiến cho em đùa giỡn đến chán chê luôn nhỉ."

Châu Thanh không thể không nghe ra được ý tứ chế nhạo trong những lời này, lẩm bẩm: "Đây thì tính là gì đâu chứ."

"Đây thì tính là gì?!" Trữ Khâm Bạch đi tới, khom người, chống hai tay lên hai bên tay vịn, trừng mắt nhìn cậu, "Hôn em một cái đã đỏ hết cả mặt, nhưng anh thấy mức độ tiếp thu của em cũng lớn đấy chứ."

Châu Thanh trợn mắt với anh, trầm nghĩ, đúng là hiếm lạ.

Cậu sống trong thời đại mà nói là phong kiến thì cũng phong kiến, nói xa hoa thì cũng xa hoa.

Người có quyền có thế, vợ lẽ lấy hết người này đến người khác, không lấy được nữa thì nuôi ở bên ngoài cũng không ít.

Cậu chưa từng trải qua không có nghĩa là cậu chưa từng thấy. Cậu thậm chí còn lăn lộn rất sâu trong đó, cuỡi ngựa xem hoa, nhìn thấy tất cả sự thối nát và tranh đấu của cái được gọi là gia tộc hào môn.

Châu Thanh ngẩng đầu lên nhìn anh, "Anh còn chưa nói, nếu đã không phải là ba anh, vậy thì việc lấy ảnh xảy ra vấn đề sao?"

"Cũng có thể hiểu như vậy." Trữ Khâm Bạch không hề đứng dậy mà vẫn giữ nguyên tư thế đó, không chút để ý nhìn chăm chăm vào xương quai xanh của Châu Thanh, "Chỉ là anh vô tình tiếp xúc được nội tình bên trong một vài ngành nghề không chính đáng, có thể truy ngược lại mười mấy hai mươi năm trước, nếu như có người cảnh giác nhận ra thì tự nhiên sẽ có hành động thôi."

Anh nói một cách thản nhiên nhưng lông mày của Châu Thanh lại cau mày từng chút một.

"Trữ Khâm Bạch." Cậu nghiêm túc, "Anh nói rồi, trên đời này không tồn tại lý tưởng tuyệt đối, vậy bây giờ anh đang làm gì vậy? Anh đừng quên anh vừa bị chém một nhát dao, anh đang muốn bảo vệ chính nghĩa à?"

Trữ Khâm Bạch khẽ hừ một tiếng: "Em cảm thấy anh giống loại người này sao?"

Châu Thanh nhìn chăm chăm anh: "Vậy thì đừng đụng vào."

Trữ Khâm Bạch tới gần, thấp giọng nói: "Lo lắng cho anh à?"

"Đúng vậy." Châu Thanh quả quyết thừa nhận, nghiêm túc nói: "Cho nên anh bớt đụng vào thứ không nên đụng đi."

Trữ Khâm Bạch hiển nhiên không ngờ được cậu sẽ thừa nhận dứt khoát như vậy nên đã sửng sốt.

Nhưng Châu Thanh không hề đang nhắc nhở anh mà gần như là một mệnh lệnh.

Cậu vốn cho rằng việc lần này có thể là sự cố tranh chấp giữa các đồng nghiệp như Dương Huy. Lúc này đây, cậu mới nhận ra rằng cậu hoàn toàn không hiểu rõ về Trữ Khâm Bạch đến thế.

Cậu chỉ biết anh là ảnh đế trong làng giải trí, là người được vạn người săn đón, là người đứng dưới ánh hào quang.

Cậu đã từng nói với anh rằng, chỉ cần luôn đứng trong ánh sáng là được.

Lúc nói ra điều này, cậu mang theo một lòng thành kính và thành tâm không gì sánh được.

Nhưng Châu Thanh cũng đã xem như một điều, người có sự bất đồng cực lớn với gia đình ban đầu như anh không hề thích hợp để đứng ở một nơi cao, mà là sinh ra đã ở một nơi cao rồi.

Những trải nghiệm của anh hẳn là cũng có không ít giá lạnh và đen tối.

Anh sẽ thờ ơ khi Nhâm Kỳ Hiên cầu xin mình trên sàn phòng tắm của câu lạc bộ, sẽ lấy danh nghĩa chúc thọ để mang theo một nhóm vệ sĩ làm bề mặt cha ruột.

Bởi vì từ trước đến nay, ngoại trừ thói quen lạnh nhạt và châm chọc cậu khi mới tiếp xúc, thì anh đối với mình đã có đủ thấu hiểu và nhượng bộ, thậm chí là bao dung.

Anh là người theo đuổi cậu trước, người nói ra lời yêu thích trước, người ra nước ngoài trước và cũng đến đây để tìm mình. Đôi khi Châu Thanh sẽ ảo tưởng rằng Trữ Khâm Bạch chính là đáng vẻ mà anh phơi bày ra trước mặt mình.

Anh là người thậm chí có thể đào ra được những bức ảnh từ tay người khác từ nhiều năm trước, bây giờ lại nói với cậu rằng anh bị thương là do anh chủ động đụng vào chỗ nguy hiểm.

Những điều này, Châu Thanh chưa từng được biết.

Làm sao có thể không khiến cho cậu sợ hãi được.

Cậu thậm chí còn không kịp tìm hiểu lý do đằng sau mà đã hàm hàm giận dữ.

Châu Thanh nói: "Trữ Khâm Bạch, người mà Châu Thanh em đây đã nói rằng là sẽ thử xem, nếu ngày nào đó anh lại dám xảy ra chuyện mà giấu diếm em, thế thì chúng ta chấm hết."

Đối mặt với sự cứng rắn này của Châu Thanh, thế mà Trữ Khâm Bạch lại không cứng rắn lại mà giống như mang theo trấn an và mềm mỏng, cười hỏi: "Em xem anh là kẻ ngốc sao? Lần này chỉ là chút chuyện ngoài ý muốn thôi, sẽ không có lần thứ hai đâu."

"Tốt nhất là không có nữa." Châu Thanh nghiêm mặt, suy nghĩ một chút rồi lại nói: "Em chưa từng tiếp xúc qua những chuyện kia của anh, cũng không hiểu, em không hỏi anh nguyên nhân, nhưng... em đang nói lỡ như, có

chuyện gì thì cứ nói với em, em sẽ tìm người giải quyết."

Trữ Khâm Bạch bật cười: "Rốt cuộc là xưa không bằng nay, thế mà Châu tổng cũng có lúc muốn lạm dụng chức quyền à?"

Châu Thanh không nói gì.

Cậu biết những gì mình có thể làm là có hạn, dựa vào năng lực của chính Trữ Khâm Bạch cũng chưa hẳn là cần đến mình nhưng cậu vẫn muốn đưa ra một lời hứa và đảm bảo như vậy.

Vào cái này nói là muốn thử xem, cậu đã nói rằng sẽ đối tốt với anh, đây chỉ là cách của cậu mà thôi.

Vừa ngăn cản vừa không nhịn được đề phòng lỗ như.

Châu Thanh nhìn anh, tỏ rõ thái độ, "Em không thích người bên cạnh mình xảy ra chuyện."

Loại cảm giác này vô cùng tồi tệ.

Cậu đã trải qua hết lần này đến lần khác, một thân một mình là một kiểu tự thôi miên và giải thoát, cậu vẫn sợ nỗi sợ của người bình thường. Chiến tranh, mất mát, chết chóc, và chia ly.

Đó là ký ức khắc sâu trong linh hồn cậu, cậu sống lại cùng với nó chứ không vì sự sống lại của cậu mà tan thành mây khói.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một lúc.

Vốn dĩ có không ít lời muốn hỏi.

Muốn hỏi cậu rằng vừa nhìn thoáng qua đã biết kẻ tập kích không đủ chuyên nghiệp, có phải là đã từng thấy một người như vậy hay không?

Muốn hỏi cậu rằng thư tay mà Dương Chí Thành nhờ anh tìm có thật sự tồn

tại không?

Cuối cùng, anh lại không hỏi gì cả, đầu ngón tay quét qua đuôi mắt đang loé lên vô cùng kiên định của Châu Thanh, thấp giọng nói: "Em còn ở đây, làm sao anh dám xảy ra chuyện được chứ?"

Chương 72: C72: Chương 72

Vào ngày trở về Lam Thành từ Bắc Kinh, Phạm Tuyền đã đích thân đưa người đến đón hai người bọn họ tại sân bay. Mặc dù đã đưa ra tuyên bố trên mạng rằng kẻ tấn công có thần kinh không bình thường và bản thân Trữ Khâm Bạch không có gì nghiêm trọng, chỉ bị thương nhẹ thôi nhưng việc này cũng không ngăn được nhiều phương tiện truyền thông và fan hâm mộ đổ xô đến như ong vỡ tổ.

Còn chưa bước ra khỏi lối đi đã có thể nghe thấy tiếng huyên náo bên ngoài.

Phạm Tuyền bảo người xách hành lý của hai người bọn họ, nói với Trữ Khâm Bạch, "Hay là cậu vẫn nên ra ngoài lộ mặt đi, bây giờ bên ngoài tiếng nói thế nào cũng có, cậu xuất hiện cũng có thể đề xuống một chút."

Châu Thanh thấy Trữ Khâm Bạch không nói gì, cũng không phản bác thì nói: "Vậy em lên xe trước đây."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một cái, quay sang nói với nhân viên công tác ở bên cạnh: "Đưa Châu tổng đến bãi đậu xe."

"Yên tâm đi, anh Trữ."

Nhân viên công tác dẫn đường: "Châu tổng, đi bên này ạ."

Châu Thanh "Ừm" một tiếng rồi nhấc chân đi mỗi người một ngã với Trữ Khâm Bạch.

Ở bên này, cậu đi cùng với hai ba người trong ekip của Trữ Khâm Bạch, cả

đường đi không hề thu hút bất kỳ sự chú ý nào, thuận lợi đi đến bãi đậu xe rồi lên xe.

Châu Thanh ở trên xe nhận điện thoại của Tiền Thịnh.

Tiền Thịnh với tư cách là nhóm trưởng chính của nhóm kế hoạch "Vọng Giang Thành", biết Châu Thanh trì hoãn một đêm mới về Lam Thành nên liên lạc vẫn luôn dời lại cho đến khi cậu xuống máy bay.

"Kết quả điều tra đã có rồi, người phụ trách lần này của Tân Nguyên không chỉ đối mặt với nguy cơ bị bãi nhiệm mà còn phải bồi thường một số tiền lớn." Lần này Tiền Thịnh không đi theo đến Bắc Kinh mà ở Lam Thành vẫn nắm trong tay tư liệu trước tiên, nói với cậu: "Châu tổng, dưới trướng Diêu Trung Hiến còn có hai công ty con, trong quá trình sàng lọc đã phát hiện ra đều có quan hệ làm ăn với Thịnh Vũ."

Châu Thanh cau mày: "Thịnh Vũ?"

"Phải." Tiền Thịnh nói: "Hơn nữa thời gian hợp tác còn khá dài."

Hai giây sau, Châu Thanh mới nói: "Được, tôi biết rồi. Đợi thông báo của tôi vậy."

Không biết vì sao mà cái ngày ở khách sạn tại Bắc Kinh kia, Châu Thanh nhớ mãi không quên những lời đã nói với Diêu Trung Hiến.

Trong lòng cậu vẫn luôn còn nghi vấn.

Sự thật chứng minh, Diêu Trung Hiến không chỉ đơn giản là quen biết Trữ Khâm Bạch.

Việc chạm mặt ở Bắc Kinh có lẽ là trùng hợp nhưng ngay sau đó Trữ Khâm Bạch đã bị tấn công, thật sự sẽ hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện này sao? Dựa vào cách nói của Trữ Khâm Bạch, anh xảy ra chuyện hoàn toàn là chuyện trong giới giải trí nhưng Châu Thanh không phải không hiểu, tư bản ở trong giới vốn không phải là người lẫn lộn trong giới. Trong tay

kiểm soát tiền tài và tài nguyên, nắm quyền sinh sát trong tay, loại người này mới là không có giới hạn.

Châu Thanh gọi điện thoại cho Trữ Húc Minh.

"Anh cả." Châu Thanh nói.

Có lẽ Trữ Húc Minh không ngờ đến sẽ nhận được điện thoại của cậu, kinh ngạc mất một lúc mới hỏi: "Cậu và Khâm Bạch quay lại rồi à?"

"Vâng, anh ấy đang có việc, bây giờ chỉ có một mình em ở đây thôi."

Cậu cố ý nhấn mạnh chỉ có chính mình, Trữ Húc Minh làm sao có thể không nghe ra được, dừng lại một chút, "Châu Thanh, có phải là cậu có việc cần hỏi không?"

Châu Thanh cũng không vòng vo tam quốc, "Thật ra không phải việc gì lớn. Gần đây các hạng mục đầu bắt đầu khởi động, em phát hiện Điều Trung Hiến của Tân Nguyên và Thịnh Vũ cũng từng có không ít lần hợp tác. Vậy nên em muốn hỏi anh, những lần hợp tác này rốt cuộc là với Thịnh Vũ hay là với Trữ Khâm Bạch vậy? Năm ngoái anh ấy có bị cuốn vào chuyện không nên bị cuốn vào không?"

Trữ Húc Minh từng nói, kế hoạch muốn lấy lại cổ phần của mẹ Trữ Khâm Bạch đã được mưu tính rất lâu, một năm trước buộc Trữ Kiến Hùng xuống đài, chuyện này ai ai cũng biết. Phải biết rằng khi đó, Thịnh Vũ ở Lam Thành có thể nói là đang ở thời kỳ đỉnh cao.

Châu Thanh không thể không phỏng đoán như vậy, còn về việc vì sao không trực tiếp hỏi Trữ Khâm Bạch thì là vì hiện tại anh đã rút ra khỏi đó từ lâu rồi.

Anh vẫn là ảnh đế Trữ đó của giới giải trí, anh điều hành công ty đầu tư, những gì anh tiếp xúc đều là những dự án điện ảnh và truyền hình lên đến hàng trăm triệu. Anh đã không còn thuộc về vòng tròn mà anh từng dốc hết

tâm tư để vạch ra chiến lược trong một thời gian ngắn nữa, anh đã hoàn toàn giao Thịnh Vũ cho Trữ Húc Minh.

Nhưng ngược lại là Châu Thanh của hiện tại.

Cậu nắm trong tay toàn bộ công ty Châu thị, trong quá trình xây dựng khu vực phía Bắc cũng càng nhìn rõ hơn được thế cuộc của toàn bộ thị trường.

Cậu không hy vọng chuyện của mình làm ảnh hưởng đến Trữ Khâm Bạch, càng không hy vọng những việc chính Trữ Khâm Bạch từng làm sẽ để lại tai hoạ ngầm.

Trữ Húc Minh vẫn luôn không nói chuyện.

Trong lòng Châu Thanh liền nhịn không được mà càng chùng xuống.

"Anh cả, anh có thể nói thẳng."

Có lẽ là do giọng điệu của cậu quá nghiêm túc, Trữ Húc Minh khôi phục lại bình thường, lập tức đáp: "Anh biết cậu đang lo lắng điều gì, chuyện này cậu cứ yên tâm, nếu như Khâm Bạch thật sự ra tay từ Tân Nguyên thì lúc đầu hoàn toàn sẽ không tìm đến Châu thị rồi. Vừa nãy anh không nói là vì không muốn giấu cậu, giữa Thịnh Vũ và Diêu Trung Hiến có thoả thuận lợi ích, chuyện lần trước cậu bị theo đuôi anh cũng đã nghe nói rồi, anh cảm thấy rất có lỗi."

Châu Thanh không hiểu sao lại thở phào một hơi, trong lòng nghĩ cũng đúng, có lẽ là cậu cũng bị chuyện Trữ Khâm Bạch bị tấn công lần này làm cho vánh đầu rồi.

Anh còn tình nguyện hy sinh cả hôn nhân và hợp tác với Châu thị đã không còn tốt như trước đây, sự lo lắng của chính mình ít nhiều gì cũng có hơi dư thừa.

Nhưng nếu đã chứng thực rồi thì là chuyện tốt.

Châu Thanh nhớ lại những gì Trữ Khâm Bạch nói, Trữ Kiến Hùng quen biết người anh cả bị xử bắn của Diêu Trung Hiến đã rất nhiều năm rồi, đủ để chứng minh rằng thoả thuận lợi ích trong miệng Trữ Húc Minh rất có khả năng là ký vào lúc đó.

Và việc tại sao Thịnh Vũ có hợp tác với công ty con của Diêu Trung Hiến liền không khó giải thích nữa.

Châu Thanh dựa trở lại ghế, thả lỏng người.

"Chuyện xe bị bám đuôi không liên quan gì đến anh, có gì mà phải xin lỗi chứ." Cậu bóp ấn đường, lại nhắc nhở: "Anh cả, anh nên nghĩ biện pháp xử lý càng sớm càng tốt đi, gần đây Tân Nguyên có nhiều rắc rối, cẩn thận bị liên lụy."

Trữ Húc Minh thở dài, "Anh biết mà, một năm trước Trữ Khâm Bạch đã từng nhắc nhở anh rồi, chỉ là việc xử lý có hơi phiền phức, gần đây cũng vì việc này mà muốn sút đầu mẻ trán."

Liên quan đến văn kiện thoả thuận nội bộ của công ty người ta nên Châu Thanh cũng không tiện hỏi nhiều, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Lúc này, có lẽ Trữ Húc Minh cũng không quá bận nên nói chuyện phiếm với cậu, "Xem ra gần đây hai đứa ở chung cũng không tệ nhỉ?"

Đột nhiên chuyển sang đời sống riêng tư.

Châu Thanh vẫn còn nhớ lúc mình vừa tới Đông Hồ, Trữ Húc Minh khăng khăng muốn tặng mình một căn nhà, cậu cũng không tiện giấu anh hoàn toàn mà đành phải ăn nói úp mở, "Cũng... tạm ổn."

"Tạm ổn thế là cũng không tệ rồi." Trữ Húc Minh cười, "Anh mới nói làm sao mà nó đột nhiên công bố chuyện đã kết hôn lạ lùng như vậy chứ."

Châu Thanh: "Chuyện này quả thật là ngoài ý muốn."

Bởi vì chuyện bám đuôi xe ngoài ý muốn nên Châu Thanh đã nhìn rõ được một chút nội tâm của mình.

Vì để tâm đến một người mới phản ứng có điều kiện thay anh chấn kính thủy tinh, mới đột nhiên mềm lòng lúc anh nói rằng sớm muộn gì cũng sẽ bị mình ép đến phát điên.

Trong hai cuộc đời, cậu chưa từng trải qua chuyện tình ái.

Lùi một bước này rồi, chính là từng bước càng lùi về sau.

Bởi vì cái người sẽ đến đón mình vào một đêm mưa kia, cậu mới buột miệng nói ra lời chân thật trong nội tâm rằng hai ngày nay anh không gọi điện cho em, cũng là vì để tâm nên mới không nhịn được tức giận khi anh bị thương, mới không đợi được mà trực tiếp tìm đến Trữ Húc Minh hỏi thăm tình hình khi có hoài nghi.

Cậu nói với Trữ Húc Minh rằng cũng tạm ổn.

Nói ra khỏi miệng rồi mới phát hiện, vào khoảnh khắc nói ra câu "thử đi" đó đã không phải là "thử" nữa rồi.

Đó là trái tim cậu đã bắt đầu không đơn thuần chỉ rạo rục hoài bão, rạo rục về quá khứ và hiện tại, nơi đó cũng bắt đầu có dấu vết của người nào đó. Anh là người chồng trên danh nghĩa của "Châu Thanh", là người mà từ một cuộc hôn nhân giao dịch cho đến hiện tại đã công khai thừa nhận mình đã kết hôn.

Đây có được xem là cướp chồng của người khác không? Châu Thanh không biết nên định nghĩa như thế nào, nhưng trước mắt, cậu không hề muốn lăn tăn về chuyện này.

Thời loạn thế thẳng trăm cũng chưa từng gặp được một người khác ghi trong lòng.

Hương vị đầu tiên ném thử thể mà lại là cảm giác hoảng hốt lúc Trữ Khâm Bạch bị tấn công, là sự hoài nghi khó lòng lắng xuống sau khi chuyện qua đi.

Sau khi cúp điện thoại, trên điện thoại của nhân viên công tác bên ngoài cửa kính xe truyền đến giọng nói của Trữ Khâm Bạch.

Có lẽ là livestream tại sân bay của phóng viên.

Châu Thanh ấn cửa kính xe xuống, hỏi: "Tình hình bên phía anh ấy thế nào rồi?"

"Châu tổng." Nhân viên công tác quay đầu lại, thấy cậu hỏi thì trực tiếp đưa điện thoại sang, "Mọi thứ vẫn bình thường."

Trong điện thoại, Trữ Khâm Bạch đang bước ra ngoài và bị một nhóm người vây quanh.

Lần này anh không giấu giếm bất kỳ thứ gì, fan biết anh bị thương nên tự giác đứng cách ra giữ khoảng cách, đôi khi vẫn có thể nghe thấy tiếng đặt câu hỏi không biết là của phóng viên hay của fan.

"Anh Trữ, vết thương không sao chứ ạ?"

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Không sao."

"Có ảnh hưởng đến lịch trình làm việc tiếp theo không?"

"Sẽ không, vẫn tiến hành như bình thường."

"Sếp ơi, may mà anh không sao đấy, nhìn thấy xe cứu hộ bọn em đều bị dọa ngu người luôn, kẻ tấn công đó phải nên bắt hẩn lại!"

Trữ Khâm Bạch đút tay vào túi quần, bước đi không hề gấp gáp, "Người đã bị khống chế rồi, lần sau đừng đến sân bay, đông người không an toàn đâu."

"Biết anh không thích nhất là đón ở sân bay mà." Fan hâm mộ nói: "Nhưng lần này không phải là mọi người lo lắng đấy ư."

Trữ Khâm Bạch "ừm" một tiếng, "Biết rồi, đều nhìn thấy cả rồi, cũng không sao cả, về sớm đi."

Lúc riêng tư, fan hâm mộ đều là người bình thường, không giống cái kiểu hỗn loạn như trên mạng, không có việc gì mà to mồm nguyên rủa.

Có người nhỏ giọng nói: "Lại đuổi bọn em, anh Trữ, anh sẽ không vội vàng về nhà ở cùng với bà xã đấy chứ?"

Lời này vừa nói ra, xung quanh có một cảm giác im lặng đến kỳ lạ.

Chưa đến hai giây sau lại ồn ào trở lại.

Phương hướng đặt câu hỏi dần trở nên không đứng đắn.

"Sếp ơi, cho bọn em gặp chút đi mò."

"Đúng đấy, mấy tấm ảnh đó trên mạng mờ quá trời, anh đăng một tấm HD đi. Bất kể anh ấy có đáng vẻ thấy nào, fan chân chính bọn em sẽ không ghét bỏ đâu, mấy anh hùng bàn phím trên mạng kia chỉ là thấy cuộc vui nên không ngại lớn chuyện mà thôi, không cần để ý."

Trữ Khâm Bạch thờ ơ nhìn sang, "Mấy người các cô cũng không phải chỉ muốn xem cuộc vui à."

"Không phải nhé, bọn em nghiêm túc mà."

"Đúng đúng đúng, mặc dù bọn em cũng muốn xem cuộc vui, nhưng bọn em làm gì có ác ý đâu."

"Trừ phi anh Trữ, anh... thật sự muốn ly hôn ạ?"

Phạm Tuyên, Trần Đăng Đăng và những người khác đi bên cạnh, từ đầu đến cuối trên mặt vẫn luôn không có biểu cảm gì đầy chuyên nghiệp.

Thế nhưng trên thực tế, trong lúc nhìn nhau thì thông tin trao đổi qua lại có thể xem là phong phú.

Chuyện ly hôn mà còn hỏi thẳng mặt chính chủ luôn rồi.

Không thể không nói, gan của fan hâm mộ đúng là luôn rất lớn.

Nhìn thấy sắp sửa bước vào trong dây cảnh báo, bước chân Trữ Khâm Bạch dừng lại, trả lời: "Sẽ không ly hôn, công việc của em ấy rất bận, cuộc sống riêng tư không tiện công khai ra ngoài. Một ngày bớt hóng hớt lại. Mọi người về nhà nhớ trao đổi tin nhắn với nhau, chú ý an toàn, đi đây."

Trữ Khâm Bạch mang theo ekip rời đi.

Fan hâm mộ bị vệ sĩ chặn lại, mọi mắt mong chờ cũng không đợi được thêm một chút xiu tin tức nào thêm về đối tượng kết hôn kia.

Nhưng anh Trữ đã nói rồi, rất bận.

Vậy thì lúc thỉnh thoảng có những cuộc chiến mắng chửi trên mạng, fan sự nghiệp lại có thêm một lý do khác để vịn lại.

—— Công việc rất bận, nghe không hiểu hay là gì? Nếu thật sự là một phú nhị đại ăn không ngồi rồi thì làm gì có công việc gì mà rất bận, đã sớm ngày ngày nằm đó chờ được nuôi rồi có được không?

Anti-fan đương nhiên là không tin, nhóm người hô hào đòi ly hôn to mồm nhất cũng không đồng ý.

—— Nghệ thuật nói chuyện trong giới giải trí, không hiểu à? Không ly hôn không có nghĩa là có tình cảm.

—— Rất bận thế này thế nọ chỉ là nói vậy thôi, lại không mất tiền, có chứng cứ không?

—— Đúng đấy, một đồng người nhận giấy ly hôn rồi vẫn cùng nhau đi show tạp kỹ kiếm tiền kìa, lời của ảnh đế Trữ lại đáng tin như vậy sao? Tôi không tin đấy, nếu thật sự xem là cục cứng thì có gì mà không thể công khai chứ, cư dân mạng còn có thể ăn thịt anh ta hay sao?

Cư dân mạng đương nhiên không thể ăn thịt được người.

Nhưng nếu Trữ Khâm Bạch thật sự muốn người khác gặp xui xẻo thì ngược lại có thể ăn thịt được người.

Lúc cuộc gọi của Du Thông tìm đến, giọng nói trong điện thoại đầy chân thành: "Khâm Bạch à, anh Trữ, tôi thừa nhận chuyện hôn nhân bí mật này của cậu là do tôi gật đầu cho phép, nhưng đây không phải là do Kỳ Hiên nói quan hệ giữa cậu và cái cậu Châu Thanh đó không tốt hay sao, tôi mới nghĩ chuyện này cũng không được xem là chuyện gì to tát, lần này xem như tôi làm không đủ tốt, hôm nào đó nể mặt ăn cùng bữa cơm được chứ?"

"Đạo diễn Du." Trữ Khâm Bạch uống ly cà phê trong tay, đứng bên cửa sổ, nhìn về khu vực đang thi công ở phía xa xa, nói: "Ngài không cần căng thẳng, việc điều chỉnh của giải thưởng Phi Lan là ý của ban tổ chức, không phải do tôi bày mưu tính kế."

Du Thông thầm mắng anh hiểu rõ mà giả bộ không biết gì, nhưng trong lời nói lại rất khách sáo: "Chuyện này đương nhiên tôi biết chứ, cậu không phải người như vậy."

Chẳng qua là đã dùng đến quan hệ để cắt đứt quan hệ giữa ông ta và Cục Phát thanh, Điện ảnh và Truyền hình mà thôi.

Du Thông không khỏi nghiến răng, không hiểu tại sao lần này anh, Trữ Khâm Bạch, người chưa bao giờ đặt loại chuyện như vậy trong mắt lại làm đến quyết tuyệt như vậy.

Trữ Khâm Bạch cho ông ta đáp án, "Đạo diễn Du, chú muốn nâng đỡ ai tôi không quản được, cướp người từ tay Lục Minh cũng không phải là việc gì lớn. Nhưng đã tính kể lên đến người của tôi, chú cũng không thể trách tôi làm việc không để lại đường lui đúng chứ?"

Du Thông lập tức hiểu ra nguyên nhân trong chuyện này, Châu Thanh.

Trữ Khâm Bạch rõ ràng đã từng giúp Nhâm Kỳ Hiên. Nhâm Kỳ Hiên quay đầu tìm đến mình, Du Thông còn tưởng rằng cậu ta thức thời. Đồng thời cho ông ta một loại ảo giác, cảm thấy cho dù có bại lộ thì Trữ Khâm Bạch chưa hẳn là sẽ để tâm.

Bây giờ Du Thông đã hối hận rồi.

Chỉ vì một minh tinh nhỏ muốn bò lên trên mà làm mích lòng Trữ Khâm Bạch vốn dĩ đã không phải là hành động sáng suốt.

Đặc biệt là minh tinh nhỏ này nhìn không rõ hiện thực.

Nhâm Kỳ Hiên không góc đầu dậy nổi rồi. Trong ngành này, nếu Trữ Khâm Bạch thật sự muốn chèn ép một người, đó là một chuyện rất dễ dàng.

Du Thông nhất định sẽ không bảo vệ cậu ta nữa, mỉm cười bù vào, muốn cứ như thế mà bỏ qua chuyện này, nói: "Thật ra tôi cũng không rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào..."

Lúc Trữ Húc Minh đẩy cửa văn phòng đi vào, nhìn thấy anh đang gọi điện thoại thì mấp máy môi hỏi anh là ai.

Trữ Khâm Bạch lười nghe tiếp, ứng phó hai câu rồi cúp máy, cũng không giải thích là ai.

Trữ Húc Minh thấy anh lười nói thì biết cũng không phải chuyện gì quan trọng, đổi chủ đề hỏi: "Vết thương trên cánh tay không sao chứ?"

Trữ Khâm Bạch theo đó liếc nhìn cánh tay một cái, "Vết thương nhỏ thôi." Sau đó hỏi ngược lại Trữ Húc Minh: "Châu Thanh hỏi anh rồi à?"

"Đúng vậy." Trữ Húc Minh xắn gấu quần, ngồi lên ghế sofa, "Cậu ấy lo lắng một năm trước em làm việc không sạch sẽ để lại phiền phức, em biết bây giờ khu vực phía Bắc liên luy rất rộng, Tân Nguyên đã từng gây rắc rối cho cậu ấy, loại chuyện này cậu ấy khó tránh khỏi có hơi nhạy cảm một chút."

Trữ Khâm Bạch xoay người, cau mày nhìn Trữ Húc Minh.

"Công ty và Tân Nguyên vẫn chưa cắt đứt sạch sẽ à?"

"Ba không bằng lòng." Trữ Húc Minh lộ ra biểu cảm đau đầu.

Trữ Khâm Bạch cười lạnh, "Ông ta đương nhiên không bằng lòng, chính mình để lọt điểm yếu vào tay người khác, nhất định là muốn mang theo vào quan tài rồi."

"Trữ tam!" Trữ Húc Minh nghiêm túc, "Nói chuyện bớt lại một chút, đó tốt xấu gì cũng là ba em."

Biểu cảm của Trữ Khâm Bạch không có chút thay đổi nào, bước về trước hai bước, ném hai phần tài liệu lên bàn trà, "Tự mà xem đi, chuyện mà những năm nay ông ta làm. Nếu anh không muốn mang theo Thịnh Vũ cùng xảy ra chuyện thì đừng có việc gì cũng nghe ông ta. Chữ "ba" này đối với em chẳng có ý nghĩa gì cả, em nói rồi, em không có cha."

Trữ Húc Minh im lặng, hai giây sau mới cầm tài liệu sang, ngay giây sau lại đóng lại, giống như rõ ràng đã biết từ lâu nhưng lại không dám đối mặt.

Trữ Khâm Bạch không hề bất ngờ, cũng không gò ép.

Anh lấy áo khoác của mình từ trên tay vịn ghế, bước ra ngoài hai bước rồi dừng lại, không quay đầu lại, "Anh rõ ràng hơn em bây giờ Châu Thanh đang làm gì. Ông già vẫn luôn không chịu lùi bước, chưa hẳn là không có suy nghĩ muốn mượn những phiền phức đó của Tân Nguyên để trở mình từ

khu vực phía Bắc, nếu anh thật sự không xử lý nổi, đến lúc đó cũng đừng trách em độc ác."

- - -

Gin: chương này hành văn khó hiểu quá mình tự đọc còn không hiểu luôn
mấy cái mình edit có thể sẽ còn hơi tối nghĩa xiu xin lỗi mọi người nhiều
nheee =(((

Chương 73: C73: Chương 73

Châu Thanh không biết về điều này, những thông tin cậu biết chỉ giới hạn ở tình hình hiện tại ở khu vực phía Bắc. Còn về những chuyện cũ liên quan đến lợi ích, đặc biệt là những chuyện liên quan đến nhà họ Trữ, cậu đã từng có dự đoán và phỏng đoán nhưng lại không chắc lắm.

Càng không biết Trữ Khâm Bạch đã bí mật làm những gì.

Sáng thứ hai, Châu Thanh nhận được điện thoại từ Châu Khải Tông ở công ty.

"Em trai con ra ngoài rồi."

Lúc Châu Thanh nghe thấy lời này còn đang ký tài liệu, đồng thời cũng có hơi sững sờ, trong lòng thầm nghĩ mình có em trai ở đâu ra.

Châu Khải Tông tiếp tục nói: "Nó biết mình sai rồi, cũng đã nhận được đủ bài học, hôm qua mẹ nó đón nó về, tinh thần trông có vẻ không còn tốt như trước."

"Ba." Châu Thanh cắt ngang lời nói vô nghĩa này, nếu không vì cuộc gọi này của Châu Khải Tông thì cậu đã quên mất Châu Tùng là ai, chỉ hỏi: "Ngài gọi đến có việc gì sao?"

Châu Khải Tông xấu hổ ho khan một tiếng, nói rõ mục đích: "Về nhà ăn cơm."

Đầu bút của Châu Thanh dừng lại, không nói gì.

Châu Khải Tông thở dài, "Ba biết con có nút thắt trong lòng, cũng không quá bằng lòng trở về. Nhưng ba nghĩ đã qua lâu như vậy rồi, bây giờ công ty đang ngày càng phát triển hơn trong tay con, nhà họ Châu cũng đều dựa vào con. Mẹ con... dì cũng nói rồi, chuyện trước kia dì ấy xin lỗi con, về nhà cùng nhau ăn bữa cơm có được không?"

Châu Thanh trái lại không cảm thấy một người như Thư Mỹ Lệ sẽ thành tâm xin lỗi.

Khả năng lớn nhất là, nhìn thấy con trai mình ra ngoài rồi lại chẳng có tiền đồ gì nên muốn nghĩ cách gì đó từ phía cậu.

Châu Thanh không muốn để ý đến loại chuyện này, quả thật lãng phí thời gian nhưng Châu Khải Tông ăn nói khép nép thế này lại khiến cho Châu Thanh có hơi do dự.

Ông đã có tuổi rồi, lại trải qua một cuộc phẫu thuật mới có thể hồi phục như hiện tại, dù sao mình cũng đã chiếm tên tuổi của con trai người ta, nói cho cùng thì Châu thị cũng không hề thuộc về mình.

Châu Thanh suy nghĩ một lúc, "Được, khi nào vậy?"

"Ngay tối nay thôi." Giọng nói của Châu Khải Tông nghe có vẻ rất vui, nghĩ tới gì đó lại nói: "Cái cậu kia kìa, có thời gian không?"

Châu Thanh nghe xong cũng không để tâm mà thờ ơ hỏi: "Đang nói ai vậy?"

Châu Khải Tông không vui, "Còn có thể là ai nữa, chồng con đấy."

Châu Thanh bị xưng hô này làm cho ngây ra ngay tại chỗ.

Điều này không thua gì lúc cậu vừa tỉnh dậy đi tìm Phạm Tuyền, làm tưởng rằng mình đã cưới một người vợ, kết quả là xuất hiện một cảm giác sang chấn khi người ta nói với cậu rằng "không có vợ, đó là chồng của cậu". Đến bây giờ Châu Thanh vẫn chưa quá thích nghi với xưng hô và thân phận này của Trữ Khâm Bạch với mình.

Bởi vì không có ai luôn nhấn mạnh chuyện này, mối quan hệ lúc đầu của bọn họ cũng tồi tệ nên dẫn đến việc Châu Thanh không hề có cảm giác gì cả.

Nhưng bây giờ có gì đó đã khác rồi.

Bọn họ có tính là đang yêu nhau không? Hay là đang sống thử? Nhưng bọn họ đã kết hôn rồi.

Sự thay đổi do tâm tình và cảm xúc đó mang lại, lại có một người đi trước nhấn mạnh chuyện này khiến cho Châu Thanh cảm thấy không thoải mái hơn bao giờ hết.

Châu Khải Tông thấy cậu mãi không nói gì thì nghiêm túc nói: "Hai đứa có phải lại xảy ra vấn đề rồi không? Ba xem tin tức nó nói rằng mình đã kết hôn, còn tưởng rằng quan hệ giữa hai đứa đã tốt rồi, kết quả là mấy fan hâm mộ đó của nó đều bảo nó sớm ly hôn đi. Ba nghe nói mấy công ty giải trí đều thành thạo việc thao túng dư luận, để chiếm được địa vị có lợi trong tổ tụng ly hôn."

Châu Thanh dở khóc dở cười, "Ngài biết được chuyện này từ đâu vậy?"

"Chuyện này còn cần ba biết sao?" Châu Khải Tông nghiêm túc và chân thành nói, "Mặc dù ban đầu là một tay ba đã thúc đẩy hôn nhân của con, nhưng bây giờ con làm gì cần sự bảo đảm như vậy nữa. Nếu như nó thật sự muốn thoát khỏi con thì con cũng không cần phải tự mình chịu thiệt, nếu thật sự không ổn thì cứ chủ động ly hôn đi."

Châu Thanh có thể cảm nhận được rằng Châu Khải Tông thật sự lo lắng cho đứa con trai này.

Ông cố gắng hết sức để sắp xếp cuộc hôn nhân cho con trai, lúc này cũng không còn yêu cầu cậu phải cố gắng giữ gìn cuộc hôn nhân này nữa.

Sự ép buộc lúc đầu là vì một con đường rút lui cho con trai, nhưng sự nhượng bộ thỏa hiệp bây giờ có lẽ là vì ông rõ ràng rằng Châu Thanh đã không còn cần phải dựa vào hay chịu kiểm soát bởi bất kỳ ai nữa. Châu Khải Tông của bây giờ khiến cho Châu Thanh không nhấn tâm được, ngược lại cảm giác tội lỗi lại ngày một tăng lên.

Những kỳ vọng và tín nhiệm cao độ của một người cha đã trao cho một người không phải là con trai của ông.

Châu Thanh đặt bút xuống, quay lại chủ đề, nói: "Dư luận không phải do anh ấy thao túng, con không biết tối nay anh ấy có thời gian không, đợi con hỏi anh ấy vậy."

"Được." Châu Khải Tông nói: "Để ba bảo dì giúp việc trong nhà chuẩn bị một ít đồ ăn con thích."

"Được."

Lúc Châu Thanh cúp điện thoại rồi gửi tin nhắn hỏi Trữ Khâm Bạch, Trữ Khâm Bạch đã trực tiếp gọi lại cho cậu.

Châu Thanh bấm nút trả lời, trong đầu không hiểu sao lại nghĩ tới câu "chồng con đấy" của Châu Khải Tông ban nãy, bóp ấn đường, mở miệng hỏi anh: "Đang ở đâu? Tối nay có thời gian không?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng bật cười của Trữ Khâm Bạch: "Làm sao lại đột nhiên khách sáo thế?" Sau đó lại học theo sự khách sáo của cậu, cố ý nói: "Nếu như Châu tổng đã tìm thì không có thời gian cũng phải có thời gian."

"Không đùa đâu." Châu Thanh xoay ghế lại, đối mặt với cửa sổ kính sát đất, "Châu... ba em nói tối nay về nhà ăn cơm, không phải tối nay anh có việc bổ sung âm thanh cho phim sao? Nếu không có thời gian thì có thể không cần đi."

Trữ Khâm Bạch: "Cái gì anh cũng chưa nói mà em đã thay anh từ chối trước

rồi, không muốn anh đi à?"

Châu Thanh không còn gì để nói.

Cậu nhớ lại lúc mình vừa mới vào Châu thị, Châu Tùng xúi giục Châu Khải Tông gọi điện cho Trữ Khâm Bạch.

Điện thoại toàn là do chị Phạm, người đại diện của anh trả lời. Đi ăn cơm sao? Không thể nào.

Nói cho cùng, Châu Thanh cũng thật sự không muốn để Trữ Khâm Bạch đi.

Một mình đối mặt với "gia đình thân sinh" không mấy thân thuộc và mang theo Trữ Khâm Bạch đi cùng không hề giống nhau. Lúc nói dối trước mặt người khác, cậu vẫn có thể làm đến mức không thay đổi sắc mặt, bởi vì cậu sẽ không tham lam bất cứ thứ gì trên người đối phương.

Trong thời đại này, Châu Thanh dựa vào chính mình cũng đã tích lũy được không ít tài nguyên quan hệ, cũng có thể xem là có một ít của cải. Sắp tới đây, cậu sẽ để lại dấu ấn ở khu vực phía Bắc, dựa vào Tô Tấn để kết nối với tổ chức từ thiện của nhà họ Tô, cũng sẽ đầu tư một khoản từ thiện không lớn cũng không nhỏ.

Trút bỏ đi bụi bẩn và đất cát trên người, rửa sạch vết máu và dấu vết không có nghĩa là cậu sẽ là một Châu Thanh hoàn toàn mới.

Một bản thân như vậy vẫn còn tham lam sự quyền uy trong tình cảm.

Bởi vì có ham muốn nên lời nói dối sẽ ăn mòn trái tim con người.

Điều đó sẽ trở thành một kiểu dần vặt ngày đêm, trở thành trái đắng, đây là giá đắt mà cậu phải gánh chịu khi đi đến bước này.

Đều nói rằng linh hồn không thể chịu được nắng gắt, cậu lại cứ không nhận được mà vẫn đến gần người chói mắt nhất.

Châu Thanh chống tay lên đầu, bật cười trong vô thức.

Trữ Khâm Bạch hỏi cậu: "Thế mà thật sự bị anh nói trúng rồi, không chịu cho anh đi à?"

"Em cũng không có nói như vậy." Châu Thanh nhìn ra bên ngoài, "Chỉ là em nghĩ đến một cuốn tiểu thuyết viễn tưởng phương Tây vô tình đọc được gần đây thôi."

Trữ Khâm Bạch tùy ý hỏi cậu: "Nói về cái gì?"

"Quên rồi, chỉ là không ngờ được ma phương Đông và phương Tây đều giống nhau, không nhìn được ánh sáng."

Đầu bên kia, Trữ Khâm Bạch cúp điện thoại.

Trên máy tính trước mặt là các tài liệu được đóng gói và sắp xếp hoàn chỉnh.

Email đã soạn xong đang chờ được gửi đi.

Nội dung trong tài liệu không phải ai khác mà chính là về Phạm Trọng Thanh.

Rốt cuộc có muốn tìm thử không, chỉ vì một chút xíu khả năng có liên quan đó thôi.

Trên điện thoại xuất hiện tin nhắn mới.

Dương Chí Thành nói: Tôi cũng đã tự tìm đến Châu Thanh, quả thật thư tay đã mất rồi. Đến lúc đó cậu đưa thêm cho cậu ấy hai tấm vé công chiếu phim, đã mất lâu vậy rồi mà vẫn còn nhớ chi tiết về nhân vật sâu đến vậy, lỡ như người ta là tình nhân kiếp trước thì sao nhỉ?

Vốn dĩ chỉ nói đùa một câu, thế nhưng Trữ Khâm Bạch lại nhìn tin nhắn một

lúc lâu mà không di chuyển.

Cuối cùng, anh cười lạnh một tiếng, chỉ là tra cứu một nhân vật lịch sử đã được quay trong một bộ phim thôi mà, chỉ vì Châu Thanh từng đứng sừng sững trước căn nhà cũ phục chế trong phim trường rất lâu mà mình đã lo trước lo sau như vậy rồi sao?

Hai giây sau, anh giữ chuột và bấm gửi đi.

Sáu tiếng sau, đến lúc tan tầm.

Châu Thanh vừa bước lên chiếc xe đậu trước công ty thì đã bị một người kéo qua, giữ lấy rồi ấn cậu ngồi lên ghế sau xe. Cậu thậm chí còn chưa kịp cất tiếng thì cổ đã bị người kia cắn một cái trước rồi.

Hơi thở quen thuộc bao lấy cậu.

Sự tê dại đi kèm với cảm giác nhói như kim châm, Châu Thanh không nhận được thở ra một hơi khí lạnh nhưng lại không đẩy ra mà vòng tay ra sau nắm lấy gáy anh, muốn làm cho anh nhẹ lại một chút, trên miệng thì thấp giọng mắng: "Trữ Khâm Bạch, anh cầm tinh con chó à."

"Đã bảo em đừng có học này học kia linh tinh rồi mà." Trữ Khâm Bạch không hề để ý đến lời oán giận của cậu, anh ăn mặc rất chỉnh tề nhưng tay phải lại chẳng ngó ngàng gì mà nhào nặn làm rối tung bộ Âu phục mặc cả ngày của Châu Thanh. Anh chống tay bên thắt lưng cậu, đồng thời nhẹ nhàng liếm lên vết răng bị anh để lại trên cổ, thấp giọng phổ cập khoa học: "Ở phương Tây gọi là ma cà rồng, giống như vừa rồi, gọi là hút máu. Dấu vết của ma cà rồng, một khi in lên sẽ không bị phai mờ." Anh giống như đang tuyên thệ, lại như cố ý mang đầy suy nghĩ sắc dục khác, "Từ bây giờ, em thuộc về anh."

Châu Thanh bị luồng không khí nóng hằm hạp lúc anh áp vào tai hun đến mức mặt và tai đều đỏ bừng.

Thầm nghĩ may mà xe này có tấm cách âm, cửa sổ cũng là kính một chiều. Nếu như bị nhân viên công ty nhìn thấy sếp của mình vừa tan làm đã bị đẩy xuống ghế sau xe, vậy thì cậu cũng không cần mặt mũi nữa.

Cậu thầm nghĩ mình cũng có vấn đề cơ, không có việc gì mà nhắc đến tiểu thuyết viễn tưởng phương Tây làm gì.

"Ngồi dậy coi." Châu Thanh đang nằm lộn xộn, đẩy người kia ra.

Trữ Khâm Bạch cười xong thì ôm người dậy, chen chúc trên ghế thay cậu chỉnh trang lại một chút, "Làm sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện về nhà ăn cơm vậy?"

"Châu Tùng ra tù rồi." Châu Thanh vừa sờ cổ vừa nói.

Trữ Khâm Bạch thờ ơ nói: "Thế thì hơi cho cậu ta quá rồi."

Châu Thanh nghĩ đến lời Châu Khải Tông nói rằng tinh thần của Châu Tùng không còn được như trước, liếc nhìn anh một cái, hỏi: "Anh thật sự đút tiền vào trong đó sao?"

"Nghĩ cái gì thế?" Trữ Khâm Bạch lấy tay cậu xuống, ấn lên dấu đỏ trên đó, dựa vào lưng ghế: "Mùi vị ngồi tù không hề dễ chịu, cậu ta như vậy, không cần anh đút tiền gây rắc rối cho cậu ta thì đã tự mình bị dọa mất nửa cái mạng trước rồi."

Châu Thanh liếc anh: "Anh Trữ trông có vẻ như rất hiểu về cuộc sống trong tù."

"Không có cách nào, từng đóng vai tội phạm có IQ cao." Trữ Khâm Bạch cong khóe miệng, "Kinh nghiệm cuộc sống còn hơn cả phong phú."

Châu Thanh gật đầu: "Đừng khiến cho mình thật sự phải đi vào là được, em không bảo lãnh người ra đâu."

Nghĩ đến lúc đầu muốn chuyển ra khỏi Đông Hồ, cái cơ mà Trữ Khâm Bạch

bảo cậu chuyển tới căn hộ cũng chính là điều này.

Bây giờ nhắc lại, những gì Châu Thanh nghĩ đến thế mà lại là những việc trong khoảng thời gian này.

Cảnh sát đã đưa ra kết luận, sự việc quả đúng là không bị làm ầm ĩ lên, nhưng bất kể là như những gì Trữ Khâm Bạch nói, anh đụng vào vùng nguy hiểm, hay là giống như tự Châu Thanh suy đoán thì đều không phải là chuyện gì tốt.

Cổ vẫn còn hơi châm chích, có thể thấy Trữ Khâm Bạch đã dùng sức.

Châu Thanh lấy điện thoại mình ra soi, còn chưa kịp nhìn rõ lại bị Trữ Khâm Bạch lấy đi, nghe thấy anh nói: "Châu tổng vẫn tàn nhẫn như vậy."

"Là để đề phòng anh làm đường lạc lối."

Châu Thanh quay sang đối mặt với Trữ Khâm Bạch, không chịu được cả người mình ăn mặc lôi thôi còn anh thì vẫn cả người chỉnh tề. Ngón tay móc vào chiếc nơ của anh, dùng lực chậm rãi kéo xuống, siết lấy cổ anh rồi chậm rãi hé môi: "Đạo đức giả."

"Cùng em đi gặp ba vợ đại nhân, không đành hoàng sao mà được chứ?" Trữ Khâm Bạch mặc cho cậu lôi kéo, tán thưởng sự tùy tiện Châu Thanh để lộ ra khi cởi bỏ lớp vỏ ngoài trong không gian chật hẹp.

Châu Thanh đã mệt mỏi cả ngày, bây giờ lại có chút thả lỏng, nhíu mày: "Dựa vào cái gì mà anh gọi là ba vợ đại nhân?"

Trữ Khâm Bạch phối hợp, "Chẳng lẽ gọi là ba chồng?"

"Có bệnh." Châu Thanh không nhịn được mắng một câu.

Trước biệt thự nhà họ Châu.

Châu Thanh của bây giờ, việc cậu sắp trở về đủ để toàn bộ nhà họ Châu từ

trên xuống dưới đều ra cửa nghênh đón.

Sức khỏe của Châu Khải Tông không đủ tốt ngồi trên xe lăn, Châu Tùng đã gầy đến mức lông mày sụp xuống, hốc mắt trũng sâu, sắc mặt u ám nhưng lại không thể không ngoan ngoãn giữ lấy tay cầm ghế phía sau.

Bao gồm cả những người làm và lái xe lúc trước bị cho thôi việc, sau khi Châu thị sống dậy đều quay trở lại toàn bộ, bây giờ cộng lại thì toàn bộ bảy tám người đều đứng ở cửa.

Thư Mỹ Lệ vẫn còn đang oán giận, "Bây giờ trời lạnh như vậy, sức khỏe của Châu Tùng vẫn chưa hồi phục nữa kìa, chúng ta nhất thiết phải đợi ở bên ngoài như vậy sao?"

"Một ngày cô lấy sức lực đâu ra mà nói lắm vậy." Châu Khải Tông lườm bà một cái.

Người giúp việc già trong nhà là người chăm sóc "Châu Thanh" khi còn nhỏ, cười nói: "Đây là lần đầu tiên cậu cả trở về sau khi kết hôn nhỉ. Đáng thương biết bao, nhập viện một năm trời, bây giờ còn bận việc công ty, không có lúc nhàn rỗi."

Người giúp việc già vốn đang xúc động, cậu cả nhà họ Châu đã hiểu chuyện rồi, nếu không phải có cậu chống đỡ Châu thị thì những người làm như bọn họ đây cũng không biết đi đâu về đâu.

Nhưng chính những lời này lại khiến cho không ít người có mặt lúc đó có vẻ mặt đặc sắc, đặc biệt là Thư Mỹ Lệ và Châu Tùng.

Cặp mẹ con này ban đầu nở mày nở mặt biết bao nhiêu, bây giờ lại tinh thần sa sút biết bao nhiêu, phải sống dựa vào Châu Thanh mới là việc khiến cho bọn họ cảm thấy khó chịu nhất.

Người giúp việc già hiện tại đang chăm sóc cho Châu Khải Tông, ngược lại không quan tâm đến sắc mặt của Thư Mỹ Lệ mà chỉ tập trung vào cậu cả,

nói: "Còn không biết đối tượng kết hôn của cậu cả trông như thế nào đây."

Thư Mỹ Lệ nhìn chăm chăm với vẻ mặt như muốn ăn thịt người.

Bên cạnh có một người giúp việc trẻ tuổi ở phòng bếp vội vàng nói: "Mẹ Tần, người đừng nói nữa."

Ai mà không biết ban đầu Thư Mỹ Lệ đã đến tìm Châu Thanh đòi ký giấy chuyển nhượng dự án, kết quả là bị đuổi ra ngoài, đây không phải là tin đồn gì mới trong Châu thị nữa rồi.

Hơn nữa, đối tượng kết hôn này của cậu cả lại chính là ảnh đế Trữ, nghe nói tình cảm với cậu cả vẫn luôn không tốt, cho dù có miễn cưỡng cùng trở về thì những người như bọn họ nếu nói ra những lời không nên nói, chỉ sợ cũng sẽ tìm rắc rối vào người.

Lúc này, mọi người nhìn chiếc xe Lincoln màu đen từ từ chạy tới.

Xe dừng lại, tài xế xuống xe trước.

Châu Thanh, người đã lâu không xuất hiện ở nhà họ Châu đã thay đổi gần như không thể nhận ra.

Làm gì còn chút dáng vẻ nào của cậu cả Châu không ra gì kia.

Còn người đàn ông bước xuống từ cửa xe bên kia lại không để ý đến tài xế và người làm của nhà họ Châu đang tiến lên trước cầm quà mà lại đi sang, đưa tay lên choàng một chiếc khăn choàng dài màu xám chì cho cậu cả nhà bọn họ.

Những người làm đi ngang qua đều cẩn thận lắng nghe cuộc trò chuyện.

Cậu cả của bọn họ: "Có nhìn thấy không?"

Ảnh đế Trữ nghiêm túc nói: "Ừm, không nhìn thấy."

Cậu cả chậm rãi nói: "Nếu bị nhìn thấy sẽ rất phiền phức, cũng rất mất mặt."

Ảnh đế Trữ: "Em có thể mặt dày giả vờ một chút."

Cậu cả: "Đỏ hết cả lên rồi, giả vờ kiểu gì?"

Ảnh đế Trữ: "Bị muỗi đốt?"

Cậu cả tức giận: "Lời nhảm nhí như vậy tự anh có tin không?"

Những người làm lần lượt cúi đầu.

Mặc dù nghe đến mơ hồ, thế nhưng đã đến cửa rồi mà vẫn còn đang cãi nhau về việc thảo luận xem nên giả vờ như thế nào sao?

Xem ra chuyện hai người này bất hoà là thật rồi, có giả vờ đàm thắm cũng trông chẳng giống.

Chương 74: C74: Chương 74

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Trong phòng khách ở tầng 1 nhà họ Châu, Châu Thanh ngồi trên ghế sofa nói chuyện công ty với Châu Khải Tông. Giữa chừng, Châu Khải Tông trở mắt nhìn Trữ Khâm Bạch đang ngồi bên cạnh, đặt một bát lựu đã bóc vỏ sẵn trước mặt Châu Thanh, trong lòng nảy sinh cảm giác không chân thật.

Thầm nghĩ đây là chiêu trò gì đây.

Ban đầu mình đã dúi con trai cho anh, cũng không trông cậy vào việc anh sẽ thật sự thích Châu Thanh. Ngay cả khi con trai mình bây giờ thành đạt trong sự nghiệp, nhưng có loại người nào mà Trữ Khâm Bạch anh chưa từng gặp qua đâu.

Ông lại nhìn vào khuôn mặt như bình thường của Châu Thanh.

Châu Khải Tông ho khan một tiếng, cố ý tập trung sự chú ý vào Trữ Khâm Bạch, hỏi: "Nghe nói trước đó con có bị thương một chút, đã điều tra ra được là ai chưa?"

"Một bệnh nhân tâm thần phân liệt." Trữ Khâm Bạch nói qua một cách ngắn gọn, y hết với cách nói của bộ phận PR.

Châu Khải Tông cau mày, "Ngành nghề này của con cũng nguy hiểm thật, thời gian trước đây không phải còn có một nữ diễn viên bị người ta tạt axit

sao?"

Trữ Khâm Bạch gật đầu, "Đúng vậy, do xích mích tình cảm gây nên."

Nói đến kiểu tin đồn này trong giới thì Châu Thanh mù tịt, cậu còn không biết nhiều như Châu Khải Tông.

Nhìn vẻ mặt hoàn toàn không biết gì của cậu, dáng vẻ Châu Khải Tông giống như muốn rèn sắt khi còn nóng, lại thẳng thắn nói với Trữ Khâm Bạch: "Hiện tại số người cực đoan cực kỳ nhiều, đặc biệt là quan hệ cá nhân này nhất định phải xử lý tốt. Châu Thanh ở công ty suốt ngày, có một số việc có thể không chú ý tới được, người này có thể chịu đựng được cám dỗ, có năng lực tự chủ được hay không là điều quan trọng nhất."

Trữ Khâm Bạch được dạy dỗ, đáp lại: "Vâng, quả thật rất quan trọng."

Châu Thanh ở bên cạnh nghe đến mức không nói nên lời vài lần.

Châu Khải Tông từ vai một người đi cầu xin người kia, giờ đây cũng bày ra được điệu bộ của một người đi trước.

Trữ Khâm Bạch thế mà còn thật sự phối hợp?

Châu Khải Tông nói đến sau đó thì dứt khoát không bàn việc chính với Châu Thanh nữa mà muốn chơi cờ với Trữ Khâm Bạch.

Đánh cờ qua lại như vậy trông cũng thật hài hòa.

Châu Thanh xem một lúc rồi tự mình bưng trà, đứng bên cửa sổ sát đất nhìn những người làm đang dọn dẹp vườn bên ngoài.

Lam Thành đã bước vào tháng mười một.

Nhiệt độ vào lúc xẩm tối rất thấp, mỗi khi thời tiết xấu sẽ luôn có một lớp sương muối mờ mịt trong không khí.

Một dì giúp việc vén chiếc rèm bên cạnh, cẩn thận gọi cậu.

Châu Thanh quay đầu sang, nhìn thấy Châu Tùng đang đứng phía sau dì giúp việc.

Quả thật giống như Châu Khải Tông nói, cậu ta đã thay đổi rất nhiều.

Cả người gầy đi, tóc cắt ngắn, quầng mắt thâm đen, cho người ta cảm giác im lặng hơn không ít.

Châu Tùng cũng nhìn Châu Thanh, người trước mặt đứng ở đó, cho người ta cảm giác bình tĩnh hơn vài phần so với ban đầu lúc cậu tỉnh lại ở bệnh viện, đến tìm cậu ta bảo dọn ra khỏi nhà. Cuộc sống trong tù khiến cho cậu ta nhìn rõ bản thân mình, một mặt, cậu ta hận sự tàn nhẫn của Châu Thanh khi đó, một mặt lại không thể không thừa nhận rằng mình quả thật không bằng cậu.

Nếu đặt trong vài tháng trước, Châu Tùng sẽ không thừa nhận điều này.

Thế nhưng bây giờ Châu Thanh không chỉ là sếp tổng của Châu thị mà những việc cậu đang làm bây giờ kia, những người cậu tiếp xúc kia đều là những thứ mà cậu ta không tiếp xúc tới nổi và cũng không dám nghĩ tới.

Châu Tùng vẫn luôn nghĩ không thông, dựa vào mối quan hệ với Trữ Khâm Bạch và nhà họ Trữ, thật sự có thể đạt đến bước này sao?

Nhưng bất kể như thế nào thì bây giờ cậu ta không thể làm mích lòng Châu Thanh được nữa.

Cậu ta tiến lên hai bước, cất giọng: "Anh cả."

Thấy Châu Thanh vẫn không nói chuyện, cơ bắp trên mặt Châu Tùng co giật hai cái, miễn cưỡng nói: "Em tới để xin lỗi anh, chuyện trước đây là do em đã quá trớn, hy vọng anh đừng tính toán với em."

Châu Thanh nhàn nhạt nói: "Chịu trách nhiệm về những gì mình đã làm đi, không cần phải xin lỗi tôi."

"VẬY..."

"Muốn trở lại công ty làm việc sao?" Châu Thanh không cần đoán cũng biết tại sao cậu ta tìm mình. Cậu quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Cậu họ Châu, muốn quay lại làm việc cũng không có gì là sai, nhưng công ty bây giờ nằm trong tay tôi, cậu muốn quay lại thì phải có ba điều quy ước."

"Anh nói đi." Châu Tùng không hề có thái độ phản kháng.

Châu Thanh cầm chén trà lên uống một ngụm, tay trái vuốt ve đáy chén, thờ ơ nói: "Thứ nhất, không thể giao cho cậu vị trí giám đốc dự án nữa, muốn trở về phải bắt đầu từ tầng cơ sở. Thứ hai, đừng để tôi nhìn thấy những thói quen trước đây kia nữa, một khi phát hiện sẽ sa thải ngay lập tức. Thứ ba, tôi đã ký vào công văn bổ nhiệm sếp tổng chính thức, có nghĩa là chỉ cần tôi không gật đầu thì tuyệt đối sẽ không có ngày công ty rơi vào tay cậu. Nếu như cậu có thể chấp nhận điều kiện trên thì đi theo nhóm số 2 của bộ phận dự án thử việc hai tháng trước."

Khuôn mặt của Châu Tùng trở nên khó coi, mắt cậu ta tối sầm: "Đây là cố ý nhắm vào em sao?"

"Nhắm vào cậu? Cậu cảm thấy cần phải như vậy sao?"

Khuôn mặt Châu Thanh không có biểu cảm gì nhìn cậu ta một cái, "Tôi biết bữa cơm ngày hôm nay chủ yếu là vì chuyện của cậu. Tôi phụ trách Châu thị cũng là đang gián tiếp kiểm soát gia đình này, nếu như cậu không phải họ Châu thì đừng nói đến chuyện vào công ty, bây giờ còn chưa hẳn có cơ hội để hỏi tôi nữa kìa. Nếu cậu cảm thấy như tôi đang nhắm vào cậu, vậy thì hoàn toàn có thể trực tiếp đi tìm ba."

Lúc Châu Thanh nói ra lời này thì theo Châu Tùng nhìn về phía bàn cờ bên kia.

Hai đầu lông mày Trữ Khâm Bạch giãn ra thoải mái, trong khi Châu Khải Tông thì bày thế trận chờ quân địch.

Châu Tùng nói bên tai: "Rõ ràng anh biết bây giờ ba sẽ không nghe em."

"Xem ra chính cậu cũng rõ ràng." Châu Thanh nhìn bên kia, nói: "Ông ấy không muốn cậu cứ như vậy bị hủy hoại nữa, cơ hội chỉ cho cậu lần này thôi. Tôi cũng không phải người lấy ơn báo oán, có thể cho cậu đi vào một lần thì cũng không để tâm xem có lần thứ hai hay không, có muốn đến công ty hay không thì quyền lựa chọn nằm trong tay cậu."

Châu Tùng không hiểu sao lại cảm thấy Châu Thanh như vậy thật đáng sợ, áp lực mang đến cho cậu ta so với người cha Châu Khải Tông này còn lớn hơn.

Cậu ta không nghi ngờ Châu Thanh sẽ nói được làm được nhưng cậu ta cũng không còn lựa chọn nào khác.

Châu Tùng nghiêng răng, cuối cùng nói: "Em đi."

Lúc này Châu Thanh lại nhìn cậu ta một lần nữa.

Dựa trên phán đoán của cậu về Châu Tùng, năng lực thì không lớn mà trong bụng toàn tính toán vô dụng, bây giờ xem ra, vào tù quả thật có thể rèn luyện một con người rất tốt.

Châu Thanh gạt đầu: "Được, ngày mai đến báo tên đi."

Theo như ý của Châu Khải Tông, thay vì ở nhà không làm gì thì vẫn nên để cậu ta đến công ty làm việc, tốt xấu gì cũng có một việc nghiêm túc để làm. Châu Thanh hoàn toàn không để tâm, đặt ngay trước mắt ngược lại càng dễ dàng hơn một chút.

Bàn cờ bên kia.

Trữ Khâm Bạch ung dung thản nhiên thua một ván, Châu Khải Tông lộ ra ý

cười, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trữ Khâm Bạch đang nhìn về phía cửa sổ bên kia, giống như đang tán gẫu, nói: "Có phải là con cũng cảm thấy để Châu Tùng trở lại công ty là sai chứ?"

"Con đường đều do chính mình lựa chọn." Trữ Khâm Bạch thu tầm mắt lại, "Châu Thanh sẽ không dung túng cho cậu ta."

Châu Khải Tông thở dài, "Chỉ muốn nó nhận được một vài bài học. Có đôi khi nghĩ lại, ba luôn nói với Châu Thanh rằng đó là sự đền bù nhưng bây giờ ngược lại thì những gì nợ nó ngày càng nhiều, ngay cả chuyện của Châu Tùng cũng cần nó giúp đỡ."

"Cậu ấy có thể từ chối, chỉ là đã không làm mà thôi."

Về phần vì sao không dứt khoát từ chối, Trữ Khâm Bạch mơ hồ cảm thấy có liên quan đến bí mật trên người Châu Thanh.

Cậu gia nhập Châu thị và tiếp quản công ty đã cho Trữ Khâm Bạch một loại cảm giác hy sinh, không phải vì tiền, càng không phải vì thừa kế gia nghiệp.

Cậu hoàn toàn có thể không cần quan tâm Châu Tùng nhưng cậu vẫn đáp ứng yêu cầu của Châu Khải Tông, lúc này đây trông có vẻ giống như chịu trách nhiệm hoặc bồi thường hơn. Cậu bồi thường với tư cách là "con trai" của Châu Khải Tông, sếp tổng của Châu thị và "anh trai" của Châu Tùng.

Trữ Khâm Bạch giúp Châu Khải Tông sắp xếp lại các quân cờ trắng đen ở hai bên, ung dung thản nhiên hỏi: "Mẹ Tần trong nhà là dì đã chăm sóc Châu Thanh khi còn nhỏ sao?"

Châu Khải Tông cười một tiếng: "Con có hứng thú với thời thơ ấu của nó sao?"

Trữ Khâm Bạch không thừa nhận cũng không phủ nhận mà chỉ nói: "Con thấy em ấy thích ăn các món Tô Châu, em ấy nói lúc nhỏ dì trong nhà biết nấu nên tiện thể hỏi vậy thôi."

"Thế thì hoàn toàn là nói xằng."

Châu Khải Tông không có chút đề phòng nào, ông không hiểu nhiều về con trai mình nhưng thích ăn gì thì vẫn biết chứ, lập tức nói: "Giúp việc trong nhà chưa bao giờ mời người nào ở phía Nam, từ lúc nào mà nó thích ăn món Tô Châu vậy, hồi nhỏ thích ăn đồ ăn vặt, cơm còn chẳng ăn bao nhiêu kìa, nói chi là món Tô Châu."

Ngón tay đang cầm quân đen của Trữ Khâm Bạch có hơi dừng lại, sau đó đặt xuống, tự nhiên nói: "Thật sao? Vậy thì chắc là do em ấy nhớ nhầm rồi, suy cho cùng khẩu vị cũng sẽ thay đổi theo tuổi tác."

"Đúng vậy, lúc nhỏ thì thích múa dao chơi côn, không an phận." Châu Khải Tông nói, "Là do ba phớt lờ nó quá, ngay cả chuyện từ bao giờ nó đã trang bị cả người đầy kỹ năng kinh doanh còn không biết."

Tay trái của Trữ Khâm Bạch chậm rãi gõ lên bàn, không tỏ rõ ý kiến.

Giống như sau khi hiểu rõ mọi chuyện trong lòng, cuối cùng, anh tiếp tục hỏi một câu như thể xác nhận: "Vậy có còn ảnh của con chó trong nhà từng nuôi không? Đúng lúc bạn con có hai con chó Phốc sóc, gần đây đang tìm chỗ gửi nuôi hộ."

"Chó nào cơ?" Châu Khải Tông một lòng tập trung vào bàn cờ, tùy ý nói: "Trong nhà chưa từng nuôi chó, mẹ ruột của Châu Thanh và dì của nó bây giờ đều dị ứng với lông nên trong nhà chưa bao giờ nuôi thú cưng nào cả. Sao vậy? Nó nói với con là muốn nuôi à?"

Trữ Khâm Bạch lắc đầu: "Không có, chỉ hỏi thế thôi."

"Đừng cho nó nuôi." Châu Khải Tông không đồng tình, "Cơ thể đó của nó, ba thấy ngay cả chính mình còn nuôi không xong, nuôi cái gì mà thú cưng chứ."

Bây giờ khi nói những vấn đề nhỏ nhặt này, Châu Khải Tông thế nhưng lại

rất có kiên nhẫn.

Hai mắt Trữ Khâm Bạch nhìn chăm chăm vào ván cờ nhưng thực tế thì trái tim hoàn toàn không đặt trên đó.

Câu trả lời nhận được từ Châu Khải Tông không có gì bất ngờ, chỉ là sau khi tận tai nghe được mới có cảm giác quả nhiên là vậy, là loại cảm giác kết cục đã định.

Tất cả điều này không phải là ảo giác.

Không phải là Trữ Khâm Bạch anh bị điên, cũng không phải là sau khi Châu Thanh mất trí nhớ thì trí nhớ trở nên rối loạn.

Trong bữa tối hôm đó, Châu Khải Tông ngồi ghế chủ gia đình.

Châu Thanh ngồi ở ghế ngay tiếp theo, Trữ Khâm Bạch thì ở đối diện.

Sự thay quyền của Châu thị không chỉ thể hiện ở sự không dám phản kháng của Châu Tùng, sự nén giận của Thư Mỹ Lệ mà cũng có thể thấy được từ sự thay đổi từ việc sắp xếp chỗ ngồi.

Thư Mỹ Lệ dám giận nhưng không dám nói, ánh mắt quét đến Trữ Khâm Bạch ở bên trái, đảo mắt rồi nói: "Khâm Bạch à, lần đầu tiên con đến đây, ăn nhiều một chút. Trước đây dì đến Đông Hồ tìm Châu Thanh, còn gây ra một số hiểu lầm, mong con đừng để trong lòng nhé."

"Nghiêm trọng quá." Trữ Khâm Bạch nói chuyện rất khách sáo nhưng không có biểu cảm gì, "Không phải việc gì to tát."

Thư Mỹ Lệ lập tức lại thở dài ngay sau đó: "Cũng là do con trai dì đáng thất vọng, không có bản lĩnh được như anh nó."

Châu Khải Tông cau mày, "Không có việc gì lại nhắc đến Châu Thanh làm gì?!"

Sắc mặt của Thư Mỹ Lệ cứng đờ trong giây lát.

Chính là bà không chịu nổi con trai mình bây giờ phải rơi vào bước đường phải làm việc dưới trướng Châu Thanh để kiếm sống, rõ ràng đều là nòi giống của Châu Khải Tông, sao lại có chênh lệch lớn như vậy.

Nhưng bà lại không dám đối đầu rõ ràng với Châu Khải Tông mà cứng đờ trưng ra một khuôn mặt tươi cười, nhìn thế nào cũng có vẻ kỳ quặc, nói: "Cái gì mà gọi là tôi lại nói Châu Thanh chứ? Tôi khen nó mà, chúng tỏ ban đầu nó kết hôn là cưới đúng người rồi. Nhìn bây giờ đi, cả nhà chúng ta đều phải dựa vào nó."

Sắc mặt của Châu Khải Tông lập tức lạnh đi.

Bây giờ Châu Tùng cũng xem như đã nhìn rõ tình thế, kéo Thư Mỹ Lệ lại: "Mẹ, mẹ bớt nói lại đi."

"Mẹ nói sai à?" Thư Mỹ Lệ vẫn chưa ý thức được lời này có vấn đề gì, vì muốn lấy lại chút mặt mũi cho con trai, quay đầu nói với Trữ Khâm Bạch: "Nếu để dì nói ấy à, nếu như không phải do ba nó luôn cảm thấy mình đã không quan tâm đến nó, vậy thì ban đầu người kết hôn với con chưa hẳn là nó đâu."

Dáng vẻ của Châu Thanh lúc đầu như thế nào?

Còn tệ hơn cả con trai bà, nhưng nhìn lại vào hiện tại thì cho dù Châu Tùng đã từng có không ít bạn gái, lúc này đây bà cũng khó tránh khỏi sinh ra một chút tâm lý vắn vẹo kia.

Nhưng sức mạnh của lời này thật sự rất lớn.

Khuôn mặt của Châu Khải Tông sặc sỡ đủ màu vô cùng dễ nhìn, ngay cả Châu Tùng cũng cúi đầu, hoàn toàn không ngẩng lên được.

Một bầu không khí kỳ lạ vào ngay thời điểm then chốt.

Châu Thanh bình tĩnh nuốt canh suông xuống, nhìn về phía Trữ Khâm Bạch, ánh mắt ra hiệu: Chúc mừng nha, Thư Mỹ Lệ trông có vẻ rất muốn anh sửa miệng gọi bà ta là mẹ.

Trữ Khâm Bạch lạnh mặt: Không cần phải nói rõ đâu.

Châu Khải Tông ở bên cạnh kia có thể xem là mắt mặt, lập tức nói với Trữ Khâm Bạch: "Đừng nghe bà ấy nói xằng nói bậy, một ngày nào xảy ra vấn đề rồi thì nói chuyện chẳng xem ai ra gì."

Trữ Khâm Bạch chậm rãi mở miệng, nhàn nhạt nói: "Con có tài nguyên bác sĩ rất tốt, ngày nào mà cần thì ngài cứ việc mở miệng."

Lời này nói ra không phải là tàn nhẫn, mà là cực kỳ thâm độc.

(bình thường mở hỗn đáng ghét, nay mở hỗn nghe đã cái nư =)))

Châu Thanh ngồi đối diện, khóe miệng thế mà lại hơi cong lên.

Cách một thời gian dài rồi mới chứng kiến lại sự không thể nhẫn nhịn của người này một lần nữa, có một vài lời thật sự chỉ cần mở miệng là nói ra được.

Châu Thanh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Thư Mỹ Lệ, vừa uống canh vừa đá mũi chân của người đối diện dưới gầm bàn.

Trữ Khâm Bạch ngược mắt nhìn cậu mà không có biểu cảm gì.

Châu Thanh chống cằm, từng chút, từng chút một đụng từ mũi chân đến mắt cá chân, thấy vẻ mặt thờ ơ của anh thì đá đến cẳng chân.

Trên bàn ăn, Châu tổng trông có vẻ dửng dưng, thân là một người ngự trị nên cậu đương nhiên không hề có ý định tham gia vào cuộc đấu đá nội bộ của nhà họ Châu.

Còn Thư Mỹ Lệ sau khi nghe lời vừa rồi của Trữ Khâm Bạch thì đã hồi hận.

Đặc biệt là sau khi Trữ Khâm Bạch nói ra câu đó xong thì không mở miệng nữa, cũng không nhúc nhích nhưng sắc mặt ngày càng tối sầm lại, cả người toát ra khí thế người lạ chớ lại gần.

Thư Mỹ Lệ không chịu nổi cảm thấy sợ hãi, cuối cùng mở miệng xin lỗi: "Là dì nói chuyện không vòng vo chứ dì cũng không có ý đó, là..."

Lời này dừng lại ngay khi Trữ Khâm Bạch ném muống vào trong bát, phát ra thanh âm lạnh lẽo.

Bất kể là người làm hay người trên bàn đều nhìn sang.

"Những điều đó, bà ấy..." Châu Khải Tông nhất thời nghi ngờ rằng bữa ăn sẽ hỏng bét.

Lúc này đây, Châu Thanh đặt tay xuống, bình tĩnh nói: "Ăn cơm đi."

Khuôn mặt những người khác đều tỏ ra vẻ do dự.

Châu Thanh gấp một miếng thịt viên hầm vào bát của Trữ Khâm Bạch, chống tay lên hầm dưới.

"Anh Trữ, thử đi." Không có một chút biểu cảm hồi cải nào.

Dưới ánh mắt của rất nhiều người, Trữ Khâm Bạch nhìn cậu hai giây, xương hàm hơi nhô ra, sau khi ném thử thì nhìn chăm chú rồi nhận xét: "Mùi vị bình thường."

Mặc dù không phải là một lời hay nhưng ngoại trừ Châu Thanh ra, hầu hết mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi bữa ăn này kết thúc, những người làm phụ trách dọn dẹp trong bếp nhỏ giọng hóng hớt.

"Bà chủ chắc cũng điên rồi nhỉ, thế mà có thể nói ra những lời như vậy."

"Cô cũng không phải là không biết bà ấy chẳng có miếng văn hoá nào, có cái gì hiếm lạ đâu. Ngược lại là cậu cả kia, trời ạ, cậu ấy quá bình tĩnh, nếu là trước kia thì đã sớm sồn sồn lên rồi."

"Xưa không bằng nay, ít nhất thì mặt mũi cũng chấp nhận được."

"Nhưng mà vị kia không hổ là đẳng cấp của một ảnh đế, rõ ràng là tức giận như thế rồi mà vẫn có thể đề xuống được."

"Châu tổng chẳng nói chẳng rằng gì mà vẫn biết dỗ người."

"Là dỗ rồi à? Sao tôi cảm thấy vẫn giống như tức giận không có chỗ trút vậy?"

"Toàn là diễn cả thôi, không chừng đóng cửa lại là cãi nhau liền ấy chứ."

Đêm đó không trở về nhà.

Phòng ngủ mới được dọn dẹp của nhà họ Châu có diện tích rất lớn.

Mặc dù Châu Thanh đã đồng ý cho Châu Tùng quay lại làm việc nhưng lại không có chút tự giác nào với tư cách là một người anh cả, vì vậy khi Châu Tùng được Châu Khải Tông mớm lời, một lần nữa đến gõ cửa để thay mẹ cậu ta xin lỗi thì Châu Thanh không có cảm giác gì cả.

Kiếp trước cậu là huynh trưởng của Thuận Tử, bây giờ ở đây chỉ có Hứa Triêu gọi cậu một tiếng anh Thanh, Châu Thanh sẽ thừa nhận vai trò này, nói một câu "không cần đâu" xong thì đóng cửa lại.

Quay người lại đã bị Trữ Khâm Bạch từ trong phòng tắm đi ra chặn lại.

Người này vuốt một nắm tóc ướt, chống tay lên ván cửa, "Ai?"

"Châu Tùng." Châu Thanh nhìn anh nói: "Nói là cũng phải xin lỗi anh, có cần em gọi người lại không?"

"Giọng điệu chua ngoa thật đấy." Trữ Khâm Bạch dùng sức kéo người kia lại, ngón tay quấn quanh thắt lưng bên hông cậu, hỏi cậu: "Lúc ăn cơm là cố ý à? Không vui sao?"

"Không đến mức đó."

Chỉ là lời nói của một bà điên thôi mà, nhiều lắm thì có chút chán ghét.

Châu Thanh vừa nói vừa chọc vào lồng ngực Trữ Khâm Bạch, hơi ngược mắt lên, lộ ra dự.c vọng chiếm hữu mà cậu cũng có: "Nếu đã thử với em rồi, em phải xem ai dám đòi người từ tay em."

- - -

Gin: cái món thịt viên hầm ở trên bản gốc là "đầu sư tử" (狮子头), mình mới biết cách gọi này của người Trung cho món đó luôn mặc dù trông k giống miếng nào =))))

[Click để xem ảnh](#)

Chương 75: C75: Chương 75

Chân trước Châu tổng vừa vạch ra địa bàn bên chân người ta, chân sau đã bị một cuộc điện thoại gọi đi mất.

Lúc nửa đêm, Hứa Triều lái xe đến đón người.

"Chuyện gì mà nhất thiết phải đi xử lý bây giờ vậy?" Châu Khải Tông nửa đêm khoác áo ra ngoài cổng tiễn người.

Hứa Triều mở cửa sau xe, cúi người với lão Châu tổng đang ngồi trên xe lăn, cũng không nói chi tiết mà chỉ đáp: "Là chuyện công nhân gây sự, bên đó không giải quyết được nên chỉ có thể gọi Châu tổng qua đó xem xem."

Một buổi tối mà Hứa Triều đã bị giục không biết bao nhiêu cú điện thoại.

Dù sốt ruột đến đâu vẫn đứng bên cửa xe không thúc giục.

Cách đó hai mét, Châu Thanh kéo chiếc áo khoác mà Trữ Khâm Bạch đã khoác lên vai cậu, không đồng ý nói: "Em có thể tự đi được. Anh đi cùng một chuyến về nhà vốn đã làm chậm trễ thời gian rồi, không phải trợ lý đã nói năm giờ phải đến đón anh sao." Châu Thanh vừa nói vừa cầm cổ tay anh lên, ra hiệu: "Anh xem, còn chưa tới ba tiếng nữa."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, "Thật sự không sao chứ?"

Châu Thanh gật đầu, "Cục quản lý muốn outsource (*) toàn bộ quá trình khai phá khu vực cũ trên phía Nam, nhưng hơn một nghìn công nhân bên phía nhà phát triển Mã Dương đều đang nhắm vào dự án này. Bây giờ là tranh chấp ba bên, không có động tĩnh gì mới là kỳ lạ."

(*) outsource: hay còn là "thuê ngoài", là hành động doanh nghiệp thuê đơn vị ngoài để thực hiện các nhiệm vụ, dự án hoặc sản xuất sản phẩm theo yêu cầu riêng của doanh nghiệp. Phương án này thường được doanh nghiệp lựa chọn khi không có đủ nguồn lực để thực hiện tốt công việc hoặc muốn tiết kiệm chi phí sản xuất, vận hành. Chỗ này mình dùng tiếng Anh cho ngửa tí thui nha mọi người tại mình học về kinh tế xong chữ này người ta hay giữ lại tiếng Anh rồi Việt hoá thành "ao suộc" nghe cute nên muốn giữ lại hehe =))))

Sắc mặt của Trữ Khâm Bạch có hơi khó coi, "Cục quản lý muốn đùn đẩy trách nhiệm, em mang danh là nhà đầu tư phía chính phủ, vậy mà toàn phải gánh vác mấy chuyện mạo hiểm nhất."

"Vậy chẳng lẽ không quản luôn sao?" Mặc dù Châu Thanh đang đặt câu hỏi nhưng vẫn nghiêm chỉnh và có nguyên tắc của riêng mình, "Cùng lắm chỉ là bị đẩy vào tình cảnh khó khăn hơn một chút thôi, cũng đã từng tính đến rồi. Tân Nguyên vì để giành được khu vực cũ mà đã vắt óc suy nghĩ, em có thể khiến cho bọn họ không lấy được dù chỉ một cắc tiền thì tự nhiên cũng sẽ không thể để kế hoạch thất bại ở bước này."

Có liên quan đến sự phát triển của toàn bộ khu vực phía Bắc, với định mức thoả thuận hàng tháng lên tới hàng trăm triệu.

Nếu như lúc đầu đến Phủ Thành, cậu chỉ đang ở trong giai đoạn tìm tòi, vậy thì tất cả những chuyện đang làm bây giờ chính là cậu đã có mục tiêu rõ ràng.

Cậu vẫn luôn cảm thấy rằng con đường này vẫn xem như là thuận buồm xuôi gió.

Lúc Châu thị sắp không ổn nữa, kế hoạch hợp tác với Thịnh Vũ được triển khai thuận lợi, việc thực hiện kế hoạch phía Tây không chỉ giúp công ty tìm ra một con đường sống mới, cậu cũng thông qua Lưu Thắng Sử để tiếp xúc được với những bộ đờ cao hơn.

Kinh nghiệm và hoài bão được đưa vào thực tế, một đường học hỏi và cũng là một đường tiến về phía trước. Đây là kết quả của sự tiện lợi do thân phận mang lại và các điều kiện do thời đại tạo ra.

Nhìn lại dấu ấn của chặng đường này, cậu vẫn luôn biết rằng không có đường quay lại.

Cũng giống như tình cảm dành cho anh.

Trữ Khâm Bạch từ thân phận một người chồng hoàn toàn không thân thuộc cho đến tiếp xúc và thấu hiểu, rồi lại đến âm thầm để ở trong lòng. Về mặt tình cảm thì có lẽ không được rõ ràng như mục tiêu sự nghiệp nhưng trong một đêm khuya như vậy, khi người này đứng trước mặt cậu, Châu Thanh cũng hiểu rằng cậu có thể nhìn rõ chính mình, cũng không cần trần trở quay đầu lại nữa.

"Trữ Khâm Bạch."

"Ừm."

"Đi đây."

Châu Thanh đi về phía chiếc xe rồi cúi người lên xe.

Hứa Triều đóng cửa lại, lúc đang định đi tới hàng ghế trước thì lại bị Trữ Khâm Bạch ngăn lại.

"Anh Trữ." Hứa Triều dừng lại một chút, có hơi khó xử.

Cậu ta nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đối phương còn cho rằng là vì anh bất mãn khi mình đã quấy rầy anh Thanh vào lúc nửa đêm.

Kết quả là Trữ Khâm Bạch nhìn cửa xe một cái, chỉ nhắc nhở cậu ta: "Giải quyết tranh chấp không dễ dàng như vậy, cậu thường ở bên cạnh em ấy, phải luôn chú ý nhất cử nhất động, đừng để bất cứ ai tùy tiện tiếp cận."

Hứa Triêu cũng biết về chuyện anh Thanh gặp phải rắc rối ở Bắc Kinh, lập tức gạt đầu: "Yên tâm đi, tôi biết rồi."

"Ngày mai tôi sẽ cho hai người qua đó, cậu phụ trách thu xếp một chút." Trữ Khâm Bạch nói: "Thế này rồi mà còn xảy ra chuyện thì tôi sẽ không tìm người khác nữa mà tìm đến cậu đây."

Hứa Triêu vô thức nuốt nước bọt.

Cuộc hôn nhân này của anh Thanh, cậu ta vẫn luôn không nhìn rõ được lắm.

Trước đây, cậu ta thật sự có thể nhìn ra được tình cảm rất nhạt nhoà, còn bây giờ thì cả thế giới đều đang nói về cuộc liên hôn thương mại của bọn họ cho dù bên ngoài về cơ bản chẳng biết Châu Thanh là ai. Trong một hoàn cảnh như vậy, cậu ta càng cảm thấy đã khác xưa rồi.

Không chỉ anh Thanh có sự thay đổi mà ngay cả ảnh đế lớn này, lúc dạn dò cậu ta, cậu ta luôn có thể cảm nhận được sự để tâm của anh với anh Thanh.

Hơn nữa còn nói một cách không kiêng nể gì rằng sẽ tìm đến mình.

Mặc dù Hứa Triêu chắc chắn không có khả năng sẽ để anh Thanh xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn cảm thấy áp lực trên người mình không chỉ tăng lên gấp đôi.

Chiều hôm sau là sinh nhật của Tô Tấn, Kim Quyền Tùng đã thay anh ta mời không ít người. Tô Tấn mở một công ty văn hóa và truyền thông nên có rất nhiều người đến, trong đó bao gồm nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh và các ngôi sao giải trí mới.

Trữ Khâm Bạch được xem là một người khá đặc biệt trong đó, lúc đến cũng đã muộn.

Căn biệt thự bình thường vẫn luôn bỏ trống được trang trí đèn hoa rực rỡ,

bên bể bơi có không ít người ăn mặc bắt mắt ra ra vào vào.

Trữ Khâm Bạch đến nơi chưa đầy mười phút đã có không ít người qua đó kính rượu và chào hỏi.

Kim Quyền Tùng cầm hai ly rượu mới bước tới, đưa cho Trữ Khâm Bạch một ly, khoanh chân ngồi xuống ghế rồi nói: "Anh đã gửi lời mời cho Châu Thanh nhưng cậu ấy không trả lời. Đây là cử cậu đến đây xem như đại diện à? Anh thấy cậu cứ tỏ ra người lạ chớ lại gần sao ấy nhỉ."

Trữ Khâm Bạch tùy ý ngồi xuống, cụng ly với anh ta, "Em ấy có việc."

"Chuyện này cũng có nghe nói rồi." Kim Quyền Tùng mỉm cười nói, "Cái tên Châu Thanh này gần đây đã có chút vang dội trong khắp Lam Thành rồi, anh thấy chưa hẳn là không bằng sức ảnh hưởng của cậu đâu. Anh nghe nói nhà phát triển Mã Dương kia đã làm âm ỉ lên đến văn phòng phía trên luôn rồi, còn khiến cho vị kia nhà cậu bị kẹt không trở lại được, sự quả quyết này không phải người thường có được đâu."

Trữ Khâm Bạch lắc đầu, "Việc này rắc rối."

"Có việc kinh doanh nào không rắc rối à?" Nói đến đây, Kim Quyền Tùng mới quay đầu hỏi anh: "Đúng rồi, sao mà anh nghe nói giữa cậu và anh cậu xảy ra chút vấn đề vậy?"

"Tô Tấn nói cho anh à?"

"Đúng vậy."

Nhà họ Tô suy cho cùng vẫn là một dòng họ lớn ở Lam Thành nên rất nhạy bén với một số cái gọi là "tin tức nội bộ của các thế gia".

Trữ Khâm Bạch cũng không có gì để che giấu, "Là vấn đề giữa anh cả và nhà họ Trữ, không phải vấn đề với tôi."

"Vậy thì cậu cũng thật sự sẽ làm cậu ta khó xử." Kim Quyền Tùng nói: "Hôm nay Tô Tấn cũng nói kìa, Húc Minh không phải là cậu, nói trở mặt là trở mặt được ngay. Rõ ràng cậu biết người ta lớn lên theo tiêu chuẩn của con cháu thế gia, cậu cứ nhất quyết buộc cậu ta phải làm một đứa con bất hiếu theo cậu cơ."

Trữ Khâm Bạch hừ một tiếng nhưng không để lời này vào tai.

Mặc dù Kim Quyền Tùng biết một chút về chuyện trong nhà của anh nhưng cụ thể thì cũng không biết nhiều. Càng không biết rằng bây giờ Châu Thanh đang ở trong bước ngoặt quan trọng để giải quyết công việc, tại sao cứ phải là lúc này Trữ Khâm Bạch lại xảy ra tin đồn bất hòa với anh cả mình.

Anh ta liền dứt khoát chuyển hướng, tiếp tục hỏi: "Anh vẫn luôn tò mò nha, cậu như vậy, bình thường ở chung với Châu Thanh như thế nào vậy? Cậu ấy là một người nghiêm túc như thế, anh vẫn luôn cảm thấy nói một câu chửi thề trước mặt cậu ấy đã là thiếu tôn trọng rồi, làm sao mà cậu ấy có thể nhẫn nhịn một người có tính cách theo chủ nghĩa hoàn mỹ (*) như cậu chứ?"

(*) bản gốc là "mắt không chịu nổi một hạt cát" (眼里揉不下沙子): ý chỉ người có nguyên tắc và giới hạn rất nghiêm khắc rõ ràng, không chịu nổi dù chỉ một chút sai sót hay trái ngược, thông thường dùng để chỉ những người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Trữ Khâm Bạch thờ ơ nói: "Anh hỏi thì tôi phải trả lời anh à?"

Kim Quyền Tùng sửng sốt, cạ lời: "Không được hỏi chứ thế nào nữa?"

"Không, chỉ đơn giản là không muốn nói cho anh."

"Cút."

Lúc này, Tô Tấn đến tìm Kim Quyền Tùng, tiện thể mang theo một vài người mới trong giới giải trí đã từng chụp trang bìa tạp chí của công ty truyền thông Tô Tấn, đặc biệt đến để chào hỏi.

"Kim tổng."

Gọi xong lại cẩn thận nhìn người ngồi bên cạnh, "Anh Trữ."

Trữ Khâm Bạch gật đầu nhưng không nói gì, xem như đã đáp lại.

Một người có gan hơn một chút cười nói: "Anh Trữ trông có vẻ lạnh lùng quá."

"Không phải cậu ta trông có vẻ lạnh lùng." Tô Tấn ở bên cạnh phá đám, "Cậu ta lúc nào chẳng lạnh."

"Vậy có cách nào để anh Trữ không lạnh lùng như thế nữa không?"

Tô Tấn gật đầu: "Vậy chắc là phải kết hôn với cậu ta."

Những người khác: "....."

Bọn họ lần lượt nhớ ra, anh Trữ đã kết hôn, lời này chẳng phải có nghĩa là anh sẽ không lạnh lùng với đối tượng kết hôn của mình nữa.

Những người đó có hơi xấu hổ, chào hỏi xong cũng không ở lại lâu mà hậm hực rời đi, âm thanh lẩm bẩm vẫn còn mơ hồ truyền đến: "Đối tượng kết hôn này còn không đi theo đến cùng, tình cảm tốt xấu cuộc là thật hay giả đây?"

"Không lạnh nghĩa là tốt hả? Ai nói với cậu vậy?"

"Điều một trong số mười điều bí ẩn lớn chưa được giải đáp trong giới giải trí, đối tượng kết hôn của anh Trữ rốt cuộc là ai?"

Tô Tấn tình cờ nghe được hai câu, nhìn Trữ Khâm Bạch, người không có chút thay đổi cảm xúc nào một cái, bùi ngùi nói: "Đằng sau sóng yên biển lặng thường sẽ áp ủ những cơn bão lớn hơn. Tôi vẫn luôn cảm thấy nếu cứ

tiếp tục đề dư luận xuống như thế này, không chừng ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện."

"Nếu tôi không đề xuống thì chuyện sẽ chỉ tệ hơn thôi."

"Thế cũng đúng. Dựa vào sự phát triển của Châu Thanh bây giờ mà nói, đang là thời điểm nhạy cảm, ảnh hưởng quả thật không tốt."

Tô Tấn vừa nghĩ tới Châu Thanh thì suýt nữa bật cười thành tiếng, đổi hướng đặt điều: "Đến lúc đó, ông trùm giới tư bản bên cạnh ảnh đế của giới giải trí, tiếng tăm này rất không dễ nghe."

Trữ Khâm Bạch dựa người vào ghế, giống như tùy ý nói: "Nếu những gì em ấy làm thật sự là những gì tư bản làm, tôi ngược lại rất yên tâm."

Tô Tấn trêu chọc: "Lời này của cậu vừa nghe đã biết cậu chẳng phải người tốt lành gì."

Kim Quyền Tùng nhìn nhận chuyện này một cách toàn diện hơn nhưng lại không nói gì.

Trên thực tế, nửa tiếng trước, Trữ Khâm Bạch vừa nhận được một đoạn ghi màn hình, là động thái mới nhất của Châu Thanh.

Người anh cử đi tìm Châu Thanh, cậu thật sự đã mang theo bên cạnh.

Trong màn hình, đầu người di chuyển lúc nhúc trên bãi đất trống, chen chúc lẫn nhau, có người cao giọng hét lớn, có người xông vào đánh nhau, thoạt nhìn rất hỗn loạn. Chàng thanh niên tóc đen đang đứng dưới khung thép, gác chân lên vị trí cao được dựng bằng hộp nhựa đơn sơ.

Gió ở bãi đất trống thổi mạnh, thổi đến mức áo khoác của cậu hơi phanh ra, mái tóc nhẹ tung bay.

Giọng nói xuyên qua không khí, âm lượng không lớn nhưng đủ trầm ổn.

"Mọi người yên lặng một chút."

"Tôi tên là Châu Thanh, có gì mọi người cứ từ từ nói."

Phía dưới có người hét lên: "Tôi quan tâm cậu tên gì à! Mấy người các cậu cầm tiền mà không làm gì, không phải là lừa bịp người bình thường bọn tôi sao!"

"Đúng đấy! Đúng đấy!"

"Chiếm địa bàn của bọn tôi! Tiền cũng không trả đúng hạn, kéo ngày này qua ngày nọ, còn muốn kéo đến khi nào!"

"Chuyện thuê ngoài đã thoả thuận từ trước bây giờ lại để hết cho phía trên nhận thầu, bọn tôi uống gió Tây Bắc mà sống à!"

Âm thanh la lối tiếng sau to hơn tiếng trước.

Qua màn hình, có thể thấy cậu chỉ đứng đó yên lặng lắng nghe.

Đợi đến khi tất cả âm thanh chậm chậm lắng xuống, cậu mới mở miệng nói: "Tôi biết mọi người đều rất khó khăn. Trách nhiệm cứ liên tục đùn đẩy, các phòng ban đổ lỗi cho nhau, cuối cùng gặp xui xẻo vẫn luôn là những người ở tầng lớp thấp. Nhưng tôi hy vọng mọi người có thể hiểu rõ một điều, có sự gắn kết, phải đoàn kết lại mới có thể cùng nhau xây dựng, đây không phải là đang vẽ ra một chiếc bánh lớn (*) cho mọi người."

(*) bản gốc là 画大饼 (vẽ một chiếc bánh lớn): chỉ ước mơ, hy vọng hoặc những kế hoạch không thực tế, chẳng bao giờ có thể thực hiện được hoặc có rất ít cơ hội để thành công. Giải nghĩa mình mượn từ nhà Longuevie X.

Cậu vừa nói vừa cầm một tập tài liệu trong tay lên: "Đây là phương án mới nhất mà chúng tôi đã thu thập từ các bên vào trưa nay, từ đầu nguồn cho đến từng cá nhân. Tiếng nói của mọi người sẽ không bị chôn vùi, chúng tôi cũng sẽ tham khảo để cho ra giải pháp thích hợp cho tất cả các yêu cầu hợp lý."

Có người hét lên: "Dựa vào cái gì mà bọn tôi phải tin cậu?!"

Người đứng ở đó đột nhiên cười hỏi: "Cậu đã từng thấy công nhân bãi công quy mô lớn bao giờ chưa?"

Không đợi người trả lời, cậu nói: "Tôi thấy rồi."

"Từ xưa đến nay, phía sau của sự phản kháng trong tầng lớp công nhân đều mang ý nghĩa cho nhiều sự bất công, phản kháng là quyền lợi và cũng có thể xem là một loại biện pháp. Trán áp bằng bạo lực trước đây đã gây ra bao nhiêu thương vong và bi kịch, tôi sẽ không đề cập tới, cho dù là hiện tại, tin tức về việc làm người khác bị thương và phá hoại tài sản công cộng vẫn thỉnh thoảng xảy ra. Sức mạnh của một người vĩnh viễn không bao giờ có thể ngăn cản và thay đổi những chuyện như vậy, nhưng mỗi lời tôi nói ra đều sẽ giữ lời, ít nhất là trong phạm vi quyền hạn của Châu Thanh tôi, tôi đảm bảo một cách thiết thực cho quyền và lợi ích của mỗi một người trong các vị."

Cậu nói không nhanh không chậm, cũng sẽ không cho người ta cảm giác hùng hồn nhưng những tiếng ồn ào của đám đông quả thật đang dần dần biến mất.

Cái người rõ ràng đứng ở vị trí cao nhất kia, cậu trông không hề cao hơn người khác một bậc.

Gầy gò, trẻ trung và cảm xúc ôn hoà.

Lúc nói câu "tôi thấy rồi" chỉ là một câu trần thuật nhưng lại khiến cho người khác tin phục.

Nhiều người như vậy, đến khi giải tán còn chưa hẳn đã biết danh tính thật sự của cậu là gì, trong mắt những người bình thường, cậu cũng lắm chỉ là người được phía trên cử xuống để thuyết phục bọn họ mà thôi, không có gì khác biệt.

Một ấn tượng như vậy được giữ lại cho đến cuối cùng rồi trở thành một người trẻ làm những việc thiết thực.

Đây là những việc mà Châu Thanh đang làm.

Đó là thái độ của cậu đối với thế đạo.

Điều khác biệt so với chỗ cậu đang ở đó là ở đây là một bữa tiệc linh đình.

Có người thì trao đổi về lợi nhuận khổng lồ, những con số cao ngất trời đủ để khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt, có người thì châm biếm thời cuộc, khiêm tốn rằng mình cũng chẳng kiếm được bao nhiêu.

Hai người Tô Tấn vừa rời đi.

"Anh Trữ." Lại có một người từng hợp tác cùng đến gần, cười nói: "Nghe nói gần đây Thịnh Vũ gặp phải một ít rắc rối, anh sẽ không lại muốn đích thân hành động đấy chứ?"

Trữ Khâm Bạch nhìn sang, hòa theo cụng ly với người kia, "Không đâu."

"Đây thật sự là rửa tay gác kiếm rồi à." Đối phương gật đầu, "Cũng tốt, tiền kiếm được từ hai dự án ngẫu nhiên trong công ty đầu tư mới của anh đã đủ để những người như bọn tôi kiếm lợi nhuận hai ba năm trời rồi, ai không có việc gì mà chịu thiệt làm gì?"

Trữ Khâm Bạch cười nhàn nhạt, "Nghe có vẻ như đang muốn kể khổ à?"

"Đừng nhắc nữa." Đối phương lắc đầu, "Châu Thanh, có quen không? Là cậu cả của nhà họ Châu mà khởi nghiệp bằng công nghiệp sản xuất truyền thống ấy. Cũng không biết năm nay đã xảy ra chuyện gì, giống như bật tool hack ấy, bây giờ một tay thao túng khu vực phía Bắc, thế nhưng lại cứ đàn gảy tai trâu cơ. Bao nhiêu người muốn biếu quà đều không có cửa, đúng là quái lạ."

Trữ Khâm Bạch ung dung giơ tay lên, uống một hơi cạn sạch phần rượu còn lại.

Anh đặt chiếc ly sang một bên rồi nói, "Thật sao?"

"Chứ sao nữa, nhưng tôi vẫn không tin có người có thể ngậm mỗ trong miệng mà không nuốt xuống."

"Vậy cũng chỉ là cậu nghĩ thế mà thôi."

"Cái gì?"

Ting một tiếng, màn hình điện thoại đặt trên đùi của Trữ Khâm Bạch sáng lên.

Anh dừng dừng cụp mắt xuống, nhìn thấy thông báo.

Có email mới gửi đến.

Chương 76: C76: Chương 76

Lúc rời khỏi biệt thự của Tô Tấn, Trữ Khâm Bạch không tựa lái xe.

Nếu một người làm cũ từng ở Thịnh Vũ một năm trước có mặt ở đó thì sẽ nhận ra người ngồi ở ghế lái chính là một cấp dưới đã đi theo Trữ Kiến Hùng trước kia, chàng trai trẻ đó tên là Tiết Kỳ.

Một người có ngoại hình trung bình, trông không hề bắt mắt chút nào.

Trữ Khâm Bạch ngồi ở hàng ghế sau xe, trên đùi đặt mấy phần tài liệu, bên cạnh là một chiếc máy tính bảng đang mở, hiển thị một email bằng tiếng nước ngoài.

Trữ Khâm Bạch vừa lật xem tài liệu trên đùi vừa hỏi: "Nửa năm nay vẫn thuận lợi chứ?"

"Thuận lợi lắm." Tiết Kỳ nói: "Lúc đó nếu không phải anh Trữ anh sắp xếp cho tôi ra nước ngoài thì e là lão Trữ tổng sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi."

Trữ Khâm Bạch không ngẩng đầu lên, "Bây giờ Thịnh Vũ nằm trong tay anh tôi, những mối quan hệ cũ kia của ông già đã không còn hữu dụng như trước nữa, nếu như cậu muốn trở về thì tôi có thể sắp xếp cho cậu."

Tiết Kỳ lập tức nói: "Không cần làm phiền anh Trữ đâu, tôi đã bàn bạc với gia đình xong rồi, dự định sang năm sẽ đón bọn họ ra ngoài sống."

Trữ Khâm Bạch ngẩng đầu lên, nhìn vài giây rồi gật đầu: "Cũng tốt."

Tài liệu trong tay anh là giới thiệu nhân vật.

Toàn bộ cuộc đời từ khi sinh ra cho đến hai mươi tuổi, không có nhiều chi tiết, rất nhiều trong số đó chỉ được đề cập trong một nét vẽ, thứ duy nhất có giá trị là một bức ảnh đen trắng lẫn trong đó, Trữ Khâm Bạch cầm lên.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Ảnh Đế Hôm Nay Lại Bị Lừa
2. Luyến Ái Từ Nơi Anh
3. Sau Khi Sủng Văn Kết Thúc
4. Trả Bãng Vải Lại Cho Em Đi!

=====

Bức ảnh đã rất cũ rồi, chàng trai trẻ trong bức ảnh đó mặc một bộ Âu phục kiểu cũ với nụ cười rạng rỡ. Người đứng bên cạnh hắn mặc hý phục lộng lẫy, rất khó để phân biệt là nam hay nữ.

Tiết Kỳ chú ý đến động tác của anh trong kính chiếu hậu, liền nói: "Toàn bộ những tư liệu có thể điều tra ra được trước mắt chỉ có nhiều đó thôi, việc người tên Phạm Trọng Thanh này thích đàn ông không phải là bí mật gì cả. Chúng tôi đã tìm thấy người đời sau của người từng làm việc cho nhà họ Phạm ở nước ngoài, bức ảnh này được tìm thấy trong hộp đựng đồ của bà cố hắn, bọn họ thậm chí còn không biết tên của người trong bức ảnh là gì. Sau đó, bọn tôi lại liên lạc với một giáo sư lịch sử học nổi tiếng, những thông tin biết được cũng rất ít, nói ra còn chưa chắc đã nhiều như những thông tin mà anh Trữ nắm trong tay nữa."

Trữ Khâm Bạch lắc đầu, những gì anh biết đều đến từ những tài liệu mà Châu Thanh đưa cho Dương Chí Thành trong lúc quay phim ban đầu.

Quanh đi quẩn lại, những gì tra ra được cũng chỉ có nhiều đó.

Vậy thì làm thế nào mà Châu Thanh lại biết về thói quen và sở thích của Phạm Trọng Thanh?

Trữ Khâm Bạch nhìn bức ảnh: "Người bên cạnh hẳn thì sao? Có thông tin gì không?"

"Không có." Tiết Kỳ nói: "Thật ra có không ít người hát hý nổi tiếng vào thời đại đó, người đàn ông có thể khiến cho Tiểu Phạm gia này chi rất nhiều tiền nhất định phải rất nổi tiếng. Nhưng thật sự không tìm thấy bất kỳ thông tin liên quan nào cả. Theo như mô tả về hướng đi bí ẩn sau này của Phạm Trọng Thanh, ngay cả việc mất đi tin tức của người đi cùng cũng là chuyện bình thường thôi."

Trữ Khâm Bạch không ngạc nhiên khi nhận được kết quả như vậy.

Lúc đặt bức ảnh trên tay xuống, có gì đó trượt ra từ khe hở của tập tài liệu.

Trữ Khâm Bạch cúi người nhặt lên, vừa nhìn thấy đồ vật trong tay thì ánh mắt hơi dừng lại.

Đó là một bức ảnh cũ chỉ cỡ một inch so với ảnh của hiện tại, khác với bức vừa rồi, cũ hơn và niên đại cũng càng xa hơn. Có thể thấy được rằng đã không được giữ gìn tốt, mặt trên đã có nhiều vết đốm trắng, đường viền bị ố vàng.

Trong bức ảnh là hai đứa trẻ đang đứng dưới gốc cây lớn trong sân, đứa hơi lớn hơn một chút có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét của Phạm Trọng Thanh.

Còn đứa nhỏ hơn bên cạnh khoảng bốn năm tuổi, có đôi mắt to, trên mặt còn mang theo một chút mũm mĩm non nớt của trẻ con, trên tay cầm một cành cây nhỏ, trông có vẻ rất ngoan.

Rõ ràng ngay cả ngũ quan còn chưa phát triển hoàn toàn và nhìn không ra được ngoại hình, nhưng Trữ Khâm Bạch nhìn vào tấm hình nhỏ trong tay, không hiểu sao lại cảm thấy tim mình như bị thứ gì đó đánh trúng, "thịch" một tiếng mang đến một cảm giác quặn thắt nặng nề.

Anh nhìn rất lâu, giọng nói mang theo sự khác biệt không dễ dàng nghe ra được: "Bức ảnh nhỏ này là sao đây?"

"Ồ, cái này à." Tiết Kì quay đầu lại, nhìn thấy thứ Trữ Khâm Bạch đang cầm trong tay thì nói: "Là được phát hiện cùng với bức ảnh còn lại. Lúc bọn tôi tìm tới, cũng may là còn kịp, gia đình chủ nhân thật ra đã chuẩn bị đốt những thứ đó rồi, hần nói gia đình năm đó mà bà cố hần làm việc đã cho bọn họ thôi việc, gia đình chủ nhân lúc ra đi cũng vội vàng, không mang theo bất cứ thứ gì. Những người hầu đã vơ vét rất nhiều đồ và bỏ chạy tứ phía, bà cố của hần đã vượt biên ra nước ngoài trên một con tàu thủy. Tôi thấy đứa trẻ trong bức ảnh này hơi giống với cái vị Tiểu Phạm gia trong bức ảnh còn lại nên mang chúng về cùng luôn."

Ngón tay cái của Trữ Khâm Bạch vuốt ve đường viền của bức ảnh nhỏ, nhìn đứa trẻ nhỏ hơn rồi nói: "Phạm Trọng Thanh không phải là con độc đinh sao?"

"Đúng vậy, không phải." Tiết Kì không biết tại sao anh Trữ lại nhấn mạnh việc này, cũng không nhận ra trọng tâm của Trữ Khâm Bạch hoàn toàn không phải ở Phạm Trọng Thanh, liền nói, "Chuyện này cũng được phát hiện một cách tình cờ, hần là có chị gái."

"Chị gái?" Trữ Khâm Bạch nhíu mày, ngược mắt lên.

Tiết Kì gật đầu: "Người chị này có vẻ lớn tuổi hơn ông ấy rất nhiều. Vị giáo sư bọn tôi tìm gặp lần này cũng có biết một chút, nói rằng vị này khi ấy cũng được xem như là nữ anh hùng hào kiệt, lúc thời cuộc rất căng thẳng đã thu nhận một nhóm thanh niên yêu nước và có khát vọng, khi ấy đã gây ra náo động không nhỏ. Nhưng bởi vì lấy chồng ở xa nên không ở Kim Thành, cũng ít liên hệ với nhà họ Phạm nên độ chính xác cần phải kiểm chứng, tôi cũng không hỏi chi tiết."

Trữ Khâm Bạch mơ hồ cảm thấy rằng mình đã nắm được mấu chốt nào đó nhưng cũng có một loại cảm giác mờ mịt và không chân thật.

Anh hỏi một cách gần như không có cơ sở gì: "Họ của chồng chị gái Phạm

Trọng Thanh là gì?"

"À? Cái này... không biết nữa."

Tiết Kì không hiểu lắm, rõ ràng là điều tra Phạm Trọng Thanh, làm sao lại đột nhiên hỏi đến họ nhà chồng chị gái Phạm Trọng Thanh rồi.

Thấy anh Trữ dường không phải tùy tiện hỏi, Tiết Kì cũng trở nên căng thẳng, suy nghĩ một chút mới dẫn đo nói: "Chuyện này quả thật là không rõ. Tư liệu về Tiểu Phạm gia này luôn rất ít, lần này bọn tôi đã phải đào rất sâu mới ra được một chút gì đó, mối quan hệ nếu càng đi xa hơn thì e rằng lại càng khó biết hơn nữa."

Trữ Khâm Bạch: "Vậy thì tiếp tục điều tra đi."

Tiết Kì do dự: "Vẫn điều tra Phạm Trọng Thanh sao?"

"Không." Trữ Khâm Bạch vô thức vân vê bức ảnh, "Đổi góc độ khác. Vào thời đại đó, trong cuộc đánh giằng co giữa các bên, có thể thu hút một lượng lớn những người trẻ tuổi có khát vọng thì chắc chắn không phải người bình thường. Bắt đầu từ hướng đó, lần này hãy điều tra thật tỉ mỉ."

Tiết Kì gật đầu: "Đã rõ."

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Lần trước ở Bắc Kinh, Dương Chí Thành bất ngờ nhắc đến Phạm Trọng Thanh mới khiến cho anh nảy ra ý tưởng thử xem thế nào.

Vốn dĩ không cảm thấy buộc phải tìm ra đáp án và kết quả nhưng trước mắt dường như không còn lý do gì để dừng lại nữa rồi.

Những gì Châu Thanh làm, từng việc từng việc một ngày một sâu hơn, cậu tiến về phía trước không dừng lại, từ trùng trùng khó khăn lúc ban đầu ở Phủ Thành cho đến bây giờ gặp phải loại người như Diêu Trung Hiến ở khu vực phía Bắc.

Bản thân cậu chưa hẳn là để tâm nhưng Trữ Khâm Bạch thì không thể.

Nói với cậu rằng anh trai Diêu Trung Hiến bị bắn trong tù không phải là để đe dọa, nói với cậu rằng sẽ có vô số người như Diêu Trung Hiến ở Lam Thành cũng không phải là hoàn toàn không có căn cứ.

Châu Thanh là ai?

Mỗi nghi ngờ này sẽ biến thành nếu một ngày nào đó, anh muốn ngăn cậu tiếp tục sẽ không tìm được lý do hợp lý.

"Còn một chuyện nữa." Trữ Khâm Bạch nói.

Tiết Kì: "Anh Trữ, ngài nói đi."

Trữ Khâm Bạch: "Cắt bỏ người theo dõi Trữ Kiến Hùng, tập trung vào danh sách những người thường xuyên qua lại với ông ta trong hai tháng qua."

Tiết Kì nghi hoặc, "Không phải đã nói là những mối quan hệ cũ của lão Trữ tổng không dễ sử dụng sao?"

"Không dễ sử dụng không có nghĩa là không thể dùng." Ánh mắt Trữ Khâm Bạch lạnh lùng, "Dưới sự sai khiến của lợi nhuận là một ổ rắn rết, động thái của Tân Nguyên tới tấp như vậy rất có khả năng chỉ là bắt đầu thôi. Bên phía cậu chú ý một chút, một khi bọn họ có hành động ở khu vực phía Bắc thì báo cho tôi trước."

"Anh Trữ." Tiết Kì muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút mới nói: "Ba năm trước, anh bắt đầu nhúng tay vào Thịnh Vũ là vì muốn lấy được cổ quyền, khi đó khó khăn lắm mới thoát thân mà không để lại rắc rối gì. Bây giờ trong tay anh cũng đã có đủ bằng chứng, cần gì phải đi lợi lại vũng nước bùn này ở khu vực phía Bắc nữa?"

Tiết Kì còn chưa nói rằng, những chuyện xảy ra vào thời điểm đó đã phải trả

giá bằng cuộc hôn nhân của ngài nữa kìa.

Đến mức mà khi đã hoàn toàn quay trở lại giới giải trí thì cuộc sống riêng tư vẫn là một mớ hỗn độn trên mạng.

Trữ Khâm Bạch dựa vào lưng ghế, "Thoát thân không có nghĩa là kết thúc, hướng chi chuyện này, nói cho cùng cũng không phải là vì cá nhân."

Trữ Khâm Bạch nhớ lại lúc đầu đã nói với những người trong studio rằng, trong lòng Châu tổng của mọi người có lẽ chứa đựng toàn bộ thiên hạ, còn cái người thật sự bị vây hãm ở khu vực phía Bắc kia, bây giờ xem ra đã càng ngày càng chứng thực lời này của anh.

(câu này mình đọc không hiểu và cũng không nhớ anh Trữ từng nói ở đâu luôn =))))))

Lợi ích ăn con người.

Chắc hẳn có không ít người đều muốn nuốt sống cậu.

Trữ Khâm Bạch lại cảm bức ảnh trong tay lên.

Đây có phải là em không? Châu Thanh.

Lúc này, trong một văn phòng sơ sài ở khu ngoại thành phía Bắc của Lam Thành.

Một dãy toàn là nhà cấp bốn.

Châu Thanh cầm một chiếc ly gốm đơn giản, đứng cạnh chiếc bàn vẫn còn được xem là tươm tất duy nhất trong phòng, lật xem thông tin nhân sự trên đó.

"Anh Thanh." Hứa Triều vội vàng đi tới.

Châu Thanh nhìn sang, "Sao vậy?"

Hứa Triêu nói: "Người đại diện dưới trướng Mã Dương không biết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng kế hoạch của chúng ta đều đã nói xong cả rồi, vừa rồi ông ta mở một cuộc họp nhỏ với người bên dưới, đã kích động bảy tám quản đốc nhỏ nói là các điều kiện cần phải bàn bạc lại, bây giờ sắp đánh nhau đến nơi rồi."

Châu Thanh khẽ cau mày nhưng không hề ngạc nhiên, đặt ly xuống: "Đi xem xem."

Lúc Châu Thanh mang theo người qua thì bên đó đã bắt đầu cãi vã rồi.

Có không ít người vây lại xung quanh.

Có người hét lên: "Đừng làm loạn nữa, Châu tổng đến rồi!"

Đám đông lần lượt nhìn về sau rồi lại tự giác nhường sang hai bên.

Châu Thanh tiến lên trước, nhìn người đứng đầu.

Người đàn ông vừa thấy cậu đã mở miệng trước: "Châu tổng, tôi biết cậu muốn nói gì nhưng trước tiên cứ nghe tôi nói trước được không. Tôi biết cậu có vẻ như cũng thật sự đã trao đổi không ít phúc lợi cho mọi người, nhưng tôi mới nhận được tin tức, cách nói của Cục Quản lý hoàn toàn khác với những gì cậu nói, cậu bảo bọn tôi rất cuộc phải nghe ai đây? Ở đây có không ít người đều là người của Mã tổng bọn tôi, tôi với tư cách là người đại diện phải chịu trách nhiệm với họ mà, không phải sao?"

"Chú đang chịu trách nhiệm với ai?" Châu Thanh hỏi, "Tin tức chú vừa nhận được? Là tin tức nhận được từ đâu? Mã Dương nói với chú sao?"

Châu Thanh không tranh luận với ông ta mà trực tiếp vặn hỏi.

Đối phương bị nói đến mức khuôn mặt cứng đờ rồi dứt khoát bắt chấp đạo lý, "Dù thế nào đi chăng nữa, chuyện này chúng ta phải bàn bạc lại."

Vài người mà ông ta mang theo bên cạnh cũng theo đó gào lên.

Xung quanh có không ít người không rõ ra sao đưa mắt nhìn nhau, không biết nên phản ứng như thế nào.

Sắc mặt của Châu Thanh tối sầm lại: "Hứa Triêu."

"Anh Thanh."

Châu Thanh héch cằm, "Những người gây chuyện, một người thì tính một người, tìm người trối lại cho tôi."

Tất cả mọi người: "..."

Không ai có thể ngờ rằng một người từ trước đến nay luôn xử lý mọi việc một cách ôn hoà cũng sẽ đột nhiên đưa ra mệnh lệnh như vậy.

Cũng là Hứa Triêu, người sẽ luôn chấp hành yêu cầu của cậu một cách vô điều kiện, ngay lập tức nói: "Vâng!"

Châu Thanh mang theo người tới, ngoại trừ hai vệ sĩ chuyên nghiệp một ngày chẳng nói được mấy câu mà Trữ Khâm Bạch nhét cho cậu thì những người mà Châu Thanh mang theo lần này đều là những gương mặt quen thuộc với chính những công nhân này.

Hai ba người giữ một người, đó là một chuyện rất dễ dàng.

Hai phút sau, Châu Thanh nhìn xung quanh một vòng, đối mặt với vài người đã tái xanh mặt, nói với người vừa dẫn đầu: "Xúi giục tụ tập, những gì đang chờ đợi chính là mọi người đây biết không? Vì tư lợi của bản thân mà lợi dụng tình cảm của quần chúng, lúc xảy ra chuyện thì ai trong các chú chịu trách nhiệm?"

Một vài quản đốc nhỏ bên dưới đã cúi đầu xuống.

"Ban đêm nhận được thông báo xảy ra chuyện tôi đã biết ngay, trong số này nhất định không thiếu những loại người sẽ thừa nước đục thả câu." Châu Thanh nhìn xung quanh vài giây, "Tôi biết bọn họ chắc chắn không phải là ngoại lệ, đánh dẹp chính đáng và phản hồi ý kiến là đúng, thế nhưng, nếu có người muốn lợi dụng điều này để gây sự, không biết là nhận tiền của ai để gây rắc rối, đều sẽ bị đá ra ngoài như nhau, tuyệt đối không nhân nhượng."

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy giọng nói rõ ràng của Châu Thanh.

Khi đến đây, điều đầu tiên cậu làm là an ủi, sau đó dựa vào tốc độ nhanh nhất để nghĩ ra một kế hoạch, ổn định được lòng người.

Sau đó, cậu cũng không tức tốc rời đi mà là cậu đang đợi.

Quả nhiên, đã có người nhảy ra rồi.

Nhìn vài người với khuôn mặt trở nên ảo não chán chường chỉ trong phút chốc, những người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán.

Có người hét lên: "Châu tổng, chúng tôi nhất định sẽ nghe cậu!"

"Đúng vậy, có người nói rằng sẽ bàn điều kiện cho bọn tôi, ai mà không biết tiền đều sẽ vào túi của chính bọn họ chứ!"

"Nếu như có biện pháp thì ai mà sẵn lòng gây sự chứ, ít nhất bọn tôi không bằng lòng! Kế hoạch của Châu tổng rõ ràng đã rất tốt rồi!"

Châu Thanh ra hiệu cho Hứa Triều mang mấy người vừa rời đi và tìm xem kẻ đứng sau rốt cuộc là người đến từ đâu.

Trong cuộc bãi công quy mô lớn thật sự mà Châu Thanh đã từng chứng kiến, người bình thường rất dễ bị cuốn vào bên trong.

Bọn họ bị các thế lực xô đẩy, không thiếu người bị những kẻ có mục đích

dẫn dắt và lợi dụng, trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh giành lợi ích chính trị.

Vào thời điểm đó, có không ít người đã chết vì trúng đạn hay bị đánh chết bằng gậy.

Thật vô tội biết bao.

Đây là điều Châu Thanh không thể khoan nhượng được nhất.

Đám đông dần dần giải tán.

Châu Thanh đứng đó, một lúc lâu không cử động.

"Châu tổng." Vệ sĩ tiến lên hai bước ra hiệu.

Châu Thanh quay đầu nhìn về hướng mà đối phương ra hiệu, phát hiện phía đó có một chiếc xe màu đen bình thường đang đậu.

"Sao anh lại tới đây?" Châu Thanh lên xe, giữa hai lông mày vẫn còn mang theo sự lạnh lùng chưa tan đi hết.

Trữ Khâm Bạch rời mắt khỏi cửa sổ, ánh mắt tìm kiếm xung quanh khuôn mặt Châu Thanh.

"Đến đón em, mọi chuyện đã xử lý xong chưa?"

Châu Thanh gật đầu, "Gần như thế."

Trữ Khâm Bạch nghiêng người, kéo dây an toàn cho cậu nhưng sau khi cài xong lại không lùi lại ngay.

Châu Thanh cảm nhận được cảm giác được bao quanh bởi một hơi thở quen thuộc, chớp mắt, khuôn mặt vô thức giãn ra.

Cậu dựa vào lưng ghế, ngón tay quẩn lấy cà vạt của Trữ Khâm Bạch, "Anh Trữ."

Trữ Khâm Bạch lấy cà vạt đi, nhướn mày nhìn cậu: "Giọng điệu này nghe có vẻ như muốn làm nũng à?"

Châu Thanh ngược mắt lên, "Em không biết."

Trữ Khâm Bạch lại trả lại cà vạt cho cậu, "Có thể khiến cho anh mềm lòng dễ dàng, thế này mà còn không biết?"

"Nói nghe như thể em giỏi giang lắm vậy." Giọng điệu của Châu Thanh lười biếng, thỉnh thoảng lại kéo cà vạt, "Nếu anh không mềm lòng thì muốn làm gì? Trút giận?"

"Tình huống như vừa rồi đừng đứng gần như vậy, ngay cả vệ sĩ cũng không ngăn nổi một số người phát điên, có hiểu không?" Trong đầu Trữ Khâm Bạch lóe lên dáng vẻ vừa rồi cậu đứng trong đám người, sau đó lại nghĩ tới bức ảnh kia, không nhịn được nhéo mặt cậu, lại đột nhiên hỏi cậu: "Hồi nhỏ em trông như thế nào? Chắc là không giỏi giang như vừa nãy nhỉ, rất đáng yêu?"

Châu Thanh nghi ngờ cách hình dung này, "Đáng yêu?"

Trữ Khâm Bạch: "Châu tổng thích thỏ rất đáng yêu."

Trữ Khâm Bạch không do dự đề cập đến sở thích không để người khác biết kia của Châu tổng, ôm lấy người rồi ước lượng vòng eo gầy gò nhưng dẻo dai, nói: "Phải làm cho em mập lên một chút rồi."

Bởi vì nhột nên Châu Thanh hơi tránh đi.

Bản thân mình hồi nhỏ ư? Châu Thanh đã không còn nhớ rõ nữa rồi.

Đều là những ký ức vụn vặt, là khoảng sân bị bảo mẫu và mẹ đuổi theo sau, là sức lực khi được cha ôm lên đùi lúc viết học viết chữ.

Bầu trời vuông vức bé nhỏ ấy, độ tuổi còn chưa biết những nỗi khổ của nhân gian.

Đã xa lắm rồi.

Châu Thanh dừng hồi ức ngắn ngủi lại, chuyển đề tài hỏi anh: "Anh không bận à?"

Trữ Khâm Bạch nhìn vào mắt Châu Thanh.

Cùng một màu đen láy, cùng một sự thuần khiết.

Ngay cả khi DNA thể hiện cậu là "Châu Thanh", Trữ Khâm Bạch vẫn có linh cảm rằng, nếu như đứa nhỏ trong bức ảnh lớn lên thì cũng sẽ có một đôi mắt như vậy.

Trữ Khâm Bạch cúi xuống và hôn lên mí mắt của Châu Thanh, nói: "Có việc, ngày mai anh phải bay đi nơi khác."

"Đi làm gì vậy?"

"Có một dự án mới cần bàn bạc, nếu thuận lợi thì tháng ba năm sau sẽ khai máy."

Thật ra còn có một lý do khác.

Điểm đến lần này là nơi mà giáo sư lịch sử học Tiết Kỳ đã liên hệ lựa chọn sống để an hưởng tuổi già. Đây là tiện thể mà làm, cũng giống như một sự trùng hợp định mệnh, dù thế nào đi nữa thì vẫn phải đi một chuyến này.

Còn về kết quả thì... không rõ.

Châu Thanh có hơi mệt, nghiêng đầu nhắm mắt lại, đuôi tóc quét qua ống tay áo của Trữ Khâm Bạch, giống như đang lẩm bẩm nói mớ, "Vậy thượng lộ bình an, sớm trở lại."

Cái người vẫn luôn tiến về phía trước, đi mà không quay đầu lại giờ đây đang nằm trong vòng tay anh, như con chim mỏi trở về tổ, dừng lại chốn nghỉ ngơi.

Khuôn mặt Trữ Khâm Bạch thu lại sự sắc bén, không nữa quấy rầy, ghé vào tai cậu nói nhỏ: "Được."

Chương 77: C77: Chương 77

Tin tức Trữ Khâm Bạch sẽ hợp tác với công ty Ngũ Dương lan truyền nhanh chóng, hai năm gần đây, phim điện ảnh và truyền hình do công ty này làm ra đều là mặt hàng bán chạy chất lượng cao. Có người tuyên bố rằng Trữ Khâm Bạch đã đích thân bay tới thảo luận, khả năng hợp tác là rất cao, tập thể fan đồng loạt hoan hô.

"Cuối cùng, thế này là lại có tác phẩm mới đáng mong đợi rồi."

"Hàng tích trữ của anh Trữ quả thật không nhiều, "Tôi không phải tôi" giữa chừng xảy ra chuyện, bây giờ chỉ còn lại "Mộng phù du" cuối năm thôi, quả thật nên chọn kịch bản mới rồi."

"Chỉ cần anh ấy không rời khỏi giới là tôi đã cảm tạ trời đất lắm rồi. Nghĩ lại gần đây, cuộc hôn nhân này đã âm ỉ đến sôi sùng sục, bản thân anh ấy lại còn kinh doanh đầu tư, nếu một ngày nào đó đột nhiên tuyên bố giải nghệ, fan sự nghiệp như tôi thật sự sẽ khóc chết mất."

"Làm sao có thể? Vừa nhìn anh ấy là biết kiểu người vì sự nghiệp rồi có được không, tác phẩm mỗi năm tuy rằng quan trọng chất lượng hơn số lượng nhưng cũng chưa từng đứt quãng bao giờ."

"Hy vọng cái vị kết hôn cùng anh ấy kia không gây cản trở, đừng có làm ra mấy hành động bất ngờ."

"Tôi cảm thấy khả năng không cao nha, đã âm ỉ lâu như vậy rồi vẫn hoàn toàn bí ẩn, nếu như không phải có thỏa thuận bí mật thì quả thật có thể xem như một người an phận."

"An phận? Đừng quên bài đăng bị bóc ra lúc mới đầu, tôi cho rằng khả năng có thoả thuận và bị ràng buộc còn cao hơn một chút."

Âm thanh kêu gọi hợp tác của fan hâm mộ rất lớn.

Đây không phải là lần đầu tiên bên phía Ngũ Dương chia cành ô liu ra, vốn dĩ là bọn họ định mang theo người bay tới Lam Thành, thế nhưng lần này Trữ Khâm Bạch lại đích thân dẫn người tới, thành ý này khiến cho bên phía Ngũ Dương có chút được ưu ái mà sinh ra lo sợ.

Mặc dù kịch bản hiện tại chỉ mới hoàn thành được nửa phần đầu, hai bên thế nhưng lại ăn nhịp với nhau một cách không ngờ, buổi sáng vừa mới đón ekip của anh Trữ tại sân bay thì buổi chiều đã trực tiếp ký hợp đồng.

Người phụ trách của đối phương kéo Trần Đăng Đăng lại, nói: "Tối nay bọn tôi đã đặt một phòng riêng, gọi cả anh Trữ cùng dùng bữa đi."

Trần Đăng Đăng nhìn người cầm chìa khóa xe rời khỏi tòa nhà kia một cái, ngượng ngùng nói: "Chiều nay Trữ Khâm Bạch có sắp xếp khác rồi, e rằng không đi ăn tối được rồi."

"Vậy sao?" Đối phương nhìn theo, nuối tiếc nói: "Công ty bọn tôi có không ít người là fan của anh Trữ, còn nghĩ buổi tối có thể cùng anh ấy ăn cơm và chụp ảnh chung nữa chứ." Sau đó lại nói: "Vội như vậy, anh Trữ có việc gì gấp sao?"

Trần Đăng Đăng trả lời một cách lão luyện: "Là việc riêng, cũng không nói với bọn tôi nữa. Nhưng mọi người cứ yên tâm nhé, lúc về tôi sẽ bảo công ty gửi cho mọi người một ít ảnh đã ký tên. Còn về chụp ảnh chung, sau này cơ hội hợp tác còn nhiều mà."

"Vậy cảm ơn cô nhé, Đăng Đăng."

"Đừng khách sáo, anh Trữ dễ nói chuyện lắm."

Khóe miệng của những người khác cong lên.

Mặc dù việc ký kết hợp đồng lần này diễn ra suôn sẻ nhưng lại quá mức suôn sẻ, bọn họ không hề nghĩ rằng Trữ Khâm Bạch là một người dễ nói chuyện mà ngược lại còn có hơi khó mà nhìn thấu. Ký hợp đồng xong lại rời đi vội vàng, giống như có việc quan trọng hơn phải đi xử lý vậy.

Bốn giờ chiều, Trữ Khâm Bạch lái một chiếc siêu xe thuê vào con hẻm Tường Vi nổi tiếng ở Cát Thành.

Khí hậu của Cát Thành ấm áp hơn nhiều so với Lam Thành.

Vào mùa này, trên bức tường của những ngôi nhà trong cả con phố đều có những đóa hoa đỏ, trắng, tím đủ màu sắc đang chạy dọc.

Anh bắt đầu tìm dọc theo số nhà.

Trữ Khâm Bạch cuối cùng cũng đỗ xe trước một biệt thự nhỏ hai tầng có hàng rào bao quanh.

Người có thể sống ở đây đều không thiếu tiền, lái một chiếc xe thể thao cũng không đủ thu hút sự chú ý, mãi đến khi Trữ Khâm Bạch xuống xe mới không ngừng có người đi đường nhìn về phía anh.

Có một vài bà cô trung niên mặc váy đầy màu sắc, xách giỏ nhiệt tình tiến về phía trước, nói: "Ui cha, cậu là một minh tinh nhỉ?"

"Hình như là vậy, hình như tên là cái gì Bạch ấy, cao lớn đẹp trai, giống y hệt luôn."

Trữ Khâm Bạch cũng không phủ nhận, gật đầu: "Trữ Khâm Bạch.". Xi hãy đọc ryệ ại [TTUYeN. N]

"Ồ, là thật luôn này."

"Chúng ta thế mà cũng có thể gặp được minh tinh cơ."

"Nhưng mà tôi nói này, cậu chàng đẹp trai Trữ cái gì đó Bạch này, cậu đang muốn tìm người sao?"

Trữ Khâm Bạch nhìn ngôi nhà với cửa kính đóng chặt bên tay trái một cái, hỏi: "Tôi muốn hỏi có phải giáo sư Triệu sống ở đây không?"

"Đúng vậy, đúng vậy, cậu tìm ông ấy à."

"Giờ này mỗi ngày ông ấy đều phải ra ngoài đi dạo, nhưng nhìn giờ thì cũng sắp về rồi."

Trữ Khâm Bạch vừa mới nói cảm ơn xong thì có tiếng động từ phía sau truyền đến.

Chỉ nghe thấy tiếng chó sủa, giây tiếp theo anh liền cảm thấy như có thứ gì đó cán vào quần mình.

Cúi đầu nhìn một cái, là một cục màu trắng, trùng hợp lại là một con Phốc sóc.

Đôi mắt như quả nho đen, bộ lông dài bông bành, cán ống quần của người ta nhưng lại không hề khiến cho người ta cảm thấy hung hãn mà ngược lại càng giống như đang chơi đùa.

Vị giáo sư già gần bảy mươi tuổi chấp tay sau lưng chậm rãi đi đến, gọi một tiếng: "Đào Đào."

Chó Phốc sóc liền hưng phấn nhả gấu quần ra, ngẩng đầu lên vẫy đuôi với Trữ Khâm Bạch.

Ngược lại là Trữ Khâm Bạch, lúc nghe thấy tên của con chó Phốc sóc thì đồng tử có hơi co lại.

Sau đó, anh ngồi xổm xuống rồi ôm con chó lên.

Mấy bà cô bên cạnh nhiệt tình nói: "Lão Triệu, cậu chàng đẹp trai này tìm ông, lại còn là minh tinh cơ."

"Lão Triệu, có phải là cuốn sách nghiên cứu lịch sử mới ra của ông nổi tiếng rồi không? Tôi thấy cứ thỉnh thoảng sẽ có người tìm đến ông, có phải là muốn mời ông làm cố vấn điện ảnh không?"

Giáo sư nhìn Trữ Khâm Bạch một cái rồi lại nhìn con chó anh đang ôm của mình, phớt lờ những lời hỏi thăm không ngừng xung quanh, đẩy hàng rào trong sân rồi nói: "Đi vào đi."

Để lại tất cả những tiếng xì xào bàn tán phía sau lại bên ngoài.

Trữ Khâm Bạch đi theo giáo sư vào nhà, vừa bước vào phòng khách liền phát hiện trong nhà chất đủ các loại sách báo, rất có hương vị văn học, giáo sư già rót cho anh một ly nước, thái độ không lạnh nhạt nhưng cũng không nhiệt tình.

Ông thấy anh nhận lấy rồi mới hỏi: "Làm thế nào cậu tìm được tôi vậy?"

Trữ Khâm Bạch đi theo sau, "Chúng tôi đã tốn rất nhiều công sức mới biết được ngài là người duy nhất trong cả nước biết được một ít nội tình. Tôi rất mạo muội đến cửa quấy rầy, nhưng việc này đối với tôi rất quan trọng."

Giáo sư già nhìn anh một cái, "Vậy cậu nói đi, cậu muốn hỏi cái gì?"

Trữ Khâm Bạch: "Vẫn là câu hỏi ban đầu lúc liên hệ với ngài, họ của nhà chồng chị gái Phạm Trọng Thanh là gì?"

Không đợi giáo sư mở miệng, Trữ Khâm Bạch liếc nhìn con chó Phốc sóc đang chạy quanh nhà rồi lại nói: "Sau khi gặp ngài, có lẽ tôi lại phải mạo phạm hỏi thêm một câu hỏi nữa. Con chó của ngài lấy tên là Đào Đào có phải là ngẫu nhiên không?"

Vốn dĩ khi nghe câu hỏi đầu tiên, vị giáo sư già vẫn không có cảm xúc gì.

Cho đến khi Trữ Khâm Bạch hỏi câu hỏi thứ hai, đối phương ngược lại đã trở nên nghiêm túc, không trả lời anh ngay mà hỏi ngược lại: "Tại sao cậu lại muốn điều tra những tài liệu này? Phải biết rằng niên đại đó đã trôi qua rất lâu rồi, cũng hiếm khi có người đi tìm hiểu những vấn đề đó. Về phần Phạm Trọng Thanh, tôi biết các cậu đã quay một bộ phim và tìm hiểu những tư liệu liên quan đến ông ấy ở khắp nơi, nhưng nếu bộ phim đã quay xong rồi, điều cậu đang tìm hiểu lại là một chuyện không liên quan gì mấy đến Phạm Trọng Thanh là chị của ông ấy được gả cho ai, vì sao vậy?"

Trữ Khâm Bạch không hề vì những câu hỏi này mà thể hiện ra bất kỳ cảm xúc nào.

Anh tránh sang một bên, ra hiệu trước: "Ngài ngồi xuống trước đi."

Đợi đến khi giáo sư ngồi xuống rồi, Trữ Khâm Bạch mới ngồi xuống đối diện.

Anh chống khuỷu tay lên đầu gối, suy nghĩ một chút mới nói: "Có lẽ ngài sẽ không tin, một người mà tôi quen biết có thể có liên quan đến gia đình này. Người này đối với tôi cũng quan trọng không kém, cho nên tôi muốn tìm thử xem."

Vị giáo sư già vẫn luôn lắng nghe, hỏi anh: "Người này bao nhiêu tuổi?"

"Năm nay hai mươi sáu."

"Vậy thì không thể nào." Giáo sư đặt chiếc ly trong tay xuống, giống như đang than thở và cũng là khẳng định, nói thẳng: "Gia đình đó không có hậu duệ. Về cơ bản không còn ai sống sót trong thời cuộc đó, càng đừng nói đến là một người đời sau chỉ hai mươi mấy tuổi."

Trữ Khâm Bạch không hề tỏ ra bất kỳ sự không tin hay nghi ngờ gì với giọng điệu khẳng định này, chỉ là lúc nghe đến việc không còn ai sống sót thì hơi siết chặt tay lại.

Giáo sư nhìn thấy phản ứng của anh, hai giây sau mới nói: "Nói cho cậu biết cũng không sao cả, chồng của chị gái Phạm Trọng Thanh họ Châu."

Thình thịch hai tiếng, là tiếng tim đập trong lồng ngực.

Giọng nói của Trữ Khâm Bạch bắt đầu khàn đi, "Chắc chắn sao?"

Vị giáo sư già chỉ dứt khoát đứng dậy đi lên lầu, vài phút sau lại đi xuống, đưa cho anh một chiếc hộp đựng đồ nhỏ.

Đó là một kiểu hộp gỗ chạm khắc hoa văn có cảm giác rất lâu đời, trên đó có một chiếc khóa nhỏ có hơi gỉ sét.

Dùng chìa khoá mở ra.

Bên trong hầu như chẳng có gì, chỉ toàn là báo cũ.

Có bản hoàn chỉnh, cũng có bản rõ ràng là bị kéo cắt ra, bởi vì đã quá cũ nên khi lật lên cần phải cẩn thận hơn cả cẩn thận mới không làm hỏng giấy.

Và bản in nằm ở trên cùng kia có tiêu đề rất bất ngờ —— Hội trưởng thương hội Châu Triệu Đường bị ám sát ở lối vào thương hội ngày hôm qua, chết ngay tại chỗ.

Bản in ngay bên dưới đã là năm thứ hai sau bản đầu tiên.

Tình cờ lại chính là về chị gái của Phạm Trọng Thanh mà Tiết Kỳ đã nhắc đến.

Phạm Tú Vân, góa phụ của Châu Triệu Đường đã liên hợp với mười lăm giáo viên đại học bí mật che giấu chuyện đảng nổi loạn.

Một số cái kẻ tiếp được cắt từ góc báo, không có cái nào là không liên quan đến nhà họ Châu.

Lất nha lất nhắt, có thể ghép lại thành một bức tranh còn sót lại về nhà họ Châu, một gia tộc lớn vào cuối thời nhà Thanh lúc đó.

Dấu vết cuối cùng đến từ tầng dưới cùng của chiếc hộp nhỏ.

Năm 1936, Phạm Tú Vân lâm bệnh nặng, gia nghiệp nhà Châu rơi vào tay người khác đã là kết quả.

Cho đến đầu mùa thu, việc gia nghiệp trở lại chủ cũ vẫn chậm chạp không có đoạn sau, đến khi có tin tức lại lần nữa thì lại là một tin đồn nhỏ.

Nghe nói rằng vị con trai độc đinh kia của nhà họ Châu đã lặn lẽ về nước từ nửa năm trước.

Sau khi hòa giải giữa các bên, chân tướng về cái chết của người cha mới được tiết lộ trước công chúng, hai bên phía trên giậm chân nhưng không thể làm gì được vị nhân tài mới xuất hiện phú quý ngất trời này.

Hàng chữ được in ở phía dưới cùng là lời từ chính miệng cậu, nghe nói đã châm biếm đến mức khiến cho mặt mũi không ít người tái mét.

Thời cuộc nhiều khó khăn, nhà họ Châu chưa bao giờ hổ thẹn với quốc gia, chưa bao giờ hổ thẹn với nhân dân, nay kế thừa và làm theo lời dạy của tổ tiên, không dám lơ là dù chỉ một chút. Nếu có bất kỳ kẻ nào đi ngược lại với việc này, kẻ đó là những con sâu mọt của đất nước, chư quân có thể tự soi lại mình trong gương xem có phải hay không — Châu Thanh.

Mắng người khác là sâu mọt, bảo người ta tự đi mà soi gương.

Cái người vừa từ nước ngoài trở về kia cũng từng có thời khắc khí phách cuộn cuộn khó mà kiềm chế vào thời điểm đó.

Trái tim của Trữ Khâm Bạch thắt chặt lại dữ dội, ngón tay cái dùng sức lướt qua hai chữ này.

Châu, Thanh.

Châu Thanh này có phải là Châu Thanh kia không?

Trữ Khâm Bạch nghĩ đến dáng vẻ ngược mắt lên khi châm biêm người khác của người kia, dùng giọng điệu nhẹ nhàng sỉ nhục anh rằng, con người anh sao có thể không biết điều như vậy chứ?

Nghĩ đến khi cậu uống say, đối mặt với sự thăm dò.

Nhấn mạnh từng từ, từng từ một, tôi, tên là, Châu, Thanh.

Vậy nên, thật sự là một linh hồn đến từ rất lâu về trước sao?

Vượt qua mọi lời giải thích khoa học, được miêu tả trong những tờ báo cũ đầy bí ẩn và sắc thái không rõ ràng.

Trong lòng Trữ Khâm Bạch cuộn cuộn như biển, nếu như suy đoán này không có sai sót, vậy thì hoàn toàn có thể giải thích vì sao cậu lại hiểu rõ về Phạm Trọng Thanh như vậy, vì sao lại khác biệt long trời lở đất với Châu Thanh ban đầu, lại còn thông thạo vẽ tranh, cả người đầy kiến thức kinh doanh và có thể thổi được kèn harmonica một bài hát thời Dân Quốc.

Từng việc, từng việc một đều bắt đầu có dấu vết để lần ra.

Vậy sau khi cậu kế thừa gia nghiệp lại xảy ra chuyện gì?

Nếu như là thật, vậy làm thế nào cậu lại trở thành "Châu Thanh"?

Phạm Trọng Thanh có xuất thân ẩn tượng thì thiếu gia nhỏ nhà họ Châu này làm sao có thể không sinh ra trong gấm vóc. Thật khó để tưởng tượng, trong một môi trường lớn lên như vậy, cậu lại làm thế nào để thuyết phục bản thân chấp nhận mọi thứ của kiếp này từng bước, từng bước một.

Trữ Khâm Bạch cố gắng hết sức để kìm nén cảm xúc, lấy bức ảnh nhỏ kia từ trong túi ra rồi đặt nó lên trên bài báo, đẩy nó đến trước mặt vị giáo sư

này, hỏi: "Ngài có biết đứa trẻ trong bức ảnh này có phải chính là thiếu gia nhà họ Châu trong bài báo này không?"

Vị giáo sư già vừa cầm kính lên đeo vào, một tay vừa cầm bức ảnh lên, sau khi xem một lúc thì lắc đầu, nói: "Không biết."

Giáo sư trả lại bức ảnh, thấy Trữ Khâm Bạch để tâm đến chuyện này như vậy thì cũng dứt khoát để lộ chân tướng, nói thẳng: "Vị thiếu gia nhà họ Châu này chưa từng để lại một bức ảnh nào, ông ấy chết vào năm 1945. Đã từng làm rất nhiều hoạt động trong bóng tối, tin tức về cái chết được biết đến là vì ông ấy từng họ Châu, tất cả những thông tin rõ ràng khác đều đã bị xoá sạch rồi."

Lại một nhát búa nặng nề nữa nện xuống.

Thân phận, kinh nghiệm và kết cục này đều nặng nề, những gì mà người trong thời bình chưa từng trải qua thật khó mà tưởng tượng nổi.

Đáy mắt Trữ Khâm Bạch cuộn lên cảm xúc mạnh mẽ và cuộn cuộn không thể dừng lại, giọng nói khản đặc: "Chết vào năm 1945?"

"Đúng vậy..." Vị giáo sư già chỉ vào chiếc hộp, "Tôi có được những tin tức này không phải là nhờ kết quả nghiên cứu lịch sử nhiều năm, mà là nhờ mẹ tôi."

"Mẹ của ngài?"

"Điều này sẽ quay trở lại câu hỏi thứ hai của cậu."

"Con chó Phốc sóc tên là Đào Đào không phải là một cái tên được chọn ngẫu nhiên mà là bởi vì con chó đầu tiên mà mẹ tôi nuôi tên là Đào Đào. Bà ấy nói nó được gia đình tặng cho, vậy nên tất cả những con chó sau này nuôi đều cùng giống và cùng một cái tên. Hồi nhỏ bà ấy đi lạc gia đình nên chỉ nhớ được một ít ký ức vụn vặt, về sau được một cặp vợ chồng bán hàng rong nuôi lớn, khi trưởng thành đã từng đi tìm người nhà dựa theo ký ức,

đây đều là những gì mà bà ấy thu thập được. Những thông tin mà tôi nhắc đến với bên ngoài không nhiều, cậu có thể tìm được tôi cũng xem như là một loại duyên phận. Trong thế giới này, người còn biết về những điều này không còn ai khác đâu."

Không một ai nhớ đến, dường như là số phận của vô số người trong thời đại đó.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới người này nói là Châu Thanh, là cái người mà trước khi đi vẫn còn nằm trong lòng anh bảo anh sớm trở lại, Trữ Khâm Bạch liền có một cảm giác thống khổ như bị dao cắt.

Trữ Khâm Bạch cố gắng kiềm chế, hỏi rõ: "Vậy mẹ của ngài thì sao?"

Vị giáo sư già mỉm cười giải thoát: "Cũng đã mất gần hai mươi năm rồi."

"Bà ấy là người đời sau của nhà họ Châu sao?"

"Không phải, chỉ có bà nội của tôi họ Châu, là chị họ của thiếu gia Châu. Còn mẹ của tôi thì hẳn là phải gọi ông ấy một tiếng chú nhỏ."

Lúc Trữ Khâm Bạch ra khỏi căn nhà đã là xẩm tối.

Một nửa bầu trời bị bao phủ bởi những đám mây đen.

Nhà họ Châu không ai may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Cha mất mẹ qua đời, ông chủ Châu hai mươi tuổi mang theo gánh nặng trên vai thay cho cha.

Châu Thanh của sau này đã luôn vì đất nước trong âm thầm.

Cuộc gặp mặt trực tiếp này là một cuộc truy tìm chứng cứ vượt thế kỷ, những chân tướng và sự thật được chứng kiến nặng nề đến mức đủ để rút cạn xương sống. Trữ Khâm Bạch, người luôn tự tin rằng mình cái gì mà chưa từng thấy qua, khi nghĩ đến đầu ngón tay cũng hơi run lên.

Anh cầm chìa khóa mở cửa xe, lên xe, nổ máy rồi khởi động. Trong đầu anh không ngừng xẹt qua từng lời Châu Thanh từng nói, từng chi tiết mỗi lần ở chung, càng ngày càng phát hiện ra rằng giống hệt như Châu Thanh mà anh tìm thấy này đây.

Anh thậm chí còn không cần tìm Châu Thanh để xác nhận, trong lòng thật ra đã chắc chắn được 90% rồi.

Lần trước đi tảo mộ, đối diện với tấm bia của Tần Nhược, anh nói trong lòng anh không thể hiểu nổi, bây giờ hiểu rồi thì mở miệng ra dường như có sức nặng ngàn cân.

Anh phải hỏi như thế nào đây?

Hỏi cậu cảm nhận thế nào về những thăng trầm trong cuộc đời? Hỏi cậu về nỗi thống khổ khi cha mẹ chết hết? Hỏi cậu chết ra sao, rồi sống lại như thế nào?

Trữ Khâm Bạch đột nhiên hiểu được sự lùi lại từng bước lại từng bước của cậu trước đây.

Anh chưa bao giờ trải qua nhưng chỉ nghĩ thôi đã thấy đau đớn rồi, đối mặt với Châu Thanh, nên hỏi bắt đầu từ đâu đây? Hỏi thế nào bây giờ?

Trên đường chân trời xa xôi, những tia chớp cuộn cuộn trong những tầng mây.

Tiếng chuông reo lên, anh nhẩn nút trả lời.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Tiết Kỳ, "Anh Trữ, vừa nhận được tin tức, Trữ tổng bị một vài cổ đông cũ hợp lại gây sức ép, sự việc khá phức tạp."

Hiện tại Trữ Khâm Bạch không có tâm trạng để ứng phó với chuyện này, "Nhân từ nương tay với lão già, sớm muộn gì cũng sẽ có rắc rối này."

Tiết Kỳ: "Thế nhưng Trữ tổng đã khẩn cấp tìm đến Châu tổng, lúc chiến lược Phủ Thành diễn ra, hợp tác giữa Thịnh Vũ và Châu thị rất sâu. Vừa rồi có người gửi tin nhắn cho tôi, Châu tổng xác nhận sẽ cùng chung tay, đã lên đường gấp gáp đến đó rồi."

Vùng trán của Trữ Khâm Bạch ngay lập tức trở nên nghiêm túc, bị đè nén bởi sự nặng nề khi vừa biết được mọi chuyện và sự không vui của hiện tại, cảm xúc đan xen phức tạp.

Anh đạp chân ga, "Tìm người đến trông chừng em ấy, tôi sẽ về ngay."

Chương 78: C78: Chương 78

Sáng sớm, trước tòa cao ốc của tập đoàn Thịnh Vũ, bầu không khí đã khác trước.

Lãnh đạo của các bộ phận đứng thành hai hàng, thỉnh thoảng mới dám nhỏ giọng xì xào bàn tán vài câu, một vài người mới đến muộn không biết gì bị thế trận này dọa sợ, trốn ở phía sau nhỏ giọng hỏi đồng nghiệp đã xảy ra chuyện gì?

Đồng nghiệp nhỏ giọng nói: "Hôm nay công ty sẽ tổ chức một cuộc họp lớn, tất cả quản lý cấp cao đều sẽ đến."

"Thật là như lời đồn sao? Trữ tổng sắp phải ra nước ngoài rồi?"

"Không rõ nữa, cũng có thể chỉ là tung tin vịt, dù sao thì lão Trữ tổng cũng sẽ quay trở lại chiếm giữ nhĩ... Suyt, đừng nói nữa, có xe tới kìa."

Bảy tám chiếc ô tô con màu đen từ từ lái vào hành lang trước cổng tòa nhà. Các cổ đông và lãnh đạo hiếm khi xuất hiện vào ngày thường lần lượt xuống xe, trao đổi ánh mắt với nhau, để lộ tin tức như đã hiểu ngầm với nhau.

Cho đến cuối cùng lại có thêm ba chiếc xe lái vào, mọi người lần lượt quay đầu nhìn lại.

Bước xuống từ trên hai chiếc ô tô trước và sau đều là vệ sĩ đeo kính đen, bọn họ nhanh chóng lao đến bên cửa xe của chiếc ở giữa rồi mở ra, một giây sau, một đôi giày da đen không dính một hạt bụi bước xuống.

Người đến cúi đầu, khom người xuống xe khiến cho không ít người nhìn mà

sững sờ.

Có cổ đông quen biết không biết nghĩ đến gì mà thay đổi sắc mặt, mở miệng đã nói: "Châu tổng? Sao hôm nay cậu lại tới đây?"

"Ngô tổng ngạc nhiên lắm sao?" Châu Thanh dẫn đầu tiến lên hai bước, cười như bình thường, nhìn thoáng qua cửa rồi thu tầm mắt lại, vừa cởi găng tay vừa nói: "Tôi nghe nói hai ngày nay giá trị thị trường của Thịnh Vũ có dao động rất lớn, các vị cũng biết rồi, Châu thị có được ngày hôm nay không thể không có công lao của Thịnh Vũ. Mọi người có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chịu (*), hôm nay Trữ tổng đặc biệt mời tôi đến dự thính."

(*) bản gốc là **一荣俱荣一损俱损**, ý chỉ là một người được vinh hoa thì những người khác cũng được vinh hoa, một người bị tổn hại thì những người khác cũng bị tổn hại.

Lời này được nói rất khéo léo, nhưng ý tứ ở trong đó không khó để đoán ra được.

Nếu đặt trong một năm trước, bất kỳ một cổ đông nào của Thịnh Vũ cũng sẽ không để Châu thị vào trong mắt nhưng thị trường đang thay đổi trong nháy mắt, Châu Thanh của bây giờ cũng mang theo sự uy hiếp.

Một khi cậu công khai bày tỏ chiến tuyến, sự việc sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Một vị lãnh đạo trung niên cười lạnh chế giễu: "Xem ra khu vực phía Bắc không đủ cho Châu tổng bận rộn nhỉ, Thịnh Vũ này thành lập nhiều năm rồi, giống như không ít mấy lão già bọn tôi đều cùng với Kiến Hùng gây dựng nên. Nói cho cùng, hôm nay cùng lắm chỉ là giữa cha con nhà họ Trữ xảy ra tranh chấp về ý kiến, tuổi Châu tổng còn trẻ như vậy, nhúng tay vào việc này không tốt lắm nhỉ?"

"Lời này ngài nói sai rồi." Giọng điệu của Châu Thanh lạnh nhạt, "Trên thương trường không có cha con, huống hồ gì sự việc có liên quan đến lợi ích của Châu thị tôi, ở đâu ra cái đạo lý sống chết mặc bay chứ."

Châu Thanh chặn lời nói này lại, sau đó lại ngược mắt lên nhìn đối phương, cười nói: "Hơn nữa, ngài đã nói đây là tranh chấp giữa cha con nhà họ Trữ, vậy thì cũng là việc nhà của nhà họ Trữ, sáng sớm thế này các vị vội vàng đến đây xen vào việc nhà người khác, có phải là cũng không có đạo lý như vậy hay không?"

Châu Thanh nói đến mức khiến cho một nhóm người già tái mặt.

"Châu Thanh! Người trẻ tuổi vẫn đừng nên kiêu ngạo quá mới tốt."

Sắc mặt của Châu Thanh không thay đổi, đưa bao tay sang bên cạnh, trả lời: "Ngài nhất định phải nói như vậy, nếu đổi thành người lớn tuổi, chẳng phải gọi là cậy già lên mặt sao?"

Châu Thanh biết rõ rằng trong bất kỳ tình huống nào, lùi một bước mới là phiến phúc.

Năm 39, cậu thay cha quay lại thương hội, khi đó không chỉ là áp lực từ các giới bên ngoài mà bên trong còn là một mớ hỗn độn. Gián điệp xâm lược, mượn danh hiệu góp vốn, đã khuấy động nước hồ đến mức đục ngầu không thể tả.

Châu Thanh mang theo người, chĩa súng vào nhau với người khác trước quảng trường Huy Mã công quán, viên đạn xẹt qua tai sẽ mang đến cảm giác mất đi thính giác tạm thời.

Sau lần đó, sau cuộc thanh trừng và chỉnh đốn, mọi việc mới trở nên suôn sẻ.

Trong những sự việc mà cậu đã từng trải qua và chứng kiến đều có một đạo lý.

Công bằng và chính nghĩa chưa hẳn sẽ chiếm ưu thế, đối mặt với sự đàn áp cũng không thể một mực nhượng bộ.

Bạn phải xác định chính xác điểm then chốt, một đòn đánh trúng phóc.

Trên tầng cao nhất của Thịnh Vũ, Châu Thanh đặt tài liệu mang theo lên bàn.

Sắc mặt Trữ Húc Minh mang theo vẻ mệt mỏi, mở ra rồi lướt qua, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu một cái.

"Số liệu có chính xác không?" Trữ Húc Minh hỏi.

Châu Thanh: "Đương nhiên. Chiến lược hợp tác giữa Châu thị và Thịnh Vũ hiện tại đã đạt 20% doanh thu của cả tập đoàn trong vòng nửa năm. Anh cả, anh và em đều biết điều này có nghĩa là gì. Bọn họ cùng lắm cũng chỉ đang nhắm vào phân chia lợi nhuận kén xù cuối năm mà thôi, chưa hẳn sẽ thật sự sẵn sàng đảm đương rủi ro lớn như vậy."

Sắc mặt Trữ Húc Minh tối sầm lại, "Anh không ngờ ba sẽ làm quyết liệt như vậy, bên phía anh vừa mới có hành động, ông ấy thế mà lại thật sự muốn trực tiếp điều anh ra nước ngoài."

Châu Thanh ngồi trên chiếc ghế văn phòng đối diện, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Tầm nhìn từ đây đủ để nhìn rõ toàn bộ trung tâm tài chính của Lam Thành, một tầng nắng vàng đang phủ lên những tòa nhà chọc trời.

Châu Thanh chậm rãi nói: "Địa vị cao này của Thịnh Vũ, quả thật không tầm thường."

"Cái gì?" Sự chú ý của Trữ Húc Minh đang phân tán nên không nghe rõ.

Châu Thanh quay đầu lại, cười nói: "Anh cả, hoa quá sặc sỡ sẽ làm con người ta loá mắt, một khi những trói buộc trên người nhiều lên rồi sẽ quên mất rằng thật ra bản thân mình có năng lực tự cởi dây thừng."

Trữ Húc Minh sao có thể không hiểu chứ, dựa vào ghế rồi nhắm mắt lại.

"Đúng rồi, quên hỏi mắt, Khâm Bạch đâu rồi?" Anh ngồi thẳng dậy hỏi.

Châu Thanh cầm ly cà phê thư ký mới bung vào lên, cũng không uống mà chỉ cầm trong tay, "Đi Cát Thành rồi, cần thương lượng việc hợp tác."

Trữ Húc Minh cười khở: "Cũng may nó không có ở đây, nếu có nó thì nhất định sẽ nói anh đáng đời."

"Anh ấy vẫn luôn như vậy, cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Cậu nhớ lại lúc đầu khi gặp anh cũng chưa từng thấy anh ăn nói khách sáo bao giờ, cười nói: "Nhưng mà chuyện hôm nay ngược lại em cảm thấy là chuyện tốt. Lịch sử nội bộ Thịnh Vũ để lại không ít vấn đề, cũng xem như là một cơ hội. Ngài Trữ có lẽ cũng không ngờ bên phía anh đã để lại người kế nhiệm nên mới luôn cảm cụ mãi như vậy."

Trong mắt Trữ Húc Minh lóe lên một tia xót xa: "Lúc đầu ông ấy tận tay trao công ty cho anh, ít nhất vào thời điểm đó, anh cho rằng đó là thật lòng."

Châu Thanh không bình luận gì về điều này.

Cậu biết rằng việc Trữ Kiến Hùng xuống ngựa có lý do rất lớn là vì Trữ Khâm Bạch.

Sói đầu đàn bị một thằng nhãi con cắn xé, cảm thấy không thể hoà hợp được nên quay đầu ở ẩn, chọn một đứa trông có vẻ ngoan ngoãn vô hại. Việc này rất giống một thủ đoạn tra tấn, người dựng lên nhà tù cho rằng sau khi giam giữ người trong bóng tối một thời gian dài thì cảm thấy phạm nhân sẽ bắt đầu quen với nó.

Về mặt sinh lý, Châu Thanh không thích những người như vậy.

Bởi vì dự.c vọng kiểm soát tất cả của loại người này rất đáng sợ, sẽ tàn nhẫn bóp chết những ai dám phản kháng.

Châu Thanh nhìn Trữ Húc Minh ở trước mặt, nghĩ đến Trữ An Nam, người có đứa con suýt nữa bị bắt đi, cuối cùng trong đầu xuất hiện dáng vẻ Trữ Khâm Bạch mang người đến, bình tĩnh chúc người kia phúc như Đông Hải.

Đứa con bất hiếu trong mắt của tất cả các vị khách trong sảnh lớn chính là người duy nhất trốn thoát khỏi nhà tù phải không?

Con sói nhỏ nhất ấy, quay đầu đã biến thành một con mãnh thú hung hãn, cắn trả một miếng.

Sự liên tưởng này khiến cho khoé miệng Châu Thanh khẽ cong lên một nụ cười nhạt.

Trữ Húc Minh ở đối diện chú ý tới, thu lại nỗi niềm rồi thở dài nói: "Nếu như Khâm Bạch biết anh kéo cậu xuống nước thì có lẽ tên tuổi của anh cả anh đây cũng xong luôn."

"Anh ấy sẽ không đâu." Châu Thanh nói.

Trữ Húc Minh nhìn cậu, chắc chắn: "Sẽ."

"Nhưng hôm nay em xuất hiện Thịnh Vũ không chỉ là giao tình hợp tác," Châu Thanh liên tưởng đến công ty đứng sau vụ náo loạn của công nhân vừa điều tra ra được, rồi lại nghĩ về mọi việc xảy ra trong khoảng thời gian này, chậm rãi nói: "Kế hoạch Vọng Giang Thành phải cố gắng hết sức để tránh phát sinh thêm phiền toái, giúp anh cả cũng giống như giúp chính em mà thôi."

Việc Tân Nguyên gây rắc rối ở Bắc Kinh lúc đó và chuyện các công nhân bị xúi giục bởi người có ý đồ lần này đều trông có vẻ như làm việc độc lập và không có chút liên quan gì, nhưng khi gộp lại liền mang đến cho cậu cảm giác không thể chờ đợi.

Thời gian đã đến gần trưa.

Sắc mặt từng cổ đông một đều lộ ra vẻ xanh xao, bước ra khỏi phòng họp.

Châu Thanh và Trữ Húc Minh sóng vai đi phía sau, theo sau còn có không ít cấp dưới thành một nhóm người hoành tráng.

Đi ra ngoài không bao lâu, Châu Thanh phát hiện người phía trước còn chưa rời đi, đúng lúc thư ký của Trữ Húc Minh cũng vội vàng chạy tới.

"Có chuyện gì vậy?" Trữ Húc Minh hỏi.

Sắc mặt của thư ký có chút kỳ quái, dừng hai giây, do dự nói: "Cậu ba tới rồi."

Trữ Húc Minh đột nhiên nguốc mắt lên, sau đó lại quay đầu nhìn Châu Thanh một cái.

Châu Thanh không hề chú ý tới ánh mắt này, nghe thư ký nói xong thì sự chú ý của cậu đã đặt ở vị trí cách đó không xa.

Trữ Khâm Bạch đứng ở đối diện cách đó mười mét, không mang theo bất kỳ ai, tay cầm một chiếc vali nhỏ, khí chất vẫn như cũ nhưng không hiểu sao lại khiến cho Châu Thanh cảm thấy trên người anh có một hương vị như thể vừa gió bụi dặm trường trở về.

Tiếng xì xào kinh ngạc của nhân viên xung quanh vang lên không dứt.

"Sao anh Trữ lại đến công ty vậy?"

"Tôi nghe nói anh ấy về cơ bản sẽ không xuất hiện ở Thịnh Vũ, chẳng lẽ là nghe nói về chuyện của công ty nên đặc biệt vội vàng trở về đây chứ?"

"Chắc cũng đúng tám phần đấy, ngay cả trợ lý cũng không mang theo, tình anh em làm người ta cảm động."

"Bên ngoài luôn nói anh em nhà hào môn bất hoà, hoàn toàn chỉ là nói nhảm thôi. Tôi nghe giám đốc của chúng tôi nói lúc đầu là một tay cậu ba

thúc đẩy thì lão Trữ tổng mới giao công ty cho Trữ tổng đấy."

"Trữ tổng cũng quản lý công ty rất tốt mà."

"Đúng thật, mặc dù nói là anh em ruột thịt nhưng phận làm nhân viên như chúng ta cũng là vạn năm khó gặp một lần, đến mức tôi khó mà nhớ ra được cậu ba nhà họ Trữ chính là ảnh đế Trữ luôn."

Ở bên đây thì thâm to nhỏ, các cổ đông đi phía trước nhìn thấy người thì sắc mặt càng thêm nhợt nhạt. Sẽ không ai quên được trong nửa năm hỗn loạn nhất kia của Thịnh Vũ, bọn họ đã trải qua những gì trước mặt Trữ Khâm Bạch.

Một người rồi hai người rửa thâm trong lòng nhưng trên mặt người này lại khách sáo hơn người kia, mỉm cười chào hỏi: "Khâm Bạch, hôm nay sao lại có thời gian qua đây vậy?"

"Thế này là vừa xuống máy bay nhỉ, chú nói ấy mà, giới giải trí này cả ngày cứ bay đi bay lại, còn không bằng cứ dứt khoát trở lại công ty đi."

Trữ Khâm Bạch thu lại ánh mắt đang đặt lên người Châu Thanh ở phía xa xa, kiềm lại suy nghĩ muốn đi thẳng về phía trước, chuyển sự chú ý sang người ở trước mặt, cười nhạt nói: "Chú Dư thật sự muốn tôi vào công ty sao?"

Khuôn mặt của người được gọi là chú Dư ngay lập tức trở nên xấu hổ, miễn cưỡng trưng ra một nụ cười, "Nói cái gì vậy? Những người làm chú như bọn ta đây, có ai mà không từng nhìn con lớn lên đâu?"

"Ừ." Trữ Khâm Bạch làm như có thật mà gật đầu, "Đợi ngày nào đó con trở lại công ty, nhất định sẽ ghi nhớ sự chỉ bảo của các vị cha chú."

"Ôi ôi, khách sáo quá."

"Đúng vậy, khách sáo rồi."

Cổ đồng này thúc giục cổ đồng kia, trên mặt suýt nữa thì viết lên mấy chữ "tuyệt đối đừng đến", lại giống như đang tránh phiền phức, chỉ mong sao có thể tức tốc rời đi.

Châu Thanh ở phía sau nhìn cảnh này đến mức cảm thấy mới lạ.

Trữ Húc Minh cũng cảm thấy buồn cười, nói với cậu: "Cảnh tượng này bất ngờ nhỉ?"

"Sao bọn họ lại sợ anh ấy như vậy?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Húc Minh nói: "Không còn cách nào, nếu như cậu để điểm yếu rơi vào tay người khác, thế mà đối phương lại cứ không muốn làm cho cậu chết mà cứ treo cả ngày như vậy, đổi thành cậu, cậu cũng sẽ chột dạ. Nhìn mấy người này trưng ra dáng vẻ vênh vác hiên ngang trong công ty thế thôi chứ không ít người từng chịu thiệt trong tay nó đâu, người lăn lộn trong giới giải trí một thời gian dài rồi, mạch não đối phó người khác không giống những người làm kinh doanh như chúng ta đâu."

Lời này không biết là đang tổn thương chính anh hay là tổn thương Trữ Khâm Bạch nữa.

Nói tóm lại, cậu ba này vừa đến thì phong cách liền thay đổi.

Cái gì mà mưu quyền soán vị, tranh đoạt cổ quyền, khẩu chiến trong cuộc họp lớn, công kích lẫn nhau đều không còn nữa.

Các công nhân viên đã thả lỏng, nghĩ đến việc tìm cơ hội để xin ký tặng và chụp ảnh.

Các cổ đồng vốn dĩ đã không còn cơ hội chiến thắng ngày hôm nay, bây giờ chỉ muốn tránh xa Diêm vương này xa một chút.

Châu Thanh đứng tại chỗ cảm thán: "Thật sự rất có thiên phú làm con nhà quyền quý."

Trên mặt Trữ Húc Minh không có biểu cảm gì: "Anh cảm thấy cậu như đang khen nó vậy."

"Khen thật mà." Châu Thanh khái quát lại ấn tượng của anh trước công chúng, "Ai mà không yêu cậu ba chứ, đứa con kiêu hãnh của nhà hào môn, lại còn là ảnh đế của giới giải trí, đi đâu cũng náo nhiệt."

Biểu cảm của Trữ Húc Minh một lời khó nói, nói: "Anh vẫn luôn cảm thấy cuộc hôn nhân này của hai đứa khó có thể duy trì."

"Sau đó thì sao?"

"Là anh đã sai, mức độ bao dung của cậu với nó cao hơn nhiều so với anh tưởng tượng."

Châu Thanh mỉm cười, "Anh cả."

"Hửm?"

"Ai cũng cho rằng anh ấy là người mạnh mẽ không chịu hạ mình cúi đầu, ngay cả quản gia AI ở nhà cũng nói anh ấy hà khắc, nhưng trên thực tế anh ấy cũng nhường nhịn em không ít lần."

Lời này nói ra không rõ ràng lắm nhưng Trữ Húc Minh nhìn cậu mà không nói gì.

Lúc Trữ Khâm Bạch đi tới, sắc mặt không được xem là tốt lắm, đến khi đến gần, Châu Thanh thậm chí còn nhìn thấy quầng thâm nhàn nhạt dưới mắt anh, lớp râu mỏng trên cằm thậm chí còn khiến cho anh trông có vẻ tiều tụy và nhếch nhác.

Chuyến đi này vất vả lắm sao? Châu Thanh nghĩ.

Trữ Khâm Bạch cũng nhìn cậu.

Châu Thanh không hiểu những sự phức tạp sâu sắc trong cảm xúc của anh, còn tưởng là anh đang nghi ngờ vì sao mình lại xuất hiện ở đây.

Trữ Khâm Bạch bỏ qua đám đông đang lặng lẽ quan sát ở xung quanh, buông vali ra, đi đến trước mặt Châu Thanh, đưa tay kéo chiếc áo khoác trên vai cho cậu, mỗi động tác gọn gàng và linh hoạt nhưng cũng nặng nề không thể giải thích được.

Châu Thanh cảm nhận được sức nặng của quần áo ôm chặt lấy mình, ngược mắt lên nhỏ giọng nói, "Sao vậy?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một cái nhưng lại không nói chuyện mà quay đầu nhìn về sau lưng Trữ Húc Minh, cười lạnh nói: "Em còn tưởng lão già phải đích thân tới, xem ra không phải vậy."

Trữ Húc Minh nhìn lại anh, gật đầu thừa nhận: "Em nói đúng."

Châu Thanh ở bên cạnh nói thay cho Trữ Húc Minh: "Thật ra trước cuộc họp thì kết quả cũng đã rất rõ ràng rồi, không tới cũng không kỳ lạ."

"May mà có Châu tổng." Ánh mắt Trữ Khâm Bạch hơi nhìn về phía cậu, "Đích thân mở rộng hành động, tăng thêm đầu tư ngay trong đêm, làm cho đối thủ trở tay không kịp."

Châu Thanh nhỏ giọng hùa theo: "Anh biết cũng nhiều phết."

Trữ Khâm Bạch cũng không tính toán chuyện này nữa, trước mặt rất nhiều công nhân viên ở đó, nhìn Trữ Húc Minh ra hiệu rồi trực tiếp mang Châu Thanh đi.

Công nhân viên đương nhiên không dám đuổi theo mà chỉ điên cuồng trao đổi với nhau trong các nhóm nhỏ.

"Cái tình huống gì đây? Tình huống gì đây? Anh Trữ và cái vị kia của Châu thị???"

Người không biết tình hình nói: "Chẳng có tình huống gì hết, cô đang hỏi cái gì vậy?"

"Cái này mà không có gì á?! Có nhìn thấy ánh mắt anh Trữ nhìn người kia vừa rồi không, tôi dám bảo đảm là anh ấy có đóng phim cũng chưa từng có ánh mắt thâm tình như vậy bao giờ!"

"Đúng đúng đúng, anh ấy còn chinh áo cho người kia nữa kìa! Anh sẽ làm điều như vậy với một người chẳng có quan hệ gì với mình không?"

"Hơn nữa, mọi người có phát hiện ra không, thái độ của Trữ tổng chúng ta cũng rất đáng để suy ngẫm."

"Vậy nên là?"

"Quan hệ giữa hai người này chắc chắn không bình thường!"

"Nhưng ảnh đế Trữ đã kết hôn rồi mà."

"Có khả năng nào đối tượng kết hôn chính là vị Châu tổng này không?"

"Làm sao có thể, phú nhị đại chơi bởi lâu lóng, còn nhớ cái tiền đề này không? Có biết vị Châu tổng kia là nhân vật như thế nào không? Thời gian tiếp quản Châu thị còn chưa tới một năm mà đã khiến cho Châu thị trở lại vị trí đầu trong ngành sản xuất truyền thống của Lam Thành mười năm trước, bây giờ còn là nhà đầu tư xây dựng khu phát triển kinh tế của khu vực phía Bắc, trong tương lai sẽ là nhân vật số một toàn thị trường khu vực phía Bắc, phía sau có chính phủ chống lưng, người như vậy, cô cảm thấy có chút liên quan nào với một kẻ chơi bởi lâu lóng không?"

"Nghĩ thì đúng vật thật, cuộc hôn nhân này của anh Trữ thật sự khiến người ta cạn lời."

"Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng người ta có mối quan hệ gần gũi với người như Châu tổng nha."

"Ừm, vậy nên đây chính là thế giới của người giàu à."

"Không biết là nên lên án hay là ngưỡng mộ nữa..."

"Nghĩ mà xem, bất kể là có được Châu tổng hay là ngủ được với anh Trữ thì cũng kiếm được bộn tiền có được không, vậy nên tôi sẽ không cần mặt mũi mà chọn ngưỡng mộ!"

"Ngưỡng mộ + 1"

Châu Thanh không biết rằng mình đã trở thành người mà người khác muốn có được trong miệng người khác.

Lúc rời khỏi tòa nhà Thịnh Vũ, xe vẫn đậu ở dưới lầu.

"Ekip của anh đâu?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch đưa vali cho vệ sĩ, mở cửa xe, vừa đẩy cậu ra hiệu lên xe vừa nói: "Về studio rồi."

Châu Thanh bước vào trong, nhìn người vào sau một bước, "Chuyến công tác thuận lợi chứ?"

Trữ Khâm Bạch ngồi xuống, cời khuya thất lung: "Ừm, khá thuận lợi."

Châu Thanh bán tín bán nghi, cậu có thể cảm nhận được có điều gì đó không đúng lắm trên người anh nhưng lại không nói ra được tại sao.

Trữ Khâm Bạch quay đầu lại, thấy cậu vẫn luôn nhìn mình thì dứt khoát vươn tay ra ôm người sang.

Châu Thanh giật mình, ngồi nghiêng giữa hai chân anh.

Tư thế này nếu như không phải là ở trong xe, để người khác nhìn thấy thật sự rất không đúng đắn.

Châu Thanh vốn muốn ngồi dậy nhưng cảm nhận được sức mạnh ở eo, do dự một lúc rồi không nhúc nhích nữa.

Trữ Khâm Bạch ôm cậu, "Châu tổng."

Xưng hô này nghe như thể có một loại cảm xúc khác vào lúc này.

Châu Thanh nhìn anh một cái: "Có việc gì muốn nói sao?"

Trữ Khâm Bạch dường như không hề gấp gáp, hay nói cách khác là anh đang suy nghĩ về chuyện khác, cố ý hay vô tình nắm lấy tay cậu, tùy ý hỏi cậu: "Hôm nay còn biết mang theo người à? Ba chiếc xe, thế trận không nhỏ."

Châu Thanh: "Thua người chứ không thua trận, phải bày vẽ một chút."

Ở thời đại ngày nay, không ai có thể dễ dàng vi phạm pháp luật, thứ hai là không thể mang theo vũ khí, cậu cũng không thật sự có ý định làm gì người ta.

Trữ Khâm Bạch cười một tiếng: "Trông cũng ra gì đấy."

Châu Thanh gật đầu, "Đương nhiên, trong xã hội văn minh, mọi người đều là người văn minh."

Động tác của Trữ Khâm Bạch hơi khựng lại, ngược mắt lên hỏi cậu: "Vậy xã hội không văn minh thì sao? Phải làm sao đây?"

Châu Thanh liền dùng tay làm một động tác cắt dưới cổ anh.

Một người ngày ngày bảo người khác tuân thủ pháp luật cũng có lúc không mềm lòng nương tay.

Điều này thật sự khá giống với người của thời đó.

Trữ Khâm Bạch nhớ lại dáng vẻ lần đầu tiên cậu bị sốt ở huyện Lâm Thuận, đối diện với súng đo nhiệt độ, nghiêm túc nói: "Đừng có chĩa súng vào tôi."

Thật ra Châu Thanh hoàn toàn không để ý nhiều đến vậy, vẫn còn đang suy nghĩ câu hỏi này của anh, ngón tay cậu sờ cầm Trữ Khâm Bạch, sờ đến mức cảm nhận được sự châm chích trong lòng bàn tay. Sau khi sờ được một lúc thì nhìn vào mắt anh, nâng lên rồi khẽ khàng hôn xuống, chạm vào, rời đi rồi mới trả lời câu hỏi của anh: "Không có làm sao hết, ít nhất cũng sẽ không hôn môi trong xe giữa thanh thiên bạch nhật."

Có lẽ là Trữ Khâm Bạch hoàn toàn không ngờ tới hành động của cậu, nhìn cậu một lúc, sau đó gờ tay đè cổ cậu xuống, nhỏ giọng nói: "Nhưng ở xã hội văn minh, người ta cũng không hôn môi như em đâu."

Lúc này, nếu Châu Thanh muốn rút lui lần nữa thì đã quá muộn.

Hơi thở dây dưa hỗn loạn.

Vách ngăn cách âm thanh chặn những âm thanh mờ ám ngày càng đặc sệt và mơ hồ.

Sáng sớm mang người đến cổng tòa nhà, Châu tổng luôn tỏ ra bình tĩnh và tự nhiên khi đương đầu với người khác.

Nửa ngày trôi qua, bị người đẩy lên xe, hoàn toàn mất đi lý trí và chừng mực.

Nụ hôn này quá sâu.

Châu Thanh chỉ còn lại cảm giác này.

Có lúc cậu thậm chí còn cảm thấy Trữ Khâm Bạch có lẽ muốn ăn luôn mình, sức lực đè lên eo lần đầu tiên làm cho cậu cảm thấy đau.

Trong sự rối bời, Châu Thanh cuối cùng cũng có thể lấy lại hơi, dùng chất giọng khàn đặc nói: "Hết sức rồi."

Rõ ràng chỉ là một câu trần thuật nhưng ánh mắt lại mê man, da dẻ lại đỏ ửng như dáng vẻ đã rơi vào thế tục và bùng lên lửa d.ục vọng.

Người bị bao vây đưa tay giữ lấy sau gáy anh, cảm xúc một ngày một đêm không kìm được để lộ ra, ôm lấy người kia, ôm không chừa một kẽ hở nào, nhỏ giọng như thể dỗ dành: "Vậy anh Trữ ôm em đi."

Chương 79: C79: Chương 79

Châu Thanh phải hoà hoãn lại trước mặt Trữ Khâm Bạch một lúc mới khôi phục lại từ trạng thái thiếu oxy, Trữ Khâm Bạch biết rằng ngay cả bữa trưa cậu còn chưa ăn, lo lắng cơ thể này của cậu sẽ xuất hiện triệu chứng hạ đường huyết nên trực tiếp đưa cậu đến một nhà hàng.

"Chắc chắn ăn ở đây chứ?" Châu Thanh nhìn không ít người ở bên trong, nghi ngờ hỏi.

Trữ Khâm Bạch cởi dây an toàn, nhìn ra ngoài cửa sổ xe một cái, nói: "Nghe nói nhà hàng này ăn rất ngon, anh đã đặt chỗ trước rồi, trên tầng 2, sẽ không đông như tầng 1 đâu."

Châu Thanh vẫn không hiểu, nhắc nhở: "Thật sự có thể sao? Tầng 2 cũng là nơi công cộng mà."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, khá nghiêm túc nói: "Nhưng em không phải."

"Hả?" Châu Thanh lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Trữ Khâm Bạch đè nén cảm xúc xuống mới có thể kiềm chế được không nói gì cả.

Mất ngủ cả một đêm, cho dù sự thôi thúc truy hỏi chứng cứ mạnh mẽ đến đâu cũng nên bình tĩnh lại.

Anh đã chắc chắn rằng là một tai nạn đã mang Châu Thanh đến, từ ngày tỉnh lại trong bệnh viện, cậu đã là cậu rồi.

Cũng là cậu mới có được sự thay đổi như thay hình đổi dạng của "Châu Thanh", nhưng nghĩ kỹ lại, sức khỏe cậu không tốt, mấy tháng đầu tiên còn không ngừng uống rất nhiều thuốc, một thời gian dài sách không rời tay để tiếp thu thông tin và tri thức, vào Châu thị rồi lại mang theo người đến Phủ Thành.

Trong quá trình thích nghi dần dần này, đã từng cảm thấy mình lạc lõng hay chưa?

"Đã lâu lắm rồi anh không ăn cơm bên ngoài." Trữ Khâm Bạch đặt lý do lên người mình, bây giờ ngược lại cũng không vội chứng minh gì cả mà cúi người giúp cậu mở cửa xe, "Châu tổng nể mặt được không?"

Châu Thanh không cảm thấy yêu cầu này có gì kỳ quái, cho dù không thấu hiểu sâu sắc nhưng vẫn có phán đoán với sức ảnh hưởng của anh ở trong nước, cảm thấy việc anh ra ngoài được một lần thật sự không dễ dàng. Những việc không thể bình thường hơn với người bình thường, đối với ngành công nghiệp của anh mà nói lại có nghĩa là những phiền phức vô tận.

"Được." Châu Thanh thỏa hiệp, sau đó lấy khẩu trang ra cho anh, "Vây đeo cái này vào đi."

Trữ Khâm Bạch nhận lấy khẩu trang, đeo vào, giống như thuận miệng hỏi cậu: "Có sợ mình xuất hiện trên tin tức không?"

Châu Thanh xuống xe trước một bước, đứng bên cửa xe, chờ Trữ Khâm Bạch khom người xuống xe.

Bây giờ là một giờ chiều, vẫn chưa quá giờ ăn nên xung quanh có không ít người. Chỉ cần Trữ Khâm Bạch đứng ở trên đường, tỉ lệ cơ thể đó có nhìn thế nào Châu Thanh cũng cảm thấy bất mắt. Cậu bình tĩnh di chuyển một bước, chặn lại tầm nhìn, mở miệng: "Không phải sợ, mà là không thể, tình hình ở khu vực phía Bắc chưa ổn định, mạo hiểm quá lớn, hơn nữa, em quen với việc không bị người khác chú ý hơn."

"Vây xem ra em chưa đủ hiểu rõ chính mình." Sau khi Trữ Khâm Bạch đi

xuống thì tiến lên một bước, lấy một cái khẩu trang khác màu đen từ trong túi ra rồi đeo lên cho cậu, nhìn vào mắt cậu nói: "Đường đường là sếp tổng của Châu thị, dưới trướng có cả mười triệu công nhân viên, khu vực phía Bắc đang có nhiều người nhắm vào như thế, các công ty cùng ngành đang mong chờ. Cho dù có thêm sự chú ý đi chăng nữa, sức nặng này em cũng sẽ mãi mãi chịu đựng được."

Châu Thanh vẫn còn sững sờ trước lời này của Trữ Khâm Bạch.

Lời này dường như có ý tứ gì đó, cậu còn chưa kịp hỏi thì đã có người từ trong nhà hàng đi ra đón.

"Anh Trữ." Người mặc đồ phục vụ đẩy cửa kính, nhìn hai người có ngoại hình vô cùng xuất chúng ở bên ngoài, nói: "Ông chủ nói đồ ăn đã chuẩn bị xong cả rồi, mời ngài."

Trữ Khâm Bạch gật đầu: "Làm phiền rồi."

"Ngài khách sáo quá, ông chủ đã đặc biệt gọi điện tới dặn dò mà."

Lúc này, Châu Thanh mới biết nơi này là do bạn trong giới của anh đầu tư mở, hơn nữa tình huống cậu lo lắng cũng không hề xuất hiện.

Những người dùng bữa ở đây nhiều nhất là tò mò nhìn thêm vài lần, Châu Thanh không biết có ai nhận ra Trữ Khâm Bạch không, ít nhất là không xảy ra gì giống như sự việc ở trung tâm mua sắm trước đó.

Vị trí đã đặt hẹn cũng ở trong góc cạnh cửa sổ trên tầng 2.

Một chậu cây xanh khổng lồ trong nhà vừa vặn ngăn lại tầm nhìn về phía bàn ăn bên này, là vị trí đẹp nhất để ngắm nhìn quang cảnh đường phố.

Châu Thanh vừa lật thực đơn vừa hỏi anh: "Trong giới của anh có phải là có rất nhiều người đầu tư vào ăn uống không?"

"Cũng khá nhiều." Trữ Khâm Bạch dùng khăn ăn lau tay, "Sao vậy?"

Châu Thanh đặt thực đơn xuống, sau đó nói: "Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ đến trước đây ăn cơm với một vài ông chủ, gặp được một lãnh đạo của Bộ Y tế trên bàn ăn, nói là phải kiểm soát chặt chẽ vệ sinh an toàn thực phẩm nên thuận miệng hỏi chút thôi."

Trữ Khâm Bạch ném khăn tay sang bên cạnh bàn, "Vấn đề vệ sinh an toàn thực phẩm của những nhà hàng nổi tiếng nhờ hiệu ứng của minh tinh quả thật không ít."

Châu Thanh cau mày, "Phải biết tự ràng buộc và quản lý chính mình, chịu trách nhiệm cho cả khách hàng và chính bản thân mình."

Làm trong ngành công nghiệp quốc gia cũng chưa hẳn sẽ quan tâm đến dân sinh, có lẽ là chỉ có người đang ngồi trước mặt anh đây thôi, Trữ Khâm Bạch không nghi ngờ gì cả, lời nói của cậu xuất phát từ tận đáy lòng.

Anh nhìn chằm chằm người kia một lúc: "Có muốn mở cho em một nhà hàng không?" Trữ Khâm Bạch đột nhiên hỏi: "Thích cái gì? Nhà hàng Trung Quốc hay nhà hàng Tây, em thích ẩm thực Tô Châu, hay là mở một nhà hàng các món ăn nổi tiếng Tô Châu đi? Trước đây anh tình cờ nhìn trúng một toà nhà kiểu Trung Quốc..."

"Đợi đã!" Châu Thanh kinh ngạc ngắt lời.

Cậu dùng ánh mắt vừa kỳ lạ vừa nghi hoặc nhìn người đã cởi áo khoác ngoài ngồi đối diện, chậm rãi hỏi: "Anh Trữ, anh sẽ không nghiêm túc đây chứ?"

"Em nghĩ anh nói dối à?" Trữ Khâm Bạch đứng đưng liếc cậu một cái, xắn ống tay áo sơ mi lên, dùng nĩa xiên một con tôm càng xanh vừa được bung lên, đặt lên đĩa rồi vừa dùng tay bóc vỏ vừa nói: "Đương nhiên là thật, dùng tên em để mở, anh tìm chuyên gia trông coi, em không cần quản lý."

Càng nói càng thấy vô lý.

Châu Thanh chống tay lên đầu, "Đừng quậy."

Trữ Khâm Bạch đặt con tôm đã bóc vỏ lên đĩa của cậu, "Không nói đùa với em đâu."

Châu Thanh nhìn con tôm trên đĩa trước mặt mình rồi lại ngẩng đầu nhìn Trữ Khâm Bạch, không biết làm thế nào: "Cho dù anh có nhiều tiền đến mức không có chỗ nào để đốt nhưng cũng đừng nghĩ muốn tiêu là tiêu, không có việc gì mà đi mở nhà hàng cho em?"

"Bây giờ anh không chỉ muốn mở nhà hàng cho em."

Trữ Khâm Bạch dường như không hề cảm thấy đề xuất của mình có bất kỳ vấn đề gì, "Đến lúc đó mở thêm nhiều cái khác nữa, rải rác khắp các đường phố và ngõ hẻm của Lam Thành, mọi ngành mọi nghề, đi đến đâu cũng sẽ có người thay anh trông chừng em."

Châu Thanh: "..."

Cậu đã không biết nên nói gì nữa rồi, đành phải nói: "Trông chừng em làm gì? Hơn nữa, quá nhiều tài sản không rõ ràng đứng tên em sẽ bị điều tra."

"Tài sản chung trong hôn nhân, điều tra ai mà chả như nhau, có vấn đề gì đâu."

Châu Thanh cảm thấy thế là đủ rồi, nói anh: "Không biết nói lý."

Trữ Khâm Bạch đang bóc con tôm thứ hai, dáng vẻ kiêu ngạo với quần áo đắt tiền và đồng hồ nổi tiếng đó cũng không che giấu được sự ung dung trong động tác phục vụ, còn gật đầu: "Đúng vậy, bắt đầu từ hôm nay, anh cũng không định nói lý với em nữa."

Châu Thanh quan sát lời nói và biểu cảm của anh, hỏi một cách cực kỳ chính thức: "Có phải là anh có yêu cầu gì với em không?"

Động tác của Trữ Khâm Bạch dừng lại một chút, đưa con tôm thứ hai cho cậu, tự nhiên nói: "Yêu cầu của anh bây giờ chính là em ăn cơm cho đàng hoàng, không phải nói là đói à?"

Châu Thanh có hơi khó hiểu, nhưng như những gì Trữ Khâm Bạch nói, nhà hàng này rất có danh tiếng, mùi vị thức ăn quả thật không tệ. Châu Thanh vừa mới thoát thân khỏi một buổi sáng bận rộn nên quả thật bụng có hơi trống rỗng, hậu quả là không cẩn thận lỡ ăn hơi nhiều.

Sự "nhiều" này của cậu thật ra cũng chỉ là hai phần ba sức ăn của Trữ Khâm Bạch, cùng một tốc độ nhưng những gì đối phương bỏ vào bụng lại nhiều hơn cậu, khi Châu Thanh đặt đĩa xuống mới cảm nhận được sự chướng bụng.

Sau khi ăn xong ra khỏi nhà hàng, Trữ Khâm Bạch đề xuất trước tiên không nên ngồi xe mà đi bộ trên đường một chút, nếu không sẽ không tốt cho dạ dày.

Châu Thanh cũng không phản đối.

Giữa đường đi ngang qua một hội trường trải nghiệm VR (*), Châu Thanh dừng chân lại hai giây.

(*) VR: viết tắt của Virtual Reality, hay còn gọi là thực tế ảo, là một trải nghiệm mô phỏng có thể giống hoặc khác hoàn toàn với thế giới thực. Các ứng dụng của thực tế ảo có thể bao gồm giải trí và mục đích giáo dục.

Công việc kinh doanh của nơi này có vẻ rất tốt, có không ít người xếp hàng trước cửa.

"Có muốn thử không?" Có người hỏi bên tai.

Châu Thanh quay đầu nhìn Trữ Khâm Bạch đang đứng đó một cái, lắc đầu: "Không cần."

Cậu luôn có sự tò mò về những món đồ có cảm giác công nghệ, nhưng đối với Châu Thanh của bây giờ mà nói, cuộc sống đã đầy ắp những công việc và tài liệu không xử lý hết, việc giải trí và thư giãn là điều rất xa vời với cậu, không những không giống việc mà cậu nên làm mà còn là việc mà cậu không đủ nhàn rỗi để làm.

Kết quả là cậu vừa nói không cần xong, ngẩng đầu liền phát hiện Trữ Khâm Bạch đã đi đến phía hàng dài bên kia rồi.

Châu Thanh muốn gọi người lại nhưng lại lo lắng về địa điểm, trơ mắt nhìn anh đi đến cuối hàng rồi đứng đó, vài người trẻ tuổi xung quanh chen lấn và nhắc nhở lẫn nhau, âm thầm cảm thấy phần khích. Không biết có phải là đơn thuần cảm thấy người đeo khẩu trang này cực kỳ bắt mắt hay là có người nhận ra rồi nữa.

Lúc Châu Thanh đến gần, cậu đành phải giả vờ không quen đứng sau Trữ Khâm Bạch nửa mét, vài giây sau lại âm thầm đưa tay ra chọc vào sau eo anh, nhỏ giọng nói sau lưng: "Em nói này ngài Trữ, rốt cuộc là anh muốn làm gì vậy? Chạy đến chơi với một nhóm người trông có vẻ như mấy đứa nhóc sinh viên, lên bản tin sẽ rất mát mặt."

Trữ Khâm Bạch quay đầu lại, "Mát mặt sao?"

Châu Thanh khẳng định, "Rất mát mặt."

May mắn là tốc độ của phòng vé rất nhanh, trước khi bị người khác xác định được thân phận đã lấy được vé mà không gặp phải vấn đề gì. Châu Thanh, người vừa nói rằng rất mát mặt thế mà lại không phản đối việc đi vào, ngồi trong hội trường trải nghiệm tối om, giống như đang ngồi trong quán cà phê và đang đàm phán công việc với người khác.

Vị trí nằm bên trong hàng cuối cùng, rất khuất.

Châu Thanh nhìn xung quanh, nói: "Bây giờ thật sự không sợ người khác nhận ra anh nữa rồi."

Trữ Khâm Bạch không nói rằng rất có khả năng có tia hồng ngoại xuyên qua nơi này, gạt đầu phụ hoạ: "Đúng vậy, không nhận ra được."

Mãi cho đến khi chiếc ghế lắc lư, trong đôi mắt được ánh sáng xanh chiếu rọi của Châu Thanh mới lộ ra một tia kinh ngạc.

Một loại cảm giác dửng dưng nhưng cũng không thể che giấu sự mới lạ đối với những sự vật mới, bây giờ lại trở nên cực kỳ quý giá trong mắt Trữ Khâm Bạch, đồng thời trong lòng không khỏi mềm nhũn, còn mang theo một chút đau xót kéo dài đã tới muộn.

Buổi chiều này là sự lén lút thư giãn của Châu Thanh trong bận rộn, thế nhưng lại là sự hối tiếc của Trữ Khâm Bạch. Người khoe khoang cho mình là người theo đuổi trước, bây giờ nghĩ lại, thế nhưng vẫn bỏ qua rất nhiều.

Bóng tối che giấu rất tốt những cảm xúc trong mắt anh, hỏi người bên cạnh: "Thích không?"

Châu Thanh quay sang đối mặt với anh, thừa nhận: "Khá thú vị, con người bây giờ rất thông minh, những thứ công nghệ cao này người bình thường cũng không thể làm ra được."

Cậu không chút đề phòng nhắc đến "bây giờ".

Trữ Khâm Bạch rất muốn hỏi, đây có phải là đang nói em không phải là người hiện đại không?

Em, người thất thần trước lối vào cơ sở điện ảnh và truyền hình, người lặng lẽ thấp từng ngọn đèn Phật trong chùa để tưởng niệm anh linh vong hồn, lúc nhớ người nhà, có phải là cũng từng nghĩ đến việc quay trở lại quá khứ?

Trở lại những năm tháng chiến loạn tràn lan, nhưng tình nghĩa và lý tưởng cũng vừa dày vừa nặng.

Người trước mặt là Châu tổng điềm tĩnh và tự kiểm chế trong văn phòng, cũng là người lúc này sẽ bị một công nghệ VR nhỏ xíu thu hút.

Sinh trưởng trong ngọn lửa mãnh liệt, ở một thế giới mới, thỉnh thoảng sẽ để lộ ra dáng vẻ ngây thơ và chân thành này.

Trữ Khâm Bạch vừa nghĩ đến phần lai lịch này đã cảm thấy sợ hãi không thể chịu nổi dù chỉ một ngày.

Cái gì mà mở nhà hàng, để tên tuổi cậu rải rác khắp các con phố. Trở về sớm như vậy, anh chỉ muốn ôm người lại thật chặt một cách hoang đường, giam giữ lại ở nơi mắt có thể nhìn thấy, tay có thể với tới.

Nhưng không thể.

Có một loại mất mát, không phải là biến mất khỏi thế giới này mà là bóng tối và sự điên cuồng căm rěn và nảy mầm trong đáy lòng. Để rồi đến cái ngày giấu trời che đất, gió lặng cây dừng, không thể nhìn thấy bình minh và hoàng hôn, người lảng lảng mà đến thì khi ra đi cũng sẽ trở nên tự nhiên hơn cả tự nhiên.

Điều mà cái người mà không được xem là cha kia thật sự dạy anh chỉ có một điểm này.

Thấy rõ được tầm quan trọng của việc kiểm chế, đừng trở thành một kẻ mất trí đến ngay cả bản thân cũng không thể kiểm soát được, hướng hồ gì người trước mặt lại là Châu Thanh, anh chỉ có thể nhắc nhở bản thân rằng phải kiên nhẫn và kiên nhẫn hơn nữa.

Trữ Khâm Bạch đáp lại cậu, "Em cũng rất thông minh."

"Hình như hôm nay anh rất thích khen người khác." Châu Thanh thả lỏng tư thế ngồi trong bóng tối, dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu, vừa cảm nhận công nghệ cao vừa hỏi: "Rốt cuộc anh làm sao vậy? Việc hợp tác bàn bạc không được vừa ý sao?"

Trữ Khâm Bạch không lập tức lên tiếng, qua một lúc mới nói: "Không phải."

Châu Thanh nghiêm túc hơn một chút, nghĩ đến hôm nay trước tiên là đi nhà hàng, sau đó đi dạo phố, có một cảm giác như không bận tâm lắm, lại thăm dò: "Xảy ra chuyện rồi sao? Anh sẽ không muốn lật xe (*) nữa đấy chứ?"

(*) lật xe: tình huống khiến người bị lộ bản chất, bị tụt vả hoặc không biết giấu mặt đi đâu (kiểu muốn đội quần)

Trữ Khâm Bạch giơ tay lên che trán, bật cười như tự tạo nghiệp, quay đầu nhìn sang chỉ còn lại sự bất đắc dĩ, "Nhắc nhở em lần nữa, đừng có học ngôn ngữ mạng lung tung."

Châu Thanh hiềm khi thả lỏng, thờ ơ tranh luận: "Nhưng em hiểu rất nhiều, không phải là học ngay."

"Vậy thì bắt đầu từ bây giờ đừng học nữa." Để không dạy hư quý ngài Dân Quốc nào đó, Trữ Khâm Bạch tự hủy nói: "Bây giờ trên mạng tối tăm rồi loạn, giới giải trí cũng chẳng có lấy thứ gì tốt lành, không cho học."

Chương 80: C80: Chương 80

Sau ngày hôm đó, Trữ Khâm Bạch dường như bận rộn với việc gì đó, Châu Thanh cho rằng sau lần anh đến Cát Thành để thảo luận về việc hợp tác, có một số vấn đề sau đó đang chờ xử lý. Kết quả là hai ngày sau mới nhận ra là định chuyển nhà.

Hôm đó Châu Thanh tan làm sớm, còn chưa đến sáu giờ, sau khi vào cửa mới thần thờ nhìn những chiếc vali đã đóng gói chắt đầy dưới sàn, còn có cả bảy tám nhân viên công tác chạy Đông chạy Tây chuyển đồ, không biết còn tưởng căn hộ bị người ta cướp.

Đúng lúc Trần Đăng Đăng ôm đồ đi tới, nhìn thấy Châu Thanh đang đứng ở cửa thì kinh ngạc nói: "Anh Châu, hôm nay tan làm sớm vậy ạ?"

Châu Thanh bước qua một thùng các tông ở cửa, nghi ngờ hỏi: "Căn hộ cũng không an toàn sao? Anh Trữ của các cô quyết định chuyển về lại Đông Hồ?"

"Hả? Anh Trữ không bàn bạc với ngài ạ?" Trần Đăng Đăng sững sốt.

Châu Thanh nhìn xung quanh, lắc đầu: "Bàn bạc cái gì?"

Trần Đăng Đăng há hốc mồm rồi vò đầu bứt tóc, trong lòng cũng lẩm bẩm, suy nghĩ một lát mới do dự nói: "Không trở lại Đông Hồ, căn nhà đó mặc dù có vị trí tốt và an ninh cũng không tệ nhưng về cơ bản đã được xem như địa chỉ công khai trong giới rồi. Anh Trữ cũng không nói cụ thể chuyển đến đâu, bảo em mang theo người đến thu dọn hành lý thôi ạ."

Cô nói đến mức mà ngay cả chính mình cũng nghi ngờ, chuyển nhà không

bàn bạc với anh Châu, lại còn đặc biệt dặn dò bọn họ đừng tùy tiện động vào đồ đạc cá nhân của anh Châu, việc này đừng nói là cãi nhau hay là muốn ra ở riêng đấy chứ?

Trần Đăng Đăng bị suy nghĩ của chính mình dọa một trận, cẩn thận nhìn sắc mặt của Châu Thanh, lưỡng lự hỏi: "Anh Châu, anh cãi nhau với anh Trữ ạ?"

Châu Thanh làm sao biết được trợ lý người ta đang nghĩ gì trong lòng, nghe thấy câu hỏi thì nói: "Cãi nhau? Không có, à đúng rồi, ông chủ các cô đâu rồi?"

"Anh Trữ, anh ấy..." Bản thân Trần Đăng Đăng tuy rằng là trợ lý nhưng bình thường đều là nghe theo dặn dò mà làm việc, cũng đã hai ngày nay rồi không gặp người, đành phải lắc đầu, "Không biết ạ."

Châu Thanh cũng đột nhiên nhận ra từ chiều hôm qua đến giờ mình cũng chưa từng gặp lại người kia, nghi ngờ rằng anh chuyển nhà có khả năng là do xuất hiện tin tức phiền phức nào đó nên lập tức lấy điện thoại ra tìm kiếm những chuyện có liên quan đến anh.

Kết quả là tin đầu tiên hiện ra trên trang lại là tin tức về việc dường như tình cờ gặp Trữ Khâm Bạch.

Thứ được lan truyền rộng rãi nhất là hai bức ảnh.

Một trong số đó là ở hội trường VR hai ngày trước, nhưng chỉ là ảnh chụp từ phía sau, không có chính diện, hơn nữa, trong đó cũng không chụp được Châu Thanh.

Bức ảnh thứ hai được chụp lên trong nhà.

Trong góc tối đen như mực, một nửa khuôn mặt đang đeo khẩu trang của Trữ Khâm Bạch không thấy rõ, nghiêng đầu nhìn thẳng sang bên cạnh.

Châu Thanh càng dựa sát vào bên trong, về cơ bản đã bị che lại hoàn toàn.

Điểm được cư dân mạng chú ý đến cũng lạ lùng.

"Tôi có thể nói tôi đã từng đi hội trường trải nghiệm đó không? Cheap moment tôi đã đi cùng với anh Trữ nàyyyy!"

"Chắc chỉ trông giống anh ấy thôi, phim của chính anh ấy đều dùng đến kỹ thuật 4D 5D kìa, làm sao có thể có hứng thú mà đi trải nghiệm thứ này, trừ phi dẫn theo bạn nhỏ đi hẹn hò?"

"Tôi ở đó đây, vì sợ nên không dám đi hỏi, chỉ chắc chắn là có dẫn theo người."

"Sẽ không có người dựa vào hai bức ảnh ngay cả mặt cũng không nhìn rõ rồi lại chụp mũ ngoại tình cho người ta đấy chứ?"

"Giải tán đi, anh tôi còn đang bận đây này, vừa mới hợp tác với Ngũ Dương xong đã không đợi được phải nhảy ra hắt nước bẩn rồi."

"Ừm, hy vọng ngày nào đó tin tức ảnh đế Trữ ngoại tình lộ ra thì fan hâm mộ đừng có cảm thấy sượng mặt nhé."

"Có mấy người thích bạn tâm như vậy à, không bằng bạn tâm cho cha mẹ mình nhiều hơn đi!"

Không thể tránh khỏi việc mở rộng thành một cuộc cãi vã.

Thân phận vẫn chưa được xác định nên sự việc cũng không ầm ĩ quá lớn.

Châu Thanh chỉ nhìn hai chữ "bạn nhỏ" mà mặt có hơi nóng lên, thầm nghĩ, quả nhiên là trò chơi của trẻ con à?

Sau khi thoát khỏi phương tiện truyền thông giải trí, Châu Thanh suy nghĩ một lúc rồi gửi tin nhắn cho Trữ Khâm Bạch.

Lúc đầu bên kia gọi điện đến, Châu Thanh sửng sốt một giây.

"Về nhà rồi à?" Giọng nói của Trữ Khâm Bạch truyền đến.

Châu Thanh "ừm" một tiếng.

Trữ Khâm Bạch: "Đang lái xe, sắp về đến nơi rồi."

Châu Thanh vừa vào cửa chưa đầy mười phút đã bị một người nào đó vội vàng trở về mang đi.

Châu Thanh ngồi trong xe, vẫn còn hơi chưa rõ tình huống, nhìn phong cảnh không hề quen thuộc xung quanh rồi lại nhìn về phía Trữ Khâm Bạch đang lái xe ở bên cạnh, hỏi anh: "Đây là định đi đâu vậy?"

"Đến nơi rồi em sẽ biết thôi."

Thật ra Châu Thanh không cần đoán cũng biết có khả năng là chỗ ở mới.

Đến ngày hôm nay, Châu Thanh thật ra chưa bao giờ nhắc lại những lời như tự bỏ tiền mua nhà hay chuyển ra ngoài. Một là do cậu của bây giờ và Trữ Khâm Bạch đều không có vấn đề về tiền bạc, Châu Thanh không phải là người sẽ cảm thấy ai trả tiền sẽ làm tổn thương thể diện và lòng tự trọng của ai. Hai là từ một cuộc hôn nhân không có hiệu quả bước vào trạng thái tình cảm dường như là một trải nghiệm rất mới mẻ, người này không chỉ là chồng hợp pháp mà còn là một sự trói buộc về mặt thân phận.

Cậu nhỏ từng nói, em phải tìm được người mà mình thật lòng yêu thích và đối phương cũng thích em.

Châu Thanh chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này. Trong thế đạo không còn được xem là khó khăn và khổ khổ này, lại cứ là người mà cậu gặp được này, giống như cơn gió xuyên qua vách đá vào mùa đông, dường như không ai có thể chống đỡ được.

Bao gồm cả chính cậu.

Châu Thanh nghĩ đến đây thì khước miệng cong lên, ngược lại thả lỏng người, dựa lưng vào ghế nhìn ra ngoài cửa sổ.

Với tiết trời như bây giờ, trời tối khá sớm nhưng vì hôm nay là một ngày nắng nên ráng chiều xanh đỏ đan xen treo lơ lửng trên bầu trời ở phía xa xa của thành phố, mang đến một khung cảnh huy hoàng và rực rỡ như thể đã trống vắng từ lâu.

Trữ Khâm Bạch đang lái xe, nghiêng đầu sang nhìn thấy sự thả lỏng giữa hai lông mày của cậu thì hơi nắm chặt tay lái.

Khoảng hơn một tiếng sau, xe lái vào một biệt thự sân vườn kiểu Trung Quốc, chiếm diện tích không thể ước tính bằng mắt thường, Châu Thanh chỉ nhìn thấy từ xa đã cảm thấy kinh ngạc, mãi cho đến khi xe dừng lại.

Châu Thanh ngồi trong xe, nhìn hai chữ "Thê Viên" được khắc trên cổng rồi mới quay sang nhìn Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh.

Trữ Khâm Bạch cũng nhìn về phía cửa, sau đó lại nhìn về phía Châu Thanh, nói: "Ngài Châu, đã đến phủ đệ của em rồi."

Châu Thanh hơi mở to mắt, "Của em?"

"Đúng vậy." Trữ Khâm Bạch cời dây an toàn: "Nơi này chỉ ghi tên một mình em, đi xuống xem thử không?"

Châu Thanh mang theo một trái tim tràn ngập sự kinh ngạc và không biết làm thế nào, trong lúc tâm tư còn chưa kịp khôi phục lại đã theo Trữ Khâm Bạch xuống xe.

Bên trong Thê Viên có sảnh trước cao và hành lang uốn khúc kéo dài liên tục, có ao và vườn hoa, con đường lát đá và cây thông lùn, mỗi một thứ đều bổ sung cho nhau. So với sự tinh xảo và tao nhã của các kiến trúc tương tự ở phía Nam, Thê Viên càng rộng mở và hoành tráng hơn, một khi gió thổi

qua sẽ tràn đầy sức sống.

Châu Thanh nhìn xung quanh, đứng bên cạnh con đường cỏ nhỏ, quay lại nhìn Trữ Khâm Bạch đang đứng trước mặt với chiếc áo khoác vắt trên cánh tay, hỏi: "Đây có nghĩa là gì?"

"Có thích nơi này không?" Trữ Khâm Bạch chỉ hỏi.

Châu Thanh không phủ nhận mà gật đầu: "Thích, nhưng mà..."

"Vậy bắt đầu từ hôm nay, nơi này chính thức thuộc về em." Trữ Khâm Bạch ngắt lời cậu, tiến lên trước một bước, cầm tay cậu lên rồi đưa một cái chìa khóa sang.

Đến khi trọng lượng đặt lên lòng bàn tay mới khiến cho Châu Thanh bừng tỉnh, hiểu được rằng anh không nói đùa.

Châu Thanh khôi phục lại bình thường, nhìn đồ vật trong tay, nói: "Thật ra không cần đâu, dù điều kiện có tệ hơn em cũng có thể ở được."

"Nhưng anh muốn để em sống ở đây."

Trữ Khâm Bạch duỗi tay ra vờ vờ càn cây khô không biết đã rơi xuống ngọn tóc của Châu Thanh từ bao giờ, cúi đầu nhìn vào mắt cậu, "Anh biết em có thể sống ở bất cứ đâu, điều kiện ở Phủ Thành không tốt không phải em cũng ở được sao. Có lẽ em còn từng sống trong toa tàu, từng sống trên gác xép của một tiệm may, từng sống ở nhiều nơi mà anh thậm chí không thể tưởng tượng được, đúng không? Ngài Châu."

Châu Thanh đột nhiên căng thẳng, ngẩng đầu lên nhìn Trữ Khâm Bạch.

Phản ứng đầu tiên là anh đã biết rồi.

Làm sao anh biết được?

"Châu Thanh" là một phú nhị đại, Trữ Khâm Bạch có thể nào cũng sẽ không

nói lời như vậy với "cậu", những lời này rõ ràng là nói cho Châu Thanh nghe. Cũng đúng, Trữ Khâm Bạch là ai chứ? Anh là một người quen với những mưu mô nơi làm việc, trước đó mình cũng đã từng từ chối anh bằng cách ám chỉ này.

Anh làm gì là người đã cần rồi sẽ dễ dàng buông ra.

Nhưng Châu Thanh vẫn cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng lạnh.

Che giấu cho tới bây giờ, cậu chưa bao giờ nghĩ đến một ngày bị vạch trần, việc mất trí nhớ đã không thể lấy làm cái cớ nữa rồi, đối diện với Trữ Khâm Bạch, cậu càng không thể nói ra lời nói dối này.

Cổ họng cậu khô khốc và căng chặt, như muốn xác nhận lại một lần nữa, nhẹ giọng hỏi: "Anh đang nói gì vậy?"

"Nghe không hiểu sao?" Giọng nói của Trữ Khâm Bạch nghe có vẻ dịu dàng hơn so với trước đây rất nhiều, nhưng anh dường như đã hạ quyết tâm, không có ý định dừng lại mà tiếp tục nhìn cậu, âm thanh rơi xuống rồi vang lên, "Hay là em muốn phủ nhận? Châu Thanh, cuối năm 1945, Vũ Thành hứng chịu trận đánh bom lớn nhất từ trước đến nay, có nhớ không?"

"Bùm" một tiếng, tiếng nổ liên tiếp xuất hiện trước mắt cậu.

Đám đông khóc lóc la hét, những bức tường cháy đen và bùn đất nhuộm máu tạo thành hiện trường thảm họa của thế kỷ.

Sắc máu hồng hào trên mặt Châu Thanh dần nhạt đi, đã lâu lắm rồi cậu không nhớ lại ngày đó, những đồng đội quen thuộc xung quanh cứ một người lại một người lần lượt bỏ mạng, cố sống cố chết nhưng vẫn không đợi được tin vui.

Trận tuyết đó quá lớn nhưng không thể dập tắt ngọn lửa trong thành phố, không thể nhìn thấy ánh sáng trên bầu trời.

Trữ Khâm Bạch thấy sắc mặt cậu đột nhiên thay đổi, trong lòng cũng theo đó mà đau nhói.

Dựa vào thời gian tử vong đại khái, Trữ Khâm Bạch đã có thể điều tra được tài liệu cụ thể có liên quan đến năm đó, chính là vụ đánh bom này rồi. Theo như những gì giáo sư nói, lại kết hợp với sự thật lịch sử, hỏi câu hỏi này vốn là một sự thăm dò, nhưng phản ứng của Châu Thanh đã chứng thực suy đoán này.

Trữ Khâm Bạch không nói tiếp được nữa, trực tiếp tiến lên trước ôm người vào lòng, nghiêng đầu hôn lên tóc Châu Thanh, khàn giọng nói: "Xin lỗi."

Giọng nói của Châu Thanh bởi vì đang đè lên áo của Trữ Khâm Bạch nên có hơi mơ hồ, "Anh nói xin lỗi cái gì."

Cậu không hề nhúc nhích, cũng không có phản ứng gì khác, không phản bác, lại giống như ngầm thừa nhận.

Trữ Khâm Bạch bắt đầu nghi ngờ có phải là mình đã quá nóng vội hay không.

Trữ Khâm Bạch vuốt ve tấm lưng của Châu Thanh, hỏi cậu: "Có lạnh không?"

"Không lạnh." Châu Thanh nghẹn giọng lắc đầu, một lát sau mới thẫn thờ hỏi: "Anh đã biết được những gì rồi?"

Trữ Khâm Bạch không nhẫn nại được nữa, cũng biết rằng giờ phút này đây không thể lùi lại được nữa.

Anh hơi buông người kia ra, lấy từ trong túi ra một thứ gì đó rồi đặt trước mặt Châu Thanh.

Châu Thanh không đưa tay ra nhận mà chỉ cố gắng mở to mắt nhìn những bức ảnh cũ nhỏ xíu trước mặt.

Suốt một thời gian dài, cậu cũng đã quên rằng còn có một bức ảnh như vậy.

Phạm Tú Vân mặc sườn xám ở đối diện cười nói: "Thanh Thanh, con đứng qua đây một chút, không phải năm nào cậu nhỏ của con cũng đến, phải chụp lại để làm kỷ niệm. Đến lúc đó cho cậu nhỏ con cầm về, ông bà ngoại con đều đang lo lắng bây giờ con có cao thêm hay không đấy."

Châu Triệu Đường đang ngồi trên bàn đá trong sân đọc báo, nghe thấy giọng nói thì nhìn sang, nói với Phạm Tú Vân: "Em cũng đừng đứng đó chỉ đạo lung tung nữa, để bọn nó tự chụp đi."

Phạm Trọng Thanh, người cao hơn cậu rất nhiều ở bên cạnh nắm lấy vai cậu, cười toe toét lộ cả răng, phóng khoáng nói với người đang đi vào hiệu ảnh ở đối diện: "Chụp thế này đi, nhưng phải chụp cho em và Châu Thanh Thanh trông đẹp một chút nhé."

Những người phụ trách quét dọn trong sân, còn có những dì phụ trách nấu ăn trong nhà đặc biệt đi ra xem cuộc vui, tất cả đều bật cười.

Cành cây mà Châu Thanh vung vẩy trong tay ngoan ngoãn rủ xuống.

Nhìn về phía đối diện, ánh sáng trắng lóe lên, bức tranh đóng khung vào mùa hè năm 1923.

Lúc Châu Thanh chớp mắt mới phát hiện ra rằng mình đã không còn nhìn rõ Trữ Khâm Bạch nữa.

Trữ Khâm Bạch nhìn biểu cảm hoảng sợ của cậu, lòng dạ kiên cường, "Bởi vì Phạm Trọng Thanh là cậu nhỏ của em, vậy nên em mới rất quen thuộc với ông ấy như vậy, phải không? Cha em được gọi là Châu Triệu Đường? Có phải mẹ tên là Phạm Tú Vân không? Đều là phần tử tri thức và nhà hào môn thời đó, còn em, Châu Thanh, công tử nhỏ lớn lên trong tương lai tươi sáng, ra nước ngoài rồi về nước lật lại vụ án cho cha mình, sau khi tiếp quản sản nghiệp của nhà họ Châu và đi lên trở thành ông chủ Châu."

Trữ Khâm Bạch nói xong thì đưa tay lau mí mắt của Châu Thanh, chạm đến

một giọt nước mắt.

Giọt nước trong suốt lay động khiến cho trái tim Trữ Khâm Bạch cũng bắt đầu run lên, giọng nói càng ngày càng khàn đi, đờ sờn mặt của Châu Thanh, như thể nhìn thấu cậu, nhẹ giọng nói: "Đáng tiếc chuyện sau này không rõ nữa, Châu Thanh, quyền tặng vật tư hết khoản này đến khoản khác, những việc hoà giải tác thành đến mức còn ảnh hưởng đến thời cuộc, đi xuống thương hội đánh nhau, tại sao vẫn phải đi con đường đó? Tại sao lại đi đến bước này?"

Không thể đợi được nhìn rõ bình minh.

Cuối cùng Châu Thanh cũng nhắm mắt lại, không tìm được những giọt nước mắt còn sót lại, nghẹn ngào trả lời anh: "Bởi vì phải như vậy."

Đây chính là thói cũ còn sót lại của một gia đình trung thành với quốc gia sao?

Đã tác thành cho người vượt qua thế kỷ và đứng trước mặt anh đây.

Châu Thanh đã thừa nhận, "bởi vì phải như vậy" chính là câu trả lời của cậu cho tất cả các câu hỏi.

Trong lòng Trữ Khâm Bạch vô cùng đau đớn, không tiếp tục nữa mà vươn tay ra ôm người kia thật chặt một lần nữa.

Châu Thanh vùi đầu không động đậy, lại qua một lúc nữa, đột nhiên nhẹ giọng hỏi: "Anh Trữ, anh không sợ sao? Người trước mắt anh bây giờ đây, nói khó nghe một chút thì có lẽ còn không được xem là con người nữa rồi."

Trữ Khâm Bạch cảm thấy như thể trái tim mình bị chọc thủng.

Anh không hề biết rằng Châu Thanh vốn dĩ lại để ý việc này, một người trông có vẻ như kiên quyết tuyệt đối như vậy, đấu tranh để thoát khỏi núi thây biển máu, vậy mà vẫn luôn không cảm thấy mình toàn vẹn.

Hốc mắt Trữ Khâm Bạch đỏ lên, dụi lên tai Châu Thanh, "Thế cho nên đây là lý do ngay từ đầu em từ chối anh sao?"

Châu Thanh: "Có lẽ không biết vào một ngày nào đó, em sẽ đột nhiên biến mất."

"Câm miệng." Trữ Khâm Bạch cắn răng, giam giữ người lại, nói: "Có phải ma hay không em nghĩ anh để ý à? Đời này em chỉ có thể ở chỗ anh, không được đi đâu hết."

Châu Thanh nghe được lời này thì dừng lại một chút, đột nhiên buông bỏ sức lực trên cơ thể.

Bí mật đột nhiên bị vạch trần, thật ra phần lớn là kinh ngạc và tê liệt, mặc dù cậu định giấu đến cùng, nhưng người phát hiện ra tất cả những chuyện này là Trữ Khâm Bạch thì ngược lại cậu cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Trên đường trở về từ lần tảo mộ kia, bước thêm một bước.

Nỗi niềm chưa giải quyết được trong lòng đến bây giờ lại có cảm giác như đã lắng xuống. Người luôn tôn thờ khoa học tự nhiên không cảm thấy hoang đường, còn có thể nói ra lời dứt khoát như "không để ý có phải là ma hay không", còn nói "em không được đi đâu hết".

Điều này thật sự giống như lời anh có thể nói ra được.

Chân tướng đột ngột mở ra dẫn đến việc Trữ Khâm Bạch luôn cảm thấy như thể mình đang ôm một ảo ảnh không thể thành hiện thực.

Trong lúc ôm người kia thì bóp gáy cậu, nói: "Từ hôm nay trở đi, chuyển đến đây đi."

"Em..." Châu Thanh vẫn muốn phản kháng.

Trữ Khâm Bạch không chịu buông tay, nói với cậu: "Mặc dù diện tích nơi

này lớn nhưng cách Thê Viên chưa đến nửa dặm là khu biệt thự cao cấp, sẽ không đến mức quá yên tĩnh đâu. Mời khách đến nhà hay các cuộc gặp gỡ đàm phán trong công việc cũng có thể chọn nơi này. "

"Còn anh thì sao?" Châu Thanh còn chưa bình phục lại từ sự chấn động vừa rồi, chọn cách hỏi rõ ràng nhất.

Trữ Khâm Bạch: "Em có thể giấu anh ở đây."

Châu Thanh đang ở trong một mớ hỗn độn nên không thể theo kịp dòng suy nghĩ, bật ra một âm tiết nghi hoặc.

Trong ánh hoàng hôn buông xuống, Trữ Khâm Bạch thở dài, "Vốn dĩ muốn trưng cầu ý kiến của em để khôi phục lại nơi ở như trong trí nhớ của em, nhưng nghĩ lại thì không muốn vậy. Thiếu gia Châu này, quà mọn đã tặng rồi, Thê Viên xem như là dinh thự riêng anh tặng em, mong em từ bây giờ có nơi để trở về, xem đây là nhà."

Chương 81: C81: Chương 81

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Thê Viên (*), đậu lại vườn ngô đồng cất tiếng hát, đến thời khắc này, Châu Thanh mới thật sự hiểu được dụng ý của Trữ Khâm Bạch. Trong thế giới này, những dấu ấn quen thuộc mà Châu Thanh có thể tìm thấy, hoặc là ẩn sâu trong bảo tàng kỷ niệm, hoặc là được khắc thành những dòng chữ lạnh lùng trên bia đá, Trữ Khâm Bạch đã mở ra mọi thứ, rồi lại tự tay đưa cho cậu quyển sách dưới cùng để viết lại.

(*) chữ "thê" (栖) trong Thê Viên nghĩa là "đậu lại" thường dùng cho chim chóc, tên chỗ này giống như một chốn dừng chân í hay ghê ❤️

Xem đây là nhà, bất kể chấm mực ở đâu, trái tim đều có nơi để trở về.

Châu Thanh cầm chìa khóa ngẩn ngơ hồi lâu, không tìm được một câu thích hợp để nói vào lúc này.

Cảm ơn thì quá xa lạ, lời nói quá khinh bạc, cuối cùng chỉ có thể chuyển thành câu hỏi nhàn nhạt như thế nghi hoặc: "Thưa ngài, có phải người trong giới giải trí của anh đều biết dỗ dành người khác như anh không?" Thường ngày không cảm thấy nhưng đến lúc máu chốt lại chọc vào mạch máu của người ta vừa nhanh vừa tàn nhẫn.

Trữ Khâm Bạch ôm lấy người kia, cười nói: "Thế thì cũng không hẳn, suy cho cùng anh cũng chưa từng dỗ dành người nào khác."

Châu Thanh hơi lùì lại, khóe mắt vẫn còn đỏ hoe, sau đó hỏi: "Lúc quay phim cũng chưa từng sao?"

Trữ Khâm Bạch hơi cúi đầu, nhìn Châu Thanh, "Có biết trong ngành có một quy định bắt thành văn, chính là Trữ Khâm Bạch không quay phim thuần tình cảm không." Trữ Khâm Bạch vừa nói vừa nghịch mái tóc trước trán Châu Thanh, "Nhưng nếu như đối thủ là em, nói không chừng anh có thể thử sức lấy giải vàng ở mảng diễn xuất theo tính cách (*) đấy."

(*) bản gốc là 本色出演, chú thích xem lại chương 42.

Châu Thanh ngược mắt lên, nhận xét: "Không đứng đắn."

Trữ Khâm Bạch: "Vậy Châu tổng có bằng lòng giấu anh trong nhà em không? Lén lút giấu một diễn viên điện ảnh nổi tiếng, bị người ta biết thì chắc là sẽ lên tin tức lớn đấy."

Châu Thanh suy nghĩ một chút, "Em lấp một tủ quần áo trong phòng ngủ cho anh nhé?"

"Yêu đương vụng trộm à?" Trữ Khâm Bạch vuốt mặt như thật, "Nếu như ông xã em về nhìn thấy, tự thẹn kém người phải làm sao đây?"

Châu Thanh: "...Vậy thì mặc kệ anh ta."

Trữ Khâm Bạch "chặc" một tiếng, kéo người qua, "Không nhìn ra được ngài Châu chơi bời đào hoa nhỉ, gan cũng không nhỏ nha?"

Làm người ta chấn động một lần rồi lại chịu trách nhiệm đưa người ra khỏi mạch cảm xúc.

Trữ Khâm Bạch nhìn người đang che mắt mỉm cười, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Biết rõ Châu Thanh không phải là người sẽ dễ dàng bị đánh bại nhưng hơn

hai mươi năm kinh nghiệm cuộc đời, nửa đời bận lòng, tất cả người thân, bạn bè cũ đều đã nằm lại trong dòng sông dài lịch sử. Mình có giữ được người lại hay không, Châu Thanh có bằng lòng chấp nhận hay không, trong vòng hai phút trước anh vẫn còn chưa biết.

May mắn thay, Châu Thanh vốn dĩ không phải người giỏi dùng lời nói dối để lừa bịp.

Sở dĩ cậu giấu giếm là do trọng trách quá nhiều, và chân tướng lại quá hư ảo, một khi bong bóng hư ảo bị chọc thủng, cậu là người thản nhiên và kiên định hơn bất kỳ ai.

Nửa tiếng sau, Châu Thanh ngồi trên bậc đá của cây cầu hình vòm trên ao trong vườn, phía dưới được lót bằng chiếc áo khoác giá trị lên đến năm con số của Trữ Khâm Bạch

[Click để xem ảnh](#)

(cầu hình vòm)

Hoàng hôn vẫn còn đọng lại chút màu sắc cuối cùng, đủ để cậu nhìn kỹ bức ảnh trên tay.

Ngoại trừ bức ảnh thời thơ ấu của mình và cậu nhỏ, Trữ Khâm Bạch còn mang về một số thứ khác.

Đó là dấu ấn trưởng thành của một cô gái nhỏ.

Ngoại trừ ảnh ra thì đều là những tư liệu liên quan.

Từ một cô gái nhỏ thất bím với chiếc váy baby doll đã trở mã thành một nữ sinh viên đại học duyên dáng yêu kiều. Bạn đời của cô là sinh viên cùng trường đại học, là một người đàn ông rất anh tuấn, sau khi tốt nghiệp đều ở lại trường làm giáo viên.

Năm 25 tuổi, cô gái nhỏ sinh ra đứa con của mình, là một cậu nhóc mập mập với khuôn mặt tròn trĩnh.

Cả đời bà chỉ có một đứa con này, nhưng gia đình bà rất hạnh phúc và mỹ mãn.

Năm 40 tuổi, bà trở thành chủ nhiệm lớp tại trường, cả cuộc đời làm nghề đều cống hiến cho sự nghiệp giáo dục nước nhà, đã đăng tải rất nhiều luận văn và sách báo trong và ngoài nước, những học trò thuộc đủ mọi tầng lớp được bà dạy dỗ đều tràn đầy sự ngưỡng mộ với vị ân sư này.

Từ truyền đạo, dạy nghề đến giải đáp thắc mắc, không hề thua kém bất kỳ người đàn ông nào.

Khi về già thì nghỉ hưu thuận lợi, mái tóc hoa râm, trên mặt đã hiện rõ những nếp nhăn.

Lúc qua đời, đó là một buổi chiều nóng như thiêu đốt, bà ngồi trên ghế với khuôn mặt đẹp đẽ và khoan thai, ôm con chó Phốc sóc cứng lông trắng như tuyết tên là Đào Đào trên đùi, đó là ký ức cuối cùng về gia đình đã sớm phai mờ trong cuộc đời này của bà.

Châu Thanh cảm xúc ảnh ngời lạng lẽ, rất lâu không nhúc nhích.

Ở nơi xa, Trữ Khâm Bạch nói được làm được, xẩm tối hôm đó đã cho người mang một số hành lý đến.

Không ít người ra vào tấp nập.

Trần Đăng Đăng cầm danh sách đồ vật, tìm thấy Trữ Khâm Bạch đang đứng bên cột nhà: "Anh Trữ, anh xem xem còn sót thứ gì không."

Trữ Khâm Bạch nhận lấy danh sách.

Trần Đăng Đăng vẫn luôn nhìn về phía cây cầu hình vòm, hỏi: "Anh Châu sao vậy ạ? Em thấy anh ấy ngồi ở đó lâu lắm rồi."

"Không sao." Trữ Khâm Bạch ngẩng đầu nhìn thoáng qua một cái, "Trước tiên cứ để em ấy ở một mình một lát."

Trần Đăng Đăng gật đầu, "vâng" một tiếng.

Trữ Khâm Bạch xem xong danh sách, trả lại rồi nói: "Không còn vấn đề gì nữa rồi. Ngoài ra, cô tìm một vài người phụ trách quét dọn, sau này sẽ chuyên môn đến đây làm việc, nhớ soạn một thỏa thuận giữ bí mật. An ninh ở đây tốt hơn Đông Hồ nhiều, phòng bếp chủ yếu do thím Trương phụ trách, Châu Thanh rất thích món bà ấy làm, tôi đã xin được quản gia ở Tây Uyển rồi, là người già nhà họ Tần từng sử dụng, đáng tin cậy, ngày mai người đó sẽ tới, cô gọi người trao đổi một chút đi."

"Anh, anh Trữ." Ngay cả người của nhà ngoại cũng điều sang đây, Trần Đăng Đăng nghe vậy ít nhiều gì cũng có chút thấp thỏm, "Anh đã sắp xếp hết thầy thế này rồi, chuẩn bị gấp như vậy, sẽ không phải là sắp có chuyện gì lớn xảy ra chứ?"

Trữ Khâm Bạch dừng dừng quét mắt qua, "Cô cảm thấy có thể có chuyện gì lớn?"

Trần Đăng Đăng đánh liều thăm dò: "Anh Châu muốn ly hôn?"

Trữ Khâm Bạch nhìn cô chằm chằm không nói gì.

Trong lòng Trần Đăng Đăng sợ hãi, lẩm bẩm: "Cũng không thể trách em nói lung tung mà, tặng mảnh vườn dưới tên anh Châu, giúp việc và tài xế còn sắp xếp một lần xong hết nữa." Đây giống như là bồi thường sau ly hôn khi đã hết yêu, lại còn là kiểu rất phóng khoáng.

Mặc dù anh Châu trông hoàn toàn không giống như người sẽ cần chút nào.

Trữ Khâm Bạch lại cúi đầu ký cho xong email trên máy tính bảng, tiện tay

đưa cho trợ lý, sau đó nói: "Nếu như cô thấy nhàn quá không có việc gì làm thì đi giúp tôi chuyển hành lý đi."

Trần Đăng Đăng lúng ta lúng túng nhận lấy đồ, vô tội nói: "Em chỉ là một trợ lý nhỏ yếu ót đáng thương mà thôi, làm sao em có thể chuyển nổi chứ."

Chỉ cần không phải là ly hôn ra ở riêng là tốt rồi.

Trần Đăng Đăng lại đi nhìn anh Châu.

Không có ai đến gần cây cầu hình vòm bên kia, cậu đang ngồi một mình.

Không thể không thừa nhận rằng dường như không có nơi nào phù hợp với cậu hơn Thê Viên này. So với ngày đó đón cậu ở thành phố điện ảnh và truyền hình, nhìn thấy cậu đứng một mình nơi góc phố, bây giờ cũng ở đó một mình, thế nhưng lại không có cảm giác cô độc khiến cho người ta sợ hãi nữa.

Suy nghĩ này khiến cho chính cô cũng giật mình, tự hỏi liệu mình có đang tưởng tượng quá mức hay không, cảm giác kỳ lạ cũng không biết là đến từ đâu.

Khi Châu Thanh một lần nữa cảm thấy Trữ Khâm Bạch đến gần thì ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: "Cảm ơn."

"Lúc trở về, anh đoán em có lẽ sẽ muốn biết." Trữ Khâm Bạch chỉ vào xấp ảnh trong tay cậu, "Lý Sân có lẽ không phải là tên thật của bà ấy nhỉ?"

Châu Thanh "Ừm" một tiếng, "Cô bé tên là Sở Ngọc, tên mẹ là Giai Giai, có nghĩa là mọi việc suôn sẻ, cát tường như ý."

Trữ Khâm Bạch ngồi xuống bên cạnh.

"Đau lòng sao?"

Châu Thanh nhìn sang, "Là vui vẻ."

Cô gái nhỏ mà cả gia đình nhớ nhung đã sống sót qua thời loạn thế, hơn nữa còn sống rất tốt, rất vẻ vang, chỉ riêng điều này thôi cũng đủ để lấp đầy trái tim Châu Thanh.

Trữ Khâm Bạch đưa tay ra lấy bức ảnh trong tay cậu đi, lật xem một hồi, sau đó hỏi: "Sẽ hồi tiếc chứ? Vì không kịp gặp lại."

Châu Thanh lắc đầu, "Nếu nói là hồi tiếc thì có lẽ là không hy vọng cô bé vẫn còn nhớ, sống tốt đã là tốt lắm rồi. Cảm giác dựa vào một chút manh mối này để quay đầu lại tìm, tìm được rồi nhưng mọi thứ đều hoá hư không cũng không tốt lắm."

Trữ Khâm Bạch không đồng tình, "Nếu không có bà ấy quay đầu lại tìm, em cũng sẽ không tìm thấy bà ấy đúng không?"

Châu Thanh nghiêng đầu sang, "Là anh đã tìm được cô bé, vậy nên em mới nói, phải cảm ơn anh."

Châu Thanh đặt những bức ảnh và tất cả các tài liệu mang về chung với nhau, nói, "Em muốn đi Cát Thành một chuyến."

Trữ Khâm Bạch dừng lại một chút, gật đầu: "Được, đợi chỗ anh sắp xếp xong xuôi, hai ngày nữa đi cùng với em."

"Em tự đi là được rồi."

Châu Thanh từ chối đề nghị này, nhìn lông mày đang cau lại của Trữ Khâm Bạch, không nhịn được đưa tay ra xoa dịu thay anh, nói: "Anh không cần nghĩ nhiều, cô gái nhỏ là mối bận tâm cuối cùng mà chị họ em nhớ mãi không quên, bây giờ tìm được rồi, bất kể thế nào em cũng muốn đích thân đi xem xem, cũng xem như là một lời giải thích đi, nhiều lắm một ngày là về rồi."

Trữ Khâm Bạch nhìn thẳng vào cậu, ánh mắt đang mô tả mặt mũi cậu, nói:

"Mặc dù đèn Phật trong chùa có thể thờ cúng quanh năm, nhưng núi cao đường xa, đành ra một nơi ở Thê Viên làm phòng thờ của nhà họ Châu, sau này em muốn tưởng niệm ai thì tưởng niệm người đó, có được không?"

Kể từ lúc được Trữ Khâm Bạch mang đến đây với hàng ngàn vạn mối suy nghĩ, cho đến hiện tại, Châu Thanh vẫn chưa sắp xếp được đầu mối rõ ràng, lúc nghe được lời này cũng không mở miệng kịp thời.

Trữ Khâm Bạch xem như cậu ngầm thừa nhận, lại hỏi: "Nguyên quán cha mẹ em là người ở đâu, đều chuyển bọn họ đến Lam Thành có được không?"

Châu Thanh chưa bao giờ nghĩ về những điều này trước đây.

Bởi vì cậu là "Châu Thanh", là con trai của người khác, đứa con trai duy nhất của Châu Triệu Đường và Phạm Tú Vân đã chết từ lâu vào mùa đông năm 1945 rồi.

Cả đời cậu chưa làm được bao nhiêu việc hiếu, cuối cùng dù sao cũng làm được một việc là đưa cha mẹ lá rụng về cội, tấm bia đá hợp táng kia là do chính cậu khắc lên. Khi đó, cậu vẫn là ông chủ Châu, không đơn giản và qua quýt như cách cậu đối đãi với bia mộ của Thuận Tử sau này.

Nhưng với bộ dạng bây giờ, nếu tự nhận là con trai nhà họ Châu, cậu không dám.

Không dám, vậy thì chỉ có thể không nghĩ về nó.

Vốn cho rằng kế tục cách sống mà cha mẹ đã dạy dỗ, bước đi ở nơi này là tất cả những gì cậu có thể làm trong cuộc đời mới này.

Nhưng cậu đã gặp được Trữ Khâm Bạch.

Anh đã tìm được cậu, bắt được cậu, tặng cậu một khu vườn làm dinh thự riêng, bảo cậu lập phòng thờ nhà họ Châu và làm Châu Thanh.

Trữ Khâm Bạch lại nhìn khóe mắt đỏ hoe của người trước mặt, tức thì có hơi

hoảng, cau mày: "Sao vậy?"

Châu Thanh lắc đầu, giọng nói khàn khàn: "Rơi vào tay Trữ Khâm Bạch anh, cũng là Châu Thanh em đáng đời nhỉ."

Lại dùng lời anh từng nói để chặn cứng anh, Trữ Khâm Bạch có hơi dở khóc dở cười, "Nói cái gì đâu không."

"Không cần dè dặt mộ đầu, bọn họ thích quê nhà, đến lúc đó chỉ cần tu sửa lại là được rồi." Châu Thanh nhìn sang, "Phòng thờ sẽ lập thêm một bài vị nữa cho nữ sĩ Tần Nhược."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu chằm chằm không nói lời nào.

Châu Thanh: "Nơi này không chỉ họ Châu mà cũng là họ Trữ, họ "Trữ" duy nhất thuộc về Trữ Khâm Bạch anh."

Bọn họ ngồi trên bậc thềm trên cây cầu hình vòm, giọng nói không lớn, không ai biết bọn họ đã nói những gì, chỉ riêng khung cảnh đó thôi cũng đủ khiến cho các nhân viên đi ngang qua từ xa phải vừa chuyển đồ đạc vừa lén nhìn về phía này.

Trần Đăng Đăng không chuyển đồ được nên chỉ có thể giám sát, tóm lấy một người mắt tập trung, muốn đánh một cái: "Nhìn cái gì, làm việc đi!"

"Chị Đăng Đăng." Nhân viên công tác cười nói: "Em chưa từng thấy anh Trữ nói chuyện nhỏ nhẹ với người khác như vậy bao giờ luôn, chẳng trách sao lại chi mạnh tay như vậy. Nếu như thân phận này của Châu tổng mà lộ ra ấy hử, bên ngoài thế nào cũng dữ dội lắm."

"Ngứa đòn đúng không? Muốn anh Trữ chém cậu à?" Trần Đăng Đăng giơ tay lên, làm bộ muốn đánh người, "Còn nói nhảm nữa tôi bảo chị Phạm cắt sạch tiền lương của cậu đấy có tin không?"

"Hung dữ thế làm gì, chỉ nói thôi mà."

Tiếng xì xào bên kia khiến cho khu vườn náo nhiệt hơn hẳn.

Buổi tối hôm đó, Châu Thanh ở lại Thê Viên luôn.

Tám giờ tối, Trữ Khâm Bạch bị một cuộc gọi của công ty gọi đi, trước khi đi còn để lại nhóm người Trần Đăng Đăng và thím Trương ở lại.

Châu Thanh lên lầu từ sớm, không biết có phải vì cơn chấn động lúc chiều đến quá đột ngột hay không mà sau khi nằm nửa tiếng đồng hồ, đầu óc như đang cưỡi ngựa xem hoa, thế nào cũng không thể bình tĩnh lại được.

Cậu không bao giờ ép mình đi vào giấc ngủ nên dứt khoát khoác áo lên rồi ngồi dậy.

Nhìn thấy ánh đèn đang sáng ở phía xa, trên con đường nhựa không có ai, cậu lại nghĩ đến Trữ Khâm Bạch, không biết có việc gì mà phải xử lý vào ban đêm.

Ở phía bên kia, đồn cảnh sát vào giữa đêm.

Trữ Khâm Bạch ngồi khoanh chân trên ghế, lạnh lùng nhìn người ngồi đối diện qua lớp kính.

Nếu như có ai đó nhận ra bọn họ thì sẽ phát hiện người đàn ông bị còng tay ở đối diện chính là kẻ đã đâm anh một nhát ở Bắc Kinh.

Trên gò má người này có một vết sẹo, còn là vết sẹo lần trước bị vệ sĩ khổng chế để lại.

Lúc này, gã nhếch miệng với Trữ Khâm Bạch, giơ tay lên cổ làm động tác cắt, khiến cho chiếc còng trên tay kêu lên lạch cạch.

Có người đẩy cửa đi vào.

Là một vị cảnh sát khoảng bốn mươi tuổi, họ Lưu, trông có vẻ không hề xa

lạ gì với Trữ Khâm Bạch.

Sau khi đưa cho anh ly nước thì liếc về phía đối diện một cái, nói: "Cậu nói với bên ngoài là gã bị bệnh tâm thần, mặc dù kiểm tra cho thấy đầu óc gã hoàn toàn bình thường, nhưng tôi nói ấy mà, tinh thần muốn xử cậu của gã cũng điên lắm đấy."

"Có thể giam bao lâu?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Cảnh sát: "Nếu phán nặng hơn thì thế nào cũng phải hơn một năm."

Trữ Khâm Bạch đặt chân xuống, nhìn chằm chằm đối diện, "Có phải gã có tiền án khác nữa không?"

"Cậu cũng hiểu rõ phết." Lão Lưu tiện tay đưa cho anh một phần tài liệu, "Chúng ta tiếp xúc với nhau cũng không phải một hai lần nữa rồi, tôi cũng sẽ không giấu cậu, tên này là khách quen của nhà giam, nói đơn giản chút là cầm tiền làm việc."

Lão Lưu dứt khoát kéo một chiếc ghế sang ngồi xuống, chống lên đầu gối, nhìn Trữ Khâm Bạch, "Tôi nói này anh Trữ, bao nhiêu năm rồi, lúc tôi vẫn còn là một cảnh sát thực tập đã quen biết cậu, vụ án của mẹ cậu tôi đi theo suốt cả quá trình, pháp y lẫn cảnh sát đều công nhận là tự sát, không phải cậu cũng thừa nhận kết quả này rồi sao. Bây giờ cậu đã lăn lộn đến vị trí này rồi, làm sao mà vẫn điên như vậy. Chỉ là, mấy câu lạc bộ đó ở Lam Thành cảnh sát đã theo dõi gần ba năm rồi, nước sau lưng sâu lắm, bây giờ cậu làm đến mức khiến người ta nhìn chằm chằm cậu, chuyện này phiền toái thế nào cậu nói xem!"

"Trữ Kiến Hùng có thể là một điểm đột phá." Trữ Khâm Bạch đột nhiên ném lời xuống.

Khiến cho lão Lưu kinh ngạc đến mức tí thì nhảy dựng lên từ trên ghế, nhìn trái nhìn phải một lượt mới đề giọng xuống, nói: "Ba cậu? Cậu với ông già cậu không hợp nhau, cũng không cần phải tổng người ta vào tù chứ, chuyện này không nhỏ đâu!"

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu sang, ánh mắt không có chút biểu cảm nào, "Không cần diễn đâu, kỹ năng diễn xuất quá tệ."

Trên mặt lão Lưu nhất thời tràn đầy xấu hổ.

Trữ Khâm Bạch: "Ban đầu ông ta có thể leo lên con đường vào giới giải trí là do anh của Diêu Trung Hiến làm mối cho, nếu không thì cũng sẽ không tình cờ gặp mẹ tôi. Phạm tội trái pháp luật trong ngành này, phát sinh từ tiền vốn là nhanh nhất, hai năm qua không phải các anh vẫn luôn cho người theo dõi ông ta sao?"

Lão Lưu thừa nhận thì không đúng, không thừa nhận cũng không đúng, cuối cùng chỉ có thể khó chịu nói: "Cậu thuộc về người thân trực hệ, tôi cũng không thể tiết lộ cho cậu quá nhiều."

Đương nhiên Trữ Khâm Bạch cũng không cần cảnh sát tiết lộ, đứng dậy định rời đi.

Lão Lưu vội vàng nói: "Mới đó đã đi rồi à?"

Trữ Khâm Bạch: "Không đi thì ở lại nhà giam của anh qua đêm à?"

Lão Lưu đi theo phía sau, thật thà dận dò, "Vẫn nên chú ý an toàn, nhiều vệ sĩ như vậy đều là mời tới để ăn cơm không thôi à? Còn để cho người ta chém một dao. Đúng rồi, tôi nghe nói cậu kết hôn rồi à? Ai vậy? Tiết lộ vài câu đi, ê, đi nhanh như thế làm gì?"

Ở cổng đồn cảnh sát, Trữ Khâm Bạch nhắc chân bước lên xe.

Lão Lưu gõ cửa kính xe, lời nói thành khẩn: "Tôi nói nghiêm túc với cậu đấy, chú ý một chút, nghe rõ chưa?"

"Lão Lưu." Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu nhìn sang.

Lão Lưu: "Làm sao?"

"Mười mấy năm rồi, có thể chữa bệnh dài dòng không?"

"Cậu..."

Trữ Khâm Bạch khởi động xe, nhìn ra bên ngoài, "Vi bản báo cáo nát kia của anh mà đêm thế này bảo tôi ra ngoài, cũng chỉ có lần này thôi đấy."

"Việc liên quan đến mạng người, thế mà cậu nói nhẹ nhàng nhỉ."

"Tôi cũng có việc liên quan đến mạng người."

Lão Lưu ngẩn người: "Cậu thật sự có việc gấp à?"

Anh bỏ lại Châu Thanh, người vừa mới biết được mọi chuyện ở Thê Viên, giống như một kẻ xâm lược thô bạo, để lại một đống hỗn độn xong thì bỏ đi.

Trữ Khâm Bạch tiện tay đưa túi hồ sơ trên ghế phó lái ra ngoài, nói: "Gần đây động tĩnh ở khu vực phía Bắc rất lớn không phải là bí mật, trong trung tâm lợi ích này, lang sói đều cùng một nhóm người không hơn không kém, phương hướng điều tra của các anh có thể thay đổi một chút, nói không chừng sẽ có thu hoạch mới."

Nói xong thì đóng cửa sổ xe lại, đạp chân ga lái xe vào màn đêm.

Lão Lưu ở phía sau mang theo vẻ mặt khó hiểu, cầm túi hồ sơ, tháo dây, sau khi rút tài liệu bên trong ra thì ngay lập tức đặt trở lại.

Sau khi nhìn xung quanh xong thì lại rút ra, xem trong hai phút, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc, lúc ngẩng đầu lên nhìn đường một lần nữa đã không còn thấy khói xe nữa.

Những thứ đồ trong tay quá quan trọng rồi.

Có liên quan đến manh mối của một vụ án lớn đã kéo dài hai mươi năm, các nhân viên có liên quan đều liên tục đến tình hình hiện tại ở khu vực phía Bắc. Hắn hoàn toàn không ngờ Trữ Khâm Bạch lại điều tra sâu như vậy, càng không hiểu tại sao anh lại sẵn sàng giao ra những gì trong tay bây giờ.

Khu vực phía Bắc, cảnh sát Lưu chú ý đến những chữ trên tài liệu, sau đó nghĩ lại, cái vị nổi tiếng nhất khu vực phía Bắc bây giờ tên là gì ấy nhỉ?

Đúng vậy, tên là Châu Thanh, nghe nói còn là một người trẻ tuổi rất có năng lực.

Trữ Khâm Bạch đang lái xe, vốn dĩ hành trình sẽ mất bốn mươi phút nhưng anh chỉ dùng chưa đến nửa tiếng, lúc lái xe vào Thê Viên đã gần mười một giờ.

Trữ Khâm Bạch xuống xe, đóng cửa lại, vừa đi vào vừa nhìn đồng hồ.

Bước đi trên con đường đá, lúc chưa đi được hai ba bước thì chậm rãi dừng lại, như thể sợ sẽ quấy nhiễu đến gì đó.

Người ngồi trên ghế trong sảnh trước đang choàng một chiếc áo khoác, được bao phủ bởi ánh sáng ấm áp. Một tay cậu chống lên đầu, khép hờ hai mắt, lông mi rủ xuống tạo thành một bóng đen nhỏ, tựa như đang ngủ, trên đầu gối đang trải ra một quyển sách nặng trĩu, đã lâu chưa từng được lật ra.

Trữ Khâm Bạch bước chậm về phía trước, giống như sợ đi dạo chơi trong vườn rồi thức dậy từ trong mộng, nháy mắt người này đã ngồi trong tờ lịch cũ năm này qua năm khác mà không phải ngay trước mắt.

Châu Thanh có một giấc mơ ngắn, mơ thấy mình ngồi trên tầng 2 của hý viện nghe một đoạn Tây sương ký (*), bên dưới khách ngồi đầy, là một khung cảnh náo nhiệt phồn hoa. Có người hưng phấn ném vàng bạc, tiền giấy lên sân khấu, Châu Thanh cũng kêu người bên cạnh cho tiền, ở trong mơ nhớ ra người đang hát hý này hình như cũng khá nổi tiếng.

(*)Tây sương ký: còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh đái nguyệt Tây sương ký, là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức đời Nguyên Thành Tông, miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của nàng Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

Tên là gì ấy nhỉ?

Cậu còn đang suy nghĩ thì nghe thấy phía sau có người gọi cậu.

Lúc quay đầu lại thì có thứ đồ lạnh ngắt kề lên trên.

Châu Thanh đột nhiên mở mắt ra, đột ngột ngồi dậy, còn chưa kịp có động tác gì đã đụng phải một cái ôm vẫn còn mang theo gió và không khí lạnh.

Trữ Khâm Bạch ôm cậu vào lòng, cau mày vuốt ve lưng cậu, trấn an: "Gặp ác mộng sao?"

"Anh Trữ?" Châu Thanh đột nhiên trở lại hiện thực, ngơ ngác không biết mình đang ở nơi nào, chống tay lên người kia, thả lỏng rồi lắc đầu, "Cũng không tính."

"Hửm?"

"Còn mơ thấy thưởng tiền cho người ta."

Trữ Khâm Bạch ung dung nhấc áo khoác lên, bó chặt lấy người kia, hỏi cậu: "Thưởng cho ai?"

Châu Thanh ngẩn người: "Một diễn viên nổi tiếng thì phải, nhớ không rõ tên nữa rồi."

"Có bản lĩnh nhỉ, ngài Châu." Trữ Khâm Bạch dứt khoát bế người lên, cúi đầu cảm nhận nhiệt độ trên hai má cậu, vừa đi vào trong vừa thấp giọng nói: "Nửa đêm chơi bồi trắng hoa, muốn được dạy dỗ hả?"

- - -

Pass chương sau: Họ tên của cha mẹ Châu Thanh là gì? Viết hoa tên riêng, không dấu không cách. Ví dụ như Trữ Khâm Bạch và Châu Thanh thì nhập là TruKhamBachChauThanh.

Chương 82: C82: Chương 82

Sau khi Châu Thanh được bế lên lơ lửng trên không trung mới kinh ngạc đến mức hoàn toàn tỉnh táo vài phần, bàn tay vòng qua sau gáy người kia tìm thấy được một chút cảm giác nương tựa. Cậu không thèm để ý Trữ Khâm Bạch nói những gì mà hỏi anh: "Muộn như vậy còn đi làm gì vậy?"

Trữ Khâm Bạch vừa đi vừa cúi đầu nhìn cậu, "Vậ tối mịt thế này em không ngủ mà làm gì đây?"

Lúc này Châu Thanh không có tí năng lực suy nghĩ đằng hoàng nào, tự nhiên bị dẫn dắt lạc đề, nói: "Có hơi không ngủ được nên xuống lầu ngồi một lát."

"Không quen à?"

"Chắc là vậy."

Trữ Khâm Bạch bước lên bậc thang, cố ý đùa giỡn theo cách nói chuyện của cậu, nhướn mày: "Xem ra không phải có lòng chờ anh à?"

Châu Thanh im lặng hai giây rồi lại chậm rãi thừa nhận: "Có thể xem là vậy đi."

"Cái gì gọi là có thể xem là vậy đi?"

Ban đầu thật sự là do không ngủ được, nhưng sau khi xuống lầu thì cũng đúng là đang đợi một quý ngài nào đó, cậu có hơi bất đắc dĩ, "Anh Trữ, làm người đừng có tính toán như vậy chứ."

Trữ Khâm Bạch cười một tiếng, cúi đầu cắn vào cằm Châu Thanh một cái, ép đến mức người ta run lên né tránh, còn hỏi: "Nếu như anh nhất định phải tính toán thì sao?"

Người biết né tránh những cuộc nói chuyện vô nghĩa, "Vậy thì em thừa nhận vậy, là đang đợi anh."

Tay Trữ Khâm Bạch rất vững, dễ dàng mang người lên tầng 2.

Do gấp rút chuyển đến đây nên trong phòng ngủ ở tầng 2 chỉ mới dọn ra được một phòng ngủ chính, lúc Châu Thanh xuống lầu đã đóng cửa lại. Lúc Trữ Khâm Bạch bế người đến cửa cũng không đặt xuống mà nhắc chân đẩy cửa ra, vào phòng rồi đặt Châu Thanh lên giường.

Bộ ga trải giường bằng lụa sẫm màu đã sớm không còn hơi ấm sót lại của Châu Thanh trước đó đã từng nằm qua.

Trữ Khâm Bạch mượn lực nằm nhoài phần thân dưới xuống, nhân tiện giơ tay bật đèn ngủ trong phòng.

Chiếc đèn bàn cổ điển và tối giản tỏa ra ánh sáng lờ mờ, Trữ Khâm Bạch cúi đầu xuống, đúng lúc nhìn thấy sườn mặt của Châu Thanh đang vùi đầu cọ vào ga trải giường, nhắm mắt lại với dáng vẻ không chút đề phòng.

Tư thế của Trữ Khâm Bạch ghé lại gần, thấp giọng hỏi: "Buồn ngủ rồi à?"

"Bây giờ có hơi hơi." Châu Thanh mơ hồ trả lời.

Trữ Khâm Bạch nhẹ nhàng kéo chăn sang, đắp lên cho người kia: "Ngủ đi, anh đi tắm."

"Ừm."

Châu Thanh không mở mắt ra, cậu có thể cảm nhận được tiếng động anh rời khỏi giường, đứng dậy rồi đi vào phòng tắm, sau đó ý thức dần trở nên

mơ hồ trong tiếng nước chảy không rõ ràng lắm. Kết quả là vừa chớp mắt liền phát hiện mình đứng trên một vách đá không biết là ở đâu, giẫm phải một hòn đá rồi rơi xuống.

Cậu đột nhiên run lên rồi giật mình tỉnh dậy một lần nữa.

Châu Thanh ngồi dậy, sờ được một lớp mồ hôi mỏng trên trán.

Quả thật quá dễ đổ mồ hôi, trước kia mồ hôi ngực sẽ đập thành thạch trong đêm như đánh trống, động một tí là phải đi thay một bộ đồ ngủ khác.

Sau khi dùng hầu hết các loại thuốc Tây, triệu chứng khó ngủ của cậu đã được cải thiện rất nhiều, hơn nữa thuốc Đông y của Thịnh Xuyên cũng có tác dụng không tệ, nhưng tối nay mỗi lần chìm vào giấc ngủ thì thời gian đều chưa quá năm phút, cảm giác tim đập cực nhanh sau khi thức dậy này có hơi gay go.

Tiếng nước trong phòng tắm vẫn tiếp tục, Châu Thanh ngồi dậy lắng nghe một lúc.

Lúc Trữ Khâm Bạch đi ra còn cố ý làm cho động tác nhẹ lại, kết quả là ánh mắt vừa quét qua giường lại thấy trống không, giống như người kia hoàn toàn không tồn tại, lúc đó trái tim anh đã lỡ một nhịp.

Phản ứng đầu tiên là người đã biến mất rồi.

Đặt vào trường hợp người bình thường thì không thể, nhưng với Châu Thanh thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Loại sợ bóng sợ gió này, bắt đầu từ giây phút xác nhận chân tướng ở Cát Thành vẫn liên tục chôn vùi trong trái tim anh.

Trữ Khâm Bạch ít nhất đã phải dùng sự bình tĩnh suốt mười năm thăng trầm của mình mới có thể ép buộc mình không làm ra những phản ứng quá khích, hai giây sau, anh tiến lên hai bước, nhìn thấy người đang đứng ở ban

công.

Vào khoảnh khắc đó, cảm giác cũng không phải là thờ phào nhẹ nhõm.

Châu Thanh nghe thấy tiếng động cửa ban công bị người đẩy ra, vào khoảnh khắc vừa quay đầu lại đã bị người vây lại đè lên lan can. Châu Thanh sửng sốt một lát, nhìn đôi mắt đen láy gần trong gang tấc của Trữ Khâm Bạch, không hiểu nên hỏi: "Làm sao mà..."

Trữ Khâm Bạch không nói gì cả mà chỉ nghiêng người hôn cậu.

Đầu tiên là một cái mút rồi tách ra, sau đó lùì lại một chút rồi lại hôn lần nữa, hôn cậu từng chút, từng chút một. Châu Thanh liên tiếp thua cuộc, bị ép đến mức càng ngày càng ngửa về phía sau, eo đè lên lan can, đành phải đẩy người ra: "Chờ, một chút."

Trữ Khâm Bạch hiển nhiên đã chú ý đến tình trạng khó khăn của cậu, tay phải ôm lấy eo cậu nhưng không rời khỏi lan can mà kéo lại gần, hoàn toàn không cho cậu cơ hội mà hôn một cái thật sâu. Nụ hôn lần này vừa sâu và vừa thô bạo, nhu cầu và tình ý sâu đậm thành linh ập tới gần như khiến cho Châu Thanh không cách nào chống đỡ nổi.

Cậu có thể cảm nhận nước nhỏ giọt từ ngọn tóc của đối phương vào đường viền cổ áo của cậu, sau đó trượt xuống theo lồng ngực cậu. Có thể cảm nhận được hơi thở của anh, âm thanh trao đổi mờ ám, Châu Thanh lùì lại phía sau, không thể không nắm lấy cánh tay còn lại vẫn còn đang chống lên lan can của Trữ Khâm Bạch, bị buộc phải ngẩng đầu lên, mặc cho đối phương lưu luyến một đường men theo cổ mình.

Tình trạng mất kiểm soát đang dần lan ra, ngay cả gió lạnh cũng không thể thổi tan đi cái nóng toả ra từ cơ thể.

Đến giờ phút này đây, Châu Thanh thật ra không hề chống cự việc này.

Nhưng nửa đêm phơi bày trên ban công, cho dù lúc này đây, toàn bộ Thê

Viên cũng không tìm ra được người thứ hai lượn lờ bên ngoài nhưng cũng thật sự thách thức đạo đức và giới hạn của Châu Thanh.

"Đừng có, ở đây." Châu Thanh thở hỗn hển phát ra tiếng vù vù cuối cùng, đồng thời chủ động từ bỏ sự chống đỡ của chính mình, duỗi tay ra vòng qua cổ Trữ Khâm Bạch, lại gần, hơi thở hỗn loạn nói: "Đi vào."

Lúc này đây, Trữ Khâm Bạch lại dừng lại. Bạn đang đọc tuệ tại # T U m T u e n . v n #

Châu Thanh cảm nhận được tâm tình của anh không đúng lắm, hỏi anh: "Sao vậy? Tắm xong có vấn đề luôn à?"

Trữ Khâm Bạch ôm người kia, nghiêng đầu dụi vào mặt Châu Thanh, thấp giọng hỏi cậu: "Vừa nãy không phải nói muốn ngủ sao? Sao lại ra đây? Còn tưởng không thấy em nữa rồi."

Hoá ra là vì điều này sao?

Tưởng rằng không thấy mình nữa rồi?

Châu Thanh đồng thời có hơi dở khóc dở cười, lại cũng có một chút áy náy và đau lòng.

Chốc chốc lại túm phần tóc sau gáy của Trữ Khâm Bạch, nói: "Thật ra không có gì cả, chỉ là vừa nãy ngủ phát hiện mình rơi xuống từ một vách núi cao, trước đây có nghe người lớn trong nhà nói đây là đang cao lên, nói không chừng là em vẫn đang lớn?"

"Trước đây vẫn luôn như vậy sao?" Trữ Khâm Bạch để cậu nghiêng người sang một chút, chắn gió đi rồi mới hỏi cậu.

Châu Thanh nói thật: "Lúc vừa đến đây thì có, hồi đó ngày nào cũng mơ thấy chuyện trước đây, nhưng em đã từng kiểm tra rồi, có lẽ cũng không thuộc nhóm PTSD (*). Sau khi cơ thể có chuyển biến tốt, quả nhiên các triệu chứng đã thật sự nhẹ đi rất nhiều."

(*) PTSD: Rối loạn căng thẳng sau chấn thương (Post-traumatic stress disorder) là một tập hợp các phản ứng có thể xuất hiện ở những người đã trải qua hoặc chứng kiến một sự kiện đau buồn đe dọa tính mạng hoặc sự an toàn của họ (hoặc tính mạng và sự an toàn của những người xung quanh họ).

Trữ Khâm Bạch nhớ rằng những cuốn sách cậu để trong nhà rất lặt vặt, trong đó cũng không thiếu các loại sách có tính chuyên ngành. Anh hung hăng nhíu mày, nhéo lỗ tai cậu, "Tự mình đánh giá không chuẩn, lần sau đưa em đi bệnh viện xem xem."

Châu Thanh biết rõ rằng mình không sao, nhưng nếu anh đã không yên tâm thì Châu Thanh cũng không phản bác.

"Được." Cậu nói.

Trữ Khâm Bạch lại hỏi: "Hôm nay có phải là lại nhớ lại rất nhiều chuyện quá khứ không?"

"Không tránh khỏi mà." Châu Thanh sợ Trữ Khâm Bạch cho rằng anh tiết lộ chân tướng là sai lầm nên nói ngay: "Nhưng rất nhiều điều em nhớ đến đều là chuyện lúc nhỏ, những thứ đó đều khiến em rất vui."

Trữ Khâm Bạch "ừm" một tiếng, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia nhỏ nhà họ Châu nhất định là đã lớn lên trong sự yêu thương chiều chuộng đúng không?"

"Cũng không chiều chuộng đâu." Châu Thanh phản bác, "Cha em là một người cha nghiêm khắc, yêu cầu khá cao đấy."

Tay Trữ Khâm Bạch siết chặt eo người kia: "Ừm, nếu không thì làm gì có ngài Châu ngày hôm nay." Nói xong lại hỏi một cách thản nhiên, "Vậy xin hỏi ba vợ đại nhân có yêu cầu gì với chồng em không?"

"À." Câu hỏi này quả thật có hơi gian xảo, Châu Thanh còn thật sự nghiêm

túc suy nghĩ một chút, "Nếu cha em biết em kết hôn với một người đàn ông, yêu cầu duy nhất có thể chính là đánh gãy chân anh."

"Nghiêm trọng vậy à?"

"Đúng vậy." Châu Thanh ghé vào tai người kia, thì thầm, "Nhưng em sẽ xin thương tình cho anh."

Trữ Khâm Bạch lại ôm chặt người kia, "Thì ra ngài Châu thích anh như vậy à."

... (còn tiếp)

- - -

(giải pass và đọc tiếp trên Wordpress capngagiangson.wordpress.com)

Xin lỗi vì sự bất tiện này ạ

Chương 83: C83: Chương 83

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Một đêm tình nồng qua đi, khi Châu Thanh tỉnh lại lần nữa, phát hiện sắc trời ngoài cửa sổ còn tối đen, nhất thời có hơi không phân biệt được ngày đêm. Cậu giơ cánh tay lên muốn che mắt nhưng giữa chừng đã mềm nhũn không có sức lực phải buông xuống, kèm theo cảm giác của cơ thể cũng dần khôi phục lại.

Đau nhức không chịu nổi, dư vị dường như vẫn còn ở lại trong bản năng của cơ thể, chỉ cần cử động một chút là sẽ tê dại từ xương cụt đến sống lưng.

Sự hoang đường của đêm qua lần lượt hiện ra.

Châu Thanh xấu hổ nhắm mắt lại như đi chậm thời đại, lỗ tai nóng ran.

Có tiếng động truyền tới từ cửa phòng.

Châu Thanh nghiêng đầu nhìn sang, có ánh sáng hành lang hắt ra từ sau lưng, ảnh đế lớn đã trở lại dáng vẻ áo mũ chỉnh tề, mặc một chiếc áo sơ mi thủ công, trông có vẻ như vừa ra khỏi nhà. Lúc này, anh đang bưng khay, nhìn vào mắt cậu, đóng cửa rồi bước vào.

Trữ Khâm Bạch đặt cái khay ở đầu giường, bật đèn cho cậu, hỏi cậu: "Dậy lúc nào vậy?"

"Mới này." Châu Thanh mở miệng mới phát hiện cổ họng mình khàn đến mức không nghe được, nhìn kẻ đầu sỏ trước mặt, lại hỏi: "Mấy giờ rồi? Trời vẫn chưa sáng sao?"

Trữ Khâm Bạch dứt khoát ngồi lên đầu giường, ôm cậu dậy, để cậu dựa vào trước người mình, thấp giọng nói: "Không phải chưa sáng, mà là trời lại tối rồi."

Châu Thanh có hơi không thể tin nổi, "Em ngủ cả một ngày?"

"Ừm, kiệt sức, còn hơi sốt một chút, cũng may là không nghiêm trọng hơn." Một tay Trữ Khâm Bạch sờ lên trán Châu Thanh, một tay bưng cái bát bên cạnh lên, "Đút thuốc cho em rồi, bây giờ chắc là dạ dày đang rỗng lắm, uống một ít cháo loãng đi."

Châu Thanh sững sờ một lúc, cậu hoàn toàn không biết giữa chừng mình đã được cho uống thuốc, mãi cho đến khi chiếc muỗng chạm vào môi, Châu Thanh mới ngẩng đầu lên nhìn Trữ Khâm Bạch một cái, có hơi tê dại, "Bây giờ chắc là không ít người đã biết em ngủ cả một ngày rồi."

Cậu nhớ rằng tối qua trợ lý của anh và thím Trương bọn họ đều ở lại một toà nhà khác của Thê Viên.

"Về sau Thê Viên này sẽ còn có không ít người." Giọng điệu của Trữ Khâm Bạch như lẽ đương nhiên, lại đưa tay ra néo mặt Châu Thanh: "Sẽ không có chuyện ngay cả việc đã kết hôn, để người ta biết đời sống tình dục của mình mà Châu tổng cũng ngại ngùng đấy chứ? Mở miệng."

Châu Thanh bị buộc phải nuốt xuống một ngụm cháo.

Ấm áp và đặc sệt, cháo trắng được nấu vừa phải làm dịu đi cổ họng khô khốc.

Cậu mệt mỏi ngước mắt lên, khiển trách: "Cái em nói không phải là cái này, là anh phóng túng quá độ mới dẫn đến việc ngay cả đồng hồ sinh học bình

thường của em cũng không thể đảm bảo việc này."

"Quá độ sao?" Trữ Khâm Bạch lại đút cho cậu một muỗng, thấy cậu nuốt xuống thì không nhịn được dùng ngón tay cái sờ vào trái cổ đang trượt xuống của cậu, nhỏ giọng nói: "Đó là đối với em thôi, đối với anh mà nói là thời gian bình thường."

Châu Thanh bị anh đụng chạm đến mức lại nuốt xuống lần nữa, trừng mắt nhìn anh rồi lại nhớ tới dáng vẻ người này cho đến cuối cùng vẫn thật sự không nhìn ra được sự mệt mỏi. Cậu dừng lại vài giây, chỉ có thể nói: "Sau này đừng có lúc nào cũng tập gym nữa."

Trữ Khâm Bạch thuận miệng nói: "Yêu cầu này có phải hơi vô lý không?"

"Không hề." Châu Thanh đáp.

Trữ Khâm Bạch cười một tiếng, cuối cùng cũng thừa nhận tối hôm qua mình có hơi quá đáng, nói: "Được rồi, lần sau nhẹ nhàng một chút."

Châu Thanh ăn xong nửa bát cháo, dạ dày cũng không còn trống rỗng nữa nhưng vẫn không có tinh thần như cũ.

Trữ Khâm Bạch đặt bát sang một bên, lại dùng chăn bọc người lại, hỏi: "Ngủ thêm một lát nữa không?"

"Ừm." Châu Thanh cũng không phản đối.

Lúc Trữ Khâm Bạch đặt người xuống, bàn tay men theo tấm chăn thò vào, vừa chạm vào eo của Châu Thanh thì cậu đột nhiên mở mắt ra, giữ anh lại, khó khăn nói: "Không được."

Trữ Khâm Bạch thấy phản ứng của người kia mạnh mẽ như vậy thì đỡ khóc đỡ cười, đưa tay ra lấy tay Châu Thanh đi, lại tiếp tục mò vào rồi di chuyển xuống dưới.

Dưới ánh mắt càng ngày càng mở to của Châu Thanh, anh nhỏ giọng nói:

"Đã bôi thuốc cho em rồi, chỉ muốn xem thử thôi, trong lòng em, anh cảm thú như vậy à?"

Châu Thanh chịu không nổi kiểu quan sát quá mức khi tỉnh táo này, cho dù tối hôm qua điều hoang đường hơn nữa cũng đã làm rồi, bây giờ vẫn nhịn không được vui mặt vào trong gối. Tiện thể không quên nghẹn giọng đáp lại anh, "Ừ, mặt người dạ thú."

Cả bàn tay Trữ Khâm Bạch đều là sự mềm mại, rõ ràng là đang lẩn nước, yên tâm thoải mái thừa nhận, "Châu tổng nói đúng."

Trước khi mặt mũi Châu Thanh hoàn toàn sụp đổ, anh lại ôm lấy người kia vào trong lòng.

Vừa tỉnh dậy, Châu Thanh cho rằng có khả năng mình không ngủ lại được nhưng trên thực tế, chẳng mấy chốc cậu lại chìm vào giấc ngủ.

Vì vậy, lần đầu thật sự nhìn thấy người ở Thê Viên đã là buổi sáng sau một đêm nữa qua đi.

Châu Thanh hồi phục được hơn một nửa, mặc một chiếc áo sơ mi thoải mái ở nhà, gặp chú Phan quản gia ở sảnh ngoài.

Chú Phan là một người làm lâu năm của nhà họ Tần, ở bên cạnh Phượng Thái Tiêu cũng xem như nhìn Trữ Khâm Bạch lớn lên, bây giờ đến Thê Viên rồi cũng không hề tỏ ra kiêu ngạo với Châu Thanh, cung kính xưng hô với cậu: "Cậu Châu."

Châu Thanh ngồi xuống, nói: "Ngài đừng khách sáo, đến nơi này xem như là giúp đỡ rồi, vẫn chưa kịp cảm ơn ngài nữa."

"Cậu Châu đang nói gì vậy chú." Chú Phan cười nói: "Bà cụ biết cậu bề bộn nhiều việc nên đã đặc biệt dặn dò rồi. Còn nói phần lớn những chuyện vụn vặt trong cuộc sống hằng ngày của cậu Trữ đều có ekip lo liệu, khó khăn lắm mới chủ động tìm bà cụ xin người về, cũng là xưa nay chưa từng thấy

rồi. Bọn tôi đến đây rồi thì sau này xem như là người của Thê Viên, có việc thì ngài cứ dặn dò là được."

Châu Thanh đã chứng kiến kiểu trạng thái tiết tấu nhanh trong ekip của Trữ Khâm Bạch rất nhiều lần, đột nhiên nhìn thấy chú Phan như vậy thì bất ngờ nhớ lại thời đại cũ, còn hơi sững sốt một chút, sau đó mới nói: "Để bà ấy phải nhọc lòng rồi, con đã chuẩn bị một ít quà mọn, vậy phải làm phiền chú Phan cho người gửi đến Tây Uyển rồi."

Chú Phan gật đầu: "Cậu Châu có lòng, chẳng trách mỗi lần bà cụ xem bức tranh ngài để lại đều hết lời khen ngợi, nói bức tranh giống như người. Tôi lập tức gọi người làm ngay."

Chú Phan không im lặng như những quản gia bình thường nhưng cách khen ngợi người khác thẳng thắn quá mức này, ít nhiều gì Châu Thanh cũng nghe đến mức có hơi xấu hổ.

May mắn là quả thật rất đáng tin cậy, những việc còn lại gần như đều không cần cậu bận tâm.

Vậy nên vào ngay ngày hôm đó, cậu đã bay đến Cát Thành.

Sau khi hạ cánh, trước tiên là Hứa Triều gọi điện đến báo cáo các vấn đề về công việc.

Hứa Triều nghe được loa phát thanh ở sân bay thì có hơi kinh ngạc, hỏi thăm: "Anh Thanh, anh đã đi vùng khác rồi ă?"

"Ừm." Châu Thanh cất bước đi ra ngoài vừa nói: "Đi xử lý chút việc nhà."

"Việc nhà?" Hứa Triều cân nhắc cách dùng từ này.

Không thể trách tại sao cậu ta lại nhạy cảm như vậy.

Đầu tiên là công ty không có bất kỳ thông báo hay sắp xếp công tác nào, hơn nữa là đã hai ngày nay Châu Thanh không đến công ty rồi, tất cả tài

liệu khẩn cấp đều được xử lý online. Điều này đặt lên người những ông chủ khác là hoàn toàn bình thường, nhưng nếu như đặt lên người Châu Thanh lại có hơi không giống như bình thường.

Bây giờ lại còn nghe anh Thanh nói phải xử lý việc nhà.

Hứa Triều sợ cậu gặp phải rắc rối gì, cúp điện thoại xong đã khẩn trương tìm kiếm lịch trình mới nhất của Trữ Khâm Bạch.

Đừng nói chứ, có thật luôn này.

Phỏng vấn trực tiếp trên kênh phim điện ảnh chính thức.

MC cười nói: "Kể từ bộ phim đầu tiên lúc anh Trữ ra mắt đã kết duyên với kênh của chúng tôi, fan hâm mộ biết phỏng vấn hằng năm gần như đã trở thành thông lệ rồi. Tôi vốn còn nghĩ cuộc phỏng vấn hôm nay sẽ bị lỡ mất nữa kìa, hình như là bị trùng với lịch trình cá nhân của anh Trữ đúng không? Hôm nay anh có thể đến, thật sự khiến tôi rất vui."

Trữ Khâm Bạch mặc Âu phục và ngồi trên chiếc ghế sofa bọc da màu trắng ở góc đối diện, gật đầu nói: "Đúng vậy, nhưng lịch trình riêng đã bị hủy bỏ rồi."

MC dùng kịch bản lại, nói đùa một câu: "Vậy tôi có thể mạo muội hỏi một chút là lịch trình cá nhân như thế nào được không?"

Mặc dù Trữ Khâm Bạch đang cười nhưng lại không lập tức mở miệng.

Hai giây sau, anh dùng lời lẽ phù hợp với tình huống này, nói tưởng đúng nhưng thật ra là sai: "Có lẽ là, một cuộc gặp mặt thế kỷ."

MC ngạc nhiên: "Cuộc gặp mặt?"

Trữ Khâm Bạch: "Đừng hiểu lầm, không phải cuộc gặp mặt của tôi. Trời sắp mưa, có việc sát giờ, hoặc là chê đồ ăn trên máy bay không đủ ngon, lý do thì tự đoán đi, dù sao thì bây giờ tôi cũng ở đây rồi."

MC biết rằng không thể đào ra được gì nữa từ chủ đề này, cuối cùng nói: "Vậy à, vậy tôi đoán là anh Trữ bị thả bò câu (*) hả?" Vừa nói vừa cười: "Tôi nhớ có lần đạo diễn Trần, Trần Mộc Tùng lên chương trình của bọn tôi có kể lể, nói là có một mùa đông ở nước ngoài, hẹn anh ra ngoài ăn cơm mà vì ngủ quên nên bị anh đạp xuống hồ có đúng không?"

(*) thả bò câu nghĩa là cho leo cây.

Hai tay Trữ Khâm Bạch đan vào nhau đặt trên đầu gối, tư thế tùy ý, "Ông ta mà bịa đặt là đều bịa đặt ở chỗ các cậu đúng không?"

Trữ Khâm Bạch rõ ràng là rất thành thạo trong các cuộc phỏng vấn, chủ đề vẫn luôn không đi sâu nhưng bầu không khí lại thoải mái vui vẻ.

Sau khi bắt đầu bước vào chủ đề của buổi phỏng vấn, cũng có nghĩa là tốc độ vượt màn hình trong phòng livestream khiến cho người ta xem mà chóng mặt.

—— Hahaha, đạo diễn Trần thảm thật.

—— Yêu nhau lắm cắn nhau đau nhiều năm như vậy, fan cũng quen rồi.

—— Cho nên việc anh ấy đạp người xuống hồ là thật sao?

—— Giả chứ còn gì nữa, đã bị bác bỏ lâu rồi, đạo diễn Trần chỉ nói đùa thôi, do ông ấy tự trượt chân ngã vào, vậy nên MC này không chuẩn bị trước đến nơi đến chốn.

—— Nghe có vẻ còn thảm hơn một chút.

—— Tôi vốn cảm thấy MC mới năm nay chẳng hỏi được nội dung nào xoáy sâu, ham thích hóng hớt rõ ràng đến thế. Với thân phận hiện tại của anh ấy, tôi đoán nhận công việc này về cơ bản phần nhiều là do ngại làm tổn thương tình cảm thôi.

—Vậy nghe nói phỏng vẫn năm nay suýt nữa là không ghi hình được là thật hay giả vậy?

— Cái này hình như là thật đấy, tôi có một người bạn học đại học đang là thực tập sinh của kênh này, hai ngày trước còn kêu gào với tôi kia kìa, nói là studio của anh ấy đang bàn bạc chuyện hủy bỏ.

— Không giống như bị ép đến đây nha, hôm nay tính tình có vẻ tốt, chuyện gì thế này.

— Đúng vậy, những câu hỏi không muốn trả lời về cơ bản đều khéo léo lảng tránh, không một chữ nào là tức giận.

— Cái này mà bị thả bỏ câu ở đâu ra, tôi nghi ngờ anh ấy còn hầm bỏ câu thành canh luôn, ngay cả da lẫn xương chắc cũng ăn cả rồi nhỉ, cả người sức sống tràn trề rõ thế kia mà.

— Đệt, tôi nghĩ sang hướng khác rồi.

— Tôi cũng vậy.

— Admin (*) đâu, ra ngoài làm việc đi, tôi nghi ngờ trong phòng livestream có người đang giở trò đồi trụy!

(*) bản gốc là 超管, viết tắt của 超级管理, tiếng Anh là super administration, từ này được dùng riêng chỉ nhân viên quản lý trong phòng livestream luôn, tiếng Việt của mình sẽ gọi là "quản trị viên".

Hứa Triều xem được vài phút, sau đó tắt đi trước khi chủ đề hoàn toàn đi lạc hướng.

Không có thông tin gì hữu ích.

Anh Thanh ra ngoài, anh Trữ vẫn là anh Trữ đó, chung sống hòa thuận, thậm chí còn là dáng vẻ không liên quan gì đến nhau, không nhìn ra được

vấn đề gì.

Bởi vì tắt đi quá sớm nên Hứa Triều không nhìn thấy xu hướng sau đó của chủ đề.

—— Có ai để ý thấy không! Tay của anh Trữ!

—— Cái gì cái gì, tay làm sao?

—— Là một vết cào, không sai nhỉ?!

—— Hình như là thật! Trong nhà nuôi mèo rồi à?

—— Có thể lớn gan đoán một chút không, đừng có quên đấy nhé, người ta là đàn ông đã kết hôn rồi có được không.

—— Ngửi thấy mùi tanh nha, trước đó không phải có một tin tức nhỏ nói là cái lần lễ trao giải ở Bắc Kinh kia kìa, anh ấy có mang theo người bên cạnh.

—— Thôi xong, trí tò mò của tôi lại được khơi dậy.

—— MC không hỏi được điểm máu chốt.

—— Ngốc à, phương tiện truyền thông chính thức làm sao có thể nói chuyện này!

Hơn nửa tiếng sau, đèn pha của phòng ghi hình đã tắt.

Công việc kết thúc.

Trữ Khâm Bạch đứng dậy cài lại khay thắt lưng, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, một tay nhận lấy áo khoác nhân viên công tác đưa sang, vừa xoay đồng hồ lại xem giờ, hỏi: "Người đã đến nơi chưa?"

"Đến rồi ạ." Nhân viên công tác nói: "Anh Châu đặc biệt để lại lời nhắn, bảo

anh yên tâm, buổi tối anh ấy sẽ trở lại."

Trữ Khâm Bạch nhấc chân đi ra ngoài, "Nếu như em ấy thật sự có thể khiến tôi yên tâm thì tốt rồi."

"Vậy tại sao anh lại không đi cùng anh Châu đi." Nhân viên công tác vội vàng đi theo, "Dù sao buổi ghi hình ban đầu cũng hủy bỏ rồi."

Trữ Khâm Bạch tiếp tục đi về phía trước mà không nói gì.

Anh rất rõ rằng không đi theo đương nhiên là vì lý do của người nào đó quá đường đường chính chính.

Chuyến đi này là để giải quyết cho xong những lo lắng và hối tiếc của người nhà, là để xác nhận và là một chuyến đi cần có.

Trữ Khâm Bạch nhớ rõ nhiệt độ đầu ngón tay đặt trên đường viền cổ áo của anh trước khi ra khỏi cửa, mang theo sự lạnh giá của đầu mùa đông. Đôi mắt ngược lên trần đầy lưu luyến, điểm xuyên chút chân thành, vừa chỉnh trang cho anh vừa gọi: "Anh Trữ."

Dưới cái nhìn chăm chăm của Trữ Khâm Bạch, cậu tiếp tục nói: "Anh bảo em mang theo chồng đi gặp cháu gái bên ngoài, còn không phải là gặp ba mẹ nữa, không thích hợp biết bao nhiêu. Không phải nói là phỏng vấn chính thức sao, quan hệ cũ thì vẫn đừng nên làm tổn thương tình cảm mới tốt, đi đi."

Trữ Khâm Bạch không đồng ý ngay lập tức mà kéo người qua, "Anh không thích hợp để xuất hiện?"

"Đương nhiên là thích hợp để xuất hiện."

Châu Thanh cuối cùng cũng học được một ít kỹ xảo đơn giản nhất để ứng phó với anh, nói lý: "Nhưng người ta là người vai dưới, vẫn phải chú trọng một chút."

Trữ Khâm Bạch hạ thấp giọng nói: "Là em có nhiều tật xấu và quy củ, tự hào là bậc cha chú mà còn lên giường với anh? Tôi nói này thưa ngài, em đây có tính là đang chiếm lợi từ anh không?"

Châu Thanh đột nhiên ngược mắt lên, "Câm miệng."

"Không cho nói lên giường à? Vậy nên nói thế nào?"

Châu Thanh bỏ đi với da mặt mỏng đỏ bừng, cậu không thể nghĩ gì nói đó giữa thanh thiên bạch nhật thế này được.

Cuối cùng, Trữ Khâm Bạch đồng ý là không đi, không phải là tin những lời lẽ gì mà "chú trọng" của Châu Thanh, mà là vì anh cũng biết rằng chuyến đi này là ký ức chỉ thuộc về cậu, cũng là hành trình trở về của nửa đời trước.

Cho dù anh có sợ cậu gặp được người thân xong liền một đi không trở lại thì cũng không thể thật sự ngăn cậu đi.

Lúc Châu Thanh đứng trước bia mộ.

Gió có hơi lạnh, trên sườn núi thoang thoảng mùi khô hanh của cây cát cánh (*) vào ngày đông.

(*) cây cát cánh: cát cánh hay kết cánh là một loài cây thân thảo có hoa lâu năm thuộc Họ Hoa chuông, và thành viên duy nhất của chi cát cánh. Loài này có nguồn gốc từ Đông Á với các hoa lớn màu xanh lam, thường được gọi là hoa bong bóng, hoa chuông Trung Quốc hay platycodon.

[Click để xem ảnh](#)

Bức ảnh trên bia mộ là của một bà cụ nhỏ nhẽ, phần giữa lông mày mơ hồ có thể nhìn ra dáng vẻ thời thơ ấu. Châu Thanh đưa tay ra phủ bụi trên đó, cười nói: "Không biết con có còn nhớ cậu không? Nếu còn nhớ thì nhìn thấy tuổi tác của cậu bây giờ có lẽ sẽ bị doạ sợ."

"Lý Sân, Tiểu Sân, sau này cậu cũng sẽ gọi con như vậy đi, còn về Sở Ngọc, bọn cậu đều hy vọng "con bé" cuối cùng sẽ được giải thoát."

"Nếu chị họ biết con sống rất tốt thì nhất định sẽ cực kỳ thanh thản và vui vẻ."

"Nếu như con có gặp được bọn họ thì nói giúp cậu một câu, nói là bây giờ cậu không còn một mình nữa, cũng sống rất tốt. Anh ấy tên là Trữ Khâm Bạch, đã thay cậu đi bước đầu tiên này, cũng là người dẫn cậu đến được đây. Lần này không mang anh ấy theo, xem như là cuối cùng cậu cũng thừa nhận chính mình. Nghĩ đi nghĩ lại, nếu như dựa theo thể hệ để tính toán thì thật sự không biết là xưng hô này nên gọi thế nào."

Châu Thanh nói đến mức mình cũng tự cười, xung quanh rất yên tĩnh, tiếng xào xạc nhỏ bị gió thổi ra giống như câu trả lời trong gió.

Châu Thanh không nói thêm gì nữa.

Trước đây, cậu luôn cảm thấy quá khứ như chỉ mới ngày hôm qua, bây giờ nhớ lại lại cảm thấy thật xa xôi, xa xôi đến mức chớp mắt đã là con sông dài thế kỷ, cô gái nhỏ trong ký ức đã thật sự trở thành dáng vẻ tóc hoa râm với nhiều nếp nhăn trong bức ảnh trước mặt.

Châu Thanh đã đứng ở đây luôn rồi nhưng thật ra cũng không nghĩ quá nhiều.

Cậu chỉ nghĩ, nếu thật sự có luân hồi chuyển thế, tất cả những người từng quen biết đều lớn lên dưới bầu trời xanh để cùng tận hưởng sự phồn hoa này, thế thì sẽ không xem như nuôi tiếc.

Trước đó Trữ Khâm Bạch đã điều tra rõ ràng, rất nhiều thủ tục và liên kết đã được anh sắp xếp, chuyến đi này của Châu Thanh quả thật còn không dùng hết một ngày.

Vé về cậu đã mua khoang hạng nhất, chỗ ngồi bên cạnh lối đi.

Châu Thanh có một cảm giác nhẹ nhõm vì đã gỡ được một thứ gì đó nặng nề, khi trở lại Lam Thành thế mà lại có cảm giác thuộc về.

Cậu lấy mấy cuốn tạp chí để ở phần tựa lưng của hàng ghế trước ra, tùy ý lật xem, ngồi bên cạnh cậu là một ông chủ mập mạp đeo dây xích vàng lớn, suốt đường đi đều ngủ gật. Lúc hạ cánh trên đường băng thì người kia thức dậy, vừa mở máy đã có một cuộc điện thoại gọi đến.

"Alo!" Giọng nói lớn đến kinh ngạc, "Em nói muốn mua cái gì? Nghe không rõ cục cưng ơi, anh đến Lam Thành để đi công tác mà, không phải đi chơi."

Ban đầu Châu Thanh nghĩ là con gái.

Kết quả là ngay câu sau: "Ông xã, moah moah... mua! Nhất định phải mua!"

Đến đây, Châu Thanh cho rằng là vợ.

Ngay sau đó, "Đừng có nhắc tới người phụ nữ tuổi băm (*) đó, nếu không phải nhà mẹ cô ta luôn nhắc đến chuyện pháp nhân công ty thì anh đã ly hôn cô ta từ lâu rồi! Đừng khóc mà... không lừa em đâu, sớm muộn gì anh cũng phải ly hôn, thật đấy, thật đấy, đừng làm ầm ĩ nữa mà."

(*) phụ nữ tuổi băm: chỉ người phụ nữ bước vào độ tuổi 30 (băm = ba mươi), có ngoại hình không đẹp, nước da không còn trắng mà vàng đi.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Châu Thanh ở bên cạnh bị buộc phải nghe đến cau mày.

Sau đó lại phát hiện những người ngồi ở ghế khác đều nhìn về phía này, trong mắt lộ ra vẻ ghét bỏ và khinh thường, lại nghĩ, quả nhiên người bình thường vẫn chiếm đa số, ít nhất không có cây ngay không sợ chết đứng như vậy.

Mà những người xung quanh thì không nhìn thấy được người ngồi bên

trong nên hầu hết ánh mắt đều rơi trên người Châu Thanh.

Châu Thanh ít nhiều gì cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Người ngồi bên trong vẫn không biết tét tét lại, không biết đầu bên kia nói gì mà ông chủ mặt tiếp tục nói: "Tuần sau, chậm nhất là tuần sau ly hôn luôn..."

"Thưa ngài." Châu Thanh cuối cùng cũng đóng tạt chí lại, có ý tốt nhắc nhở: "Có thể nói nhỏ lại một chút khi nghe điện thoại không, như vậy sẽ ảnh hưởng đến những hành khách khác."

Đối phương trừng mắt ngay tại chỗ, đánh giá cậu từ trên xuống dưới: "Cậu là ai? Cậu muốn lo chuyện bao đồng à?"

Đúng lúc loa phát thanh đang đưa ra thông báo xuống máy bay, Châu Thanh đặt tạt chí trở lại vị trí ban đầu, đứng dậy, "Vừa nãy vô tình nhìn thấy tài liệu lộ ra trong túi công văn của anh, lần này đến Lam Thành để tham gia hội nghị đầu tư mạo hiểm nhỉ?"

Đối phương cúi đầu nhìn một cái, có hơi cảnh giác, "Cậu muốn nói gì?"

"Dựa trên những gì tôi biết về Triệu tổng, người tổ chức lần này, khả năng anh nhận được đầu tư là rất nhỏ." Châu Thanh phớt lờ khuôn mặt ngay lập tức trở nên khó coi của đối phương, nói tiếp một câu: "Tôi đề xuất sau khi hạ cánh thì mua thẳng vé trở về đi, trong lúc đợi máy bay đủ để ghé thăm cửa hàng miễn thuế nhiều lần đấy."

Có lẽ bởi vì những lời này nghe thế nào cũng không phải lời hay ho nên người kia kể từ khi xuống máy bay vẫn luôn đi theo cậu, nhất định bảo cậu phải nói cho ra nhẽ, nếu không thì nói với cậu là sẽ tìm nhân viên hậu cần mặt đất của sân bay, dùng lý do chủ động kiểm chuyện để bắt cậu lại.

Châu Thanh làm như không nghe thấy, mặc cho đối phương đi theo về hướng lối ra.

Sau khi đi được khoảng năm mươi mét, hai vệ sĩ tiến đến đón: "Châu tổng."
Còn tiện thể nhận lấy hành lý trong tay Châu Thanh.

Châu Thanh không hề ngạc nhiên, vừa đi vừa nói: "Đến công ty một chuyến trước đi, tôi trở về lấy một ít tài liệu quan trọng."

Một trong hai vệ sĩ do dự nói: "Anh Trữ đang ở bãi đậu xe."

Châu Thanh ngạc nhiên, "Anh ấy đến từ bao giờ?"

"Một tiếng trước đã đến rồi."

Châu Thanh nhìn nơi mọi người đến và đi, lập tức chuyển hướng, đi vài bước, nghĩ đến gì đó rồi lại quay đầu, nói với người đàn ông mập đeo dây xích vàng nào đó, người đã ngậy ra tại chỗ ngay khi vệ sĩ xuất hiện: "Thưa ngài, còn đi theo không?"

Sắc mặt đối phương có hơi tái xanh, lộ ra vẻ sợ hãi nhìn cậu, "Rốt cuộc cậu là ai? Có phải là biết tin tức bên trong nào đó không?"

Châu Thanh có hơi buồn cười, "Anh có thể cân nhắc đề xuất của tôi, ít nhất có thể tiết kiệm thời gian, nhưng nếu như bây giờ anh vẫn đi theo tôi thì mới thật sự sẽ có phiền phức. Đừng đi theo nữa."

Nói xong cũng không thèm quan tâm nữa mà xoay người rời đi.

Chương 84: C84: Chương 84

Trong góc bãi đậu xe có ánh sáng lò mờ, Trữ Khâm Bạch đứng bên ngoài, dựa vào một nửa bên xe đang đậu sát tường, cúi đầu châm thuốc. Tiết Kỳ trong điện thoại nghe thấy tiếng bật lửa, nói: "Anh Trữ, bớt hút lại chút đi, trước đây không phải anh ghét nhất là mùi thuốc lá sao."

Trữ Khâm Bạch hơi cau mày, nói một câu: "Thi thoảng thôi."

Trước đây Tiết Kỳ điều tra tư liệu nên đã biết không ít chuyện, bèn hỏi, "Có phải chuyển đi Cát Thành trước đó không suôn sẻ không?"

Trữ Khâm Bạch không nói rằng là bởi vì cả một ngày mình không được gặp người kia, vẫy tàn thuốc, chỉ nói: "Không phải vì chuyện này, đừng nói chuyện này nữa, người bảo cậu theo dõi thế nào rồi?"

"Ồ, chuyện này à, không có động tĩnh gì cả." Tiết Kỳ nói, "Đúng là lão Trữ tổng có liên hệ với các mối quan hệ cũ trước đây, nhưng không nghe nói có bất kỳ động tĩnh gì."

Trữ Khâm Bạch hừ lạnh: "Đều bị cảnh sát nhìn chăm chăm rồi, đương nhiên là không dám."

"Không phải là anh Trữ đã tiết lộ chuyện gì với phía cảnh sát chứ?" Tiết Kỳ lập tức nói: "Lão Lưu ở cục cảnh sát đó cũng là một con cáo già rồi, ngoài mặt thì giả vờ như người không có gì, trên thực tế thì chả moi được lời nào từ miệng ổng."

Trữ Khâm Bạch: "Có cảnh sát nhúng tay vào, ít nhất cũng có tính uy hiếp, người như Diêu Trung Hiến mới có thể làm việc kiêng dè."

"Anh Trữ, anh lo lắng cho Châu tổng đúng không?" Tiết Kì cũng xem như nhìn ra được một chút, cuộc hôn nhân này của anh Trữ không tệ như những gì bên ngoài suy đoán, hơn nữa, gần đây Tiết Kì cũng nghe được không ít chuyện của Châu tổng, đối tượng kết hôn này của anh, liền nói: "Tôi nghe nói kế hoạch Vọng Giang Thành đã qua giai đoạn quyết định cuối cùng, thân phận trợ lý chiêu mộ đặc biệt của cục quản lý của Châu tổng vẫn tiếp tục thì vị trí sẽ càng ổn định, nhưng tài năng quá cũng quả thật càng gây thêm thù địch."

Trữ Khâm Bạch dừng dừng nói: "Đây mới là đến đâu hay đến đó, vạn sự khởi đầu nan, bên phía tôi không tiện làm gì ngoài mặt, vẫn là phía cậu phải chú ý nhiều hơn, đừng xảy ra sơ suất."

"Yên tâm đi, anh Trữ." Tiết Kì nói: "Đều đang nhìn chăm chăm mà, hơn nữa, Trữ tổng đã liên lạc với tôi rồi."

Động tác trên tay Trữ Khâm Bạch dừng lại, "Anh cả liên lạc với cậu làm gì?"

Tiết Kì cẩn thận nói: "Tôi cảm thấy có lẽ là Trữ tổng đã biết, gần một nửa tài sản kín của anh trong những năm qua thật ra tôi đều đang trông coi, ban đầu tôi cũng cho rằng anh ấy đang nhờ tôi khuyên anh cúi đầu trước gia đình, kết quả là chỉ dận dò tôi vài câu. Còn nói..."

"Còn nói gì nữa?"

Tiết Kì: "Còn nói lần sau anh có mua sân vườn thì động tĩnh cũng nên nhỏ một chút, tốt xấu gì cũng là nhân vật của công chúng, khiến cho người khác nghi ngờ lên đầu anh rồi, nếu cảm thấy tài khoản của anh có vấn đề thì sẽ rất rắc rối."

Trữ Khâm Bạch: "Lo lắng cũng nhiều thật. Lần sau cậu nói với anh ấy, đợi ngày nào anh ấy phá sản rồi hãy tìm tôi."

"Làm sao có thể dễ dàng phá sản như vậy chứ." Tiết Kì nhỏ giọng lầm bầm.

Mặc dù ai cũng biết rằng gần đây Thịnh Vũ đang trải qua một cuộc dọn dẹp quy mô lớn.

Từ lần trước suýt nữa bị ép rời đi, người kế nhiệm Trữ Húc Minh này lần đầu tiên thể hiện ra khía cạnh mạnh mẽ của mình. Cho dù giá cổ phiếu bất ổn kinh khủng nhưng những người trong cuộc dù ít hay nhiều cũng biết được chút ít nội tình, đây là đấu trường giữa cha và con, người ngoài có thể nói được gì chứ.

Khi Châu Thanh đến gần chiếc xe quen thuộc trong góc, vừa nhìn đã thấy Trữ Khâm Bạch. Những tia lửa lập lòe trên đầu ngón tay anh trông còn rõ ràng hơn bóng dáng anh trong bóng tối, ăn mặc bình thường nhưng Châu Thanh vẫn có thể nhận ra ngay khi vừa mới liếc mắt.

Châu Thanh giơ tay ra hiệu cho vệ sĩ đứng yên tại chỗ, một mình đi về phía trước.

Nghe được tiếng động, đôi mắt đen sẫm dưới vành mũ của Trữ Khâm Bạch nhìn sang, dường như có dừng lại khoảng hai giây, cúp điện thoại, nhìn thời gian trên màn hình rồi thẳng người dậy, "Trễ gần mười phút rồi, gặp phải rắc rối gì à?"

"Thế thì không." Châu Thanh lắc đầu, "Đụng phải một kẻ tính kế vợ mình lại còn cây ngay không sợ chết đứng nuôi ngoại thất bên ngoài, đúng lúc đến tham gia hội nghị đầu tư mạo hiểm, em khuyên người đó trở về rồi." Châu Thanh nói xong thì đi đến gần hơn một bước, lấy đi thuốc lá trong bàn tay đang buông thõng bên người của anh, ngước mắt lên hỏi anh: "Hút thuốc à?"

Trữ Khâm Bạch không trả lời mà chỉ sửa lại: "Bây giờ mọi người đều không gọi là ngoại thất."

"Vậy gọi là gì?" Châu Thanh lấy điếu thuốc đi, vút xuống đất, dùng chân đạp tắt, "Ảnh đế lớn hút thuốc ở sân bay, anh ngại mình chưa bị chửi đủ sao?"

Trữ Khâm Bạch kéo người lại gần, "Cũng không bị người ta chửi được, còn

nữa, bây giờ thường gọi là tiểu tam, trà xanh, hoặc là nhân tình."

Châu Thanh nhìn người đang gằn trong gang tấc trước mặt, "Th.ô tục."

"Anh th.ô tục?" Trữ Khâm Bạch cười một tiếng, "Nhưng người em gặp được rốt cuộc là ai vậy? Thật sự dăm ba câu đã bị em khuyên đi về luôn rồi?"

"VẬY NHẤT ĐỊNH LÀ KHÔNG ĐƯỢC." Châu Thanh kéo cúc áo trước người anh, "Chỉ đơn thuần là có hơi khó chịu thôi, người như vậy kéo đến đầu tư, vậy thì thật là sỉ nhục những doanh nhân bình thường làm việc chăm chỉ."

Trữ Khâm Bạch cup mắt xuống, giọng điệu hờ hững nói: "Gộp chung tác phong sinh hoạt và làm việc lại để nói, hình như không giống em lắm nhỉ?"

Châu Thanh nghiêng đầu, "Ngài Trữ, đây là vấn đề đạo đức, không thể phủ nhận có người tuy nhân phẩm không được nhưng năng lực lại không tệ. Nhưng làm người ở đời này, ngay cả liêm sỉ và đúng sai cơ bản nhất cũng không phân biệt được, vậy thì sống còn không bằng súc sinh."

Trữ Khâm Bạch nghĩ, quý ngài Dân Quốc thật là thú vị, lời nói và tác phong làm việc đôi khi trông ngăn nắp trật tự nhưng trong lòng lại như một tấm gương sáng.

Đặc biệt là khi ấn tượng cậu dành cho người khác rõ ràng là một người không lo chuyện bao đồng, thế nhưng lại sẽ cảm phần trào dâng vì một chuyện nhỏ như vậy, lại còn trực tiếp đưa ra đề xuất bảo người ta đi về.

Sau khi biết được lai lịch của cậu, dù có nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút đáng yêu.

Trữ Khâm Bạch ung dung thản nhiên thay đổi chủ đề, hỏi cậu: "Lần này đi Cát Thành thế nào rồi?"

Châu Thanh mơ hồ cảm giác được Trữ Khâm Bạch có chút kiêng kỵ với chuyến đi này của mình nên cũng trả lời mà không giữ lại gì: "Cũng không

tệ, em đã gặp vị giáo sư mà anh nói, nhưng ông ấy không biết thân phận của em, tưởng rằng em cũng là học trò của mẹ ông ấy, còn đặc biệt tặng em vài bản thảo của mẹ ông ấy. Em cũng đến trước mộ cúng bái rồi, nói chuyện một lúc."

Trữ Khâm Bạch hỏi cậu: "Đã nói những gì vậy?"

"Em nói với cô bé em đã kết hôn rồi."

"Vậy à?" Trữ Khâm Bạch nhướn mày, "Bây giờ không cảm thấy mất mặt nữa rồi à? Còn nữa, em không sợ bà ấy mách lẻo với cha mẹ em à?"

Châu Thanh nghiêm túc: "Em có gì mà phải sợ đâu, dù sao có muốn tính sổ cũng không phải em."

"Là anh." Trữ Khâm Bạch ôm lấy người kia, "Anh chỉ mong sao bọn họ tới tìm anh, như vậy anh sẽ có thể nói chuyện chính thức với bọn họ."

"Nói cái gì?"

"Nói về em. Nói về chuyện lúc nhỏ của em, đi học ở đâu, đã từng bị bắt nạt chưa, có từng thích ai chưa?"

Châu Thanh không hiểu: "Những thứ này em có thể nói với anh mà."

"Ngài Châu biết giả vờ không có gì (*) biết bao nhiêu, anh muốn nghe nhiều hơn về em từ những người xung quanh."

(*) bản gốc là 粉饰太平, ý chỉ là trong xã hội tối tăm hỗn loạn lại che đậy thành cảnh tượng thái bình.

Châu Thanh đó, có lẽ đã cầm bút từ khi một tuổi, ba tuổi đã viết thành văn.

Tám chín tuổi đã đuổi ngựa đi diễu hành, mười mấy tuổi đầu đã có khí phách thiếu niên của một quân tử nhẹ nhàng.

Mười bảy tuổi phải vượt đại dương không như ý muốn.

Một lần nữa về nước, mọi thứ vẫn vậy nhưng mọi người đã đổi thay.

Cậu trưởng thành sau một đêm, từ thiếu gia đến ông chủ Châu, chí khí không thua kém gì núi sông, trải qua bao sương gió khổ hạn, cuối cùng xuất hiện trước mặt anh với một cơ thể lụi tàn.

Trữ Khâm Bạch nhìn người nọ, thấp giọng nói: "Anh muốn chính thức nói với bọn họ, anh sẽ chăm sóc em thật tốt."

Châu Thanh cụp mắt xuống, cười rất dịu dàng, "Anh Trữ."

"Ừm?"

"Em cảm thấy anh vẫn không nên đứng ở ngoài thì tốt hơn, ngoại hình của anh rất không an toàn."

Lời này của Châu Thanh cũng không phải là tùy tiện nói ra.

Suy cho cùng thì cách đó không xa đúng lúc có vài người đi qua và đều nhìn về phía này.

Cũng không phải vừa nhìn là nhận ra Trữ Khâm Bạch ngay, suy cho cùng ánh sáng ở nơi bọn họ đang ở quả thật rất tối, sợ dĩ bị thu hút là bởi vì hai vệ sĩ trông như vị thần giữ cửa đang chấp tay sau lưng, đứng nghiêm chỉnh ở cách đó mấy mét.

Châu Thanh có thể mơ hồ nghe thấy những gì người khác đang nói.

"Quá đáng sợ rồi đó, vệ sĩ trông có vẻ không dễ chọc vào."

"Có phải là có nhân vật lớn nào xuất hiện không?"

"Không nghe nói hôm nay sân bay có minh tinh nào hạ cánh nhỉ?"

"Chắc chắn là mình tinh sao? Hơn nữa, bây giờ còn có một số người tuyển mười tám, để thể hiện mình chanh sả thì tìm một đồng vệ sĩ để ra oai nhưng thực tế là người đón ở sân bay cũng chỉ có hai ba người đó thôi, còn không đủ để mắt mặt nữa."

"Bỏ đi, bỏ đi, đừng nhìn nữa, đi mau đi."

Châu Thanh hỏi: "Chanh sả là gì?"

"Đừng có cái gì cũng tò mò như vậy." Trữ Khâm Bạch bịt miệng người kia lại để như trở bàn tay, mở cửa xe rồi nhốt người lại trong xe.

Trên đường đi, biết được Châu Thanh muốn đến công ty lấy tài liệu, Trữ Khâm Bạch đang định quay đầu xe thì đột nhiên nhận được điện thoại.

"Ai vậy?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch ném điện thoại xuống, nói: "Không có gì, mấy người bạn rủ rê tụ tập, hẹn anh đi, đúng rồi, cũng gọi cả em nữa."

Châu Thanh vừa nghe thì hỏi: "Gọi em?"

"Có vài người em đã từng gặp rồi, là nhóm Trần Mộc Tùng và Phan Điềm Điềm."

Châu Thanh không thể không nhớ lại lần đó.

Khi đó, cậu bị nhóm bạn chặn ra gì của "Châu Thanh" tìm tới cửa, không thể không đi một chuyến, tình cờ lại đến quán của ảnh hậu Cù, cuối cùng gặp được Trữ Khâm Bạch.

Ngày thường Châu Thanh hầu như không có bất kỳ tiếp xúc nào với giới giải trí, cho dù Trữ Khâm Bạch đã vào nghề hơn mười năm thì ngành này cũng khó mà nảy sinh giao điểm với cuộc sống hàng ngày của Châu Thanh. Những người mà cậu tiếp xúc đều là một vài nhân viên của công ty, những

ông chủ lớn mập mập có doanh nghiệp trị giá lên đến hàng trăm triệu và cũng có những người bình thường đang gánh nợ và miễn cưỡng sống qua ngày.

Nhưng Châu Thanh lại nghĩ lại, mối quan hệ giữa bọn họ đã không còn như lúc mới đầu nữa rồi. Đối với lời mời của bạn anh, dường như cũng không cần từ chối.

Châu Thanh: "VẬY ĐI CÙNG ĐI."

"Em muốn đi?" Trữ Khâm Bạch rất ngạc nhiên, "Còn tài liệu thì sao đây?"

Châu Thanh lấy ứng dụng liên lạc ra, "Nhờ người lấy giúp là được, vốn dĩ tối nay cũng không dùng đến được."

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một lúc, từ bỏ việc đánh vô lăng, không khỏi nhắc nhở: "Đám người bọn họ đối với em mà nói, ừm... có thể sẽ hơi khác thường, thật sự muốn đi sao?"

Dựa vào thân phận hiện tại của Châu Thanh, hoàn cảnh thế nào đều đã từng thấy rồi, cũng không để bụng, "Có thể khác thường bao nhiêu chứ."

Trên thực tế, so với những kiểu xa hoa đòi truy và ăn chơi trác táng mà Châu Thanh nghĩ lại hoàn toàn không giống. Châu Thanh nhìn địa điểm với cái tên Thành phố giải trí Thân Hoa trước mặt, bên cạnh còn có một địa điểm vô cùng đặc sắc với cái tên Greenvines Escape Room (*), "Nơi này sao?"

(* Escape Room: phòng thoát hiểm, còn được gọi là trò chơi trốn thoát, phòng giải đố hoặc trò chơi thoát hiểm, là trò chơi trong đó một nhóm người chơi khám phá manh mối, giải câu đố và hoàn thành nhiệm vụ trong một hoặc nhiều phòng để đạt được một mục tiêu cụ thể trong một khoảng thời gian giới hạn.

"Đúng vậy, là người nhà của một người trong giới mở, tính bảo mật không tệ."

Cũng không phải là Châu Thanh hỏi điều này, mà là cậu nghĩ nếu không ăn cơm thì cũng uống rượu, ngay cả những nơi như câu lạc bộ hay quán bar cậu cũng nghĩ đến rồi, kết quả là không ngờ được lại tới để chơi?

Trữ Khâm Bạch vừa dẫn người đi vào, trong mắt Châu Thanh, một đám người bên trong trở nên sôi nổi một cách bất ngờ. Ở một nơi vui chơi thuần túy như vậy, không ngờ những người như Lục Minh, Trần Mộc Tùng và Cù Như Ý thế nhưng đều ở đây.

"Anh Trữ, cái người cả vạn năm gọi không ra được một lần như cậu, thế mà thật sự tới à?"

"Còn mang theo Châu tổng người ta đến nữa, không để gì nha."

"Châu tổng, đến đây, đến đây, mau lại ngồi đi."

Trữ Khâm Bạch công khai thừa nhận trước giới truyền thông rằng đã kết hôn, những người biết chuyện bây giờ cũng xem Châu Thanh như người nhà mình, không có vẻ gì là xa lạ hay khách sáo.

Châu Thanh tiện thể ngồi xuống, cười nói: "Trước đây anh ấy không thích ra ngoài sao?"

"Còn hơn cả không thích luôn." Phan Điềm Điềm bưng một đĩa nho qua, cô là một tiểu hoa đán (*) trong giới điện ảnh và truyền hình, cũng là người hay nói chuyện phiếm nhất, tự cầm đĩa tự ăn, nói: "Anh ấy là người không thích tham gia tụ tập nhất, đến nơi như thế này, anh ấy chê là trẻ con."

(*) tiểu hoa đán hay tiểu hoa là là danh từ chung để chỉ các nữ diễn viên trẻ, từ tuyến mười tám đến tuyến đầu đầu đi theo con đường hút fan hoặc thiên hẳn về mảng điện ảnh.

"Phan Điềm Điềm, cô ăn ít lại đi." Lục Minh ngồi bên cạnh phàn nàn, "Ngày nào cũng kêu giảm cân giảm cân mà không biết đặt đĩa lên bàn đi."

"Cần anh quản à!"

Lục Minh ở ngay bên cạnh Châu Thanh, cầm ly lên rót cho cậu một ly đồ uống.

"Cảm ơn." Châu Thanh nhận lấy ly, chống khuỷu tay lên đầu gối, nhìn xung quanh, nói: "Lục tổng trông có vẻ rất quen thuộc với nơi như thế này."

"Tôi là một người làm trong giới giải trí, có thể không quen thuộc được sao?" Lục Minh cầm chai rượu chỉ vào Trữ Khâm Bạch đang nói chuyện với người khác ở bên kia, nói: "Chỉ có cái người kia nhà cậu ấy, chủ động hay bị động đều không thích tham gia. Năm ngoái tôi còn tranh thủ một dự án điện ảnh và truyền hình cho nghệ sĩ, chơi cùng những ba ngày, hoàn toàn không ngủ luôn cậu dám tin không, lần đó suýt nữa thì tiễn tôi đi luôn rồi."

Châu Thanh bật cười, gật đầu, "Vậy thì cũng giỏi chịu đựng thật."

Lục Minh cụng ly với cậu, "Thế cho nên, anh Trữ cậu ta là tư bản đáng tự hào, tôi tuy là ông chủ nhưng đi đâu cũng phải lo lắng cho nghệ sĩ và nhân viên, là cái mệnh làm trâu làm ngựa."

Châu Thanh mơ hồ cảm thấy rằng hẳn đang giải thích về việc Trữ Khâm Bạch rời khỏi Thánh Khải, mặc dù không biết tại sao lại nói điều này với mình.

Châu Thanh phối hợp: "Đúng vậy, đều không dễ dàng."

"Châu Thanh." Lục Minh dừng lại một lát, sau đó nói: "Tôi xin lỗi vì thái độ ở trường quay đối với cậu trước đây, là tôi đã suy nghĩ phiến diện."

Châu Thanh mỉm cười: "Một chút chuyện này không cần để trong lòng."

Phan Điềm Điềm đi tới, "Đang nói gì vậy? Chủ đề kinh dị mới ra, có dám thử không?"

"Có gì mà không dám." Lục Minh rút số thứ tự ra, quay đầu hỏi Châu Thanh, "Đi cùng không?"

Nhóm người này, bất kể tuổi tác lớn nhỏ thì mức độ trẻ con khi đến nơi này là ngang nhau, cộng thêm có Lục Minh ở đây, Châu Thanh hoàn toàn không có cơ hội từ chối.

Thấy Châu Thanh bị người mang đi, Trữ Khâm Bạch dựa vào bàn, không đi theo.

Trần Mộc Tùng phát tay trước mặt anh, cũng nhìn theo sang đó, "Đủ rồi đấy. Đến rồi mà còn không đi, cậu sẽ không đặc biệt đưa Châu tổng trăm công nghìn việc nhà cậu đến để trải nghiệm cuộc sống đấy chứ?"

Trữ Khâm Bạch không nhìn nữa, "Chú cũng không đi à?"

"Tôi đi làm gì? Đi thôi, đánh bida nhé?"

Trữ Khâm Bạch không từ chối, đứng dậy.

Trần Mộc Tùng vừa đi vừa nói: "Nhưng mà tôi nói ấy hả, mấy người bọn họ đã điên lên thì không ngừng được đâu, tôi vừa nhìn Châu Thanh đã cảm thấy cậu ấy nên là kiểu người yên lặng ngồi trong phòng đọc sách, cậu bỏ cậu ấy vào trong, không sợ bị lừa đi mất à."

Trữ Khâm Bạch: "Dẫn em ấy đi xem mấy thứ trẻ con chơi nhiều một chút, thay đổi tâm trạng."

Trần Mộc Tùng nhìn anh không nói nên lời, "Bệnh thần kinh."

Trong căn phòng kính dị, Châu Thanh nhìn cô gái đang nắm chặt tay mình, nói: "Đều là giả thôi."

"Gan của anh cũng lớn quá rồi đó." Phan Diễm Diễm túm lấy cậu như đang nắm khúc gỗ, ánh mắt căng thẳng, lẩm bẩm trong miệng: "Châu tổng, chỉ có mình em và anh bị nhốt ở đây thôi, anh làm việc thiện, ra ngoài rồi cũng

tuyệt đối đừng nói với anh ấy là em đụng vào anh, em sợ anh ấy sẽ xử chết em luôn."

Châu Thanh im lặng, cuối cùng đành phải bắt đắc dĩ nói: "Anh ấy sẽ không đâu."

Nếu đã đến đây rồi, Châu Thanh cũng không phản kháng, sắp xếp logic, giải mã, sau khi biết các quy tắc thì đối với cậu mà nói đều không khó, sự phối hợp với mọi người của cậu sẽ luôn thay đổi theo những người mà cậu tiếp xúc.

Làm đến cuối cùng, tất cả mọi người đều kêu gào muốn đi theo phía sau cậu.

Từ những căn phòng kinh dị bí mật, đến máy chơi game chạy bằng điện, rồi đến ném bóng rổ, v.v...

Trong suốt toàn bộ quá trình, những người khác đều rất phấn khích.

Châu Thanh không thể khoa trương như vậy nhưng cũng cảm thấy ít nhiều gì mình cũng bị bầu không khí ảnh hưởng, đến giai đoạn sau đã có hơi th.ở dốc. Cậu đi rửa tay rồi đi ở phía sau, lúc đi ra vừa vặn nhìn thấy sảnh bida bên kia. Châu Thanh chưa từng tiếp xúc với bida trước đây, chỉ nhìn thấy Trữ Khâm Bạch gập người, đúng lúc thúc một gậy, ngay bên cạnh đã vang lên tiếng hoan hô.

Lúc thẳng người dậy, có một cậu bé trẻ tuổi tiến lại gần, không biết là ai mang đến, nói gì đó với ánh mắt không thể che giấu sự sùng bái và yêu thích.

Trữ Khâm Bạch cầm đồ lau đầu cơ, hờ hững liếc qua một cái.

Trong tình huống này, có người đến gần anh không có gì đáng ngạc nhiên.

Châu Thanh đã nhìn thấy không chỉ một lần, nhưng bây giờ nhìn lại có một

cảm giác không thể nói ra được, nếu phải nói thì chính là cậu sẽ bắt đầu chú ý đến những chi tiết nhỏ nhặt như vậy.

Cậu còn chưa sắp xếp rõ ràng đã nhìn thấy Trữ Khâm Bạch nhận ra cậu, vẫy tay bảo cậu qua đó.

"Đã thắng hay là thua vậy?" Châu Thanh tới gần hỏi.

Trữ Khâm Bạch nhìn mặt bàn một cái, hỏi cậu: "Có muốn thử không?"

Châu Thanh lắc đầu: "Em không biết chơi."

"Dạy em."

Cậu bị Trữ Khâm Bạch nhét cho cây cờ, khom người xuống theo tư thế mà anh dạy.

Trữ Khâm Bạch dựa lại gần, tư thế giống như nửa ôm, liền nghe thấy anh hỏi ở bên tai: "Nghe nói Châu tổng kiểm tra IQ đều thắng, kiểm tra vận động thì đều thua nhỉ?"

Châu Thanh nghiêng đầu: "Anh cũng biết nhiều phết."

Trữ Khâm Bạch cười một tiếng, "Còn thẹn quá hoá giận nữa? Không đánh được gôn còn không học được bida luôn à? Không sao, lần này để cho em thắng."

Trữ Khâm Bạch đề lên tay cậu đánh một gậy, bi vào lỗ một cách thuận lợi.

Châu Thanh nghe thấy tiếng hoan hô thì sướng sốt một chút, giống như chính mình tự đánh được vậy.

Trữ Khâm Bạch đứng dậy, "Thắng rồi."

Anh quay đầu lại, đưa tay vuốt mái tóc dính nước trên trán Châu Thanh, hỏi cậu: "Chơi có vui không?"

Châu Thanh chú ý tới chàng trai trẻ tuổi sắc mặt đã thay đổi vẫn đứng ở bên cạnh, liếc Trữ Khâm Bạch, "Em đoán chắc là anh chơi vui lắm."

Sự nhạy cảm của Trữ Khâm Bạch còn hơn cả bình thường, liếc qua một cái theo đó, ngay sau đó bật cười.

Châu Thanh: "Cười cái gì?"

Trữ Khâm Bạch giải thích: "Em trai ruột của Cù Như Ý người ta, mới có mười bảy tuổi."

Châu Thanh cau mày: "Học sinh cấp ba?"

"Ừm." Trữ Khâm Bạch túm lấy người, "Không phải là Châu tổng muốn dạy dỗ người khác đấy chứ?"

Châu Thanh ngược mắt lên: "Em nhàm chán như vậy sao? Em dạy dỗ anh là được rồi."

Trữ Khâm Bạch nửa ngồi lên bàn bida, nhướn mày: "Dạy dỗ anh?"

Trong cùng một ngành với nhau, những người xung quanh đều sẽ không dồn hết tâm trí để ý xem bọn họ đang nói gì, có người đang gọi người khác muốn mở một bàn đánh khác, có người đang thảo luận nên đặt gì ăn, có người thì chỉ tán gẫu. Với ánh đèn lập loè chậm rì rì xung quanh, khúc nhạc lúc này thật êm dịu.

Châu Thanh: "Dạy dỗ anh đừng có làm hư trẻ nhỏ, người ta còn đang đi học."

Trữ Khâm Bạch kéo người vào giữa hai chân, Châu Thanh bị buộc phải nghiêng người về phía trước, hai tay chống ở hai bên người anh.

"Làm cái gì vậy?" Châu Thanh kinh ngạc ngược mắt lên.

Trữ Khâm Bạch cúi đầu, nhỏ giọng nói bên tai cậu: "Nhưng biết làm sao đây, anh chỉ muốn dạy hư đứa ngoan nhất thôi."

- - -

Gin: anh Trữ không chỉ độc mồm mà còn giỏi nói lời lưu manh =))))

Chương 85: C85: Chương 85

"Đứa ngoan nhất" trong miệng Trữ Khâm Bạch, trên thực tế cũng chỉ có trên phương diện ăn uống giải trí mà cậu không giỏi mà thôi, hay nói cách khác, một số ít điều đặc biệt đó cũng chỉ để lộ ra trước mặt Trữ Khâm Bạch. Nếu thật sự nằm trong lĩnh vực của riêng Châu Thanh, cậu hoàn toàn không dính gì đến từ này.

Sáng thứ hai, lúc cậu họp xong và dẫn người đi ra thì đúng lúc gặp được người ở nhóm dự án số 2.

"Châu tổng." Những người khác lần lượt chào hỏi.

Ánh mắt Châu Thanh quét đến Châu Tùng, người đang cúi đầu đứng ở phía sau cùng, đưa tài liệu trong tay cho thư ký, nói với Châu Tùng: "Cậu đến văn phòng của tôi một chuyến."

Hai phút sau, Châu Tùng bước vào dưới ánh mắt tò mò của nhiều người.

"Anh." Châu Tùng gọi một tiếng, dưới cái nhìn chăm chăm của Châu Thanh thì dừng lại một chút rồi sửa miệng: "Châu tổng."

Châu Thanh đứng sau bàn làm việc, vừa thu dọn tài liệu trên bàn vừa thuận miệng hỏi: "Tôi nghe trưởng nhóm của nhóm dự án số 2 nói là cậu muốn tham gia vào dự án hợp tác mới nhất với Ninh Túc à?"

Châu Tùng sững sốt một lát, chần chừ nói: "Nếu như không được, em..."

"Không nói cậu không được." Châu Thanh ngắt lời cậu ta.

Người đối diện hiển nhiên không ngờ tới, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Châu Thanh nhìn lại quá khứ, thờ ơ nói: "Tôi đã quan sát biểu hiện của cậu trong khoảng thời gian này rồi, cũng không tệ, ít nhất đã chấp nhận sự thật rằng mình bị giáng chức, cũng không vì lời ra tiếng vào của đồng nghiệp mà làm ra chuyện gì quá giới hạn."

Đến lúc này đây, Châu Tùng không hiểu được rốt cuộc cậu đang chế giễu cậu ta hay là thật sự cảm thấy cậu ta cũng không tệ nữa.

Trạng thái của Châu Tùng so với lúc vừa ra tù đã tốt hơn một chút.

Áp lực tâm lý trong khoảng thời gian này cực cao là thật, đặc biệt là khi trở lại công ty, cậu ta phát hiện Châu Thanh đã không còn là người mà cậu ta tùy tiện tìm một vài gã côn đồ muốn dạy dỗ là dạy dỗ được nữa. Đặc biệt là mẹ cậu ta, Thư Mỹ Lệ, mỗi lần ám thị cậu ta phải nỗ lực hơn, lấy lòng ba mình để giành lấy công ty, cậu ta càng thấy rõ khoảng cách xa vời giữa bọn họ, thậm chí cậu ta còn thấy rõ sự trẻ con và ngu xuẩn của chính mình trong quá khứ.

Cậu ta chỉ không muốn thừa nhận điều này.

Nhưng Châu thị của bây giờ đã không còn là thời đại của Châu Khải Tông, càng không có chỗ cho đứa con trai thứ hai của ông là cậu ta ngang ngược. Cậu ta thậm chí còn biết rằng Châu Thanh đã có một thỏa thuận với ba, nội dung liên quan đến thời gian thừa kế và thị phần của cậu ta, một trong những yêu cầu chính là công ty sẽ chỉ đợi đến khi cậu ta thật sự có thể một mình đảm đương, công ty mới cân nhắc việc chia lợi nhuận cố định hàng năm cho cậu ta.

Điều này với cậu ta mà nói chẳng khác gì một loại sỉ nhục, còn là loại sỉ nhục rất mất mặt.

Dưới sự tức giận như vậy, cậu ta đã sản sinh ra một ít tham vọng nghề nghiệp.

Nhưng mỗi lần đứng trước mặt Châu Thanh, cảm giác tự hổ thẹn vì luôn thua kém cậu vẫn sẽ vô thức bộc lộ ra ngoài. Cậu ta dựa vào tiền lương cậu phát cho để sinh tồn, một mặt thì căm ghét, một mặt thì sợ hãi, điều này khiến cho cậu ta sinh ra cảm giác vô cùng phức tạp với Châu Thanh.

Đặc biệt là khi nghe Châu Thanh nói rằng mình làm cũng không tệ.

Cơ phần nộ nổi loạn không thể bị kìm nén, cậu ta cười lạnh, "Em muốn tham gia vào dự án không có nghĩa là em cam tâm tình nguyện nghe anh chỉ huy."

Châu Thanh có hơi cạ lời liếc cậu ta một cái, "Chỉ với chức vụ hiện tại của cậu, cũng chẳng cần đến tôi chỉ huy cậu."

Châu Tùng suýt nữa tức giận đến mức phun ra một ngụm máu.

"Châu Thanh." Cậu ta bắt đầu gọi thẳng tên, "Em vẫn luôn không hiểu, anh hoàn toàn có thể không cần đồng ý cho em đến công ty, không cần nghe theo yêu cầu của ba. Công ty đều đã nằm trong tay anh rồi, làm thế nào không phải anh nói là được sao, tại sao chứ?"

Con trai cưng lớn của mẹ này, cuối cùng cũng có chút dáng vẻ tỉnh táo rồi.

Châu Thanh cũng không trực tiếp trốn tránh câu hỏi này mà vẫn trả lời cậu ta như lần trước, "Bởi vì cậu họ Châu."

"Họ Châu?" Châu Tùng như thể nghe một trò cười, "Chẳng lẽ anh muốn nói với em, anh thật sự coi em là em trai?"

"Vậy thì cũng không phải." Nếu như Châu Thanh thật sự cố tình chọc giận một người thì có thể dùng lời nói bình tĩnh nhất, giống như một con dao đâm vào đối phương không chút do dự. Cậu tiếp tục sắp xếp tài liệu trong tay, "Cậu họ Châu, là con trai nhà họ Châu là sự thật không thể chối cãi, nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi."

Cùng họ cùng tên và cũng có thể là cơ duyên để Châu Thanh đến đây.

Nhà họ Châu bây giờ đối với Châu Thanh mà nói càng giống như là trách nhiệm.

Trong trách nhiệm này, cậu không có cách nào giao ra một tình cảm tự nhiên, vậy thì chỉ có thể làm cho cảm giác trách nhiệm trở nên lớn hơn.

Cậu cũng không có cách nào nói cho người nhà họ Châu biết lai lịch thật sự của mình, bản thân điều này đã không công bằng. Thế nhưng Châu thị của bây giờ liên quan đến tính mạng và tương lai của hàng nghìn nhân viên, cậu cũng không có cách nào bỏ lại hay giao vào tay đứa con trai thật sự là Châu Tùng này.

Vì vậy, chỉ cần Châu Tùng có thể tiến bộ, không làm điều gì bất lợi cho công ty, Châu Thanh có thể nhượng bộ thích hợp.

Có thể nói, Châu Tùng không có cách nào đối phó với thái độ như vậy của Châu Thanh mà chỉ biết trơ mắt nhìn.

Cuối cùng, cậu ta do dự và khó chịu hỏi một câu có lẽ đã đè nén trong lòng rất lâu: "Rốt cuộc tại sao anh lại đột nhiên trở nên đáng gờm như vậy?"

Châu Thanh liếc cậu ta một cái, "Bởi vì tôi không phải là "Châu Thanh", tôi đến từ thời Dân Quốc."

Châu Tùng trừng mắt nhìn: "...Châu Thanh, anh có bệnh à, không muốn nói thì không nói, giả heo ăn thịt hổ nhiều năm như vậy cũng không biết anh giả vờ có mệt hay không!"

Nội tâm Châu Thanh cảm thấy bình tĩnh, thậm chí còn có tâm tình để nghĩ, nhìn đi, đây mới là phản ứng của người bình thường. Những người thông minh quá mức lại còn dám đi điều tra như Trữ Khâm Bạch mới thật sự là khác loài.

Châu Thanh vừa nghĩ đến đây thì Châu Tùng còn thật sự nhắc đến anh, lúc

nhắc đến Trữ Khâm Bạch đã không dám gọi thẳng tên nữa rồi, "Ba nói, con gái nhà dì muốn trở thành minh tinh, bảo em tìm anh hỏi xem anh Trữ có thể giúp dẫn dắt được không."

Châu Thanh: "Không thể."

Châu Tùng: "... Anh còn chưa hỏi nữa!"

Châu Thanh vẫn luôn không rõ ràng về quan hệ thân thích bên dòng nhánh của nhà họ Châu.

Bây giờ cậu đang nắm quyền điều hành Châu thị, lại còn có những sự phát triển khác, điều này bị lan truyền ra ngoài cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Trong khoảng thời gian này, Châu Thanh thậm chí đã hơn một hai lần biết được từ Đường Mật rằng ít nhất có năm sáu người tự xưng là thân thích nhà họ Châu tìm đến cửa.

Hầu hết đều là vay tiền và muốn móc nối quan hệ đi cửa sau.

Hiện tượng thế này ở bất kỳ thời đại nào đều sẽ có.

Châu Thanh luôn xem là rất bình thường.

Nhưng tìm đến Trữ Khâm Bạch, đây vẫn là lần đầu tiên.

Hơn nữa còn là thông qua Châu Khải Tông, có thể thấy được thân thích này nhất định là người thân thật sự không chạy đi đâu được rồi.

Kể từ lần trước cùng anh đến biệt thự nhà họ Châu ăn cơm, Châu Khải Tông cũng không còn nói những lời như "khiến cậu chịu không nổi thì chủ động ly hôn đi" nữa, ông rất hài lòng với Trữ Khâm Bạch, cũng không biết khiến cho ông vui vẻ từ khi nào.

Đối mặt với chất vấn của Châu Tùng, Châu Thanh thờ ơ nhìn sang, "Không cần phải hỏi anh ấy, tôi cũng sẽ không đồng ý."

"Anh dựa vào cái gì mà không đồng ý thay anh ấy?"

"Dựa vào việc người anh ấy kết hôn là tôi." Châu Thanh cau mày: "Cậu có ý kiến gì?"

Châu Tùng đối mặt với ánh mắt nghiêm túc của Châu Thanh thì lập tức kinh sợ.

Cho dù đối với cậu ta mà nói, cuộc hôn nhân này từ đầu đến cuối về cơ bản chưa từng được thiết lập. Trước đây cậu ta cho rằng một người đứng đầu giới giải trí như Trữ Khâm Bạch làm sao có thể nhìn trúng anh trai như côn đồ của mình, bây giờ thì lại cảm thấy Châu Thanh mạnh mẽ và đáng sợ như vậy! Đàn ông nào có thể chịu đựng được cậu chứ! Trữ Khâm Bạch càng không thể chịu đựng được.

Từ suy nghĩ như vậy, cậu ta đã miễn cưỡng tìm được một chút cân bằng.

Châu Tùng cho rằng mình đã nắm được điểm then chốt, bày ra dáng vẻ có lòng tốt, "Đương nhiên em không có ý kiến, chỉ là em cảm thấy hai anh hoàn toàn không phải người cùng đường." Trong ánh mắt đen lạnh lùng của Châu Thanh, người đang trong diện tình nghi vẫn còn một chút chứng nào tật nấy, lập tức nói: "Anh không hỏi giúp thì thôi, vốn dĩ em đã nói với ba là không có khả năng rồi, nếu thật sự nghĩ ai cũng có thể làm mình tỉnh thì nằm mơ còn nhanh hơn."

Sự cà khịa trong những lời này càng chân thật hơn nhiều.

Châu Thanh liếc cậu ta một cái, "Không còn việc gì nữa thì ra ngoài đi, chuyện dự án tôi sẽ nói với trưởng phòng của cậu."

Sau khi đuổi Châu Tùng đi, Châu Thanh nhận được tin tức mới từ Văn phòng Quản lý Phát triển Kinh tế.

"Châu tổng, bọn tôi cũng rất bất đắc dĩ, hai ngày nay có nhiều khâu đều giống như đã thảo luận xong, đồng thời cũng xuất hiện đủ loại vấn đề, cứ

tiếp tục như vậy sẽ thành phiền phức lớn."

Bảy tám lãnh đạo ra khỏi tòa nhà của văn phòng quản lý cùng Châu Thanh, vừa đi vừa nói: "Cơ cấu nhân viên ở Lam Thành này là phức tạp nhất, cũng liên đới rất rộng, vẫn luôn là kiểu rút dây động rừng. Ví dụ như khu đất ở khu vực trên phía Nam vốn là địa bàn cũ của ngõ nhà họ Diêu, nghe nói đêm qua còn làm ầm ĩ một trận, suýt chút nữa là ầm ĩ đến cả đồn cảnh sát."

Châu Thanh cau mày: "Lại Diêu Trung Hiến?"

Người đi bên trái cậu gật đầu, "Không nuốt nổi cục tức này, kiếm chuyện nhất định là điều không tránh khỏi."

Châu Thanh đi ở phía trước, "Những chỗ khác cũng đều là bọn họ làm sao?"

"Thế thì không phải." Người vừa rồi nói tiếp: "Nếu đều là bọn họ phô trương thì ngược lại rất dễ xử lý rồi, hiện tại là nhân lực của bọn tôi không đủ, cho nên mới tìm đến Châu tổng thương lượng một chút, xem xem có cách giải quyết nào khác không."

Trực giác có kẻ phía sau giật dây của Châu Thanh lại đến rồi.

Cậu suy nghĩ một chút rồi nói: "Hai ngày nay tập trung xảy ra những chuyện này, nhất định không phải là ngẫu nhiên, chuyện này phải giải quyết từ gốc."

Đã ba bốn ngày Châu Thanh không trở lại Thê Viên rồi, không phải là không muốn trở lại mà quả thật là không dứt ra được.

Cậu đi đi lại lại giữa công ty và văn phòng của cục quản lý, thời gian ngủ cũng không cố định, thỉnh thoảng liên lạc với Trữ Khâm Bạch đều là tranh thủ thời gian trong lúc bận rộn.

Phạm Tuyền nhìn người vừa mới tổng cổ nhà đầu tư ra ngoài, tiện tay đẩy cửa kính, nhìn người ngồi sau bàn làm việc, nói: "Tình huống gì đây? Máy công việc quay phim gần đây chị đều không nhận cho cậu, vậy mà ngày nào cậu cũng ở studio đến muộn như vậy, cậu đây là muốn đưa công ty đầu

tư ra thị trường luôn à?"

Trữ Khâm Bạch ném tài liệu lên bàn, ngược mắt lên: "Người trước đây ngày nào cũng nói em không đến không phải là chị à?"

"Nhưng cậu lúc nóng lúc lạnh, rất giống một thằng đàn ông cận bã vô trách nhiệm nha."

Phạm Tuyền kéo một chiếc ghế ngồi xuống đối diện bàn, kết luận, "Đàn ông đã kết hôn không về nhà, bình thường chỉ có hai loại tình huống, hoặc là cãi nhau, hoặc là không còn tình cảm nữa thôi."

Trữ Khâm Bạch khoanh tay, thờ ơ nói: "Chị đã bỏ qua loại thứ ba."

"Cái gì?"

"Là thật sự rất bận."

Trữ Khâm Bạch vừa nói vừa bóp ấn đường, anh thì về muộn, còn người nào đó bây giờ thì giỏi rồi, dứt khoát cả đêm không về luôn.

Phạm Tuyền bật cười không hề nể mặt, "Này, nói thật nhé. Nếu người bình thường kết hôn với anh để Trữ cậu, thế thì không thể không có cảm giác an toàn đến mức ngày nào cũng phải đi theo sau cậu. Chị phải nhắc nhở cậu nhé, tại sao trong ngành này có nhiều cuộc hôn nhân gặp trục trặc như vậy, không phải là bởi vì thường xuyên không gặp được nhau sao, với mức độ bận rộn này của Châu tổng nhà cậu, chắc, cậu phải theo dõi chặt chẽ một chút."

Trữ Khâm Bạch mắt kiên nhẫn, "Còn có thời gian để lo lắng cho người khác, hôm nay Lương Bân không tới đón chị à?"

"Không cần cậu đuổi chị." Phạm Huyền lập tức xách túi đứng dậy, "Đi ngay đây, đúng rồi, hợp tác với Ngũ Dương vẫn còn vài điều kiện phải bàn, chị nhắc cậu sau vậy."

Tình trạng không gặp mặt này kéo dài đến trưa ngày hôm sau.

Tòa nhà studio của Trữ Khâm Bạch được bảo vệ rất nghiêm ngặt, vốn là để ngăn những fan hâm mộ cực đoan hoặc phóng viên tìm đến cửa.

Kết quả là hôm nay, bảo vệ nhìn người trước mặt, nhất thời không dám xác nhận thân phận của đối phương, "Xin chào, thưa ngài, xin hỏi đã có hẹn trước chưa?"

Đây là lần đầu tiên Châu Thanh đến studio của anh, vốn dĩ là công việc trong tay vừa mới xử lý xong, nghĩ rằng có thời gian nên tới thẳng đây, làm gì đã hẹn trước.

"Không sao, tôi gọi điện thoại vậy." Châu Thanh nói.

Châu Thanh còn chưa bấm gọi đi thì phía sau đã truyền đến một giọng nói kinh ngạc, "Anh Châu?!"

Tình cờ lại là trợ lý Trần Đăng Đăng.

Trần Đăng Đăng có hơi không dám tin, đi tới, "Anh Châu, thật sự là anh ạ? Vừa nãy em còn tưởng mình nhìn nhầm rồi."

Châu Thanh nhìn túi trong hai tay cô, "Vừa mới đi mua đồ sao? Đưa cho tôi đi, giúp cô."

"Đừng đừng đừng, em tự xách là được rồi."

Trần Đăng Đăng lập tức lùi về sau mấy bước, trong ánh mắt dờ khóc dở cười của Châu Thanh mới lại bước về phía trước, ra hiệu cho bảo vệ mở cửa, vừa đi vào cùng Châu Thanh vừa nói: "Đây là cơm trưa đặt cho công ty, anh Trữ đãi mọi người, chỗ em chỉ có nhiều đây phần thôi, mấy phần khác thì các cửa hàng khác sẽ giao đến."

"Anh ấy thường mời ăn cơm sao?" Châu Thanh bước vào thang máy, vừa lịch

thiếp giữ cửa giúp cô vừa hỏi: "Tầng mấy?"

Trần Đăng Đăng nói số tầng rồi trả lời cậu: "Vâng ạ, anh Trữ là ông chủ mà."

Nói xong thì lặng lẽ nhìn Châu Thanh, thấy cậu đến một mình thì nhỏ giọng hỏi: "Anh Châu, anh Trữ có biết hôm nay anh đến không?"

"Không biết." Châu Thanh cười nói: "Đúng rồi, tôi tùy tiện tới đây như vậy có quấy rầy công việc của mọi người không?"

"Sao có thể chứ!" Trần Đăng Đăng lập tức nói: "Người của studio đều quen biết anh Châu mà, chỉ có trước đây anh chưa từng đến studio mà thôi, hơn nữa, anh muốn cho anh Trữ một bất ngờ, em hiểu mà."

Đây được xem là bất ngờ sao?

Châu Thanh thế nhưng lại không có suy nghĩ tạo bất ngờ đặc biệt gì cả.

Cậu đến đây phần nhiều là vì sau khi công việc trong tay dừng lại rồi mới nhận ra rằng chiếc điện thoại lạnh lẽo không thể an ủi được sự nhớ nhung. Mặc dù có thể nghe thấy âm thanh nhưng cậu vẫn có cảm giác thôi thúc muốn được gặp không thể chờ đợi được, vậy nên dứt khoát bảo trợ lý và thư ký quay về công ty hết, buổi trưa thế này bảo tài xế lái xe thẳng đến đây.

Studio của Trữ Khâm Bạch không phải là một phân xưởng nhỏ, mặc dù anh chưa ký với nghệ sĩ nào khác dưới trướng nhưng ekip cũng đã khá thành thực rồi, các bộ phận đều rất đầy đủ.

Mặc dù mọi người đều biết về sự tồn tại của Châu Thanh nhưng không phải ai cũng từng gặp cậu, lúc này, thấy Trần Đăng Đăng mang theo một người đàn ông khá có khí chất từ thang máy đi ra thì từng người đều rướn cổ nhìn về phía đường bọn họ đang đi.

Châu Thanh không tiện chào hỏi những người khác một cách tùy tiện, gọi

Trần Đăng Đăng, "Đưa phần của anh ấy cho tôi, tôi mang sang cho anh ấy."

"Vâng ạ, vâng ạ." Trần Đăng Đăng chỉ mong sao như vậy, lập tức lấy từ trong hộp cơm ra phần lớn nhất đưa cho cậu.

Châu Thanh đi theo hướng mà cô chỉ.

Phía sau bắt đầu bùng nổ đến sôi nổi.

"Đăng Đăng, vừa rồi đó là... Châu tổng nhỉ?"

"Đệt, trong ảnh đã đẹp lắm rồi, người thật thế mà lại như vậy sao?"

"Đúng vậy, chênh lệch cũng lớn thật, động tác hay khí chất đều hết nấc."

"Mấy ngày nay anh Trữ ngày nào cũng đến văn phòng, làm tôi sợ đến mức không dám mất tập trung, mọi người đoán xem Châu tổng đến rồi thì anh Trữ có phải là sẽ không biến thành một ông chủ ác ma nữa không?"

"Cảm ơn Châu tổng đã cứu cái mạng chó của tôi."

"Cảm ơn, cảm ơn."

"Vậy đặt thêm trà sữa đi, anh Trữ chắc sẽ không ra ngoài đâu nhỉ."

"Tự mình không kiểm chế được thì nói là không kiểm chế được, công ty nói không được uống trà sữa khi nào?"

Châu Thanh chặn lại giọng nói sau lưng, đi vòng qua một khu vực rộng lớn, rẽ vào hai góc rồi đứng trước cửa văn phòng. Phía ngoài cửa không treo biển, cánh cửa đôi mang theo cảm giác dày và nặng của kim loại với chất liệu màu xám chì.

Châu Thanh giơ tay lên gõ cửa, hai giây sau thì nghe thấy một giọng nói:
"Vào đi."

Lúc Châu Thanh đẩy cửa vào, Trữ Khâm Bạch còn đang bận nên không ngẩng đầu lên mà trực tiếp nói: "Đặt đồ lên bàn là được rồi."

Châu Thanh đi lên phía trước, đặt chiếc túi bên cạnh tay anh.

Trữ Khâm Bạch không vui ngược mắt lên, ánh mắt hơi dừng lại.

Châu Thanh: "Ăn cơm đi."

"Em..." Trữ Khâm Bạch rõ ràng là vì kinh ngạc nên chưa nghĩ được nên nói gì, dừng lại hai giây, đứng dậy rồi đi vòng ra ngoài, "Sao lại tới đây rồi?"

Châu Thanh xoay người lại theo đó, dựa lên bàn, "Đến xem xem anh đang bận gì."

Trữ Khâm Bạch "chậc" một tiếng, cúi đầu chạm chóp mũi vào cằm cậu, "Làm xong việc rồi mới nghĩ đến anh à?"

Châu Thanh hạ thấp giọng: "Chưa xong việc vẫn nghĩ đến anh."

Ngài Châu biết nói lời âu yếm thật sự đòi mạng người.

Cây bút bi vốn dĩ đang kẹp trong tay Trữ Khâm Bạch "cạch" một tiếng rơi lên bàn.

Anh gạt đồng tài liệu sang một bên, kéo người lại, đề lên, "Chỉ nói không thôi thì không tính, anh còn phải kiểm tra xem có thật sự nghĩ đến anh không."

- - -

Pass chương sau: Tên gọi của nơi ở mà Trữ Khâm Bạch mua cho Châu Thanh là gì? Viết hoa tên riêng, không dấu không cách.

Chương 86: C86: Chương 86

Phần hông của Châu Thanh đang dựa vào mép bàn, cựa vồng tay chống ra sau, trong lúc di chuyển thì đụng phải tài liệu vốn đã bị đẩy ra mép bàn, ngay lập tức âm ầm rơi xuống đất hết toàn bộ.

Châu Thanh im lặng trong chốc lát, hoảng sợ đến mức nhìn về phía cửa một cái, sau đó lại thu tầm mắt lại rồi nhìn về phía Trữ Khâm Bạch, "Lát nữa sẽ có người đi vào."

"Chẳng có ai không có mắt nhìn như vậy hết."

Giây tiếp theo, cóc cóc cóc.

Châu Thanh: "..."

Trữ Khâm Bạch: "..."

Châu Thanh nhìn khuôn mặt đột nhiên tối sầm ngay trước mắt, có hơi buồn cười, đẩy người ra rồi đứng dậy.

Trữ Khâm Bạch không thể không buông người ra, lạnh mặt nói: "Vào đi."

Trần Đăng Đăng cẩn thận đẩy cửa ra, nhìn thấy một chồng tài liệu đang mở ra vương vãi khắp sàn, rồi lại nhìn hai vị đang cùng đứng trước bàn nhìn mình, đầu óc đột nhiên òa ra, cảm giác mình sắp chết tới nơi rồi.

Nhưng phải làm sao đây, cô là một trợ lý đạt tiêu chuẩn mà.

Đành phải bất chấp đến cùng, "Anh Trữ, Hoàng tống của Giải trí Thiên

Thịnh lại đến rồi, nói là muốn nói chuyện trực tiếp với anh về việc đầu tư."

Trữ Khâm Bạch cau mày, "Nói tôi... "

"Đợi đã." Châu Thanh ngăn lại ý định từ chối của anh, cậu biết Trần Đăng Đăng không phải là kiểu người có việc gì cũng sẽ tìm tới trước mặt Trữ Khâm Bạch, nếu đã đặc biệt đến để thông báo thì chứng tỏ rằng thật sự cần thiết, Châu Thanh liền nói: "Anh đi làm việc đi, em đợi một lát là được."

Trữ Khâm Bạch dừng lại hai giây, hỏi cậu: "Buổi chiều có còn việc gì không?"

"Không có việc gì cả." Châu Thanh nói.

Trữ Khâm Bạch liền cầm hộp cơm cậu vừa mới mang tới đặt trước mặt cậu, "Vây ăn gì đó trước đi." Rồi lại nhìn quanh thâm nhàn nhạt dưới mắt cậu, đoán rằng hai ngày nay cậu chẳng nghỉ ngơi được đàng hoàng, chỉ vào cánh cửa bên cạnh, nói: "Đó là một phòng nghỉ, nếu như em buồn ngủ thì đi vào ngủ một lát đi, anh sẽ quay lại nhanh thôi."

Châu Thanh gật đầu, nhìn anh cầm áo khoác đi ra ngoài.

Sau khi cánh cửa đóng lại, văn phòng nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Trước khi đến đây, thật ra Châu Thanh đã ăn trưa rồi, nhìn hộp cơm trước mặt cũng không mở ra.

Cậu cúi xuống nhặt từng tài liệu rơi trên mặt đất lên rồi sắp xếp cho đúng trật tự. Cậu nhận ra rằng những việc anh thường phải xử lý không thoải mái hơn quản lý một doanh nghiệp chút nào, đủ các loại tài liệu đều đang đợi được ký tên.

Sau khi nhặt được một nửa, Châu Thanh bị thu hút bởi nội dung của một tờ giấy rơi ra từ một trong các tập tài liệu, không phải cậu cố tình nhìn trộm mà là nội dung ủy quyền phía trên đó quá rõ ràng.

Trong hai ngày qua, Châu Thanh và những người khác vẫn luôn xử lý vấn đề khó nhằn nhất ở khu vực trên phía Nam, sau khi đào sâu hơn mới lộ ra ngày càng nhiều vấn đề. Cho dù trong đó cậu đã mơ hồ nhận ra rằng cha của Trữ Khâm Bạch, Trữ Kiến Hùng có thể có dính líu đến, nhưng Châu Thanh chưa từng nghĩ rằng sẽ nói với anh vào lúc này.

Không phải là đề phòng, cũng không phải là kiêng dè mà vừa vặn ngược lại, là bởi vì lo lắng.

Mối quan hệ của cha con nhà họ Trữ như nước sôi lửa bỏng, sự việc gần đây giữa Trữ Kiến Hùng và con trai cả Trữ Húc Minh là tin tức mà các báo cáo tài chính rất thích bàn luận hăng say.

Còn Trữ Khâm Bạch, bởi vì anh là nhân vật của công chúng.

Cạnh tranh giữa cha con nhà hào môn, cạnh tranh giữa anh em, ai mà không tò mò chứ.

Với thân phận này của anh, dù chỉ một chút gió thổi cỏ lay thôi cũng có thể ảnh hưởng đến sự biến động của thị trường chứng khoán, càng đừng nói đến bên ngoài hoàn toàn không quan tâm đến bản thân anh đang tranh đoạt tài sản hay là thật sự vạch ra ranh giới rõ ràng với nhà họ Trữ.

Điều mà hầu hết mọi người muốn chỉ là thỏa mãn mong muốn dòm ngó của mình.

Thứ mà Châu Thanh đang cầm trong tay ngay lúc này là nội dung ủy quyền do Trữ Khâm Bạch ký, đủ để chứng minh rằng anh biết rất nhiều, thậm chí là từ đó đến nay anh vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của Trữ Kiến Hùng trong một thời gian dài.

Theo dõi cha mình như vậy không hề bình thường.

Đến giờ phút này, Châu Thanh rốt cuộc không thể không thừa nhận, so với những kinh nghiệm biểu diễn chỉ cần tra là biết cùng với vô số lần công

thành danh toại, cậu hoàn toàn không hiểu về quá khứ của Trữ Khâm Bạch.

Châu Thanh nhìn những thứ trong tay, cau mày.

Sau khi đặt trở lại tập tài liệu, cậu đặc biệt tìm kiếm những nội dung trên mạng dựa trên tin tức liên quan đến hai cha con.

Không có nhiều thông tin, phần lớn đều là hai năm gần đây.

Tin tức được lưu truyền rộng rãi rằng sự thay đổi của Thịnh Vũ là kết quả của sự thao túng sau lưng của Trữ Khâm Bạch, nội dung phân tích chuyên môn không có bao nhiêu, xen lẫn nhiều hơn là những nội dung phỏng đoán đầy chế nhạo của ngành giải trí.

Cho đến khi Châu Thanh tiếp tục lướt tiếp nhiều trang nữa, nhìn thấy một nội dung liên quan với tiêu đề "Khám phá bí mật thời thơ ấu ly kỳ của một vị ảnh đế nào đó".

Châu Thanh không nhịn được bấm vào.

Đó cũng là một nội dung xuất bản cùng loại như trên diễn đàn, thời gian đã từ một năm trước, không phải là một bài đăng rất hot, chủ nhân của bài đăng không để biệt danh mà chỉ có một chuỗi số và chữ.

Ngay từ đầu đã viết.

—— Tôi sẽ không để tên, if you know, you know, để tên thế nào cũng bị 404 (*). Có thể đạt được đến cấp bậc ảnh đế thì trong nước chỉ có bấy nhiêu đó người, nếu như bạn không biết tôi đang nói ai, vậy thì chỉ có thể nói rằng bạn còn quá trẻ.

(*) Lỗi 404 Not Found hay còn gọi là lỗi truy vấn khi trình duyệt giao tiếp với máy chủ, là một mã phản hồi chuẩn của HTTP phản hồi đến người dùng để người dùng biết rằng máy chủ của trình duyệt web (Browser) không thể tìm thấy thông tin hoặc trang web mà người dùng yêu cầu.

— Ai cũng biết một khi người này thành danh, mười tám đời tổ tông đều chỉ mong sao có thể bóc ra sạch cho bạn coi, có người thông minh biết che đậy, có người che đậy không nổi, chỉ có thể nói là thực lực vẫn chưa đủ mạnh.

— Vị mà tôi muốn nói đến hôm nay, chỉ có thể nói là, đủ tàn nhẫn.

— Còn tàn nhẫn đến mức nào ấy hả, lịch sử đen tối của mình tung bay khắp nơi thì lại xem như không nhìn thấy, nhưng những nội dung mà anh ta đã không muốn để người khác biết thì có thể dọn dẹp sạch sành sanh trên mạng. Là cái kiểu sạch sẽ mà diệt sạch hoàn toàn, không thể tìm ra được chút nào, thử tưởng tượng xem tài lực và quyền lực bỏ ra đằng sau đó lớn đến mức nào.

Không có nhiều bình luận trên bài đăng đó, chỉ lác đác một vài câu.

"Chủ thớt nói muốn nửa ngày mà chẳng nói vào trọng điểm, lừa đảo bú fame thật."

"Tôi cảm thấy mình đã hơi hơi biết được chủ thớt đang nói về ai rồi."

"Nếu thật sự là cái vị mà tôi đoán, tôi cũng muốn nói là có thể ngăn cấm đến mức độ này thì thật sự là ngẫu đét."

Chủ bài đăng nói tiếp.

— Nhắc đến chuyện "Vợ chết một cách ly kỳ trong bồn tắm vào đêm khuya, chồng hành hung trở thành sự thật", mặc dù đã lâu nhưng chuyện này hẳn là vẫn còn người biết. Lúc đó Internet chưa phát triển như bây giờ, lúc đó tôi cũng còn nhỏ nhưng tôi vẫn luôn nhớ về nó. Cậu con trai nhỏ tận mắt chứng kiến hiện trường mẹ chết, luôn cho rằng đó là một vụ giết người, sau khi cảnh sát trải qua vô số lần điều tra, cuối cùng lại xác định thành tự sát.

— Máy người cho rằng đến đây là kết thúc rồi sao? Chưa đâu.

— Hai tháng sau đó, cảnh sát cứu được đứa con út suýt bị đánh chết dưới tầng hầm trong nhà, kẻ tấn công lại chính là cha ruột của đứa nhỏ. Theo như những gì được tiết lộ, người báo cảnh sát là bảo mẫu trong nhà, hai năm sau đó bảo mẫu cũng chết.

— Còn nữa nhé, vài năm trước, người cha này đã có quan hệ mật thiết với một vài ông lớn xã hội đen nào đó.

— Nghe có đáng sợ không? Tôi chỉ có thể nói rằng những tin tức gần đây về sự thay đổi vị trí cấp cao của một tập đoàn nào đó vừa vặn chứng thực câu nói rằng, không phải là không trả thù mà chỉ là thời điểm chưa tới mà thôi.

Câu trả lời dưới bài đăng bắt đầu dần trở nên bất đồng.

"Thông tin chủ thốt để lộ ra quá nhiều rồi, người đã từng ăn dưa chỉ có thể nói, khuyên là xoá đi."

"Tôi cũng biết được đại khái rồi, đừng có lộ liễu quá được không?"

"Một hai người mấy người có thể nói thẳng tên ra không, như vậy rất không nice với những người không biết gì như chúng tôi đây, có biết không?"

"Đừng hỏi nữa, thật sự không thể nói."

"Tôn trọng người đã khuất đi, thật sự là tự sát, người ta cũng có fan hâm mộ mà, bây giờ hàng năm chỉ tập trung lại tưởng niệm một chút thôi. Anh tôi hoàn toàn không muốn để người khác quấy rầy bà ấy, mấy người nhàm chán có thể đừng tùy tiện đăng bài được không!"

"Mặc dù không biết đang nói về ai, nếu nội dung của bài đăng là thật, chỉ có thể nói là vẫn có thể thành công thì chẳng phải người bình thường, nếu đổi thành tôi, nếu không bị điên thì cũng rơi vào kết cục bị bệnh tâm thần."

"Đột, rốt cuộc là đang nói ai vậy? Có thể nào có một người hiểu chuyện gợi ý cho tôi chút được không?"

...

Có gần một trang trả lời, Châu Thanh đã đọc cho đến hết.

Nữ sĩ Tần Nhược qua đời sớm, nhà họ Tần vẫn còn giữ lại ảnh cũ của bà hồi còn trẻ, Châu Thanh cũng từng nói sẽ chuẩn bị một bài vị cho bà ở Thê Viên.

Châu Thanh chưa bao giờ hỏi sâu là do cậu mơ hồ cảm giác được đó là chuyện Trữ Khâm Bạch không muốn nhắc tới, là điều cấm kỵ của anh. Nhưng đột nhiên nhìn thấy một chút chân tướng từ trên mạng lại là khả năng mà cậu không sẵn lòng nhìn thấy nhất.

Châu Thanh đứng bên cửa sổ rất lâu, thậm chí Trữ Khâm Bạch trở lại lúc nào cậu còn không chú ý đến.

Trữ Khâm Bạch ném áo khoác đi, kéo lỏng cà vạt ở cổ áo, nhìn thấy hộp thức ăn chưa mở thì khẽ cau mày, "cốc cốc" gõ nhẹ lên mặt bàn.

Người nào đó cuối cùng khôi phục lại bình thường, quay đầu lại.

"Nghĩ cái gì đấy?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Châu Thanh nhìn người đang đứng đối diện bàn, chậm rãi nói: "Đang nghĩ về dáng vẻ của anh hồi nhỏ trông như thế nào."

Trữ Khâm Bạch lộ ra vẻ hơi ngạc nhiên với câu hỏi này, nhướn mày: "Vậy nhất định là không giống em."

"Không giống chỗ nào?" Châu Thanh truy hỏi.

Trữ Khâm Bạch suy nghĩ một chút, đi vòng qua, nói: "Hồi nhỏ có rất nhiều người sợ anh."

"Hửm?"

"Ví dụ như, anh sẽ ném sâu vào cổ áo của bạn cùng bàn." Trữ Khâm Bạch vừa nói vừa thật sự nắm lấy gáy Châu Thanh, bóp đến mức khiến người kia phải ngửa đầu lên, sau đó tiếp tục: "Ví dụ như thích đánh nhau, cúp học lên mạng, uống rượu, đua xe, v.v... là học sinh hư điển hình."

Mặc dù hoàn toàn không cùng hướng với những gì Châu Thanh hỏi nhưng Châu Thanh vẫn không nhịn được nghĩ đến bộ phim đầu tiên của anh mà cậu xem.

Hình tượng thiếu niên đó bất giác kết hợp với bản thân trong miệng anh.

Châu Thanh mỉm cười, "Học sinh hư thường rất có sức hút với các nữ sinh."

"Cũng rất có sức hút với nam sinh nữa." Lúc này, ảnh đế lớn Trữ đang đứng rất gần, vẫn không biết hai chữ "khiêm tốn" viết thế nào, nhìn cậu nói: "Nếu như em đi học cùng anh, nói không chừng cũng sẽ thích anh."

"Tự luyện." Châu Thanh nhìn sang, "Em là học sinh ba tốt."

Trữ Khâm Bạch: "Anh chuyên trị học sinh ba tốt."

Châu Thanh phục rồi, xoay người lại rồi bước lại gần một bước, khẽ ngược mắt lên, lại hỏi: "Anh đã từng làm nhiều chuyện xấu như vậy, vậy có từng yêu sớm chưa?"

Trữ Khâm Bạch sụp mắt xuống, "Em để ý à?"

Châu Thanh cũng không phải là để ý mà cậu chỉ nói dựa trên những gì Trữ Khâm Bạch kể, cảm thấy rằng nếu như mình thật sự gặp được cậu thiếu niên Trữ Khâm Bạch mười mấy tuổi ở trường học, chứng kiến anh của lúc đó, vậy thì trải nghiệm hẳn là cũng không tồi.

Châu Thanh lắc đầu, "Chắc là có hơi nuôi tiếc."

"Nuôi tiếc cái gì." Giọng nói của Trữ Khâm Bạch thờ ơ, "Nếu như em thật sự gặp được anh của lúc đó, có lẽ là sẽ bị anh mắng rất thảm, hơn nữa, anh thật sự chưa từng yêu sớm, anh cũng chưa từng yêu ai bao giờ."

Châu Thanh chỉ để tâm đến nửa đầu, "Mắng thảm đến mức nào?"

"Mắng đến mức quý ngài Dân Quốc em đây sẽ than thở sao mà tổ chức và nhân cách của học sinh hiện đại lại kém như vậy, lo lắng cho tương lai của đất nước, chỉ mong sao chưa từng đến đây."

Châu Thanh bị nói đến mức bật cười, lại nói, "Sẽ không đâu."

Châu Thanh nhìn anh, nghiêm túc nói: "Có lẽ em sẽ nghĩ là người trẻ tuổi bây giờ có cá tính như vậy à, lại còn trông cũng đẹp trai nữa."

Trữ Khâm Bạch "chặc" một tiếng, "Hôm nay biết nói chuyện quá nhỉ."

"Đó là học hỏi cái hay từ anh Trữ."

Hết lần này đến lần khác, bị cậu nhìn đến mức Trữ Khâm Bạch cảm thấy ngứa ngáy tim gan.

Ngài Châu nào đó lần đầu tiên chủ động tới cửa, lại còn nói nhớ anh, lại còn nuôi tiếc vì không quen biết sớm hơn.

Anh kéo ghế ra rồi dứt khoát kéo người ngồi lên đùi mình, lần cuối cùng làm như vậy vẫn là lần trong bệnh viện ở Bắc Kinh.

Lần này, Châu Thanh không hoang mang hay lúng túng như lần trước, Trữ Khâm Bạch cũng không bị thương, Châu Thanh bị kéo cũng cứ như vậy mà ngồi xuống vững vàng.

... (còn tiếp)

- - -

(giải pass và đọc tiếp trên Wordpress capngagiangson.wordpress.com)

Xin lỗi vì sự bất tiện này ạ

Chương 87: C87: Chương 87

Đêm phóng túng trong studio của Trữ Khâm Bạch kia đã khiến cho Châu Thanh mỗi khi tiếp xúc với người trong studio của anh có một loại cảm giác không thoải mái khó mà đối diện trong suốt một thời gian dài. Thỉnh thoảng cậu cũng sẽ nghĩ, cuối cùng văn phòng của anh đã dọn dẹp như thế nào? Máy lọc không khí và những món đồ tương tự đã gọi trợ lý giúp hay là tự mình xử lý, những người khác có nhận ra điều gì không?

May mắn thay, thực tế chứng minh, hầu hết đều là ảnh hưởng tâm lý mà thôi.

Mọi thứ xung quanh vẫn như bình thường.

Thời gian chớp mắt đã sang tháng mười hai.

Mọi thứ ở Thê Viên cũng đi vào nề nếp.

Sáng sớm, chú Phan dẫn người đi quét sân, Châu Thanh ở tầng 2, mở cửa sổ ra nhìn thấy trên bãi cỏ và những cây thông lùn đã phủ một tầng sương muối mỏng, khi gió thổi qua có hơi lạnh thấu xương.

"Cậu Châu." Thím Trương bưng đĩa đi ngang qua, ngẩng đầu nhìn thấy cậu thì lập tức nói: "Hôm nay nhiệt độ giảm mạnh, sắp gần 0 độ rồi, cậu tuyệt đối đừng để trúng gió đấy."

Tay Châu Thanh chống lên sổ, cười nói: "Không sao, chỉ một lát thôi mà."

Chú Phan cầm dụng cụ quét lá mới, ngẩng đầu lên nhìn sang, không đồng tình như thím Trương mà nói một câu: "Cậu Trữ đi quay phim không có ở

đây, cậu ở nhà mà để mình bị bệnh, sợ là cậu ấy sẽ bay về ngay lập tức đấy."

Thím Trương lập tức nói: "Đúng vậy, đúng vậy, tối hôm qua bà cụ còn gọi điện thoại hỏi thăm nữa kìa, bảo cậu qua Tây Uyển ở hai ngày, sinh hoạt thường ngày của người bên chỗ bà ấy sẽ chu đáo hơn một chút."

Châu Thanh dù ít hay nhiều cũng có hơi bất lực.

Trữ Khâm Bạch vì tình nghĩa mà đã nhận lời đóng vai khách mời trong phim của Trần Mộc Tùng, bây giờ đang ở trường quay.

Hai ngày trước, có lẽ là do chênh lệch nhiệt độ mà Châu Thanh có hơi sốt nhẹ, Trữ Khâm Bạch vô tình nghe thấy cậu ho hai tiếng trong video.

Châu Thanh cũng không biết anh đã dặn dò những gì với những người khác nhưng cậu cảm thấy rằng gần đây mình đã tiến vào trạng thái không cần phải tự mình làm đủ mọi việc, ra ngoài không cần chân, ăn cơm không cần đũa. Vị ảnh đế nào đó không ở đây nhưng vẫn khiến mọi người xung quanh sợ bóng sợ gió.

Châu Thanh xuống nhà ăn bữa sáng đơn giản xong rồi thay quần áo.

Mười giờ sáng, thư ký Đường Mật đúng giờ dẫn theo người tới cửa.

Có người do Bắc Kinh cử đến, bao gồm thành viên quan trọng của văn phòng quản lý, ngồi xung quanh trong phòng khách.

Có người đánh giá xung quanh, cười nói: "Chỗ ở này của Châu tổng quả thật không tồi nha."

"Để các vị chê cười rồi." Châu Thanh châm trà, động tác rót trà không nhanh không chậm, nói: "Là người nhà tôi mua, tôi không hiểu rõ về bất động sản ở Lam Thành như Mã tổng của Hằng Viễn."

Những người khác lần lượt bật cười.

"Châu tổng khiêm tốn rồi, nghe nói Châu tổng đã kết hôn từ lâu nhưng rốt cuộc là thần thánh phương nào thì bọn tôi vẫn mãi không có duyên gặp mặt." Vừa nói vừa có người tò mò hỏi dò: "Hôm nay không có ở nhà sao?"

Châu Thanh cười nhạt, "Đúng vậy, đi công tác rồi."

Cậu bung chén trà lên nhấp một ngụm, chuyển chủ đề: "Hơn nữa, anh ấy cũng không hứng thú lắm với những chuyện ăn bớt ăn xén và mua bán ép buộc này."

Chủ đề đã được thay đổi thành công.

Có người tiếp lời: "Nói mới nhớ, gần đây những hiện tượng này đã giảm đi không ít rồi."

"Đương nhiên rồi, may mà có kế hoạch của Châu tổng."

"Dự tính trong vòng khoảng một năm, toàn bộ khu công nghiệp phía trên sẽ có thêm không ít xí nghiệp sản xuất truyền thống tiến vào chiếm giữ, đến lúc đó, một khoản tiền lớn sẽ chảy về. Châu tổng đã là một người quen tay với phương diện này rồi, còn phải dẫn dắt bọn tôi nhiều hơn đây."

Những người này đều là những nhân vật chủ chốt liên quan đến tình thế tương lai của khu vực phía Bắc.

Châu Thanh không để tâm việc mình được đề cử là vô tình hay cố ý, vẫn trở thành người bắt mắt nhất.

Đối mặt với lời như vậy, ngay cả lòng mày cậu cũng không nhúc nhích, hai giây sau mới nói: "Có các doanh nghiệp cạnh tranh như Tân Nguyên đi đầu, đặc biệt là thông qua các thủ đoạn không chính đáng để thu lợi nhuận và kiếm được nguồn lãi kékè xù, đây sẽ là phương hướng tiến công quan trọng nhất trước Tết năm sau."

Có người do dự nói: "Trong số bọn họ, có rất nhiều công ty đã có uy tín lâu

đời, cho dù làm việc không xứng tầm nhưng để đối phó với những quấy rối thì thật sự không có biện pháp nào. Chúng ta cũng không thể nắm chặt lợi ích nhỏ trước mắt này không buông phải không?"

Có người đề xuất: "Nếu như thật sự bế tắc thì chúng ta nhượng bộ thoả đáng có được không?"

"Không được."

Châu Thanh cau mày phản đối: "Lợi ích nhỏ trước mắt kia còn không được gọi là lợi ích, nói cho dễ nghe một chút thì là bắt lớn bỏ nhỏ, một khi lỗ hổng này bị xé ra, bất mãn của xí nghiệp sẽ chỉ càng ngày càng nhiều, điều này liên quan trực tiếp đến kế hoạch nâng đỡ của năm sau."

Châu Thanh xem như là rất trẻ trong số những người này, vị trí của cậu cũng không nằm ngay chính giữa nhưng ý nghĩa trong lời nói của hầu hết mọi người đều nhìn vào hướng gió từ phía cậu.

Cậu đã phản đối thì đương nhiên cũng sẽ có những tiếng nói tương tự bắt đầu xuất hiện.

Suy cho cùng, bây giờ có ai mà còn không biết về Châu Thanh ở khu vực phía Bắc.

Mặc dù cậu không độc quyền cả ngành sản xuất trong toàn khu vực nhưng người đã thật sự dựa vào liên hợp thúc đẩy, nhất cử thành danh.

Cậu là nhân vật nòng cốt trong xây dựng kinh tế, lại còn là nhà đầu tư được cấp trên chỉ định.

Về lý mà nói, những người bình thường khi đạt đến bước này sẽ không quan tâm đến những người tranh giành cầu xé nữa, đã từng chứng kiến không ít người chối bỏ trách nhiệm và xem như không dính dáng gì đến mình. Người giống như cậu, can thiệp và kiểm soát mọi việc ngược lại rất hiếm thấy.

Có người không hiểu, cảm thấy làm việc lớn mà đâu đâu cũng bị những

mánh khoé nham hiểm như vậy cản trở, đó không phải là một cuộc mua bán hời hắm.

Có một vị họ Vương ngồi đó hiểu rõ nội tình, suy nghĩ một lát rồi vẫn nói bóng nói gió: "Châu tổng, chúng ta đã lần dò manh mối sau lưng lâu vậy rồi nhưng kết quả vẫn không rõ ràng. Mỗi quan hệ trong đây giống như một tấm lưới lớn, một số việc cứ mắt nhắm mắt mở là qua thôi."

Châu Thanh nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay lên bàn, không phải là một âm thanh sắc nét rõ ràng nhưng vẫn đủ để chặn họng những người vẫn đang muốn nói chuyện.

Giọng nói của Châu Thanh không hề nghiêm túc, thậm chí còn ôn hoà nhã nhặn: "Đây không phải là chuyện không nhìn thấy thì có thể bỏ qua, các vị đều đã cắm rễ ở Lam Thành nhiều năm rồi, năm đó Tân Nguyên mang theo hơn chục doanh nghiệp nhỏ phía sau hấn xoay sở như thế nào, các vị đều rõ ràng hơn tôi." Châu Thanh đặt khuỷu tay lên mép bàn, ngón cái và ngón trỏ hơi vãn về ma sát với nhau, giơ lên mang theo một chút thờ ơ, "Mọi người đều hiểu mà, không phải sao?"

Nếu có người đã quen biết Châu Thanh ngay từ đầu và nhìn lại biểu cảm giữa hai đầu lông mày của cậu bây giờ, sẽ phát hiện rằng cậu đã học được ba phần bóng dáng của Trữ Khâm Bạch.

Quyết tâm nhổ bỏ sạch sẽ mọi nguy cơ tiềm ẩn ở khu vực phía Bắc trước Tết của Châu Thanh là vô cùng cấp bách. Vì vậy, Châu Thanh phải thừa nhận rằng tinh thần ung dung thản nhiên nhưng lại khiến cho người khác căng thẳng đó rất hữu ích trong nhiều trường hợp.

Thời gian kéo đến hai ngày sau, văn phòng sếp tổng của doanh nghiệp Châu thị nhận được một phần chuyển phát nhanh, chỉ rõ rằng Châu Thanh phải ký nhận.

Đã cuối năm rồi nên việc các công ty tặng quà qua lại cho nhau là một chuyện rất bình thường. Sau khi đã hỏi Châu Thanh rằng đó không phải đồ

cá nhân mà cậu tự mua, thư ký đã ký nhận và phân loại sắp xếp.

Một phút sau, bên ngoài văn phòng của Châu Thanh truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của thư ký.

Châu Thanh đi ra khỏi cửa, nhìn con chuột chết đẫm máu trong chiếc hộp trên mặt đất, cau mày rồi đứng chắn trước mặt cô thư ký.

Cậu lấy lá thư đe dọa từ bên trong ra, bao gồm cả một cây bút ghi âm.

Giọng nói đã qua xử lý bằng máy biến âm nên không nghe ra được bất kỳ manh mối nào, người trong đó chỉ nói: "Châu Thanh, đây chỉ là một lời cảnh cáo nho nhỏ dành cho cậu mà thôi, nếu còn không thu tay, không ai có thể đảm bảo rằng thứ bỏ trong hộp lần sau là cánh tay hay là chân của cậu đâu."

Trong toàn bộ phòng thư ký, sắc mặt từng người có mặt lúc đó đều bị bản ghi âm làm cho tái nhợt.

"Tôi, tôi báo cảnh sát trước đã."

"Châu tổng, cái này rốt cuộc là ai gửi đến vậy?"

Châu Thanh nhìn bức thư đe dọa được ghép lại bằng báo giấy bên tay còn lại, tùy tiện ném vào thùng rác dưới chân, "Không sao đâu."

Có người bắt đầu đe dọa, chứng tỏ rằng động thái mấy ngày nay có hiệu quả.

Châu Thanh không hề sợ hãi uy hiếp như vậy, thậm chí có thể nói là đã luyện thành thói quen, sớm đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Thời điểm đó, một nửa sản nghiệp của nhà họ Châu đã bị cuốn vào tình thế tranh giành theo phe phái.

Là một người đi theo trung đạo (*), cha cậu đã bị ám sát, vào khoảng thời

gian khi Châu Thanh về nước để tiếp quản công việc kinh doanh, mỗi đe dọa mà cậu gặp phải cũng không đơn giản như một con chuột chết.

(*) bản gốc là 持中人, mình tra thì thấy nó là viết tắt của từ 持守中道的人, nghĩa là "người tuân theo trung đạo", "trung đạo" này hay còn gọi là "đạo trung dung", ý chỉ những người tránh những cực đoan trong cách tu học, như buông thả theo dục lạc và sống khổ hạnh tuyệt đối.

Muốn đội được vương miện thì phải chịu được sức nặng của nó.

Đây vốn là một đạo lý vĩnh viễn không thay đổi.

Châu Thanh đóng hộp lại, đưa nó cho Hứa Triều, người vội vã chạy đến với vẻ mặt tái nhợt, "Đợi đến khi cảnh sát đến thu thập chứng cứ xong thì xử lý đi."

"Anh Thanh." Hứa Triều lo lắng.

Châu Thanh biết rằng tám mươi phần trăm sẽ không tra ra được gì cả, nhìn cậu ta một cái, "Việc gì cần làm thì cứ làm đi, nếu như bị một chút thủ đoạn tùy tiện của người khác ảnh hưởng, một đồng việc tiếp theo ai sẽ xử lý đây?"

Hứa Triều đành phải cầm chiếc hộp rời đi.

Lúc Trữ Khâm Bạch biết về việc này thì vẫn đang ở vùng khác.

Anh bảo trợ lý đặt vé máy bay ngay lập tức nhưng kết quả là được thông báo rằng thời tiết có sương mù dày và sương giá nên không thể cất cánh.

Buổi tối, Châu Thanh vừa mới tắm xong đi ra.

Điều hòa trong phòng có nhiệt độ vừa phải, cậu ngồi khoanh chân trên giường, vừa lau tóc vừa nhìn người sắc mặt đã đen như đáy nồi ở đầu bên kia.

Châu Thanh thấy anh giống như đang ở bên ngoài, trên con đường tối đen như mực trong thị trấn có ánh đèn mờ mờ, không có người đi bộ nào khác.

Châu Thanh muốn đánh vỡ bầu không khí im lặng của anh, "Muộn như vậy không có việc gì mà ra ngoài làm gì?"

Cuối cùng Trữ Khâm Bạch cũng tìm được một nơi tương tự như công viên, ngồi xuống bậc thang của cầu trượt, trả lời cậu: "Ra ngoài mua ít đồ."

Châu Thanh nhìn thấy rất nhanh, hai chai nước, một gói giấy và một hộp kẹo cao su.

Hoàn toàn không phải là những thứ cần mua gấp.

Hơn nữa, với thân phận này của anh cũng không cần phải tự mua.

Châu Thanh thấy khói trắng phun ra từ miệng anh, "Ngồi bên ngoài không lạnh sao?"

"Anh đang cần lạnh một chút." Trữ Khâm Bạch vừa nói vừa liếc cậu một cái, đặt cái chân đang vắt lên đầu gối xuống, "Nếu không phải anh cho người đi theo em, chuyện lớn như vậy có phải em không định nói với anh luôn không?"

Động tác lau tóc của Châu Thanh dừng lại, không cách nào nguy hiểm, đành phải nói: "Anh không cảm thấy hành vi này mới thật sự là của học sinh tiểu học sao? Em cũng có sợ chuột đâu."

"Châu Thanh!" Trữ Khâm Bạch nghiêm túc nói: "Đây không phải chuyện nhỏ."

Châu Thanh cũng không phải thật sự muốn trêu chọc anh, hơn nữa, có trêu chọc anh cũng sẽ không dùng chuyện này để nói.

Cậu đành phải cầm chiếc điện thoại đang đặt trong chần lên, dùng thái độ đàm phán nghiêm túc nói: "Ngoài hai vệ sĩ ở bên cạnh mà anh nhất định

đưa cho em khi ra ngoài ra, em cũng có người của mình. Tài xế là Tiểu Lâm, trong nhà có chú Phạm. Sở dĩ chuyển phát nhanh có thể giao tới là vì đi theo con đường chuyển phát nhanh thông thường, hơn nữa, em chưa từng nhận được bất cứ thứ gì tương tự trước đây, sẽ không thật sự có chuyện gì đâu."

Sắc mặt Trữ Khâm Bạch không có chút thả lỏng nào, khuỷu tay lại chống lên đầu gối, ánh mắt cách ống kính rất gần, cuối cùng chỉ đưa ra một câu kết luận, "Ngày mai anh về."

Châu Thanh giống như bị nghẹn họng, nhắc nhở anh: "Lúc này mà anh định hó đạo diễn Trần à? Ông ấy sẽ điên lên đấy."

Trữ Khâm Bạch còn chưa kịp phản bác, Châu Thanh đã nói tiếp: "Thật sự không cần vì chuyện này mà bay về đâu, thời tiết không đẹp, bay cũng không an toàn. Hơn nữa, một khi đạo diễn Trần phát điên thì nhất định sẽ spam tin nhắn em điên cuồng."

"Em có thể không cần để ý ông ta."

Châu Thanh lắc đầu, "Không được, bọn em đã có thỏa thuận bằng miệng."

Trữ Khâm Bạch cau mày, "Hai người các em có thể có thỏa thuận bằng miệng gì chứ?"

"Chính là buổi tối lần trước bọn mình ra ngoài chơi." Châu Thanh nói: "Ông ấy bảo em giúp thuyết phục anh nhận dự án tiếp theo của ông ấy, ông ấy sẽ nói cho em biết tất cả bí mật trong quá khứ của anh."

Để vỡ về người nào đó, Châu Thanh không ngần ngại thú nhận những bí mật rình mò ngây thơ của mình không sót lại gì.

Sắc mặt Trữ Khâm Bạch miễn cưỡng nhu hòa đi một chút nhưng giọng điệu vẫn lạnh lùng, hỏi cậu: "Vậy sau đó ông ta kể cho em cái gì rồi?"

"Ông ấy kể em là bạn cùng bàn của anh thời trung học thích anh, năm lớp 10 cô gái ngồi bàn trước ngày nào cũng viết thư tình cho anh, bữa tiệc tốt nghiệp lớp 12 suýt nữa không đi được vì phải quay phim, một người bạn học thích thầm anh bật khóc ngay tại chỗ."

Trữ Khâm Bạch cắn răng chửi một tiếng, sau đó nói: "Đừng cả ngày chỉ nghe ông ta nói xàm, đều là nói hươu nói vượn cả thôi."

"Thật sao?" Châu Thanh lúc này đã quen bắt chước anh, nhướn mày, "Nói nhảm chỗ nào vậy?"

"Một điều thôi anh cũng chẳng nhớ."

Châu Thanh đã lau khô tóc một nửa, cầm điện thoại nằm ngửa trên gối, giống như thỏ dài, "Bạc tình."

"Bớt quấy nhiều anh để đổi chủ đề đi, chuyện tối nay còn chưa nói rõ ràng." Trữ Khâm Bạch nhìn đôi mắt bởi vì đang nằm ngửa nên đuôi mắt lộ ra hai phần uể oải như mắt mèo, nhắc nhở: "Ngồi dậy lau khô tóc rồi mới được ngủ."

Châu Thanh giơ tay lên cầm thấy mệt nên chuyển sang nằm nghiêng, nói: "Khô rồi."

"Có phải em cho rằng bây giờ anh không có ở đó, cũng không bắt được em đúng không?"

"Làm gì dám?" Châu Thanh vùi nửa con mắt vào trong gối, nhìn người đang ngồi trong đêm đen gió lạnh, ảnh đế lớn đêm khuya một mình lang thang trong công viên, điều này có thể nào cũng là chủ đề nóng hổi. Ngón tay Châu Thanh gõ vào màn hình, như thể chạm vào người kia, thấp giọng nói: "Anh Trữ, về đi."

Không một ai lên tiếng, một lúc sau, Trữ Khâm Bạch: "Châu Thanh Thanh, trăng đêm nay rất tròn."

Châu Thanh nhìn vầng trăng cong cong xuất hiện trên màn hình khi anh xoay ống kính lại, chính mình cũng cong khoe mắt: "Đúng vậy, ánh trăng rất tròn."

Ánh trăng ngày mười lăm, từ thế kỷ trước cho đến nay, ánh trăng vẫn là ánh trăng ấy, chỉ là có thêm một người cầm điện thoại, nói với cậu rằng trăng đêm nay rất tròn ở một nơi xa lạ.

Châu Thanh cảm thấy rằng ngày mai chắc chắn sẽ là một ngày thời tiết tốt.

Mãi cho đến ngày hôm sau, cậu nhìn thấy tin tức về tai nạn quay phim trong trường quay tràn ngập trên mạng.

Trong ống kính rung lắc, chiếc xe Jeep lao ra khỏi nhà kho với những tiếng nổ liên hồi, ngọn lửa bốc cao lên bầu trời nuốt chửng toàn bộ chiếc xe ngay lập tức.

Châu Thanh nghe thấy đủ loại tiếng la hét, gào thét và tiếng khóc trong ống kính.

"Người bố trí điểm nổ làm ăn cái kiểu gì vậy!!!"

"Cứu người! Mau dập lửa!"

Cuối cùng là một tiếng khóc xa vời và mơ hồ, rất giống Trần Đăng Đăng, "Anh Trữ ở trên xe."

Ngày hôm đó, không ít người người nhìn Châu tổng đứng sau bàn làm việc rất lâu, không khí nhất thời đông cứng lại, toàn bộ văn phòng lặng ngắt như tờ.

Châu tổng đó không giống như trước đây.

Rõ ràng trông cậu vẫn như vậy nhưng tất cả sự ôn tồn như một chiếc mặt nạ đang bị xé bỏ từng lớp một.

Bạn có thể cảm nhận được sự thay đổi thực chất đó trong không khí xung quanh cậu, đến mức mà khi cậu ngẩng đầu lên, khàn giọng nói ra một câu: "Cuộc họp sau đó sẽ do Tiền Thịnh tiếp tục, tôi ra ngoài một chuyến."

Lời này không ai dám đáp lại, mặc dù người nói ra hoàn toàn sẽ không để ý.

Cậu cứ thế tự ra ngoài một mình, ngay cả áo khoác đang vắt trên ghế cũng quên cầm theo.

Chương 88: C88: Chương 88

Thời điểm xảy ra sự việc là 10 giờ 05 phút sáng.

Máy bay dừng bay, xe chuyên dụng thì quá chậm nên không thể không đi tàu cao tốc, cho dù vậy thì thời gian đi đường cũng phải mất hơn năm tiếng đồng hồ.

Phạm Tuyên đang ngồi ở ghế gần lối đi nói chuyện điện thoại, lo lắng không yên, "Cậu không đi theo xe đến bệnh viện à?"

Người bên kia không biết đã nói gì, giọng nói của người đại diện lại đột nhiên cao lên, "Cậu gọi cái gì là không nhìn thấy người? Người sống hay chết mà mấy người không có ai làm rõ được à?!!"

Ngay khi Phạm Tuyên nói ra khỏi miệng đã nhận ra rằng nói ra lời này không tốt lắm.

Cái gì gọi là "sống hay chết", nghe đã cảm thấy không may mắn.

Sắc mặt cô trở nên khó coi trong giây lát. Đây chính là bất lợi của việc ở quá xa, cái gì cũng không làm rõ được, đành phải dặn dò cấp bách vài câu mới cúp điện thoại trong sự hỗn loạn. Xảy ra một chuyện lớn như vậy, lúc nghe thấy tin tức cô cũng đờ cả ra.

Thông tin từ các phương tiện truyền thông tiếp tục xuất hiện trên điện thoại, lúc này cô làm gì còn có thể quan tâm đến những thứ này nữa, dứt khoát nhấn nút tắt tiếng rồi đưa cho nhân viên công tác trong ekip đi cùng.

Một giây sau, cô quay đầu lại nhìn thấy người đang ngồi yên lặng ở phía

bên kia lối đi.

Là Châu Thanh, cậu đang ngồi một mình, dựa vào cửa sổ.

Trong một ngày lạnh như vậy, cậu dường như không chú ý đến điều đó, ngay cả áo khoác còn không mặc.

Phạm Tuyền suy nghĩ một lúc, vẫn đứng dậy đi qua đó ngồi, mở miệng nói: "Tin tức bên đó truyền đến là cậu ấy mất đi ý thức ở hiện trường, ba cậu ấy vừa nhận được tin đã chuyển cậu ấy đến bệnh viện trung tâm tỉnh ngay. Bây giờ đoàn làm phim bên kia cũng loạn cào cào, có hai người chết, đều là nhân viên phục vụ địa điểm quay, còn có vài người bị thương. Lần này là công tác ngắn hạn của cậu ấy, chỉ có một trợ lý đi theo, mặc dù tin tức không kịp thời nhưng nếu bệnh viện đã có nhân mạch và quan hệ của cha ruột cậu ấy ở đó thì nhất định sẽ không sao cả, không sao đâu."

Hai chữ "không sao" cuối cùng, Phạm Tuyền dường như đang thuyết phục bản thân nhiều hơn.

Châu Thanh quay đầu lại từ cửa sổ, nhìn Phạm Tuyền, đưa khăn tay trên người sang, "Sẽ không có chuyện gì đâu."

Phạm Tuyền sững sốt một lát mới từ từ đưa tay ra nhận, nhận ra mắt mình đã lo lắng đến đỏ hoe.

Sau khi an ủi cô, Châu Thanh nói: "Bây giờ trên mạng chắc là cũng ầm ĩ rất lớn. Chị Phạm, là một người đại diện, những đồn đoán và tin vịt khoa trương không thực tế đó còn đang cần chờ chị giúp đỡ xử lý, tôi hy vọng lúc anh ấy quay lại, sự nghiệp sẽ không nhận phải bất kỳ ảnh hưởng nào từ chuyện này."

Phạm Tuyền sững sờ, đối diện với ánh mắt của Châu Thanh, gần như nói theo bản năng: "Yên tâm đi, chuyện dư luận tôi sẽ xử lý thật tốt."

Dường như nhờ có lời của Châu Thanh, cô đột nhiên tin tưởng Trữ Khâm Bạch nhất định sẽ không có chuyện gì.

Hơn nữa, cô cũng không vì sự bình tĩnh của Châu Thanh mà cảm thấy là cậu không để tâm mà vừa vặn ngược lại, cô nghe ra được một loại cảm giác cuộn trào mãnh liệt đang bị đè nén sau sự bình tĩnh cực độ đó, sự ung dung thản nhiên có lẽ là cách chỉ có Châu Thanh có khi đối diện với chuyện ngoài ý muốn.

Bên ngoài cửa sổ, những đồng ruộng và đồi núi lướt qua có một dáng vẻ suy tàn của mùa đông, người trong khoang tàu lác đác không phát ra tiếng động, chỉ có âm thanh rền vang như ẩn như hiện của đường ray.

Có lúc Phạm Tuyền đã từng cảm thấy rằng Châu Thanh, người lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ với hai tay đặt trước mặt, sẽ hoà thành một thể với khung cảnh này, trở thành một bức tranh tồn tại càng lâu hơn không đổi thay.

Yên tĩnh và vĩnh hằng, bởi vì một người nào đó không rõ sống chết mà đóng băng lại khung cảnh này.

Phạm Tuyền vốn dĩ vẫn còn rất nhiều câu muốn hỏi nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói nữa, không hiểu sao cô lại cảm thấy rằng giờ phút này đây, cậu muốn ở một mình.

Trữ Khâm Bạch xảy ra chuyện, đây chắc chắn là mối nguy lớn nhất mà người đại diện như cô, thậm chí cả studio và toàn bộ sự nghiệp diễn xuất của anh gặp phải trong mười năm qua.

Trên mạng đã hoàn toàn bùng nổ, tin tức lan truyền muôn hình vạn trạng.

Nhưng bây giờ, đây đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là bên phía cô mãi vẫn không nhận được tin tức về tình hình của Trữ Khâm Bạch. Liên lạc với phía nhà họ Trữ cũng không nhận được bất kỳ hồi âm nào. Thời gian càng dài, xác suất thật sự xảy ra chuyện chỉ có lớn hơn.

Khi tàu cao tốc đến ga thì trời đã gần hoàng hôn rồi.

Lúc đó, Phạm Tuyên ra khỏi nhà ga đã cảm thấy chân có hơi yếu đi. Mãi cho đến sau khi rời khỏi nhà ga, nhìn thấy bảy tám chiếc ô tô đậu bên đường, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng.

Một người đàn ông xa lạ với mái tóc húi cua mở cửa xe, cung kính nói với người bên cạnh Phạm Tuyên: "Ngài Châu, hội trưởng Lưu đã dặn chúng tôi đợi được một lúc rồi."

Châu Thanh gật đầu, "Làm phiền rồi."

"Không đâu. Ngài là người do hội trưởng Lưu tiến cử, chuyện ở Lam Thành phía trên đã chú ý từ lâu, lại rất có khả năng liên lụy đến người nhà ngài. Bây giờ đã đến Kỳ Đông, chúng tôi ắt phải đảm bảo an toàn cho ngài."

Phạm Tuyên có mang theo người, vẫn còn mơ mịt với tình hình trước mặt.

Đến giờ phút này, cô chưa bao giờ nghi ngờ chuyện lần này không phải là ngoài ý muốn, dù sao thì công tác an toàn của đoàn phim sẽ không được tuyệt đối 100%, có xảy ra chuyện cũng không phải chuyện gì mới lạ.

Mãi cho đến bây giờ, những người này đột nhiên xuất hiện, cùng với cuộc đối thoại vừa rồi mới mơ hồ khiến cho cô cảm thấy rằng chuyện này rất không bình thường.

Châu Thanh dừng lại một giây trước khi lên xe, quay đầu lại đối diện với Phạm Tuyên, dừng lại một lát mới nói, "Bất kể tình hình thế nào, tôi sẽ mang anh ấy trở lại."

"Châu Thanh." Phạm Tuyên căng thẳng gọi cậu lại.

Nhìn vào bầu trời tối đen, những chiếc xe tối tăm và người xung quanh, cô cau mày, do dự nói: "Mặc dù tôi không rõ lắm tình huống cụ thể, nhưng anh Trữ tuyệt đối sẽ không muốn nhìn cậu mạo hiểm, cậu nhất định phải chú ý an toàn của mình."

"Tôi sẽ." Châu Thanh cúi người lên xe không chút do dự.

Bảy tám chiếc ô tô phóng nhanh trên đường ở Kỳ Đông.

Những ánh đèn neon xung quanh lần lượt sáng lên.

Nếu ai rành đường sẽ nhận ra đây không phải là đường đến bệnh viện trung tâm tỉnh.

Trong xe, Châu Thanh vừa nhận lấy tai nghe từ người đàn ông tóc húi cua đeo lên, vừa nói: "Có vũ khí không? Những thứ như dao găm hay súng ấy."

Người đàn ông tóc húi cua kinh ngạc nhìn cậu một cái, có lẽ là vì không ngờ tới một người có vẻ ngoài nhã nhặn như vậy nhưng mở miệng lại nói ra lời như vậy.

Suy nghĩ một chút rồi lấy từ trong đôi boot ra một con dao găm ngắn đưa cho cậu, nói: "Súng là vật bị quản chế, chúng tôi cũng không thể dễ dàng lấy được. Ngài Châu, trước mắt chúng ta không rõ vị trí chính xác của anh Trữ, rủi ro này là quá lớn."

"Rủi ro lớn bao nhiêu?" Sắc mặt Châu Thanh không chút thay đổi vừa cài băng tay vừa nói: "Người ta đã chỉ đích danh tôi đi, không đi thì rủi ro càng lớn hơn."

Người đàn ông tóc húi cua: "Kỳ Đông là "chợ đen" đứng thứ hai trong cả nước, hai năm trước phải gấp đôi nỗ lực mới làm giảm đi đủ loại tỷ lệ tội phạm khác nhau. Người phụ trách điểm nổ trong đoàn làm phim của ngài Trữ, theo như những gì tôi biết, là người của anh Lại Đầu ở Kỳ Đông. Anh Lại Đầu này trước đây đã từng lẫn lộn với anh cả của Diêu Trung Hiến, đó cũng là lý do tại sao bọn họ không dám làm ồn ở Lam Thành và chọn nơi này. Chỉ rõ cậu phải qua đây chứng tỏ là đã đào sẵn cái hố và đợi ở đó rồi."

Châu Thanh nghĩ đến bức thư đe dọa gửi đến công ty và con chuột chết kia, nghĩ đến buổi tối trước đó, cậu còn vừa mới nói với Trữ Khâm Bạch rằng không sao cả.

Trên thực tế, cậu quả thật không sao.

Những người này đã tìm được một điểm đột phá rất hay, Châu Thanh thừa nhận rằng lần này bọn họ đã chọn đúng mục tiêu, cũng đã chọn người không nên chọn nhất.

Khuỷu tay Châu Thanh chống lên đầu gối, nghịch chuôi dao trong tay, lông mi sụp lại che giấu cảm xúc trong mắt, giọng nói cũng không có sự dao động quá lớn, "Cho rằng vượt tĩnh rồi thì người như cá nằm trên thớt. Đường lớn không chịu đi, vậy thì không cần tuân theo quy củ để làm việc nữa."

Người đàn ông tóc húi cua luôn nghe nói rằng ngài Châu này nổi tiếng là người ôn tồn lễ độ, hôm nay được nhìn thấy thì cảm thấy rằng người đời thật sự có hiểu lầm rất lớn.

Đây rõ ràng cũng là một La Sát (*).

(*) La Sát hay Quỷ La Sát là một loại quỷ quái trong thần thoại Hindu cũng như Phật giáo, đây là một sinh vật thần thoại có hình dáng, tính cách của loài người hoặc quỷ thần bất thiện.

Nửa tiếng sau, một hàng xe dừng lại trước một tòa nhà hình trụ bán hoàn thiện trông giống như một trung tâm thí nghiệm.

Trước cửa có ánh đèn xám mờ ảo, khiến cho khung cảnh xung quanh trông có vẻ trống trải và lạnh lẽo.

Người đàn ông tóc húi cua không ngừng nói về những điều cần chú ý bên tai.

Châu Thanh nhìn tòa nhà trước mặt, thế nhưng lại chỉ đang nghĩ rằng Trữ Khâm Bạch có ở trong hay không.

Một vụ nổ lớn như vậy, anh thật sự sẽ không xảy ra chuyện chứ?

Bây giờ anh đang ở đâu? Người thế nào rồi?

Đúng lúc này, điện thoại của Châu Thanh vang lên.

Cậu bắt máy.

"Châu tổng." Giọng nói bên kia cười rất thoải mái.

Châu Thanh nói rõ ràng: "Diêu tổng, chú giống trống khua chiêng dụ tôi đến đây, thật sự phiền ngài phải nhọc lòng rồi."

Đối diện: "Châu tổng khách sáo rồi, cậu hẳn là rất rõ ràng, ở Lam Thành không chỉ có mình tôi hận cậu, tôi cũng chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi. Nhưng chắc là cậu vẫn nhớ tôi đã từng nói, tôi và lão Trữ tổng là người quen cũ, lần này cậu ba Trữ xảy ra chuyện, lão Trữ tổng tin tưởng bảo tôi đưa người ra ngoài chữa trị, tôi chỉ không ngờ rằng ở Lam Thành tôi trăm phương ngàn kế muốn gặp Châu tổng một lần cũng khó, hôm nay lại dễ dàng đến thế."

"Người thế nào rồi?" Châu Thanh chỉ hỏi.

Đối phương: "Ui cha, không tốt lắm à nha, vẫn còn đang hôn mê kìa."

"Diêu Trung Hiến!" Châu Thanh chỉ đích danh, "Giao người ra đây."

Đối phương tiếp tục cười: "Đưa cho cậu cũng không phải là không được, suy cho cùng nếu người chết trong tay tôi thì tôi cũng không dễ giải thích với lão Trữ tổng có đúng không. Châu tổng đến Kỳ Đông mà còn có thể mang theo người đến, quả thật là cũng có chút bản lĩnh. Như vậy đi, một lát nữa một mình cậu đi vào, ký thoả thuận trong tay tôi xong thì tôi sẽ giao người ra."

Mặt Châu Thanh không có biểu cảm gì, "Vậy thì phải nói lời giữ lời."

"Nói lời giữ lời."

Nửa tiếng sau, người "vẫn còn đang hôn mê" trong miệng họ Diêu kia đang ngồi trên ghế trong khách sạn, là một khách sạn bài trí xa hoa, ngay cả ghế cũng làm bằng chất liệu xa xỉ. Còn người đang ngồi chỉ có một vết bầm trên gò má, trông có vẻ như cũng chẳng liên quan đến vụ nổ mà giống như là đánh nhau với người khác gây ra hơn.

Có vệ sĩ đứng bên cạnh, vừa là giám sát và cũng là uy hiếp.

Cửa phòng mở ra, chiếc xe lăn lăn trên thảm gần như không phát ra tiếng động, ông già đang được đẩy đến bên chiếc ghế, bảo người ném vào tay anh một đoạn video từ camera giám sát đang ghi hình.

Trong video, Châu Thanh làm theo chỉ thị bước vào một không gian khép kín.

Cuối cùng cậu cũng nhận ra có gì đó không ổn, quay đầu lại muốn mở khóa cửa thì phát hiện cửa điện tử hoàn toàn không mở được, còn các lỗ xung quanh đã bắt đầu nhả ra khí trắng như sương mù.

Sắc mặt Trữ Khâm Bạch thay đổi ngay lập tức, nhìn chằm chằm ông già như một con sói, "Ông dám động vào em ấy?!"

"Đừng ngây thơ nữa." Ông già liếc nhìn sợi dây thừng đang trói trên người anh, "Không phải tao muốn động vào nó, là Diêu Trung Hiến đã sớm muốn nó biến mất khỏi thế giới này, hôm nay Diêu Trung Hiến giết nó cùng lắm chỉ bị phán tù chung thân thôi. Tân Nguyên đã không ổn từ lâu lắm rồi, dùng một án tù chung thân để đổi lấy vô số lợi ích riêng đằng sau, bảo đảm năm mươi năm thái bình cho Tân Nguyên, khoản mua bán này người ta phải giành giật nhau để đồng ý."

Sự chú ý của Trữ Khâm Bạch đều tập trung vào màn hình, cười lạnh, "Ông cũng là một trong những người đằng sau, không phải sao?"

"Nếu phải thì sao? Mà vẫn không hiểu à? Châu Thanh này hoàn toàn

không phù hợp với mày, trông như thể đã thao túng khu vực phía Bắc nhưng lại vì cái gọi là tình yêu mà dễ dàng giao ra át chủ bài, sẽ chỉ bị người ta nuốt đến cả một mảnh vụn cũng không còn." Trữ Kiến Hùng giống như đang nhìn một đứa trẻ kiêu ngạo và cố chấp, "Là tao đang bảo vệ mày, mày có hiểu không? Công ty sớm muộn gì cũng là của mày, tính cách anh cả mày vẫn quá mềm lòng. Mày là đứa con trai thông minh nhất và ưu tú nhất của tao, đối đầu với tao nhiều năm như vậy đã đủ chưa?"

Người trên màn hình nhanh chóng ngồi xuống dọc theo ván cửa, cậu đặt tay lên cổ mình, trông có vẻ như đang hít thở khó khăn.

Sắc mặt Trữ Khâm Bạch tái nhợt đi khi nhìn cảnh tượng này, ngược mắt lên: "Làm thế nào ông mới chịu thả em ấy?"

Trữ Kiến Hùng tiếp tục kích động anh, "Không thả được, với nồng độ khí độc đó, nó sẽ chết rất nhanh thôi."

Trữ Khâm Bạch kéo theo chiếc ghế phát ra âm thanh chói tai, "Trữ Kiến Hùng!"

Giây tiếp theo đã bị vệ sĩ đâm một cú vào bụng khiến cho anh phải cúi đầu.

"Đừng phí công vô ích nữa." Trữ Kiến Hùng hờ hững liếc anh một cái, "Cứ an phận ở đây đi, thời gian chết cụ thể tao sẽ báo cho mày biết, tốt xấu gì cũng đã kết hôn rồi, mày có thể an táng long trọng cho nó."

Trữ Kiến Hùng nói xong thì bảo người đẩy xe lăn chậm rãi rời đi.

Còn Trữ Khâm Bạch, người vẫn còn đang cúi đầu, cánh tay bị trói sau lưng nổi lên từng sợi gân xanh.

Người vừa rồi đâm anh một cú bây giờ lại cúi người như muốn kéo anh dậy nhưng thật ra lại đang thì thầm bên tai anh: "Anh Trữ, không sao chứ?"

"Nghĩ cách thả tôi ra đi." Trữ Khâm Bạch nói.

Vệ sĩ cau mày: "Bên phía lão Lưu bảo chúng ta phối hợp, bây giờ mà ra tay sẽ rút dây động rừng."

"Phối hợp? Trữ Kiến Hùng biết tôi đã giao đồ trong tay cho cảnh sát, cho nên mới ngằm thừa nhận cho "tai nạn" lần này xảy ra." Giọng nói của Trữ Khâm Bạch lạnh lùng như vừa từ hầm băng đi ra, nhìn cảnh tượng như ngừng lại trong camera giám sát, hơi thở không ổn định, vội vàng nói: "Tốc độ nhanh lên một chút, tôi biết rõ lắp đặt của không gian khép kín như thế này, lại còn có thêm khí độc, con người nhiều nhất chỉ có thể trụ được mười lăm phút!"

Trữ Khâm Bạch không biết rằng Châu Thanh sẽ đến.

Khoảnh khắc vụ nổ xảy ra ở địa điểm quay phim, anh cách đó rất gần nên quả thật đã choáng váng trong giây lát, lúc tỉnh dậy thì đã ở đây rồi.

Trữ Kiến Hùng đã luôn bị cảnh sát theo dõi sát sao từ lâu, Trữ Khâm Bạch cũng đã cài cắm người của mình vào nên kế hoạch mới có thể được xúc tiến theo yêu cầu của cảnh sát.

Dựa trên phán đoán của Trữ Khâm Bạch về sự thông minh của Châu Thanh, sau khi cậu nhận ra sự việc không hề đơn giản sẽ không có khả năng dễ dàng nhảy vào hố.

Nhưng trên thực tế, cậu không chỉ rời khỏi Lam Thành, mà còn thật sự đến đây!

Trữ Khâm Bạch không biết là nên căm ghét phán đoán tự phụ của mình hay là căm ghét kẻ gây ra tất cả những điều này. Người trong camera giám sát cách một màn sương trắng đã không thể nhìn rõ, cậu chỉ ngồi đó bất động, rất có khả năng là đã mất đi ý thức.

Trữ Khâm Bạch cảm thấy đoạn cuối dây thần kinh của mình đang bị đốt cháy.

Nhịp tim đập kịch liệt, từng phút từng giây bắt đầu trở nên giãy vờ.

Vệ sĩ bình tĩnh cắt dây thừng, dưới sự phối hợp của cả hai, bọn họ đã hạ gục tất cả những vệ sĩ còn lại đang đứng gác.

Trữ Khâm Bạch đá tung cửa, cầm lấy chìa khóa xe, sải bước rời đi.

Trong khi các vệ sĩ ở hành lang vội vã chạy đến, cả khách sạn đột nhiên vang lên tiếng còi báo động chói tai.

Có người hét lên, "Làm gì vậy? Có cháy à?"

"Đi mau, đi mau."

"Ở dưới lầu đột nhiên có rất nhiều lực lượng vũ trang đến."

"Mẹ nó, ở đây xảy ra một vụ án lớn à?"

Cả đám người xúm lại chạy xuống lầu.

Đang là ban đêm nên rất nhiều người đều đang mặc đồ ngủ, xuống tới dưới lầu rồi mới nhận ra rằng không thể ra ngoài.

Hai hàng người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp trùng điệp lên nhau, tay lăm lăm súng đứng đó, tất cả mọi người đều bị thế trận này dọa sợ, không nói chuyện nữa, còn chẳng có ai dám tiến lên một bước chứ đừng nói là chụp ảnh hay trò chuyện.

Khung cảnh rất yên tĩnh, rất yên tĩnh.

Quản lý sảnh lớn, lễ tân khách sạn, tất cả đều thành thật đứng tại chỗ.

Người cầm súng ở hàng trước hỏi: "Trữ Kiến Hùng là ai, đang ở đâu?"

Không ai trả lời.

Quản lý sảnh lớn đành phải căng da đầu bước về phía trước.

"Đây là xảy ra chuyện gì vậy?"

Đối phương nghiêm túc nói một câu: "Đừng hỏi những gì không nên hỏi, trả lời câu hỏi đi!"

Quản lý sảnh lớn bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt ngay tại chỗ, suy cho cùng thì người bình thường cũng chưa từng thấy qua thế trận như vậy bao giờ.

Quản lý sảnh lớn lắp ba lắp bắp, còn chưa nói ra tên thì người đã đến.

Ông già ngồi xe lăn xuất hiện từ phía sau.

Ông ngồi thẳng người, sắc mặt không vui: "Các người là thế lực phe nào? Dùng quan hệ cá nhân để điều động sẽ phải ăn đạn đấy. Các người có chính quy không? Đừng nói là một đám thổ phỉ từ đâu tới."

Vẫn không ai để ý đến ông, chỉ là khi ông vừa nói xong, ngay lập tức có hai người tiến lên đứng ở phía sau ông, ngăn cách khỏi vệ sĩ ban đầu, ý tứ muốn khống chế người càng thêm rõ ràng.

Lúc này, có tiếng động từ ngoài cửa truyền đến.

Có tiếng giày da giẫm lên sàn nhà nhấn nhai một cách rõ ràng, Châu Thanh dẫn theo nhóm người ngay lúc đầu bước vào.

Sắc mặt Trữ Kiến Hùng tối sầm, khóe miệng co giật nhìn người tới, kinh ngạc: "Sao mà lại ở đây?"

Những người cầm súng tự động tránh đường ra.

"Ba, ngạc nhiên lắm sao? Đúng vậy, ông hẳn là rất ngạc nhiên làm sao tôi lại phát hiện ra nơi này." Châu Thanh tiến lên phía trước, nở một nụ cười không có ý nghĩa gì, từ trên cao nhìn xuống, nói: "Người khác chơi bản với tôi, thế

thì tôi nhất định phải bị dắt mũi à? Hơn nữa, gây ra tai nạn cháy nổ, bắt cóc nhân vật nổi tiếng, hơn nữa còn gây án xuyên tạc tạo ra ảnh hưởng tồi tệ, không phải người khác là thỏ phỉ, mà là ngài phát hiện tôi khác với những gì ngài dự liệu, thất vọng rồi nhỉ."

Trữ Kiến Hùng nhìn cậu chăm chăm với vẻ mặt bình tĩnh: "Châu Thanh, chú ý thái độ nói chuyện của cậu, con trai ruột của tôi, ở đâu ra mà bắt cóc?"

"Xem ra đã thừa nhận rồi." Trên người Châu Thanh khoác một chiếc áo khoác đen, chỉ khi cậu cúi người xuống mới có thể nhìn thấy áo sơ mi bên trong dính đầy máu và bụi, giống như vừa xông ra từ một cuộc tranh chấp, lúc này đây trên mặt chỉ có sự lạnh lẽo và mỉa mai, "Một người cha mà sẽ nhốt con trai mới mấy tuổi của mình dưới tầng hầm, ép chết mẹ anh ấy, một người cha mà hết lần này đến lần khác có ý đồ muốn kiểm soát anh ấy."

Châu Thanh nhanh chóng lấy một khẩu súng từ túi ở thắt lưng của vệ sĩ ra, dí lên đầu Trữ Kiến Hùng.

"Chữ cha này không hợp với ông. Tôi đã cho nhóm người trong tòa nhà thí nghiệm kia vào phòng khí độc đó, tất cả mọi người đều chỉ có năm phút." Sự kiên nhẫn khi tìm kiếm cả đêm của Châu Thanh đã cạn kiệt, chỉ còn lại lo lắng, nói: "Tôi chỉ muốn người của tôi."

"Ai là người của cậu? Nếu như tôi không đồng ý thì sao?" Trữ Kiến Hùng cười lạnh, hoàn toàn không tin cậu dám nổ súng.

"Nếu như anh ấy xảy ra chuyện gì, ông cùng với những người kia hợp lại cũng không đủ để tôi chôn cùng." Châu Thanh linh hoạt mở chốt an toàn, gần từng chữ một: "Nói lại một lần cuối cùng, trả anh ấy lại cho tôi."

Chương 89: C89: Chương 89

Không khí xung quanh lập tức đông lại.

Lúc này đây, Trữ Kiến Hùng lại thật sự có hơi khiếp sợ. Phí cho những thăng trầm hàng chục năm của ông trong thương trường, thế mà lại bị một người đi sau trẻ tuổi doạ sợ, quả thật vô cùng nhục nhã.

Ông lập tức vỗ tay vịn, đen mặt quay đầu nói với vệ sĩ: "Còn không mau bảo nó rút đi!"

Giây tiếp theo, "Đoàng!"

Trong tiếng la hét, Châu Thanh lại chĩa súng vào đầu Trữ Kiến Hùng, "Đừng nhúc nhích."

Trữ Kiến Hùng trợn to mắt, liếc nhìn bình hoa cao nửa người ở bên cạnh đã bị bắn thành những mảnh vỡ, không thể tin được: "Thế mà mày lại thật sự dám nổ súng?!"

Nòng súng nóng hổi chạm vào cái trán nhăn nheo và già nua, trong mắt Châu Thanh làm gì còn chút dáng vẻ khách sáo khi đối đãi với người già nào trong quá khứ, lạnh lùng nói: "Ông có muốn cựa với tôi không? Xem tôi rút cuộc có dám nổ súng với ông không."

Châu Thanh mang theo nhiều người như vậy, lại còn dám ngang nhiên nổ súng ở nơi đông người như vậy. Đây làm gì còn lại một chút ấn tượng nào của Trữ Kiến Hùng đối với cậu trong quá khứ.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống dọc sống lưng ông.

Sắc mặt Trữ Kiến Hùng tái nhợt, dùng ánh mắt hoàn toàn xa lạ và mang theo sự hãi hùng tận đáy lòng nhìn Châu Thanh ở trước mặt.

Trong hai giây đối đầu, bầu không khí một lần nữa trở nên căng thẳng hơn.

Lúc này đây, phía sau Châu Thanh có người đến gần, xác nhận với cậu: "Người quả thật bị mang đến đây, ở tầng 8."

Châu Thanh quay đầu lại nhìn một cái, lập tức thu súng lại, vồ vào ngực người kia, sau đó vòng qua Trữ Kiến Hùng rồi sải bước về phía thang máy, mang theo người vội vàng lên tầng 8.

Vào khoảnh khắc cửa thang máy vừa mở ra, Châu Thanh liền nhìn thấy vệ sĩ mặc đồ đen nằm trước cửa thang máy. Cậu thờ ơ quét mắt qua, trên mặt không có biểu cảm gì nhắc chân bước qua.

Trên hành lang còn có bốn năm người ngã xuống.

Khoảnh khắc Châu Thanh nhìn rõ, tim cậu bắt đầu đập lên kịch liệt.

Lúc đi đến cánh cửa, cửa phòng đang mở toang, có dấu vết hư hỏng nặng.

Cậu đi vào, bên trong quả thật không có người.

Người đi sau Châu Thanh tiến lên trước một bước, nhìn xung quanh rồi cau mày nói: "Tin tức chúng ta nhận được nhất định là không có sai sót, Trữ Kiến Hùng đã phối hợp với những người kia, ông ta cho rằng cậu sẽ bị nhốt chết trong phòng thí nghiệm, nên người đã sắp xếp ở đây không nhiều." Vừa nói vừa bước tới kiểm tra nhiệt độ trên ghế, quay đầu lại nhìn Châu Thanh vẫn đang không nói gì, nói: "Thời gian rời đi rất ngắn, không đủ để rời khỏi khách sạn, kỹ thuật giải quyết những người ngoài kia không giống như xuất phát từ cùng một người, nếu như không phải là có bên thứ ba mà chúng ta không biết xuất hiện, vậy thì bên cạnh ngài Trữ hấn là có người, khả năng bị thương nặng cũng không cao."

Châu Thanh không hề được an ủi bởi những lời này.

Khả năng Trữ Kiến Hùng muốn con trai mình chết quả thật không cao, mục tiêu của nhóm người kia vẫn luôn là cậu.

Nhưng lỡ như bị người mang đi thì sao?

Vậy thì mức độ nguy hiểm sẽ cao hơn ở đây gấp mấy lần.

Trữ Khâm Bạch không chỉ là quả cân có tác dụng uy hiếp mình mà danh lợi và giá trị trên người anh vẫn luôn là cám dỗ tốt nhất dưới vực sâu, ở Bắc Kinh đã bị người ta chém một nhát dao, có người muốn mạng của anh.

Châu Thanh cắn răng phun ra một chữ: "Tìm."

Lúc này, ở lối ra trên tầng cao nhất của khách sạn.

Vệ sĩ thở hổn hển, nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn từ cầu thang truyền đến thì chửi một tiếng: "Mẹ nó, dai như đĩa!"

"Có người địa phương tham gia vào, họ Diêu và Trữ Kiến Hùng vốn dĩ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, ai cũng không yên tâm về ai cả." Trữ Khâm Bạch lưu loát xé toạc lớp lót bên trong Ấu phục, đi vòng qua cánh cửa sắt rỉ sét, mạnh bạo đập bung khoá sắt, trên mặt không có biểu cảm gì, "Mục tiêu của bọn họ là tôi, cậu cứ lẩn vào bên trong đó sẽ dễ dàng thoát thân, đợi lát nữa cứ trực tiếp xuống lầu, sẽ không có người phát hiện đâu."

Vệ sĩ áo đen giúp mở cửa, "Anh Trữ, người bên phía cảnh sát sắp đến rồi, vừa nãy người gây náo loạn dưới lầu không rõ là ai, chúng ta thật sự không đợi thêm nữa sao?"

Trữ Khâm Bạch không biết tại sao lại có một cảm giác nặng nề không thể giải thích được, tiếng còi báo động chói tai của khách sạn ban nãy như thể nện thẳng vào trong tim.

Nhưng băng ghi hình của camera giám sát đã chiếm hết tâm trí anh.

Châu Thanh tuyệt đối không thể ở lại bên trong, cậu hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Trữ Khâm Bạch đưa tay lên lấy tai nghe của vệ sĩ xuống, nhét vào tai mình, mở miệng: "Lão Lưu, phối hợp thu lưới đi."

Giọng nói của lão Lưu nghe không có vẻ chân thật, thậm chí còn nghiêm khắc cảnh cáo: "Phối hợp với lực lượng địa phương cần thời gian, họ Trữ, cậu đừng có làm bừa cho tôi."

Có một chiếc trực thăng từ xa bay đến.

Trữ Khâm Bạch liếc nhìn một cái, "Không có thời gian làm bừa, tôi chỉ muốn báo với anh một tiếng, tôi phải đi trước. Trữ Kiến Hùng có một cái két sắt trong ngân hàng, bên trong có rất nhiều tài liệu quan trọng, đã gửi mật khẩu cho anh rồi, phần còn lại giao cho phía anh."

Ở đối diện cũng đồng thời vang lên một tiếng động lớn: "Cậu có ý gì?"

Trữ Khâm Bạch trực tiếp tháo tai nghe xuống, ném lại vào trong tay vệ sĩ bên cạnh.

Vệ sĩ luống cuống nhận lấy, thấy những người phía sau sắp lên đến tầng cao nhất rồi lại nhìn chiếc trực thăng sắp đến đỉnh đầu, không thể không to giọng hét lên: "Anh Trữ! Mau đi đi! Không kịp nữa rồi!"

Trữ Khâm Bạch nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, đúng lúc cánh cửa sắt bị người xô mở.

Lốp lốp mà vừa rồi Trữ Khâm Bạch dùng để mở khóa trùm lên đầu người đứng ngay phía trước, một chân anh đá mạnh sang, nện vào năm sáu người phía sau.

Nhóm người này không phải do Trữ Kiến Hùng mang đến.

Là người của anh Lại Đầu ở địa phương, chỉ nhận được đúng một chỉ thị duy nhất.

Một khi Trữ Kiến Hùng không giữ lời mà để cho người chạy đi sẽ trực tiếp ra tay, vậy nên hầu như tất cả những người này đều có vũ khí trong tay, từ thanh sắt đến dao dài, mỗi đòn giáng xuống đòn này tàn nhẫn hơn đòn kia.

Trữ Khâm Bạch quan sát được kẽ hở, đẩy người bên cạnh đến lối ra cầu thang, sau đó lại xoay người dùng lực mạnh đá những người phía sau vào tường.

Thang dây của trục thăng đã được thả xuống.

Anh đạp chân lên tường, nhảy vọt lên rồi treo người trên thang bằng tay không, để lại một nhóm người ở bên dưới và chửi rủa khắp nơi.

Khoảng cách dần dần giãn ra, một người thò đầu ra khỏi khoang trục thăng, nhìn người đang treo lơ lửng bên dưới, hét lên: "Tôi nói này anh Trữ! Đang luyện sức mạnh cánh tay à, lên đi!"

Trữ Khâm Bạch ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi nói: "Đừng nói nhảm, nhanh lên một chút."

"Mịa cậu, mặc dù lúc chúng ta cùng thi lấy bằng cậu bay tốt hơn tôi! Nhưng bây giờ cậu đang nhờ vả người khác, thái độ có thể tốt hơn một chút được không!" Sau khi nói rất nhiều nhưng không nhận được phản hồi, người bên trên lập tức nói: "Biết rồi, mạng người bị đe dọa. Năm phút! Năm phút nữa sẽ đưa cậu đến đó!"

Người lơ lửng trên không trung, bầu trời phía xa xa tối đen, giống như một tấm lưới khổng lồ không thể đợi đến khi trời sáng.

Mười hai phút đã trôi qua kể từ khi rời khỏi căn phòng.

Trữ Khâm Bạch nhìn về nơi xa xăm, trong lòng không ngừng chùng xuống,

càng ngày càng chùng xuống.

Trong lòng anh rất rõ rằng thêm năm phút nữa thôi, con người sẽ thật sự rất khó tồn tại trong môi trường như vậy.

Lúc này đây, như thể có gì đó thúc giục, khiến cho Trữ Khâm Bạch quay đầu nhìn lại một cái.

Bên ngoài khách sạn sáng trưng, nhưng trên sân thượng càng ngày càng xa kia, người đã bắt đầu không còn thấy rõ mặt.

Nhưng tại một thời điểm nào đó, anh cảm thấy mình đã nhìn thấy Châu Thanh.

Đã quen thuộc đến vậy rồi, làm thế nào cũng không có khả năng nhận nhầm.

Quần áo bay phấp phới, tư thế đứng bị cuốn vào đám đông hỗn loạn, mặt mũi nhìn vào khoảng không. Trữ Khâm Bạch không chắc liệu cậu có nhìn thấy mình hay không, chỉ biết rằng ngay lúc mình nhìn thấy cậu, máu trong toàn cơ thể như thể đang chảy ngược.

Người mà anh cho là đang bị mắc kẹt rõ ràng đang ở phía sau.

Và chỉ trong một khắc trước thôi, anh đã rời đi mà không nhìn lại. Còn cậu thì vừa mới vội vã đến và ở lại nơi đó.

Hai mắt Trữ Khâm Bạch đỏ ngầu: "Quay đầu!"

Người phía trên: "Hả? Cái gì?!"

Trữ Khâm Bạch: "Con mẹ nó tôi bảo cậu quay đầu!"

"Đệt!" Người lái trực thăng cạ lời: "Mất nhiều công sức như vậy mới thoát ra được, quay đầu cái gì chứ! Tôi thấy cậu con mẹ nó đừng có làm ảnh đế nữa,

sống còn đặc sắc hơn cả phim khoa học viễn tưởng nữa kìa!"

Mặc dù nói vậy nhưng vẫn không chút do dự nghe theo mệnh lệnh, quay đầu ngay phía trước.

Bầu trời rất tối, Châu Thanh không thể nhìn rõ quỹ đạo bay nhưng quả thật cậu đã nhìn thấy chiếc trực thăng, cũng nhìn thấy bên dưới có người, nhấc một người lên chế ngự ghì vào góc tường, Châu Thanh hỏi: "Người vừa rời khỏi là Trữ Khâm Bạch phải không?"

"Liên quan rắm gì đến mày!" Người đang bị đè nhỏ ra một câu.

Sự nóng nảy và tức giận do nhiều lần không tìm được người của Châu Thanh đã lên đến đỉnh điểm, cậu nhặt cây gậy rơi dưới chân mình lên nện vào chân người đó, trong tiếng la hét, cây gậy đè lên mu bàn chân người kia, sắc mặt cậu u ám, "Nói."

"Đúng!" Người đàn ông không chịu nổi đau đớn dữ dội, đổ mồ hôi lạnh thừa nhận: "Chính là anh ta!"

"Có bị thương không?"

"Không có."

"Là bị thụ động mang đi hay chủ động?"

"Là người anh ta quen biết!"

Châu Thanh liếc nhìn ánh đèn lập lòe của chiếc trực thăng, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Khung cảnh trước mắt hỗn loạn, người đi theo cậu lên là người đến đón cậu vào buổi tối, mặc dù đã điều lực lượng vũ trang đến nhưng mục tiêu được báo lên trên chỉ là Trữ Kiến Hùng. Châu Thanh không thể thật sự cho tất cả mọi người lao lên tầng cao nhất, vậy nên đều ở lại tầng dưới.

Lúc này, hai nhóm người va chạm và hoà thành một thể trên sân thượng.

Gió vào đêm mùa đông rất lạnh nhưng lúc này đây, Châu Thanh lại cảm thấy đây là lần đầu tiên cậu thật sự thả lỏng tâm tình từ sau khi nhận được tin đoàn làm phim xảy ra chuyện.

Những cái chết mà Châu Thanh từng trải qua đã quá nhiều rồi.

Trong xã hội pháp trị ngày nay, vậy mà vẫn còn rất nhiều người đi đến bờ vực của pháp luật, vì danh lợi mà bí quá hoá liều.

Người nghèo thì nảy ra suy nghĩ sai lầm trong phút chốc, còn người giàu lại lòng tham không đáy.

Một Châu Thanh đã dính líu đến lợi ích trong chuyện cơm áo gạo tiền của quá nhiều người, một người cha vô đạo đức và cũng không đủ tiêu chuẩn là nguyên nhân chủ yếu của vụ việc lần này. Nỗi sợ hãi của Châu Thanh đã được thể hiện một cách sống động.

Người bị ghì chặt trước mặt đột nhiên ra sức vùng vẫy muốn thoát ra, lao về phía Châu Thanh.

Châu Thanh nghiêng người tránh đi, sau lưng đập vào phần rìa sân thượng.

Người đàn ông cầm gậy sắt đề lên cổ cậu, Châu Thanh dùng hai tay chặn lại, cả người ngửa ra sau càng lúc càng hướng xuống dưới.

Từ tầng cao hướng xuống, xung quanh lơ lửng.

Tiếng gió rít gào bên tai nhưng trong lòng Châu Thanh lại không dao động nhiều như vậy, chỉ cảm thấy hơi chóng mặt, còn kèm theo ù tai.

Đột nhiên, cậu nghe thấy tiếng động cơ khổng lồ từ xa lại gần, gió xung quanh đột nhiên trở nên dữ dội hơn gấp mấy lần, Châu Thanh ngẩng đầu lên, trong tầm mắt mơ hồ cảm thấy có một bóng người lóe lên, người nào đó từ giữa không trung nhảy xuống.

Áp lực trên người Châu Thanh giảm đi, nhìn thấy Trữ Khâm Bạch nhắc người lên trực tiếp tung ra hai đấm khiến cho cảm người nọ trở lên biến dạng, cách một lớp áo nhăn nheo cũng có thể nhìn thấy những đường cơ bắp căng ra trên lưng anh.

Sức bật được sử dụng đến mức cực độ.

Dã man đến vậy, trông có vẻ như anh không hề bị thương.

Châu Thanh dựa vào lan can bê tông, vẫn còn suy nghĩ bay bổng không mục đích như vậy.

"Anh Trữ." Châu Thanh nói.

Giọng nói không lớn nhưng Trữ Khâm Bạch lại nghe được.

Ném người đi, xoay người lại sải bước về phía trước, giơ tay ôm lấy người vào lòng.

Áo khoác đang choàng trên người Châu Thanh lập tức trượt xuống, giày tiếp theo đã bị Trữ Khâm Bạch nhặt lên rồi quấn chặt lấy người. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy cũng đủ để Trữ Khâm Bạch nhìn thấy bụi bẩn và vết máu trên áo trong của cậu.

Cảnh tượng vừa rồi đã suýt chút nữa khiến tim anh gần như giật nảy lên.

Lúc này lại càng thêm căng thẳng, lùi lại một chút, nắm lấy cánh tay người nọ, vội vàng hỏi: "Bị thương ở đâu? Làm sao lại tới đây rồi?"

Có may mắn, cũng có sự khiếp sợ khi suýt nữa đã đến không kịp.

Trữ Khâm Bạch dùng sức kéo người vào một lần nữa, nghiến răng oán hận: "Em muốn hù chết anh."

"Không phải của em." Châu Thanh trấn an, "Trước đó dính phải của người khác."

Trữ Khâm Bạch không hề vì như vậy mà cảm thấy nhẹ nhõm.

Lúc này, tình hình trên sân thượng đã rõ ràng, người Châu Thanh mang đến chiếm ưu thế hơn, phần lớn người đều đã bị khống chế.

Châu Thanh dựa vào Trữ Khâm Bạch, người mà cậu quyết định bất kể thế nào cũng phải mang về, lúc này đây đã xuất hiện ngay trước mắt.

Ngay khi suy nghĩ này xuất hiện, thần kinh đã hoàn toàn buông lơi.

Một khi vừa buông lơi, cậu liền cảm thấy trước mắt hơi tối đi.

Cậu có hơi đứng không vững, Trữ Khâm Bạch đỡ lấy người, Châu Thanh vốn dĩ muốn nói không sao nhưng giây tiếp theo, Trữ Khâm Bạch vừa mới buông người ra thì cảm nhận được chất lỏng ấm áp phun ra trước ngực.

Anh cũng người trọn vẹn hai giây mới run tay ôm lấy khuôn mặt tái nhợt trong phút chốc của Châu Thanh, không đỡ được máu mà cậu phun ra, thuận theo mu bàn tay nhỏ xuống tí tách, tí tách thành một vũng.

Trữ Khâm Bạch không nói được dù chỉ một lời, anh thậm chí còn không biết ngọn nguồn của vấn đề nằm ở đâu, anh chỉ biết vào khoảnh khắc đó, người trong ngực anh đang yếu đi với một tốc độ nhanh chóng không ngờ, rõ ràng đang ôm lấy người kia nhưng lại có thể cảm thấy như cậu đang rời đi từng chút một. Vào lúc đó, anh cảm thấy như thể mình cũng biến mất theo đó, hoàn toàn cùng cậu chìm sâu vào đêm dài vô tận.

Chiếc trực thăng lơ lửng giữa không trung.

Có không ít người đứng xung quanh sân thượng, xung quanh rải rác những mảnh vụn bị hư hỏng, trông cực kỳ tan hoang và vắng lặng trong đêm đông.

Khoảng đất trống đó.

Không ai dám đến gần trung tâm.

Bệnh viện trung tâm Kỳ Đông ngày hôm đó.

Vốn dĩ đã lan truyền tin tức ảnh đế Trữ Khâm Bạch đang nhập viện ở đây nên bên ngoài có vô số phóng viên vây quanh.

Bệnh viện đã từng giải thích bọn họ hoàn toàn chưa từng tiếp nhận, Trữ Khâm Bạch càng không có khả năng xuất hiện ở nơi này nhưng mà không ai nghe, một đồng người vẫn cố thủ tại nơi này.

Mãi cho đến hai giờ đêm.

Rất nhiều xe ô tô gầm rú đến đây vào giữa đêm.

Người mà vô số người đang chờ đợi đột nhiên xuất hiện, bước ra khỏi chiếc xe với cả người bê bết máu.

Trong lòng anh đang ôm một người nhìn không rõ mặt, phóng viên lao đến còn chưa kịp lên tiếng thì hai mắt Trữ Khâm Bạch đã đỏ lên, tức giận quát: "Cút!" Sau đó ôm người nạn nhân nhanh chóng lao vào bệnh viện.

Hiện trường chấn động, ngoại trừ phóng viên vừa rồi bị anh dọa chết khiếp, vô số đèn flash vẫn không ngừng nhấp nháy.

Trữ Khâm Bạch gây áp lực, viện trưởng phải đích thân ra mặt.

Bệnh nhân rơi vào tình trạng sốc nhiễm trùng, kèm theo suy kiệt nhiều cơ quan, tỷ lệ tử vong lên đến 90%, hy vọng vô cùng mong manh.

Trong hành lang của bệnh viện, ánh đèn hiển thị đang trong ca phẫu thuật đã sáng được hai tiếng đồng hồ. Người vốn đi theo Châu Thanh lúc này nhìn người đứng dựa vào tường như bức tượng điêu khắc, tiến lên trước hai

bước, nhỏ giọng nói: "Châu tổng nhất định sẽ không sao đâu."

Ánh mắt Trữ Khâm Bạch lặng như tờ, vết máu trên người anh đã khô cạn, thoát nhìn càng thêm chấn động lòng người.

Trữ Khâm Bạch nhìn sang, đỏ mắt khàn giọng hỏi: "Những người bị em ấy nhốt lại thì sao?"

"Châu tổng đã thả người ra ngoài rồi, bây giờ đã đổi địa điểm khác để nhốt." Đối phương nói: "Trước khi cậu ấy đi vào tòa nhà thí nghiệm, người của chúng tôi thật ra đã xâm nhập và bóp méo hệ thống giám sát trước một bước. Châu tổng không có khả năng thật sự đưa người vào chỗ chết ở trong đó, bảo bọn tôi đến lúc đó thì thả người ra."

Trữ Khâm Bạch: "Em ấy tự mình ở trong đó bao lâu?"

"Chưa đầy ba phút."

Ba phút, đủ để gây chết người rồi.

Bản thân hệ thống miễn dịch của cơ thể cậu đã yếu ớt nhất rồi, giữa đường còn xảy ra va chạm, lòng bàn tay còn bị một nhát dao cứa rách, đó là nguyên nhân trực tiếp nhất khiến cho cậu bị nhiễm trùng máu.

Đêm này ở Kỳ Đông không hề yên ổn.

Tiếng còi báo động liên tục vang lên không ngừng trong thành phố.

Giới giải trí cũng long trời lở đất.

Khi lão Lưu gọi đến, Trữ Khâm Bạch bắt máy.

Lão Lưu: "Người đã bắt lại hết rồi, không một ai chạy thoát, ngày mai tất cả sẽ bị áp giải về Lam Thành xử lý."

"Người của cái tên gọi là anh Lại Đầu kia thì sao?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Lão Lưu: "Hắn là người Kỳ Đông bên này, chúng ta không có cách nào đưa hắn đi xuyên tỉnh mang về Lam Thành, sẽ giao cho hệ thống công an nơi này giải quyết."

"Giữ người ở đó." Trữ Khâm Bạch nói.

Lão Lưu khuyên nhủ: "Tôi biết hắn đã động vào Châu Thanh, nhưng cậu cũng đừng tìm rắc rối cho mình vào lúc này."

"Rắc rối?" Trữ Khâm Bạch dựa vào tường.

Dáng vẻ Châu Thanh nhỏ ra máu nằm trong vòng tay anh hiện lên ngay trước mắt.

Anh nói: "Cho dù tư pháp không đòi được mạng những người này, nhưng nếu người của tôi mà chết, những người khác cũng đừng nghĩ đến chuyện sống. Nếu như em ấy có thể may mắn sống sót, Trữ Khâm Bạch tôi còn sống một ngày, bọn chúng cũng sẽ không có ngày nào sống yên ổn."

Lão Lưu nghe đến mức da đầu căng ra: "Trữ Khâm Bạch! Cậu nói lời như vậy với một cảnh sát, cậu có biết phép vua là gì không!"

Trữ Khâm Bạch trực tiếp đặt điện thoại xuống, nhắm mắt lại, mặc cho mình chìm đắm vào nơi tối tăm nhất, người ở bên trong vẫn đang được giải cứu, suy nghĩ này là lý do duy nhất để anh đứng ở đây.

Khi chân trời mơ hồ hiện lên màu xám nhạt, cánh cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra, viện trưởng với mái tóc bạc bước ra.

"Thế nào rồi?" Trữ Khâm Bạch vội vàng đứng dậy, hai mắt toàn là tia máu đỏ.

Vào khoảnh khắc đó, một sự trống trải to lớn chiếm giữ trái tim anh, anh sợ hãi kết quả.

Viện trưởng nhìn người trên người toàn là máu, cười nói: "Cậu có thể yên tâm đi thay quần áo, người bên trong phúc lớn mệnh lớn, đã cứu về được rồi." Viện trưởng vỗ vai anh làm dịu đi bầu không khí, "Bệnh viện của tôi được xem là nổi tiếng rồi, nếu thật sự không cứu được về thì anh Trữ tiếng tăm lòng lẫy cậu e là sẽ phá dỡ bệnh viện của tôi mất."

Trữ Khâm Bạch phản ứng mất hai giây, thả lỏng biểu cảm, lão đảo một bước khiến cho viện trưởng và các vệ sĩ ở bên cạnh bị dọa một trận, đưa tay ra đỡ anh.

Trữ Khâm Bạch giơ tay ngăn cản, nghiêm túc nói: "Cảm ơn."

Viện trưởng lắc đầu, "Chữa bệnh cứu người là nghĩa vụ của bác sĩ, hơn nữa, tôi nghe nói bản thân cậu ấy đã đầu tư không ít vào các dự án từ thiện và liên quan đến y tế, có thể sống sót sau hoàn cảnh nguy hiểm như vậy cũng là phúc phần của cậu ấy."

Chỉ có bác sĩ mới hiểu rõ nhất rằng, đêm nay, việc qua lại lẫn ranh giữa sự sống và cái chết khó khăn đến thế nào.

Ngay cả trong ngành nghề ít mê tín nhất này, viện trưởng già cũng không nhận được phải nói một câu như vậy.

Trữ Khâm Bạch quay đầu nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật lại đóng lại lần nữa, trong lòng đang quay bánh xe cầu nguyện, mình cũng nên thành kính dâng lên một nén hương.

Để cho Châu Thanh Thanh may mắn được cứu về, không bỏ lại anh mà rời khỏi thế giới này.

Đêm dài không trở lại, bình minh cuối cùng cũng đập tuyết lên cao.

Chương 90: C90: Chương 90

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Phạm Tuyền vừa nhận được tin Trữ Khâm Bạch không bị làm sao, còn chưa kịp thở phào liền nghe tin Châu Thanh đã vào phòng cấp cứu để cấp cứu, người suyýt thì không còn nữa, sợ hãi đến mức tim suyýt thì ngừng đập.

Buổi tối hôm đó, đối với nhiều người mà nói, mỗi giây dài như một năm.

Về việc cảnh sát đã giải quyết triệt để thể lực còn sót lại của một vụ án lớn liên quan đến mại dâm và xã hội đen bắt đầu cách đây từ hai mươi năm trước, thể lực này cũng liên quan đến các tội phạm kinh tế quy mô lớn đã khuấy đục nước ở khu vực phía Bắc Lam Thành, đủ loại sự việc ra tay liên tỉnh với những nhân vật quan trọng ở khu vực phía Bắc chỉ có thể tìm được một ít thông tin trên mạng.

Những gì cư dân mạng biết chỉ là đoàn làm phim xảy ra vụ nổ ngoài ý muốn, Trữ Khâm Bạch sống chết không rõ.

Trải qua trọn vẹn một ngày lên men tin tức, người mà người khác tưởng rằng không chết thì cũng bị thương nặng lại ôm một người đàn không không rõ danh tính khác xông vào bệnh viện trung tâm Kỳ Đông.

Sự việc này đã âm ỉ đến long trời lở đất.

Bởi vì sự việc xảy ra rất muộn vào ban đêm nên những người thức khuya về

cơ bản đều là những fan hâm mộ lo lắng đến mức không ngủ được, còn sự việc thì thật ra mãi đến sáng hôm sau mới hoàn toàn sôi trào.

Trong đó, cảnh tượng Trữ Khâm Bạch ôm người xuống xe được lan truyền rộng rãi.

Người trong lòng lộ ra một nửa khuôn mặt, được bọc trong lớp quần áo, trông có vẻ như đã sớm mất đi ý thức.

Tất cả các bên đều đang theo dõi.

—— Đậu má, chuyện gì đang xảy ra vậy?

—— Không phải số người gặp tai nạn ở đoàn làm phim không phải đã công bố rồi à? Vì sao nửa đêm lại còn bị thương nặng nữa?

—— Nhiều máu thật đấy, người rớt cuộc thế nào rồi? Có ai có thể giải thích một chút được không?

Các phương tiện giải trí mãi vẫn không thể liên lạc được với studio của Trữ Khâm Bạch nên đành phải liên lạc với đoàn làm phim.

Kết quả là sau khi nghe ngóng, người trong đoàn làm phim nói là những người gặp tai nạn của bọn họ đều đã được nhận điều trị rồi, đây không phải là người trong đoàn làm phim bọn họ.

Lúc này đây, mọi người càng thêm há hốc mồm, lần lượt trở thành Sherlock Holmes.

—— Đúng là không phải xe của đoàn làm phim, mọi người có để ý những chiếc xe lái đến bệnh viện đều là loại xe gì không? Tất cả biển số đều cùng một màu theo thứ tự, lại còn chống đạn nữa.

—— Chết mất thôi, tôi vừa nghe một người bạn ở khu vực phía Bắc Kỳ Đông nói là đêm qua còi cảnh sát ồn đến mức độ cậu ấy không ngủ được. Chắc là không liên quan gì đến chuyện này... chứ?

— 80% là đúng rồi, người xảy ra chuyện rớt cuộc là ai vậy?

— Rầm ấy, làm thế nào lại dính vào chuyện này được? Anh Trữ rõ ràng đã xảy ra chuyện trong đoàn làm phim mà.

— Vậy cô giải thích thế nào về việc ban đêm anh ấy mới xuất hiện ở bệnh viện?

— Đúng vậy, còn người anh ấy đang ôm nữa, đây cũng không phải là đóng phim, là chuyện liên quan đến mạng người đấy.

— Chỉ có mình tôi để ý đến người trong lòng anh Trữ đẹp trai vãi thôi à? Mặc dù không thể nhìn thấy hết khuôn mặt...

— Máy đưa nhan không có thể tém tém lại một chút được không, phiền chết đi được, bây giờ nói cái này làm gì!

Lúc này đây, một tài khoản đột nhiên nhảy ra.

"Mặc dù, nhưng mà, tôi muốn nói người đó chắc là bà xã của anh Trữ."

Lời này vừa nói ra, liền theo sau là một tràng dài "..."

"....."

"....."

Phương hướng này vô cùng mới lạ, nhưng sau khi được người kia nhắc nhở như vậy, sự chú ý của mọi người đều bắt đầu chuyển hướng về phương hướng này. Ngay cả bài đăng lúc ban đầu khi tin tức kết hôn bí mật của Trữ Khâm Bạch bị lộ ra ngoài, ngày nào cũng có người vào check in để dự đoán khi nào anh sẽ ly hôn một lần nữa được người lôi ra lại.

Có người lật lại được đến bức ảnh chụp trả lời bài đăng ở Bắc Kinh trước đó, lúc có vô số người kêu gào xóa đi.

Sườn mặt của người đang cầm ô chuẩn bị lên xe một lần nữa được đem ra so sánh với người để lộ nửa khuôn mặt tối hôm đó.

Đừng nói, con mẹ nó giống thật!

Cho đến buổi chiều ngày hôm đó, cư dân mạng đã nhắc đến phương hướng này lúc đầu đã bị ép đến không còn cách nào khác phải xuất hiện: "Đừng nói gì nữa, những gì có thể nói thật sự có hạn. Tôi chỉ có thể nói là bởi vì một số quan hệ đặc biệt của những người xung quanh tôi nên tôi có thể chắc chắn rằng người này chính là đối tượng kết hôn bí ẩn của anh Trữ. Anh ấy có liên quan đến vụ án lớn xuyên tỉnh lần này, hơn nữa chính anh ấy cũng không phải người bình thường, chỉ vậy thôi."

Chỉ vậy thôi, thật ra là đã đủ rồi.

Những người có lòng đi tìm tin tức xã hội của Lam Thành, dò tìm lần lượt các loại manh mối về thông tin thân phận, về cơ bản sẽ có thể đoán được tám chín phần.

Ngay khi cái tên của Châu Thanh được khoanh vùng, rất nhiều thứ dần dần nổi lên trên mặt nước.

Đầu tiên, người này quả thật là một phú nhị đại sa sút.

Mới đầu cũng tiếp quản doanh nghiệp của gia đình.

Một thân phận như vậy rất dễ khiến người ta liên tưởng đến những khả năng kiểu như được gia đình nuôi dưỡng rồi tạm giữ một chức vụ an phận chờ chết. Nhưng Châu Thanh này thì khác, không chỉ vận hành công việc kinh doanh của gia đình như điều gặp gió mà nghề từ thiện tay trái cũng phát triển mạnh mẽ, có quan hệ gắn bó chặt chẽ với việc xây dựng khu phát triển kinh tế mới ở khu vực phía Bắc Lam Thành.

Rất nhiều người nghi ngờ Châu Thanh này có phải là cái người được Trữ

Khâm Bạch ôm vào bệnh viện hay không, hay là Châu Thanh này có phải là đối tượng kết hôn bí mật của Trữ Khâm Bạch hay không.

Phỏng đoán trong cuộc rất khó để chứng minh.

Nhưng ngay cả như vậy.

#VụỐTrữKhâmBạch#

#TrữKhâmBạchkhôngsao#

#TrữKhâmBạchbệnhviệndêmmuộn #

Những hashtag như vậy lần lượt xuất hiện, truyền thông lại thêm mắm dặm muối, chủ đề nổi lên không ngừng, nhưng phần lớn đều bắt nguồn từ thân phận của Trữ Khâm Bạch rồi mở rộng ra thêm.

Ước chừng đến khoảng bốn giờ chiều, cuối cùng đã có một cái tên khác lặn lẽ tiến vào danh sách chủ đề.

#ChâuThanh#

Cái tên này vẫn luôn nằm ở đoạn cuối, chưa từng leo lên hàng đầu nhưng chỉ cần bám vào sẽ nhận ra độ thảo luận vô cùng cao, vô số người qua đường không biết chuyện cũng lần lượt nhảy vào.

"Châu Thanh là ai? Tôi bám vào mà sững sờ."

"Tôi cứ tưởng là người nổi tiếng nào đó, kết quả lại hoàn toàn là người thường. Có xem qua một chút lý lịch do vài người đào ra, thân phận khá nhạy cảm. Tôi chỉ muốn nói là fan trước hết đừng vội to mồm, lỡ như nhận sai người, cẩn thận rắc rối tìm tới cửa đấy."

"Có chuyên gia phân tích vài bức ảnh này rồi, chính là cùng một người!"

"Vừa nghe chuyên gia là tôi lại thấy rén ngang."

"Hay là trước hết đừng thảo luận nữa đi, lỡ như nhận sai thì xấu hổ biết bao nhiêu."

"Chẳng lẽ không có ai phát hiện ra chủ đề này còn đang bị hạn chế sao? Độ thảo luận cao như vậy mà vẫn không leo lên được."

"Cũng không phải là bị cấm hoàn toàn mà, so với lúc hôn nhân bí mật bị bóc ra và tất cả các hashtag sôi nổi đều bị đè xuống, lần này không biết là do studio không quan tâm hay là có liên quan đến chuyện xảy ra lần này nữa."

Trên thực tế, quả thật có liên quan đến sự việc lần này.

Châu Thanh chưa bao giờ là người phô trương nhưng động tĩnh ở Kỳ Đông lần này có hơi lớn, cấp trên sẽ tiến hành một vòng thẩm tra cẩn thận những chuyện đã xảy ra. Kết quả cho thấy cậu mới là nạn nhân, hơn nữa sau khi sự việc xảy ra đã gần như là một cuộc cải tổ lớn ở khu vực phía Bắc Lam Thành.

Châu Thanh đã báo lên cấp trên ngay từ đầu, những mối nguy hiểm tiềm tàng cần loại bỏ gần như bị quét sạch không còn lại nhiều.

Hơn nữa, còn có một điểm mấu chốt khác trong đây.

Bạn đời đã kết hôn của cậu đã luôn phối hợp với cảnh sát để theo đuổi tàn tích của một vụ án lớn, danh sách nhân vật ít nhiều có sự trùng lặp với danh sách trong tay Châu Thanh. Sự trùng hợp này va vào nhau, mặc dù cha ruột của Trữ Khâm Bạch có tham gia vào nhưng lại không mấy may liên quan gì đến chính Trữ Khâm Bạch.

Sau khi cấp trên bàn bạc, qua khoảng thời gian này, khu vực phía Bắc về cơ bản có thể ổn định trở lại.

Còn những gì trên mạng kia, được ngày nào hay ngày nấy vậy.

Ai bảo đối tượng kết hôn là Trữ Khâm Bạch cơ chứ, với xuất thân danh gia vọng tộc đó của ảnh đế lớn Trữ, việc thân phận bị đào ra chỉ là vấn đề thời gian.

Vậy nên mới có chuyện tên của Châu Thanh được đưa lên hashtag.

Lúc này đây, trong phòng bệnh VIP trên tầng cao nhất của bệnh viện.

Phạm Tuyền nhìn người đang hôn mê trên giường, lại nhìn người bên cạnh với lớp râu lún phún trên cằm mang theo có chút tiều tụy và thẳng thớm, hỏi: "Bác sĩ nói thế nào? Khi nào mới có thể tỉnh lại?"

"Chắc là khoảng ngày mai, bây giờ em ấy đang ngủ để có lợi cho cơ thể hồi phục."

Phạm Tuyền gật đầu, cau mày nói: "Để chị bảo người qua đây giúp đỡ vậy, đừng để cho cậu ấy vẫn sắc mặt tái nhợt nằm đó còn chưa tỉnh lại thì cậu lại khiến cho bản thân bị bệnh."

Trữ Khâm Bạch dém lại góc chăn của Châu Thanh: "Không cần đâu, em ấy cần tĩnh dưỡng, đợi em ấy tỉnh lại sẽ đưa em ấy trở về Lam Thành."

Phạm Tuyền rõ ràng: "Cũng được." Cô nghĩ tới điều gì đó, lại hỏi: "Đúng rồi, cuộc thẩm tra của Châu Thanh kết thúc rồi, thân phận cũng đã bị đào ra tám chín phần, đêm qua đã làm ồn lớn đến vậy, phương tiện truyền thông còn ở hiện trường nữa, bên phía chúng ta không áp xuống sao?"

Trữ Khâm Bạch rời mắt khỏi gương mặt của Châu Thanh: "Không cần để ý đâu, khống chế phương hướng một chút là được, đừng để em ấy dính líu tới một số tin tức lộn xộn."

Phạm Tuyền gật đầu: "Biết rồi."

Châu Thanh không biết rằng trong thời gian mình hôn mê đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Cậu cảm thấy mình đã ngủ rất lâu, ngủ đến mức cơ thể như nằm trong một cục bông, không có ý thức, không có suy nghĩ, càng sẽ không nằm mơ. Đó là một cảm giác hư vô đến mức như thể thật sự không tồn tại.

Vào khoảnh khắc thật sự cảm nhận được, đầu óc cậu có hơi hỗn loạn, lúc thì có cảm giác như mình đang đứng trên con phố dài xưa cũ, với những chiếc xe kéo và tiếng rao bán trên sạp hàng rong vang lên không ngừng bên tai, nhưng lúc thì lại nhận ra đó là những cảnh tiêu điều khó khôi phục lại, đâu đâu đều là sự lụn bại và cháy sém bởi ngọn lửa chiến tranh.

Từ thời thơ ấu cho đến tuổi thiếu niên rồi lại đến thanh niên.

Châu Thanh cúi ngựa xem hoa đi từng bước một, tựa như lại trải qua một lần nữa.

Cậu nhìn thấy tất cả người thân, cũng nhìn rõ rất nhiều khuôn mặt vốn đã mờ nhạt trong trí nhớ, cuối cùng cậu dừng lại vào ngày cuối cùng hôm ấy.

Vào khoảnh khắc bức xạ nhiệt cuộn trào, cậu nghe thấy có người gọi tên mình.

Là một giọng nói không hề dồn dập và rất quen thuộc.

Là ai vậy?

Đúng, là anh Trữ.

Đoàn làm phim của anh xảy ra chuyện rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng run lên rồi từ từ mở mắt.

Cậu nhất thời không chịu được sự kích thích của ánh sáng trắng, mở ra chưa đến một giây lại nhắm lại, lặp lại ba bốn lần mới có thể nhìn rõ hết mọi thứ trước mắt.

Khuôn mặt đỏ của Trữ Khâm Bạch gần trong gang tấc, Châu Thanh nhìn một hồi, câu đầu tiên nói chính là: "Anh mọc râu rồi."

Giọng nói gần như không nghe thấy được, lại nói tiếp một câu: "Vẫn rất đẹp trai."

Trữ Khâm Bạch đưa tay ra sờ trán cậu, dịu dàng hỏi: "Còn có khó chịu ở đâu không? Có chóng mặt không? Có cảm thấy đau ở đâu không?"

Châu Thanh lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, khung cảnh tráng lệ của đô thị hiện đại sống động ngay trước mắt.

Cậu vẫn còn ở đây, sau một giấc ngủ khi tỉnh dậy, mái nhà và bóng cây ở xa xa đã có tuyết phủ trắng xoá, nơi cậu đang nằm rất giống như bệnh viện.

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với em vậy?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch dứt khoát ngồi lên đầu giường, chậm rãi ôm người dậy, ổn định trước người mình.

Anh kéo chăn ra bọc người lại, đưa tay sờ mặt cậu, giống như nghĩ lại còn rùng mình: "Nhiễm trùng, bệnh nặng lại còn điều dưỡng lâu như vậy, xem như trở về trước khi giải phóng."

Châu Thanh còn đang suy nghĩ rốt cuộc là nhiễm trùng kiểu gì, nghe thấy lời này thì ngẩng đầu quét qua cằm anh, nói: "Trước giải phóng thật ra sức khỏe của em cũng không tệ."

"Bây giờ biết tranh luận với anh rồi à?" Trữ Khâm Bạch cúi đầu kề lên trán cậu, "Có biết em suýt nữa là chết rồi không?"

Châu Thanh chớp mắt, mang theo sự dịu dàng khi mệt mỏi, dựa vào anh, hơi nhắm mắt lại: "Nghiêm trọng vậy à?"

"Ừm, nôn ra rất nhiều máu."

Châu Thanh vẫn nhớ điều này, cũng nhớ lại ánh mắt sợ hãi của Trữ Khâm Bạch khi đó, đưa tay ra ôm lấy eo anh như muốn bù đắp: "Xin lỗi, doạ anh sợ rồi, em cũng không biết em làm sao nữa."

"Sau này không cho ra vẻ nữa." Trữ Khâm Bạch kéo người lên một chút, "Biết em có thể làm được nhưng em phải có nhận thức rõ hơn về cơ thể của mình, sau này ngày nào anh cũng sẽ đích thân quan sát em hồi phục."

Châu Thanh cười một tiếng: "Phiền vậy à. Em đây vẫn xem như rất nghe lời mà."

"Anh thấy là chưa chắc đâu, sau này đều phải nghe anh."

Châu Thanh: "VẬY LỖ NHƯ ANH LẠI GẶP PHẢI LOẠI CHUYỆN NÀY LẦN NỮA THÌ PHẢI LÀM SAO? CÓ LIÊN QUAN ĐẾN EM THẬT RA ĐÃ RẤT NGUY HIỂM RỒI, KHÔNG NGỜ SẼ LIÊN LUY ĐẾN ANH."

Vừa nói đến đây, Trữ Khâm Bạch liền hồi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh nói với Châu Thanh: "Khoảng hai năm trước, để bắt đầu chuẩn bị lấy lại cổ phần của mẹ anh, anh đã điều tra Trữ Kiến Hùng và vẫn luôn có ý thức giữ liên lạc với cảnh sát. Việc lần này xảy ra đột ngột, cũng nhờ những người anh sắp xếp bên cạnh Trữ Kiến Hùng phát huy tác dụng, ông ta bắt anh hoàn toàn không chỉ vì em mà nhiều hơn là vì trong tay anh nắm những tài liệu quan trọng về tội ác của ông ta trong những năm này."

Bởi vì điều tra rất lâu rồi nên Trữ Khâm Bạch đã không kịp trao đổi thông tin với Châu Thanh về chuyện này, cộng thêm sự tham dự của đám người Diêu Trung Hiến mới khiến cho sự việc đột nhiên trở nên hóc búa và phức tạp.

Chỉ với sai lầm này, suýt nữa đã khiến cho anh mất đi người trước mặt.

Đến bây giờ, mỗi khi Trữ Khâm Bạch chợp mắt nhớ lại đêm hôm đó đều sẽ giật mình tỉnh giấc với mồ hôi chảy đầm đìa.

Trữ Khâm Bạch: "Đáng lẽ anh nên nói cho em sớm hơn, sẽ không đến mức để em bí quá hoá liều."

Châu Thanh lắc đầu, "Cho dù biết anh có liên lạc với cảnh sát thì có lẽ em vẫn sẽ đi."

Trữ Khâm Bạch nghiêm mặt: "Châu Thanh."

"Anh biết em xảy ra chuyện thì có thể thờ ơ sao?" Châu Thanh không để uy hiếp của anh vào trong mắt, có sao nói vậy, "Anh cũng không thể, đúng không?"

Trữ Khâm Bạch nghiêng răng: "Em nhất định phải làm anh tức giận à?"

Châu Thanh ngược mắt lên: "Em tưởng em đang yêu anh mà."

Cả người Trữ Khâm Bạch cứng đờ, cúi đầu xuống nhìn cậu.

Châu Thanh cười nhạt: "Đây là lần đầu em nói sao? Nhưng đây là sự thật."

Không phải Trữ Khâm Bạch kinh ngạc vì cảm xúc của Châu Thanh mà là ngạc nhiên vì trong lúc vô tình cậu cũng sẽ nói ra lời như vậy.

Ngài Châu nhà anh trên thương trường là một người dày dặn sương gió và tay nghề điêu luyện, thế nhưng về mặt tình cảm lại là người cũng từng nhượng bộ và kín đáo. Nhưng lần này, Trữ Khâm Bạch nghĩ lại mà sợ là thật, bởi vì một khi cảm xúc của Châu Thanh thể hiện rõ ràng sẽ không giữ lại chút nào.

Còn không giữ lại đến mức nào thì...

Đến mức mà rõ ràng biết mình đơn thương độc mã mà vẫn dám đi vào, mang theo người xông vào khách sạn, giơ tay cũng dám nổ súng đòi người.

Trữ Khâm Bạch xem như đã sợ hãi trước sự quả quyết và không sợ tất cả

của người Dân Quốc rồi.

Chính anh thì có thể, nhưng đặt lên người Châu Thanh thì không thể.

Trữ Khâm Bạch khàn giọng nói: "Không cần nói rõ, anh biết cả."

Tất cả những gì cậu làm khiến cho Trữ Khâm Bạch sợ hãi đến mức không dám nhường cậu nữa, thậm chí bản thân mình cho dù có phải mạo hiểm một chút cũng chỉ mong sao có thể nhét cậu vào túi, mang theo bên mình rồi luôn luôn trông chừng.

Châu Thanh có hơi buồn ngủ, hỏi anh: "Đúng rồi, ba anh thì sao?"

Trữ Khâm Bạch: "Ông ta sẽ chịu trách nhiệm cho tất cả những gì mình làm, cho dù là trước đây hay hiện tại."

Châu Thanh cảm thấy có hơi đau lòng.

Mối quan hệ cha con mỏng manh đến mức phải đi đến bước dùng đến pháp luật để đối đầu với nhau.

"Anh Trữ."

"Ừm."

"Đừng buồn."

Trữ Khâm Bạch có hơi sững sốt, sau đó cười nói: "Nghĩ cái gì vậy."

Anh dựa vào đầu giường, ôm người đặt trở lại giường, "Ngủ thêm một chút đi, bác sĩ nói em cần ngủ nhiều hơn."

"Ừm, anh ngủ cùng đi, dưới mắt toàn là quầng thâm rồi." Giọng Châu Thanh mơ hồ, "Nếu không trợ lý sẽ lại cảm rằm anh không ăn ảnh, lúc đó anh lại chê người ta phiền nữa."

Giọng nói dần dần nhỏ lại, sức lực của Châu Thanh đã cạn kiệt, tỉnh lại chưa được bao lâu đã được ôm đến mức ngủ thiếp đi rất nhanh.

Trữ Khâm Bạch nhìn Châu Thanh, nhìn rất lâu với ánh mắt nâng niu, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, "Ngủ đi."

Ba ngày sau.

Châu Thanh được đưa về Lam Thành để nghỉ ngơi phục hồi.

Chuyện trên mạng đã lên men suốt vài ngày nên vẫn luôn mong muốn có được một tin tức xác nhận chắc chắn.

Cuối cùng, vào một buổi sáng sớm.

Weibo chính thức của studio Trữ Khâm Bạch đã đăng lên ảnh một chậu hoa kiếm lan.

[Click để xem ảnh](#)

(hoa kiếm lan)

Điểm tuyết băng tuyết, những chiếc lá dài lộ ra màu xanh dạt dào, nụ hoa nửa khép nửa mở.

Kèm theo dòng chữ: Châu nhi phục thủy, Thanh thanh bất tức, sinh trưởng trong băng tuyết, hoa thơm tự nhiên đến. (*)

(*) "châu nhi phục thủy" nghĩa là quanh đi quẩn lại (có nhắc đến trong chương 44 khi Châu Thanh giới thiệu tên mình), "thanh thanh vô tức" nghĩa là âm thanh ngân vang không ngừng.

Bình luận đầu tiên.

"Vừa định mắng là đấng cái quần què gì vậy, nhìn lại thì, Châu Thanh???"

"Thừa nhận rồi???? Đây là thừa nhận rồi à!"

"Mặc dù studio mấy người nói năng súc tích như vậy nhưng tôi biết mấy người đang nói bà xã của anh Trữ chính là Châu Thanh kia aaaa!"

"Tôi sụp đổ rồi, còn cái người phú nhị đại không ra gì đã từng nói kia thì sao?"

"Sự dốt nát kém cỏi đã từng nói thì sao?"

"Smart (*) và cả chuyện ly hôn đã từng nói thì sao?"

(*) chú thích xem lại chương 62.

"Sau khi đọc xong tư liệu của Châu Thanh này rồi quay trở lại, tôi thấy nhức nhức cái đầu rồi, xin hỏi bây giờ tôi nên mắng ai đây?"

Phía dưới có người trả lời: "Mắng anh Trữ thì sợ bị đánh, mắng Châu Thanh thì sợ bị tóm, không thì chúng ta cứ mắng studio đi."

Studio là nơi đầu tiên phải hứng chịu làn sóng có sức nặng không thể chịu nổi này.

Trong nhóm chat của studio, lần lượt lấy danh nghĩa tai nạn lao động để đòi ông chủ mình bao lì xì.

Hai phút sau, một tài khoản mới được kéo vào, avatar được sử dụng là bức tranh một con thỏ đơn giản tự vẽ bằng mực, phát một chiếc bao lì xì lớn.

Kèm theo đó là dòng chữ: ^ ▽ ^ Gây thêm rắc rối cho mọi người rồi.

Nhóm chat vốn đang âm ỉ đột nhiên im như thóc.

Thận trọng nói: "Chào Châu tổng ạ."

"Châu tổng khách sáo quá rồi, bọn tôi chỉ đùa thôi."

"Sức khoẻ Châu tổng thế nào rồi?"

Châu Thanh không ứng phó được hết nhiều tin nhắn như vậy, nhìn bao lì xì mãi không được động đến, quay đầu hỏi người đang chọn quần áo trước tủ quần áo trong phòng: "Là cách thức em làm không đúng sao? Sao mà chẳng có ai nhận vậy?"

Trữ Khâm Bạch đi trở lại, cầm lấy điện thoại, nhìn thấy ký tự cảm xúc thì nhướn mày, trả lời cậu: "Cho dù đáng về em học hỏi người khác đáng yêu hơn ký tự trên mạng nhưng bọn họ không dám."

Sau đó, anh dùng điện thoại của Châu Thanh gõ một câu rồi gửi đi.

"Nhận đi, tấm lòng của Châu tổng của mọi người."

Người của studio ngay giây sau đã đi giật lì xì, liên tục hò hét Châu tổng hào phóng.

Châu Thanh lấy lại điện thoại của mình.

Mấy ngày nay cậu không được tự do nói chuyện, ngay cả thời gian sử dụng điện thoại để xử lý email công việc cũng bị kiểm soát chặt chẽ.

Lúc này nhìn sự sôi nổi trong nhóm chat lại chọn một cái khác, "∩_∩Đừng khách sáo."

- - -

Gin: bé Châu cute vài muốn cướp dìaaa =)))

Chương 91: C91: Chương 91

Về sự việc ở Kỳ Đông, nửa tháng sau đó vẫn còn có tin tức được lan truyền rải rác, mặc dù khu vực phía Bắc đã trải qua một đợt thanh lọc nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề tiếp theo cần xử lý, cho dù vậy, lần này Trữ Khâm Bạch vẫn không thả người. Châu Thanh ở Lam Thành đến khi thời tiết hoàn toàn tiến vào mùa đông khắc nghiệt mới được phép cho ra ngoài đi lại một chút sau khi các bác sĩ cho phép.

Sáng sớm, Hứa Triều lái xe tới đưa tài liệu, vừa đến cổng Thê Viên đã nhận phải lời quở trách của thím Trương, bà kéo áo khoác da trên người cậu ta, nói: "Trời rét mà ăn mặc thế này, không sợ lạnh à, còn cả cô thư ký lần trước của cậu Châu cũng vậy nữa, cái váy đó còn để lộ đùi, lạnh đến tím tái luôn mà còn nói là mình không lạnh."

Hứa Triều dở khóc dở cười: "Công ty bọn con bây giờ ngày càng trẻ hoá, người trẻ có sức chịu lạnh cao."

"Nói vớ vẩn." Thím Trương không đồng tình.

Kể từ khi Châu Thanh trở về Lam Thành từ Kỳ Đông để nghỉ ngơi hồi phục, thím Trương đã thay đổi cách làm đồ ăn cho cậu, gặp ai cũng đặt câu "sức khoẻ là quan trọng nhất" lên đầu môi, luôn luôn phải nhắc đi nhắc lại vài câu.

Bà nhìn chồng tài liệu cậu ta cầm trong tay, lắc đầu, "Tài liệu này ngày nào ngày nấy mang tới không hết, còn trông mong tinh dưỡng cơ thể kiểu gì?"

"Không còn cách nào khác ạ." Hứa Triều cũng rất bất đắc dĩ, vừa đi vào trong vừa nói: "Bây giờ không phải đã cuối năm rồi sao, có rất nhiều việc

đều cần anh Thanh gạt đầu."

Châu Thanh chưa bao giờ là người ôm đồm nhiều việc mà ngược lại, cậu vẫn luôn rất chú trọng đến việc trao cơ hội cho những người bên cạnh và dưới trướng.

Những người có kinh nghiệm được cho đủ không gian để phát huy, hay những người như Hứa Triều cậu ta, Đường Mật hay Chu Cần, không một ai là không được cậu một tay đề bạt. Trước đây là không được dịp nên cũng không thấy được khả năng, nhưng chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, không ai là không phát triển thần tốc.

Nhưng suy cho cùng thì thời gian vẫn còn ngắn, Vọng Giang Thành cũng đang ở giai đoạn khởi đầu.

Năm đầu tiên này vốn là khoảng thời gian khó khăn và bận rộn nhất, lại còn có cả điều lệ phía dưới nên phương hướng chung vẫn cần Châu Thanh phải quyết định.

Về cơ bản, bọn họ đều xem tin tức trên mạng và biết rằng Châu Thanh xảy ra chuyện ở Kỳ Đông, từng người một suýt nữa sợ chết khiếp.

Trong công ty cũng từng có người lo sợ suốt vài ngày.

May mắn thay, đó cũng chỉ là vài ngày đầu tiên.

Người đã tỉnh dậy rồi và thuận lợi vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhận thấy các email gửi đến hộp thư của cậu đều được xử lý đúng hạn, nếu có bất kỳ vấn đề gì thì những cuộc họp thảo luận online cũng diễn ra kịp thời. Cho dù anh Thanh không xuất hiện nhưng cảm giác tồn tại này đã thật sự ổn định được lòng người.

Cậu vẫn trước sau như một, như thể chỉ cần có cậu ở đó, xung quanh sẽ không thể hỗn loạn được.

Hứa Triều không đến Thê Viên nhiều, sau khi Châu Thanh bị bệnh, đây là

lần đầu tiên cậu ta đến đây.

Sau khi vào sân sau, vừa nhìn đã thấy Châu Thanh.

Cậu đang khoác áo dựa vào những cột gỗ hình trụ trên hành lang, trông có vẻ như đang kiểm tra điện thoại. So với những chuyến đi ra ngoài trước đây, dáng vẻ ở nhà bây giờ trông tùy ý hơn rất nhiều, mái tóc mềm mại rủ xuống, vào khoảnh khắc đó, Hứa Triêu mới bừng tỉnh, anh Thanh của cậu ta thật ra tuổi vẫn còn rất trẻ.

Cảm giác cậu mang đến cho người khác trước đây rất mạnh mẽ và kiên định, cho dù sức khỏe có không tốt thì cũng dễ dàng khiến cho người ta bỏ qua tuổi tác của cậu.

Nhưng có lẽ là do một cơn bệnh nặng bất ngờ xảy đến, hoặc có thể là đang ở nhà. Lần đầu tiên Hứa Triêu nảy sinh loại cảm giác này trong lòng, có lẽ đây chính là dáng vẻ thoải mái nhất của anh Thanh lúc riêng tư. Sống ở Thê Viên này, cậu giống như một cậu chủ của một gia đình nổi tiếng đang nghỉ ngơi tại nhà.

Hứa Triêu còn chưa kịp mở miệng thì thím Trương ở bên cạnh đã lên tiếng trước: "Không được để gió thổi! Sức khỏe cậu còn chưa tốt, nếu cậu Trữ cậu ấy vừa đi mà cậu đã chạy ra ngoài nghịch điện thoại, cậu cẩn thận không bị nắng bây giờ!"

Khóe miệng Hứa Triêu cứng đờ.

Trong lòng thầm nghĩ, đây là đang nói anh Thanh của cậu ta sao?

Châu Thanh chưa ngẩng đầu lên đã nghe thấy giọng nói trước.

Cậu không thể ở trong phòng được nữa, cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Không đâu, lát nữa đi vào ngay, đừng nói cho anh ấy biết."

Hứa Triêu: "..."

Cậu ta thật sự khó có thể tưởng tượng rằng anh Thanh cũng có những lúc chơi xấu.

Phải mất vài giây sau Châu Thanh mới nhìn thấy Hứa Triều đang đứng sau lưng thím Trương, cậu không cảm thấy vừa rồi mình có gì kỳ lạ, đứng dậy cất điện thoại đi, cười nhạt: "Đến rồi à, đến phòng đọc sách nói đi."

"Anh Thanh." Hứa Triều xách túi hồ sơ đi theo phía sau, thấy sắc mặt cậu vẫn không tốt lắm nên cũng nói thêm một câu: "Thời tiết bây giờ càng ngày càng lạnh, không phải bác sĩ đã nói bây giờ anh không được để cảm lạnh sao, hay là đừng ra ngoài nữa."

Châu Thanh đi vòng qua hành lang: "Cũng không được ra khỏi cổng lớn, chỉ đứng ở bên ngoài một lát thôi mà."

Châu Thanh có một phòng vẽ ở Thê Viên, phòng làm việc nằm trên tầng 2, thông với phòng khách.

Hứa Triều đi theo một đường, bước vào cửa rồi đưa túi đựng hồ sơ qua, nói: "Đây là kế hoạch cho tất cả hoạt động cuối năm. Còn có kế hoạch thi công và khai mạc khu vực trên phía Nam. Bộ phận kế hoạch muốn mời người nổi tiếng đứng đài (*), đây là danh sách người định mời."

(*) đứng đài: bản gốc là 站台, một từ thường dùng trong các cuộc bầu cử, ý chỉ những nhân vật nổi tiếng sẽ có mặt để cổ vũ cho các ứng cử viên, thông thường sẽ là các ngôi sao chính trị, người nổi tiếng trên mạng xã hội, nghệ sĩ giải trí và những người nổi tiếng khác, thông qua ảnh hưởng của người nổi tiếng để giúp các ứng cử viên rút ngắn đáng kể khoảng cách với cử tri, từ đó tăng cơ hội thắng cử.

Châu Thanh ngược mắt lên: "Người nổi tiếng đứng đài?"

"Đúng vậy, bây giờ về cơ bản đều sẽ làm như vậy." Hứa Triều nói: "Hoạt động cuối năm ấy mà, trùng hợp là vào ngay đúng Tết Nguyên đán, sẽ không chỉ sôi nổi thôi đâu. Đến lúc đó, ngoại thành sẽ nổ pháo hoa đùng

đoàng, năm sau nhất định sẽ phát đạt."

Châu Thanh vừa nghe đến người nổi tiếng thì lại nghĩ đến chuyện kết hôn của mình với Trữ Khâm Bạch cũng xem như mọi người đều biết, còn chưa nhìn thấy người định mời đã nói trước một câu: "Các cậu có muốn mời anh Trữ không?"

Hứa Triều tròn tròn mắt, lấp bắp nói: "Nói, nói đùa cái gì vậy, ai mà to gan như vậy chứ."

Lợi dụng mối quan hệ cá nhân của Châu tổng đã dám leo thang chọc trời của giới giải trí, não của bộ phận kế hoạch cũng không phải bị úng nước.

Châu Thanh nhìn vào danh sách định mời, quả thật không biết ai trong số đó cả.

Có lẽ bản thân Châu Thanh cũng không để ý rằng tất cả những người trong giới giải trí mà cậu tiếp xúc đều là thê đội ở trên đỉnh cao nhất, từ đạo diễn, nhà làm phim mà cậu biết cho đến ảnh hậu, v.v... là vòng tròn mà không biết có bao nhiêu người trông mong nhưng khó có thể tiến vào.

Đối với người bình thường, về cơ bản sẽ không nghĩ cao đến mức đó.

Châu Thanh đưa lại danh sách, "Vậy để bộ phận kế hoạch xác định nhân sự cuối cùng là được rồi."

"Vâng." Hứa Triều đồng ý.

Nhắc đến Trữ Khâm Bạch, Hứa Triều liền nhin không được hỏi: "Hôm nay anh Trữ không có ở đây ạ?"

Châu Thanh: "Đi bàn chuyện dự án rồi, chắc là phải đến tối mới về."

Hứa Triều nhìn Châu Thanh như vậy một lúc, cảm thấy an tâm một cách không thể giải thích được.

Cho đến hôm nay, nhìn khu vườn toạ lạc ở nơi này, và cả Châu Thanh, người cũng sẽ mặc cả với dì giúp việc, Hứa Triêu nhận thấy sự thay đổi từ trong ra ngoài trong cậu không hề rõ ràng mà lại vô cùng tinh tế.

Người ngoài nhìn vào thường sẽ nhìn bề mặt nhiều hơn nhưng Hứa Triêu lại nhớ đến anh Thanh lúc đầu đã bảo mình đi theo cậu.

So với bây giờ, tất cả cảm giác xa cách luôn quần quanh người cậu khiến cho người ta cảm thấy không thật lúc đó, giờ đây đã bén rễ từng chút một. Thân phận là đối tượng kết hôn bí mật của Trữ Khâm Bạch tiếng tăm lẫy lừng mà cậu mang trên người thế nhưng lại không bị thế giới bên ngoài quấy rầy. Rõ ràng mười mười mấy người tuyển mười tám đã quá dư dả cho nghi thức khai mạc rồi, sự trực tiếp khi vừa nhắc đến người nổi tiếng đã có thể nghĩ ngay đến một người có địa vị như Trữ Khâm Bạch, Hứa Triêu biết rất rõ, tất cả đều là vì sự tồn tại của Trữ Khâm Bạch.

Bây giờ không chỉ là sự sôi nổi trên mạng nữa mà trong công ty cũng đang lan rộng.

Châu tổng của bọn họ nổi tiếng bằng thực lực.

Không thua gì đỉnh lưu.

Tất cả đều là bắt nguồn từ hiệu ứng người nổi tiếng của ảnh đế Trữ, cộng thêm sự tăng cường từ hình tượng luôn bí ẩn của Châu Thanh suốt thời gian qua.

Bây giờ đột nhiên ở bên nhau sau vụ nổ ở đoàn làm phim, bất ngờ phơi bày trong giai đoạn có độ hot cao nhất, cả người đầy máu được đưa đến bệnh viện trong tình trạng hôn mê, thân phận này của cậu có muốn không bị chú ý cũng khó.

Fan hâm mộ đã vượt qua giai đoạn chấn động và giật gân ban đầu, quyết tâm muốn Châu Thanh kia hoàn toàn lộ diện khỏi mặt nước.

Nhưng công cuộc đào bới này ấy hả.

Chỉ có hai ba bức ảnh đó thôi, vẫn chưa thấy được toàn bộ khuôn mặt.

Sau khi studio của Trữ Khâm Bạch ngẫm thừa nhận, trang bách khoa về Châu Thanh đã nhanh chóng được mở nhưng cũng không có ích lắm, bức ảnh được sử dụng chính thức vẫn là bức ảnh được chụp lên khi cậu lên xe ở Bắc Kinh.

Tên: Châu Thanh.

Tuổi: không rõ.

Ngày sinh: Không rõ.

Thân phận đã biết: Con trai cả của Tập đoàn Công nghiệp Sản xuất Châu thị ở Lam Thành, đối tác của Y dược từ thiện Trí Lâm, (hình như) là nhà đầu tư xây dựng khu phát triển kinh tế ở khu vực phía Bắc Lam Thành (nước này sâu quá, không chắc)

Đặc điểm: Cực kỳ đẹp trai, góc nghiêng nhìn mà kinh ngạc (nhân cầu nói)

Bạn đời: Trữ Khâm Bạch (Studio đã thừa nhận!)

...

Loại tư liệu không hề tường tận và có thể điền thêm một cách rất dễ dàng này là kết quả của sự thu thập của cư dân mạng trong suốt một thời gian dài.

Nhưng điều này cũng không thể ngăn được độ hot của Châu Thanh vẫn chưa hề hạ nhiệt.

Hầu hết những lời bàn tán đều tương tự nhau.

—— Tưởng là đồng thau nhưng không ngờ lại là vương giả.

— Bây giờ tôi lại chỉ muốn thấy mặt mũi của mấy người lúc đầu kêu gào đòi ly hôn, nhất định sẽ rất đặc sắc.

— Tôi thì khác, tôi chỉ cảm thấy nếu tôi đã không thể làm bà xã anh Trữ thì tôi sẽ làm bà xã của bà xã anh ấy! Châu tổng, nhìn em này!

— Tôi chỉ muốn biết sức khoẻ của người đó thế nào rồi, nhiều máu như vậy, thật sự không sao chứ?

Studio cũng đã lên tiếng rồi, chứng tỏ rằng người hẳn là không sao.

— Cảnh anh Trữ ôm người lao vào bệnh viện đã giải thích thế nào gọi là "cuộc đời như một vở kịch", tôi thấy có một phóng viên có mặt tại hiện trường bị một tiếng "cút" của anh ấy dọa đến mức mặt mũi tái mét luôn.

— Đã lâu như vậy rồi, có ai biết đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

— Đừng hỏi nữa, không phải đã nói có liên quan đến án quan trọng sao? Tóm lại thì không phải là cuộc sống mà người bình thường chúng ta có thể chạm tới đâu.

— Đúng vậy, bây giờ tôi chỉ muốn biết khi nào anh Trữ có thể đăng ảnh, tôi muốn thấy toàn bộ khuôn mặt!

Châu Thanh hoàn toàn không biết những chuyện này.

Cậu gửi lì xì trong nhóm chat của studio Trữ Khâm Bạch là vì biết rằng đã không thể che giấu thân phận được nữa và đã làm tăng khối lượng công việc phải tăng ca của ekip lên. Còn về phương hướng của dư luận, cậu luôn ít khi để ý tới.

Ở bên còn lại, trong phòng riêng ở nhà hàng ở trung tâm thành phố.

Một vòng tròn các nhà đầu tư ngồi lấp đầy bàn.

Lần trước có Châu Thanh ở đó, người đàn ông tình cờ đến studio của Trữ Khâm Bạch cười nói: "Hơn nửa tháng không xuất hiện, ra ngoài rồi thì thời gian eo hẹp, càng ngày càng khó hẹn hơn rồi."

"Không phải là tôi khó hẹn." Trữ Khâm Bạch đặt tay xuống, dựa lưng vào ghế nhìn qua đó, "Bây giờ hoàn cảnh lớn phía trên liên tục thắt chặt, rất nhiều dự án đã lên kế hoạch lúc đầu sẽ không được phát triển nữa, nếu Hoàng tổng hạ quyết tâm xác định được phương án, muốn thành lập một nhóm chẳng lẽ không thành lập nổi sao?"

Người đàn ông chỉ vào anh, nói với những người xung quanh: "Nhìn đi, vừa nhắc đến chuyện này liền dùng lời như vậy để chặn tôi."

Có người cười lớn nói: "Hoàng tổng, anh luôn muốn để người khác đổ máu còn mình lại vô cùng keo kiệt, trên đời làm sao có chuyện tốt như vậy."

Hoàng tổng: "Ai bảo chúng ta đầu tư chuyên nghiệp bao nhiêu năm nay cũng không làm tốt bằng anh Trữ người ta, anh Trữ ở trong đó càng phải hiểu rõ hoàn cảnh lớn khó khăn, tôi đây cũng không phải là muốn tiết kiệm được chút nào hay chút nấy sao."

Trên bàn rượu, ly chén đầy qua đầy lại, anh đến tôi đi.

Trữ Khâm Bạch ra ngoài một ngày, ngồi ở đây chưa đến một tiếng, cũng chỉ uống bốn năm ly, lười phải luôn vòng vo qua lại. Anh đặt tay trái lên bàn, thờ ơ gõ lên đó, mở miệng nói: "Mạng lưới quan hệ rộng hay tiền vốn tôi cũng có thể đóng góp được, nhưng lợi nhuận phải tăng thêm 5% nữa, nếu điều kiện này còn phải tiếp tục đàm phán thêm, vậy thì bữa ăn này đến đây thôi."

Người đàn ông vuốt cái đầu không có tóc của mình, một hơi uống cạn rượu trong ly, vỗ bàn: "Được! 5% thì 5%."

Người đàn ông đồng ý rồi lại lắc đầu thở dài: "Cuối năm rồi mà, nếu lại

không mở cửa kinh doanh thì năm sau chỉ có đợt uồng gió Tây Bắc, lần trước đến công ty cậu, cậu không chịu nói điều kiện, hoá ra là đợt đến hôm nay bàn điều kiện với tôi ở đây nhỉ."

Trữ Khâm Bạch bật cười, đặt đầu gối xuống đứng dậy, cầm ly lên: "Hợp tác vui vẻ."

Sau khi bàn chuyện xong đi ra thì ngoài, trời bắt đầu đổ mưa nhẹ.

Tài xế Tiểu Lâm cầm ô chạy tới: "Anh Trữ."

"Ừm." Trữ Khâm Bạch nhận lấy ô, chào hỏi những người khác rồi trực tiếp lên xe.

Một vài người đứng ở cửa đều rét run trong gió lạnh, vừa nhìn về hướng xe rời đi vừa nói: "Đấy, bữa ăn này xem như lãng phí rồi, Trữ Khâm Bạch này cứng mềm đều không ăn."

"Cậu ta dày dặn sương gió bao nhiêu năm nay, anh nghĩ là lẩn lộn vô ích à?" Một người trong đó nói, "Mặc dù công ty đầu tư đó của cậu ta chỉ mới thành lập năm nay nhưng nền tảng cực kỳ vững, anh có từng nghe nói cậu ta đã bao giờ chịu thiệt chưa?"

"Nếu để tôi nói ấy hả, không bằng giống như ban đầu tôi đề xuất, tìm cách khác đi?"

"Thôi đi, ý anh nói là bắt đầu từ cái vị nhà họ Châu kia nhỉ? Chuyện lần này anh chưa nghe nói à, chuyện ở khu vực phía Bắc lớn đến vậy, Trữ Khâm Bạch cũng không hề nường tay, ông già nhà cậu ta cũng ở bên trong kia, tôi và anh thì tính là cái gì, có điên mới đi đụng vào rủi ro này."

Có thêm vài tiếng thở dài trong gió lạnh.

"Châu Thanh kia rốt cuộc là làm gì vậy?"

"Người ta làm công thương nghiệp, không phải người cùng đường với chúng

ta. Trữ Khâm Bạch không muốn để cậu ta bước vào vũng nước bùn này, khuyên anh cũng đừng nên đưa ra bất kỳ biện pháp vụn vẹo nào. Đến lúc đó đừng nói đến tiền vốn đầu tư, có cho anh tiền e là cũng không dám mở."

Lúc Trữ Khâm Bạch trở lại Thê Viên thì bầu trời đã hơi tối.

Tiểu Lâm thấy anh nhắm mắt trong xe, sợ anh quá say nên cầm ô tiến anh vào bên trong, đúng lúc đụng phải Châu Thanh đang đi ra.

"Anh Châu." Tiểu Lâm chào hỏi.

Châu Thanh đáp lại một tiếng, nhìn người đang nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, hỏi: "Uống rượu à?"

Trữ Khâm Bạch thờ ơ cau mày nói: "Một nhóm cáo già, không tránh được phải uống vài ly."

Trông có vẻ không khác gì cả nhưng anh chỉ đứng đó nhìn mình, không hỏi cũng không mở miệng, Châu Thanh liền biết hẳn là không chỉ vài ly.

Quả nhiên, tài xế Tiểu Lâm dứt khoát bán đứng anh, nói: "Từ sáng đến giờ anh Trữ đã ứng phó tổng cộng ba trận, mỗi trận đều uống một ít."

Trữ Khâm Bạch quay đầu lại nhìn một cái: "Câm miệng."

"Anh câm miệng đi." Châu Thanh đưa cho Tiểu Lâm cây bút vừa thu lại sau khi phơi nắng xong, thế chỗ Tiểu Lâm, dẫn người vào trong, nói: "Đã nói với anh từ lâu rằng không cần ở đây với em rồi, từ bệnh viện quay lại đã trì hoãn lâu như vậy, một khi công việc chất thành một núi lớn, anh quên mất mình có bệnh dạ dày rồi à?"

Trữ Khâm Bạch vào cửa, nện người lên ghế sofa.

Ánh đèn chiếu xuống, anh giơ cánh tay lên che lại, hai giây sau lại buông xuống, đứng dậy vừa cởi nút thắt đang trói buộc trên eo vừa nhìn Châu Thanh đang bung ly nước quay lại, cúi người đặt lên bàn trà, anh vẫy tay ra

hiệu: "Lại đây."

Châu Thanh nhìn anh hai giây, sau đó vẫn đi vòng qua bàn trà lại gần anh.

Một tay Trữ Khâm Bạch vòng qua kéo người xuống, Châu Thanh còn chưa kịp kê lên kính ngạc đã đề lên người anh, chống tay lên, thờ ơ nhìn anh: "Uống rượu xong nổi điên à?"

"Anh cũng đâu có uống say." Trữ Khâm Bạch điều chỉnh tư thế ôm người kia, hỏi: "Hôm nay đã làm những gì?"

Châu Thanh: "Làm việc, luyện chữ một lúc, mở một cuộc họp online."

"Ở đây có chán không?" Trữ Khâm Bạch bóp phần eo đã khôi phục lại một chút cảm giác khi sờ của cậu.

Châu Thanh xem như anh không tỉnh táo, không quên nhướn mày hỏi: "Cho em ra ngoài hả?"

Trữ Khâm Bạch "chặc" một tiếng, "Cũng không phải cố tình không cho em ra ngoài, bác sĩ nói rồi, em phải nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng gần đây đã khá hơn một chút rồi, đúng lúc là buổi ra mắt của "Mộng phù du", Dương Chí Thành hỏi em có muốn tham gia không. Đi không?"

"Mộng phù du", Châu Thanh nghĩ, đã quay rất lâu rồi nhỉ, lúc đó vẫn còn là đầu năm, thế mà đã qua một thời gian dài như vậy rồi.

Châu Thanh nhớ lại từng bản vẽ cho ra từ tay mình, nhớ lại cảnh tượng quá khứ như thể được tái hiện lại trong phim trường. Lúc đó, cậu cảm thấy thật tốt khi Trọng Thanh có thể để lại dấu vết thông qua một hình thức như vậy.

Mọi thứ thay đổi theo thời gian, Châu Thanh đã tìm thấy con gái của chị họ, bản thân của quá khứ cũng đã không giữ lại chút gì phơi bày ra trước mặt Trữ Khâm Bạch.

Trên thế giới này cũng chỉ có mình anh biết.

Châu Thanh kéo khuy áo trên cổ áo anh, nheo mắt nhìn anh: "Nghe nói anh còn cho người tháo dỡ cảnh quay sớm, anh thật sự muốn cho em đến lễ ra mắt à?"

Trữ Khâm Bạch ngược mắt lên nhìn cậu, "Đó là thuộc về quá khứ của em, em mãi mãi có quyền hoài niệm và ghi nhớ."

Châu Thanh có hơi sững sốt, không ngờ rằng sẽ là câu trả lời này.

Sau đó lại nghĩ, anh vẫn luôn như vậy, cho cậu tiến về phía trước đến Cát Thành, tặng cậu Thê Viên, lập phòng thờ nhà họ Châu.

Những chuyện trong quá khứ đều là sau khi anh biết được thân phận của mình đã làm.

Châu Thanh cúi đầu kè lên trán anh: "Anh Trữ hào phóng quá."

"Lại học lung tung." Trữ Khâm Bạch nói.

Châu Thanh: "Không nên nói như vậy sao?"

"Bởi vì anh cũng không hào phóng." Trữ Khâm Bạch giữ lấy cổ người kia, dành cho cậu một nụ hôn nồng mùi rượu, nhỏ giọng nói: "Chỉ cho ghi nhớ, không cho quay đầu lại."

Trong lòng Châu Thanh có hơi mềm đi, túm lấy tóc anh: "Anh Trữ."

"Ừm."

"Anh say rồi."

"Anh rất tỉnh táo."

Châu Thanh: "Nếu như anh tỉnh táo, sao lại cứ quên rằng Châu Thanh của

quá khứ đã biến mất rồi, không quay lại được nữa."

Biến mất có nghĩa là chết và kết thúc.

Còn Châu Thanh của bây giờ đã cắm rễ ở đây.

Chuyện ở Kỳ Đông, nếu như cậu không tỉnh lại, vậy thì sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu hồi lâu.

"Quý ngài Châu này."

"Hửm?"

"Nếu em còn đam anh một chút, không cho em đến buổi ra mắt nữa."

Châu Thanh liếc anh một cái: "Đạo diễn Dương mời em, liên quan gì đến anh?"

"Em thử xem?" Ảnh đế lớn Trữ lợi dụng hơi rượu để áp đảo hoàn toàn, lạnh giọng: "Anh nói không cho em đi, em xem xem ai dám."

Ngay giây trước còn hỏi tự hỏi cậu có đi không kìa.

Tự nói chuyện một mình, không có logic.

Châu Thanh đẩy mặt anh ra, không muốn dây dưa với anh, lùì lại: "Tỉnh rượu đi, con ma men ngang ngược."

Chương 92: C92: Chương 92

Lễ ra mắt "Mộng phù du" gần như có thể nói là đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, không chỉ vì Trữ Khâm Bạch là diễn viên chính, mà đây còn là một tác phẩm tâm huyết khác của Dương Chí Thành sau năm năm, cũng là lần hợp tác thứ ba giữa hai người.

Dự án phim giao thừa năm nay được đưa ra, dự kiến phát hành trên toàn quốc vào ngày 30 Tết.

Lễ ra mắt sẽ có không ít khán giả và phóng viên tới, vậy nên Châu Thanh trực tiếp bỏ qua phần giới thiệu nhân viên đoàn phim, chỉ cần trực tiếp đến xem phim ở giai đoạn sau là được rồi.

Buổi sáng ngày hôm đó, cậu còn đi một chuyến đến công ty trước.

Đây là lần đầu tiên cậu xuất hiện sau khi bị bệnh và đã nhận được làn sóng chào đón đông đúc nồng nhiệt.

Thu xếp thủ tục giấy tờ, sắp xếp công việc và hoạt động trước khi nghỉ lễ, phân công nhân sự, ký kết tài liệu, làm việc liên tục đến khoảng hai giờ chiều thì đi đến địa điểm.

Nhân viên công tác đang đợi ở lối ra của lối đi riêng, thấy xe đến gần thì vội vàng chạy tới mở cửa.

Buổi sáng đã lan truyền tin đồn rằng hôm nay vị Châu tổng bí ẩn có thể sẽ đến, phóng viên đã rục rịch chuẩn bị. Đáng tiếc là người đã không tham gia nửa buổi đầu tiên, phóng viên không có duyên gặp được người nọ.

Nhân viên công tác nhìn người vừa xuống xe, cúi người nói: "Châu tổng, mời đi lối này."

"Đã bắt đầu chưa?" Châu Thanh gật đầu, vừa đi vừa giải thích: "Trên đường bị chậm trễ một chút."

Nhân viên công tác lập tức nói: "Chưa đâu, chưa đâu, các diễn viên chính vẫn đang nhận phỏng vấn."

Dẫn Châu Thanh vào trong, đi thẳng tới hội trường chiếu phim.

Vị trí của Châu Thanh ở hàng đầu tiên, bên trái là Trữ Khâm Bạch, chỉ là lúc này đây vị trí trống không.

Nhân viên công tác đưa cậu đến giải thích một cách chu đáo: "Bên phía anh Trữ sẽ mất một chút thời gian, Châu tổng, mời ngài ngồi xuống trước ạ."

"Cảm ơn, cậu đi làm việc đi, không cần để ý đến tôi."

Giữa chừng Châu Thanh có chào hỏi Dương Chí Thành và một số người quen bên phía nhà sản xuất đi qua, lại hàn huyên vài câu vui vẻ, một lúc sau, Dương Chí Thành mới trêu chọc: "Buổi phỏng vấn hôm nay khó lắm."

"Sao vậy?" Châu Thanh khó hiểu.

Dương Chí Thành thấy vẻ nghi ngờ của cậu không phải là giả thì bật cười: "Đừng nói là cậu vẫn chưa biết độ hot của cậu gần đây cao đến thế nào chứ? Phương tiện truyền thông như hổ sói đang rình, khó khăn lắm cậu ta mới xuất hiện, đương nhiên đâu thể không nắm bắt cơ hội hỏi cho rõ ràng."

Châu Thanh: "Việc này sẽ gây ra rắc rối cho lễ ra mắt chứ?"

Dương Chí Thành cười hai tiếng: "Các câu hỏi phỏng vấn đã được chọn lọc từ trước, nhưng cậu cũng là một nửa cốt vấn của bộ phim, người của mình có bị hỏi cũng nằm trong mặt tình lý mà."

Châu Thanh ngồi một lúc, suy nghĩ một chút rồi đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, một mình đi đến khu vực phỏng vấn phía trước.

Có nhân viên công tác ở lối đi chú ý đến cậu, kinh ngạc há miệng, Châu Thanh giơ tay ra hiệu không sao. Nhân viên công tác hiểu ra, đặc biệt nhường chỗ cho cậu, ra hiệu cậu đứng qua đó một chút.

Bây giờ là phiên phỏng vấn các diễn viên chính.

Gần chục người Châu Thanh biết hoặc không biết đều đứng trên sân khấu, nhưng phần lớn câu hỏi của phóng viên đều xoay quanh Trữ Khâm Bạch ở chính giữa.

Anh đang mặc Âu phục, lại còn là bộ mà buổi sáng ra khỏi nhà được chọn dựa theo gợi ý của Châu Thanh.

Màu đen thuần, trông có vẻ nghiêm túc và trang trọng hơn bộ đồ kiểu cũ có sọc của Châu Thanh một chút.

Dương Chí Thành không nói sai chút nào, chủ đề thế mà luôn xoay quanh cậu.

"Anh Trữ, trong thời gian quay phim người nhà có đi tham ban không?"

Trữ Khâm Bạch rất biết né hố, cười một tiếng: "Anh cả nói là sẽ đi, sau đó lại có việc làm trì hoãn nên không đến nữa."

"Anh Trữ, nghe đạo diễn tiết lộ, một số cảnh trong "Mộng phù du" hình như là do ngài Châu tự chấp bút, thế nhưng trước đó lại không hề có thông tin nào lộ ra ngoài, ngài Châu vẫn luôn khiêm tốn như vậy sao?"

Trữ Khâm Bạch: "Đạo diễn Dương của mọi người rất giỏi trong công tác giữ bí mật trước khi lên màn ảnh, câu hỏi này mọi người nên hỏi ông ấy đi."

Đi loanh quanh hồi lâu, phóng viên đều bị anh làm cho bối rối.

Châu Thanh ở bên cạnh nghe đến mức có hơi buồn cười.

Cậu dựa vào tường, khoanh tay đứng đó, ánh mắt đuổi theo người trên sân khấu.

Giữa chừng, không biết có phải là ảo giác hay không, Châu Thanh cảm giác được Trữ Khâm Bạch nhìn về phía này một cái, không biết có phải là phát hiện ra mình rồi không. Nhưng bên này là chỗ có bóng tối nên không dễ bị nhìn rõ.

Đúng lúc phóng viên lại hỏi: "Anh Trữ, rõ ràng biết mọi người tò mò lâu như vậy rồi, không bằng anh nói với bọn tôi một chút xem ngài Châu là người như thế nào đi? Câu hỏi này thế nào anh cũng phải trả lời đấy nhé."

Tất cả các phóng viên đều ồn ào phối hợp.

Khi tất cả mọi người có mặt vốn cho rằng Trữ Khâm Bạch có lẽ sẽ không thật sự trả lời câu hỏi này, anh lại cầm micro và đột nhiên mở miệng: "Trong lòng chứa đựng thung lũng, lòng mây hiện rõ núi sông (*)." Trữ Khâm Bạch không nhắc đến tên Châu Thanh, câu tiếp theo đã chuyển sang phim "Mộng phù du", "Mọi người xem phim xong sẽ hiểu, hình ảnh thu nhỏ của thời đại có thể khắc sâu vào xương máu của các nhân vật, đó là sự tồn tại không thể bị xóa nhòa khỏi thời gian và không gian, khắc ghi lịch sử, đó là ngày hôm nay mà các bậc tiền nhân đã phải trả giá bằng chính mạng sống của mình. Tôi đã đóng phim nhiều năm như vậy, nhưng cảm xúc khi quay bộ phim này lại rất sâu lắng, cảm ơn sự ủng hộ từ trước đến nay của mọi người."

(*) bản gốc là 心中有丘壑，眉目作山河，ý chỉ nếu trong lòng có thể chứa đựng những đỉnh núi và lòng chảo thì tự nhiên sẽ có tầm lòng chứa đựng trăm sông đổ ra biển, sẽ có nhãn nhin nuốt chửng núi sông. "Trong lòng chứa đựng thung lũng" thì mới có cảm giác với vạn vật, mới thấy vui và lo lắng cho người khác và có thể tiến về phía trước, sống một cuộc sống hạnh phúc. Còn

"lòng mây hiện rõ núi sông" chỉ một khi tầm nhìn rộng mở thì con đường

phía trước mới trở nên thông thoáng, trong lòng mới chứa được đôi núi và khe rãnh, tương lai mới thuận buồm xuôi gió.

Giống như một câu trả lời, nhưng cũng như không trả lời.

Nhưng anh lại có thể ngay lập tức đẩy chủ đề đến mức độ khiến cho mọi người đều cảm thấy xấu hổ không dám tiếp tục đuổi theo không buông nữa.

Anh đẩy chủ đề lên các diễn viên khác rồi tự mình xuống sân khấu.

Châu Thanh nhìn anh đi từng bước một qua liềm biết vừa rồi ở trên sân khấu anh đã nhìn thấy mình.

Trong lối đi tối tăm, các nhân viên công tác đã biết ý rời đi.

Châu Thanh dựa người vào trong, ánh mắt mang theo ý cười.

Trữ Khâm Bạch đứng trước mặt cậu: "Cười cái gì đấy?"

"Không ngờ nhận xét của anh về em cũng khá cao."

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Không phải lúc nào cũng rất cao."

Châu Thanh lật lại lịch cũ, "Lúc mới quen biết anh không hề nói như vậy."
Châu Thanh bắt chước anh, chế nhạo: "Không bằng cầm tiền mua thêm ít sách, định hình lại tam quan và hệ thống giá trị đi."

Trữ Khâm Bạch giơ tay lên bóp thái dương, biết vậy chẳng làm: "Xem như anh có mắt như mù, anh hà khắc, không biết quý ngài Dân Quốc rất tốt."

Châu Thanh nắm quần áo ở eo anh kéo lại gần, ngược mắt lên, nhẹ giọng nói: "Quý ngài Trữ, người sinh ra trong thời đại mới và lớn lên dưới lá cờ đỏ, anh cũng rất tốt."

"Anh tốt sao?" Trữ Khâm Bạch hỏi.

Châu Thanh gật đầu: "Sao lại không? Trách nhiệm và uy tín đi đôi với nhau, anh chưa từng phạm phải sai lầm gì cả."

Châu Thanh luôn nhớ đến lần lũ lụt ở huyện Lâm Thuận, những chiếc xe tải chở vật liệu quyên góp kia.

Đó là một phần hiểu biết nông cạn của Châu Thanh đối với ngành nghề hiện đại và giới giải trí này, cậu cũng biết rằng hằng năm anh đều đầu tư bỏ ra một khoản tiền lớn vào tổ chức từ thiện do mẹ anh để lại. Anh họ Trữ nhưng lại được nuôi dưỡng trong nhà họ Tần, có một ông ngoại luôn bận tâm về thơ và sách và một bà ngoại nhã nhặn hào phóng. Thuở thiếu thời anh đã từng nổi loạn, mặc dù có một người cha kinh khủng, ngoài sự tàn nhẫn và vô cảm từ trong xương tủy, thế nhưng lại có sự dịu dàng khắc cốt ghi tâm, cố chấp và nhẫn nại không ngờ tới được.

Anh không chỉ là anh Trữ, ảnh đế thần tượng của giới giải trí.

Anh cũng là Trữ Khâm Bạch, người đã cầm ô trong đêm mưa ấy, ôm cậu trên đường phố nước Anh, không chút nương tình xé toạc quá khứ nhưng cũng không quên cho cậu một mái nhà thật sự.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu một hồi, ôm lấy cậu rồi đổi tư thế thành anh dựa vào tường, vôn vôn ngón tay cậu, đổi chủ đề: "Sao lại ra ngoài đây vậy?"

Châu Thanh nhìn khu vực phỏng vấn vẫn vẫn còn sôi nổi, nói: "Thì cảm thấy đây là chuyện của hai người, ném một mình anh cho giới truyền thông xem ra không đúng đắn lắm."

Trữ Khâm Bạch cười khẽ một tiếng: "Đây là công việc của anh."

"Ừm, nhìn ra rồi, giải quyết dễ dàng."

Trữ Khâm Bạch tiến lại gần một chút, chóp mũi gần như chạm vào chóp mũi của Châu Thanh, "Phim sẽ không chiếu toàn bộ, chỉ khoảng nửa tiếng thôi, hứa với anh không được khóc."

Châu Thanh chớp mắt, kinh ngạc nói: "Tại sao anh lại nghĩ em sẽ khóc?"

"Sợ em tức cảnh sinh tình." Trữ Khâm Bạch nói ra lý do không muốn để cậu đến nhất, "Hơn nữa, phần của Phạm Trọng Thanh được tặng thêm nhiều hơn kịch bản gốc, sợ em sẽ nhớ cậu nhỏ của em."

Châu Thanh vốn dĩ chưa từng nghĩ như vậy nhưng lúc này đây, cậu suýt thì chìm đắm trong giọng nói của Trữ Khâm Bạch và ý nghĩa như vậy.

Cậu không hề biết rằng hoá ra anh lại có nhiều lo lắng đến vậy.

Châu Thanh tiến lên trước một bước, gõ cằm lên vai Trữ Khâm Bạch.

Trữ Khâm Bạch sửng sốt một chút, giơ tay vuốt ve lưng cậu: "Ngài Châu, anh đang tiêm phòng trước cho em cứ không phải là muốn làm em khó chịu bây giờ."

"Không khó chịu." Châu Thanh ôm eo anh, nghiêng đầu cọ vào cổ anh: "Em có thể phân biệt được giữa hiện thực và hư ảo. Giống như những gì ban đầu em đã nói với đạo diễn Dương, có một hình thức như phim điện ảnh thì người xưa mới có thể được tái hiện lại trên màn ảnh. Nhưng diễn viên là diễn viên, Trọng Thanh là Trọng Thanh, "Mộng phù du" không thể phục chế được cuộc đời của cậu nhỏ em, anh quên rồi à? Đây cũng là tác phẩm của anh, với nhân vật là Thường Chinh, còn diễn viên tên là Trữ Khâm Bạch."

Bàn tay đặt sau lưng cậu của Trữ Khâm Bạch hơi dừng lại một chút: "Thật sự nghĩ vậy à?"

"Đương nhiên." Châu Thanh nói: "Sao lại không nghĩ em đến lễ ra mắt là vì anh? Đây là thời khắc vinh quang của anh, anh Trữ."

Buổi xem phim ngày hôm đó.

Châu Thanh ngồi ở hàng ghế đầu xem xong bộ phim dài ba mươi phút.

Câu chuyện dừng lại ở phần cao trào, là nút giao chuyển đổi giữa hai cuộc đời của Thường Chinh.

Trữ Khâm Bạch trong ống kính không nhìn ra được một chút dáng vẻ nào của ảnh đế lớn cao quý đang bắt chéo chân, hai tay đặt trên đầu gối ngồi bên cạnh mình lúc này.

Anh chán nản và sa sút tinh thần.

Thuốc phiện làm cơ thể anh kiệt sức, lần mò trong túi cũng không đào ra được dù chỉ một đồng xu.

Cái gọi là sự tách biệt giữa con người và phim ảnh chính là trên người Trữ Khâm Bạch, người mà fan nói rằng diễn ai cũng sẽ khắc sâu vào lòng người, Châu Thanh đã nhìn thấy được mức độ cao nhất. Hai chữ "diễn viên" thật sự rất phù hợp với anh.

Và diễn viên đóng vai Trọng Thanh.

Trong vòng ba mươi phút không xem được bao nhiêu nội dung, diễn xuất rất tốt và cảm giác ăn nhập vào vở diễn cũng rất mạnh mẽ.

Nhưng Châu Thanh thật sự không có cảm xúc gì nhiều, có lẽ có một chút tác dụng nhất định do Trữ Khâm Bạch đề phòng từ trước, hơn nữa, bản thân cậu cũng rất tỉnh táo, hoàn toàn không liên hệ nhân vật với cậu nhỏ trong ấn tượng của cậu.

Phản ứng xung quanh nhân vật này rất tốt.

Quả thật rất xuất sắc.

Tiểu Phạm gia ở Kim Thành, người này thật sự đã từng tồn tại, bất luận là vì bộ phim mới tò mò đi tìm hiểu, bất kể là có một người hay trăm người nhớ tới, Châu Thanh đều cảm thấy có ý nghĩa.

Sau khi lễ ra mắt kết thúc và ra ngoài, trời lại bắt đầu có mưa lâm râm.

Nhìn mưa bụi rơi dưới ánh đèn đường, bàn tay bỏ vào trong túi sờ được bức ảnh cũ nhỏ. Châu Thanh nghĩ, mưa phùn vẫn như xưa, một đời của cậu nhỏ đã sống trọn vẹn một cách tùy ý và thoải mái. Cậu vẫn luôn tin rằng với tính cách đó của hắn, bất kể là đi đến một nơi xa hay làm gì mình muốn làm, nhất định sẽ luôn ở bên người mình yêu, cuộc đời đó sẽ không bao giờ cảm thấy nuôi tiếc.

Một chiếc áo được choàng lên từ phía sau, Trữ Khâm Bạch chỉnh áo trên vai, "Nghĩ gì vậy?"

"Đang nghĩ." Châu Thanh nhìn mép ô, "Mưa này có bay được vào không."

Trữ Khâm Bạch ôm vai cậu, nói với cậu: "Sẽ không đâu."

Khóe miệng Châu Thanh nhếch lên, thầm nghĩ, cậu nhỏ, như những gì anh viết, thế mà em đã thật sự gặp được một người như vậy.

Châu Thanh vốn cho rằng lễ ra mắt kết thúc đã là kết thúc rồi, không ngờ rằng việc này vẫn còn một chút chuyện xảy ra sau đó.

Bởi vì ngày hôm đó đã bị chụp trúng, đúng lúc cậu ở cùng với Trữ Khâm Bạch trong lối vào hành lang.

Bức ảnh đó đã được lan truyền điên cuồng trên mạng.

Trong hành lang không hề rộng rãi, ánh sáng từ một bên mơ hồ hắt vào, Trữ Khâm Bạch dựa vào bức tường đứng ở phía hơi tối, còn Châu Thanh thì đứng ngược sáng mờ mờ ảo ảo, nhắm mắt lại, mặc cho Trữ Khâm Bạch cúi người kề lên chóp mũi và trán cậu.

Một sáng một tối đan xen, đều cùng mặc Âu phục.

Như thể thân phận của bọn họ vừa vặn đảo ngược, mãi mãi bị đóng băng

trong ánh sáng và bóng tối.

Cách một thời gian lâu như vậy, ảnh của Châu Thanh một lần nữa được cập nhật.

Và lần này không phải là một mình cậu mà là một bức ảnh chụp chung! Trên mạng đều điên hết cả lên.

"Đỉnh voãi! Ảnh ai chụp vậy, ra đây tôi khen cái nào!"

"Đây là cuối cùng cũng chung một khung hình rồi à?"

"Vậy là Châu Thanh thật sự đến lễ ra mắt, đây rốt cuộc có phải là anh ấy không? Có người nào không ra nói cái coi???"

"Cái này còn cần phải hỏi à? Nhất định là vậy!"

"Trước đây không phải còn nói là Trữ Khâm Bạch có người bên ngoài sao? Nói chuyện bịa như thật ấy."

"Ngốc à, cái đó là truyền ra từ Bắc Kinh, nghĩ lại bức ảnh trong bách khoa của vị Châu tổng đó, thời gian trùng với thời gian diễn ra lễ trao giải lần đó, có nhận ra điểm đặc biệt chưa?"

"Là cùng một người mà, người ta ngoại tình với chính bà xã mình, mấy người có ý kiến gì?"

"Tôi chỉ thấy sốc thôi, anh Trữ cũng có lúc đối xử dịu dàng với một người như vậy à??? Còn cả trong bức ảnh mới công bố này nữa, có thể thấy rằng điều kiện của vị Châu tổng này cực kỳ ưu việt! Vòng eo của đó vừa gầy vừa hẹp, khí chất của vai và cổ quá tuyệt, yết hầu cũng thật gợi cảm... Mẹ nó, tôi có thể nói là tôi yêu rồi không?"

Trên mạng sôi nổi như vậy tạo thêm độ hot cho lễ ra mắt.

Đó là mối quan hệ mà toàn dân ngầm thừa nhận rồi, thật ra không thiếu

những lời nói xấu bảo là làm màu, thậm chí còn nói cố tình lợi dụng giai đoạn đầu bộ phim lên sóng để lăng xê, đủ loại tiếng nói đều có. Nhưng xuất phát từ việc Châu Thanh đã che giấu bản thân quá lâu, thân phận bị lộ ra hoàn toàn khác với những gì trên mạng suy đoán lúc đầu nên phương hướng chung về cơ bản vẫn không mất khống chế.

Ngay cả kế hoạch điều chỉnh dư luận studio cũng không cần dùng đến.

Lúc này, Weibo chính thức của "Mộng phù du" cũng không quên ra mặt cùng tham gia cuộc vui.

Vốn dĩ là fan hâm mộ nhất định phải làm âm ỉ để bọn họ đăng ảnh hậu trường, kết quả là Weibo chính thức lại nói không có ảnh hậu trường nên lại quăng ra một bức ảnh mới.

Không thể nói là mới vì đó là ảnh tại địa điểm trong quá trình quay phim.

Trên đường Dân Quốc, trước một chiếc ô tô đời cũ.

Trữ Khâm Bạch đang choàng áo khoác ngồi tựa vào đầu xe, Châu Thanh kẹp thuốc giữa đầu ngón tay, nhìn tư thế giống như đang định đưa cho Trữ Khâm Bạch, làn khói nhàn nhạt quấn quanh giữa hai người làm mờ đi khuôn mặt, ánh đèn neon trong vũ trường phía sau lập loè, là một bức ảnh tràn ngập bầu không khí của thời đại cũ.

Lại cứ là hai người có khí chất tuyệt đỉnh, bầu không khí đem lại có thể trực tiếp dùng làm áp phích phim.

Dưới Weibo chính thức: "...Vậy nên đây chính là "không có ai đến tham ban" trong miệng anh Trữ sao?"

"Vậy nên mấy người chính thức giấu đi bức ảnh thần cấp này, làm sao mà nhịn được lâu như vậy không nhả ra vậy hả?"

"Vậy nên tại sao đạo diễn Dương lại không mời cả hai người cùng nhau đi?"

"Vậy nên lúc đó bọn họ đã ở bên nhau rồi à?"

"Lâu trên, để tôi nhắc cho bà nhớ, người ta không phải là ở bên nhau, là đã kết hôn rồi."

"Còn nữa, tại sao lại không mời cùng nhau á? Lạ đấy, người ta là doanh nhân, muốn khiêm tốn còn không kịp, cũng không phải diễn viên chuyên nghiệp."

"Nhưng chồng anh ấy thì phải."

"...Có vẻ như rất có lý ấy nhỉ."

Lúc Châu Thanh nhìn thấy bức ảnh đó, thời điểm sôi nổi nhất trên mạng đã sắp qua đi.

Cậu nhớ ngày hôm đó.

Đi tham ban, đúng lúc Trữ Khâm Bạch đang quay một cảnh nặng về tình cảm, cậu chỉ không biết trang chính thức đã chụp lại bức ảnh này, lâu như vậy rồi nhưng Châu Thanh nhìn thấy bức ảnh vẫn còn có thể nhớ lại được bầu khung khí và cảnh vật xung quanh vào lúc đó.

Châu Thanh tiện tay lưu lại hai bức ảnh đó.

Còn về mọi thứ trên mạng thì cậu lại không có bất kỳ cảm xúc thực chất nào, bởi vì nếu không phải là những dịp như lễ ra mắt phim, cậu gần như khó có thể tiếp xúc với những người trong giới.

Mãi cho đến Tết Nguyên đán, khu vực trên phía Nam khai mạc, giữa chừng cậu có đến tham dự nửa tiếng.

Trong số những người nổi tiếng được mời đứng đài có một nhóm nhạc nam, nghe nói đã ra mắt và hoạt động được ba năm, sức ảnh hưởng không tính là nhỏ, hai người trong số đó năm nay đã bắt đầu quay phim, là những bộ web drama kinh phí thấp, Châu Thanh cũng không đặc biệt hiểu rõ về cấp

bạc của các dự án phim truyền hình.

Nhưng người vừa bước lên thì bọn họ sẽ khom người rất thấp cúi chào.

Châu Thanh trở thành người được đối xử vô cùng đặc biệt.

Đường Mật thấy cậu không chịu nổi sự nhiệt tình này nên vội vàng đi lên giải vây, còn nhỏ giọng ở bên cạnh nói: "Châu tổng, bây giờ anh đã kết nối với những mối quan hệ quan trọng của anh Trữ, người ta muốn để lại ấn tượng tốt với anh."

"Bình thường tôi sẽ không làm loại chuyện này." Châu Thanh thành thật nói.

Đường Mật không nhịn được cười: "Không sao, bọn họ sẽ không để ý đâu, móc nối được với Châu tổng anh cũng không tệ mà, sau lưng thì dựa vào ông chủ còn sợ không có tài nguyên sao?"

Châu Thanh lắc đầu, không để ý tới lời trêu chọc này.

Trong lúc chờ tài xế đến, cậu gọi điện cho Trữ Khâm Bạch.

Bên kia bắt máy rất nhanh, "Sao vậy? Khai mạc không suôn sẻ à?"

Châu Thanh đứng trên bãi đất trống đầy vụn pháo hoa, hít một ngụm gió lạnh thấu xương, hỏi: "Đang bận gì vậy?"

Dường như không ngờ tới câu mở đầu mang tính tán dóc như vậy, Trữ Khâm Bạch thả lỏng, trả lời cậu: "Ở công ty làm tóm tắt dự án."

Châu Thanh kể lại chuyện vừa rồi một lần.

Trữ Khâm Bạch nghe xong thì nói, "Bọn họ về cơ bản đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp của công ty đại diện, ngay cả độ cong của tư thế gặp người, ranh giới trả lời câu hỏi đều được quy định chặt chẽ. Châu tổng cảm thấy lễ nghi giáo dục của mình bị việc hình thức hoá này làm cho chần

động, hay là không chấp nhận được hành vi cố tình đi đường tắt này vậy?"

Châu Thanh: "Nghĩ nhiều quá, em làm gì có thời gian quan tâm đến những chuyện này. Hơn nữa, bất kể ngành nghề hay trong một vòng tròn, toàn bộ xã hội đều được cấu thành từ một mạng lưới quan hệ rộng lớn."

Bên phía Trữ Khâm Bạch vang lên tiếng đặt bút xuống: "Nghe lời này sao lại cảm thấy như em đang nói bóng nói gió vậy?"

Châu Thanh đi thẳng vào vấn đề: "Mấy ngày trước Tết này em phải theo đoàn thanh tra từ trên xuống tiến hành một cuộc họp giao lưu phân tích giữa các đặc khu kinh tế trên toàn quốc."

Trữ Khâm Bạch dừng lại một chút, "Đi bao lâu?"

"Dự kiến sẽ kết thúc trong khoảng hai mươi ngày."

Trữ Khâm Bạch không thể không cảnh cáo: "Em mới nghỉ ngơi hồi phục được có bao lâu đâu đã muốn đi công tác làm việc cường độ cao rồi."

"Nhiệm vụ không nặng, em cũng sẽ tự chú ý." Châu Thanh nhìn tài xế lái xe từ xa lại gần, "Không phải nói rồi à, xã hội là một mạng lưới mối quan hệ rộng lớn, mối quan hệ cấu thành trao đổi, thúc đẩy kinh tế, hiện thực hoá của cải và tự do của con người."

"Hoá ra ở đây đợi anh, không phải là vì muốn anh nhả ra bớt à." Trữ Khâm Bạch không có khả năng sẽ thật sự trói buộc cậu trong việc này, nhưng cũng không chấp nhận cách làm này, "Em lấy cái gì để đảm bảo với anh?"

Châu Thanh đặt loa điện thoại đến bên môi: "Anh Trữ."

"Nói."

"Bây giờ nói câu em rất thích anh có hữu dụng không?"

Sau năm giây im lặng, Trữ Khâm Bạch nghiêng rằng: "Châu Thanh, nếu như

em bàn điều kiện với anh như vậy, chắc là biết lãi sẽ rất cao đúng không?"

"Chia kỳ hạn ra trả được không?" Châu Thanh mặc cả.

Người đối diện lạnh lùng cương quyết: "Việc mua bán của Trữ Khâm Bạch anh, hai bên tiền trao cháo múc, không có chuyện ghi nợ." Còn không quên thấp giọng nhắc nhở: "Châu tổng, thời cổ đại bỏ chồng là trọng tội, yêu cầu này của anh không quá đáng chứ?"

Xe đã đến ngay trước mặt rồi.

Châu Thanh bóp thái dương, "Dân Quốc không thuộc về thời cổ đại, anh đây là đang đưa ra điều khoản ngang ngược."

"Đúng vậy, quả thật là điều khoản ngang ngược."

Trữ Khâm Bạch thừa nhận một cách yên tâm thoải mái: "Anh cũng không phải đang nói chuyện kinh doanh với em."

Châu Thanh có thể tưởng tượng ra được anh đang ngồi trên ghế, chậm rãi gõ lên tay vịn, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Mà là anh báo cho em biết, anh đang đợi em."

Châu Thanh im lặng một lúc, cảm thấy mình không có cách nào thắng được trong tay anh.

Tại lễ khai mạc khu vực trên phía Nam, tàn dư náo nhiệt còn chưa tan hết, Châu Thanh nhìn vào khoảng không, nhìn thấy khung sườn của khu vực này. Có chim đậu trên dây điện, bên tai là tiếng xe cộ và tiếng người huyên náo.

Đây là những thứ mà Châu Thanh có thể nhìn thấy và kiểm soát được.

Điều cậu không thể kiểm soát được chính là trái tim đang đập vì một người, cho dù có cắt đứt bồi thường thì cũng cam tâm như vậy.

Tài xế Tiểu Lâm thò đầu ra khỏi cửa sổ ô tô đang trượt xuống, hỏi: "Châu tổng, sao vậy ạ?"

Châu Thanh lắc đầu, bật cười: "Không có gì cả, ông chủ của các cậu rất giỏi mê hoặc lòng người, khiến cho tôi đôi khi cảm thấy ra ngoài vào mùa đông này thật sự là việc khổ sai."

- - -

Pass chương sau: Tên của kế hoạch dự án mới của Châu Thanh là gì? Viết hoa tên riêng, không dấu không cách.

Gợi ý: Cái tên có liên quan đến sông nước.

Chương 93: C93: Chương 93

Cho dù là khổ sai cũng phải có người làm, bắt đầu từ Lam Thành, ngày thứ sáu sau khi khởi hành, đoàn trao đổi đột nhiên thay đổi lộ trình dự định ban đầu. Trùng hợp thay, thế nhưng lại là nơi Châu Thanh không ngờ tới, quê nhà của cha mẹ, quê hương nơi Châu Thanh từng tự tay chôn cất cha mẹ - Tích Định.

Trước đó khi phòng thờ được thành lập, Trữ Khâm Bạch đã đi trước Châu Thanh một bước, trả rất nhiều tiền để tìm ra mộ cũ.

Khi Châu Thanh nói sẽ không di dời mộ mà chỉ cần xây dựng lại thì trong lòng thật ra đã từng chuẩn bị tâm lý rồi. Cho dù đối với mình mà nói cùng lắm chỉ là một khoảnh khắc, nhưng trên thực tế lại kéo dài gần trăm năm, đó là trăm năm hương hoả không được kéo dài. Chiến loạn, cải cách mở cửa kiến thiết, hiện đại phát triển nhanh chóng, e rằng đã sớm không thể tìm được dấu vết nữa rồi.

Kết quả là nửa tháng sau nhận được tin tức, sau khi chính quyền địa phương tiến hành quy hoạch đất đai đã đổi tên đỉnh núi mà thời Dân Quốc gọi là "Lại Sơn" và đưa vào khu bảo vệ sinh thái.

Thời thế đã thay đổi nhưng Lại Sơn vẫn có thể giữ nguyên một cách đầy kỳ tích.

Kế hoạch ban đầu là sẽ đến đó trước.

Cuối cùng lại đột nhiên xảy ra chuyện ở Kỳ Đông và nghỉ ngơi hồi phục một thời gian dài nên không thể không hoãn lại.

Kết quả là chuyến đi còn chưa diễn ra như dự định, thế nhưng chính công việc đã thúc đẩy thời gian lên sớm hơn.

Vào cái đêm biết rằng sẽ đến Tích Định trước, Châu Thanh nhận ra mình bị mất ngủ.

Phòng khách sạn nằm ở tầng rất cao, có thể thấy được ánh đèn neon trên các toà cao ốc của thành phố.

Cậu đứng dậy đến gần cửa sổ, nghĩ đến cảm xúc lần đầu tiên mình nhìn thấy cảnh tượng tráng lệ này, âm ỉ dậy sóng. Đó là cậu thay các bậc tiền nhân nhìn ngắm, cho dù không thể thay thế được sự xúc động và suy nghĩ của nhiều người như vậy, chỉ có thể tận tụy cho đến hiện tại, nhưng mong sao sẽ không phụ lòng sự sống lại một lần này.

Cha mẹ của "Châu Thanh" vẫn còn sống, có anh em lại còn có mẹ kế, nhưng tình cảm thật sự rất nhạt nhòa.

Châu Thanh từ đầu đến cuối chỉ có thể quán triệt hai chữ "trách nhiệm", đó là tất cả những gì cậu có thể làm.

Nhưng khi đối diện với cha mẹ mình.

Lúc này đây, Châu Thanh giật mình nhận ra thật ra mình lại lo lắng không yên.

Là một người con, lúc nhỏ được hưởng thụ sự nuông chiều của mẹ, được cha hết lòng dạy dỗ, nhưng quan hệ huyết thống này chỉ ngăn ngừa hơn hai mươi năm.

Thời cuộc khó khăn, gia đình nhỏ không bằng đại cuộc, mỗi một người nhà họ Châu đều hiểu rõ điều này.

Nhưng có nên nói là hối hận không? Không hối hận.

Hối tiếc không? Làm sao có thể không hối tiếc.

Hối tiếc thời gian quá ngắn.

Cha mẹ không kịp già đi, con trai không kịp tận hưởng.

Chiếc điện thoại trên đầu giường phía sau rung lên, giống như có một sự ngầm hiểu nào đó ở cách xa ngàn dặm, màn hình hiển thị tên Trữ Khâm Bạch.

"Anh Trữ." Châu Thanh bắt máy.

Người đối diện vừa nghe được giọng nói trầm thấp nhưng lại không giống như đang mơ ngủ tỉnh dậy này thì giọng nói lập tức hoà hoãn lại: "Sao vậy? Người của đoàn thanh tra khó đối phó à?"

"Sao có thể chứ?" Châu Thanh tựa đầu vào kính cửa sổ, "Vì chuyện âm ỉ lên tin tức nên bây giờ người ta đều cho rằng em chỉ cần gió thổi là ngã, ngoài công việc chính thức ra còn vô cùng chăm sóc em trong đời sống hằng ngày. Đúng rồi, còn có người tìm em xin chữ ký của anh, nói là con trai đang học cấp ba xem anh như thần tượng, năm sau sẽ chuẩn bị thi vào Học viện Điện ảnh."

Trữ Khâm Bạch: "Đồng ý rồi à?"

"Đồng ý rồi. Đến lúc đó làm phiền anh Trữ viết thêm vài lời động viên cho người ta." Châu Thanh nói đến đây, nghĩ đến nét bút mạnh mẽ khi anh ký tên thì thêm vào một câu: "Mặc dù bà ngoại nói anh không có chút xíu tế bào nghệ thuật nào, nhưng chữ của anh nhìn đẹp."

"Thích à?"

"Ừm."

"Thích cái gì?"

"Chữ."

"Không thích người à?"

"Thích."

Cứ hỏi là trả lời, còn đột nhiên nghe lời như vậy, trông không giống Châu tổng.

Trữ Khâm Bạch lại hạ giọng thêm một chút: "Không ngủ được hả?"

"Ngày mai đi Tích Định." Châu Thanh nói ra nguyên nhân, ngẩng đầu lên khỏi tấm kính, hà hơi vào kính thủy tinh. Cậu nhìn sương mù tan đi, từ rõ ràng chuyển sang mờ ảo, rồi từ mờ ảo chuyển sang cảnh đêm rõ ràng, nói: "Có hơi cận hương tình khiếp (*), nói không chừng bọn họ đã luân hồi chuyển kiếp từ lâu rồi, không biết liệu có còn nhận ra em không."

(*) cận hương tình khiếp: lâu không trở về quê, đến gần quê nhà lại cảm thấy hồi hộp lo lắng.

Bên kia im lặng khoảng nửa phút.

"Châu Thanh Thanh." Trữ Khâm Bạch đột nhiên gọi cậu như vậy.

Giống như cách gia đình ngày xưa gọi cậu khi còn nhỏ.

Châu Thanh bỗng nhiên "ừm" một tiếng.

Trữ Khâm Bạch: "Em là niềm kiêu hãnh của bọn họ, quá khứ là vậy, hiện tại cũng vậy."

"Phải không?"

"Đương nhiên."

Lần này Châu Thanh rơi vào mộng đẹp.

Sau khi tỉnh dậy từ trong mơ, trời bên ngoài đã sáng.

Tích Định là một thị trấn nhỏ, sở dĩ đoàn thanh tra đến đây lần này là vì nơi này nối liền với vận tải đường sông, theo quy hoạch sang năm sẽ phát triển mạnh mẽ.

Một nhóm người đến nơi lúc chín giờ sáng nhưng lại gặp một nhóm lễ tân mới ở lối ra.

Nhóm lễ tân chuyên nghiệp đã lấy đi toàn bộ hành lý, ý tứ trong lời nói là: "Anh Trữ của chúng tôi lần này tình cờ đến đây dự sự kiện, biết Châu tổng đi công tác ở đây nên sắp xếp chỗ ở cùng nhau luôn, mọi người nhất định đừng khách sáo."

Lúc Châu Thanh còn đang ngơ ngác, sau khi những người đồng hành biết được cách thức sắp xếp đều bắt đầu khách sáo với Châu Thanh.

"Anh Trữ cũng khách sáo quá rồi, thật ra sắp xếp cho mình Châu tổng cậu là được rồi, thế mà còn chiếu cố bọn tôi nữa."

"Châu tổng, lần này bọn tôi phải hưởng ké cậu rồi."

"Nếu đã đến đây rồi thì nhất định phải cùng nhau ăn bữa cơm."

"Nhóm lễ tân chuyên nghiệp này thì khác, nhà khách lúc đầu chúng ta ở lại ấy, trời ạ, ngủ mà lưng eo tôi nhức hết cả lên, hành xác hết chuyến này chắc xương cốt tôi sẽ rã rời mất."

Châu Thanh ngơ ngác bị người dẫn lên xe, nhìn những người ngồi trong xe, Châu Thanh vẫn còn hơi chưa kịp phản ứng lại.

"Đến khi nào vậy?" Cậu hỏi.

Trữ Khâm Bạch đưa tay ra cầm lấy túi trong tay cậu, kéo người sang, vừa bảo tài xế lái xe vừa nói: "Đi chuyển bay sớm."

Châu Thanh nhìn khung cảnh đường phố hoàn toàn xa lạ đối diện rồi lại nhìn người trước mặt, thấp giọng hỏi: "Bởi vì hôm qua em đã nói với anh sẽ đến Tích Định sao?"

Trữ Khâm Bạch đưa cho cậu một trong hai bó hoa cúc trắng ở bên cạnh.

"Anh đoán là em tới đây đầu tiên sẽ muốn đi xem một chút." Trữ Khâm Bạch nhìn cậu nhận lấy hoa mới chậm rãi nói: "Trước đây đi Cát Thành, em nói muốn đi một mình chuyến đó, anh đã đồng ý vì biết lúc đó tâm tình em nhất định rất phức tạp nên cần phải tự mình hoá giải khúc mắc. Nhưng lần này lại khác, cúng bái cha mẹ em, sao anh có thể để em đi một mình chứ."

Châu Thanh bình tĩnh lại, nhìn hoa cúc trắng trong tay.

"Cảm ơn." Cậu nói.

Trữ Khâm Bạch giơ tay nhéo mặt cậu, "Còn khách sáo nữa chứ, tìm thời gian bổ sung đám cưới đi."

"Đám cưới?" Châu Thanh đột nhiên kinh ngạc nói.

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Tốt xấu gì cũng phải danh chính ngôn thuận, cũng phải để cho ba mẹ yên tâm. Nếu cha mẹ em biết anh tự nhiên trộm mất con trai bọn họ, sau này mỗi năm đi cúng bái chẳng phải anh sẽ đều cảm thấy chột dạ sao?"

Châu Thanh mỉm cười, thật ra không quan tâm đến hình thức gì cả.

Có người đặt loại chuyện này trong lòng, nói là để cho cha mẹ yên tâm, Châu Thanh liền cảm thấy như thể chuyến đi này có thêm một nhiệm vụ, là thật sự muốn mang người bên cạnh này đến gặp bọn họ.

Xe dừng lại dưới chân núi.

Sau khi Lại Sơn được quy hoạch đã xây dựng thêm một cầu thang bằng đá.

Châu Thanh đã không còn tìm được bất kỳ cảm giác quen thuộc nào nữa, không tìm được con đường năm đó lên núi cùng hàng xóm ở quê nhà, không tìm được đám cỏ dại năm đó đã nhỏ cùng Thuận Tử, không nhìn thấy rừng thông kia, cũng không nhớ được tắc đắc mà mình đã từng quý lên đó.

Trữ Khâm Bạch dường như còn quen thuộc hơn cả cậu, đưa cậu một đường đi lên.

Châu Thanh cho rằng sẽ nhìn thấy cỏ mọc um tùm, gạch đá và rêu phong đổ nát nhưng trên thực tế, trên bãi đất trống gần đỉnh núi đã dựng lên ngôi mộ đá mới, không thiếu trái cây và hương hoả, bia mộ có thể nhìn thấy rõ ràng.

Châu Thanh dừng lại cách đó mười bước, xung quanh là cây gai khô héo và cỏ đui chóc cao đến nửa người đang được gió hiu hiu thổi, nhưng cậu vẫn chậm chạp không bước tới.

Trữ Khâm Bạch hiểu được sự do dự của cậu, nói: "Thật ra nơi này vẫn luôn được giữ gìn rất tốt, cha em cũng được xem là danh nhân ở quê nhà, được vô số người cùng quê kính trọng và ngưỡng mộ. Thế hệ đi trước dần dần qua đời thì con cháu cũng sẽ nghe nói đến, làm sao có thể dễ dàng bị hư hỏng được."

Hốc mắt của Châu Thanh dần dần đỏ lên.

Ngón tay Trữ Khâm Bạch quét qua dưới mí mắt cậu, chậm rãi nói: "Nhưng thời gian cũng khá lâu thật nên mồ mả đã cũ đi một chút, vốn dĩ nên để con cháu thân nhất đứng ra xây dựng lại. Nhưng anh tự xưng là con rể, em lại đang hồi phục sức khỏe sau khi bị bệnh không nên nhọc lòng nên anh đã tự ý đưa ra quyết định này. Anh nghĩ cha mẹ em sẽ thông cảm, ngài Châu cũng sẽ không cảm thấy anh vượt quá chức phận, nhỉ?"

"Trữ Khâm Bạch."

Châu Thanh giơ cánh tay lên che mắt, khàn giọng nói: "Anh cố ý chọc em làm gì?"

... (còn tiếp)

- - -

(giải pass và đọc tiếp trên Wordpress capngagiangson.wordpress.com)

Xin lỗi vì sự bất tiện này ạ

Chương 94: C94: Chương 94

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Về kế hoạch Tết Âm lịch năm nay, chương trình "Đêm hội mùa xuân" và các nghệ sĩ biểu diễn luôn là tâm điểm chú ý và thảo luận của công chúng, kết quả là trên mạng bất ngờ lan truyền tin tức Trữ Khâm Bạch sẽ tham gia, hơn nữa lại còn là tiết mục áp chót, việc này đẩy lên rất nhiều cuộc thảo luận sôi nổi trên mạng.

—— Nói đùa thôi đúng không, không phải là anh ấy chưa từng tham gia bất kỳ lễ hội trên đài truyền hình vệ tinh nào sao.

—— Mặc dù vậy, nhưng đó là cha đẻ của CCTV (*) mà.

(*) CCTV: viết tắt của Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc (China Central Television).

—— Đúng vậy thật, nghệ sĩ già vẫn còn mong được lên đó kìa, một vài fan đừng có nói là anh ta không muốn lên, tôi thấy là không lên nổi thôi.

—— Có mấy người chỉ ghen tị đến đỏ cả mắt thôi. Ai mà không biết tất cả các bộ phim chủ yếu của anh ấy đều được phát sóng luân phiên trên CCTV, người ta có quan hệ đảng hoàng, bất kể là bạn hay là thật sự không lên, cũng không đến lượt vài người chõ mồm vào.

—— Đúng vậy thật, không phải CCTV chưa từng mời anh ấy, có một năm

nghe nói là phải quay phim vào đêm giao thừa, còn có một năm là lý do gì quên mất rồi, năm nay lại lan truyền tin mời anh ấy, có thể thấy là người ta không làm mích lòng nhà đài bao giờ.

—— Chuyện chưa đâu vào đâu cả, danh sách cuối cùng vẫn chưa được xác nhận.

—— Có thể là năm nay nói không chừng, trùng hợp là "Mộng phù du" sẽ được lên sóng vào đêm giao thừa, có cơ hội lên là chuyện bình thường thôi.

Lúc đầu chỉ là tin đồn vô căn cứ, mãi cho đến ngày tổng duyệt cuối cùng tất cả các tiết mục, có phóng viên thật sự đã hóng cho tới khi anh và ekip đến.

Giới truyền thông đổ xô tới khiến cho trợ lý Trần Đăng Đăng bị doạ một trận.

Cô "ôi chao" một tiếng, vừa thúc giục những người khác đi mau lên vừa lẩm bẩm: "Em mới nói là Tiểu Lâm không đáng tin cậy, lái xe mà cũng phải lái ra đường trước cơ."

Sự thật chứng minh rằng đã không kịp nữa.

Trữ Khâm Bạch cũng không có ý định so bì với phóng viên xem ai biết trốn hơn, bị chặn lại xong thì cũng dừng lại.

Mùa đông ở Bắc Kinh khá khô hanh, tất cả các phóng viên đều đội mũ và quần khăn quàng cổ đến mức không nhìn rõ mặt, bàn tay cầm dụng cụ và thiết lạnh buốt nhưng vẫn kiên trì hỏi: "Anh Trữ, có thể tiết lộ một chút về kết quả của lần tổng duyệt cuối không?"

Trữ Khâm Bạch đút tay trong túi, "Có thể chờ thông báo chính thức."

"Còn nội dung và hình thức của tiết mục thì sao?"

"Đến lúc đó xem truyền hình trực tiếp đi."

Không hỏi được gì cả, phóng viên cũng không ép buộc, suy cho cùng cũng chưa phải lúc, vốn dĩ phải bảo mật nội dung.

Bên cạnh có phóng viên thay đổi góc độ, hỏi đùa một câu: "Năm nay có phải là đúng lúc sắp xếp được không? Ai đã mời được anh Trữ lên đài vậy?"

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Thay bạn đời của tôi báo đáp ý tốt."

Phương tiện truyền thông: "...???"

Cư dân mạng xem video phỏng vấn sau đó: "...?????"

Sau đó đi nghe ngóng hết chỗ này đến chỗ kia, thế mà lại là mạng lưới quan hệ sâu rộng của Châu tổng.

Năm nay, cùng với việc thân phận của Châu Thanh dần bị bại lộ, mặc dù cậu chưa từng xuất hiện trước công chúng nhưng vẫn được trao cho nhiều danh hiệu như "nhà từ thiện trẻ tuổi kín tiếng nhất", "nhà đầu tư dự án hạng nặng quốc gia" và "tám gương của thời đại" làm cho sự tồn tại của cậu so với bên ngoài càng ngày càng khiêm tốn và bí ẩn hơn.

Nhưng suy cho cùng, thân phận đã bị xác định rồi, có một số việc mà những người có lòng muốn đi nghe ngóng vẫn sẽ nghe ngóng được.

Ví dụ như.

"Bây giờ tôi chỉ muốn cười thôi. Anh Trữ lên chương trình để tìm bà xã à."

"Sao vậy, sao vậy?"

"Nghe nói từ hôm Tết Nguyên đán đến giờ Châu tổng vẫn luôn bận rộn, bận đến mức mà mỗi ngày thức dậy đều không biết mình đang ở khách sạn nào ấy, động một tí là một tháng chả thấy người đâu, đổi thành tôi, tôi cũng sốt ruột nữa là."

"Trời, như vậy thật sự sẽ không ly hôn đấy chứ?"

"Không đúng nha, chuyện này thì có quan hệ gì đến "Đêm hội mùa xuân"?"

"Nói thế này đi, không ít người Châu tổng tiếp xúc đều thuộc giới tài chính kinh tế chủ đạo ở bên trên, thường được gọi là "căn chính miêu hồng" (*). Nói một cách đơn giản, người của Đài Trung ương muốn mời anh Trữ nên đã mượn đến quan hệ bên phía Châu tổng, có lẽ là bên phía Châu tổng không tiện từ chối thỉnh cầu của nhà đài nên anh Trữ mới nói là thay anh ấy báo đáp ý tốt."

(*) căn chính miêu hồng (根正苗红): chỉ những người có xuất thân gia đình tốt, là một cách nói trong thời kỳ cách mạng văn hóa. Đây là một từ ngữ chính trị thường thấy trong thời Mao Trạch Đông, cũng là cách nhấn mạnh xuất thân gia đình "đỏ hay không đỏ", "chính hay không chính" trong thời kỳ chính sách cực tả hưng thịnh. "Căn chính" nghĩa là xuất thân tốt, ví dụ như công nhân, bần nông và hạ trung nông, con em của quân nhân hoặc liệt sĩ, cho rằng con cháu của những gia đình như vậy nhất định sẽ tốt, nhất định sẽ theo cách mạng. "Miêu hồng" nghĩa là "sinh ra trong thời kỳ nhà nước mới, lớn lên dưới lá cờ đỏ", không chịu ảnh hưởng bởi tư tưởng cũ. (giải nghĩa mình mượn từ bạn Miêu tộc thiếu nữ)

"Nổi khổ khi có bà xã vừa hồng vừa chuyện, trọng điểm là vẫn không nhìn thấy người đâu..."

"Vậy nên hai người này thật sự không phải là liên hôn à? Nếu đây là trao đổi tài nguyên giữa đôi bên thì sẽ là mối quan hệ win-win ổn định đấy."

Trong lúc nhiều người đang đoán xem những tin tức này là thật giả, hành trình lúc đầu dự kiến kéo dài hơn nửa tháng của Châu Thanh lại liên tục bị trì hoãn vì khối lượng công việc tăng lên đột ngột.

Mãi đến ngày hai mươi chín mới quay lại Bắc Kinh lần nữa.

Dưới gốc rễ của Hoàng thành, không khí ngày Tết hiện lên vô cùng nồng hậu.

Đường phố rất náo nhiệt với đèn hoa rục rỡ.

Một nhóm người họp xong bước ra ngoài, vừa bước đi vừa bùi ngùi: "Một năm nay trải qua thật đúng là, bận rộn đến tận ngày cuối cùng."

Người bên cạnh an ủi: "Tốt xấu gì cũng kết thúc vào ngày cuối cùng rồi, chúng ta có thể an tâm đón năm mới, vẫn có thể về nhà ăn cơm đoàn viên với gia đình."

"Nói cũng đúng, so với những ngành nghề vẫn bận rộn và không có thời gian rảnh trong Tết thì chúng ta đã xem như tốt lắm rồi."

Vài người vừa đi về phía bên đường vừa nói chuyện, nhìn Châu Thanh đi bên cạnh không nói gì, trong đó có người hỏi: "Hôm nay Châu tổng cũng về à?"

"Hôm nay không về." Châu Thanh vừa cười vừa lắc đầu.

Người đặt câu hỏi bị vỗ một cái, phản ứng lại được: "Cũng đúng nhỉ, ảnh để Trữ cũng đang ở Bắc Kinh, có phải là cậu còn phải vào hội trường quay "Đêm hội mùa xuân" không? Ôi, ghen tị thật."

Những người này bình thường đều là lãnh đạo và ông chủ với bên ngoài, sắp sang năm mới rồi nên những gì bàn luận không còn tràn ngập giá trị và số liệu kinh tế nữa mà chỉ xoay quanh chuyện vợ con ăn gì vào đêm giao thừa, nội dung khá thực tế.

Bọn họ đều có ấn tượng tốt về Châu Thanh.

Không chỉ là vì uy tín nổi lên nhanh chóng của cậu trong năm nay, mà sau khi tiếp xúc sẽ nhận ra rằng cậu có những quy tắc riêng khi đối xử với mọi người, là kiểu người thật sự làm được việc. Tiến và lùi có giới hạn, làm người khiêm tốn nhã nhặn, đến những điểm mấu chốt quan trọng, lúc đưa ra quyết định cũng sẽ quả quyết và chắc chắn.

Ai lại không thích làm việc với một người như vậy chứ?

Trong bất kỳ lĩnh vực nào, với một tâm tính như vậy, trong tương lai sẽ không thể tề đi đâu được hết.

Cộng thêm biết được về hôn nhân giữa cậu và ảnh đế Trữ.

Vốn dĩ có một loại cảm giác rằng vẽ ra một vòng tròn mà sẽ không tiếp xúc tới được, nhưng trên thực tế thì hoàn toàn không phải vậy, thế nên khi làm việc cùng nhau rồi, hảo cảm gần như sẽ từ từ tăng lên.

Đúng lúc này, một chiếc ô tô bên đường lái tới.

Đó là chiếc xe mà trước đó Trữ Khâm Bạch đã từng lái ở Bắc Kinh, chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen.

[Click để xem ảnh](#)

(Rolls-Royce Phantom với giá lăn bánh ở Việt Nam tầm 52 tỉ chứ khum nhiều hết =))))))

Hạ kính xe xuống, Trữ Khâm Bạch chống khuỷu tay lên cửa kính xe, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh Châu Thanh.

Trữ Khâm Bạch bình tĩnh chào hỏi mọi người.

Những người khác lần lượt cười trêu chọc: "Anh Trữ bận như vậy mà không quên đến đón Châu tổng, xem ra CCTV hôm nay không diễn tập à?"

Trữ Khâm Bạch vươn bàn tay ra ngoài cửa sổ xe, gõ lên cửa xe bên ngoài, nhìn Châu Thanh, cau mày nhắc nhở: "Lên xe, mặc ít như vậy không sợ lạnh à?"

Gọi người xong mới quay đầu lại cười trả lời: "Diễn tập kết thúc rồi."

"VẬY ĐẾN LÚC ĐÓ BỌN TÔI PHẢI THỬ SẴN TRƯỚC TV ĐỂ XEM ĐÚNG GIỜ RỒI."

Trữ Khâm Bạch nói cảm ơn vì đã ủng hộ, trạng thái tùy ý cũng không có chút cảm giác xa cách nào.

Châu Thanh leo lên ghế phó lái, đối mặt với cửa sổ xe ở bên Trữ Khâm Bạch, thêm vào một câu: "Lý tổng, Vương tổng, chương trình đều chiếu vào buổi tối, ngày Tết nếu không có việc gì thì chi bằng dẫn người nhà cùng đi xem phim đi."

Những người được cậu gọi đều bật cười.

"Tôi nói này Châu tổng, cậu quảng bá gì mà dốc sức thế, chỉ với sức ảnh hưởng này của anh Trữ trong giới điện ảnh thôi, người bình thường còn theo không kịp kìa."

"Nhưng mà bọn tôi nhất định sẽ bao hết để ủng hộ! Có phải không?"

Châu Thanh cười nói: "Các vị đi chậm thôi, chúc mọi người năm mới vui vẻ trước, năm sau chúng ta gặp lại."

"Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới."

"Năm sau gặp."

"Trước Tết Châu tổng cũng vất vả rồi, trong Tết hãy nghỉ ngơi thật tốt."

Trữ Khâm Bạch thay Châu Thanh đáp lại mấy câu, đóng cửa xe để chặn lại hoàn toàn gió lạnh bên ngoài.

Đã hơn mười ngày hai người không gặp nhau rồi.

Trữ Khâm Bạch tăng nhiệt độ trong xe lên, nghiêng đầu hỏi cậu: "Còn lạnh không? Sao lại không mặc thêm một cái áo đi?"

"Nhiều lắm rồi." Châu Thanh tháo găng tay da trên tay ra, chạy qua nhiều nơi như vậy mới chân chính cảm nhận được, "Gió Bắc Kinh đặc biệt lạnh hơn một chút, trước khi đến đây, ở phía Nam cũng không cảm thấy như vậy."

Trữ Khâm Bạch kiểm tra nhiệt độ trên tay cậu, đặt hai tay cậu vào nhau rồi bọc trong lòng bàn tay, nói: "Ngày mai dự kiến sẽ có tuyết nên mới lạnh như vậy."

Châu Thanh để cho anh nắm tay, sau nhiều ngày liên tục làm nhiệm vụ nặng bỗng chốc thả lỏng, Châu Thanh cũng cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết. Cậu thả lỏng ngồi đó, nhìn con đường gần như không còn xe cộ, trên những cây ngô đồng đã được cắt tỉa chỉ còn thân cây bên đường đều được treo đèn lồng đỏ và giấy màu đã cắt, là một khung cảnh vui tươi.

Châu Thanh ngồi thẳng người dậy, hơi nghiêng về phía trước, bùi ngùi: "Thật tuyệt."

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu nhìn đôi mắt sáng ngời của cậu lúc này, cười hỏi: "Cái gì thật tuyệt?"

Châu Thanh ra hiệu ra bên ngoài: "Thời đại này thật tuyệt, tổ quốc thật tuyệt, sông núi tráng lệ, thiên hạ thái bình."

"Xem ra chuyến đi này đã gạt hái dồi dào nhỉ?"

"Đúng vậy." Châu Thanh thừa nhận.

Những chuyến công tác nước ngoài trước đây về cơ bản đều có những nội dung công việc khác, cậu chưa bao giờ có thời gian để tập trung và trong lòng không chạy theo điều gì để tìm hiểu sự phát triển trong nước, nhìn những phong tục tập quán ở các nơi khác nhau, hiểu rõ về tình hình kinh tế địa phương.

Đi để tiếp thu và học hỏi, để cảm nhận những thay đổi chuyển biến từng

ngày.

Trữ Khâm Bạch hiểu được tâm tình của cậu, cũng hiểu sự bồi hồi của cậu càng sâu sắc và chân thành hơn vô số người khác.

Anh niết ngón tay cậu, nói: "Có thể cho em thấy được ngày này mới là thật sự rất tốt."

Châu Thanh ẩn sâu trong thời đại mới, tầm nhìn của cậu về việc đối đãi với sự vật không giống với xuất phát điểm của người khác, khả năng, tâm tình, v.v... đều là kết quả tất yếu của việc cậu đi đến bước đường này.

Mỗi lần Trữ Khâm Bạch nhìn thấy cậu đều có một sự chân thành mới mẻ từ tận đáy lòng đối với hết thảy mọi thứ trong thời đại này, anh chỉ cảm thấy mình cho đi quá ít, đối xử với cậu chưa đủ, hy vọng từ bây giờ cậu sẽ không thấy lại cảnh tượng loạn thế nữa, những nhận thức đối với thế giới chỉ còn lại sự nhiệt liệt và phồn thịnh.

Châu Thanh nghĩ tới gì đó, thu tầm mắt lại rồi lấy thứ gì đó từ trong túi ra, nghiêng người thắt vào cổ tay trái của Trữ Khâm Bạch.

"Cái gì đây?" Trữ Khâm Bạch cúi đầu nhìn một cái rồi hỏi.

Châu Thanh vừa thắt dây đỏ vừa nói: "Nút bình an, còn được gọi là hoài cổ, mấy ngày trước đi công tác có gặp được ông chủ về ngọc ở Vân Quý (Vân Nam và Quý Châu), đây là một đồ vật trong bộ sưu tập của ông ấy, đã tìm đại sư khai quang (*) rồi."

(*) khai quang điểm nhãn (gọi tắt là khai quang) là thủ tục để linh vật nhận chủ nhân. Quá trình khai quang sẽ bao gồm lễ cúng, khấn và đọc thông tin chủ nhân. Có thể có thêm thủ tục "mở mắt" cho linh vật, gọi là "điểm nhãn". Sau khi khai quang, linh vật sẽ nhận và phù trợ cho chủ.

Loại ngọc màu băng pha mực vô cùng hiếm, lấp lánh trơn bóng, đeo lên tay làm cho anh càng thêm nổi bật.

(*) lục quá trời mới kiếm được ảnh minh họa cho cái nút bình an này =))) đại khái nó sẽ có một viên ngọc được cắt theo hình tròn có một cái lỗ nhỏ, người ta sẽ xỏ dây vào làm dây chuyền hoặc vòng tay. Hình dưới này là y chang cái mô tả ở trên luôn là có dây đỏ với viên ngọc màu xanh có hơi loang loang như mực (bản gốc nó là 冰墨色 nha mình không biết gọi tiếng Việt là màu gì nữa)

[Click để xem ảnh](#)

Sau khi Châu Thanh buộc xong thì hài lòng mỉm cười, ngẩng đầu lên: "Quà công tác."

"Món quà này của em không hề rẻ." Trữ Khâm Bạch cảm giác được cổ tay có hơi trĩu xuống, cảm giác trĩu xuống này lại giống như nặng nề buộc vào trong tim, anh không nhìn được nổi vầng vương và tâm ý thẳng thắn này, nhẹ giọng hỏi: "Sao lại đột nhiên nghĩ đến việc tặng cái này vậy?"

Châu Thanh ngồi trở lại, cười nhạt: "Lúc trước anh nói việc xét duyệt chương trình "Đêm hội mùa xuân" rất nghiêm ngặt, em vốn chỉ thuận miệng giới thiệu một câu cho các anh làm quen để thúc đẩy lần hợp tác này thôi, Kiều tổng kia còn có quan hệ với hai trợ lý đạo diễn của "Đêm hội mùa xuân", cũng không ngờ anh sẽ thật sự lên. Nhưng bây giờ lần tổng duyệt cuối cũng không phải đều đã xong rồi à."

Trữ Khâm Bạch nhìn về phía trước, "Tìm đến em cũng là việc anh không ngờ tới."

Châu Thanh bật cười: "Chúng tôi người ta thật lòng muốn mời được anh."

Trữ Khâm Bạch lại hỏi: "Nhưng việc này có liên quan gì với việc tặng đồ cho anh?"

Châu Thanh: "Nút bình an xua đuổi ma quỷ và trừ tà, ngụ ý thuận buồm

xuôi gió và đi lại bình an. Năm nay anh cũng bị thương, em mới nghĩ đúng dịp cuối năm, trước khi quay phim không phải các anh đều chú trọng thấp hương cúng thần sao? Ngày mai phim sẽ lên sóng, anh còn phải lên "Đêm hội mùa xuân", một ngày quan trọng như vậy, cái này cũng rất thích hợp."

Trữ Khâm Bạch hơi xoay vô lăng, dừng xe ổn định bên đường.

Châu Thanh nhìn xung quanh, "Sao vậy?"

Trữ Khâm Bạch cởi dây an toàn, nghiêng người tới gần, đặt tay lên lưng ghế, "Châu tổng."

"Anh có chắc có thể đỗ xe ở đây không?" Sự chú ý của Châu Thanh vẫn đặt ở xung quanh, nhắc nhở: "Em nghe nói cuối năm có không ít người bị cảnh sát giao thông phạt, nếu như hôm nay anh bị bắt thì ảnh hưởng sẽ rất lớn."

Trữ Khâm Bạch đưa tay ra giữ lấy mặt cậu, xoay người cậu lại, vẫn không quên trả lời: "Mặc dù chỗ này đúng là có thể đỗ lại, nhưng cho dù có bị bắt, không phải có em cùng mặt mặt sao?"

"Cái này có phải chuyện gì mặt mặt đâu." Châu Thanh kéo cổ áo anh lại gần, gần như mặt chạm mặt, lại đưa tay vuốt phẳng chỗ bị kéo nhăn nheo cho anh, ngược mắt lên nói một cách chính trực, nhẹ giọng: "Phải tuân thủ pháp luật nha, anh Trữ."

Trong lúc gọi "anh Trữ", hơi thở gần như phả vào bên môi.

Là cố ý.

Đã nửa tháng rồi không gặp được người.

Lại còn tặng quà, lại làm ra động tác nhỏ này.

Xương hàm trên má ảnh đế lớn Trữ bị cắn đến mức có hơi nhô ra, nhướn cao mày: "Khiêu khích anh à?"

"Không dám." Dáng vẻ Châu tổng lúc này đã chuyển từ chế độ làm việc sang thả lỏng đến mức tự nhiên khi ở riêng tư, bắt chước anh nhướn mày, cười nói: "Đang là ban ngày ban mặt, em cũng không thể làm gì anh, khiêu khích anh đâu ra?"

Kết quả là bị người kia đè lên lưng ghé rồi hôn sâu.

Nhớ nhung biến thành hiện thực.

Miếng ngọc lạnh lẽo va vào xương quai xanh của Châu Thanh, phản chiếu làn da dần dần đỏ lên, sự mờ ám dần dần nóng lên trong không gian nhỏ bé.

Châu Thanh cũng là người bình thường, có cảm xúc, có dự.c vọng, có ngông cuồng, có tham lam.

Cho phép mình đắm mình trong chút an ủi của cuộc gặp lại sau một thời gian dài trước Tết, được bao quanh bởi hương thơm sạch sẽ và lành lạnh trên cơ thể Trữ Khâm Bạch, cậu liền cảm thấy yên tâm thoải mái khi nghỉ ngơi ở đây.

Qua một lúc lâu, cuối cùng Trữ Khâm Bạch cũng lùi về phía sau một chút.

Châu Thanh giơ tay nhẹ nhàng túm và vò mái tóc ngắn sau gáy anh, cười nói: "Anh Trữ, khán giả khắp cả nước đều sẽ theo dõi, ngày mai suôn sẻ nhé."

Trữ Khâm Bạch không nói cho cậu biết.

Việc phim lên sóng đối với anh mà nói sớm đã là chuyện bình thường.

Đối với "Đêm hội mùa xuân" bây giờ luôn bị bóc phốt rất kinh khủng hết năm này qua năm khác, thấy Châu Thanh coi trọng như vậy cũng mang tới một định nghĩa mới hơn và sâu sắc hơn.

Trên đường có hai ba người đi bộ.

Ở nơi này có thể nhìn thấy đỉnh Tử Cấm Thành từ xa.

Trữ Khâm Bạch nhắc vật trên cổ tay lên, đặt trước mắt cậu, thấp giọng nói
dông dài: "Tâm ý sâu nặng của Châu tổng, núi sông không dám phụ lòng,
anh cũng quý trọng như vậy."

Chương 95: C95: Hoàn truyện chính

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Gin: chương này đọc trên Wordpress sẽ có chú thích bằng video cụ thể hơn nheeee

- - -

Thời gian chớp mắt đã đến ngày 30 giao thừa, lần đầu tiên Châu Thanh chứng kiến năm mới của thế kỷ mới, từ sáng sớm điện thoại đã bắt đầu đổ chuông không ngừng. Đối tác, nhân viên công ty và ngay cả Châu Khải Tông cũng gọi đến, nói: "Cậu ấy thì bị trùng thời gian, nhưng không phải trước đó con đã nói là ngày cuối cùng không còn việc nữa sao? Tại sao hôm nay cũng không về được vậy?"

Châu Thanh: "Bây giờ còn đang ở Bắc Kinh."

Tình cờ có người phía sau gọi cậu "Châu tổng".

Châu Thanh quay đầu lại, nhìn thấy Trần Đăng Đăng.

Sếp nhà mình có lịch trình vào đêm giao thừa, các thành viên trong ekip đương nhiên cũng sẽ bận theo, cộng thêm việc phim được công chiếu nên còn phải theo dõi số liệu trong suốt quá trình.

Châu Thanh ra hiệu cho đối phương đợi một lát, nói với Châu Khải Tông:

"Ba, bây giờ Châu Tùng cũng thay đổi rất nhiều rồi, không đến mức hoàn toàn không đảm đương được việc. Nếu năm sau có thể đạt được thành tích, con dự định sẽ dần dần để cho cậu ấy tham gia vào một phần nghiệp vụ của công ty."

Châu Khải Tông hiển nhiên có hơi do dự: "Nó có được không? Có phải là con bận quá không? Nếu sức khoẻ thật sự không tốt thì ba quay lại công ty đảm đương một phần cho."

"Sức khoẻ con khá tốt, cũng không phải là quá bận." Châu Thanh đứng bên cửa sổ, "Cậu ấy dù sao cũng phải trưởng thành mà."

Châu Khải Tông thở dài nói: "Một người làm anh như con còn xứng đáng với chức vụ hơn ba."

Châu Thanh mỉm cười, không phải là xứng đáng với chức vụ mà là bây giờ Châu Tùng sợ cậu muốn chết, Châu Thanh cũng không sợ cậu ta gây ra thêm chuyện.

Thứ hai, mặc dù người này có một người mẹ không đáng tin cậy, về mặt tính cách cũng có nhiều khuyết điểm nhưng tốt xấu gì lúc ban đầu cũng vì lấy lòng Châu Khải Tông mà những gì học được ở trường đại học cũng xem như vững chắc, kinh nghiệm làm việc cũng có chút từng trải.

Nếu thật sự có thể nâng đỡ cậu ta, Châu Thanh cũng sẽ không đến mức gây khó dễ cho cậu ta.

Châu Thanh nói: "Ba, năm mới vui vẻ, ba cứ đón Tết thật thoải mái đi, hai ngày nữa quay lại thăm ngài."

"Được, bản thân ở bên ngoài cũng phải chú ý."

Mối quan hệ cha con này tuy không sâu sắc nhưng cuối cùng vẫn là vì thay đổi, vì sự phát triển trong một thời gian dài như vậy của công ty nên cũng đã duy trì được đáng vẻ như hiện tại, có một số chuyện để nói, có nhiều đồ thứ để tán gẫu.

Châu Thanh không biết rốt cuộc là có bao giờ Châu Khải Tông cảm thấy kỳ lạ hay chưa.

Nhưng mỗi duyên cha con này cuối cùng sẽ không phai nhạt.

Châu Thanh cắt điện thoại đi, quay đầu lại.

Trần Đăng Đăng tiến lên trước: "Xuất phát thôi ạ?"

"Đi thôi." Châu Thanh vừa nhấc chân đi ra ngoài vừa nói: "Ông chủ của các cô chỉ đi sớm có một tiếng, thời gian vẫn kịp chứ?"

"Kịp ạ, kịp ạ." Trần Đăng Đăng gật đầu nói: "Tiết mục của anh Trữ nằm ở rất xa đằng sau, chúng ta đi qua ít nhất cũng phải đợi ba bốn tiếng."

Châu Thanh có hơi tò mò: "Nội dung tiết mục của anh ấy rốt cuộc là gì vậy?"

Trần Đăng Đăng nhát gan: "Anh Trữ không nói cho anh Châu anh biết, em làm gì có gan mà nói."

Châu Thanh nghe giọng điệu này của cô cũng không phải là không thể tiết lộ, nhưng cho đến bây giờ, cậu thật sự hoàn toàn chưa hề hỏi đến một chút nào.

Trong lịch sử phát triển gần bốn mươi năm của "Đêm hội mùa xuân", Châu Thanh cũng đã nghe ekip của anh tám chuyện mới mơ hồ biết rằng trên mạng bây giờ còn có một kiểu nói, nói rằng

"Đêm hội mùa xuân" đã từ một buổi lễ văn hoá long trọng kiểu lớn phát triển thành nơi mà ngày nay được gọi là "nhà máy mạ vàng" cho các minh tinh.

Vô số người chen nhau vỡ đầu để được lên sóng, những năm gần đây có không ít lưu lượng và minh tinh đang nổi tiếng, cũng có thể xem như một kiểu chạy theo thời đại.

Châu Thanh hoàn toàn không nghĩ tới những thứ này cho đến khi cậu thật sự ngồi trong hội trường và cảm nhận được không khí đó của lễ hội.

Vị trí của cậu không dễ thấy, ở giữa gần phía trước.

Xung quanh có những công ty và các nghệ sĩ.

Trong trường quay khổng lồ, vô số người cùng tham gia vào sự kiện hoành tráng.

Các tiết mục bao gồm từ hát múa cổ điển đến ba lê hiện đại, từ những tiểu phẩm hài hước đến hý khúc truyền thống, những chỗ buồn cười sẽ được người bên cạnh dẫn dắt thảo luận một hai câu, lúc cần vỗ tay sẽ vỗ tay một cách chân thành, Châu Thanh hoàn toàn chìm đắm vào trong bữa tiệc văn hoá này.

(Mình có coi tua sơ sơ thấy chương trình này nó hoành tráng lắm mọi người =))) nó sẽ chiếu dạng live từ 8h tới 12h đêm mỗi 30 Tết hằng năm với đủ tiết mục khác nhau chứ không phải kiểu quay từ trước rồi diễn mỗi Táo Quân với có vài tiết mục hát như bên mình, mình nhúng nhẹ cái link 1 tập của "Đêm hội mùa xuân" năm nay mọi người coi thử cho biết nhen =)))

Có đủ khâu rút thăm trúng thưởng khác nhau cộng thêm các cuộc phỏng vấn trong hội trường.

Thời gian bất giác cứ thế trôi qua.

Điều mà Châu Thanh có cảm nhận sâu sắc nhất trong giai đoạn sau chính là lúc MC trong hội trường bước xuống phỏng vấn các vị tướng có công với quốc gia, nhìn khuôn mặt già nua của bọn họ, nghe bọn họ kể về trải nghiệm đi qua đạn đạo và khói lửa.

Châu Thanh đều không quen biết nhưng lại dâng lên một luồng nhiệt huyết tràn đầy trong lồng ngực.

Cảm giác này khá kỳ diệu.

Nếu thời gian quay trở lại thời điểm cậu tỉnh dậy ở thế giới này, cậu mãi mãi sẽ không bao giờ ngờ tới ngày này.

Bản thân là một người làm kinh doanh, mượn thân phận người nhà của một ảnh đế trong giới giải trí, trông như một hình tượng trẻ tuổi hòa nhập hoàn toàn với xã hội hiện tại, dưới sân khấu của "Đêm hội mùa xuân", cậu lắng nghe các cựu chiến binh kể chuyện về những năm tháng mà chính mình đã từng trải qua.

Phân đoạn phỏng vấn kết thúc, lúc này Châu Thanh mới nhận ra đã đến tiết mục áp chót thứ hai.

Trước tiên, MC trêu chọc về tin tức lan truyền trên mạng rằng ảnh đế Trữ mắc "bệnh ngôi sao", nhóm chương trình đến mời ba lần đều bị từ chối khiến cho toàn bộ khán phòng phải cười phá lên. Ngay sau đó, MC lại nói: "Chúng ta đều biết anh Trữ sinh ra là để làm diễn viên, diễn xuất tuyệt vời, việc đầu tư kinh doanh cũng thuận buồm xuôi gió nhưng lại chưa bao giờ tham gia các hoạt động giải trí và biểu diễn nghệ thuật. Nói như vậy thì giống như chúng ta đang cưỡng ép bắt cóc anh ấy nhỉ. Nhưng ai biểu làm mọi người mong chờ chứ, phải không? Haiz, lần này chúng tôi đã tìm một cách khác, mời được người đến đây rồi."

Lúc này, hàng chục triệu khán giả theo dõi ống kính trực tiếp của đạo diễn quét qua dưới sân khấu, dừng lại ở một vị trí nào đó thêm hai giây.

Người trong ống kính tập trung nhìn lên sân khấu, hoàn toàn không nhận thấy điều gì bất thường.

Nhưng số lượng lớn cư dân mạng đang hóng trong phòng livestream của "Đêm hội mùa xuân" không thành thật được như những người ngôi canh trước TV, chỉ định hoà chung không khí của ngày lễ truyền thống, bọn họ luôn là những người chiến đấu ở tuyến đầu, biết thảo luận nhất, ánh mắt cũng sắc bén nhất.

Bão bình luận ban đầu vốn chỉ là những câu như "Cuối cùng cũng đợi được rồi, buồn ngủ quá", "Mấy năm rồi tôi không xem "Đêm hội mùa xuân" chỉ để chờ tiết mục này thôi", "Thật khó tưởng tượng anh Trữ sẽ biểu diễn cái gì, tẩu nói sao? Tôi sẽ cười chết mất", "Hình tượng lạnh lùng nhiều năm một lần sụp đổ", "Chắc là hát nhĩ? Khá là an toàn, tôi nghĩ vậy."

Ngay giây sau, phong cách bão bình luận đột ngột thay đổi.

"Đạo diễn!!! Quay ống kính trở lại cho tôi! Mịa nó đẹp trai quá!"

"Thật đúng là nhìn cái là thấy, người ngồi ở chính giữa kia, khí chất quá là ưu việt! Một giây, tôi muốn biết anh ấy là ai!"

"Đạo diễn nhất định sẽ không tùy tiện cắt vào như vậy, vừa mới nhắc đến ảnh đế người ta đã quét qua, không lẽ là... Châu Thanh??"

"Phòng ngự sụp đổ rồi, vì sao lâu như vậy rồi mà fan hâm mộ thấy người còn phải đoán!! Tại sao! Bởi vì ảnh đế Trữ không chịu nhả ảnh ra cho người ta xem!"

"Screenshot, screenshot, screenshot, chụp ảnh màn hình mau lên."

"Nếu thật sự là Châu Thanh, vậy thì đạo diễn à, chú đúng là hiểu cư dân mạng đấy."

"CCTV mãi đỉnh!"

Tại địa điểm không giống như bên ngoài, việc Châu Thanh xuất hiện trong ống kính, có lẽ có người chú ý tới nhưng cũng sẽ không có phản ứng gì.

Sự chú ý của Châu Thanh vẫn luôn đặt trên sân khấu.

MC vẫn đang nói: "Nhưng nếu anh Trữ đã tới rồi thì tiết mục nhất định sẽ rất đặc biệt. Tiếp theo đây, kính mời mọi người đón xem tiết mục biểu diễn nhạc cụ quy mô lớn "Hồng nhan" đặc biệt lên kế hoạch cho "Đêm hội mùa xuân" và được thiết kế bởi chính anh Trữ."

Trong khi mọi người vẫn còn đang nghi hoặc thì đoạn nhạc đầu tiên đã ngân vang.

Bối cảnh vốn được bao phủ bởi tấm vải đen ở phía trên dần dần được hé lộ.

Với hiệu ứng hình ảnh đa chiều, trên màn hình lớn dần dần hiện ra, núi cao nước chảy, xanh thẳm nghìn năm, là bức tranh giang sơn mệnh mông vô tận.

Châu Thanh ngồi dưới sân khấu, có thể nghe thấy những người xung quanh ngẩng đầu lên thán phục.

Bên tai cũng có tiếng nghi hoặc, người đâu? Sân khấu dần dần di chuyển từ phía sau ra phía trước, khói trắng dần dần tản đi, bốn năm người xếp thành một đội, vừa nhảy vừa gõ theo nhịp trống trong tiếng nhạc, những gì bày ra trước mắt mọi người là dàn biên chung (*) lớn nhất và hoàn chỉnh nhất được khai quật ở trong nước cho đến nay.

(*) biên chung (编钟): là một nhạc cụ cổ xưa của Trung Quốc bao gồm một bộ chuông đồng, được chơi bằng giai điệu. Những bộ chuông này được sử dụng làm nhạc cụ đa âm và một số trong những chiếc chuông này đã có niên đại từ 2.000 đến 3.600 năm.

[Click để xem ảnh](#)

Người lúc đầu đứng sau giá biên chung mặc áo sơ mi trắng và quần tây, ăn mặc theo kiểu hiện đại tiêu chuẩn. Anh ẩn mình phía sau, dùng dùi gõ gõ vào chiếc chuông đồng, từ trái sang phải dần lộ ra hình dáng.

Tiếng chuông vừa vang lên, kim thanh ngọc chấn (*).

(*) kim thanh ngọc chấn: chỉ âm hưởng vang dội, hài hoà, đồng thời thể

hiện tri thức một người uyên bác mới có thể tinh thông mọi việc.

Phối hợp với sự hoà hợp của các nhạc cụ khác ở xung quanh, màn ảnh ở sau lưng, Vạn Lý Trường Thành thời Tần và Hán, nhà Đường nghìn năm, từng khung cảnh tươi đẹp lần lượt hiện ra, người nửa ẩn nửa hiện mang đến ảo giác đan xen giữa thời gian và không gian, như thể lang thang trong sân vắng hàng ngàn năm.

Âm nhạc đột nhiên thay đổi, người đó di chuyển từ trước ra sau, khung cảnh cũng thay đổi từ cuối đời nhà Thanh sang tiếng lửa đạn súng nổ, từ những ống khói thép ngay trước mắt cho đến những tòa nhà chọc trời thời cận hiện đại. Âm nhạc từ hào phóng đến bi tráng cho đến mênh mông, ngoại trừ chấn động ra thì không còn cách hình dung nào khác.

Tiết mục không chỉ là diễn tấu nhạc cụ mà đạt được sự dung hợp bối cảnh rất tốt, mang tính chất trình diễn.

Sự tồn tại của Trữ Khâm Bạch, từ che giấu cho đến xuất hiện, từ tấu chậm cho đến tấu nhanh, một nhịp gõ cho đến hai nhịp gõ, anh không phải là sự tồn tại nổi bật nhất trong bức tranh đó nhưng lại khiến cho mọi người vô thức đặt sự tập trung vào vị trí của anh trong từng giây.

Đây có lẽ cũng là chất riêng bẩm sinh đậm nét nhất trên người anh với tư cách là một diễn viên.

Gần bốn phút biểu diễn.

Nếu có người luôn túc trực xem livestream thì sẽ nhận ra trên màn hình là hàng loạt các dấu chấm than.

"Đỉnh vãi rồi đó, thị giác này, ý cảnh này, âm nhạc này, tôi sẵn lòng xem đây là tiết mục tuyệt nhất trong "Đêm hội mùa xuân" năm nay!"

"Lên hot search là cái chắc."

"Tôi ngu người luôn rồi, mấy cái tấu nói hay tiểu phẩm từng nói đâu?"

"Không ngờ anh lại là một anh Trữ như vậy? Mẹ tôi vừa hỏi người đàn ông trên sân khấu vừa rồi là ai? Tôi nói mẹ à, mẹ đừng để bị lừa, tính tình của người đàn ông này tệ muốn chết, không xứng làm con rể mẹ đâu hahaha."

"Mặt mũi đâu rồi? Nhưng thật ra mẹ tôi cũng hỏi, tôi nói chiều nay mẹ vừa mới xem phim của người ta xong... Bà tôi ở bên cạnh cực kỳ sốc, nói là cái người đàn ông đánh vợ và phá sạch tài sản gia đình trong phim đấy hả? Thế thì không được, không được."

"Ha ha ha ha ha ha ha ha."

"Thật ra tiết mục "Ba ơi, con về rồi" trước đó cũng rất hay, cái đó thì cảm động, còn tiết mục này của anh Trữ đặt ở áp chót cũng thật phù hợp."

"Chỉ có thể nói là, rất không Trữ Khâm Bạch."

"Kể từ khi có một bà xã chuyên tâm phát triển doanh nghiệp dân sinh, con đường này của anh để Trữ ngay thẳng đến mức tôi cũng không nỡ nhìn."

"Bây giờ anti-fan muốn bôi đen anh ấy e là phải cân nhắc hai ba giây đấy."

"Sắp kết thúc rồi."

"Tôi sẽ tua lại xem."

"Này, trên màn hình lớn kia là gì vậy?"

Màn trình diễn trên sân khấu đã đi đến nửa phút cuối cùng.

Cuộn tranh thịnh thế này đã trải ra đến khúc nhạc cuối cùng, tiếng nhạc kéo dài rồi dần dần chậm lại.

Theo nhịp gõ chậm rãi của người đứng trước giá biên chung, một tiết tấu ngân vang lên thánh thót, trên màn hình lớn dần dần xuất hiện vài dòng chữ, bên cạnh phụ đề là hình chiếu một tờ giấy viết thư màu vàng.

Là nét bút mà Châu Thanh từng ca ngợi là rất mạnh mẽ và có khí thế.

"Thư gửi quân" (*)

Hồng nhận sẽ quay trở lại phương Bắc khi mùa đến, nhưng tất cả núi sông mà nó từng thấy vẫn sẽ ở đó.

Đoán rằng hẳn là em sẽ rất thích.

Sau này sẽ cùng em đi trải nghiệm khói lửa của món nướng uống cùng bia ven đường, sự thoải mái của cuộc trò chuyện đêm bên lò sưởi, ngày trôi rất chậm, thời gian rất chậm, lời chúc năm mới cũng rất đơn giản.

Năm năm tháng tháng có được ngày hôm nay.

Khoẻ mạnh bình an, nhớ về quá khứ, cũng mong đợi vào tương lai.

—— Gửi quý ngài đến từ năm 1945 kia.

(*) chữ "quân" này ai đọc cổ trang nhiều cũng biết là từ ngày xưa để gọi anh, ông, tôn xưng với người khác hoặc cũng xưng với chồng đồ đó, nếu dịch ra tiếng Việt thì là từ "chàng" =))) bản gốc tác giả để chữ "quân" chắc là cố tình nên mình giữ nguyên luôn chứ đổi thành "người" thì có khi lại không đủ tình

Bất kể là tại địa điểm hay online đều có những cách diễn giải khác nhau về bức thư này.

"Chắc là một kiểu xưng hô nhỉ, bất kể là chủ đề của bộ phim công chiếu hôm nay hay là của tiết mục này, một bức thư như vậy cảm thấy rất thích hợp."

"Năm 1945, tặng cho nhân vật sao?"

"Bất kể có ý nghĩa gì, tôi chỉ muốn nói rằng mười giây cuối cùng anh ấy đứng gõ trước biên chung, quả thật như phong thần vậy, có được không? Tâm tình không giải thích được."

Vốn dĩ Châu Thanh đang hoàn toàn đắm chìm trong phần trình diễn này, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo Trữ Khâm Bạch.

Mãi cho đến mười mấy giây cuối cùng kia, cậu trực tiếp đứng hình, nhìn vào màn hình và cả người đã viết bức thư này.

Sau khi kết thúc, anh được MC giữ lại để phỏng vấn, mỉm cười nói vài câu chúc Tết, Châu Thanh ở dưới khán phòng thế nhưng trong lòng lại tràn đầy, rất lâu không thể bình tĩnh lại.

Đến mức mà ở tiết mục hợp xướng lớn lúc sau, Châu Thanh cũng không thể nhập tâm được.

Khi cùng những người dưới khán đài đứng dậy, tay Châu Thanh đột nhiên bị một bàn tay từ phía sau nắm lấy, cậu đột nhiên quay đầu lại, người vừa mới đứng trên sân khấu cách đây không lâu đột nhiên xuất hiện ở phía sau.

Trữ Khâm Bạch thấy cậu trợn to hai mắt thì bật cười: "Sao vậy?"

"Anh... Sao lại xuống đây rồi?" Phản ứng của Châu Thanh có hơi chậm.

"Cũng sắp kết thúc rồi." Bên ngoài bộ quần áo vừa rời trên sân khấu của Trữ Khâm Bạch có khoác thêm một chiếc áo khoác dài, anh giơ tay cởi chiếc khăn quàng màu đỏ quanh cổ xuống rồi quàng lên cổ Châu Thanh, ghé sát vào tai cậu, "Đi thôi."

Sau đó Châu Thanh liền ngơ ngác được anh dẫn đi, cậu theo anh ra khỏi trường quay truyền hình trong nhiều ánh mắt mang theo ý cười ở xung quanh.

Lúc ra ngoài thì trợ lý đang cầm đồ đuổi theo và đuổi kịp bọn họ ở cổng.

"Anh Trữ, Châu tổng." Trần Đăng Đăng hét lên từ phía sau, "Xe còn chưa đến nữa mà."

Châu Thanh quay đầu lại rồi lại nhìn lớp tuyết đã phủ bên ngoài cửa kính, mỉm cười nói: "Không sao đâu, bọn tôi đi dạo chút thôi."

Trữ Khâm Bạch nói với trợ lý của mình: "Không phải cô nói năm nay sẽ không về Lam Thành sao? Muốn đến nhà người chị kia của cô đón năm mới đúng không, người ta ở Bắc Kinh, bây giờ cho cô nghỉ luôn, đi đi."

"Hả?" Trần Đăng Đăng phản ứng lại mất một giây, kinh ngạc, "Thật sao ạ?"

Trữ Khâm Bạch gật đầu, "Nếu không thì còn giả được à? Bao lì xì ở chỗ chị Phạm của cô, nhắc những người khác nữa, sau mười hai giờ nhớ đòi chị ấy."

Trợ lý suyt thì nhảy cẫng lên, hưng phấn nói: "Vâng ạa."

Chạy được hai bước lại quay đầu lại vẫy tay về phía này: "Anh Trữ, Châu tổng, chúc mừng năm mới!! Phòng vé của anh Trữ bán đắt! Châu tổng công việc thuận lợi!"

Châu Thanh mỉm cười: "Đi đi, nhìn đường kìa."

Sau khi bước ra khỏi cửa, tuyết lớn ập đến.

Châu Thanh đứng trên bậc đá, ngẩng đầu lên nói: "Tuyết rơi thật rồi này, trước khi khởi hành đến đây còn chưa có."

Trữ Khâm Bạch xoay người kia lại, chỉnh áo cho cậu: "Đã nói sẽ có tuyết thì nhất định sẽ rơi."

Một số nghệ sĩ biểu diễn xong trước đó đã vội vã về nhà và rời đi từ trước, nhưng bây giờ đã gần mười hai giờ, về cơ bản đều đang chờ màn đêm ngược cuối cùng. Sau khi bước xuống bậc đá thì ngược lại không có nghệ sĩ nào cả, đều là những người bình thường ra ngoài để đón năm mới.

Trên bãi đất trống trên đường có một gia đình ba bốn người, có trẻ con chơi đùa với nhau, có những người bạn trung niên đang nói chuyện trên trời dưới đất.

Một đứa trẻ bắt ngờ lao tới, va vào đầu gối của Châu Thanh, Châu Thanh cúi xuống tiện tay đỡ nó một cái.

Mẹ đứa bé chạy tới ôm lấy nó, ngẩng đầu lên nhìn thấy hai người đàn ông đẹp trai trước mặt thì nhất thời sửng sốt, do dự vài giây, trước tiên mở miệng nói với Trữ Khâm Bạch: "Anh là anh Trữ ạ?"

Trữ Khâm Bạch gật đầu với người đó.

Người mẹ trẻ lại nhìn Châu Thanh: "Vậy anh chính là anh Châu?"

"Vâng." Châu Thanh cũng cười thừa nhận.

Người mẹ trẻ: "Em thấy người ta đều nói anh Châu cũng ở trong trường quay truyền hình, thế mà là thật này." Vừa nói vừa bế con lên, chọc cô bé: "Nói "Chào hai chú ạ" đi."

Cô bé đối diện với Trữ Khâm Bạch, ngoan ngoãn gọi: "Chú ơi."

Lúc nhìn về phía Châu Thanh thì sửa miệng: "Anh ơi."

Châu Thanh không nhịn được cười, nhìn Trữ Khâm Bạch, nói: "Anh Trữ, anh cũng không già mà."

"Vui vậy à?" Trữ Khâm Bạch nhéo mặt cậu.

Nhưng Châu Thanh không ngờ đến việc tại sao người ta lại biết cậu ở trong trường quay truyền hình, cậu cũng không hỏi, tạm biệt hai mẹ con với Trữ Khâm Bạch, vừa đi vừa hỏi: "Em còn không biết anh còn hiểu nhạc lý nữa đấy? Học bao lâu rồi?"

Trữ Khâm Bạch nắm tay cậu, "chậc" một tiếng: "Gấp rút học cái không trong lĩnh vực thôi, anh chỉ cung cấp bố trí cảnh và ý tưởng tổng thể, học đánh biên chung vẫn khá khó khăn."

"Em cực kỳ thích tiết mục đó." Châu Thanh dừng lại rồi xoay người lại.

Cậu đứng trước mặt Trữ Khâm Bạch, nhìn anh, hỏi: "Còn bức thư kia là sao? Là CCTV đây, không có vấn đề gì chứ?"

"Đương nhiên không thành vấn đề." Trữ Khâm Bạch đưa tay vỗ nhẹ đồng tuyết nãy giờ rơi trên khăn quàng cổ của Châu Thanh, hơi nghiêng người, "Đó xem như một chút nổi lòng riêng của anh dành tặng cho em."

Châu Thanh không nói chuyện một hồi lâu.

Sự cảm động đó, cậu luôn cảm thấy không cách nào diễn tả bằng lời.

Lúc này, Trữ Khâm Bạch nhìn giờ trên cổ tay: "Mười hai giờ rồi."

Lời vừa dứt, xung quanh vang lên toàn tiếng hoan hô, sau đó là từng chùm pháo hoa chói lọi nổ tung trên bầu trời.

Châu Thanh cũng ngẩng đầu lên theo đó.

Trữ Khâm Bạch mở áo khoác ra bọc người lại, Châu Thanh thuận theo động tác ôm lấy eo anh.

Bọn họ đứng trong đám đông, vào khoảnh khắc này không dễ thấy.

Trữ Khâm Bạch cọ vào cái tai mát lạnh của cậu, nói: "Ngày mai về nhà rồi. Sáng sớm bà cụ đã thu xếp rất nhiều đồ ăn, nói là đưa thẳng người về Thê Viên. Thím Trương và chú Phan ở nhà đã thu dọn xong mọi thứ rồi, bài trí hẳn là rất có không khí. Cũng đừng có ứng phó với mấy ông chủ thường ngày hợp tác cùng em nữa, năm mới hầu hết đều đến để nhờ giải quyết công việc thôi. Chắc là Hứa Triều sẽ đến chúc Tết em, mẹ cậu ta không phải đã nói từ lâu là đã gởi há cáo cho em thử sao? Xem xem mừng Hai hay

mùng Ba lại trở lại thăm ba em, An Nam nhất định sẽ đưa Thịnh Niệm An trở lại, thằng nhóc kia thích em nhất, đến lúc đó anh cả cũng ở đó..."

Châu Thanh lặng lẽ lắng nghe giọng nói của anh.

Mùa đông là một mùa đẹp, mùa thu qua hết, năm tới sẽ đón chào mùa xuân.

Mùa đông trong ấn tượng của Châu Thanh.

Là lớp tuyết dày một khi chân đã lún vào là không kéo ra được hồi còn nhỏ.

Là cục băng sẽ đông lại trong lòng bàn tay tuổi thiếu niên.

Là kết cục không thay đổi được năm 1945.

Nhưng mùa đông hiện tại là mái nhà đang chờ đợi cậu và cậu cũng mong được trở về, là pháo hoa rực rỡ trên bầu trời, là cái ôm trước mặt.

"Anh Trữ."

"Ừm."

"Ba nguyện vọng ở đời, gió dịu dàng thổi thổi, tuyết đón chào mùa xuân, còn nữa, luôn ở bên anh."

Trữ Khâm Bạch ôm chặt lấy người kia, sau khi dự định thì thấp giọng nói: "Đúng vậy, đời này kiếp sau, mãi vẫn chỉ là em."

Tuyết rơi ngày càng lớn.

Xung quanh bị bao vây bởi sự ồn ào nhiệt liệt, trong tác vuông này sương tuyết không lạnh, trong lòng an yên.

- Hoàn truyện chính -

- - -

Gin: thể là hoàn truyện chính rồi ~ lại là chuyên mục tâm sự của người edit =))) sợ có mấy bồ sẽ không đọc ngoại truyện nên mình sẽ sharing ở đây luôn hehe: > Bộ này thì mình quay trở lại tốc độ edit chậm chạp hồi trước, 64 chương đầu thì mình vẫn làm khá nhanh, chỉ trong 23 ngày (15/05/2023 – 07/06/2023), sau đó chắc có vài bạn đã biết là mình khoá page để beta 2 bộ truyện cũ nên không edit tiếp được bộ này mãi cho đến tận đầu tháng 8. Và 36 chương cuối cùng mình đã lết gần hết tháng 8 (01/08/2023 - 29/08/2023) huhu tự thấy mình kém năng suất nên thật đáng buồn là trong sự ngắt quãng này mình cũng đã mất nhiệt đi kha khá với bộ này và 36 chương cuối cũng ráng lắm để lết cho xong chứ mình luôn quyết tâm sẽ không drop ngang: <

Đầu tiên thì mình muốn chia sẻ xíu là gu chọn truyện của mình cũng hên xui lắm =))) thường thì mình sẽ không đọc hết bản raw tiếng Trung trước mà chỉ lướt văn án với sơ sơ vài chương đầu thấy oke hợp gu thì quát chú cũng không rõ tình tiết phía sau ra sao, nên thật ra là lỡ có giẫm phải lồi thì mình cũng là người bất ngờ chứ không riêng gì mấy bạn đọc của mình haha =))) Tuy nhiên thì bộ này lại là một bộ khá ổn áp và mình không bị vả mặt vì bất kỳ tình tiết gì của nó. Thường thì mình hay chia những bộ truyện mình đọc thấy hay ra thành hai loại đó là "truyện tổng thể hay" và "truyện có những chi tiết hay" thì bộ này thuộc loại thứ hai. Bộ này có khá nhiều chi tiết mà mình thấy rất hay và đáng suy ngẫm như là câu chuyện của những nhân vật rất nhỏ như Phạm Trọng Thanh hay Hoa Hồng Trắng, một cảnh nhỏ của nhân vật Thường Chinh mà anh Trữ đóng trong "Mộng phù du" hay những đoạn kể xen kẽ các tình tiết chiến tranh khốc liệt trong quá khứ, v.v... Ở những đoạn đó thì mình cảm thấy khá bồi hồi và phải dừng lại để nghiền ngẫm vì nó đã chạm đến một phần nào đó trong tim mình. Bên cạnh đó, tuy rằng văn phong của tác giả hơi kỳ lạ chút nhưng mình thấy ở những cảnh miêu tả thì chị này viết rất có chất thơ và dùng từ khá hay (nên mới khiến cho tui nhức não mới chuyển ngữ được), kiểu như mình sẽ cảm nhận được mọi thứ sống động ngay trước mắt í, tiêu biểu là những cảnh kể về thời Dân Quốc hay màn biểu diễn của anh Trữ nè, mình chỉ mong sao có người vẽ fanart thui mà rất tiếc là k có huhu =(((Tuyển tình cảm mình cũng thấy phát triển khá ổn, có nhiều cảnh tình bể bình nên mê ơi là mê, cảnh kết

thức truyện chính cũng siêu hay nha nên cho một điểm cộng lớn ❤️

Tuy nhiên thì bộ này cũng có một số điểm hạn chế khiến cho mình cảm thấy nó không được "hay tổng thể" như mình kỳ vọng và đây cũng là một số điểm mà mình thấy các độc giả bên Trung cũng thấy tiếc nuối cho nó vì tác giả xử lý chưa được tốt lắm. Đó là chi tiết tác giả có nói là cả anh Trữ lẫn Châu Thanh đều có lịch trình vô cùng bận rộn nhưng lại không đi sâu để miêu tả xem họ bận những gì, bận như thế nào mà hay lướt qua khá nhiều, và nói là rất bận nhưng tính ra hai người lại có khá nhiều cơ hội gặp và tương tác với nhau, mình nghĩ đặt trong thực tế thì một người đỉnh lưu như anh Trữ để gì mà muốn là đi gặp Châu Thanh ngay z được =)))) Ngoài ra, sự chán ghét và ngứa mắt lúc đầu anh Trữ dành cho Châu Thanh cũng được xử lý khá nhanh khiến cho mình cảm thấy như anh Trữ thật ra cũng không khát khe đến vậy nên nó hơi bị mâu thuẫn í Thêm nữa là cả quá trình Châu Thanh vào Châu thị rồi từng bước đi lên tiếp quản cả công ty cũng được thể hiện khá ít và cả mâu thuẫn giữa cha con nhà họ Trữ cũng không được kể quá cụ thể nên là mình cảm thấy chưa đủ hiểu lắm vì sao ông lại ghét ba mình như vậy lại còn ký một cái thoả thuận gì đó với nhà họ Châu và cưới Châu Thanh nữa

Tóm lại thì mình cảm thấy đây là một bộ truyện đủ hay và thích hợp cho những bạn thích đọc truyện theo kiểu có cốt truyện hay ho và phải nghiền ngẫm một chút chứ không đặt nặng về tuyến tình cảm của hai nhân vật và có thể sẽ hơi chán cho những ai muốn đọc những bộ phát triển tình cảm nhanh hơn. Tuy nhiên, nhìn chung thì mình vẫn thấy bộ này có những chi tiết đáng đọc và cũng sẽ recommend cho các bạn thích thể loại như vậy. Mình biết nếu ai đọc "Trộm gió chẳng trộm trăng" rồi thì sẽ khó tránh khỏi việc đặt 2 tác phẩm này lên cùng một bàn cân và mình cũng vậy, tuy nhiên thì ngoài 2-3 chi tiết trong truyện này làm cho mình nhớ đến "Trộm gió chẳng trộm trăng" ra thì phần lớn mình đều không liên hệ bất kỳ tình tiết nào trong truyện này với bộ kia, tức là nó có một chất riêng và có sự khác biệt thật sự. Mình mong là mọi người nếu có đề cập đến bộ kia để so sánh và nhận xét về bộ này thì cũng hãy lựa lời sao cho phù hợp nheee ❤️ À mình cũng có thấy vài bạn bên Trung cũng ước là có ai đó kết hợp 2 bộ này cùng nhau xem nó hay ho như nào nữa á thấy cái idea này cũng thú vị phết Mọi

người cảm thấy sao thì hãy comment xuống dưới cho mình biết nheee mình
thích đọc comment của mọi người lắm hehe

Chương 96: C96: Ngoại truyện 1 bản dân quốc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Vào mùa hè năm thiếu gia nhà họ Châu mười sáu tuổi, dường như không có chuyện gì xảy ra, trong thành phố là một cảnh tượng phồn vinh. Chỉ có bọn trẻ con hàng ngày đi chân trần bán báo trên đường, khẩu hiệu thay đổi mỗi ngày, nhà nào cũng trữ muối và lương thực, đều đang thảo luận xem nơi nào sắp xảy ra chiến tranh.

Ngày nào mẹ cũng dặn dò bảo cậu ít ra ngoài lại, sau khi tan học cũng bảo cậu đừng chạy nhảy khắp nơi với bạn cùng lớp mà về nhà sớm một chút.

Châu Thanh năm mười sáu tuổi còn rất non trẻ, luôn mặc áo sơ mi ngắn sáng màu trông đơan chính và trắng trẻo hơn người cùng tuổi vài phần, là một công tử nhỏ được nuôi dưỡng trong gia đình giàu có thực thụ. Để cho mẹ yên tâm thì cậu nâng cao giọng, quy củ đáp lại: "Biết rồi ạ."

Nhưng quay đầu lại thì cũng chẳng thấy quy củ như thế.

Giáo viên già hàng ngày đều nói về nỗi bất hạnh của nước nhà, người dưới bực nghe giảng mà trong lòng đầy căm phẫn, cha Châu ngày nào cũng vội vàng ra ngoài, đêm khuya khó về nhà, từ nhỏ Châu Thanh đã mưa dầm thấm đất, làm sao có thể hoàn toàn không biết thời cuộc thế nào.

Nhưng những gì mà một cậu con trai trẻ tuổi có thể làm thật sự có hạn.

Cậu vẫn còn đang cao lên, mỗi ngày còn bị dì giúp việc trong nhà bắt uống một ly sữa lớn.

Hôm nay trường học được nghỉ.

Vài người bạn cùng trường ghép đôi với nhau rủ cậu ra ngoài chơi.

Nghe nói trên phố Từ Phúc mới mở một nhà hàng tên là Thịnh Ký, món thịt heo khoang của họ có thương hiệu lâu đời hàng trăm năm, hương vị có một không hai, nếu không thử sẽ thật sự đáng tiếc.

[Click để xem ảnh](#)

(thịt heo khoang)

Châu Thanh nghĩ, gần đây mình vừa bị viêm họng, đồ ăn ở nhà nhạt nhẽo đến gần như vô vị nên sau khi suy nghĩ một lát cũng đặt sách xuống rồi đồng ý.

Lúc ra ngoài thì trời đã gần trưa, mặt trời đang chiếu rọi.

Bạn học ở bên cạnh đang nói về những chuyện thú vị, trêu chọc và chơi đùa với nhau.

Có người đột nhiên hạ giọng nói: "Các cậu đã nghe nói gì chưa?"

Những người khác liền hỏi: "Nghe nói cái gì?"

Châu Thanh cũng bị giọng điệu này làm cho tò mò.

"Dưới trướng người giám sát mới đến thành phố của chúng ta có một vị Diêm vương, nghe nói gia đình rất có thế lực, vừa đến đã lập tức chuyển đến công quán Tuấn (*) bị bỏ trống trước đây, hai ngày nay đều bận rộn lên phố bắt người khắp nơi."

(*) công quán: nhà cho quan ở.

Bạn học đang nói thì đột nhiên nhìn Châu Thanh: "Châu Thanh, Tuân công quán đó không phải cách nhà cậu rất gần sao, chắc là cậu biết rõ hơn bọn tôi nhỉ?"

Nhận được mọi ánh mắt đổ dồn về phía mình, Châu Thanh có hơi sững sốt, lắc đầu: "Tôi không biết."

"Tại sao cái gì cậu cũng không biết vậy?"

Đúng lúc này, bọn họ đi qua ngã tư trên con phố Thuận Sĩ, nơi có nhiều người ngoại quốc sinh sống nhất, có rất nhiều người qua lại, xe kéo và người bán hàng rong đi qua đi lại như con thoi, vô cùng náo nhiệt.

Đột nhiên có người hét lên: "Tránh ra! Tránh ra!"

Mấy thiếu niên choai choai vội vàng lùi lại bên đường, mở to mắt nhìn ba chiếc ô tô từ đầu bên kia lao nhanh qua, lái qua người bọn họ rồi đột ngột dừng lại trước đó mười mét.

Khoảng hơn chục người mặc đồng phục nhanh chóng xuống xe, lao vào một cửa hàng sơn phấn bên đường.

Người bên đường đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, tự giác tản ra hai bên nhưng lại không nhịn được đợi ở bên cạnh xem cuộc vui.

Người ngồi trong chiếc xe đậu ngay phía trước là người cuối cùng xuống xe, trẻ tuổi không ngờ, dáng vẻ tầm hơn hai mươi tuổi lại trông vô cùng đẹp trai. Chỉ là khuôn mặt lạnh lùng, đi bất quân đội, không mặc áo khoác, trên tay cầm một món đồ trông giống như một chiếc roi ngựa cuộn lại. Anh đóng cửa xe lại, tiến về phía trước hai bước, tùy ý dựa vào đầu xe, thoát nhìn không hề để ý đụng vào.

Tiếng thảo luận xung quanh vang lên sôi nổi.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Tôi quen ông chủ cửa hàng sơn phấn này, không phạm phải tội gì chứ?"

"Không rõ nữa, tôi nghe nói hôm qua có người chết ở quán ăn Mậu Dương, sẽ không liên quan đến chuyện này chứ?"

Khi tiếng thảo luận dần nhiều hơn, vài bạn cùng trường xung quanh Châu Thanh cũng trở nên to gan hơn, kiễng chân nhìn về phía trước, vừa nhìn vừa thảo luận: "Có đúng là có người đã chết không?"

"Tuần trước chị tôi còn mua phấn má ở cửa hàng này, ông chủ này thật sự không giết người đấy chứ?"

Châu Thanh chỉ nghĩ không cần phải xem một cuộc vui như vậy, cũng không phải là việc bọn họ có thể chi phối được, vậy nên đã nhắc nhở người bên cạnh: "Đi thôi, không phải đã nói muốn đi ăn cơm sao?"

Không ai bỏ cuộc ngay lúc này, còn nói: "Xem tiếp đi, xem tiếp đi."

Vài phút sau, phía bên kia có diễn biến mới, mấy người đàn ông mặc đồng phục ép một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi ra khỏi cửa hàng, bước tới trước mặt người đàn ông đang dựa vào đầu xe.

Người đàn ông không biết đã cúi người hỏi câu gì đó mà người đàn ông trung niên đột nhiên vùng vẫy với vẻ mặt dữ tợn.

Người đang dựa vào xe bắt ngờ đập tới, tiếng ủng giòn tan giã vào xương đầu gối, kèm theo tiếng kêu đau đớn của người đàn ông trung niên quỳ xuống ngay tại chỗ, nghe mà khiến cho da đầu tê dại.

Bạn cùng trường sờ cánh tay mình, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi: "Người này rốt cuộc là ai vậy?"

"Trước đây chưa từng gặp, anh ta làm gì vậy?"

Châu Thanh nhìn người kia, trả lời một câu vô cùng tự nhiên: "Ngoại hình như vậy là có thể đóng phim rồi."

Bạn cùng trường kinh ngạc nhìn sang: "Hả?"

Cùng lúc đó, cấp dưới mặc đồng phục vốn đang chặn bên đường nghe thấy lời này thì vẻ mặt trở nên hung dữ, chỉ vào Châu Thanh: "Nhóc mắng ai đấy?! Nói ai đóng kịch (*), có mắt nhìn không hả!"

(*) bản gốc là 唱大戏, nếu chỉ là 唱戏 thì có nghĩa là "hát hý khúc", nhưng có thêm chữ 大 nữa theo như mình tra thì thấy nó chỉ một hoạt động mà trước đây, khi nhân dân có dịp hay lễ hội gì quan trọng, mọi người trong làng sẽ góp tiền thuê một gánh hát để biểu diễn lớn và mời tất cả họ hàng, bạn bè đến dự. Nhưng ở trên Châu Thanh đang nói về "đóng phim" (拍电影) nên mình dùng từ "đóng kịch" cho nó gần giống hơn là "hát hý khúc".

Bạn cùng trường bị dọa gần chết.

Mặc dù Châu Thanh không có phản ứng lớn như vậy nhưng cũng cảm thấy kỳ quái.

Bản thân mình rõ ràng không quen biết người đó, không biết làm sao lại có thể thốt ra suy đoán như vậy.

Vào thời đại này, vừa nói đến đóng phim thì trong ấn tượng của hầu hết mọi người đều là các loại áp phích với sức quyến rũ mê người ở lối vào của các phòng khiêu vũ lớn, là những anh chàng đẹp trai với mái tóc chải chuốt và mặc Âu phục trong các bữa tiệc thượng lưu.

Chắc chắn sẽ không phải là người trước mặt đang dẫn đầu một đám người công khai bắt người trên phố.

Nhưng cậu đã nói rồi, hơn nữa bị người dưới trướng hung dữ lại cũng không hề cảm thấy sợ hãi. Cậu vừa cảm thấy suy nghĩ của mình hôm nay rất kỳ lạ

lại vừa nhin không được thật sự bị thu hút ánh mắt.

Người đàn ông ở trước đầu xe ra hiệu dẫn người đàn ông trung niên đi, xoay người lại chú ý đến phía bên này, từ khung xe nhìn sang, cau mày hỏi: "Có chuyện gì?"

Người đàn ông mặc đồng phục với vẻ mặt tràn ngập hung dữ vừa rồi quay lại, gọi một tiếng: "Anh ba." Sau đó mới chỉ vào Châu Thanh, nói: "Mấy đứa học sinh này ở đây nói chuyện giạt gân, quấy nhiễu việc xử án."

Người đàn ông nhìn sang, bắt gặp ánh mắt của Châu Thanh.

Hai giây sau, người đàn ông phát tay: "Lại đây."

Châu Thanh nhận ra người anh gọi là mình thì dừng lại một chút, vừa định nhấc chân đã bị bạn cùng trường giữ lại.

Vẻ mặt vài bạn cùng trường kinh hãi, lắc đầu với cậu: "Đừng qua đó."

"Không được qua." Lại đề giọng xuống, "Tôi mới nhớ ra, người đó hẳn là tam thiếu dưới trướng người giám sát mà gần đây được lan truyền, nghe nói tính tình anh ta cực kỳ không tốt, giết người như nhổ cỏ... Bây giờ cậu mà qua đó sẽ không còn mạng nữa đâu, nói không chừng trong tay anh ta còn có súng!"

Châu Thanh quay đầu lại nhìn về phía chiếc xe một lần nữa, sau đó lại quay đầu nói với bạn cùng trường: "Chắc là không có chuyện gì đâu, tôi qua đó xem thử, nếu các cậu không đợi được thì đến nhà hàng trước đi."

Châu Thanh ra hiệu cho bạn học buông ra, dưới cái nhìn chăm chăm của người đàn ông vừa hung dữ với mình, cậu nhấc chân bước tới bên cửa xe rồi dừng lại.

Người đàn ông trưởng thành cao hơn Châu Thanh gằn một cái đầu, khuỷu tay chống lên nóc xe, dùng ngón trỏ vuốt lông mày, cúi đầu hỏi cậu: "Tên

gì?"

Châu Thanh trả lời: "Châu Thanh."

Trong khi trả lời, cậu cũng đang đánh giá đối phương.

"Họ Châu." Người đàn ông nhìn mặt cậu vài giây, không biết nghĩ đến điều gì, "Con trai đó của nhà họ Châu?"

Châu Thanh không biết lời này của anh có ý gì, quen biết mình? Nhưng cậu cũng không hỏi mà nhìn anh rồi hỏi lại, "Anh tên gì?"

"Cậu hỏi tôi?" Người đàn ông dường như cảm thấy có hơi buồn cười nhưng cũng không keo kiệt mà trả lời cậu: "Trữ Khâm Bạch."

Châu Thanh vừa nghe cái tên này, không hiểu sao lại có cảm giác rất quen thuộc.

Thế trận trước mắt này cũng không thật sự dọa cậu, còn rất tự nhiên hỏi một câu: "Vậy gọi anh là anh Trữ à?"

Bờ vai thiếu niên của Châu Thanh thẳng tắp nhưng gầy gò, đôi mắt vẫn mang theo nét tròn xoe non trẻ chưa quá mười mấy tuổi, mái tóc đen, đứng ở đó với dáng vẻ trông rất có giáo dưỡng và nghe lời.

Trữ Khâm Bạch dường như không ngờ tới cậu lại tự nhiên thân quen như vậy, sửng sốt hai giây rồi cười một tiếng, gõ cán roi ngựa đang quấn trong tay lên nóc xe, nhướn mày nhìn cậu: "Mới đầu đã gọi anh, không sợ tôi à?"

"Anh cũng không đáng sợ." Châu Thanh trả lời.

Châu Thanh nhìn về hướng người đàn ông trung niên vừa bị bắt rời đi, dùng giọng điệu của thiếu niên nói: "Không phải ai trông mạnh mẽ hơn thì người đó là người vô lý."

"Cũng biết phân rõ trái phải đấy." Trữ Khâm Bạch nói.

Châu Thanh thu tầm mắt lại, "Không phải là phân rõ trái phải mà vốn dĩ là như vậy, cha tôi cũng nói những lời tương tự."

Trữ Khâm Bạch gật đầu, mở cửa xe, lúc lên xe thì quay đầu lại: "Tôi biết cha cậu, có muốn lên xe đưa cậu về không?"

Nếu đã biết cha mình thì mình có cảm thấy cái tên này quen thuộc cũng không có gì kỳ lạ nữa, Châu Thanh dễ dàng gạt câu hỏi này sang một bên, nghe được lời của anh thì sờ bụng mình một chút theo phản xạ, không thay đổi hành trình, "Nhưng tôi vẫn phải đi ăn cơm."

Trữ Khâm Bạch nhìn động tác của cậu một cái, sau đó nhìn sang các bạn học đang đợi cậu ở bên đường, nói: "Được, vậy tự đi ăn cơm đi, tôi cũng còn việc chính đáng phải làm."

Châu Thanh "ừm" một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa mà lùi lại hai bước để nhường đường.

Trữ Khâm Bạch lên xe, đóng cửa xe lại "rầm" một tiếng, trước khi bảo tài xế lái xe thì nhoài người ra ngoài cửa sổ, nhìn sang rồi lại phất tay ra hiệu cho cậu đi qua.

"Anh muốn nói gì?" Châu Thanh tiến lên hai bước.

Cánh tay người đàn ông đặt lên cửa kính ô tô, nghiêng đầu nhìn cậu, hỏi: "Cậu cảm thấy tôi giống như đang quay phim sao?"

Châu Thanh tự động hiểu thành anh đang không vui.

"Ý tôi không phải là anh đưa người tới đây bắt người là diễn kịch." Châu Thanh giải thích một câu, thế nhưng lại không tìm được lý do thích hợp để nói tại sao trước đó mình lại nói như vậy, cũng không thể nói trắng ra là cảm thấy anh quá đẹp trai, lập tức lắc đầu nói: "Tôi... cũng không biết lắm."

Trữ Khâm Bạch liếc cậu hai cái, cũng không làm khó cậu.

"Được rồi, đi đi." Anh ngồi lại trong xe, nói với tài xế: "Lái xe."

Ba chiếc xe từ chạy tới bắt người cho đến mang người đi, thời gian còn chưa tới hai mươi phút.

Trong thế đạo này, những chuyện như vậy hầu như ngày nào cũng tiếp diễn, những người xung quanh trải qua nhiều rồi nên cũng không cảm thấy có gì hiếm lạ.

Xe vừa rời đi, người bên đường xem cuộc vui cũng dần dần tản đi.

Các bạn cùng trường lại lao về phía Châu Thanh.

"Này, Châu Thanh, vừa rồi anh ta nói gì với cậu thế?"

"Tôi thấy anh ta không có vẻ như đang làm khó cậu."

"Anh ta đang uy hiếp cậu à?"

Châu Thanh rời mắt khỏi đuôi xe biến mất ở góc đường, lắc đầu, "Không nói gì cả, anh ta nói có thể đưa tôi về."

"Anh ta đưa cậu về?"

Châu Thanh hoàn toàn thu lại suy nghĩ, nói như bình thường: "Anh ta biết cha tôi."

"Ồ ồ, vậy thì cũng không kỳ lạ nữa."

"Nhưng anh ta thật sự là tam thiếu gia dưới trưởng giám sát kia sao? Tôi nghe dưỡng nhỏ của tôi nói, anh ta đã tra tấn người ta trong tù, mười móng tay đều bị rút ra hết, là loại người có thủ đoạn độc ác cực kỳ."

"Đừng nói nữa, rốt cuộc có đi ăn nữa không? Còn cả dưỡng nhỏ kia của cậu

nữa, dựa vào quan hệ của nhà dưỡng nhỏ cậu để cầm tiền làm một cái chức nhàn hạ, cả ngày tin tức này tin tức kia, ai biết được là thật hay giả."

Châu Thanh đang nghe đủ loại giọng nói bên tai nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ về người vừa mới gặp.

Mình đã lớn như vậy rồi, người đầu tiên được gọi là "không theo lẽ thường" mà cậu tiếp xúc chính là cậu nhỏ của mình. Hai mươi tuổi. Tháng trước, mẹ vừa nhận được thư từ nhà ngoại nói là hấn đánh người trong rạp hát vì một nam đán, khiến cho ông ngoại tức giận đến mức bệnh nằm liệt giường, mẹ còn dự định mấy ngày nữa phải đi Kim Thành xem thế nào.

Châu Thanh vô tình nghe được cha mẹ nói chuyện vào ban đêm, vừa cảm thấy sợ hãi, cũng vừa cảm thán hấn to gan đến vậy.

Nhưng hôm nay gặp được người này, trông có vẻ như cũng không lớn hơn bao nhiêu nhưng đã không phải là "không theo lẽ thường" nữa.

Là một người được hình dung là tàn nhẫn và thủ đoạn độc ác trong miệng các bạn cùng trường.

Những gì Châu Thanh đang học hiện tại đều là kiến thức hợp tiêu chuẩn, đôi khi còn học kinh doanh với cha, đi gặp gỡ những người đi trước, những người xung quanh cậu tiếp xúc cũng đều là những bạn học và bạn bè cùng tuổi chứ chưa bao giờ thật sự tiếp xúc với người như vậy.

Trên bàn ăn tối, cậu thăm dò hỏi cha một câu.

Châu Triệu Đường dừng lại một chút, lập tức đặt tờ báo trong tay xuống, hỏi: "Có chắc cậu ta nói cậu ta là Trữ Khâm Bạch không?"

"Vâng." Châu Thanh chậm rãi nuốt một ngụm cháo, gật đầu, "Nói là có quen biết cha."

Thái độ của Châu Triệu Đường đối với người này rất mơ hồ, không nói ra nguyên do nhưng thấy con trai vẫn đang nhìn mình thì giữ tờ báo, thờ ơ nói:

"Đã từng gặp nhưng bối cảnh của cậu ta phức tạp, cách làm việc cũng khác với người thường. Bây giờ con cứ yên tâm học tập đi, ít giao thiệp với người như vậy lại."

Châu Thanh không trả lời trực tiếp như thường ngày mà lần đầu tiên hỏi một câu: "Cha không thích anh ta ạ?"

Châu Thanh luôn thẳng thắn, giữa hai cha con ngoại trừ những điều mà Châu Triệu Đường cho rằng ở tuổi của cậu không cần biết ra thì gần như sẽ không giữ lại bất cứ điều gì. Nhưng bắt gặp ánh mắt của cha lúc này đây, Châu Thanh không hiểu sao lại cụp mắt xuống, rõ ràng đây được xem là một câu hỏi rất bình thường.

May mắn thay, Châu Triệu Đường cũng không có phản ứng gì mà nói: "Cha thích hay không thích cậu ta không quan trọng, quan trọng là năng lực và địa vị của cậu ta có thể kiếm bản lĩnh làm việc của chính cậu ta xuống, nếu không thì sẽ làm mích lòng rất nhiều người."

Châu Thanh: "Sao trước đây chưa từng nghe nói đến anh ta?"

"Cậu ta không phải người ở đây, mới thuyền chuyển đến nửa tháng trước."

Châu Thanh cũng không tiếp tục lặn tẩn về chủ đề này nữa.

Đúng lúc Phạm Tú Vân và dì giúp việc ở nhà bưng một chén chè đi ra từ trong bếp, vừa cười vừa nói: "Hai cha con đang nói chuyện gì vậy? Nói cả nửa ngày, mau ăn chè đi."

Châu Thanh yêu thích tay nghề nấu chè của mẹ nhất.

Mở nắp ra thế nhưng lại là món lê tuyết ngân nhĩ mà mình không thích nhất.

[Click để xem ảnh](#)

(chè lê tuyết ngân nhĩ)

Phạm Tú Vân bị biểu cảm thất vọng hơi bộc lộ ra của cậu chọc cho buồn cười, vỗ nhẹ đầu cậu, nói: "Cổ họng con đã như vậy rồi, lại còn ra ngoài ăn bậy ăn bạ với mấy bạn học kia, để mẹ xem bao giờ con mới khoẻ được."

Dì giúp việc ở bên cạnh cũng cười: "Phu nhân đặc biệt cho thêm hạt sen để giải nhiệt, thiếu gia nhỏ, cậu thử đi."

Dưới ánh mắt tha thiết như vậy, Châu Thanh đành phải cảm muống lên, trước khi đưa vào miệng thì ngoài cổng lớn đã truyền đến tiếng gõ cửa.

Quản gia nhanh chóng đón tiếp một chàng trai trẻ đi vào, tình cờ lại là cái người hung dữ vào buổi trưa.

Châu Thanh đang ngạc nhiên thì nghe thấy chú quản gia nói với cha: "Tiên sinh, người của Tuân công quán đến."

"Công quán Tuân?" Châu Triệu Đường buông đũa xuống, đứng dậy.

Chàng trai trẻ đặt mấy túi quà trong tay lên bàn, đầu tiên liếc nhìn Châu Thanh còn chưa kịp phản ứng một cái, sau đó quay đầu hành lễ với Châu Triệu Đường, nói: "Tiên sinh Châu, tam thiếu nói hôm nay lúc chấp hành công vụ đã doạ sợ thiếu gia Châu, đặc biệt bảo tôi đến đưa quà thể hiện thành ý xin lỗi."

Châu Triệu Đường hiển nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra mà đáng để cho người ta tới cửa xin lỗi, ông quay đầu lại nhìn con trai, phản ứng đầu tiên là kiểm tra xem cậu có bị thương hay không rồi cau mày, hỏi: "Hôm nay họ Trữ cậu ta ra tay với con à?"

"Không có, không có." Lời này trực tiếp khiến cho người đàn ông tới cửa giật mình, lập tức nói: "Không liên quan đến chuyện của anh ba, là tôi không biết thân phận của Châu Thanh, lúc chấp hành công vụ buổi trưa nói

chuyện có hơi hung hăng."

"Là vậy à?" Châu Triệu Đường lại hỏi Châu Thanh.

Châu Thanh đứng đó, gật đầu với câu hỏi của cha. Hai tay cậu vẫn đang cầm chén chè mà mẹ mang đến, nhìn người đàn ông đang không biết nói gì, phát ra một tiếng cảm thán của thiếu niên: "Anh ba của các anh quả nhiên nổi tiếng ở bên ngoài, anh giống trống khua chiêng như vậy, không sợ bôi nhọ anh ta sao?"

"Anh ba bảo tôi tới."

"Anh ta bảo anh tới anh liền tới?"

Người đàn ông đã hoàn thành nhiệm vụ, không chấp nhận thiếu gia nhỏ nhà giàu.

Bọn họ vừa mới đến, đứng còn chưa vững thì làm sao có thể làm mích lòng nhà họ Châu? Ít nhất lúc nhận được nhiệm vụ này, hắn đã lý giải như vậy.

Châu Thanh cũng lý giải như vậy.

Bọn họ hành động như vậy trong thành phố, chưa hẳn sẽ thật sự cam tâm khuất phục trước áp lực từ bối cảnh nhà họ Châu.

Nhưng ấn tượng của Châu Thanh đối với Trữ Khâm Bạch lại tốt một cách không thể giải thích được, thuận miệng hỏi một câu: "Anh ta đâu rồi?"

"Bận." Người đàn ông tiếc chữ như vàng, thăm nghĩ, nhất là chuyện nhỏ như tới cửa xin lỗi dẫu dành thiếu gia nhỏ này thì không có thời gian.

Châu Thanh: "Anh tên gì?"

Người đàn ông: "Tiểu Lục."

Không cần phải cho biết tên đầy đủ, dù sao về sau cũng sẽ không có cơ hội

gặp lại. Suy nghĩ này hình thành chưa đầy hai ngày thì anh Tiểu Lục dưới
trướng tam thiếu gia đã bất ngờ bị vả mặt.

Trong công quán Tuân nguy nga lộng lẫy, anh Tiểu Lục mang theo vài anh
em đi vào, nhìn người đi xuống cầu thang xoắn ốc rộng rãi, rồi lại nhìn Trữ
Khâm Bạch đang vắt chân ngồi trên ghế sofa uống cà phê, sửng sốt: "Thiếu
gia nhỏ kia tại sao lại ở đây??"

Chương 97: C97: Ngoại truyện 2 bản dân quốc

Trữ Khâm Bạch thả chân xuống, đặt chiếc ly kiểu Âu trong tay lên bàn trà trước mặt, gõ lên chiếc lót ly vang lên âm thanh không lớn cũng không nhỏ, thờ ơ ngược mắt lên: "Cậu ấy ở đây, có ý kiến à?"

Sắc mặt vài anh em lập tức cứng đờ, lắc đầu sợ hãi: "Bọn em không có ý kiến, đương nhiên không có ý kiến."

Vẫn là anh Tiểu Lục nói thẳng: "Công quán Tuân này có người ra người vào, nếu cậu ta ở chỗ này của chúng ta xảy ra chuyện gì, thế không phải là tự tìm rắc rối sao."

Trữ tam thiếu: "Bảo các cậu đến chính là để miễn trừ rắc rối."

"Anh ba." Anh Tiểu Lục ngơ ngác, "Ý của anh là để các anh em trông trẻ? Không phải chứ, tại sao?"

Trữ tam không để ý tới hấn, quay đầu nhìn người trên cầu thang một cái, hỏi: "Đã dọn dẹp phòng xong rồi à?"

"Dọn dẹp xong rồi." Châu Thanh nghe được giọng nói thì nhìn sang, vừa trả lời vừa đi xuống.

Về lý do vì sao mình lại xuất hiện ở công quán Tuân, Châu Thanh chỉ nghe theo sắp xếp.

Mẹ đột nhiên muốn đi Kim Thành sớm, muốn dẫn theo cha đi cùng nhưng cậu thì không đi được mà phải ở lại.

Cậu ở trong nhà hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng người cha hai ngày trước còn đang hỏi có phải họ Trữ ra tay với con không, hai ngày sau lại sai quản gia đưa cậu đến công quán Tuân. Không biết trong đó đã thoả thuận những điều kiện gì, dù sao thì cha bảo cậu cứ ở lại đây cho đến khi bọn họ quay lại.

Châu Thanh biết tình hình của cha không an toàn, có suy tính của riêng mình nên cậu cũng không đưa ra bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Cậu có thể cảm nhận được, cha cậu thật ra rất tin nhiệm Trữ Khâm Bạch.

Hơn nữa, không biết có phải là bởi vì lời các bạn học nói còn văng vẳng bên tai hay không, cộng thêm mình còn tận mắt nhìn thấy anh bắt người trên đường, Châu Thanh luôn cảm thấy trên người anh có vài phần khí thế sát phạt khác hẳn người bình thường.

Châu Thanh đi xuống cầu thang, đi tới ghế sofa, lại nhìn người đàn ông tự xưng là Tiểu Lục kia.

Châu Thanh hỏi Trữ Khâm Bạch: "Gọi tôi qua đây có việc sao?"

Trữ Khâm Bạch chỉ vào mấy người trước mặt: "Trong thời gian sống ở đây, có bất kỳ vấn đề gì thì tìm bọn họ, bất kỳ ai tùy ý. Nếu bọn họ không giải quyết được thì tìm tôi."

Châu Thanh cảm nhận được sự không phục của anh Tiểu Lục, chỉ vào hắn rồi nói với Trữ Khâm Bạch: "Anh ta chắc là không đồng ý."

Trữ Khâm Bạch nghe vậy thì giơ chân đá về phía đầu gối của người đàn ông, anh Tiểu Lục linh hoạt tránh đi, còn hét lên với Châu Thanh: "Tôi nói hồi nào, tôi nói sao mà đứa trẻ như cậu lại không biết điều như vậy, còn mách lẻo!"

Châu Thanh khoanh tay: "Mười sáu."

Sắc mặt anh Tiểu Lục tê dại, "Vậy thì sao?"

"Không phải đứa trẻ."

Lời vừa dứt, người ngồi trên ghế sofa đã bật cười trước.

Châu Thanh có hơi không vui nhìn sang, ý cười trên khoé miệng của Trữ Khâm Bạch không hề che đậy, chỉ vào ghế sofa bên cạnh, ra hiệu cho cậu ngồi lên đó.

Châu Thanh cũng không kiêng kỵ, đi vòng qua bàn trà.

Trữ Khâm Bạch nghiêng người sang, nhìn cậu rồi đột nhiên gọi: "Châu Thanh Thanh."

Làm gì mà lại gọi mình như vậy? Là biết người trong nhà sẽ gọi cậu là Thanh Thanh sao? Châu Thanh nhìn anh: "Làm sao?"

"Mười sáu tuổi chính là mười sáu tuổi."

Châu Thanh nghi hoặc: "Cái gì?"

Trữ Khâm Bạch đưa tay nhéo mặt cậu, "Nói cậu khoảng thời gian này sống ở đây đang hoàng là được rồi, mặc kệ anh Tiểu Lục của cậu, cậu tìm cậu ta có chuyện cậu ta cũng không dám không giúp."

Những vết chai cứng trên bụng ngón tay và khe ngón cái và ngón trỏ của người đàn ông cọ đau da mặt của Châu Thanh.

Là do cầm súng sao? Suy nghĩ này thoáng qua trong đầu, đến nỗi cậu đã quên tránh đi bàn tay của đối phương, mặc cho hai má mình bị nhéo đỏ một mảng.

Kể đầu sờ nhéo xong còn không quên cảm thán một câu: "Da mặt mềm vậy."

Lúc này Châu Thanh mới phản ứng lại, không mấy vui vẻ vỗ lên bàn tay anh, muốn lau đi vết đỏ kia.

Châu Thanh cứ như vậy sống trong công quán Tuân.

Công quán này vô cùng lớn, Châu Thanh sống ở đây mấy ngày rồi nhưng cũng không đếm nổi rốt cuộc có bao nhiêu phòng.

Trong công quán bình thường chỉ có quản gia và người hầu phụ trách nấu nướng và dọn dẹp, Trữ Khâm Bạch không thường ở đây.

Lúc Châu Thanh thật sự trở nên thân thiết với anh hơn bắt nguồn từ một ngày nọ, có mấy người không rõ tên đột nhiên xông vào công quán Tuân, vừa hò hét đòi Trữ tam ra gặp vừa đập phá khắp nơi. Quản gia và các dì trong nhà đều bị dọa sợ, lúc đó Châu Thanh đang ở tầng 2 đã chạy thẳng xuống.

Dù sao thì giáo dục của gia đình danh giá cũng ở đó, trên mặt cậu không có chút hoảng loạn nào, giống như một nửa chủ nhân có thể làm chủ.

"Mấy người là ai, tìm anh ấy có việc sao?"

"Mày lại là ai nữa?" Một người trong đó đánh giá cậu, hai giây sau thì cười thô tục: "Trữ tam thiếu này mới tới đây không lâu mà bên cạnh đã có một bé trai xinh đẹp như vậy rồi, chơi bời cũng buông thả thật."

Cho dù Châu Thanh không biết ý nghĩa sâu xa nhưng theo bản năng, cũng biết đây không phải lời hay ho gì.

"Quản gia." Châu Thanh gọi người, "Đi gọi cảnh sát đến đây."

Người đứng đầu nghe vậy thì cười ha ha hai tiếng: "Gọi người? Hôm nay tao bắt mày, tao xem Trữ Khâm Bạch có thể làm gì tao?"

Không lâu sau, Trữ Khâm Bạch mang người trở lại, lúc bước vào cửa thì

đúng lúc nhìn thấy vai Châu Thanh bị người ta túm lấy, suýt chút nữa đập xuống bàn.

"Đoàng!"

Tất cả mọi người đều im lặng.

Trữ Khâm Bạch bắn ra một tiếng súng khổng lồ lên trời, tiến lên giẫm lên những mảnh vụn khắp sàn, một tay xách Châu Thanh trở lại vào lòng vừa cầm súng chĩa vào thái dương người đàn ông, giọng nói lạnh lùng như từng mảnh băng rơi ra: "Gan mày cũng to thật."

Anh Tiểu Lục và những người khác nhanh chóng tiến tới mang người đi, trước khi rời đi thì nhìn thoáng qua người đang bị giữ trước ngực Trữ Khâm Bạch, trao đổi ánh mắt với các anh em, trong mắt lộ ra một cảm giác chấn động.

Lại cứ là chiều nay điều người đi, rắc rối liền tìm tới cửa.

Thái độ của anh ba đối với Châu Thanh này vốn đã kỳ lạ, thiếu gia nhỏ này lại cứ khăng khăng vừa tới là xảy ra chuyện.

Châu Thanh không nhận được những tín hiệu bằng mắt kia, cậu dán sát vào trước ngực Trữ Khâm Bạch, cảm nhận được sức mạnh của cánh tay anh ghì đến mức khiến cho mình có hơi khó thở.

"Trữ Khâm Bạch." Châu Thanh mở miệng gọi người kia.

Người đang giam giữ cậu tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn cậu một cái, giơ tay lên gạt mái tóc trước trán cậu ra, hỏi: "Có sao không?"

Châu Thanh không ngờ động tác của anh lại tự nhiên như vậy, lại còn ở gần như vậy thì sửng sốt một chút, lắc đầu: "Không sao."

Châu Thanh biết người dưới trướng anh đều cảm thấy thái độ Trữ Khâm Bạch đối với mình rất kỳ lạ, giống như được nhà họ Châu gửi gắm chăm

sóc, ngày thường cũng không thấy có gì đặc biệt. Nhưng nếu nhất định phải nói thì Trữ Khâm Bạch vốn vẹn chỉ là không muốn làm rách lòng nhà họ Châu nên mới làm như vậy thì dường như cũng không đúng lắm, bởi vì trong cuộc sống hằng ngày, Trữ Khâm Bạch sắp xếp cẩn thận và chu đáo mọi thứ cho Châu Thanh, giống như lần này cũng vậy, thế mà lại trực tiếp nổ súng.

Châu Thanh cũng thường xuyên nghi ngờ thái độ của anh đối với mình, có một kiểu thân thuộc tự nhiên, rất bao dung và dung túng. Mặc dù Châu Thanh cũng không làm ra chuyện trái ngược quy củ bao nhiêu, nhưng trong sự thân thiết này cũng mang theo sự xa cách của người lớn tuổi hơn.

Ở độ tuổi trẻ như vậy, Châu Thanh chưa bao giờ gặp một người phức tạp như vậy.

Cậu nhìn không thấu anh, và cũng nhìn không hiểu.

Sau khi trải qua chuyện có người xông vào công quán, Trữ Khâm Bạch từng hỏi cậu có muốn đưa cậu về không.

Châu Thanh suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không về."

Mình cũng không bình thường lắm.

Tin tưởng anh một cách khó hiểu, người dưới trướng không chịu nổi dăm ba câu nghiêm khắc của anh, nhưng Châu Thanh lại trông có vẻ không cảm thấy đáng sợ, các bạn cùng trường biết được gần đây cậu tạm thời ở trong công quán Tuân thì tất cả đều tỏ ra kinh ngạc, nói rằng gần đây Trữ tam thiếu lại xảy ra chuyện này chuyện kia trong thành phố, Châu Thanh đều cảm thấy không giống Trữ Khâm Bạch mà cậu biết.

Lúc đó, Trữ Khâm Bạch nhìn cậu mấy giây không nói gì nhưng kể từ ngày hôm đó, anh gần như mang theo cậu ở bên cạnh.

Trước cổng tòa nhà nơi anh làm việc kia đều là cảnh vệ, lúc đầu mọi người

còn trêu chọc: "Tôi nói này tam thiếu, cậu lừa ở đâu ra một thiếu gia nhỏ vậy?" Sau này mọi người đều quen rồi, đều biết bên cạnh tam thiếu có một cậu thiếu niên không bình thường.

Bởi vì vô cùng hiểu lễ nghĩa và có giáo dục nên cậu được rất nhiều người yêu thích, còn hiểu mã Morse, có thể tháo rời các vấn đề kỹ thuật nan giải mà người khác không chinh phục được, có thể tính toán các dữ liệu trên bảng chú giải bản đồ mà người khác không tính được.

Cuộc sống của Châu Thanh không chỉ có học tập.

Cậu từng ở trong phòng Trữ Khâm Bạch làm việc đọc sách, ngủ, nghe anh trả lời điện thoại và cũng từng nghe anh mắng người.

Bên tai đều là giọng nói của anh.

Mở mắt ra, trong tầm mắt luôn có một bóng người đứng bên cửa sổ, hướng về phía ánh sáng.

Có một lần ngủ quên, Châu Thanh nằm trên ghế mơ màng mở mắt, nhìn khuôn mặt ngay trước mắt, nói: "Anh Trữ, trước đây có phải chúng ta đã từng gặp nhau không?"

Trữ Khâm Bạch dừng lại một chút, không nói gì, cúi người choàng áo cho cậu, "Ngủ đi."

Châu Thanh liền "ờ" một tiếng, quay đầu đi rồi lại mơ màng ngủ tiếp.

Nửa đầu mùa hè năm đó trôi qua lặng lẽ như thế.

Điểm khác biệt duy nhất so với những năm trước đây là có một Trữ Khâm Bạch đột nhiên xông vào, cuộc sống dường như xoay quanh anh và bị anh chiếm giữ.

Lúc nửa đêm ngủ say, Trữ Khâm Bạch sẽ bế cậu trở lại phòng ngủ, lúc rảnh rỗi sẽ đưa cậu đến nhà hát nghe nhạc, anh không cảm thấy mình đang

chiều hư cậu thiếu niên dù chỉ một chút, còn đưa nhấn ngón cái cho cậu, bảo cậu ném lên sân khấu thưởng cho diễn viên.

Mặc dù Châu Thanh không hiểu câu đó của anh: "Quen biết sớm một chút thì sau này mới không nằm mơ thưởng tiền cho người ta (*)."

(*) chi tiết này nằm trong chương 81 chính văn.

Nhưng Châu Thanh sẽ luôn nhớ rõ ngày hôm đó.

Nhà hát sôi nổi ồn ào, những hoa đán trên sân khấu và khán giả với phản ứng nhiệt liệt bên dưới.

Nhớ rằng Trữ Khâm Bạch lười biếng dựa vào chiếc ghế đối diện, khước miệng nhếch lên, động tác đưa nhấn ngón cái sang, nhớ rằng mình nói nhấn ngón cái rất đắt, anh thuận miệng nói chẳng tính là gì cả.

Anh Tiểu Lục đi cùng và mấy anh em khác ngồi ở bàn bên cạnh phụ hoạ theo: "Châu gia, không sao đâu, cậu cứ vút thoải mái, anh ba của chúng ta không có gì ngoài tiền."

Châu Thanh nhất thời cạn lời, ở chung quen rồi thì những người này cũng xưng hô loạn cào cào, nhưng nhìn Trữ Khâm Bạch ở đối diện nghe được lời này thì cười thành tiếng, cậu cũng không cảm thấy ném một chiếc nhấn ngón cái là chuyện gì to tát nữa.

Ngày hôm đó, lúc rời khỏi nhà hát đã gần tối.

Châu Thanh cùng Trữ Khâm Bạch đi bộ trên đường, tài xế lái xe chậm rãi theo sau như rùa bò.

"Anh Trữ." Châu Thanh đi cách anh nửa bước, mở miệng gọi anh.

Trữ Khâm Bạch giơ tay kéo cậu một cái, nhắc nhở: "Qua đây một chút, không thấy có xe à?"

Châu Thanh nghĩ đến tất cả những chuyện trong khoảng thời gian vừa qua, vẫn còn cảm thấy không biết làm thế nào: "Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy?"

"Tốt với cậu sao?" Trữ Khâm Bạch cười nói, "Tốt với cậu chỗ nào?"

Trong giáo dục mà Châu Thanh nhận được từ khi còn nhỏ, có một điều là không vô cớ nhận lòng tốt của người khác, cũng rõ ràng rằng trên đời này không có điều gì tốt mà không có lý do.

Châu Thanh đành phải liệt kê chi tiết cho anh, "Anh nhớ tất cả những món tôi thích ăn, ngày nào cũng sẽ bảo nhà bếp đặc biệt làm cho tôi. Mặc dù đi theo anh đến văn phòng nhưng tôi biết là anh cảm thấy rằng để tôi một mình không an toàn. Rõ ràng anh rất bận nhưng đều sẽ luôn dành thời gian đưa tôi đi chơi, đi đến những nơi tôi thuận miệng nhắc đến, thử những món ăn mới, đi nghe hí, đi nhiều nơi khác nhau, còn có..."

"Hửm?" Khóe miệng Trữ Khâm Bạch mang theo ý cười, nhìn cậu, "Còn có gì nữa?"

Châu Thanh: "Còn nữa, tôi cảm thấy chuyến đi lần này của cha mẹ tôi không giống như ngẫu nhiên, mặc dù thường xuyên có thư gửi về nhưng thời gian cũng lâu quá rồi, từ trước đến nay bọn họ sẽ không dễ dàng giao tôi cho ai cả."

Bọn họ bước lên cây cầu lớn nhất trong thành phố này.

Thời gian vẫn còn sớm, xung quanh luôn có người đi bộ qua lại.

Trữ Khâm Bạch dựa vào một trong những tảng đá, móc bao diêm và thuốc lá từ trong túi ra, lắc ra một điếu rồi cúi đầu châm lửa.

Sau khi châm lửa xong, anh dập tắt que diêm, sau đó thở ra một làn khói, nói: "Ừm, chuyện cha mẹ cậu bị mắc kẹt ở Kim Thành lần này tôi có biết."

Châu Thanh nhất thời trở nên căng thẳng.

Trữ Khâm Bạch mỉm cười, lập tức nói: "Yên tâm đi, chuyện chính đáng, không có gì nguy hiểm."

Châu Thanh biết có rất nhiều chuyện mình chưa rõ, đặc biệt là liên quan đến một số tài liệu hoặc vật phẩm quan trọng đang lưu hành, Châu Thanh cũng không tiếp tục hỏi cặn kẽ.

"Còn về việc tốt với cậu." Trữ Khâm Bạch lại tiện tay bóp nát điều thuốc trên cây cầu đá, ngoắc tay: "Lại đây."

"Làm gì?" Châu Thanh bước tới.

Trữ Khâm Bạch lại nhéo mặt cậu lần nữa, nói: "Tốt với cậu đương nhiên là bởi vì cậu còn nhỏ."

Châu Thanh lại một lần nữa nghĩ đến những lời tục tĩu trong miệng những người lần trước, nghi ngờ: "Anh... muốn bao nuôi tôi?"

Trữ Khâm Bạch sửng sốt một lát, dựa vào cầu đá cười đến run rẩy, tàn thuốc trên tay còn rơi xuống một đoạn.

Châu Thanh nhìn anh không hiểu ra sao: "Anh rất kỳ lạ."

Trữ Khâm Bạch cười đủ rồi thì nhìn cậu nửa phút, giống như cuối cùng cũng nhịn không được nữa nên đưa tay ra kéo cậu lại gần, kiềm chế chỉ ôm một cái.

Thế mà Châu Thanh lại không trốn tránh, thấp giọng hỏi: "Anh đang làm gì vậy?"

"Không có gì." Giọng nói của Trữ Khâm Bạch giống như bay đi trong gió, trong đêm tối của thời đại, nhẹ thở dài, "Tính cảnh giác cũng cao thật, làm tốt lắm cục cưng, em mới có nhiều đó tuổi, đừng tùy tiện cho đàn ông tiếp cận em."

Chương 98: C98: Ngoại truyện 3 bản dân quốc

Châu Thanh cảm thấy cuộc sống như vậy mặc dù có hơi khó hiểu nhưng cảm giác dường như cũng không tệ. Cậu đã quen thuộc với anh Tiểu Lục và những người khác, thỉnh thoảng cũng sẽ ở cùng nhau, nghe bọn họ tán dóc hàng ngày về những "chuyện lớn" xung quanh.

Mãi cho đến một ngày, anh Tiểu Lục đưa khẩu súng đã mở chốt an toàn vào tay Châu Thanh để khoe khoang, cười đắc ý nói: "Biết không? Hàng ngoại, bọn anh mới có một lô trong tay, cho cậu mở mang tầm mắt."

Châu Thanh thờ ơ, đã rất hiểu đức hạnh của hắn, "Không phải anh nói tôi là đứa trẻ sao, khoe khoang với tôi thì có ích gì? Anh đến trước mắt anh ba của anh mà nói."

Anh Tiểu Lục vuốt mái tóc húi cua mới cạo của mình, làu bàu: "Ai mà dám?"

Rồi lại phàn nàn: "Cậu còn nhỏ tuổi mà cũng khó nhằn y như vậy."

Châu Thanh mặc kệ hắn.

Nhưng anh Tiểu Lục vì chuyện này mà đã bị Trữ Khâm Bạch đề đầu ra dạy dỗ một trận.

Sau đó, vào buổi chiều hôm đó, anh liền chở Châu Thanh đến trường bắn ở ngoại ô, đích thân dạy cậu làm sao nạp đạn lên nòng, làm sao ngắm chuẩn và bắn.

Ánh chiều tà để lại bóng trên sườn đồi, lồng ngực phía sau lưng rộng rãi và cứng rắn, Châu Thanh nghe thấy anh nói: "Châu Thanh Thanh, tập trung

chút nào."

"Sao anh lại muốn dạy tôi cầm súng? Không phải sáng nay anh vừa mới mắng anh Tiểu Lục sao." Châu Thanh nghiêng đầu khó hiểu.

Trữ Khâm Bạch đứng ở phía sau điều chỉnh tư thế cho cậu, nhìn cậu một cái rồi nói: "Cậu ta như vậy là làm ẩu, nếu như không cẩn thận cướp cò, vậy thì sẽ lớn chuyện rồi. Cái bây giờ đang dạy em là tư thế chính xác, đứng cho đàng hoàng."

Bàn tay quanh năm cầm bút của Châu Thanh chưa bao giờ chạm vào thứ đồ lạnh lẽo như vậy, nhưng buổi chiều hôm đó, từ việc cầm lên thôi cũng cảm thấy nặng cho đến khi thật sự nắm được phương pháp chính xác thì khe ngón cái và ngón trỏ đã tê dại, hai cánh tay run rẩy, Trữ Khâm Bạch cũng không hề lộ ra một chút dáng vẻ mềm lòng.

Sự bền bỉ của Châu Thanh lúc này đã được thể hiện rõ ràng, cậu đổ rất nhiều mồ hôi nhưng ngay cả lông mày cũng không hề cau lại dù chỉ một chút.

Chỉ là thỉnh thoảng nghiêng đầu lại, nhìn thấy ánh mắt Trữ Khâm Bạch ở bên cạnh sẽ luôn cảm thấy cảm xúc trong mắt anh thật sâu, thật xa.

Khi hoàng hôn buông xuống, có người lái xe tới, cao giọng hét lên: "Anh ba!"

Châu Thanh liền tự giác thu tư thế lại, biết anh có việc chính đáng cần làm.

Mấy ngày nay, cậu đã mơ hồ có cảm giác rằng bầu không khí trong thành phố ngày càng trở nên căng thẳng, bầu trời bên ngoài cũng đang thay đổi từng ngày.

"Trở về chứ?" Châu Thanh hỏi.

Trữ Khâm Bạch tiến lên giúp cậu tháo dỡ các bộ phận, vòng tay qua vai cậu: "Đi thôi."

Sau đó, suốt mấy ngày Châu Thanh đều không gặp anh.

Thế nhưng gần đây đều đang lan truyền tin tức, anh sắp đi rồi.

Hai tháng trước, anh đột nhiên được điều đến cùng với giám sát trong thành, bây giờ bên trên điều đi cũng là hợp lý, cha cũng từng nói anh sẽ không ở lại đây lâu.

Nhưng lúc Châu Thanh đột nhiên nghe được vẫn thần thờ như cũ mất mấy giây.

Cậu đến nơi anh thường làm công vụ, được biết tình cờ hôm nay anh ở đó.

Người tiếp đón Châu Thanh là một người dưới trưởng anh mà cậu không mấy quen thuộc, chỉ nghe nói đại khái rằng hai tháng gần đây cậu luôn ở bên cạnh Trữ tam thiếu nên chỉ do dự hai giây rồi trực tiếp dẫn Châu Thanh đi tìm người.

Bàn chân giẫm lên gạch đá tối và ẩm ướt.

Châu Thanh theo người phía trước một đường đi xuống, đi vào một nơi giống như phòng giam, từ rất xa đã có thể nghe thấy tiếng người hét lên đau đớn.

Châu Thanh do dự hai giây, hỏi người phía trước: "Anh Trữ ở trong đó sao?"

"Có ở." Người dẫn đường quay đầu nhường đường cho cậu một chút, vừa niềm nở nói: "Nghe người này hét thì có vẻ đáng sợ thế thôi nhưng lại có tác dụng lắm, vào trong tay tam thiếu thì không có cái miệng nào mà anh ấy cạy không được, kể từ khi anh ấy tới, công việc của bọn tôi nhẹ nhàng đi không biết bao nhiêu."

Châu Thanh ăn mặc sạch sẽ, hiển nhiên trông rất lạc quẻ với nơi này nhưng bước chân của cậu lại không dừng lại mà còn nói: "Vậy nếu như anh ấy đi

rồi, các anh chẳng phải là sẽ quay trở lại như ban đầu sao?"

"Việc này thì còn cách nào đâu?" Người dẫn đường cười nói: "Nghe nói Trữ tam thiếu này vốn dĩ sẽ không tới chỗ này của chúng ta, hai tháng trước cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nói điều đến là điều đến, bây giờ phải đi cũng là hợp lý."

Châu Thanh gật đầu, đi theo người kia vòng qua chỗ ngoặt, vừa nhìn đã thấy tình hình bên trong.

Trữ Khâm Bạch ngồi quay lưng về phía này, một chân gập lại đặt lên đầu gối của chân kia, tay đặt lên tay vịn ghế, giọng điệu thờ ơ còn mang theo thiếu kiên nhẫn: "Nửa tiếng cuối cùng, nếu còn không mở miệng thì chắc là mày biết sẽ có kết cục như thế nào."

Người đàn ông bị trói vào giá cả người đầy máu, chửi một câu: "Trữ tam, mày sẽ chết không tử tế!"

"Ha, tao chết không tử tế."

Trữ Khâm Bạch như thể vừa nghe được chuyện cười, khóe miệng cũng lười nhếch lên, thờ ơ nói: "Lời nguyện rửa như vậy đối với tao mà nói cũng vô dụng, thời buổi bây giờ có người nào chết được tử tế à? Bản thân mày đã giở trò gì thì tự mày rõ, rốt cuộc là tự nói ra hay tao làm cho mày nói ra, mày có thể suy nghĩ cẩn thận xem."

Nơi này tối tăm và ngột ngạt, trong không khí tràn ngập mùi gỉ sét và mùi mốc, ánh lửa xung quanh làm lộ ra một loại bức bối không thấy ánh mặt trời.

Châu Thanh ở đứng đó nhìn bóng lưng người ngồi trên ghế kia.

Người đưa cậu đến thấy không ai nói gì nữa mới cẩn thận tiến lại gần, gọi một tiếng: "Tam thiếu."

"Chuyện gì?" Trữ Khâm Bạch thuận miệng hỏi.

Đối phương đẽ giọng nói xuống, thì thắm vào tai anh điều gì đó, Châu Thanh thấy anh đột nhiên quay đầu lại, cau mày thật chặt, đá văng ghế rồi đứng dậy.

Anh bước hai ba bước đi tới, chặn lại tầm nhìn của cậu, sau đó lạnh lùng nhìn người đưa cậu đến: "Ai bảo cậu đưa người tới đây?"

"Hả?" Người đưa cậu tới sửng sốt, "Nhưng, chuyện này..."

Châu Thanh đưa tay kéo ống tay áo anh: "Là tôi tự tới."

Trữ Khâm Bạch lấy quần áo bên cạnh sang bọc người lại, cau mày: "Không nên tới nơi này."

Người kia ở trong phòng thẩm vấn ba ngày, bởi vì một thiếu gia nhỏ nào đó vô tình phá hỏng hiện trường mà lập tức mang người rời khỏi nơi này, cũng vì vậy mà khiến cho người đi theo anh mấy ngày phải kêu "Bồ Tát cứu mạng".

Châu Thanh hoàn toàn không biết điều này, chỉ là vừa ra ngoài liền bị Trữ Khâm Bạch mang về phòng.

"Bị dọa rồi à?" Trữ Khâm Bạch bung một ly nước cho cậu.

Châu Thanh lắc đầu, ngồi lên ghế sofa: "Không có."

Có lẽ Trữ Khâm Bạch không chịu nổi mùi mình mang theo từ bên trong ra, anh đi sang phòng bên cạnh, tìm bộ quần áo thường để ở đây rồi thay bộ đang mặc ra.

Ánh mắt của Châu Thanh đuổi theo anh, nhìn anh ngẩng đầu cài cúc áo, đột nhiên hỏi: "Anh Trữ, khi nào thì anh đi?"

Động tác của Trữ Khâm Bạch dừng lại một chút, sau đó tiếp tục, giọng điệu

như bình thường: "Nghe nói rồi à?"

Châu Thanh "ừm" một tiếng, "Biết hết."

"Luyện tiếc tôi à?" Trữ Khâm Bạch thay quần áo xong rồi ngồi xuống.

Châu Thanh nhìn anh một cái, "Chỉ muốn cảm ơn anh đã chăm sóc trong suốt hai tháng nay thôi."

"Em đúng thật là... một đứa trẻ ngoan." Trữ Khâm Bạch bắt đấ dĩ mỉm cười rồi nhận xét như vậy, dựa người vào ghế sofa, đặt một tay lên lưng ghế sofa của Châu Thanh, nghiêng người nhìn cậu, "Chưa bao giờ nghĩ tôi thật sự nuôi ý định xấu à?"

Châu Thanh thờ ơ nhìn anh, lại bình tĩnh uống thêm một ngụm nước.

"Tôi khá thông minh." Cậu nói.

Trữ Khâm Bạch nhướn mày: "Hửm?"

Châu Thanh: "Không dễ lừa."

Trữ Khâm Bạch tiếp tục nhướn cao mày.

Châu Thanh dứt khoát giải thích: "Tôi không tùy tiện gọi người khác là anh, cũng không dễ dàng đi theo người khác."

Đây là đang nói anh đặc biệt sao? Trữ Khâm Bạch dừng lại một chút, ngửa đầu dựa vào ghế sofa, nhìn trần nhà một lúc rồi tự mỉm cười.

Ngày vợ chồng nhà họ Châu trở về thành phố trùng hợp cũng là lúc Trữ Khâm Bạch rời đi.

Mọi thứ trong công quán Tuân đều được dọn dẹp thoả đáng, từng thứ một đều được niêm phong, chỉ có những vật dụng mà Châu Thanh từng dùng, bao gồm các loại bút, mực, giấy và nghiên mà Trữ Khâm Bạch không

ngừng thu thập cho cậu, cùng các loại đồ vật nhỏ đều được đóng gói gửi đến nhà họ Châu.

"Anh ba, đi thôi." Tiểu Lục ở trước cửa thúc giục.

Xe đã sẵn sàng đợi xuất phát, chỉ chờ chủ nhân lên xe.

Trữ Khâm Bạch nhìn về hướng nhà họ Châu ở, đưa vali xách tay cho quản gia, nói: "Đi thôi."

Ô tô đi vòng quanh hồ phun nước trước công quán rồi lái ra ngoài.

Lái xe chưa đầy hai phút, tài xế đột nhiên nói: "Người phía trước là thiếu gia Châu phải không?"

Tiểu Lục lập tức vịn vào sau ghế nhìn về phía trước, vừa cười nói: "Này, thằng nhóc này cũng xem như có chút lương tâm, biết tới tiền người."

Lúc này, Trữ Khâm Bạch đã mở mắt ra, nhìn thiếu niên quy củ đứng bên đường, phối hợp với mái tóc mềm mại, nhìn mà người khác phải mềm lòng.

Xe dừng lại bên cạnh Châu Thanh.

"Châu Thanh!" Tiểu Lục là người đầu tiên lên tiếng, thốt ra lời nói hùng hồn: "Anh Tiểu Lục của cậu đây sắp đi thể hiện chí lớn của mình rồi, sau này nếu cậu có bất kỳ chuyện gì thì tìm anh cậu đây, thật sự không được nữa thì tìm anh ba cũng được."

Nói xong thì lẩm bẩm: "Ở lâu như vậy rồi, chút tình cảm này vẫn phải có."

Châu Thanh không để ý đến hắn mà nhìn người đàn ông trong xe.

Châu Thanh không hề đặt lời của anh Tiểu Lục vào trong lòng, bởi vì cậu có một loại dự cảm kỳ lạ rằng, sau khi rời đi lần này, cậu sẽ không bao giờ tìm thấy bọn họ được nữa.

"Anh Trữ." Châu Thanh gọi một tiếng.

Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, "ừm" một tiếng.

Châu Thanh nhẹ giọng nói: "Thượng lộ bình an."

"Tôi sẽ."

Giống như cái ngày của hai tháng trước, lần đầu tiên nhìn thấy anh, Châu Thanh lùi lại một bước nhường đường. Thế nhưng lần này không đợi được Trữ Khâm Bạch gọi cậu, cậu dừng lại hai giây, đột nhiên hỏi một câu: "Chúng ta sẽ còn gặp lại chứ?"

Châu Thanh vẫn không hiểu được ánh mắt của Trữ Khâm Bạch, giống như cố hết sức để kiềm chế nhưng cũng ẩn chứa ý nghĩa mệnh mông nào đó khác.

Cuối cùng, Trữ Khâm Bạch đẩy cửa ra, xuống xe, dựa vào cửa xe, kéo người sang rồi ôm lấy cậu: "Sẽ."

"Phải không?"

"Đương nhiên." Trữ Khâm Bạch vuốt mái tóc mềm mại của cậu thiếu niên, "Trữ Khâm Bạch ở thế giới này sẽ có việc riêng cần hoàn thành, nhưng không lừa em, một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp lại."

Ký ức về hai tháng ảo mộng này cuối cùng sẽ tan biến, và Châu Thanh, người sẽ đi du học và trải nghiệm nhiều thứ trong tương lai, sẽ là trải nghiệm và tương lai mà anh không thể đồng hành.

Một ngày nào đó, ngài Châu sẽ mang theo ký ức đến một thế giới mới.

Còn cậu của bây giờ không biết gì cả.

Thiếu gia nhỏ của khoảng thời gian này vẫn còn non nớt, ngây ngô nhưng

đã có một chút dáng vẻ của lần đầu gặp trong tương lai. Bây giờ, nếu như đối với cậu sâu đậm, sợ rằng lúc chia tay sẽ đau lòng, đối với cậu hơi hợt lại không thể bù đắp được cuộc sống mà cậu luôn khuyết thiếu này.

Trữ Khâm Bạch ôm lấy Châu Thanh Thanh năm mười sáu tuổi trong chốc lát nhưng lại không nói thêm gì nữa, hy vọng trong thế kỷ mới, em sẽ có thêm kỷ niệm ngăn ngủi về hai tháng này.

Để khi nhìn lại nửa đầu cuộc đời, nhớ rằng có người đã từng cùng em nghe nhạc, nhớ rằng ai dạy em cầm súng, nhớ rằng cũng có người đã từng đồng hành cùng em một khoảng thời gian, không hẳn là hoàn toàn vắng mặt.

Anh Tiểu Lục trên xe không thể chịu được, lớn tiếng nói: "Em nói này anh ba, anh muốn ôm bao lâu, để cho cha mẹ người ta thấy hai tháng này em sợ là anh có nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch."

Châu Thanh cũng nóng nảy: "Anh đừng có nói chuyện."

"Thiếu gia." Anh Tiểu Lục cạ lời, "Anh đang dạy cậu cách từ chối lời ngon tiếng ngọt của đàn ông đấy."

Châu Thanh: "Anh Trữ."

"Ừm."

"Đổi thuộc hạ đi."

"Tôi nghĩ là tôi sẽ nghiêm túc cân nhắc."

Trữ Khâm Bạch xuất hiện rất đột ngột, lúc tin tức mới từ tiền tuyến truyền đến thì rời đi cũng rất nhanh chóng, chiếc xe dần dần biến mất ở cuối đường.

Mùa hè năm nay cũng theo đó mà kết thúc.

Một ngày nào đó ở thế kỷ 21, ngài Châu tỉnh dậy trên giường tân hôn sau đám cưới được tổ chức bù, câu đầu tiên cậu hỏi là: "Anh Tiểu Lục rốt cuộc có phải là Lục Minh không?"

Người bên cạnh hiển nhiên sửng sốt hồi lâu, sau đó mỉm cười gật đầu: "Phải."

Châu tổng sờ cái cổ với đầy dấu hôn, trừng mắt nhìn người bên cạnh rồi mới chậm rãi nói: "Đêm qua anh ta xem như làm ầm ĩ đến vui vẻ nhất, hai anh quả thật không thích hợp mở công ty cùng nhau, người này đi đến đâu cũng mắc nợ như nhau."

Anh Trữ vòng tay kéo người lại ôm chặt, vùi đầu vào cổ cậu, nói: "Ngủ thêm chút nữa."

"Tránh ra xa một chút." Châu Thanh cố gắng vùng vẫy, "Tóc dính vào em rồi."

Người bị nói không hề bỏ cuộc như vậy mà ngược lại còn nhẹ nhàng mổ vào cổ cậu từng cái một, mơ hồ có xu hướng ngẩng dậy. Châu Thanh có hơi hoảng, từ chối trong hoảng loạn: "Lúc đó ôm một chút mà còn nhẫn nhịn được, bây giờ anh đang làm gì đây? Không cho cử động lung tung."

Trữ Khâm Bạch lấy tay cậu xuống, mười ngón đan chặt, đè vào trong chăn, thấp giọng nói: "Lúc đó em còn là vị thành niên, anh cũng không phải cầm thú."

"Đợi đã, anh... Trữ Khâm Bạch..."

"Gọi anh Trữ."

Giọng nói dần dần biến mất, ngay cả ngọn nến đỏ cạnh giường cũng bập bùng không ngừng vì xấu hổ.

Trời càng lúc càng sáng, hai tờ giấy đăng ký kết hôn được đặt ngay ngắn trên bàn.

Là kiểu dáng thời Dân Quốc.

Vui mừng hôm nay, tơ hồng buộc chân, châu liền bích hợp.

Cùng nhau bách niên giai lão, tình cảm mặn nồng, ngọt ngào như hoa quế và hoa lan.

Làm chứng tại đây.

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Giai đoạn Dân Quốc không viết chi tiết nữa, còn hai chương hiện đại nữa là kết thúc, viết xong hết thì đăng chung nha ~

Gin: không hiểu sao nguyên bộ truyện k khóc miếng nào mà cái đoạn anh Trữ nói "hy vọng trong thế kỷ mới, em sẽ có thêm kỷ niệm gắn ngủi về hai tháng này" xong rút nước mắt ngang: <

Chương 99: C99: Ngoại truyện 4 bản hiện đại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương có nội dung bằng hình ảnh

Khu phát triển kinh tế ở phía Bắc Lam Thành về cơ bản đã hoàn thiện về mọi mặt, tính đến nay đã gần hai năm rồi. Kể từ sau khi ảnh đế Trữ Khâm Bạch giành được giải thưởng lớn với bộ phim "Mộng phù du" một lần nữa, hai năm qua, ngoại trừ những kịch bản anh tự chủ động nhìn trúng ra thì về cơ bản rất khó để mời anh diễn thêm nữa.

Studio cũng lần đầu tiên ký hợp đồng với người mới.

Tên là Thái Tu Minh, còn được gọi là gà mờ.

Xem như là tự xưng vì cậu ta họ Thái (*), còn có một lý do khác là mỗi khi fan hâm mộ nhắc đến một chuyện mà sẽ thảo luận hăng say, đó là lúc mới đầu khi cậu ta livestream chơi game, kỹ thuật cực kỳ gà, lại còn hay nói chuyện phiếm nên là một con gà mờ cấp mười tự xưng.

(*) họ Thái (蔡) có phiên âm là /cài/ còn chữ "gà mờ" (菜鸟) có phiên âm là /càiniǎo/, chữ phía trước đồng âm với phiên âm của họ Thái.

Thế nhưng cậu ta lại có một khuôn mặt không tệ, được một người đại diện nào đó nhìn trúng nên đã đặt chân vào giới giải trí.

Về phần vì sao cậu ta có thể bộc lộ tài năng giữa vô số người mới, trở thành người may mắn duy nhất ký được với studio của Trữ Khâm Bạch, bên ngoài

vẫn luôn không hiểu.

Thậm chí bên ngoài từ lâu vẫn luôn lan truyền tin đồn rằng cậu ta và ảnh đế Trữ có quan hệ thân thiết.

Sự "thân thiết" này rất có hàm ý.

Bởi vì Thái Tu Minh năm nay còn chưa được hai mươi tuổi, ngoại hình có thể xem như là kiểu vô cùng đẹp trong giới giải trí, đặc biệt là khi lên ống kính thì chính là cái mà người ta gọi là "gương mặt điện ảnh". Người mới có ngoại hình đẹp có rất nhiều, nhưng có thể được Trữ Khâm Bạch coi trọng thì không có được hai người.

Vừa ký hợp đồng xong đã xuất hiện trong bộ phim Trữ Khâm Bạch làm diễn viên chính.

Sau đó thì tài nguyên không dứt và được vô cùng săn đón.

Nhiều người vốn chỉ cho rằng Trữ Khâm Bạch muốn tự bồi dưỡng người mới, nhưng đủ kiểu suy đoán nảy sinh, hướng gió cũng dần dần thay đổi.

Đặc biệt là trong hai năm qua, lần cuối cùng người bạn đời bí ẩn Châu Thanh của anh bị người ta phát hiện trong ống kính đã là đêm giao thừa trong "Đêm hội mùa xuân" hai năm trước rồi, nhiều người đồn đoán rằng cuộc hôn nhân của anh quả thật đã có biến số.

Hai năm nay không phải bọn họ không có tin tức riêng, mà không có cái nào là không liên quan đến công việc, là kiểu hoàn toàn không sản sinh ra bất kỳ tiếp xúc nào, cảm giác không có chút liên quan nào, rất dễ tạo cho người ta những kiểu nhận thức như "Ờ, hợp đồng của bọn họ cuối cùng đã đến hạn rồi", "Quả nhiên vẫn là liên hôn nhỉ", "Đây có phải là ngay cả ân ái ngoài mặt thôi cũng không thêm duy trì nữa không?"

Hơn nữa cũng không chụp được ảnh Châu Thanh, tượng tượng của bên ngoài tự nhiên sẽ càng nhiều hơn.

Đặc biệt lần này khi bộ phim mới của Trữ Khâm Bạch khai máy, lại một lần nữa mang theo người mới của studio, những tin đồn trên mạng từ phạm vi nhỏ ban đầu dần dần có xu thế lớn hơn.

Thỉnh thoảng, người qua đường cũng không khỏi bàn tán vài câu.

——Thái Tu Minh này không hổ là người được trời chọn, từ diễn viên quần chúng ban đầu cho đến phiên hai (*) bây giờ, không có ai có được tài nguyên hàng đầu thế này nữa đâu.

(*) phiên hai: chỉ vai chính được xếp thứ hai trong một tác phẩm (ví dụ như phiên một là nam nữ chính, phiên hai là nam nữ phối hợp diễn)

—— Nửa tháng trước ảnh đế Trữ còn đích thân dẫn đi dự sự kiện, bây giờ còn cho cậu ta lên phim của mình, còn là đạo diễn hàng đầu trong nước chỉ đạo, cách mớm tài nguyên này xem như đang bồi dưỡng ảnh đế tiếp theo sao? Hay là thật sự có gì đó?

—— Thế cho nên, hôn nhân trong giới giải trí quả thật không đáng tin.

—— Ảnh đế Trữ thật sự đã ngoại tình sao?

—— Tám mươi phần trăm rồi.

—— Nhưng tôi nhớ là studio của anh ấy đã bác bỏ tin đồn rồi, còn không chỉ một lần nữa kia, nói rằng không được phép lan truyền những phát ngôn sai sự thật. Người đại diện cũng nói công khai trước giới truyền thông rằng tình trạng hôn nhân ổn định.

—— Lời này cũng có người tin sao?

—— Dù sao thì tôi cũng không tin, việc những người đã ly hôn ở trong nước vẫn cùng nhau đi show tạp kỹ để kiếm tiền không phải là không có, còn có người sắp ngồi tù đến nơi rồi còn lên mạng giết vịt già mồm nữa kia. Hơn nữa ấy hả, giá trị của vị Châu tổng kia bây giờ nghe nói đã tăng cao, anh Trữ thì càng khỏi phải nói, một cuộc hôn nhân không ai muốn cúi đầu mới

là khó duy trì nhất, cho dù hai người này không ly hôn thì cũng không có nghĩa là có tình cảm.

—— Mới hai năm thôi mà đã thế này rồi sao?

Lúc này đây, có người tung ra một ít những bức ảnh chụp chung bị bóc ra của hai người cách đây hai năm, còn cả những bức ảnh chụp màn hình chưa được chứng thực của "Đêm hội mùa xuân".

Sự thân mật đó có thể lộ ra tràn ngập qua những bức ảnh.

Cư dân mạng im lặng hồi lâu.

—— Chỉ có thể nói là, chắc là đã từng yêu.

—— Nói nhiều như vậy rồi, Thái Tu Minh này rốt cuộc là ai? Còn không biết nữa.

Lúc này đây, có không ít người mới xông vào.

—— Mặc dù tôi không tham gia thảo luận nhưng tôi chỉ muốn nói rằng nửa tiếng nữa hãy đến phòng livestream của cậu ấy, thực hiện thử thách livestream liên tục hai mươi từ giờ không nghỉ, mọi người sẽ có những nhận thức mới.

—— Không phải cậu ta đang quay phim sao? Sao lại còn làm mấy cái hoa hòe hoa sói này nữa?

—— Để hiểu cảm giác làm streamer chuyên nghiệp một chút?

—— Cảm ơn đã quan tâm đến diễn viên tân binh gà mờ của bọn tôi, anh Trữ là một người đi trước rất đáng kính trọng, mong bạn đừng nói bậy bạ nhò.

Những người khác: "....."

Cho dù là người được gợi ý đi phổ cập khoa học hay mang theo lòng tò mò hóng hớt để đi xem, đến khi phòng livestream được mở, bọn họ đều sẽ phát hiện tình huống hoàn toàn khác với những gì mình phỏng đoán.

Thái Tu Minh hoàn toàn không phải là dáng vẻ trong tưởng tượng.

Ít nhất chắc chắn không phải là một "thằng hèn diêm dúa" hay "đoá sen trắng thuần khiết" mà ngược lại, ngũ quan của cậu ta xuất sắc ở cốt cách và tướng mạo, là một anh chàng trai đẹp trai nhuộm tóc màu hạt dẻ, đeo vòng cổ, rất trẻ trung và có sức sống.

Camera livestream vừa được bật thì đúng lúc một khuôn mặt xuất hiện ngay trước ống kính, góc quay rất kỳ lạ, có thể nói là đã phóng đại vô hạn mọi khuyết điểm trên khuôn mặt.

Fan hâm mộ của cậu ta cũng rất giải trí.

"Thái Minh Minh! Mắt cứng lác rồi! Có thể quản lý hình tượng của mình không?"

"Sticker biểu cảm xấu xí lại có thêm một cái."

"Tôi không muốn thừa nhận mình là fan của một kẻ ngốc..."

Lúc này, người trong ống kính đã điều chỉnh lại vị trí, nhìn vào bão bình luận, nói: "Có thể nói chuyện đàng hoàng được không, tín hiệu ở đây không tốt, tôi chỉnh lại một chút, lát nữa admin sẽ tới. Nếu như thử thách livestream này của tôi mà thất bại, không một ai trong số mấy người là vô tội hết."

Sau khi điều chỉnh xong thì trở lại dáng vẻ ban đầu, dành vị trí ra và để lộ khung cảnh phía sau.

Đó là một sa mạc rộng lớn mênh mông, mặt trời vừa ló dạng trên bầu trời mang theo một màu đỏ cam mờ ảo.

Thái Tu Minh chỉ về phía sau, nói: "Nhìn thấy chưa, đây là địa điểm quay phim lần này, đoàn chúng tôi sẽ quay phim ở đây khoảng một tháng. Hai ngày nay đúng lúc không có cảnh của tôi nên dứt khoát làm cho xong thử thách luôn... Đúng vậy, là một thử thách công ích, mọi người có thể đăng lại thật nhiều... livestream đi ngủ hả? Quay chứ, đã hứa là hai mươi tư giờ mà, nhưng muốn xem cơ bụng thì không được rồi, dù sao cũng không có."

Fan hâm mộ liên tục cà khịa về phong cách nhất quán của cậu ta, thẳng thắn, cộng thêm không cần mặt mũi.

Lúc này, phòng livestream của cậu ta đã có gần mười ngàn người.

Thái Tu Minh dứt khoát tháo điện thoại ra khỏi gậy tự sướng, cầm trên tay vừa đi vừa trả lời bão bình luận, nói: "Không có chủ đề livestream cụ thể, đã nói trước với đoàn làm phim rồi, chỉ cần không ảnh hưởng đến địa điểm quay phim thì muốn quay thế nào thì quay. Muốn xem diễn viên khác sao? Được chứ, đợi lát nữa phỏng vấn cho mọi người."

Lời này vừa nói ra thì tên của Trữ Khâm Bạch được hô hào lớn trong phòng livestream.

Lúc này, số lượng fan hâm mộ nhiều hơn một chút.

【Nghe danh mà đến, nghe nói ở đây có thể hóng được anh Trữ à?】

【Anh ấy nổi tiếng là khó phỏng vấn, nếu hôm nay cậu có thể phỏng vấn được anh ấy, tôi sẽ tôn kính cậu như một hảo hán!】

【Anh ấy không phải là sếp của cậu sao? Thái Minh Minh, xông lên! Đừng có sợ.】

"Đã nói đừng gọi tôi là Thái Minh Minh rồi, làm tôi nghi ngờ mình có một đồng bà nội vậy." Thái Tu Minh vừa đi vừa nhìn xung quanh, sau đó nhún vai nói: "Phỏng vấn anh Trữ e rằng rất khó, theo như những gì tôi được biết, hai ngày nay đều là cảnh quan trọng của anh ấy, quay anh ấy cho mọi người thì còn được, phỏng vấn cá nhân thì chắc chắn là không có khả năng

rồi."

Buổi livestream đang diễn ra rất bình thường nhưng sẽ luôn có một hai người thiên cặn.

Có người trực tiếp nói đùa trong phòng livestream: "Phỏng vấn bạn trai mình còn không được à?"

Câu này tình cờ bị Thái Tu Minh nhìn thấy, sắc mặt cậu ta tối sầm ngay tại chỗ, thẳng thắn nói: "Có mấy người, con mẹ nó đã nói bao nhiêu lần rồi, anh Trữ là ông chủ của tôi, là loại mà ký hợp đồng đảng hoàng nghiêm túc. Ai giải thích cũng không nghe đúng không, chỉ có phỏng đoán ngày qua ngày của mấy người đúng thôi à?"

Bão bình luận.

【Thái Minh Minh nóng nảy mắng người trên mạng.】

【Ai biểu tài khoản marketing bây giờ không chịu làm người, đâu đâu cũng dẫn dắt dư luận.】

【Tôi thật sự cười chết mất, cái tính nét chó như vậy, nếu tôi mà là anh Trữ thì tôi phải xử cậu ta, ai sẽ thích cậu ta chứ.】

【Anh Trữ cũng có phải là người tính nét tốt gì đâu...】

【Đừng giận, đừng giận mà, xin hãy nhớ rằng cậu đã thay đổi hoàn toàn, đảng hoàng làm người rồi! Mấu chốt là quay phim cho thật tốt, mặc dù trước mắt vai diễn không nhiều nhưng tôi đã từng xem rồi, cảm thấy mắt nhìn của anh Trữ và đạo diễn không sai đâu, cố lên.】

【Fan hâm mộ giải thích lại ở đây một lần nữa này, không phải phiên hai, không phải phiên hai, tôi không biết làm thế nào mà tin tức này lại lọt ra ngoài nữa.】

【Chuyện bình thường, chỉ là để bôi đen mà thôi.】

【Câu nói "chưa biết toàn bộ sự việc miễn bình luận" lúc nào cũng không bao giờ lỗi thời.】

Thái Tu Minh nổi nóng xong, giọng nói vừa rồi ngay lập tức không còn nữa.

Suy cho cùng, hầu hết những người có suy nghĩ như vậy vốn đều không để ý đến bản thân sự việc mà chỉ đơn giản là làm ầm lên muốn xem cuộc vui.

Buổi livestream sau đó diễn ra rất suôn sẻ.

Số lượng fan hâm mộ vẫn luôn không thể vượt quá ba trăm nghìn người vì thời gian vẫn còn sớm, bắt đầu từ tám giờ sáng, mất vài tiếng đồng hồ cho fan xem môi trường ghi hình khắc nghiệt trên sa mạc, nhìn phòng thay đồ đơn giản của đoàn làm phim và phỏng vấn một số nhân viên công tác cũng như một số diễn viên khác.

Mãi cho đến mười một giờ.

Trữ Khâm Bạch kết thúc hai cảnh phim và từ trường quay rất xa đi tới.

Anh chỉ mang theo một trợ lý, lúc này đã gần trưa, nhiệt độ trong sa mạc đang dần tăng lên.

Lúc đi ngang qua ống kính, tốc độ làm mới của báo bình luận trong phòng livestream nhanh hơn rõ ràng, số lượng người cũng bắt đầu tăng lên.

Thái Tu Minh gọi một tiếng: "Anh Trữ."

Trữ Khâm Bạch nghiêng đầu sang nhìn cậu ta một cái, cau mày: "Hôm nay không phải không có cảnh của cậu à?"

Thái Tu Minh hơi lấp bắp nói: "Em, em đang livestream."

Trữ Khâm Bạch liền nhìn thẳng vào ống kính một cái, không nói gì, chỉ thờ ơ nhìn cậu ta một cái rồi nói: "Không có cảnh của cậu thì qua chỗ đạo diễn

quan sát, học hỏi nhiều hơn đi."

"Biết rồi ạ."

【Hahahaha Thái Minh Minh, cậu cũng phải bảo anh Trữ chào một cái trước ông kính đi chứ, dũng khí mắng người hồi sáng của cậu đâu rồi?】

【Dáng vẻ vừa rồi giống y hệt tôi lúc đi làm muộn buổi sáng xong vô tình đụng phải sếp.】

【Phải nói là khí thế của anh Trữ mạnh mẽ thật...】

【Tôi bắt đầu tò mò về vai diễn của anh ấy trong bộ phim này rồi đó.】

Thái Tu Minh không hề quan tâm đến sự trêu chọc của fan hâm mộ mà đã thật sự thoả mãn nguyện vọng của bọn họ, ông kính không ngừng hướng về phía Trữ Khâm Bạch rời đi, nhìn anh mang theo trợ lý đi đến bên cạnh chiếc xe mà anh thường nghỉ ngơi.

Thái Tu Minh giải thích: "Đó là xe RV (*) của anh Trữ, đoàn làm phim cũng có xe riêng nhưng với diễn viên đẳng cấp như anh Trữ thì thường sẽ ăn uống và trang điểm độc lập trong xe."

(*) xe RV: viết tắt của Recreational Vehicle, là một phương tiện cơ giới hoặc xe kéo bao gồm các khu sinh hoạt được thiết kế để ở. Các loại xe RV bao gồm motorhomes, campervan, huấn luyện viên, caravat, xe kéo bánh thứ năm, xe cắm trại bật lên và xe tải cắm trại.

[Click để xem ảnh](#)

Đang nói thì phát hiện anh Trữ chưa lên xe.

Anh dừng lại trước cửa xe, dường như đang cúi đầu nhìn điện thoại, hai giây

sau thì nhìn về phía đồi cát ở bên trái.

Không chỉ mình Thái Tu Minh nhìn theo.

Ở hướng mà điện thoại của cậu ta đang nhắm vào tình cờ cũng để cho vô số cư dân mạng trong phòng livestream đồng thời nhìn thấy, một chiếc xe Jeep gầm cao màu đen thích hợp cho việc đi lại trên sa mạc vượt qua chỗ cao của đồi cát rồi xuất hiện, thổi tung vô số bụi bặm và cát vàng xung quanh, dần dần tiến về phía này.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Thái Tu Minh vẫn đang phân tích với cư dân mạng: "Chắc hẳn là xe tiếp viện tài nguyên của đoàn làm phim, nhưng chưa từng thấy xe này bao giờ."

Không lâu sau, chiếc xe dừng lại cách nhóm người mười mét.

Bên ghế phó lái có người đẩy cửa xuống xe.

Ở một nơi như sa mạc, người đến mặc một chiếc áo gió dài kiểu mỏng màu đen, lần đầu tiên đeo thêm một cặp kính gọng mỏng, ngay thẳng và chính trực đứng đó, đóng cửa xe lại, mỉm cười gọi người kia: "Anh Trữ."

"Đệt." Lúc này Thái Tu Minh mới kịp phản ứng, tay chân lúng túng xoay điện thoại đi chỗ khác.

Nhưng rõ ràng đã không kịp nữa rồi.

Bão bình luận đã phát điên.

【Đậu má, Châu Thanh người thật đấy à?】

【Hai năm không gặp, khí chất của Châu tổng hình như càng mạnh mẽ hơn một chút, đây là vừa mới từ hội nghị của viện nghiên cứu kia qua đây sao?】

【Không phải trọng điểm là anh ấy và ảnh đế Trữ vẫn luôn sống chung sống hoà thuận sao? Tôi cảm thấy những người luôn mong chờ hôn nhân xảy ra chuyện mới nên dừng lại đi, ai mà hôn nhân rạn nứt lại còn vượt ngàn dặm chạy đến tham ban chứ? 】【

【Chủ yếu vẫn là Châu Thanh ít khi lộ mặt quá phải không? Lowkey quá đi mất.】

【Tôi cảm thấy đây mới là khuôn mẫu cho việc trải qua cuộc sống của chính mình, luôn tốt hơn mấy người cứ dăm ba bữa lại lên tin tức.】

【Nhưng tôi rất muốn thấy bà xã của anh Trữ nha.】

【Tôi cũng vậy.】

【Vừa nãy lúc cười lên gọi "anh Trữ" cũng đẹp quá rồi đó.】

【Châu tổng, cưới em đi!】

【Thái Minh Minh! Cho cậu ba giây để quay ống kính lại cho tôi aaaa!】

【Cậu ký với anh Trữ, vậy Châu tổng người ta cũng xem như một nửa ông chủ rồi nhỉ? Ông chủ chính còn có thể quay được, vậy làm tròn lên là bọn tôi có thể thấy Châu tổng rồi!】

【Mười giây rồi, Thái Minh Minh, tôi khuyên cậu đừng có không biết điều.】

Sự chú ý của Thái Tu Minh rõ ràng không còn đặt trong phòng livestream nữa, trao đổi ánh mắt với mấy nhân viên công tác xung quanh.

Nhân viên công tác nhỏ giọng thì thầm với cậu ta: "Cậu có muốn tắt livestream không? Nếu như quay trúng sợ là không tốt lắm."

Thái Tu Minh dừng lại một chút, yếu ớt nói: "Đã không còn kịp nữa rồi."

"À, thế này thì..."

Bên ngoài không biết nhưng nhân viên công tác của đoàn làm phim, bao gồm cả Thái Tu Minh đều biết rõ. Sở dĩ hai năm nay Châu Thanh vẫn luôn không lộ diện trong tầm mắt của công chúng là vì thân phận của cậu quả thật không phù hợp để giải trí hoá, trong công việc thường ngày của cậu, chỉ cần tránh né một chút thì rất khó bị chụp, còn xem như có thì cũng là lên những trang báo chính phái như tài chính, v.v...

Paparazzi chụp ảnh cậu cũng là công việc thường ngày, nếu đã không chứng thực được chuyện ngoại tình, cũng không hẹn hò với ai khác, có đăng báo cũng không đăng được.

Tiếc rằng thanh danh và sức ảnh hưởng của anh Trữ quá cao, độ chú ý và tò mò của mọi người thật sự không hề giảm đi chút nào.

Thái Tu Minh phớt lờ uy hiếp của cư dân mạng, rất tự nhiên nói về những chuyện khác.

Vốn tưởng rằng sẽ sóng yên biển lặng như vậy mãi, nhưng Thái Tu Minh rõ ràng đã đánh giá thấp sức chiến đấu của cư dân mạng, nửa tiếng sau.

#TháiTuMinhlivestream#

#TháiTuMinh#

#Thambansamạc#

Đợi đến khi rất nhiều hashtag nhanh chóng được ghim lên đầu trên trang chủ.

Chỉ vón vện chưa đầy một tiếng, nhìn thấy năm triệu người đổ vào phòng livestream, hơn nữa con số vẫn tiếp tục tăng lên nhanh chóng, Thái Minh Minh đã tê liệt.

Anh Thái nóng nảy nhận hèn trên mạng: "Không phải là không cho mọi người xem, mà thật sự là sẽ rất quấy rầy."

Nhưng fan không chịu thua.

【Lén lút quay đi.】

【Hóa thân thành paparazzi, sử dụng kỹ thuật cao siêu như selfie của cậu đây.】

【Tôi khá muốn biết có phải là anh Trữ cũng trưng ra cái mặt lạnh y hệt với Châu tổng không, hahahaha.】

Thái Tu Minh đành phải nói: "Đừng có ngày nào cũng hóng chuyện như thế, theo như tôi được biết thì trước đó Châu tổng đã bận rất lâu, anh Trữ còn ở trong đoàn làm phim, đến tham ban thôi vốn dĩ đã không dễ dàng rồi, tôi quay thế nào được? Tôi không cần mặt mũi chắc."

【Có thể không cần mà.】

【Cái mặt đó của cậu trưng ra có thể có tác dụng gì chứ!】

【Cũng không thể tiêu như tiền, cũng không thể ăn như cơm.】

Thái Tu Minh tối sầm mặt.

Ở bên còn lại, trên xe RV, Trữ Khâm Bạch giúp Châu Thanh tháo kính xuống, nâng cằm người kia lên, nhìn vào mắt cậu, ngón tay cái vuốt ve khóe mắt cậu, "Mắt vẫn còn khô với không thoải mái à? Trong thành phố còn đỡ, khí hậu sa mạc chưa chắc em đã thích nghi được, sao lại chạy đến đây rồi?"

Châu Thanh ngẩng đầu mặc cho anh quan sát, nói: "Em nghĩ dù sao cũng gần nên đến xem xem."

Đồng thời cũng nhìn anh rồi gọi: "Anh Trữ."

Trữ Khâm Bạch tiện tay cầm lọ thuốc nhỏ mắt bên cạnh lên, mở nắp ra, "Ừm, sao vậy?"

"Anh đen hơn một chút so với trước khi đến đây."

"Tia cực tím ở đây rất mạnh."

Trữ Khâm Bạch dùng khớp ngón tay cái đè lên cầm Châu Thanh, nâng lên một chút, nhỏ thuốc vào mắt: "Nhắm mắt lại."

Châu Thanh liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thật ra lâu như vậy rồi cậu rất ít khi tham ban Trữ Khâm Bạch.

Lần này cũng tình cờ là nơi cậu bay tới cách đây không xa, đi ô tô qua cũng chỉ khoảng hai trăm cây số. Công việc vừa kết thúc, cậu đã bảo trợ lý lùi vé về lại rồi quay đầu đến đây.

Châu Thanh nhắm mắt lại, mỉm cười: "Bất ngờ không?"

Trữ Khâm Bạch nhìn giọt nước ngay khóe mắt trông giống như vết nước mắt, giơ tay lau đi thay cậu, thấp giọng nói: "Đương nhiên."

Châu Thanh vẫn luôn có việc riêng phải làm và là một người rất độc lập. Nhưng tình yêu của cậu luôn tỉ mỉ và lâu dài, không hề chấn động lòng người nhưng thỉnh thoảng có một số hành động thật sự đã khiến cho Trữ Khâm Bạch không nhịn được mềm lòng.

Ví dụ như sẽ luôn tặng quà cho anh, lý do là nhìn thấy thứ này tự nhiên nghĩ đến anh, là cao thủ nói lời âu yếm số một, hoặc là kiểu sẽ vô tình chọc vào tim phổi anh.

Ví dụ như khi đang trần trở bận việc, đến đây mà cũng không báo trước với anh.

Trữ Khâm Bạch mềm lòng hành động, cúi người hôn người kia, tiện tay che đôi mắt run rẩy đang muốn mở ra của Châu Thanh lại, nhắc nhở cậu: "Không được mở mắt, ở đây gió và cát rất mạnh, mắt khô dùng thuốc nhỏ xong phải đợi năm phút."

"Lấy cố." Châu Thanh bị che mắt nói.

Châu tổng nhã nhận ôn hoà trong ấn tượng của người khác thế mà thật sự không mở mắt, ngẩng đầu đón nhận nụ hôn tròn năm phút, sau khi lùi lại còn than thở: "Có hơi nhớ anh."

Khiến cho ảnh đế Trữ muốn không còn muốn làm người nữa, nhưng cuối cùng vẫn bị trở ngại về địa điểm, chỉ ôm người dậy, ghì lại trong lòng. Anh túm lấy chân tóc sau đầu cậu, mổ lên tai cậu rồi trả lời: "Anh cũng vậy."

Trợ lý Trần Đăng Đăng đã cực kỳ có kinh nghiệm rồi, canh chuẩn thời gian đi lên, lúc đó bọn họ trông có vẻ như đang ở chung hoà thuận.

Anh Trữ đang cắt thuốc, Châu Thanh nghiêng đầu nhìn cô, cười hỏi: "Có việc sao?"

Trần Đăng Đăng đưa điện thoại sang, bắt đắ dĩ nói: "Châu tổng, anh và anh Trữ lên hot search rồi."

Lúc này Châu Thanh mới biết về việc livestream, nhưng điều cậu quan tâm hoàn toàn không phải là tình hình trên mạng mà quay đầu nhìn Trữ Khâm Bạch, hỏi: "Thái Tu Minh có phải là cũng không tậ không?"

Trữ Khâm Bạch liếc cậu một cái, "Người em tiến cử đương nhiên là không tậ."

Nếu như có người ngoài giới nghe thấy lời này, có lẽ sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ sẽ phát hiện ra một sự thật, Thái Tu Minh, người được nói là đã ký với studio của Trữ Khâm Bạch và có mối quan hệ thân thiết với anh, trên thực tế là do Châu Thanh quen biết trước.

Không ai biết rằng lúc Thái Tu Minh vừa mới bước vào giới thật ra là bị người ta lừa.

Lừa không ít tiền, đó là do bà ngoại để lại cho cậu ta trước khi qua đời, lúc Châu Thanh tình cờ gặp cậu ta, đúng lúc Thái Tu Minh đang ở thời điểm sa sút nhất, gần như ngay cả cơm cũng ăn không vô.

Châu Thanh nói: "Em cũng không tiến cử cậu ấy, không phải anh cũng thật sự thấy được cậu ấy có tiềm năng nên mới ký với cậu ấy sao."

"Quả nhiên có chút năng khiếu." Trữ Khâm Bạch không hề phủ nhận, lại nói: "Nhưng kinh nghiệm vẫn còn ít, phải cọ sát nhiều hơn."

Mắt Châu Thanh vẫn còn hơi khó chịu, sau khi trợ lý rời đi, cậu tự nhiên dụi đầu vào eo anh, vừa nhắm mắt nghỉ ngơi vừa tùy ý tiếp tục chủ đề này với anh: "Em cảm thấy người không tệ, tính cách rất ngay thẳng, đầu óc sáng suốt và cũng rất thực tế, có thể đi được đường dài."

Trữ Khâm Bạch nhéo tai cậu, "Còn có thời gian khen người khác nữa, có phải có hơi buồn ngủ không?"

Châu Thanh lắc đầu, "Vẫn ổn."

Trữ Khâm Bạch để cho cậu dựa, không nói gì.

Hơn nửa tiếng sau, giữa trưa.

Những gì Châu Thanh mang đến cho đoàn làm phim bao gồm đồ ăn, đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, thuốc men và những thứ cần thiết khẩn cấp khác đều đủ cả. Một vài nhân viên công tác đang bận rộn di chuyển và phân phát, Thái Tu Minh vốn dĩ vẫn đang trả lời cư dân mạng trên bãi cát: "Đúng vậy, đều là Châu tổng mang đến, đã giải quyết được không ít vấn đề khan hiếm đồ dùng khó khăn mà đoàn chúng tôi hiện đang gặp phải."

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream đã tận tai nghe thấy những người xung quanh nói những lời như "Chào Châu tổng", "Châu tổng, những món đồ này của anh đến thật đúng lúc", "Châu tổng muôn năm".

Thái Tu Minh, người cho dù có đối mặt với Trữ Khâm Bạch một lần nữa cũng chỉ có căng thẳng, khuôn mặt trong ống kính ngay lập tức trở nên thận trọng, hướng về bên cạnh nhưng xưng hô lại là, "Anh Thanh."

Ngay lập tức, một giọng nam dễ nghe vang lên: "Đồ dùng có ích là quan trọng nhất, không tính là gì cả, mọi người bận rộn, vất vả rồi."

Có lẽ là cậu đang nhìn về phía này, Thái Tu Minh nhắc nhở trong ống kính: "Anh Thanh, em đang livestream."

Những fan đổ xô vào buổi livestream vì hot search ngay lập tức không thể ngồi yên.

【Châu Thanh đang ở bên cạnh???】

【Là anh ấy đang nói chuyện phải không?】

【Thái Minh Minh, cậu có ý gì, để tôi xem aaa.】

【Tại sao tôi lại cảm thấy thái độ của cậu đối với Châu tổng người ta còn có tình ý hơn sếp cậu, gọi người ta là anh Thanh, thân lắm à?】

【Người livestream chính này rốt cuộc là ai vậy? Bạn tôi nói với tôi là nhìn thấy anh Trữ và Châu tổng ở đây, kết quả là vừa vào chỉ toàn nghe thấy mình cậu ta bô bô thôi.】

【Tôi cũng vậy.】

【Có phải đến nhầm chỗ rồi không?】

Dòng người không ngừng tràn vào dẫn đến phòng livestream trở thành một cảnh tượng điên loạn, vô số người nghe được giọng nói vừa rồi đang đến

gần, dường như đang ở ngay bên cạnh chiếc điện thoại đang livestream, đồng thời đáp lại lời Thái Tu Minh: "Không sao đâu, cậu cứ live đi."

Thái Tu Minh còn bắt đầu tán gẫu với người ta, "Anh Thanh, xin lỗi vì trước đó đã quay trúng anh, em không biết người tới là anh."

Giọng nói trong trẻo của Châu Thanh mang theo chút ý cười, tiếp tục nói: "Không sao cả, quay thì cứ quay thôi."

Thái Tu Minh cũng ngạc nhiên nói: "Anh không ngại lên hình sao?"

"Không sao cả." Châu Thanh còn thuận miệng nói đùa một câu: "Là phóng viên vẫn luôn không chụp được tôi, không phải tôi cố ý tránh mặt truyền thông."

Toàn bộ phương tiện truyền thông trong giới giải trí nghe được lời này: "..."

Có lẽ là sắp chịu không nổi nữa rồi.

Là ai mỗi khi ra ngoài quanh người đều là an ninh cấp cao, những sự kiện tham dự đều là những nơi bị cấm quay phim, paparazzi cho dù có muốn ngòi hóng thường xuyên thì cũng phải hóng đến khi đợi được người mới được chứ.

Bây giờ đây, diễn viên mới, anh Thái gà mờ nhìn gần tám triệu người trong phòng livestream mà có hơi choáng ngợp.

Cậu ta thật sự không chịu nổi sự thúc ép của nhiều người như vậy, dưới áp lực vô hạn, cộng thêm lời vừa rồi của Châu Thanh, cuối cùng vẫn to gan hỏi ra câu đó: "Anh Thanh, vậy anh có ngại chào hỏi một câu với cư dân mạng trong livestream không? Mọi người đều rất tò mò về anh."

"Vậy sao?" Châu Thanh có hơi ngạc nhiên, sau đó vui vẻ đồng ý, "Đương nhiên có thể."

Sau đó, sau hai năm, tám triệu cư dân mạng lần đầu tiên được nhìn thấy

chính chủ Châu Thanh ở cự ly gần như vậy qua ống kính có độ phân giải cao như vậy.

Cậu tùy ý đứng đó, cả người là dáng vẻ tao nhã và sạch sẽ, giữa hai đầu lông mày còn mang theo chút trầm ổn của một người đàn ông trưởng thành.

Có lẽ là vì thật sự chưa bao giờ tiếp xúc với cái gọi là livestream, hoàn toàn không biết gì khi đối diện với ống kính nên đã xuất hiện trên màn hình rồi mà cậu vẫn còn hỏi: "Thế này là được rồi đúng không?"

【Tui chót rồi.】

【Đẹp trai chí mạng.】

【Châu tổng, nhìn em này, nhìn em này, nhìn em này.】

【Lúc này đột nhiên ghen tị với anh Trữ.】

Châu Thanh hoàn toàn nhìn không rõ bão bình luận, chỉ có thể tiến lại gần hơn để trả lời một số câu hỏi hiện lên trên màn hình.

【Vạn người viết thư máu yêu cầu mở tài khoản xã hội xác thực công khai!】

Châu Thanh bật cười: "Tôi có mà, thỉnh thoảng tôi cũng đọc tin đồn trên mạng, nhưng chỉ là tài khoản riêng tư thôi, không đăng nội dung gì cả, đi xem là nhiều."

【Châu tổng, xin hỏi anh có thiếu vợ không?】

Châu Thanh: "Đã kết hôn."

【Có thể ly hôn, em lấy cho, cưới em này, cưới em đi.】

Châu Thanh nghiêm túc nói: "Không cưới được, thật sự rất xin lỗi."

【Có thể xuất hiện nhiều hơn không ạ?】

Châu Thanh vẫn cười suốt, "Mọi người đừng tò mò về tôi, tôi cũng sống cuộc sống giống như các bạn, bình thường đều dành phần lớn thời gian cho công việc, hẳn là tẻ nhạt hơn cuộc sống của các bạn một chút."

Cậu trò chuyện rất tùy ý và tự nhiên, thích nghi cũng rất nhanh chóng.

Lúc này, Châu Thanh đứng ở đó, phía sau là xe vật tư và nhân viên công tác đang bận rộn.

Cứ hỏi là cậu trả lời, là dáng vẻ không gấp gáp cũng không chậm rãi, khiến cho nhiều người như vậy trong phòng livestream, ít nhất vào khoảnh khắc này thật sự cảm thấy cậu hoàn toàn không phải vì Trữ Khâm Bạch mới được chú ý.

Châu Thanh không chỉ là dáng vẻ trong hai ba bức ảnh hay trên dòng chữ giới thiệu không có tí cảm xúc nào trong tư liệu, mà có những ấn tượng thẳng thắn như "doanh nhân thành đạt" và "thanh niên tài năng xuất chúng".

Khi cậu đứng ở đây một cách chân thật, chỉ dăm ba câu thôi cũng đã đủ sức thuyết phục, là một người có nhân cách cực kỳ lôi cuốn.

Cư dân mạng phản lưới nhà hàng loạt, không chỉ có những người muốn làm bà xã cậu mà còn gọi cậu là bà xã.

Châu Thanh không chịu được sự nhiệt tình như vậy, lúc sắp kết thúc, cư dân mạng nhìn thấy một bàn tay duỗi ra trong ống kính, lòng bàn tay rộng với khớp xương rõ ràng kéo người ra khỏi ống kính.

Cư dân mạng chết lặng.

Thái Tu Minh cầm điện thoại, phản xạ có điều kiện tiếp tục di chuyển sang bên cạnh.

Sau đó, số người đã tăng vọt lên chín triệu nhìn thấy ảnh đế nào đó kéo Châu Thanh tới trước mặt mình, để cậu quay lưng về phía ống kính, vừa cau mày nhìn về phía này nhưng khi đối mặt với Thái Minh Minh, ấn đường hơi nhíu lại, "Dừng lại được rồi, còn quay nữa."

Chương 100: C100: Ngoại truyện 5 bản hiện đại toàn văn hoàn

Gin: chương này đọc trên Wordpress sẽ có chú thích bằng video cụ thể hơn nheeee

- - -

Thái Minh Minh bắt gặp ông chủ thì nhận thua ngay tại chỗ, lúc đang định di chuyển điện thoại đi thì Châu tổng trong ống kính hơi ngẩng đầu lên nói: "Không sao đâu, livestream công ích của cậu ấy, em để cậu ấy quay mà, chỉ thuận tiện nói vài câu thôi."

Trữ Khâm Bạch cụp mắt xuống: "Vậy nói xong chưa?"

"Cũng được kha khá rồi."

"Vậy đi thôi."

Phòng livestream.

【.....】

【.....】

【.....】

【Tôi có thể bay về tới địa điểm quay phim không?】

【Mối thù cướp vợ không đội trời chung nha, anh Trữ!!】

【Chó thì đúng là chó thật, cho bọn tôi nhìn thì đã làm sao? Tôi hỏi này, thì đã làm sao?】

【Tu thế vừa rồi của anh Trữ, bằng mặt không bằng lòng?】

【Châu tổng cũng vậy nho, có hơi ngoan ngoãn.】

【Khí chất của hai người này khác biệt một cách khó hiểu khi ở cùng nhau, có nhận ra không?】

【Anh Trữ, ôm đã lắm phải không? Em cũng muốn huhuhu.】

Thái Tu Minh nhìn vào báo bình luận liên tục được làm mới phòng livestream, tốc độ nhanh đến mức đạt khiến cho người ta hoa mắt, màn hình cũng có lần bị lag đến mức muốn nổ tung.

Đến khoảng hai giờ, số người trong phòng livestream chính thức vượt quá mười triệu.

Các hot search liên quan vẫn luôn được ghim ở hàng đầu không hề có xu hướng giảm xuống, người đại diện Phạm Tuyền gọi điện trực tiếp cho Thái Tu Minh trước mặt rất nhiều người trong phòng livestream, rõ ràng cũng không ngờ được điều này.

Mở đầu là nội dung chuyên nghiệp: "Cái điện thoại nát đó của cậu bây giờ không chịu được dữ liệu lớn như vậy, tôi bảo người đổi cho cậu cái khác, số lượng fan trên Weibo đang không ngừng tăng lên, có vài tài khoản marketing bắt đầu thu hút lưu lượng truy cập rồi, cậu chú ý nội dung livestream một chút, truyền bá năng lượng tích cực, đừng có mắng người."

Thái Tu Minh đã được huấn luyện, thành thật gật đầu: "Biết rồi ạ."

Nói xong còn quyết định trưng cầu ý kiến của người đại diện một chút, giống lừa mình dối người, che miệng nói vào điện thoại: "Chị Phạm, sếp và Châu tổng phải làm sao đây? Lưu lượng lớn như vậy em cũng hoảng nữa."

Phạm Tuyền hiển nhiên là cặn lờ, "Cậu hoảng cái gì, cũng không phải là tới gặp cậu, còn vô cớ cho cậu độ hot lớn như vậy kìa."

Thái Tu Minh: "Vậy bọn họ cứ đòi em quay hai anh ấy, phải làm sao bây giờ?"

"Quay thì cứ quay đi." Phạm Tuyền suy nghĩ một lát rồi nói thẳng: "Nhưng cậu đừng chọc vào Trữ Khâm Bạch nha, nếu cậu chĩa ống kính vào mặt Châu Thanh, cậu ta nhất định sẽ tức giận, những thứ khác thì cậu ta cũng lười quản cậu."

Thái Tu Minh: "Vậy thì quay từ xa là được phải không ạ?"

"Ừm, người ta hợp pháp mà. Này, tôi nói cậu cũng không phải là quay hiện trường bắt gian, đừng có làm cái mặt đáng xấu hổ như vậy."

Phạm Tuyền rõ ràng đang theo dõi phòng livestream này, nói xong lại tiếp tục: "Nhưng cũng đừng cũng chỉ nhắm vào bọn họ, tự cậu có thể live được gì thì live."

"Vâng, đã rõ."

Lúc Thái Tu Minh cúp điện thoại, cư dân mạng trong phòng livestream đã sắp bị cuộc gọi này của cậu ta làm cho cười chết.

【Thái Minh Minh có lẽ cũng không ngờ rằng mình lại hot dễ dàng đến vậy.】

【Thông thường, kiểu livestream công ích do các nghệ sĩ thực hiện này nhiều lắm cũng sẽ không vượt quá hai triệu người. Với mức độ nổi tiếng hiện tại của cậu ta, năm trăm nghìn vốn dĩ cũng đã cao lắm rồi.】

【Không ngờ ông chủ lại cho bay thẳng lên luôn hahaha.】

【Sai rồi, người là do Châu tổng dẫn dắt.】

【Châu tổng mới là đỉnh lưu hàng thật giá thật.】

【Tôi đã quyết định rằng trong hai mươi tư giờ tới, tôi sẽ cầm trong phòng livestream này một phút cũng không thiếu!】

【Tôi cũng thế!】

【Mặc dù thật ra chỉ còn mười mấy tiếng nữa thôi.】

Sau đó, dưới sự chỉ đạo và thúc giục của cư dân mạng, Thái Tu Minh dẫn thân vào hành trình bắt giữ khoảnh khắc dù cố tình hay vô ý.

Trong thời gian quay phim, anh Trữ còn có việc, đứng sau camera giám sát của đạo diễn thảo luận nội dung quay phim cùng ekip quay phim.

Châu Thanh khoanh tay đứng ở một bên lắng nghe nhưng không tham gia.

Thái Tu Minh chỉ để ống kính lướt qua, nói: "Đây chỉ là để cho mọi người xem trạng thái quay phim bình thường thôi, nội dung thảo luận là bí mật quay phim, nhưng nếu đứng xa thì cũng không nghe thấy được."

Vừa dứt lời đã nhìn thấy anh Trữ trong ống kính đang chăm chú nghe đạo diễn nói chuyện, nhưng cũng không làm lỡ việc anh lấy đi đồ ăn vặt trên bàn đạo diễn, bóc một viên kẹo rồi tiện tay bỏ vào miệng Châu tổng ở bên cạnh.

Vẻ mặt của Châu Thanh rõ ràng đã hơi khựng lại, giây tiếp theo thì mỉm cười.

Trữ Khâm Bạch bị đạo diễn trừng mắt không mấy vui vẻ, đạo diễn dứt khoát cầm lấy cái túi trên bàn, quay đầu đã vui vẻ hoà nhã, trực tiếp nhét hết cho Châu Thanh.

【..... Đây toàn là mấy động tác nhỏ mờ ám!】

【Anh Trữ không những không lạnh lùng với Châu tổng mà còn thật sự rất biết cách!】

【Hahahaha, ngay cả đạo diễn cũng nhìn không nổi nữa.】

Thái Tu Minh, người đã trải qua đủ loại thăng trầm trong một ngày, rõ ràng đã không còn hoảng hốt nữa, còn có tâm trạng trêu chọc: "Nếu như livestream hồi đầu của tôi mà nổi tiếng thế này thì cũng không đến mức phải vào giới giải trí."

Sau khi quay phim chính thức kết thúc, Châu Thanh bị trợ lý của Trữ Khâm Bạch gọi đi.

Vài người đạo diễn và giám sát từ bên trong đi ra, vừa đi vừa nói với Trữ Khâm Bạch: "Thật sự không để cậu ấy làm khách mời cho chúng ta một chút được sao? Là kiểu không có lời thoại, chỉ cần lộ mặt một chút thôi ấy."

Đôi giày cổ cao của Trữ Khâm Bạch giẫm lên bãi cát, thẳng thừng nói: "Chú cũng nhìn trúng lưu lượng của em ấy à?"

"Đánh rắm, nhìn trúng chính cậu ấy."

Trữ Khâm Bạch: "Chú phải lấy làm tiếc rồi, em ấy không quay."

"Được rồi, vậy thì thật sự đáng tiếc." Đạo diễn cũng không ép buộc, tiếp tục nói: "Năm nay điều kiện bên Tây Bắc này quá khắc nghiệt, tôi nghe nói cậu ấy vốn đang làm nội dung liên quan đến cứu trợ thiên tai nhỉ? Lúc này còn gửi đến cho chúng ta những đồ dùng này quả thật là đã giúp đỡ rất nhiều, cậu phải thay tôi cảm ơn Châu Thanh cho đảng hoàng."

"Không thành vấn đề."

Trong phòng livestream đã nghe thấy cuộc trò chuyện này từ xa.

【Tôi cũng có nghe nói về thời tiết khắc nghiệt ở đó năm nay.】

【Nhưng có vẻ cũng không được đưa tin nhiều.】

【Không ngờ Châu tổng còn tham gia vào những công tác liên quan đến chi viện này, tôi luôn cho rằng anh ấy về cơ bản chỉ ở trong văn phòng thôi chứ.】

【Nghĩ nhiều quá, chỉ cần tra đi là biết, bất kể là danh nghĩa một người hay danh nghĩa công ty, số lượng các dự án chi viện, cứu viện mà anh ấy đã đầu tư và tham gia trong hai năm qua nhiều không đếm xuể...】

【Cũng xem như phù hợp với định hướng giá trị doanh nghiệp nhỉ.】

【Tôi cảm thấy đây không chỉ là vấn đề bia miệng, nếu một người không tự mình cảm nhận mà chỉ coi trọng tiền tài và thanh danh thì tuyệt đối không thể làm được những gì như Châu tổng đang làm bây giờ.】

Chủ đề đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Thái Tu Minh cũng dứt khoát tìm một đôi cát ngòi xuống, lần đầu tiên nghiêm túc nói: "Anh Thanh vốn đã người như vậy."

【Lời này có gì đó à nha.】

【Cậu thật sự thân với Châu tổng à?】

【Lâu trên nói xàm thật, cậu ấy ký với studio của Trữ Khâm Bạch, làm sao có thể không biết Châu Thanh?】

Thái Tu Minh nhìn về phía xa, đột nhiên nói: "Không phải bên ngoài luôn tò mò về chuyện tôi ký hợp đồng với studio của anh Trữ sao? Tôi chưa từng nói cho ai biết, người thật sự có ơn tri ngộ với tôi thật ra là anh Thanh."

Bão bình luận là một loạt các dấu chấm hỏi.

Thái Tu Minh liền kể về việc lúc đầu bị lừa ký hợp đồng âm dương (*) như

thế nào, sau đó còn bị người đại diện vô đạo đức lừa gạt, bị lừa đi mời rượu.

(*) hợp đồng âm dương: chỉ người ký hợp đồng sẽ ký hai hoặc nhiều hợp đồng có nội dung khác nhau về cùng một việc, một hợp đồng dùng nội bộ, một hợp đồng dùng cho bên ngoài, hợp đồng dùng cho bên ngoài sẽ không đúng sự thật, nhằm mục đích trốn thuế nhà nước hoặc các mục đích khác. Cụm này chắc là có thuật ngữ tiếng Việt mà mình đang chưa nghĩ ra nên nếu ai biết thì cứu mình với nha

Cậu ta nói: "Hôm đó đúng lúc anh Thanh cũng ở đó, tôi suýt nữa đã đánh nhau với người ta, anh ấy đã giúp tôi một tay. Sau này biết được tôi là người mới trong giới nghệ thuật nên đã đưa cho tôi danh thiếp studio của anh Trữ. Mọi người đều biết hiện tại anh Trữ không nhận việc thương mại nhiều, công ty đầu tư lại liên tục mở rộng, lúc đó studio có lẽ vốn đã có ý định tuyển người rồi, vậy nên có thể nói là vận may của tôi thật sự cũng không tệ."

Một mình cậu ta nói dông dài, cũng không quan tâm bảo bình luận nói gì, sau đó nhìn thấy có người hỏi tại sao trước đây không nói chuyện này thì tính nết lại bộc phát, không mấy vui vẻ nói: "Một người đàn ông trưởng thành như tôi mà để cho người khác lừa là chuyện về vang lấm sao? Còn phải nói cho cả thế giới biết cơ. Hơn nữa, tôi cũng không muốn mang gánh nặng dư luận không cần thiết đến cho anh Thanh."

【Thái cầu đáng thương.】

【Bị người ta lừa không mất mặt, em còn trẻ mà!】

【Tin tưởng chính mình, em có thực lực, đừng quan tâm mấy lời công kích ghen ăn tức ở ngoài kia. Dù sao thì là một fan diễn xuất của anh Trữ bao nhiêu năm, chị biết rất rõ anh ấy thật sự sẽ không tùy tiện ký hợp đồng với người khác.】

Đến sáu giờ tối, số người trong phòng livestream đã lên tới năm mươi triệu người.

Bây giờ vẫn là trạng thái mà phần lớn thời gian chỉ có Thái Tu Minh và những người khác xuất hiện trên ống kính.

Buổi tối, đoàn làm phim ăn món nướng trên sa mạc.

Đồng lửa cộng thêm hoàng hôn cũng có thể xem là cảnh đẹp nhân gian.

Thái Tu Minh cầm điện thoại di động uống bia và chơi game với một nhóm người trẻ ở đó, sau đó không hiểu làm sao lại bắt đầu hợp xướng bài "Tịch dương hồng" (*), quả thật là không nỡ nhìn.

(*) "Tịch dương hồng" (tạm dịch: ánh chiều tà màu đỏ), một bài hát của Đồng Thiết Hâm.

Một chị gái tốt bụng đưa cho cậu ta một chai nước, nói: "Cậu đừng có hát nữa, tôi thấy cổ họng cậu khàn cả rồi đấy."

"Không còn cách nào khác, hôm nay nói nhiều quá rồi." Thái Tu Minh ngời thẳng xuống đất, kể lể một câu: "Thử thách này quả thật là, ban đầu em còn tưởng rất dễ dàng."

Cô gái nhỏ dứt khoát đến trước ống kính, nói xin chào với điện thoại, vừa nhìn thấy con số năm mươi tám triệu người cũng bị dọa một trận, sững sốt: "Nhiều người vậy à?"

Bên cạnh có người ồn ào cười nói: "Cô không biết à? Thái Minh Minh của chúng ta hot rồi nha, hot search treo cả một ngày."

Ekip ở nơi hẻo lánh này, nhiều người đều phải làm việc cả ngày, mặc dù cũng biết Thái Tu Minh có thử thách livestream nhưng cũng có người không biết tại sao độ hot của cậu ta lại cao như vậy.

Cũng giống như cô gái trẻ vừa rồi, ngạc nhiên hỏi: "Hot rồi? Tại sao?"

Thái Tu Minh đập người đối diện: "Đừng gây sự."

Cô gái lại nhìn vào phòng livestream lần nữa, thầm nghĩ, đây không phải khá bình thường sao?

【Hát cho có không khí thể thôi, quả thật gom lại đủ thành mấy chữ "tông điết".】

【Gửi cho cậu một viên ngậm trị viêm họng nhé? Tôi vừa mới ăn trước bữa tối.】

【Ngày mai có lẽ sẽ thành con vịt đực, cậu thể này thật sự sẽ không bị đạo diễn mắng chứ?】

【Nói ít lại, mấu chốt là đừng hát nữa, kiếp này cậu nhất định không duyên với giới ca hát rồi.】

Vốn cảm thấy khá bình thường nhưng khi nhìn kỹ lại lại cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Với lưu lượng cao như vậy, bão bình luận thể nhưng lại mang đến cho người ta một bầu không khí nhàn nhã.

Có người thậm chí còn chơi mạt chược trong đó, cái gì mà Ngũ Văn Cửu Vạn, một số người còn trực tiếp nói "ừ rồi".

(mình không hiểu gì về mạt chược hết nên có thể không đúng lắm, hoan nghênh mọi người góp ý)

Trong bầu không khí như vậy, số lượng người chỉ thấy tăng chứ không giảm.

Thỉnh thoảng còn xen lẫn những cuộc trò chuyện như thế này.

【Mẹ hỏi tôi tại sao ăn cơm mà vẫn cầm điện thoại nhìn người ta hát "Tịch dương hồng", hỏi tôi có phải có bệnh không, xin hỏi tôi nên trả lời bà ấy thế nào đây?】

【Nói với mẫu thượng đại nhân, bà mua nhà trong livestream rồi.】

Cô gái nhỏ có hơi mù mờ, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì lớn mà mình không biết, lại sợ nói sai nên rời khỏi ống kính, lặng lẽ hỏi người bên cạnh.

Người bên cạnh cười nhắc nhở: "Cô quên hôm nay ai ở đây rồi à?"

Cô gái sững sốt một lúc, bừng tỉnh: "Không phải là bọn họ đang hóng Châu tổng đây chứ?"

"Nếu không thì sao nữa."

Cô gái lẩm bẩm, bái phục Thái Tu Minh: "Gan cậu không nhỏ nhỉ, thế mà thật sự dám quay à?". ngôn tình sủng

Trong đoàn làm phim, đặc biệt là với một số nhân viên bên lề, đối với cái tên Châu Thanh, bọn họ vẫn còn mang theo cảm giác cách mình rất xa.

Nhìn anh Trữ, có lẽ sẽ cảm thấy anh là kim tự tháp trong giới, tính cách lại còn lạnh lùng không với tới được.

Nhìn Châu Thanh thì sẽ cảm thấy cậu là hoa chi lan trong căn phòng yên tĩnh, là Châu tổng như vàng trắng sáng.

Ở bên này đang sôi nổi thì phong cách trong phòng livestream đột nhiên thay đổi.

【Đằng sau, đằng sau!】

【Thái Tu Minh, đằng sau anh kìa!】

【Di chuyển ống kính qua đó một chút, cậu chần tằm nhìn rồi!】

Những người xung quanh vốn dĩ đang lấy điện thoại ra theo dõi phòng livestream, khi nhìn thấy bão bình luận này đều quay đầu lại nhìn về phía

sau.

Trong ánh hoàng hôn lúc xế chiều, có hai người nắm tay nhau từ phía sau đi qua.

Ngày hôm đó sau này được fan hâm mộ gọi là "Ngày Bách Thịnh".

Có một cảm giác rất long trọng nhưng thật ra đó chỉ là sự kết hợp của một chữ lấy ra từ trong tên bọn họ (*) mà thôi.

(*) chữ Bạch (白) trong tên Trữ Khâm Bạch phiên âm là /bái/ còn chữ Bách (百) phía trên phiên âm là /bǎi/, chữ Thanh (声) trong tên Châu Thanh phiên âm là /shēng/ còn chữ Thịnh (盛) phía trên phiên âm là /shèng/, đại khái là đọc na ná nhau nên fan mới lấy hai chữ Bách Thịnh này như từ đồng âm. Chữ Bách có nghĩa là một trăm, cũng chỉ con số lớn, chữ Thịnh là trong thịnh vượng, phồn thịnh nên khi ghép thành "Bách Thịnh" nó mới có cảm giác to lớn, long trọng.

Bởi vì ngày hôm ấy, hàng chục triệu người đã nhìn thấy dáng vẻ thật sự của bọn họ lúc riêng tư.

Nhìn thấy Châu Thanh bởi vì có hứng thú với máy quay phim nên cùng anh quay phim trò chuyện cả tiếng đồng hồ. Nhìn thấy nhiệt độ trên sa mạc giảm xuống vào buổi tối, động tác khoác áo cho cậu bên lửa trại của anh Trữ vô cùng tự nhiên, nhìn thấy bọn họ ra ra vào vào, mỗi khoảnh khắc vô tình xuất hiện trước ống kính, bọn họ là chính mình nhưng trong mắt đều là đối phương.

Là những cử chỉ mà có diễn cũng không ra được.

Mười một giờ đêm.

Thái Tu Minh đã không chống đỡ nổi nữa nên chuẩn bị livestream ngủ cho sáu mươi triệu fan, hoàn toàn trút bỏ mọi gánh nặng, tự nhận mình chỉ là một cái máy livestream tàn nhẫn.

Nhưng sức lực của giới trẻ ngày nay thật sự rất tốt.

【Ngủ cái gì mà ngủ!】

【Mười một giờ đã đi ngủ, anh là người già sao?】

【Thái cầu, chúng ta lén lút đi vén lều của anh Trữ đi?】

【Cái gì, cái gì, tôi nghe không hiểu gì cả.】

【Tôi muốn xem!】

【Châu tổng, em tới đây.】

Thái Tu Minh khoanh chân ngồi một mình bên đống lửa, ban đêm có hơi lạnh, cậu ta bọc mình trong một chiếc chăn mỏng nhiều màu sắc, nhìn điện thoại với vẻ mặt cạn lời, "Trời tối rồi mà mấy người không muốn làm người phải không? Một đám háo sắc chứ thực tế ngay cả nắm tay còn chưa nắm chứ gì?"

【Mẹ ơi, ở đây có người mắng con.】

【Thái Minh Minh, cậu không hổ là kẻ tàn ác trên mạng, cậu rất hiểu cư dân mạng đấy.】

【Quả thật là hơi muộn rồi, vậy bọn họ đã ngủ chưa?】

【Đèn trong lều đã tắt chưa?】

【11 giờ 48, tôi đang chờ bình minh, hát bài "Cô đơn như tuyết" đi.】

【Bệnh thần kinh.】

Ngay lúc này, đang lúc Thái Tu Minh hắt hơi một cái, cậu ta cảm giác được có người ngồi xuống bên cạnh mình. Cậu ta tưởng rằng là một nhân viên

công tác nào của đoàn làm phim nên chỉ tùy ý nhìn sang, giây tiếp theo gần như nhảy dựng lên.

"Anh... Anh Thanh." Cậu ta hét hồn.

Châu Thanh tiện tay đưa một ly nước nóng đã ngâm thuốc bột sang, cười nói: "Uống một chút đi, tôi thấy đoàn các cậu không ít người không thích nghi được với chênh lệch nhiệt độ, ai nấy đều có hơi bị cảm."

Thái Tu Minh do dự nhận lấy chiếc ly, gật đầu: "Cảm ơn anh Thanh."

"Đừng khách sáo." Tư thế ngồi của Châu Thanh mang theo hai phần tùy ý, nhìn Thái Tu Minh, giống như đang nói chuyện phiếm với cậu ta, "Lâu rồi không nói chuyện với cậu, bây giờ đã có thể thích nghi với giới này chưa?"

Thái Tu Minh cũng không còn dáng vẻ cười đùa trong livestream nữa, nghiêm túc trả lời: "Lúc đầu có hơi không ổn lắm, nhưng bây giờ em cảm thấy tốt lắm rồi, có thể học hỏi được nhiều điều trong đoàn làm phim."

"Vậy thì tốt."

Châu Thanh chỉ vào điện thoại trong tay cậu ta: "Vẫn còn phải livestream đến tận bình minh sao?"

Châu Thanh không biết về hình thức livestream, Thái Tu Minh thì hoàn toàn là vì Châu Thanh đến nên đã quên mất mình vẫn đang livestream, cậu ta trả lời theo phản xạ có điều kiện trước: "Đúng vậy, sẽ kéo dài đến tám giờ sáng mai."

Trả lời xong, lúc nhìn lại màn hình mới nhận ra những con cú đêm kỳ lạ một giây trước trong phòng livestream đã thay đổi dáng vẻ.

【Châu tổng ấm áp quá.】

【Em cũng muốn uống thuốc, loại do Châu tổng đích thân pha í.】

【Thái Minh Minh, sao mà cậu may mắn thế hả? Sau lưng thì được hậu thuẫn của một ông chủ như anh Trữ, thế mà còn được nhận sự quan tâm từ đích thân Châu tổng."】

【Càng ghen tị với anh Trữ hơn rồi.】

【Châu tổng, anh nên đi ngủ rồi đó.】

【Ở sa mạc rất lạnh.】

【Anh Trữ đâu rồi?】

【Thái Minh Minh, chia một nửa chăn của cậu cho Châu tổng đi.】

【Chắc chưa?】

【Thật sự chắc chưa?】

Đương nhiên là không chắc.

Trọng điểm là Thái Minh Minh cũng không dám.

Châu Thanh tới chưa được mấy phút thì những người hô hào Trữ Khâm Bạch trong phòng livestream đã thật sự gọi được anh xuất hiện. Thái Minh Minh thấy anh xuất hiện thì nuốt nước miếng theo phản xạ, gọi một tiếng: "Anh Trữ."

Trữ Khâm Bạch tiến lên "ừm" một tiếng nhưng cũng không nói gì.

Anh rõ ràng đến để mang người đi, nhìn thấy nửa người Châu Thanh xuất hiện trong ống kính thì cúi người xuống nhìn vào điện thoại của Thái Tu Minh.

Châu Thanh nhìn thấy động tác của anh, cũng theo đó nhích lại gần bên cạnh, ngẩng đầu lên hỏi anh: "Anh nhìn gì vậy?"

Lúc này, Thái Tu Minh đã sợ hãi đến mức rời khỏi ống kính livestream, để lại màn hình cho hai người này.

Trước tiên là Trữ Khâm Bạch cúi đầu nhìn Châu Thanh một cái, sau đó nâng cằm cậu lên để như trở bàn tay rồi mới nói với ống kính: "Hôm nay ngắm người đã ngắm đủ chưa? Về sau đừng có tùy tiện nói hươu nói vượn trên mạng... Không nói chuyện cùng nữa, lát nữa sẽ quay về... Ừm, ngày mai em ấy đi."

Không biết anh đã nhìn thấy gì mà câu tiếp theo: "Đúng vậy, người của tôi, đừng nhớ nhung nữa."

Châu Thanh sửng sốt một chút mới nhận ra anh mới nói gì, không nhận được vỗ anh một cái, nhắc nhở: "Nhiều người như vậy, đừng có tùy tiện nói bậy bạ."

Trữ Khâm Bạch tiện tay tóm lấy tay cậu, trực tiếp kéo người lên: "Đi đây."

Trước khi rời đi còn đá vào chần của Thái Tu Minh, cau mày nói: "Cút vào trong livestream đi, nếu cậu thật sự làm cho mình bị bệnh thì sẽ làm chậm tiến độ quay phim."

Thái Minh Minh giống như bị nghẹn họng, im lặng đáp lại một tiếng.

Phòng livestream cười chết.

【Một kiểu yêu mến khác đến từ ông chủ.】

【Đánh rắm, phải nói là ông chủ trên đời này đều có lòng dạ độc địa như nhau.】

【Thái Minh Minh, từ nay về sau ôm đùi Châu tổng đi, tôi xem như đã hiểu rồi, tìm Châu tổng là hiệu nghiệm nhất.】

【Đúng vậy, rất muốn hét lên, Châu tổng, yêu em đi!】

【Đừng nghĩ nữa, Châu tổng yêu anh Trữ.】

【Muốn cướp người.】

【+ 1】

Toàn bộ phòng livestream đã đi đến giai đoạn sau vô cùng yếu ớt, bài nhạc đệm trước giờ đi ngủ này đột nhiên trở nên nóng hổi, Thái Tu Minh nhìn về hướng hai người rời đi, quay đầu lại nhìn phòng livestream lại tăng thêm năm mươi nghìn người, thở dài: "Mấy người có sức lực thật đấy, cú đêm hay là hành tôi vậy?"

Mười hai giờ đêm cho đến rạng sáng ngày hôm sau.

Thái Tu Minh mang theo quàng thâm mắt, đánh một cái ngáp dài và mang theo một mái tóc như ổ quạ, lúc ra khỏi lều thì đoàn làm phim đã bắt đầu bận rộn rồi.

Nào là dựng giá, dựng máy móc, không khác gì những buổi sáng sớm trong mỗi buổi quay phim của đoàn làm phim từ trước đến giờ.

Giống như hàng chục triệu người cứng rần trong phòng livestream, một đêm trôi qua có rút đi một vài người nhưng một lượng lớn vẫn vững như bàn thạch.

Loại hình livestream kéo dài này, lại vẫn duy trì được lượng truy cập phổ biến cao như vậy đã có thể gọi là truyền kỳ trong những livestream cùng loại hình rồi.

Thái Tu Minh nhìn giờ, "Hai tiếng cuối cùng, chúng ta sắp thắng lợi rồi."

【Chứng kiến kỳ tích.】

【Má nó, tối qua đã xài hết hai cái sạc dự phòng của tôi, điện thoại nóng đến mức suýt thì nổ tung.】

【Mặc dù không biết đang kiên trì cái gì nhưng tôi cảm thấy không đợi đến khi hai mươi tư giờ này kết thúc thì cuộc sống của tôi có vẻ sẽ không trọn vẹn. Có trời mới biết, lúc tôi vừa vào đây chỉ là muốn nghĩa qua một cái thôi đấy.】

【Một tôi khác trên đời, một sự tự làm mình đau khổ một cách kỳ lạ.】

【Mới dậy, ngủ được có năm tiếng.】

【Mới sạc máy xong, tôi đã quay lại rồi đây.】

【Có phải hôm nay Châu tổng sắp đi không? Tôi nhớ tối qua anh Trữ đã nói vậy nhỉ?】

【Hình như vậy, người đi về rồi à?】

Thái Tu Minh nhìn xung quanh, thấy chiếc xe hôm qua lái đến vẫn còn ở đó thì nói: "Chắc là chưa đâu, tôi đi rửa mặt cái đã."

Sau đó tiện tay nhét điện thoại cho một nhân viên công tác đi ngang qua, nhân viên công tác ngỡ ngác bị buộc phải cầm điện thoại không biết làm thế nào.

Sau đó, theo như chỉ thị, giơ ống kính lên quét quanh toàn bộ chỗ đóng quân, mặt trời vẫn chưa ló dạng, nhiệt độ buổi sáng xuống thấp đến mức có thể thở ra khói trắng, toàn bộ địa điểm bắt đầu cảnh tượng bùng bùng sức sống cho việc quay phim hết cả một ngày.

Nhân viên công tác đột nhiên chú ý tới phòng livestream bảo hấn đợi đã, sau đó đã thật sự dừng lại ngay lập tức.

Trên bãi đất trống cách đó không xa, chiếc xe hôm qua Châu Thanh cho người lái tới đã bắt đầu chất hàng lên xe, ở phía xa xa sa mạc là những ngọn đồi nhấp nhô trùng điệp, bằng phẳng nhẵn nhụi, như có thể nghe thấy tiếng chim và tiếng lục lạc khi lục đà bước đi.

Đường viền mặt trời từ từ nhô lên từ chân trời, chiếu sáng một mảng đồi cát vàng.

Dưới khoảng không mênh mông này, hai người đứng đó hòa vào mảnh đất trời đó, in lên dấu ấn sâu sắc và vĩnh cửu trong dòng chảy thời gian.

Hàng chục triệu người đang chứng kiến cảnh tượng này.

Trong phòng livestream dần dần có chút sức sống.

【Nhìn thấy cảnh này, cuối cùng tôi cũng biết mình đang chờ đợi điều gì.】

【Là đợi buổi livestream kết thúc sao?】

【Không đúng, trên đời này luôn có những người yêu nhau trong bí mật, bất kể là thề non hẹn biển hay lời thì thầm thân mật bên tai, đó là cách của bọn họ.】

【Nói lên tiếng lòng của tôi rồi, thật ra ban đầu tôi thật sự không tin anh Trữ và Châu tổng là thật, bởi vì bọn họ trông không giống nhau, sau khi hóng ở đây suốt hai mươi tư giờ, tôi đã tin rồi.】

【Tôi cũng vậy.】

Thái Minh Minh sau khi rửa mặt trở về đã bắt đầu không hiểu được bão bình luận trong livestream nữa, vừa dùng khăn giấy lau mặt vừa lấy lại điện thoại, hỏi: "Mấy người đang nói cái gì vậy?"

【Thái cầu độc thân không cần hiểu.】

【Rửa mặt xong tốt xấu gì cũng phải lau nước đi, sóng đã đủ sơ sài rồi.】

【Quay phim cho thật tốt, tôi đi đây.】

【Tôi cũng out đây, livestream tiếp theo lại gọi tôi nhé, nhưng đừng có lâu

như vậy nữa, nếu không phải vì tình huống đặc biệt, lòng tôi thật sự sẽ không chịu nổi.】

【Thái Minh Minh, nhớ nói với anh Trữ và Châu tổng, luôn bên nhau nhé.】

【Trăm năm hoà hợp, ước hẹn bạc đầu.】

Thái Tu Minh sững sốt một lát, nhìn cảnh tượng ở nơi xa xa, sau đó lại thu tầm mắt lại, nghiêm túc một lát, "Yên tâm đi, cần gì tôi gửi lời, anh Trữ người ta còn không rõ Châu tổng bằng mấy người sao? Châu tổng là người sẽ tùy tiện ở bên người khác sao? Không cần lo lắng đâu, ngày tháng rất dài, cứ thông thả mà xem."

Dài đến tận cùng thời gian, đến tận góc chân trời.

Người trong phòng livestream rút đi như thủy triều.

Sự chứng kiến của bọn họ không cần phải quá đầy đủ, bởi vì có người vẫn cần một chút thời gian riêng tư để nói chuyện bí mật.

Châu Thanh không hề chịu bất kỳ ảnh hưởng nào bởi buổi livestream này.

Có xuất hiện trước mặt công chúng hay không, hoặc là xuất hiện với dáng vẻ và hình tượng như thế nào đều không phải là việc mà cậu quan tâm, cậu chỉ đến là vì muốn gặp một người, vậy nên cứ thế mà đến, không có lý do nào khác.

Châu Thanh đứng ở đó, "Em phải ra sân bay rồi."

"Biết rồi." Trữ Khâm Bạch nhìn cậu, "Còn ba tiếng nữa, thời gian vừa đẹp."

Châu Thanh lắc đầu, "Không phải."

"Hửm?"

"Là em vẫn còn mười phút, có thể dùng để ôm anh."

Trữ Khâm Bạch bật cười, kéo người vào lòng: "Nhân viên công ty có biết Châu tổng của bọn họ luôn là một yêu quái làm nũng vòng vo tam quốc không?"

Châu Thanh gõ cằm lên vai anh, nhẹ nhàng hỏi: "Đây đã tính là làm nũng rồi à?"

"Đương nhiên." Trữ Khâm Bạch ôm lấy người, "Mặt này của ngài Châu hiêm thấy biết bao."

Phải mất thời gian dài bao nhiêu để một người đã trải qua hai kiếp có thể trao đi sự tín nhiệm.

Cần bao nhiêu kinh nghiệm mới có thể theo kịp lòng yêu nước của quý ngài Dân Quốc và biển lớn thẳng trầm trong lòng.

Châu Thanh, người muốn dành trọn mười phút để ôm anh ở trước mặt này, chính là bảo vật độc nhất vô nhị trên đời này, thậm chí là trong ba kiếp mười đời.

"Anh Trữ."

"Sao vậy?"

"Em biết anh đang nghĩ gì."

Trữ Khâm Bạch ôm người kia dựa vào xe, tùy ý hỏi: "Đang nghĩ gì?"

Châu Thanh hơi lúi lại nhưng vẫn giữ tư thế nửa ôm, ngược mắt lên nói: "Anh cũng là Trữ Khâm Bạch độc nhất vô nhị của Châu Thanh, trên thế giới này ngoại trừ anh ra thì không còn ai khác."

"Em đúng là..." Trong mắt anh để lớn Trữ đang đầy tình sâu và bất đắc dĩ, không biết nên nói gì mới tốt, chỉ có thể nghiêng người hôn phớt lên trán cậu, "Em cần phải biết, anh vẫn sẽ luôn ở đây."

Đi về phía trước, sau lưng có một người.

Lùi về phía sau, có người đón lấy em, đây là lời thề của Trữ Khâm Bạch.

Ánh nắng ban mai đầu tiên ló dạng, thế giới mênh mông dịu dàng.

Có người là sự tự tin để bạn đối mặt với thế gian, có người trở thành tượng đài nơi đầu quả tim để bạn khắc ghi trên con đường dài của cuộc đời.

Bạn biết rằng tương lai hoành tráng cũng sẽ rất tuyệt vời, nhưng chọn một người để ôm lấy, mỗi một khoảnh khắc, trong mỗi phút giây.

Bạn rất rõ ràng.

Gặp được hàng ngàn, hàng vạn niềm vui.

Chính là năm tháng có điều mới mẻ, luôn luôn có người.

- - -

Gin: ồ yeahh cuối cùng cũng toàn văn hoàn rùi cả nhà oiiii =)))) không hiểu sao tui còn cảm thấy ngoại truyện hay hơn chính văn nữa =))) mọi chia sẻ cũng đã nói hết ở cuối chương 95 chính văn rồi, cảm ơn mọi người đã đồng hành đến tận chương cuối cùng này nhaaa

Nội dung từ Chương 1: C1: Chương 1 đến Chương 100: C100: Ngoại truyện
5 bản hiện đại toàn văn hoàn

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)